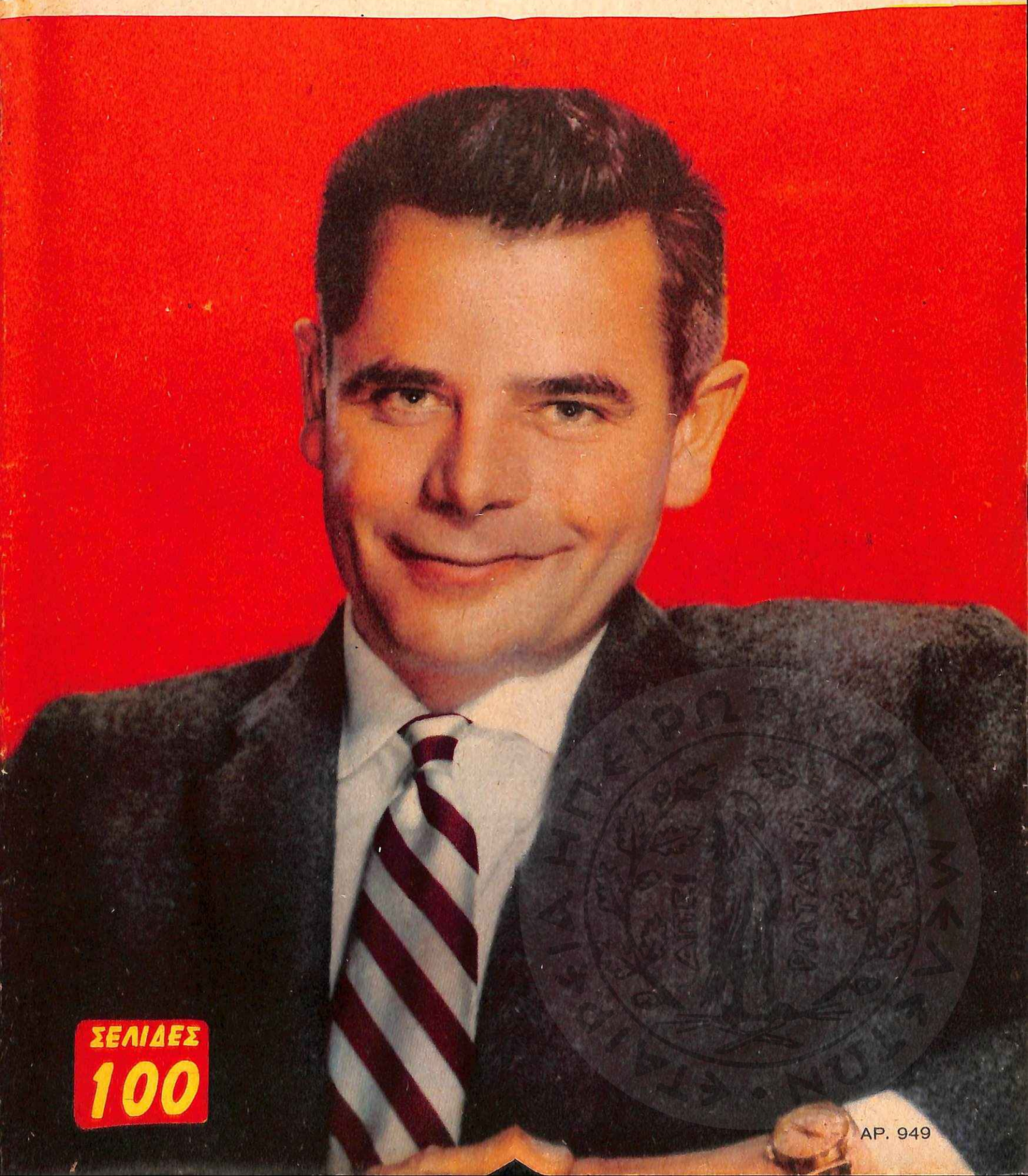
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

ΑΡ. 949

Χωρὶς ἀντίδρασι ἀφήνεται στὰ προκαταρκτικὰ βήματα...

Μὲ χαμηλὸ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ

ΕΛΕΙ, μὰ δὲ μπορεῖ ν' ἀγαπήση. Μὴ τὸ παίρνετε στ' ἀστεῖα. Δραματικὰ παρουσιάζει τὴν περίπτωσί της ἡ νέα ποὺ μᾶς γράφει. Καὶ γράφει μὲ τόσο εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον, μὲ τέτοια σαφήνεια... Ξέρει ποιὰ σημεῖα πρέπει νὰ ἀναλυθοῦν, ποιὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ὑπογράμμισι. Τὴ βοηθεῖ σ' αὐτὸ καὶ ἡ πνευματική καλλιέργειά της. Φετεινὴ ἀποφοίτος γυμνασίου, μὲ κλίσι πρὸς τὸ διάβασμα καὶ ἔρωτα γιὰ τὴ λογοτεχνία.

Πρὶν ὅμως ἀναπτύξη τὸ πρόβλημα ποὺ τὴν ἀπασχολεῖ, ἐπιτρέψτε της νὰ παρουσιαστῆ. «Ἂν εἶμαι ὄμορφη; Μάλλον ἕνας ξυθὸς τύπος ποὺ τραβάει πολύ. Τὸ ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τὰ περισσότερα κορίτσια, ἂν δηλαδὴ ἀρέσουν ἢ δὲν ἀρέσουν, δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα. Πάντα ἀρέσω».

Εὔκολα τῆς τύχης, θὰ πῆτε. Μὴ βιάζεστε νὰ τὴ μακαρίσετε. Γιὰ τὴν ἀνδρώπινη εὐτυχία δὲν εἶναι ἀσκετὸ ν' ἀρέσῃ στοὺς ἄλλους. Τότε δὲ θὰ ὑπῆρχαν εὐτυχέστερα πλάσματα στὴ Γῆ ἀπὸ μιὰ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ἀπὸ ἕνα Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλη, ἀπὸ μιὰ Τζοκόντα, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐνοίκους τῶν μουσείων καὶ τῶν πινακοθηκῶν. Ἀρέσουν σὲ ὅσους τοὺς βλέπουν. Τί ὠφελεῖ ὅμως ὁ θαυμασμὸς ποὺ προκαλοῦν, ὅταν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποὺ θαυμάζονται ὄχι μόνο δὲν εἶναι σὲ θέσι ν' ἀνταποκριθοῦν στὸ θαυμασμό, ἀλλὰ οὔτε θερμαίνονται ἀπ' αὐτόν, οὔτε τὸν νοιώθουν, οὔτε τὸν χαίρονται. Πῶς νὰ χαρῇ ἕνα σμιλευμένο μάρμαρο, ἕνας μουσαμὰς βαμμένος μὲ λαδομπογιά; Χωρὶς ψλέβες, δίχως αἷμα, χωρὶς θερμοκρασία, χωρὶς ἠφαίστειο στὸ στῆθος...

Τραβᾶ πολὺ ὅσους τὴ βλέπουν, ἡ ξανθὴ μας γόησσα. Ἂν βρισκόταν καὶ ὁ γόης, ποὺ νὰ τὴν κάνη νὰ αἰσθανθῇ τὴν ταραχὴ τῆς ἐλέους... Δὲ βρέθηκε ἀκόμα. Σύμπτωσι ἄραγε ἡ ὀργανική της ἀδυναμία;

Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσουμε στὸ διαγνωστικὸ μέρος, ἂς συνεχίσωμε τὴν αὐτοβιογραφία της. «Δὲν ἀγάπησα κανένα ἀπὸ τ' ἀγόρια ποὺ τρέχουν πίσω μου, πολιορκῶντας με τόσο ἐπίμονα... Συμβαίνει τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο: τὰ συχαίνομαι, τὰ μισῶ...» Ἀκούσατε; Τὰ μισεῖ! Μεγάλη κουβέντα στὸ στόμα ἑνὸς κοριτσιοῦ δεκαοχτὼ χρόνων. Θὰ τὴν καταλαβαίναμε ἂν μᾶς ἔλεγε ὅτι ἀποφεύγει τὶς γνωριμίες, ὅτι δὲ δίνει θάρρος, ὅτι δὲ θέλει συνδέσμους καὶ περιπλοκές. Τὸ λέει ὅμως καθαρά: συχαίνεται, μισεῖ...

Ὄχι πάντα. Συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ συναντηθῇ καὶ μὲ νέο ποὺ δὲν προκαλεῖ τὴν ἀπέχθειά της. Ἀπεναντίας, τὸ προκαλεῖ τὴν προσοχή. Ποιό ὅμως εἶν' ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ τὴν προσοχή της, καὶ ποιὰ μορφὴ ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον της, δὲν μᾶς τὸ καθορίζει. Πάντως, τῆς εἶναι εὐχάριστη ἡ γνωριμία μαζί του. Θέμα ἀπὸ πλευρὰ δική του. — τὸ εἴπαμε — δὲν ὑπάρχει. Τοῦ ἀρέσει ὁπωσδήποτε. Ἡ ὥρα ἡ καλή. Κανένα ἐμπόδιο στὴν ἀνάπτυξι τοῦ εἰδυλλίου. Θὰ τὸ ἤθελε τόσο νὰ νοιώσῃ κι' αὐτὴ τὴ συγκίνησι ποὺ τῆς εἶναι ἄγνωστη.

Χωρὶς ἀντίδρασι ἀφίνεται στὰ προκαταρκτικὰ βήματα. Εἰσαγωγὴ στὸν ἔρωτα. Τὸ φλέρτ, τὸ παιχνίδισμα τῶν φράσεων, οἱ συναντήσεις... Καταστάσεις ὅλες αὐτὲς ἡμιμόνιμες. Ἀλλὰ δὲν εἶναι στὶς συνήθειες τῆς νεότητας ἡ στασιμότητα. Στάσιμοι μποροῦν νὰ μένουν στὶς τάξεις τοῦ Γυμνασίου, τοῦ Πανεπιστημίου... Ἀπαράδεκτη ὅμως τοὺς εἶναι ἡ στασιμότητα στὸν ἔρωτα. Ἂν ἦταν τρόπος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ ἐξαντλήσουν ὅλη τὴν κλίμακα.

Δὲν ἦταν ἐξαιρετικὰ βιαστικός, ὁ νέος μὲ τὸν ὁποῖο φλερτάριζε ἡ κοπέλλα. Ἐξαιρετικὰ βιαστικὸ θὰ τὸν πῆτε τάχα, ἐπειδή, ὕστερα ἀπὸ σειρὰ συναντήσεων, ἔκανε νὰ φιλήσῃ τὸ κορίτσι ποὺ ἀγαποῦσε;

Καὶ ὅμως, θηρίο ἔγινε τὸ κορίτσι. Δὲν τοῦ τὸ συγχωρεῖ τὸν ἔδιωξε, τὸν ἀποστρέφεται, τῆς ἔγινε μισητός· δὲ θέλει νὰ τὸν ξέρῃ... Καὶ δὲν προέρχεται ἀπὸ λόγους ἠθικῆς τάξεως ἡ στάσι της· δὲ θεωρεῖ προσβεβλημένο τὸν ἑαυτό της· δὲν εἶναι ἡ ποινὴ ποὺ ἐπιβάλλει στὴν αὐθάδεια — ἂν αὐθάδεια εἶναι ὁ ἀσπασμός. Τίποτ' ἀπ' αὐτά. Ἁπλούστατα τῆς κάνει κακό. Τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ ξαναδῇ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀποπειράθηκε νὰ τὴ φιλήσῃ· κυριεύεται ἀπὸ ἀηδία στὴ θέα του.

Ἄλλοτε πάλι συμβαίνει ἐκεῖνος ποὺ τῆς ἀρέσει ν' ἀνήκῃ στοὺς δειλούς. Τότε ἀναλαμβάνει τὴν πρωτοβουλία ἡ ἴδια. Τὸν προκαλεῖ. Ξέρει δὲ καὶ ἡ πιὸ ἄπειρη γυναίκα νὰ προκαλέσῃ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν πιὸ συνεσταλμένο ἄντρα.

Τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω, νὰ μὴ δώσετε κουράγιο στὸν ἄτολμο. Μιὰ καὶ τοῦ κάνετε τὴν ἀρχή, δὲν τὸν πιάνετε. Ἀκράτητος καὶ ὁ δειλὸς ποὺ τὸν προκάλεσε ἡ νέα μας, ἐπιχείρησε κι' αὐτὸς νὰ τὴ φιλήσῃ. Ποῦ νὰ φανταστῇ ὅτι θὰ τὸν θεωροῦσε σὰν τὸ χειρότερό της ἐχθρό.

Ὑπάρχει κάποιος ἄλλος στὸν ὁρίζοντα. Δυὸ ἑτῶν ὑπόθεσι. «Μοῦ ἀρέσει. Ἴσως γιατὶ δὲν μοῦχει ἀκόμα μιλήσει. Πρὸ ἡμερῶν σὰν βρεθήκαμε μιὰ στιγμὴ μόνοι, τὸν εἶδα ποὺ ἦταν ἕτοιμος κάτι νὰ μοῦ πῇ. Τότε τοῦ φώναξα: «Μή, μὴ μοῦ λὲς τίποτα, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ». Καὶ ἔσπασα σὲ κλάματα».

— Τί συμβαίνει; ρώτησε τὸ παλληκάρι παραξενεμένο ἀπὸ τὴ στάσι της. Ἐκείνη δὲν ἤξερε πῶς νὰ δικαιολογηθῇ. «Ἤθελα νὰ τοῦ πῶ: σ' ἐμποδίζω νὰ προχωρήσῃς, γιατὶ δὲ θέλω νὰ σὲ μισήσω, νὰ σὲ συχαθῶ σὰν τοὺς ἄλλους. Δὲν τὸ εἶπα. Θὰ μ' ἔπαιρνε γιὰ καμμιὰ τρελλή, γιὰ καμμιὰ ὑστερικὴ ἴσως...»

Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἡ πραγματικότητα. Φτάνει νὰ τῆς μιλήσῃ κάποιος γιὰ ἀγάπη γιὰ νὰ τῆς γίνῃ μισητός· καὶ δὲ θέλει νὰ μισήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς ἀρέσει.

Περίεργη ἱστορία. «Συχαίνομαι τὸν ἔρωτα» συνοψίζει τὴν ἀνάλυσί της. Τὸν ἔρωτα ἀπωθεῖ στὰ πρόσωπα ποὺ ἀποκρούει! Ἀλλὰ τότε πάλι, γιατὶ νὰ αἰσθάνεται τόσο δυστυχισμένη; Ἕνα φαγητὸ ποὺ δὲν τὸ ἀγαπᾶς. Σπρώχνεις τὸ πιάτο καὶ ἠσυχάζεις. Ἡ δυστυχία ἀρχίζει ὅταν σὲ ὑποχρεώνουν νὰ γευθῇς κάτι ποὺ σὲ δυσαρεστεῖ. Κανεὶς δὲν τὴν ὑποχρεώνει σὲ τίποτα. Καμμιὰ πίεσι ἀπὸ κανένα. Θάρθῃ ἴσως καὶ ἡ ὥρα τῆς πιέσεως, ὅταν τὸ σπίτι ἀρχίσῃ νὰ τὴν ὠθῇ στὸ γάμο· ὅταν οἱ γνώριμοι, οἱ συγγενεῖς, οἱ γείτονες ἀρχίσουν ν' ἀναρωτιοῦνται γιατὶ δὲν ἀποφασίζει νὰ παντρευτῇ ἡ ξανθὴ ὁμορφιά. Δὲν εἶναι ἀκόμα ἡ στιγμή... Τώρα, αὐτὴ ἡ ἴδια κάνει τὸν ἔλεγχο στὸν ἑαυτό της. Ὀνειρεύεται, λέει, σὰν τὶς ἄλλες κοπέλλες τὸν ἔρωτα. Ὅταν ὅμως τὸ ὄνειρο πάῃ ν' ἀποκτήσῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ, τὸ διώχνει. «Τί συμβαίνει μὲ μένα; Εἶμαι μήπως μιὰ κρύα γυναίκα, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκατό, γιατὶ τὸν προκαλῶ; Ἐνῶ τὸν ὀνειρεύομαι, γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ τὸν ζήσω;...».

Μετέφερα πολλὰ ἀποσπάσματα τῆς ἐπιστολῆς, γιὰ νάχετε ἀπὸ πρῶτο χέρι τὰ στοιχεῖα σας. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀντιμετωπίζουμε παρόμοιο πρόβλημα. Χρειάζεται ὁ εἰδικὸς γιὰ τὴ λύσι του ὁ ψυχαναλυτής.

Τίποτα δὲν ἀποκλείει αὐτὸ ποὺ ἡ ἐπιστολογράφος ἀποδίδει σὲ μῖσος ἐναντίον τοῦ ἔρωτα, νὰ μὴν εἶναι παρὰ τὸ ἀντίθετο: ὑπέρμετρος ἔρωτας τοῦ ἔρωτα. Τόσο ἰσχυρός, ὥστε, ὅταν τὸν πλησιάζῃ, νὰ τὸ βάνῃ στὰ πόδια, σὰν τὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ ψαύσουν στὸ δῶρο ποὺ ἀπόκτησαν, καὶ ποὺ πρὶν νὰ τὸ ἀποκτήσουν ἦταν ἡ φλογερὴ ἐπιθυμία τους. Φοβοῦνται μήπως τὸ καταστρέψουν, ἢ διαισθάνονται ὅτι ἡ ἐπαφὴ θὰ τοὺς νερώσῃ τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασὶ τῆς χαρᾶς. Ἀλλὰ θὰ ποῦμε καὶ τὸ ἄλλο, αὐτὸ ποὺ ὑποπτεύεται τὸ κορίτσι: ἐρωτικὴ ὑποθερμία. Ἂς μὴ ἀπελπίζεται. Δὲ θὰ εἶναι ἡ πρώτη. Ὁ ἀλησμόνητος Σκούρας, διασκεπτόμενος νευρολόγος καὶ ψυχίατρος, μᾶς βεβαίωνε ὅτι μὲ μειωμένη τὴν ἐρωτικὴ θερμοκρασία, ἢ καὶ χωρὶς καμμιὰ θερμοκρασία, ἦταν τὸ μέγιστο ποσοστὸ — τὸ ὀγδόντα τοῖς ἑκατό, ἔλεγε ὁ ἴδιος — τῆς πελατείας του.

Κάποτε δεχτήκαμε τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς νέας: Ξανθὴ κι' αὐτὴ καὶ πολὺ συμπαθητική. Πρώτη γνωριμία. Καὶ ἡ πρώτη φράσι της: «Θέλω ἕνα γέρο γιὰ σύζυγο». Ἀδίστακτα, μᾶς ἐξήγησε: Στὸ μηδὲν ἡ ἐρωτικὴ πίεσί της. Πολλὲς φορὲς δοκίμασε. Ἔφτασε σὲ τολμήματα ἐπικίνδυνα. Καλοῦσε σὲ ἐρωτικὲς περιπέτειες. Κι' ὅταν οἱ καλεσμένοι της τὴν ἀκολουθοῦσαν, τοὺς ἔδιωχνε. Ὥσπου κάποτε βρέθηκε κάποιος ποὺ τὴ ράπισε. Ἕνας γέρος, χωρὶς ἀξιώσεις ἦταν τὸ αἴτημά της ἀπὸ τὴ ζωή. Ἕνας ποὺ νὰ τὴ συντροφεύῃ, νὰ καλύπτῃ τὶς δαπάνες της, νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν τίτλο τῆς γεροντοκόρης καὶ τὶς γκρίνιες τοῦ σπιτιοῦ της, ποὺ χωρὶς νὰ ξέρῃ τὰ καθέκαστα τὴν ἐπίεζε νὰ παντρευτῇ...

Πόσες γυναίκες θὰ μιλοῦσαν γιὰ τὸν ἐλάσσονα ἐρωτικὸ τόνο τους, ἂν εἶχαν τὸ θάρρος τῆς εἰλικρινείας... Ἀλλὰ «οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον». Ὑπάρχει ἡ ἐπιστήμη, ποὺ βελτιώνει τὶς ἀνωμαλίες.

Τὰ δεκαοχτὼ χρόνια τῆς ἐπιστολογράφου εἶναι πολὺ λίγα γιὰ νὰ προσδιορίσουν τὴν περίπτωσί της. Γιατὶ νὰ σκέπτεται τὸ κακὸ καὶ ν' ἀποκλείῃ τὴν πιθανότητα ὅτι θὰ παρουσιαστῇ κάποτε ὁ ἕνας, ὁ ἀναμενόμενος, ποὺ θὰ γίνῃ ὁ πυρπολητής της;

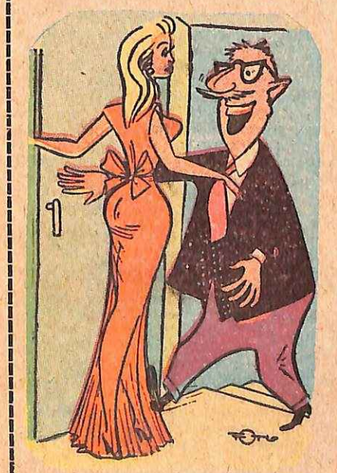
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Γδυθῆτε... παρακαλῶ!..
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἤρθα νὰ δῶ τὴ συλλογὴ τῶν γραμματοσήμων σου, ἀλλὰ πρόσεξε μὴ μοῦ βγάλῃς κανένα πόντο!...
(Τοῦ Φ. Καλογήρου)

— Ὥστε λείπει ὁ ἄντρας σας στὸ Λονδίνο; Δὲν πειράζει. Θὰ τὸν περιμένω...
(Τοῦ Φ. Γεωργουλάκη)

Κ ΑΘΩΣ τὸ τρόλλεϋ πλησιάζει σὲ μιὰ στάσι, ὁ κόσμος προχωρεῖ στὸ διάδρομο γιὰ νὰ κατεβῇ. Ἕνας κύριος, ὅμως, προφανῶς λιγάκι ἰδιότροπος, προχωρεῖ μὲ πολὺ ἀργὰ βήματα, τόσο ποὺ ἀναγκάζεται ὁ ἀπὸ πίσω του νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Θὰ κατεβῆτε, κύριε;

Ὁ ἄλλος ὅμως, δὲν ἀπαντᾶ. Γιὰ δεύτερη φορὰ ἀναγκάζεται ὁ ἀπὸ πίσω νὰ ρωτήσῃ:

— Θὰ κατεβῆτε, κύριε;

Μιλιὰ ὁ ἄλλος. Ὅπου ὁ ἄνθρωπος, ποὺ βιάζεται νὰ κατεβῇ, φωνάζει ἀκόμα δυνατώτερα:

— Θὰ κατεβῆτε, κύριε;

Καὶ συγχρόνως τὸν χτυπᾶ στὸν ὦμο. Γυρίζει τότε ὁ πρῶτος ἤσυχα καὶ τὸν κυττᾶ μὲ βαθύτατη δυσαρέσκεια:

— Λογαριασμὸ θὰ σοῦ δώσω;

— Τί θὰ πῇ νὰ μοῦ δώσετε λογαριασμό! ἐξαγριώνεται ὁ δεύτερος. Θέλω νὰ κατεβῶ!...

Ἀπάντησι:

— Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Θὲς κατέβα, θὲς μείνε ὧς τὸ πρωΐ...

Κι' ὁ κόσμος ξεσπᾶ σὲ γέλια γιὰ τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀναποδιᾶς τοῦ τζαναμπέτη.

★

Η σκηνὴ σ' ἕνα λαϊκὸ ζαχαροπλαστεῖο τῆς Ὁμονοίας. Ξένη εἶναι ἐκείνη. Ἐγχώριος εἶναι ἐκεῖνος. Γαλλικὰ μιλᾶ ἐκείνη. Πατροπαράδοτα μιλᾶ ἐκεῖνος καὶ προσπαθεῖ νὰ γίνῃ κατανοητὸς μὲ πολλὰ γλυκὰ μειδιάματα καὶ περισσότερες χειρονομίες. Καλεῖ τὸ γκαρσόνι ἐκεῖνος.

— Βουλεβοῦ; ρωτᾶ ἐκεῖνην, συμπληρώνοντας τὰ ρέστα μὲ χαμόγελα.

— Κουαντρό, λέει ἐκεῖνη.

— Φέρε δυὸ πάστες! διατάσσει ἐκεῖνος, ποὺ δὲν κατάλαβε ἀκριβῶς τὶς προτιμήσεις τῆς ἐκείνης.

Τὸ γκαρσόνι φέρνει δυὸ πάστες ἀλλὰ ἐκείνη διαμαρτύρεται.

— Ἡ πάστα νὰ γίνῃ... ρυζόγαλο! διατάσσει ἐκείνος.

Τὸ ρυζόγαλο ἔρχεται, ἀλλὰ ἐκείνη διαμαρτύρεται ἀκόμα ζωηρότερα.

—Κουαντρὸ θέλει, κύριε! ἐξηγεῖ τὸ γκαρσόνι στὸν συνοδό.

Κι' ἐκεῖνος μὲ ἀξιοπρέπεια:

— Φέρτο νὰ πάῃ στὸ διάβολο! Τί σοῦ λὲω τόση ὥρα;

Καὶ τὸ γκαρσόνι μειδιᾶ... ἑλληνιστί.

★

Η αἰώνια ἱστορία στὸ λεωφορεῖο. Τρακάραν δυὸ εὐγενεῖς καὶ ἀλλάπλοπροσφέρουν τὴν κενὴ θέσι ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον μὲ χίλιες τσιριμόνιες:

— Παρακαλῶ, καθῆστε!

— Παρακαλῶ, καθῆστε ἐσεῖς!

ΕΤΟΣ ΙΘ—ΑΘΗΝΑΙ. 3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1957—ΑΡ. 949

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΙ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

— Μὰ σᾶς παρακαλῶ! Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Μὰ μὴν ἐπιμένετε, σᾶς παρακαλῶ.

Προχωρεῖ, λοιπόν, ὁ αἰώνιος τρίτος καὶ καλοστρώνεται:

— Ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο, τοὺς λέει, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ μαλλώνετε!

Ὅπου οἱ δυὸ εὐγενεῖς, κυτταζόνται, ξεροκατανίνουν καὶ μένουνε ὀρθοί, πρὸς μεγάλη διασκέδασι τῶν ἄλλων καθισμένων συνεπιβατῶν.

★

Βραδάκι. Σὲ μιὰ πάροδο κεντρικοῦ δρόμου μιὰ γυναίκα, ἀρκετὰ καλοντυμένη, ὁρύεται ἐναντίον ἑνὸς μεσόκοπου ἀνθρώπου καὶ τὸν περιλούζει μὲ χίλιων λογιῶν ἐπίθετα:

Εὔθυμα ἐνσταντανέ

— Παλιάνθρωπε, ἀπατεῶνα, ψεύτη, ὑποκριτή, ἀσυνείδητε, γελοῖε, ζῶον, βλάκα, κτῆνος, γάϊδαρε...

Ὁ ἄνθρωπος στέκεται σχεδὸν ἀπαθὴς καὶ ἀκούει τὰ ἐξ ἁμάξης χωρὶς καμμιὰ ἀντίδρασι. Ὁ περαστικὸς κόσμος ἀπορεῖ, στέκεται καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐκμαιεύεται κύκλος γύρω ἀπ' τὸ ζευγάρι. Ὁπότε καταγανακτισμένη ἡ γυναίκα στρέφεται στοὺς περιέργους:

— Τί θέλετε; Ἄντρας μου εἶναι καὶ ἔχουμε... συζητησί!...

Κι' ἕνας ἀπ' τὸν κύκλο τῶν περιέργων:

— Ἀλλὰ οἱ διαθέσεις τῆς μαχητικῆς γυναίκας εἶνε τόσο ἀγριες, ὥστε οἱ φιλοθεάμονες φρονίμως ποιοῦντες διαλύονται, μουρμουρίζοντας γιὰ τὸν εὐτυχῆ σύζυγον:

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ!

★

Η σκηνὴ ἀργὰ τὴ νύχτα στὴν Ὁμόνοια. Μιὰ παρέα βγαίνει ἀπὸ ἕνα κέντρο σὲ κατάστασι μεγάλης εὐθυμίας. Οἱ γυναῖκες πρὸ πάντων ἔχουν μεγάλο κέφι

καὶ προκαλοῦν θρύλο μὲ τ' ἀστεῖα καὶ τὶς φωνές τους.

Ἕνας ἡλικιωμένος λαϊκὸς τύπος στέκεται, κυττᾶ τὶς γυναῖκες καὶ ἀπορεῖ:

— Βρέ, βρέ, βρέεεε!

— Τί ἔπαθες; τὸν ρωτᾶ κάποιος.

— Βρέ, κύττα πράμματα! Ἕνα μονάχα ξεμείνε σ' ἐμᾶς τοὺς ἄντρες: τὸ μεθύσι. Κι' αὐτὸ μᾶς τὸ πῆραν οἱ γυναῖκες!

Καὶ συνεχίζει νὰ ἐκφράζῃ στὸν ἴδιο τόνο τὴν κατάπληξί του:

— Βρέ βρέ, βρέεεε!

★

Μ προστὰ σ' ἕνα μανάβικο ἡ κυρία ἐπιθεωρεῖ τὰ φροῦτα ποὺ δὲν τὰ βρίσκει ὅμως, καθόλου τῆς ἀρεσκείας της. Κοντά της εἶναι καὶ τὸ πιτσιρίκι της, ἕνα μικρὸ ἔξυπνο ἀγοράκι, ποὺ παρακολουθεῖ τὴ συζήτησι μὲ τὸ μανάβη.

— Μὰ εἶναι χάλια αὐτὰ τ' ἀχλάδια! λέει ἡ κυρία στὸ μανάβη.

— Τότε πάρτε μῆλα, κυρία μου.

— Μὰ καὶ τὰ μῆλα σου εἶναι χάλια! Κύττα ἐδῶ! Τὰ περισσότερα εἶναι σάπια. Μπορῶ νὰ πάω γιὰ τὸ παιδὶ τέτοια φροῦτα;

Ὁπότε ἐπεμβαίνει ὁ πιτσιρίκος:

—Δὲν πειράζει μαμᾶ. Τὰ τρώει ὁ μπαμπᾶς!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

«ΦΤΕΡΟ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ»

Ἡ ὀφφὴ μας ἐπιστήμη, ποὺ τὰ πάντα κατακτᾶ,
ἀνεκάλυψε, προσφάτως, καὶ παπούτσια..., φτερωτά,
ποὺ τὰ βάζεις, στὰ ποδάρια καὶ, χωρὶς ὑπερβολή,
παρευθὺς... ἀπογειοῦσαι καὶ πετᾶς σὰν τὸ...πουλί!

★

Τέτοια ἐφεύρεσις, βεβαίως, ἀναστάτωσε τὴ Σφαίρα
κι' ἡ φτωχή μας ἡ φυλή,
εὐλαβῶς παρακαλεῖ
τὰ πτερόεντα παπούτσια νὰ μᾶς ἔρθουν κι' ἐδῶ (πέρα,
ὥστε ὁσάκις τοὺς στυγνοὺς μας φορατζῆδες συ-(ναντᾶμε,
νὰ τὰ βάζουμε στὰ πόδια καὶ στὰ.. νέφη νὰ πε-(τᾶμε!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΤΟ ΑΓΡΙΜΙ

Κατανικῶντας τοὺς διοταγμούς του, ὁ Μπερτράν πέρασε τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ καὶ προχώρησε συγκινημένος πρὸς τὸ θυρωρεῖο.

Ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως τοῦ ξέφυγε, μόλις εἶδε πὼς ὁ γερο-θυρωρός, ποὺ βρισκόταν ἄλλοτε ἐκεῖ, εἶχε ἀντικατασταθῆ ἀπὸ μιὰ νέα γυναῖκα.

— Νοικιάζετε ἕνα διαμέρισμα, κυρία μου; ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε. Στὸ δεύτερο πάτωμα, τρία δωμάτια καὶ λουτρό...

— Μπορῶ νὰ τὸ δῶ;

— Καὶ βέβαια...

Ὅσπου νὰ πάρη ἡ θυρωρὸς τὰ κλειδιὰ της, ὁ Μπερτρὰν προχώρησε πρὸς τὴ σκάλα.

— Ἀπ' ἐδῶ, κύριε, τοῦ φώναξε ἐκείνη.

— Πῶς; Ἔχετε τώρα ἀσανσέρ; παρατήρησε κατάπληκτος ὁ ἐπισκέπτης.

— Εἶναι περίπου ἕνας χρόνος ποὺ τὸ βάλαμε...

— Ἐρχόμουν ἄλλοτε πολὺ συχνὰ ἐδῶ, σὲ κάτι φίλους, καὶ τότε δὲν ὑπῆρχε ἀσανσέρ... Ἀφῆστε. Προτιμῶ ν' ἀνεβῶ μὲ τὰ πόδια.

Ἀνεβαίνοντας σιγὰ-σιγὰ τὰ σκαλοπάτια ἐκεῖνα, ὁ Μπερτρὰν ξαναθυμόταν μὲ πόση συγκίνηση τὰ ἀνέβαινε ἄλλοτε, ἀνυπομονῶντας νὰ φτάση ἐπάνω.

Στὸ δεύτερο πάτωμα βρῆκε τὴ θυρωρὸ νὰ τὸν περιμένη. Εἶχε κιόλας ἀνοίξει τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος, ποὺ φαινόταν κατασκότεινο. Ἡ νέα γυναῖκα μπῆκε πρώτη καὶ μισάνοιξε ἕνα παράθυρο. Ὁ Μπερτρὰν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ ἐπιπλα, τὰ χαλιά, τὰ ταμπλώ...

— Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἐπιπλωμένο; ψιθύρισε.

— Θ' ἀδειάση στὸ τέλος τοῦ μηνός, ἀπάντησε ἡ θυρωρός. Παρουσιάστηκαν μερικὲς κληρονομικὲς ἀνωμαλίες μετὰ τὸν θάνατο τῆς ἐνοίκου.

— Ἔμενε ἐδῶ μιὰ κυρία μόνη της; ρώτησε ἐκεῖνος μ' ἐνδιαφέρον.

— Ἔτσι μοῦπανε. Ἐνὼ μόνο τρεῖς μῆνες βρίσκομαι ἐδῶ καὶ δὲν πρόφτασα νὰ τὴν γνωρίσω... Θέλει ὁ κύριος νὰ τοῦ δείξω καὶ τὰ ἄλλα δωμάτια;

— Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπισκεφθῶ μόνος μου τὸ διαμέρισμα, κυρία μου. Τὸ ξέρω πὼς εἶναι πολὺ αὐτὸ ποὺ ζητῶ, πάντως μπορεῖτε νὰ ἐκτὲ ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα. Προτιμῶ νὰ τὸ δῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου μονάχος.

Ἡ θυρωρὸς δίστασε μιὰ στιγμή. Ὕστερα ἔριξε μιὰ ματιὰ στὰ σκονισμένα ἐπιπλα, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἱκανοποιήση τὸν ἰδιότροπο ἐπισκέπτη καὶ βγῆκε.

Ὅταν ὁ Μπερτρὰν ἔμεινε μόνος, ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὸ σπίτι τῆς Γαβριέλας! Τὸ μέρος ὅπου εἶχε περάσει τὶς πιὸ εὐτυχισμένες στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Τὸ μισανοιγμένο παράθυρο ἄφινε νὰ περάση ἕνα χλωμὸ φῶς πάνω σ' ἕνα τηβέλι. Ἐκεῖ ξαπλωνόταν ἄλλοτε ἐκεῖνη. Δίπλα ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ τραπεζάκι ὅπου ἀκουμποῦσε τὰ βιβλία της.

Σηκώθηκε. Ὅλα ἐκεῖ μέσα τοῦ φαίνονταν τώρα θλιβερὰ κι' αὐτὸ τὸ δωμάτιο τόσρισκε μικρὸ καὶ στενόχωρο σὰν τάφο. Κι' ὅμως τὸ ἴδιο αὐτὸ σαλόνι τοῦ φαινόταν ἀπέραντο τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῆς ἀναχωρήσεώς του ποὺ βημάτιζε νευρικὰ κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, προσπαθῶντας νὰ πείση τὴν Γαβριέλα πὼς τὸ ταξίδι του ἐκεῖνο, ποὺ τόσο τὴν λυποῦσε, ἔπρεπε νὰ γίνη.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν πρώτων μηνῶν τῆς ἐξορίας του στὸ Μεξικό, ὅπου ἐλπίζε νὰ στερεώση τὰ κλονιζόμενα οἰκονομικά του, κάθε ταχυδρομεῖο τοῦ ἐφερνε εἰδήσεις της. Ἡ Γαβριέλα τοῦ ἔγραφε διαρκῶς πὼς περίμενε μὲ λαχτάρα τὸ γυρισμό του. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως τὰ γράμματα ἀραίωσαν. Ὁ Μπερτράν, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴ σκληρὴ ἐργασία του καὶ ἀπὸ τὴ συντροφιὰ μιᾶς γυναίκας, ποὺ εἶχε γνωρίσει ἐκεῖ κάτω, δὲν ἔδωσε μεγάλη σημασία σ' αὐτό. Μὴ φανταστῆτε ὅμως πὼς θὰ μποροῦσε ποτὲ ἡ γυναίκα ἐκείνη νὰ τὸν κάνη νὰ ξεχάση τὴν Γαβριέλα του. Ἡ Λολίτα, ἔτσι τὴν ἔλεγαν, ἦταν ἕνα ἀγρίμι ποὺ τὸν ὑπηρετοῦσε σὰν σκλάβα, προσπαθῶντας νὰ μαντεύη τὶς ἐπιθυμίες του. Ὁ Μπερτρὰν ὅμως θὰ τὴν ἐγκατέλειπε ἑκατὸ φορὲς γιὰ ἕνα χαμόγελο τῆς Γαβριέλας.

Ἔξαφνα ἔπαψε νὰ λαβαίνη γράμματά της. Τί νὰ εἶχε συμβῆ ἄραγε; Ἀπειρες φορὲς ὁ Μπερτρὰν ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτηση. Ἡ Γαβριέλα εἶχε μήπως μπλεκτῆ σὲ καμμιὰ καινούργια ἀγάπη; Τρία χρόνια ἀναμονῆς εἶναι βέβαια σκληρὴ δοκιμασία γιὰ μιὰ γυναῖκα ὅταν μάλιστα ἀγαπᾶ τὶς κολακεῖες καὶ τὴν εὐχάριστη συντροφιά.

Ποτὲ ὅμως δὲν τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ πὼς ἡ Γαβριέλα του μποροῦσε νὰ εἶχε πεθάνει. Γι' αὐτό, ὁ ἀντάμωμα ποὺ ἔγινε στὴν Γαλλία, πληροφορήθηκε τὸ θάνατό της, βυθίστηκε σὲ ἀπόγνωσι.

Τὴν εἶχαν βρῆ νεκρὴ στὸ κρεβάτι της, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι!

Μὰ γιατί; Ἄδικα ὁ Μπερτρὰν προσπάθησε ν' ἀνακαλύψη τὰ αἴτια τῆς αὐτοκτονίας της. Ἐρωτικὴ ἀπελπισία, τοῦ εἶπαν μερικοί. Τότε ὅμως θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον ἄλλο, μιὰ καὶ εἶχε πάψει νὰ τοῦ γράφη. Κανεὶς ὅμως δὲν ἤξερε νὰ εἶχε ἄλλο δεσμό.

Τσακισμένος ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς θλιβερὲς ἀναμνήσεις, ὁ Μπερτρὰν τράβηξε ἴδιο αὐτὸ σαλόνι τοῦ φαινόπρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Γαβριέλας. Ἐκεῖ μέσα εἶχε ξεψυχήσει...

Μέσα στὸ ἡμίφως, διέκρινε τὸ μικρὸ γραφεῖο, ὅπου πάνω του εἶχε γράψει τὰ τελευταῖα της γράμματα. Πλησίασε. Τὸ κλειδὶ βρισκόταν στὴ κλειδαριά. Ἦταν σωστὸ νὰ μάθη τὰ μυστικὰ μιᾶς νεκρῆς; Μ' αὐτὸ ὅμως ὁ Μπερτρὰν ζητοῦσε νὰ βρῆ μιὰ ἀνακούφισι στὸν πόνο του καὶ ὄχι ν' ἀνακαλύψη κάτι ποὺ θὰ τὸν ἔκανε νὰ τὴ μισήση...

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἀνακάλυψε μέσα στὸ συρτάρι της ἦταν μιὰ σειρὰ ἀπὸ φωτογραφίες της. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τοῦ τὶς εἶχε στείλει. Οἱ ἄλλες τοῦ ἦταν ἄγνωστες. Θὰ τὶς προῴριζε γι' ἄλλον... φαίνεται γιὰ τὸν ἄλλο...

Ἄνοιξε περισσότερο τὸ συρτάρι καὶ εἶδε τότε μερικὰ μικροπράγματα στενὰ συνδεδεμένα μὲ τὴν ἀγαπημένη του: Δακτυλίδια, μάτα θεάτρων καὶ ἄλλα ποὺ εἶναι πιὸ ὀδυνηρὸ νὰ τὰ βλέπη κανεὶς παρὰ νὰ τὰ καταστρέψη.

Ἔξαφνα τὸ χέρι του ἄγγιξε ἕνα πακέτο γράμματα. Ὁ Μπερτρὰν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ φάκελλα. Ἦσαν γραμμένα ἀπὸ τὴν Γαβριέλα καὶ ἀπευθύνονταν σ' αὐτόν. Πάνω στὸ καθένα ὅμως ἦταν γραμμένη μὲ ἀλλο μελάνι ἡ ἑξῆς φράσι: «Ἐφυγε χωρὶς ν' ἀφήση διεύθυνσι».

Ὁ Μπερτρὰν δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ ἀναγνωρίση τὸν διαφορετικὸ ἐγκείνο χαρακτῆρα. Ἦταν τῆς Λολίτας, τοῦ μικροῦ ἀγριμιοῦ τοῦ Μεξικοῦ, ποὺ δὲν δίστασε γιὰ τὴν ἀγάπη της, νὰ καταστρέψη μιὰ ἄλλη ἀγάπη καὶ νὰ σκοτώση ἔτσι μιὰ γυναίκα...

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

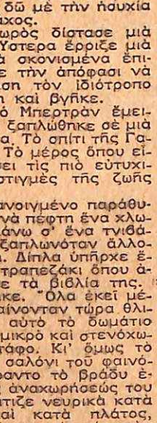
Ἡ Ἰουλιέττα

Ἀπηύδησον ὁ φουκαρεύς' ἐμβούχτισον ὁ τάλος νὰ ἐντρυφῶ νυχθημερὸν μετ' φλογερᾶς ἀγκάλας κι' ἐπιόθησον νὰ συνδεθῶ μετ' ἐξαιρέτου ζήλου μετὰ ἰσχνῆς ὑπάρξεως ἐν εἴδει σπιρτοξύλου. Τουτέστιν ὡς Καζανόεὺς ἐν ὀργασμῷ βιώσας κι' εἰς ἐρωτας πεφλογεροὺς τὸν βίον ἀναλώσας ἐλαβον τὴν ἀπόφασιν δίκην ἀνδρὸς ἀκμαίου νὰ τύχω ἀνεπιστρεπτεὶ τῆς δάξης τοῦ Ρωμαίου. Τοιουτοτρόπως εὐχαρις εἰς τὰς ὁδοὺς ἐξῆλθον καὶ πόθους ἔχων ἀναμίξ ἐν εἴδει ὀμελέττας τὴν πόλιν μετὰ πρασοχῆς φυλλήδδην περιῆλθον ἀναζητῶν νεάνιδα τύπου Ἰουλιέττας. Κι' ὦ Ζεύ! δῶν, μετ' οὐ πολύ, Ἀθῆδα γλυκυτάτην ἱπποτικὴν ἀθρόφρονα καὶ φρεσκομαγουλάτην, τύπον τουτέστιν εὐγενῆ μεγίστης ὡραιότητος, εὐθὺς τὴν ἐπλησίασον μετ' ἀκραιφνοῦς ἀθρότητος:

— Ὦ πλάσμα εὐγενέστατον! Ὦ πλά-
(σμα τουφερόν!
ἐὰν ποθῆς τὸν ἔρωτα τὸν πάναγνον
(κι' ἀθρόν,
ἐλθὲ νὰ δρέψωμεν ὁμοῦ εὐδαίμονας
(ναρκίσσους
κι' ὦ Μοῦσα, νὰ πετάζωμεν εἰς ἄλλους
(παραδείσους.

Καὶ βλέπων τὴν νεάνιδα ἀθρόφρονα
(ἐν γένει:
— Ἰδοὺ ὁ ἔρως, ἐκραζον, τὸν ἵππον
(του ἐσελλώσεν!
καὶ αὐτη λίαν πράθυμος καὶ συγκεκι-
(νημένη
ἐγύρισεν ἀθρότατα καὶ φεῦ μὲ... ἔφα-
(σκελώσεν!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪ Καλλιτεχνικὸ γεγονὸς γιὰ τὴν Ἀθήνα θὰ ἀποτελέση ἡ ἄφιξις τῆς διάσημης Περουβιανῆς τραγουδίστριας κ. Ὑμας Σουμάκ, τὸν ἐρχόμενο μῆνα.

— Ἡ μεγάλη βεντέττα, μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ φωνή, ποὺ καλύπτει πέντε ὀκτάβες τοῦ πενταγράμμου — κοντράλτα καὶ ὑψίφωνος μαζί — ἐνῶ οἱ κανονικὲς φωνὲς δὲν φτάνουν παρὰ σπάνια τὶς τρεῖς ὀκτάβες, θὰ ἔλθη τὸ δεύτερο δεκαήμερο τοῦ Φεβρουαρίου καὶ θὰ δώση δυὸ συναυλίες στὸν «Ὀρφέα».

— Ἡ Ὑμα Σουμὰκ κατάγεται ἀπὸ πριγκηπικὴ οἰκογένεια τοῦ Περοῦ. Τριάντα μόλις ἐτῶν σήμερα, ἀπέκτησε τεράστια περιουσία ἀπὸ τοὺς δίσκους της, ποὺ ἔχουν τὸ ρεκὸρ ζητήσεως σὲ ὅλο τὸν κόσμο, χάρις στὴν ἰδιοτυπία τῆς φωνῆς της.

✪ Στὴν Ἀθήνα, ἐν τῷ μεταξύ, βρίσκεται ἀπὸ προχτές, ἕνα λαμπρὸ μεξικανικὸ τρίο, ἐφάμιλλο τοῦ «Λὸς Πάντζος», τὸ «Λὸς Τρὲς Ντιαμάντες».

— Πρόκειται γιὰ τρεῖς πρώην πολιτικοὺς μηχανικούς, τοὺς Γουστάβο Μπράδο, Ἐρρίκο Κεσάδα καὶ Σάουλο Κεδένα, ποὺ ἔσμιξαν πρὶν ὁ χρόνια καὶ κατέκτησαν ὅλη τὴ Βόρειο καὶ Νότιο Ἀμερικὴ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τραγούδια τῆς πατρίδας των.

— Τὸ «Λὸς Τρὲς Ντιαμάντες» ἐπιχειρεῖ γιὰ πρώτη φορὰ μεγάλη περιοδεία στὴν Εὐρώπη, στὸ παρισινὸ δὲ θέατρο «Ὀλύμπια», ὅπου ἐμφανίστηκε πρὶν δυὸ μῆνες, ἐσημείωσε ξεχωριστὴ ἐπιτυχία.

✪ Τὸ καλοκαίρι θὰ ἐμφανισθοῦν στὴν Ἀθήνα δύο μόδ ἐπιθεωρησιακὰ συγκροτήματα, τοῦ «Ἀκροπόλ» καὶ τοῦ «Περροκέ».

— Στὸ τρίτο μουσικὸ θέατρο τῆς «Βέμπο», θὰ ἐμφανισθῆ ἐπίσης μουσικὸ συγκρότημα, ὁ θίασος Σταυρίδη-Θεοφανίδη, ποὺ θὰ παρουσιάση ἕνα πρωτότυπο εἶδος, μιὰ σειρὰ ἀπὸ συνεχόμενα μουσικὰ σκέτς.

✪ Στὴν πρώτη μεγάλη συναυλία τοῦ «Νέου Μουσικοῦ Ὀργανισμοῦ», ποὺ δόθηκε μὲ κοσμοσυρροὴ στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», ὁ συνθέτης Γιώργος Μουζάκης παρουσίασε γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ἑλληνικὴ σύνθεσι. σὲ ρυθμὸ «ρὸκ ἔντ ρόλ», ποὺ ἔκανε πολλὴ ἐντύπωσι.

— Στὴ δεύτερη συναυλία τοῦ «Μουσικοῦ Ὀργανισμοῦ», ποὺ θὰ δοθῆ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα, ὁ μαέστρος Γ. Ρούσος θὰ παρουσιάση γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα συγκρότημα μὲ 12 ἀκκορντεονίστες.

✪ Μὲ τὴ συνεργασία τῆς «Ἑλληνικῆς Κινηματογραφικῆς Ἑνώσεως» καὶ τῆς Γερμανικῆς Ἑταιρείας «Μπαβάρια», πρόκειται νὰ γυρισθῆ τὴν ἄνοιξι στὴν Ἀθήνα, ἡ πρώτη ἑλληνογερμανικὴ ταινία, ποὺ θὰ κυκλοφορήση σὲ ἑλληνικὴ καὶ γερμανικὴ κόπια, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ προβληθῆ καὶ στὸ ἐξωτερικό.

— Θὰ παίξουν σ' αὐτὴν Ἕλληνες καὶ Γερμανοὶ ἠθοποιοί, καθὼς κι' ὁ μικρὸς Καλαντζόπουλος.

✪ Στὴν καινούργια ἑλληνικὴ ταινία «Ραντεβοῦ μὲ τὸν ἔρωτα», σημειώνει ἐπιτυχία σὲ ἕνα δραματικὸ ρόλο ἡ Ἰωάννα Ἄλβα.

✪ Σὲ ἕνα φιλικὸ γεῦμα ναυτικῶν, ποὺ δόθηκε τὴν περασμένη ἑβδομάδα, σὲ ἕνα κέντρο τῆς Πλάκας, ἡ βεντέττα τοῦ θεατρικοῦ τραγουδιοῦ Λένα Παμέλλα, εἶχε μιὰ ἔκπληξι: Τῆς προσεφέρθη μιὰ πρωτότυπη ἀνθοδέσμη σὲ σχῆμα ἄγκυρας, ἀπὸ βιολέττες.

✪ Σ' ἕνα ἄλλο κοσμικὸ κέντρο προσφέρεται κάθε βράδυ, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, δώρεάν. σὲ ὅλους τοὺς πελάτες, πατσᾶς.

✪ Ὁ Γιώργος Οἰκονομίδης κατέρριψε ὅλα τὰ ρεκὸρ ἐπισκέψεων στὸ νοσοκομεῖο ὅπου ἔκαμε ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος, σὲ σημείο, ποὺ οἱ γιατροὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ τοῦ ἀπαγορεύσουν νὰ δέχεται.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

"Ἡ ἡμέρα τῆς Μητέρας"

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα

Μάννα!... Μαννοῦλα!... Αὐτὲς εἶναι οἱ πρῶτες καὶ οἱ τελευταῖες τουφερὲς λέξεις, ποὺ προφέρουν τὰ ἀνθρώπινα χείλη.

Καὶ μέσα στὶς λιγοστὲς αὐτὲς συλλαβὲς κλείνεται ὅλο τὸ νόημα τῆς δημιουργίας, ποὺ κρατᾶ τὸ νῆμα τῆς συνεχείας καὶ ἑνώνει τὸ παοὸν μὲ τὸ μέλλον.

Μάννα!... Εἶναι ἡ ἔννοια ἑνὸς ἱεροῦ συμβόλου, ποὺ καθιερώθηκε νὰ τιμᾶται ἐπίσημα τὴ 2α Φεβρουαρίου.

Μὰ θὰ μοῦ πῆτε: «Χρειαζόταν ἐπίσημος ἡμέρα ἑορτασμοῦ, γιὰ νὰ τιμηθῆ ἡ Μητέρα;»

Ὄχι βέβαια. Μονάχα ποὺ γίνεται ἔτσι ὁμαδικὴ συνείδησι καὶ ὁλοκληρώνει τὴν ἀναγνώρισι τοῦ μεγάλου χρέους.

Ἄλλωστε ἡ καθιέρωσι τῆς «Ἡμέρας τῆς Μητέρας» εἶναι πολὺ παλιὰ καὶ συνδέεται μὲ τὴν ἀρχαιότητα.

Συγκεκριμένα, στὶς τελετὲς τῶν Χοηφόρων, γιορταζόταν καὶ ἡ ἡμέρα τῶν «Καλλιγενείων», κατὰ τὴν ὁποίαν, βραδεύονταν ἡ μητέρα, ποὺ εἶχε τὰ ὁμορφότερα παιδιά.

Βέβαια, μὲ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων καταργήθηκε ἡ ἑορτὴ τῶν «Καλλιγενειῶν», ὅπως τόσες ἄλλες. Καὶ μόνον πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια, περίπου μιὰ Ἀμερικανίδα ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια, ἡ Ἄννα Τζάρβις, σκέφτηκε πὼς νὰ καθιερωθῆ μιὰ ἡμέρα ἑορτασμοῦ τῆς Μητέρας.

Λίγα ἀργότερα, κατὰ τὸ 1914, ὁ πρόεδρος Οὐίλσων, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἰδεολόγος, ἀγκάλιασε τὴν ἰδέα τῆς Ἄννας Τζάρβις καὶ ἔφερε τὸ ζήτημα στὸ Κογκρέσσο.

— Τὰ κράτη ποὺ δίνουν στὴ μητέρα, τὴν ἐξέχουσα θέσι, ποὺ τῆς ἁρμόζει, ἐργάζονται γιὰ τὸ μεγαλεῖο τους!... εἶπε χαρακτηριστικὰ ὁ Ἀμερικανὸς πρόεδρος.

Καὶ ἀπὸ τότε καθιερώθηκε ὡς «Ἡμέρα τῆς Μητέρας» ἡ πρώτη Μαΐου.

Ἐμεῖς τὴ γιορτάζομε συμβολικὰ στὶς 2 Φεβρουαρίου. ἡμέρα τῆς Ὑπαπαντῆς.

*

Σὲ ὅλον τὸν πολιτισμένο κόσμο ἡ «Ἡμέρα τῆς Μητέρας» γιορτάζεται μὲ ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα.

Στολίζονται εἰδικὰ ὅλες οἱ βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν καὶ ὅλες οἱ κρατικὲς ἀρχὲς τιμοῦν τὴν Μάννα, ποὺ δίνει ζωὴ ἀπὸ τὴν ζωή της. Ἀλλὰ τὰ ὡραιότερα ἔθιμα ἐπικρατοῦν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Ἐκεῖ ὁ πατέρας καὶ τὰ παιδιὰ σκνώνονται ἀπὸ τὰ ξημερώματα συνήθως καὶ πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχοῦν τὴν... ἑορτάζουσα, ἑτοιμάζουν ἕνα πλουσιώτατο πρόγευμα.

Ὕστερα στολίζουν ἕναν τεράστιο δίσκο μὲ λουλούδια, ζωγραφιὲς καὶ μὲ κάθε εἴδους γλυκίσματα καὶ σερβίρουν τὴ Μητέρα στὸ κρεβάτι της.

Ἐκείνη εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δοκιμάση ἀπ' ὅλα ὅσα ὑπάρχουν μέσα στὸ δίσκο, ἔστω καὶ ἀπὸ λίγο.

Ἀλλὰ καὶ στὰ ὑπόλοιπα γεύματα τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Μητέρα εἶναι πάντοτε ὁ... ἐπίσημος καλεσμένος τῆς οἰκογενείας.

Σὲ πολλὲς πολιτεῖες συνηθίζουν νὰ βγαίνουν πρωῒ - πρωῒ, τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ νὰ κρεμοῦν καλαθάκια μὲ λουλούδια, στὶς πόρτες τῶν φιλικῶν καὶ τῶν συγγενικῶν σπιτιῶν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ δική τους. Μετὰ χτυποῦν δυνατὰ τὰ κουδούνια καὶ ἐξαφανίζονται.

Ἐπίσης ὅλοι οἱ Ἀμερικανοί, νέοι καὶ γέροι, κατὰ τὴν «Ἡμέρα τῆς Μητέρας» συνηθίζουν νὰ φοροῦν ἕνα λουλούδι ἄσπρο ἢ κόκκινο στὸ πέτο—γαρύφαλλο ἢ τριαντάφυλλο.

Μὲ τὸ κόκκινο λουλούδι τιμοῦν τὴν μητέρα ποὺ ζῆ. Μὲ τὸ ἄσπρο, τὴν πεθαμένη μάννα.

Στὴν πρώτη προσφέρουν λουλούδια, γλυκὰ καὶ τῆς κάνουν ἀσυνήθιστες περιποιήσεις. Τὴν πηγαίνουν π. χ. περίπατο, στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματογράφο καὶ ἱκανοποιοῦν γενικὰ κάθε ἐπιθυμία της, κατὰ - λιγο αὐτή.

Στὴ δεύτερη περίπτωσι, ἐπισκέπτονται τὸν τάφο τῆς ἀξέχαστης μητέρας καὶ τὸν ραίνουν μὲ λουλούδια καί... δάκρυα. Ὀργανώνονται δὲ γιορτὲς παντοῦ καὶ βραβεύονται οἱ πολύτεκνες μητέρες.

Τὸ μουσικὸ πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ αὐτοῦ ἀποτελεῖται συνήθως ἀπὸ τραγούδια ἀφιερωμένα στὴ μάννα, ὅπως ἡ ἰρλανδικὴ μπαλάντα «Ἡ μητέρα Μάκρι» τὸ τραγούδι τοῦ Κίπλινγκ, «Ὦ μητέρα μου» κ.ἄ.

Κατὰ τὸ 1934 κυκλοφόρησε, γιὰ πρώτη φορὰ καὶ εἰδικὸ γραμματόσημο, μὲ τὸν γνωστὸ πίνακα τοῦ Γουίστλερ «Ἡ μητέρα τοῦ ζωγράφου», ποὺ φιλοτεχνήθηκε τὸ 1886, ὅταν ὁ καλλιτέχνης ἔγινε πρόεδρος τοῦ Βασιλικοῦ Συνδέσμου τῶν Ἄγγλων ζωγράφων. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἔχει ὑψώσει σὲ σύμβολο ἁγιωσύνης τὴν ἔννοια τῆς μάννας.

Κατὰ τὴν «Ἡμέρα τῆς Μητέρας» λοιπὸν ἂς κλίνουμε ὅλοι εὐλαβικὰ τὸ γόνυ, μπροστὰ στὸν ἱερὸ βωμὸ τῆς ἀπέραντης καλωσύνης καὶ τῆς αἰωνίας θυσίας τῆς Μάννας. Καὶ ἡ ἀγάπη μας, ἂς ὑψωθῆ θυμίαμα μπροστά του.

Εἶναι τραχὺ καὶ δύσβατο, τὸ μονοπάτι ποὺ διαβαίνει κάθε μητέρα, γιὰ νὰ φτάση στὸν μεγάλο προορισμό. Καὶ ὑπάρχουν παντοῦ ἀγκάθια, ποὺ τρυπᾶνε ἀλύπητα τὰ πόδια τῆς μάννας τὴν καρδιά...

Χαρακτηριστικὸ τῆς ἀπέραντης καλωσύνης τῆς μάννας εἶναι τὸ γνωστὸ ποίημα τοῦ Ρισπέν, ὅπου μιὰ μάγισσα ζητάει ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της, τὴν καρδιὰ τῆς μάννας του, γιὰ νά... τὴν ρίξη, νὰ τὴν φάη τὸ σκυλί της.

«Τρέχει ὁ γυιός, τὴ μάνα του
(σκοτώνει
καὶ τὴν καρδιὰ τραβᾶ καὶ ξερρι-
(ζώνει.
Ἀλλὰ στὸ δρόμο ἀπρόοπτα σκο-
(ντάφτει
καὶ πέφτει ὁ γυιός, κατάχαμα μὲ
(δαύτη.
Κυλάει ὁ γυιὸς καὶ ἡ καρδιὰ κυ-
(λάει
καὶ τὴν ἀκούει νὰ κλαίη καὶ νὰ
(θρηνάη.
Κλαίει ἡ μάνα καὶ στὸ παιδί της
(λέει:
«Ἐκτύπησες ἀγόρι μου;» καὶ
(κλαίει...»

Τέτοια εἶναι πάντοτε τῆς μητέρας ἡ καρδιὰ καὶ ξεχωριστὰ τῆς Ἑλληνίδας μητέρας.

*

Στὸν τόπο μας τὸ 1928 πρωτοεορτάστηκε ἡ «Ἡμέρα τῆς Μητέρας» ἀπὸ τὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων καὶ τὸ Πατριωτικὸ Ἵδρυμα. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα, γιορταζόταν τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ συνέπιπτε μὲ τὴν «Ἑβδομάδα τοῦ Παιδιοῦ», τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος. Ἀργότερα, εἰσηγήθηκε ἡ πρόεδρος τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων κ. Ἄννα Τριανταφυλλίδη, τὴν καθιέρωσι τῆς ἡμέρας τῆς Ὑπαπαντῆς ὡς «Ἡμέρας τῆς Μητέρας». Κι' αὐτὸ, γιατὶ ἔχει σημασία συμβολικὴ γιὰ τὴν χριστιανοσύνη. Ἡ ἡμέρα τῆς Ὑπαπαντῆς, ὡς γνωστόν, συμπίπτει μὲ τὴν 40ὴ ἡμέρα ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ συμβολίζει τὴν εἴσοδο τῆς Θεοτόκου στὴν ἐκκλησία.

Ἐφέτος θὰ ψαλῆ δοξολογία στὴ Μητρόπολι καὶ ὅλοι οἱ ἱερεῖς παρεκλήθησαν νὰ ἀναπτύξουν ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, τὸ θέμα τῆς ἀποστολῆς τῆς Μητέρας.

Ἡ ἴδια κίνησις παρατηρεῖται καὶ στὶς ἐπαρχίες, ὅπου 17 ἐπαρχιακὰ τμήματα τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων ὀργανώνουν ἐπίσημες τελετές, στὶς ὁποῖες θὰ παρευρεθοῦν ἀνώτεροι κρατικοὶ λειτουργοί, οἱ δήμαρχοι, κλπ

Ἐπίσης ὅμως μᾶς εἶπε ἡ κ. Διαμαντοπούλου, ταμίας τοῦ ἀμοιβαίου τμήματος στὰ 16 μορφωτικὰ κέντρα ἀναλφαβήτων μητέρων, τοῦ Λυκείου, ποὺ βρίσκονται στοὺς διάφορους συνοικισμούς θὰ μοιραστοῦν δέματα, μὲ εἴδη ρουχισμοῦ κ.ἄ.

Ἔτσι θὰ περατωθῆ ὁ ἑορτασμὸς τῆς «Ἡμέρας τῆς Μητέρας» καὶ ἐφέτος.

Ἀλλὰ ὁ βωμὸς τῆς Μάννας, στέκει καθημερινὰ μπροστά μας καὶ σὰν λαμπερὸς φάρος φωτίζει τὴ ζωή μας.

ΒΕΤΑ ΜΥ

Πουθενὰ δὲ βρίσκεται τοσο καλωσύνη, ὅσο στὴν καρδιὰ τῆς μητέρας!...

Ο 'Ιταλὸς καθηγητὴς τῆς φυσικῆς Μάριο Κούτολο μὲ τὴ γυάλινη σφαῖρα του.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ τὸ «ψυχρὸ» φῶς

Ἡ πρώτη μεγάλη ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψη τοῦ 1957

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα θἄχουν λείψει ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Τὸ σπίτια κι' οἱ δρόμοι θὰ φωτίζωνται μ' ἕνα καινούργιο φῶς, ποὺ θὰ κοστίζη τουλάχιστο ἑκατὸ φορὲς φτηνότερα ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ καὶ δὲ θὰ χρειάζωνται σύρματα γιὰ τὴ μετάδοσί του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη μεγάλη ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψη τοῦ 1957, ποὺ ἀναγγέλθηκε τὴν περασμένο ἑβδομάδα ἀπ' ὅλο τὸν παγκόσμιο τύπο. Τὸ «ψυχρὸ» φῶς, ὅπως τὸ βάφτισαν κιόλας, τὸ βρῆκε ἕνας 'Ιταλὸς καθηγητὴς τῆς φυσικῆς, ὁ Μάριο Κούτολο, ποὺ διδάσκει στὸ πανεπιστήμιο τῆς Νεαπόλεως καὶ εἶναι ἡλικίας μόλις σαράντα δυὸ ἐτῶν.

Τὸ «ψυχρὸ» φῶς, ποὺ λέγεται ἔτσι γιατὶ δὲν προέρχεται ἀπὸ μηχανή, ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα πομπὸ ὑπερβραχέων κυμάτων, βασίζεται σὲ μιὰ παρατήρησι, ποὺ οἱ ἐπιστήμονες εἶχαν κάνει ἀπὸ ἀρκετὰ καιρό. Στὴν πραγματικότητα, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα μικρό, τεχνητὸ βόρειο σέλας.

Γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ποὺ παρατηρεῖται στὰ βόρεια πλάτη τῆς ὑδρογείου, παίζουν κύριο ρόλο οἱ ἑξῆς δυὸ προϋποθέσεις: τὰ ὑπερβραχέα κύματα, ποὺ ἐκπέμπει ὁ ἥλιος κι' ἡ ἀναλογία στὴν πυκνότητα τοῦ ἀέρος, ποὺ ὑπάρχει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμόσφαιρας, τὴ λεγόμενη ἰονόσφαιρα.

Στὴν ἰονόσφαιρα, τὰ ἠλεκτρόνια τῶν ἀτόμων δέχονται πάνω τους τὴν ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν ὑπερβραχέων κυμάτων κι' ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸν πυρῆνα τους, διαγράφοντας μιὰ ἀρκετὰ πλατύτερη τροχιά. Κατόπιν, μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, γυρίζουν πάλι στὴν πρώτη τους θέσι κι' αὐτὴ ἡ ἀκαριαία ἐπιστροφή τους κάνει νὰ ἐκπέμπεται ἐνέργεια μὲ τὴ μορφὴ φωτός.

'Ο 'Ιταλὸς ἐπιστήμων, λοιπόν, σκέφτηκε νὰ ἐπαναλάβη αὐτὸ τὸ φυσικὸ φαινόμενο μὲ τεχνητὰ μέσα. Χρησιμοποίησε ἕνα παλιὸ ραντάρ, ποὺ οἱ σύμμαχοι εἶχαν πουλήσει στὸ πανεπιστήμιο τῆς Νεαπόλεως σὲ χαμηλὴ τιμή, ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ἀπελευθερωμένη 'Ιταλία. Τὸ ραντὰρ αὐτὸ τὸ τοποθέτησε στὴν ταράτσα τοῦ Πανεπιστημίου. Κατόπιν, σὲ ἀπόστασι χιλίων περίπου μέτρων, ὅπου ὑψώνεται ὁ μικρὸς οὐρανοξύστης τῆς ἠλεκτρικῆς ἑταιρίας τῆς Νεαπόλεως, μετέφερε τὸ λαμπτῆρα τοῦ «ψυχροῦ» φωτός, γιὰ νὰ τὸν ἀνάψη μὲ τὰ ὑπερβραχέα κύματα τοῦ πομπού-ραντάρ.

'Ο λαμπτήρας αὐτὸς δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ γυάλινη σφαῖρα, μὲ διάμετρο περίπου εἴκοσι πόντων, ποὺ περιεῖχε μέσα της ἀραιωμένο ἀέρα, στὴν ἀναλογία πυκνότητος τῆς ἰονόσφαιρας. 'Η γυάλινη σφαῖρα δὲν εἶχε πάνω της κανένα ἐξάρτημα, οὔτε καλώδια. Τοποθετήθηκε πάνω σ' ἕνα τραπέζι, σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ τελευταίου πατώματος τοῦ οὐρανοξύστη, κι' ἦταν πιὰ ἕτοιμη γιὰ τὸ πείραμα.

'Ο καθηγητὴς Κούτολο τηλεφώνησε τότε στοὺς βοηθούς του, ποὺ χειρίζονταν τὸν πομπὸ τῶν ὑπερβραχέων ἕνα χιλιόμετρο μακρυά, καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε.

Στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο τοῦ οὐρανοξύστη, ἡ γυάλινη σφαῖρα μὲ τὸν ἀραιωμένο ἀέρα, ἄναψε ξαφνικὰ ὡς διὰ μαγείας. Ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς, ποὺ παρακολούθησε τὸ πείραμα, εἶπε τὰ ἑξῆς γιὰ νὰ χαρακτηρίση τὸ εἶδος τοῦ φωτὸς τῆς σφαίρας: «Μᾶς φάνηκε πὼς ξαφνικὰ εἶχε κλειστῆ μέσα σ' ἐκείνη τὴ... μπουκάλα ἕνα κομμάτι μεσημεριάτικου οὐρανοῦ. Ἦταν μιὰ γαλαζόχρυση δυνατὴ λάμψι, ποὺ θάμπωνε καὶ συγχρόνως χάϊδευε τὴν ὅρασι».

'Η ἀξία τοῦ πειράματος αὐτοῦ βρίσκεται στὸ γεγονός, ὅτι γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ «ψυχροῦ» φωτὸς ἀπαιτοῦνται ἐλάχιστα ἔξοδα καὶ συνεπῶς ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἐφευρέσεως εἶναι εὔκολη.

'Ο καθηγητὴς Κούτολο ἔχει ἤδη ἕτοιμα ὅλα τὰ σχέδια καὶ τὶς μελέτες γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἐφευρέσεώς του, ποὺ θὰ ἐξασφαλίση φωτισμὸ χωρὶς τὰ μεγάλα ἔξοδα καὶ τὶς ἐγκαταστάσεις, ποὺ χρειάζεται ὁ ἠλεκτροφωτισμός. Ὡστόσο, σὰν ἀληθινὸς ἐπιστήμων ποὺ εἶναι, δὲν εἶπε μεγάλα λόγια στοὺς δημοσιογράφους μετὰ τὴν ἐπίδειξι τοῦ πειράματός του καὶ περιωρίστηκε νὰ τονίση, ὅτι θὰ χρειαστῆ ἀκόμα λίγο καιρό, ὥσπου νὰ βεβαιωθῆ πὼς τὸ «ψυχρὸ» φῶς θὰ χρησιμοποιηθῆ χωρὶς τεχνικὰ ἐμπόδια.

— Στὰ χαρτιά, εἶπε, τὸ πρᾶγμα φαίνεται εὔκολο. Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, νὰ παρουσιαστοῦν στὴν πράξι δυσκολίες, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὶς προβλέψω.

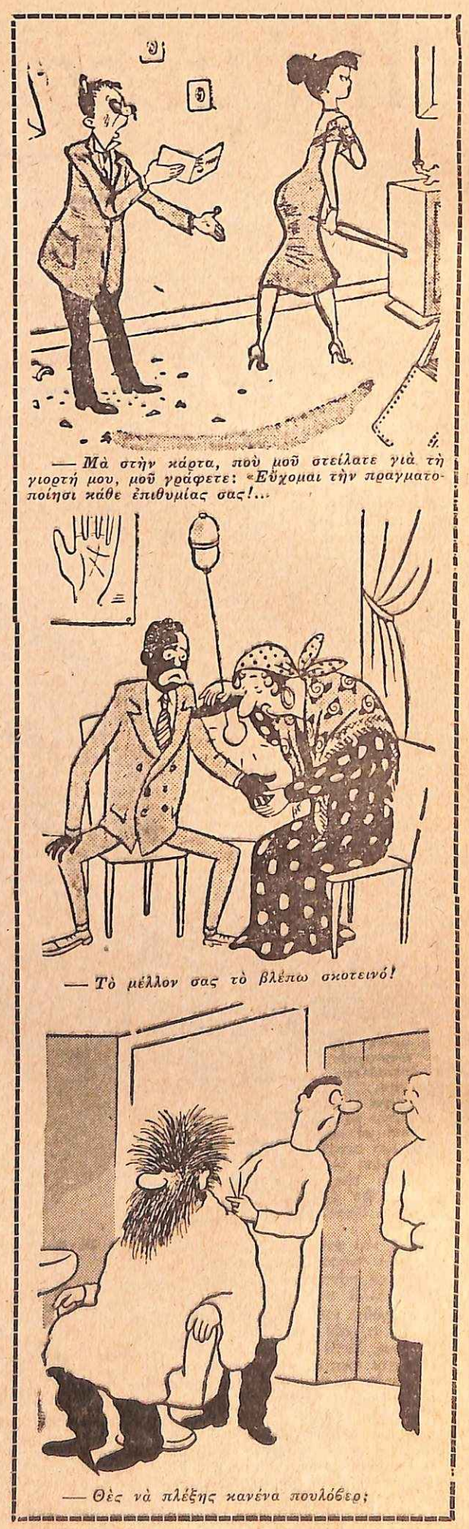
Οἱ γνῶμες, ὡστόσο, τῶν κορυφαίων εἰδικῶν ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ἐφεύρεσι τοῦ 'Ιταλοῦ φυσικοῦ, εἶναι ὁμόφωνες καὶ δὲν ἐκφράζουν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ὅτι ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογή της εἶναι εὔκολη.

'Ο καθηγητὴς Κούτολο εἶναι διεθνῶς γνωστὸς γιὰ τὶς ἐργασίες του πάνω στὰ ζητήματα τῶν ἠλεκτρομαγνητικῶν φαινομένων, καθὼς καὶ γιὰ τὴ βαθειὰ κατάρτισι ποὺ ἔχει στὴν ἀτομικὴ φυσική.

Εἶναι ἄγαμος καὶ ζῆ μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ τὸ μικρότερο ἀδελφό του, ποὺ εἶναι δημοσιογράφος. 'Η ἀφοσίωσί του στὴν ἐπιστήμη εἶναι τόση, ὥστε ποτὲ δὲ σκέφτηκε νὰ παντρευτῆ κι' οἱ συνάδελφοί του τὸν ἀποκαλοῦν «ἀρραβωνιαστικὸ τῆς 'Ιονόσφαιρας»!

'Αμερικανοὶ κεφαλαιοῦχοι τοῦ πρότειναν κιόλας νὰ τοὺς πουλήση τὴν ἐφεύρεσί του, ἀλλὰ ὁ Μάριο Κούτολο τοὺς δήλωσε πὼς θὰ τὴν παραχωρήση στὸ 'Ιταλικὸ κράτος.

Στὸ μεταξύ, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ τὴ δημοσιότητα, ποὺ τὸν στενοχωροῦν, ἄφησε νὰ διαδοθῆ πὼς ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀγγλία, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα, ὅπως μαθεύτηκε κατόπιν, βρίσκεται στὴ βίλλα ἑνὸς φίλου του καὶ συνεχίζει ἐκεῖ τὶς μελέτες του.

— *Μὰ στὴν κάρτα, ποὺ μοῦ στείλατε γιὰ τὴ γιορτή μου, μοῦ γράφετε: «Εὔχομαι τὴν πραγματοποίησι κάθε ἐπιθυμίας σας!...*

— *Τὸ μέλλον σας τὸ βλέπω σκοτεινό!*

— *Θὲς νὰ πλέξῃς κανένα πουλόβερ;*

Σὰν Ἄγριες ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ. ΨΑΘΑ

Ἡ φάρσα τῆς συναγρίδας

Ὅταν ὁ κ. Εὐριπίδης βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ κάνη τὸν κανονικό του δρόμο μέχρι τὸ σπίτι — ἀναμονὴ στὴ στάσι, λεωφορεῖο, διαδρομὴ ἑνὸς τετάρτου, κάθοδος καὶ περπάτημα πέντε λεπτῶν μέχρι τὴν πόρτα του —, συνάντησε τὸν πρῶτο φίλο.

— Γειά σου, Εὐριπίδη.

— Καλημέρα.

— Τί μοῦ γίνεσαι; Καλά;

— Δόξα Σοι ὁ Θεός!

Ὕστερα τὰ μάτια τοῦ φίλου πέσαν στὸ δεξὶ χέρι τοῦ κ. Εὐριπίδη, γεμάτα θαυμασμό.

— Μωρέ, τί ὡραία συναγρίδα εἶν' αὐτή! Ποῦ τὴν πέτυχες; Στὴν ἀγορά;

'Ο κ. Εὐριπίδης, ποὺ δὲν κρατοῦσε τίποτα, κύτταξε μηχανικὰ τὸ χέρι του ἀπορημένος.

— Ποιὰ συναγρίδα, βρέ; Τρελλὸς εἶσαι;

'Ο φίλος φάνηκε ν' ἀπορῇ κι' αὐτός.

— Γιὰ τὴ συναγρίδα ποὺ κρατᾶς σοῦ λέω!

— Ἐγὼ κρατάω συναγρίδα; Μὴ χειρότερα!

— Καλά, τότε τί ψάρι εἶν' αὐτό; Δὲν εἶναι συναγρίδα; ἐπέμεινε ὁ φίλος.

— Ἄσε με, παλαβέ! ἔκανε ὁ κ. Εὐριπίδης καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του.

'Ο κ. Εὐριπίδης δὲν κρατοῦσε, βέβαια, κανένα ψάρι — οὔτε συναγρίδα, οὔτε παλαμίδα — ἀλλὰ ἡ παρέα του, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν πέντε φίλοι του, πολὺ χωρατατζῆδες, ἀποφάσισε νὰ τὸν τρελλάνη. Τύπος νοικοκύρη, τακτικός, σχολαστικός, δὲν ἤξερε ἄλλη διασκέδασι ἀπ' τὴ δουλειά του κι' ἄλλο δρόμο ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ γραφεῖο. Ἐπὶ χρόνια καὶ χρόνια τώρα, τὶς ἴδιες ὧρες, θὰ τὸν ἔβλεπες στὰ ἴδια πάντα σημεῖα — ἀναχώρησι ἀπ' τὸ γραφεῖο, ἀναμονὴ στὴ στάσι τοῦ λεωφορείου, ἐπιβίβασι στὸ λεωφορεῖο, διαδρομὴ λίγων λεπτῶν, κάθοδος καὶ περπάτημα. Ἡ ζωή του ἦταν κουρτισμένη σὰν ρολόϊ κι' ὁ κόσμος γὰ χαλοῦσε, δὲν θὰ λοξοδρομοῦσε ποτὲ ἀπ' τὴν «πεπατημένη».

Μόλις, λοιπόν, ἔφτασε στὴ στάσι τοῦ λεωφορείου ὁ κ. Εὐριπίδης, τὸν συνάντησε «τυχαία» ὁ δεύτερος.

— Πῶ, πῶ, μιὰ συναγρίδα! ἔκανε ὁ φίλος καὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν τάχα ἀχόρταγα στὸ χέρι τοῦ κ. Εὐριπίδη.

'Ο ἀγαθὸς ἄνθρωπος ξεροκατάπιε:

— Συναγρίδα εἶπες;

— Ναί, γι' αὐτὴ τὴ συναγρίδα ποὺ κρατᾶς, σοῦ λέω! Πεσκέσι εἶναι; Πεσκέσι;

— Ἐγώ; Κρατάω συναγρίδα; ἔκανε ὁ κ. Εὐριπίδης καὶ κύτταξε μηχανικὰ τὸ ἀδειανό του χέρι.

Ἀλλὰ ὁ φίλος του χαμογέλασε:

— Λὲς νὰ ἔχω στραβωθῆ μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε νὰ μὴ βλέπω κοτζὰμ ψαρούκλα;

— Ἔλα, Χριστέ καὶ Παναγιά! ἔκανε ὁ Εὐριπίδης ἀγανακτισμένος. Ποῦ τὴ βλέπεις, χριστιανέ μου, τὴ ψαρούκλα;

— Καϋμένε Εὐριπίδη, ὄρεξι ἔχεις γιὰ φαστέϊα! εἶπε ὁ φίλος. Γειά σου καὶ καλὴ ὄρεξι!

Κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὸν Εὐριπίδη σὲ μιὰ κατάστασι ἐλαφρῆς σύγχυσης. Τί σόι ἀστεῖο ἦταν τοῦτο; Καὶ πῶς διάβολο συνέπεσε κι' οἱ δυό τους νὰ τοῦ ποῦν γιὰ συναγρίδα; Ἔτσι, προσπαθῶντας νὰ λύση τὸ αἴνιγμα, μπῆκε στὸ λεωφορεῖο. Σὲ λιγάκι εἶδε ἕναν τρίτο φίλο του ν' ἀνεβαίνη στὴν ἄλλη στάσι.

— Γειά σου, Εὐριπίδη! τὸν χαιρέτησε κεἰ ἐκεῖνος, καθὼς τὸν ζύγωσε μέσα στὸ λεωφορεῖο. Τί μοῦ κάνεις; Τί γίνεσαι;

— Καλά. Δόξα Σοι ὁ Θεός!

— Ἡ γυναίκα σου, καλά;

— Πολὺ καλά.

Κουβέντιασαν περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων κι' ὁ κ. Εὐριπίδης ξέχασε ἐντελῶς τὴ συναγρίδα. Ἀλλὰ νά, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ κατέβη στὴ στάσι του, ὁ τρίτος φίλος του, παρατήρησε ξαφνικὰ πολὺ δυσαρεστημένος:

— Μωρὲ Εὐριπίδη, δὲ τροσέχεις καθόλου! Μὲ λέρωσες!

Ἀπόρησε ὁ Εὐριπίδης:

— Σὲ λέρωσα;

— Μὲ τὴ συναγρίδα σου! Πρόσεχε λιγάκι! Ἔτσι ἀνοιχτὴ τὴν κρατᾶς τέτοια συναγρίδα, μέσα στὸ λεωφορεῖο; Τύλιξέ την, καϋμένε! Χαθῆκαν οἱ ἐφημερίδες;

Καὶ πῆδησε ἀπ' τὸ λεωφορεῖο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κ. Εὐριπίδης ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Κυττοῦσε τὸ φίλο του, ποὺ ἀπομακρυνόταν, κυττοῦσε τὸ χέρι του, ξεροκατάπιε καὶ ἄρχισε νὰ νοιώθη μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία.

— Πανάθεμά τους! μουρμούρισε. Ποῦ τὴ βλέπουνε ὅλοι τους τὴ συναγρίδα; Τρελλάθηκανε; "Η μήπως;...

Ξανασήκωσε τὸ χέρι του, τὸ κύτταξε, βεβαιώθηκε, ὅτι δὲ κρατοῦσε τίποτα, τὸ μύρισε, βεβαιώθηκε, ὅτι δὲ μύριζε τίποτα, καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του, πολὺ σκεφτικός. Ἦταν ἀπολύτως βέβαιος, ὅτι δὲν κρατοῦσε καμμιὰ συναγρίδα, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε καὶ ν' ἀπαλλαγῆ ἐντελῶς ἀπ' τὴν ἀόριστη ἐκείνη ἀνησυχία γιὰ τὸ περίεργο τοῦτο περιστατικό. "Ἔτσι, πολὺ σκυθρωπός, κατέβηκε ἀπ' τὸ λεωφορεῖο καὶ προχώρησε λίγα βήματα, ὅταν σκόνταψε ἀπάνω σὲ ἄλλο φίλο του.

— Ὥστε ἐπιμένεις ὅτι εἶναι συναγρίδα! φώναξε ὁ Εὐριπίδης.

— Ποιὸ ψάρι, μωρέ; Ποιὸ ψάρι;

— Αὐτό! ἔκανε ὁ φίλος κι' ἔδειξε τὸ χέρι τοῦ Εὐριπίδη.

— Ποῦ τὸ βλέπεις τὸ ψάρι; γρύλλισε ἀνάστατος ὁ ἄγριωπος. Στὸν ὕπνο σας εἶσαστε ὅλοι σας συναγρίδες;

— Καὶ τότε τί εἶν' αὐτὸ ποὺ κρατᾶς;

— Ἐγὼ κρατῶ; Τί κρατῶ;

— Νά! Αὐτὸ τὸ ψάρι! ἐπέμενε ὁ φίλος.

— Δὲ κρατῶ τίποτα! βρυχήθηκε, ἔξω φρενῶν, ὁ κ. Εὐριπίδης. Νάτο τὸ χέρι μου!

Καὶ σήκωσε τὸ χέρι του μὲ ὁρμή.

— Σιγά, βρὲ Εὐριπίδη! Θὰ μοῦ κοπανήσῃς τώρα τὸ ψάρι στὸ κεφάλι;

Κι' ἀποτραβήχτηκε πίσω τρία βήματα.

— Ἄλλο πάλι τοῦτο! φώναξε ἀπὸ μακρυά. Νὰ κρατᾶς κοτζὰμ ψαρούκλα καὶ νὰ λὲς ὅτι δὲ κρατᾶς τίποτα! "Η μήπως φοβᾶσαι, ὅτι θὰ σοῦ ζητήσω μεζέ, βρὲ Εὐριπίδη;

Ἔβγαζε τώρα ἀπ' τὸ θυμὸ καὶ τὴ ταραχή του ὁ κ. Εὐριπίδης:

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό! σὐρλιασε στὸ φίλο του. Νὰ πᾶς στὸ διάολο! Ἄκουὲς; Κι' ὅσο κρατάω ἐγὼ ψάρι, ἄλλο τόσο κρατᾶς κι' ἐσὺ τά... ἐξαπέρυγα τῆς ἐκκλησιᾶς.

— Ἄχουου! ἔκανε ὁ φίλος. Ἐσὺ κάτι ἔπαθες σήμερα. Γειά σου, Εὐριπίδη, καὶ καλοφάγωτο τὸ ψάρι!

Κι' ἔστριψε βιαστικός.

'Ο κ. Εὐριπίδης ἤταν θηρίο ἀπ' τὸ κακό του. Ἀλλὰ ἄρχισε κιόλας νὰ κυτταῖ τὸ χέρι του, μὲ πολὺ μεγαλύτερη ἀνησυχία. Νόμισε, μάλιστα, σὲ μιὰ στιγμή, ὅτι μιὰ μυρουδιὰ ψαριοῦ ἔφτανε στὴ μύτη του. Ἀπάνω ἐκεί, καθὼς τραβοῦσε, παραζαλισμένος, γιὰ τὸ σπίτι του, βλέπει τὸν πέμπτο φίλο του καὶ ταραγμένος τὸν ρωτᾶ:

— Βλέπεις τίποτα στὸ χέρι μου;

— Τί νὰ δῶ; Γιὰ τὴ συναγρίδα λές; ἀπάντησε ἀδίστακτα ὁ φίλος. Ὡραῖο ψάρι! Λιπόν, κι' ἐγὼ πέτυχα προχτὲς μιὰ τέτοια στὴν ἀγορά, ἀλλὰ ἡ γυναίκα μου τὴν ἔκανε τηγάνητή. Σὲ συμβουλεύω νὰ τὴν κάνης ψητή.

Κι' ἐνῶ ὁ Εὐριπίδης τὸν κυττοῦσε μὲ μάτια ἁπλανῆ, ὁ φίλος κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ χέρι τοῦ Εὐριπίδη καὶ ρώτησε:

— Θὰ εἶναι ἀπάνω ἀπὸ δυὸ ὀκάδες, ἔ;

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἀνησυχία τοῦ κ. Εὐριπίδη ἔγινε φόβος καὶ τὰ μάτια του ἐξανάπεσαν μὲ ἀγωνία στὸ χέρι του, ποὺ ἔνοιωθε, ὅμως, μὲ μεγάλη ταραχή, ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ τὸ κουνήση εὐκολα, σὰ νὰ κρατοῦσε ἕνα βάρος τοὐλάχιστο δυὸ ὀκάδων!

— Ὥστε ἐπιμένεις, ὅτι εἶναι συναγρίδα;... ρώτησε σὰ νὰ τάχε χαμένα.

— Ναί, βρὲ ἀδερφέ! Συναγρίδα εἶναι.

Θόλωσε τὸ μυαλὸ τοῦ κ. Εὐριπίδη. Προχωροῦσε τώρα στὸ δρόμο τελείως παραζαλισμένος κι' ἐγερνε, μάλιστα πρὸς τὰ δεξιά, σὰ νὰ τὸν βάραινε τὸ ψάρι. Ἔφτασε τέλος στὸ σπίτι του χτύπησε τὸ κουδούνι μὲ τὸ ἀριστερό — παρὰ τὴ συνήθεια ποὺ εἶχε νὰ χτυπᾶ πάντα μὲ τὸ δεξί — κι' ὅταν τοῦ ἄνοιξε ἡ γυναίκα του, τῆς εἶπε:

— Χρυσάνθη μου, πάρε αὐτὴ τὴ συναγρίδα!...

Κι' ἁπλωσε τὸ δεξί του χέρι, μὲ κόπο, πρὸς τὴ γυναίκα του ποὺ τὸν κυττοῦσε μὲ μάτια γουρλωμένα...

Ἦτανε φανερό, ὅτι κάτι πολὺ σοβαρὸ εἶχε πάθει ὁ δύστυχος Εὐριπίδης. Καὶ στὸ γιατρὸ ποὺ φωνάζανε ἀργότερα οἱ συγγενεῖς, ἐπέμενε σώνει καὶ καλά, ὅτι κρατοῦσε μιὰ συναγρίδα δυὸ ὀκάδες!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ημερησιούλα μας

«ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΟΙΚΟΠΕΔΟΝ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΗΝΑΣ ΑΕΤΟΝΥΧΗΣ: Σπουδαστής κακός τοῦ Πολυτεχνείου καὶ γερὸς παίκτης στὸν 'Ιππόδρομο. 'Ερωτύλος καὶ γνωστὸς θαμὼν τῶν «μπάρ». 27 χρόνων. ΜΠΑΜΠΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΠΟΥΛΟΣ: Φίλος καὶ συνομήλικος τοῦ Μηνᾶ. 'Αρχιτέκτων. ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ΑΕΤΟΝΥΧΗΣ: 'Εφοπλιστὴς καὶ πρώην καπετάνιος. 65 χρόνων. ΚΥΡΙΟΣ ΛΕΦΤΑΣ: Πλούσιος 'Ελληνοαμερικάνος. ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΑΘΟΠΟΥΛΟΣ: 'Εμπορος ἐβδομίμων καὶ ἀποικιακῶν. ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΤΕΡΙΟΥΧΟΣ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ἕνα καφενεῖο)

ΜΗΝΑΣ:... Αὐτὰ εἶναι!... Μόλις ἄκουσε ὁ μπάρμπας πὼς μ' ἀπορρίψανε καὶ γιὰ τετάρτη φορά, θυμήθηκε πὼς ἄρχισε τὴν «καριέρα» του ἀπὸ βαρκάρης καὶ μὲ περιποιήθηκε μὲ τὸ λεμβουχικὸ λεξιλόγιο, «Νὰ ξεκουμπιστῆς νὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ μέσα», μοῦ εἶπε. «Δὲ μπορῶ νὰ τρέφω, νὰ ντύνω καὶ νὰ ποδένω ἕνα χαραμοφάη μὲ μισὸ φορτηγὸ μουστάκια»!...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καὶ θὰ τὸ κάνῃς;

ΜΗΝΑΣ: "Αρχισα.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μπράβο!

ΜΗΝΑΣ: Στάσου ντέ! "Αρχισα καὶ τέλειωσα! Μπῆκα μέσ' τὴν κάμαρά μου, ἅπλωσα σχέδια, χαρτιά, ρολά, βιβλία, τρίγωνα, χάρακες, πενάκια, σινικὲς μελάνες, χρώματα, τράπεζα καὶ τρεῖς - τέσσερις ἐντυπωσιακὲς γραμμὲς σ' ἕνα τσιγαρόχαρτο κι' ἔφυγα.

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Αδιόρθωτος εἶσαι.

ΜΗΝΑΣ (Φυσικώτατα): Γιὰ στάσου ρὲ Μπάμπη! Διορθώνεται κάτι ποὺ εἶναι χαλασμένο. 'Εγὼ δὲ χάλασα! Αὐτὸς εἶμαι! 'Ετσι σκέπτομαι!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μὰ λές νὰ ἔτσι σκέπτεσαι». 'Ενῶ ἁπλῶς... δὲ σκέπτεσαι!

ΜΗΝΑΣ: Νομίζεις πὼς ἐσὺ εἶσαι σὲ καλύτερη μοίρα ἀπὸ μένα; Γιατί; Πῆρες πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια τὸ χαρτὶ καὶ βγῆκες ἀρχιτέκτων μὲ «ἄριστα» καὶ μὲ κανέναν πελάτη. 'Αναγκάστηκες νὰ πᾶς ὑπάλληλος καὶ παίρνεις τώρα τρεῖς χιλιάδες τὸ μῆνα.

ΜΗΝΑΣ: 'Εσὺ τ' ἤθελες δηλαδή; 'Απ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη νὰ γίνω Κιτσίκης καὶ νὰ μοῦ ἀναθέσουνε σαράντα οἰκοδομές;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Αὐτὸ ἔχει ἀξία! Γιατὶ ἀλλοιῶς τί ἀρχιτέκτων εἶσαι;

ΜΗΝΑΣ: "Εστω, ἐγὼ δὲν πέτυχα τίποτα. 'Εσύ;

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Εγὼ θὰ πετύχω. Θὰ τὸ δῆς. Δευτέρα ἔχουμε σήμερα· τὴν ἄλλη Δευτέρα θ' ἀρχίσω κατεδάφισι γιὰ μιὰ οἰκοδομὴ ποὺ θὰ κάνω.

ΜΗΝΑΣ: 'Εσὺ θὰ τὴν κάνῃς τὴν οἰκοδομή;

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Εγώ, μάλιστα!

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Αφοῦ δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ «ἐμβαδόν»!

ΜΗΝΑΣ: Ξέρεις ἐσύ! Θὰ βάλῃς κάτω τὰ ὥρτα σου, θὰ κάνῃς τὸ σχέδιο καὶ θὰ ἐπιβλέπῃς τὸ χτίσιμο.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Κι' ἐσὺ τί θὰ κάνῃς;

ΜΗΝΑΣ: Θάχω τὴν οἰκοδομή!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Θὰ σοῦ δώσῃ λεφτὰ ὁ θεῖος;

ΜΗΝΑΣ: Φυσικά, θὰ μοῦ δώσῃ.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μ' αὐτὸ τὸ θάρρος νὰ κοιμᾶσαι 'Ενῶ σοῦ λέω πὼς δὲ θὰ σοῦ δώσῃ φράγκο.

ΜΗΝΑΣ: Θὰ τὸ δῆς!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ἕνα μαγαζὶ «'Εδωδίμων καὶ ἀποικιακῶν» στὸ Μεταξουργεῖο).

ΜΗΝΑΣ (συνεχίζει κουβέντα): Στὴν ἀγγελία σας λέτε, κύριε 'Αγαθόπουλε ἀπωλεῖται παλαιὰ οἰκία ὡς οἰκόπεδον μὲ ἀντιπαροχὴν δύο διαμερισμάτων».

ΑΓΑΘΟΠΟΥΛΟΣ: Μάλιστα.

ΜΗΝΑΣ: Πῆγα καὶ τὸ εἶδα τὸ μέρος. Κεντρικὸ εἶναι βέβαια, λίγα μέτρα ἀπ' τὴ στάσι Λεβίδη. 'Αλλὰ σᾶς βεβαιώ ὅτι παρ' ὀλίγο νὰ μὴν ἔρθω γιὰ συνεννόησι.

ΑΓΑΘΟΠΟΥΛΟΣ: Γιατί;

ΜΗΝΑΣ: Γιατὶ ζητᾶτε πολὺ μεγάλη ἀντιπαροχή, κύριε 'Αγαθόπουλε. Ξέρετε τί ἀκριβὰ εἶναι σήμερα τὰ ὑλικὰ καὶ πόσο στοιχίζουν τὰ ἐργατικά; Μὲ ὑπερωρίες, μὲ ΙΚΑ, μὲ κινδύνους ἀτυχημάτων, μὲ τὸ ἐνδεχόμενο βροχῆς καὶ μὲ χίλια ἄλλα βάσανα κι' ἀγωνίες ποῦχει μιὰ οἰκοδομή;

ΑΓΑΘΟΠΟΥΛΟΣ: Τὸ καταλαβαίνω. 'Αλλὰ δὲ ζητάω πολλά.

ΜΗΝΑΣ (Σὰ νὰ μὴν ἄκουσε): 'Εδῶ δὲν εἶναι φασόλια, νὰ τ' ἀγοράσῃς δέκα νὰ τὰ πουλήσῃς δώδεκα καὶ νὰ κερδίσῃς δύο. 'Εδῶ μπαίνεις σ' ἕναν κυκεῶνα ἐξόδων. Καὶ «πᾶς στὸ ἄγνωστο μὲ βάρκα τὴν ἐλπίδα». Μὲ καταλάβατε; Ζητᾶτε δυὸ διαμερίσματα. Δηλαδὴ ἕναν δροφο! 'Ολόκληρο! 'Εγὼ ἔχω χτίσει τριάντα δύο πολυκατοικίες μέσα στὴν 'Αθήνα! Ποτὲ δὲ μοῦ παρουσιάστηκε τόσο ἀκριβὸ οἰκόπεδο! Νὰ σᾶς δώσω ἕνα διαμέρισμα καὶ μιὰ μικρὴ γκαρσονιερούλα στὸ ὑπόγειο. "Η νὰ σᾶς δώσω τὸ «ρετιρέ», πολυτελές, μεγάλο, νὰ τὸ νοικιάζετε τέσσερις χιλιάδες παρακαλεπτά!... Μὲ συγχωρῆτε, γιατὶ πέρασε ἡ ὥρα. Αὔριο θὰ σᾶς τηλεφωνήσω νὰ μοῦ δώσετε ἀπάντησι, γιατὶ πρέπει κι' ἐγὼ ν' ἀπαντήσω σὲ κάποιον ἄλλο. 'Αλλὰ προτιμῶ τὸ δικό σας. Εἶμαι εἰλικρινής. (Σηκώνεται). Λοιπόν, χάρηκα πολύ.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μπροστὰ στὸ παληὸ σπίτι ποὺ θ' ἀνοικοδομηθῇ. "Υστερ' ἀπὸ πέντε μέρες).

ΜΗΝΑΣ: Αὐτὸ εἶναι κύριε Λεφτά. Τὰ πρόχειρα σχέδια θὰ σᾶς τὰ δείξω αὔριο, γιατὶ ἔκανα κάτι μεταδολές. Διάβασα στὴν ἐφημερίδα, σεις ζητᾶτε «ἀσφαλῆ τοποθέτησι τῶν χρημάτων σας». Πιὸ ἀσφαλῆς, κύριε Λεφτά, ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ κεντρικὸ ἀκίνητο —δυὸ βήματα εἶναι τοῦ Λεβίδη— «λουβῆ», μὲ ὅλα τὰ «κομφόρ» καὶ σὲ ὑγιεινὴ συνοικία, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ! 'Αλλὰ οὔτε καὶ θὰ βρῆτε μιὰ τέτοια «οἰκκαζιόν». Γιατὶ ἐγώ, ἐπειδὴ ἀρχίζω τὸ χτίσιμο καὶ δὲ μὲ φτάνουν τὰ χρήματα —βλέπετε πόσο εἶμαι εἰλικρινὴς!!— θ' ἀναγκαστῶ νὰ σᾶς δώσω τὰ διαμερίσματα σὲ τιμὴ εὐκαιρίας! Γιὰ νὰ πάρω χρήματα! Θὰ μ' ἐκμεταλλευτῆτε, δηλαδή!

ΛΕΦΤΑΣ: Δὲν ἔχω τέτοια πρόθεσι.

ΜΗΝΑΣ: Τρόπος τοῦ λέγειν. Στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς ἐδῶ «μπίζνες» κάνουμε. Καθένας θὰ κυττάξῃ τὸ συμφέρον του. Λοιπόν, αὐτὰ τὰ δυὸ διαμερίσματα ποὺ θὰ σᾶς παραχωρήσω στὸν τρίτο ὄροφο, πέντε καὶ τέσσερα δωμάτια, μπαλκόνια, λουτρὰ καὶ τοιαῦτα, σ' αὐτὴ τὴ θέσι, πιάνουνε χίλιες διακόσιες λίρες τὸ ἕνα, χίλιες τὸ ἄλλο μέσ' τὸ νερό. Ὑπερβολὲς δὲ λέω. Ρωτῆστε ὅπου θέλετε. 'Ο ἰδιοκτήτης μοῦ δωσε κοτζὰ οἰκόπεδο γιὰ ἕνα διαμέρισμα. Νὰ σᾶς δείξω τὸ συμβόλαιο.

ΛΕΦΤΑΣ: Πολλὰ εἶναι.

ΜΗΝΑΣ: Λίγα εἶναι. 'Αλλὰ θὰ σᾶς τὰ κάνω κι' ἀκόμα λιγώτερα, γιατὶ σᾶς εἶπα ἔχω ἀνάγκη. Θὰ σᾶς κόψω ἑκατὸ λίρες.

ΛΕΦΤΑΣ: 'Εγὼ ξέρετε εἶμ' ἀπ' τὴν 'Αμερική. Κόψτε ἀκόμη ἑκατό, νὰ τελειώνουμε. Οἱ πολλὲς κουβέντες εἶναι φτώχεια.

ΜΗΝΑΣ: 'Ο κὲϊ! Δῶστε μου τὸ χέρι σας.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σὲ εἴκοσι μέρες).

ΜΗΝΑΣ (στὸ τηλέφωνο): "Ακου βρὲ Μπάμπη! Μὲ κοροϊδεύεις; Αὐτοὶ προχωροῦν σὰν τὸν κάδουρα! Δὲν πᾶς καθόλου ἀπ' τὴν οἰκοδομή; Τί θὰ πῇ «ὅ,τι εἶνε βυκατόν»; Νὰ κάνουμε «φευτοπράμματα»; 'Αμ' τί θὰ κάνουμε; Τὴν 'Ακρόπολι; Φευτοπράμματα θὰ κάνουμε, βέβαια! Βάλε κεῖ γρήγορα, τουβλάκια, «μπετὰ» σκαλωσιὲς —πολλὲς σκαλωσιὲς γιὰ «δείχνουνε»— νὰ ξεμπερδεύουμε, ν' ἀρχίσουμε τὴν ἄλλη. Τώρα παίζαρεύω κι' ἄλλο οἰκόπεδο. "Αντε μπράβο, βάλε νέφτι κι' ἀμολήσου.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὴν οἰκοδομή).

ΜΗΝΑΣ: Αὐτὸ εἶναι θεῖε.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ (θαυμάζει τὴ θέσι, τὸ ὕψος, τὸν ὄργασμὸ τῆς ἐργασίας): Μπράβο, παιδί μου! 'Ωραῖο σπίτι θὰ γίνῃ.

ΜΗΝΑΣ: Καὶ ποῦ νὰ τὸ δῆτε τελειωμένο! 'Η πολυτελέστερη πολυκατοικία τῆς 'Αθήνας. Στὸ «ρετιρὲ» τὸ δεύτερο θὰ βάλω «αἴρ κοντίσιον». "Ισως καὶ στὸ τέταρτο πάτωμα.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ (διαβάζει τὴν πινακίδα: «'Εκτέλεσις. Τεχνικὸν γραφεῖον: Μηνᾶ Π. 'Αετονύχη»): Πόσα διαμερίσματα ἔχει;

ΜΗΝΑΣ: Δεκατέσσερα καὶ δυὸ μικρὰ δεκάξη.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Καὶ πόσα σοῦ ἀνήκουνε;

ΜΗΝΑΣ: Τρία ἔχω δώσει. Κι' ἕνα μικρό. Τώρα θὰ πουλήσω σ' ἐσᾶς ἕναν δροφο. Θὰ σᾶς τὸ δώσω σὲ τιμὴ «ὀκκαζιόν». 'Αμαρτία νὰ τὸν πάρῃ ἄλλος.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Σώπα βρὲ ἀδερφέ, ποὺ θὰ μοῦ πουλήσῃς! Θὰ σοῦ δώσω λεφτὰ νὰ κάνῃς τὴ δουλειά σου. Μήπως ἔχω ἄλλον κληρονόμο; 'Εγὼ δὲ δίνω γιὰ σπατάλες κι' ἀσωτεῖες. 'Αλλ' ἅμα εἶναι γιὰ κτίριο, γενναῖα ξήτημα;

ΜΗΝΑΣ: Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, θεῖε. Μὲ σκλαβώνετε.

Ο ΠΕΡΙΠΤΕΡΙΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΓΩΝΙΑΣ: Κύριε Μηνᾶ! Στὸ τηλέφωνο.

ΜΗΝΑΣ: Μὲ συγχωρεῖς ἔνα λεπτό, θεῖε. (Πάει καὶ παίρνει τὸ ἀκουστικό). Ναί, λέγε Μπάμπη... Τί πρᾶμα; Δὲ θὰ ξανάρθῃς στὴν οἰκοδομή; Γιατί: Τρεῖς χιλιάδες τὸ μῆνα ἕναρπες καὶ σοῦδωσα τέσσερις. 'Απὸ φιλία!... Μάλιστα! Τί; Δὲ γράφω στὴν «ταμπέλα» «ἀρχιτέκτων Χριστοφορόπουλος»; Τί λὲς καλέ; Μὲ τὰ λεφτὰ θὰ λαντσάρω ἐγὼ ἐσένα; Γιὰ κούνα τὸ κεφάλι σου νὰ δῶ τί ἔχει μέσα!... Πῶς;... Νὰ μὴν ξανάρθω θῆς, Μπάμπη μου! Θὰ πάρω καὶ ἄλλον καὶ φτηνότερο. Οἰκοδομὲς νάχῃς κι' ἀπὸ ἀρχιτέκτονες βρωμᾶσει ὁ τόπος! Γειὰ χαρά!... (κλείνει). "Ανθρωπος ποὺ ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ καὶ συμβουλὲς πὼς νὰ προσδέψω!!

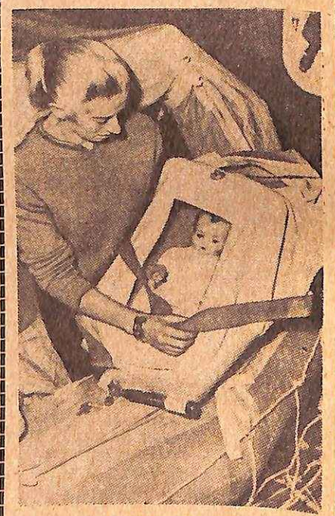
Α ὐ λ α ί α

ΕΨΙΛΟΝ

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΔΟΥΝ ΕΤΣΙ

'Ωρισμένες σκηνὲς τοῦ φίλμ «'Η δράσις τοῦ τίγρη», ποὺ ἡ Μαρτὶν Καρὸλ γύρισε στὸ Λονδίνο μὲ παρτεναὶρ τὸν Βὰν Τζόνσον, γυρίστηκαν δυὸ φορές, μιὰ γιὰ τὴν κόπια τοῦ προορίζεται γιὰ τὴν 'Αμερικὴ καὶ στὴν ὁποία ἡ Μαρτὶν ἐμφανίζεται μὲ μαγιὸ καὶ μιὰ δεύτερη στὴν ὁποία ἡ ξανθομάλλα Γαλλίδα γόησσα κάνει πολὺ πιὸ τολμηρὲς ἐμφανίσεις, ὅπως ἡ ἀνωτέρω. Τὸ γύρισμα ὅμως τῶν σκηνῶν αὐτῶν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ χειμώνα, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ προσβληθῇ ἡ Μαρτὶν ἀπὸ μιὰ βαρειὰς μορφῆς βρογχοπνευμονία ποὺ τὴν ἀνάγκασε νὰ μείνῃ γιὰ ἀρκετὲς ἑβδομάδες στὸ κρεβάτι.

ΣΩΣΙΒΙΟ ΓΙΑ ΜΩΡΑ

Στὴν 'Ολυμπία τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἡ κυρία Μαρία Ντάνσμορ, μιὰ λάτρις τῆς θάλασσας, παρουσίασε ἕνα δικῆς της ἐμπνεύσεως σωσίβιο ποὺ προορίζει γιὰ τὰ μωρά. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀδιάβροχη σακκούλα ποὺ παίρνει ἀέρα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἐπιπλέει στὴ θάλασσα, χωρὶς κίνδυνο ἀναπροπῆς, ὁσηδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ μανία τῶν κυμάτων.

Η ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
τῶν διασήμων γυναικῶν

Τὴν προτιμοῦν γιατὶ δὲν βγαίνει ἀπ' αὐτὴ κανένα μυστικό...

Στὴ Λωζάννη, τὴν ὄμορφη πόλι τῆς 'Ελβετίας, ὅλοι γνωρίζουν τὴ μαιευτικὴ κλινικὴ «Μὸν Σουαζί», ποὺ τὴ διευθύνει ὁ διάσημος γυναικολόγος καθηγητὴς Ροντόλφ Ροσά. Κανείς, ὅμως, δὲν ξέρει τὰ «γεγονότα»,—εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα — ποὺ συμβαίνουν μέσα σ' αὐτή. Εἶναι ἡ πιὸ ἐχέμυθη κλινικὴ τοῦ κόσμου καὶ σ' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ὀφείλεται ἡ παγκόσμια φήμη της καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι πηγαίνουν σ' αὐτὴ νὰ γεννήσουν ἢ νὰ ἐξεταστοῦν οἱ πιὸ διάσημες γυναῖκες τοῦ κόσμου.

Βασίλισσες, πριγκήπισσες, βεντέτες τοῦ σινεμά, γυναῖκες καὶ κόρες τῶν μεγιστάνων τοῦ πλούτου, ἔρχονται ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς ὑφηλίου στὸ «Μὸν Σουαζὶ» κι' ἀποτελοῦν πάντα τὴν ἀποκλειστικὴ του πελατεία. Κι' αὐτὸ τὸ διαπιστώνει κανείς, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὶς πινακίδες τῶν πολυτελῶν αὐτοκινήτων, ποὺ εἶναι σταματημένα κάθε μέρα ἔξω ἀπὸ τὴν κλινικὴ τοῦ δόκτορος Ροσά. Βλέπεις λιμουζίνες ἀμερικάνικες, γαλλικές, σουηδικές, ἰνδικές, ἀπὸ τὴ Βραζιλία ἢ ἀκόμη κι' ἀπὸ τὸ Ιράν!

Φυσικά, πρόκειται γιὰ ἕνα ἵδρυμα ποὺ διαθέτει ὅλες τὶς ἀνέσεις καὶ τελειότατα ἐπιστημονικὰ μέσα, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὸν διευθυντή του, ποὺ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους γυναικολόγους τοῦ κόσμου. Αλλ' ἡ ἄφθαστη ἐλκυστικότης τοῦ «Μὸν Σουαζὶ» δὲν ὀφείλεται σ' αὐτοὺς τοὺς λόγους. Κλινικὲς τῆς ἴδιας κατηγορίας βρίσκονται κατὰ δεκάδες σὲ κάθε πολιτισμένη χώρα, ὅλες ἐξ ἴσου σοβαρές. Ὑπάρχουν ἐπίσης ἀρκετές, ποὺ διαθέτουν μεγαλύτερη πολυτέλεια, ἴσως δὲ καὶ τελειότερα ἐπιστημονικὰ μέσα. Βλέποντας κανεὶς ἀπ' ἔξω τὸ «Μὸν Σουαζί», διαπιστώνει ἐξ ἄλλου πὼς εἶναι ἁπλῶς μιὰ μεγάλη βίλλα, ποὺ ὡστόσο δὲ μπορεῖ νὰ συγκριθῇ οὔτε ἀπὸ μακρυὰ μὲ τὰ ἀντίστοιχα ὑπερμοντέρνα ἀμερικανικὰ κτίρια.

Τὸ μοναδικὸ θέλγητρο τῆς κλινικῆς αὐτῆς, ποὺ κάνει τὶς πιὸ διάσημες γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας νὰ περιφρονοῦν ὅλες τὶς ἄλλες καὶ νὰ σηκώνωνται ἀπὸ τὶς ἄκρες τῆς γῆς γιὰ νἄρθουν σ' αὐτή, εἶναι τὸ ἀπαραδίαστο παραπέτασμα σιωπῆς καὶ μυστικότητος, ποὺ τὴν περιβάλλει.

"Ὅ,τι συμβαίνει μέσα στοὺς τοίχους της, δὲ μαθαίνεται ποτὲ ἔξω. Γεγονότα εὐχάριστα ἢ θλιβερά, ἀποκαλυπτικὰ ἢ ἁπλῶς ἀδιάφορα, κατοχυρώνονται ἀπὸ ἀπόλυτη μυστικότητα. 'Ανάμεσα ἀπὸ πάτωμα σὲ πάτωμα, ἀκόμα κι' ἀνάμεσα ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο τῆς κλινικῆς τοῦ καθηγητῆ Ροσά, ὑψώνονται τεῖχη σιωπῆς, ποὺ κανένας περίεργος δὲν μπορεῖ νὰ τὰ περάσῃ.

Παρ' ὅλο, ποὺ τὸ περιβάλλον ἐκεῖ μέσα εἶναι τόσο μικρό, ἡ κάθε πελάτισσα νοιώθει, ὡστόσο «σὰν στὸ σπίτι της» κι' εἶναι ἀπόλυτα βέβαιη γιὰ τὴν ἐχεμύθεια γιατρῶν καὶ νοσοκόμων.

Οἱ ξένοι, οἱ περίεργοι, οἱ δημοσιογράφοι — αὐτοὶ πρὸ παντὸς — ποὺ μπαίνουν στὸ «Μὸν Σουαζί», σταματιοῦνται ἀμέσως στὸ μικρὸ χώλ, ἀπ' ὅπου μόλις διακρίνουν τὴν ἀρχὴ τῶν διαδρόμων καὶ καμμιὰ ἀσπροβαμμένη πόρτα. 'Ο κέρβερος τῆς κλινικῆς εἶναι μιὰ μεσόκοπη κυρία, μὲ γαλάζια ματια κι' ἀσημένια μαλλιά, ποὺ ὅλοι τὴν ἀποκαλοῦν ἁπλῶς «μίς». Εἶναι ἡ γραμματεὺς τοῦ δόκτορος Ροσά. Μόλις, λοιπόν, κανεὶς ἀδιάκριτος περάσῃ τὸ κατῶφλι, παρουσιάζεται ἡ «μὶς» καὶ τὸν καρφώνει στὸν τόπο ποὺ βρέθηκε ἐκείνη τὴ στιγμή.

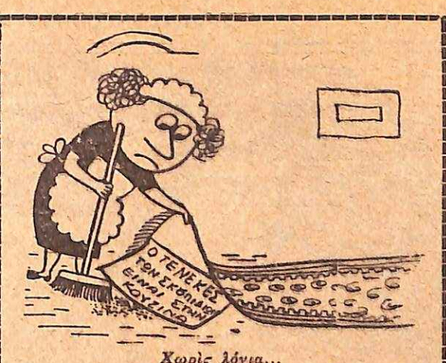
"Οποια ἐρώτησι κι' ἂν τῆς ὑποβληθῇ, ἡ «μὶς» ξέρει μὲ εὐγένεια νά... μὴ τῆς δώσῃ ἀπάντησι. Καὶ στὸ τέλος, ὁ ἀδιάκριτος φεύγει χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτα!..

Αὐτὸ δὲ σημαίνει καθόλου, ὅτι ἡ γραμματεὺς τοῦ καθηγητῆ Ροσὰ εἶναι λιγόλογη. Μιλᾶ χωρὶς νὰ φαίνεται πὼς μετρᾶ τὰ λόγια της, ἀλλὰ δὲν ἱκανοποιεῖ καθόλου τὴν περιέργεια τοῦ συνομιλητῆ της. Σ' ἕνα 'Αμερικανὸ δημοσιογράφο, ποὺ πῆγε νὰ τὴν καταφέρῃ, εἶπε ἀνάμεσα στ' ἄλλα καὶ τὰ ἑξῆς:

—'Η κλινική μας δὲν χρειάζεται ρεκλάμα καὶ θόρυβο, οὔτε ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐνδιαφερθῇ κανεὶς γιὰ μᾶς. Κάθε μέρα, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ λέμε ὄχι σ' ἀρκετὲς κυρίες, ποὺ θἄθελαν νὰ γίνουν πελάτισσές μας. Νοιώθουμε εὐγνωμοσύνη πάντως στὶς διάσημες πελάτισσές μας, ποὺ δὲν εἶπαν τίποτε γιὰ τὴν κλινική μας καὶ γιὰ τὶς μεθόδους της καὶ σεβάστηκαν τὴν ἐχεμύθεια, ποὺ τὶς ἐξυπηρέτησε καὶ τὶς ἴδιες.

'Ο 'Αμερικανὸς δημοσιογράφος προσποιήθηκε τότε πὼς τὸ πῆρε ἀπόφασι κι' ἔκανε μεταβολή. 'Ωστόσο κάθισε στὴ Λωζάννη ἀρκετὲς μέρες, φρόντισε νὰ πιάσῃ σχέσεις μ' ὅλες τὶς νοσοκόμες, τὶς κάλεσε σὲ γεύματα, τὶς ἔβγαλε περίπατο καὶ προσπάθησε νὰ τοὺς ψαρέψῃ τὰ μυστικὰ τοῦ «Μὸν Σουαζί». Αποτέλεσμα: γύρισε στὴν 'Αμερικὴ γεμάτος γοητευτικὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὶς ἐξαίσιες αὐτὲς κοπέλλες, ἀλλὰ μὲ τὰ φύλλα τοῦ καρνέ του... ὁλόσπαρτα. Δὲν τοῦ εἶχαν ἀποκαλύψει οὔτε τὸ παραμικρό.

"Οπως βλέπετε, λοιπόν, ἔχουν ἀπόλυτα δίκηο νὰ τρέφουν ἀποκλειστικὴ ἐμπιστοσύνη στὸν καθηγητὴ Ροσὰ καὶ τὸ προσωπικό του ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Περσίας Σοράγια, ἡ Ρίτα Χαϊηγουωρθ, ἡ πριγκίπισσα Ἴρα Φὺρστενμπερκ — γιὰ ν' ἀναφέρουμε μονάχα δυὸ τρεῖς ἀπὸ τὶς διάσημες πελάτισσες τοῦ «Μὸν Σουαζί». Εἴτε φέρνουν στὸ φῶς ἕνα παιδί, εἴτε εἶναι καταδικασμένες σὲ στειρότητα, κανεὶς δὲ μαθαίνει τὰ μυστικὰ τῆς περιπτώσεως τῆς κάθε μιᾶς τους.

Χωρὶς λόγια...

'Επίκαιροι στίχοι

ΝΑΙ ΜΕΝ, ΑΛΛΑ...

Διαμαρτύρονται' ἄπειροι καθηγηταὶ τῆς Μέσης
διότι παραχώρτασαν μὲ μπούρδες κι' ὑποσχέσεις
καί, δυστυχῶς, στοῦ βίου των τὴν τόση ἀνωμαλία.
δὲν ἐννοοῦν οἱ ἁρμόδιοι νὰ βάλουνε τελεία!

★

Τὴν κρατικὴ τὴ μέριμνα — ζητοῦν — καὶ τὴ (στοργή
καὶ κάποιος τὴ μιζέρια τους νὰ δῇ καὶ νὰ κυττάξῃ,
γιατὶ γιὰ νάναι τέλειοι τοῦ Κράτους λειτουργοὶ
κι' ὁ στόμαχός τους ἐννοεῖ νὰ... λειτουργῇ ἐν τάξει!

ΓΡΑΨΕ ΛΑΘΟΣ

Μιὰ ὁμὰς ἀπὸ σπουδαίους Μακεδόνες κυνηγούς,
ἐξεστράτευσε στὰ δάση γι' ἀλεπούδες καὶ λαγούς,
μὰ γιά... χοίρον, λέει, ἐπῆρε κάποιον δόλιο ξυλο- (κόπο
καὶ τὸν τάραξε στὰ σμπάρα καὶ τὸν ἄφησε στὸν (τόπο!

★

'Αλλ' ἐὰν οἱ κυνηγοί μας, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο (πᾶνε
καὶ τὰ σμπάρα τους ἀφίνουν μέσ' στὰ ὅλα νὰ χτυ- (πᾶνε.
Κι' ἂν ἀρχίσουνε γιά... χοίρους τοὺς ἀνθρώπους νὰ (νομίζουν,
κάθε τόσο τὰ χωριά μας ἀπό...χῆρες θὰ γεμίζουν!

ΤΟ ΜΗ ΧΕΙΡΟΝ...

'Απερίγραπτο κυνῆγι δοκιμάζουν ταχτικά,
οἱ σωφερὸ ποὺ ρεγουλάρουν Γιώτα-Χὶ πειρατικὰ
κι' ἐξ αἰτίας τῶν διωγμῶν των, τῶν παντοίων κι' (ἀπηνῶν,
τὴν ὀργή τους ἐκδηλώνουν κι' ἔχουν γίνει «ἔξω... (φρενῶν».

★

Τὴν φωνὴν ὑψώνουν, ἔτι, σὰν φτωχοὶ ἐπαγγελ- (ματίες
καὶ καλοῦν τοὺς ἁρμοδίους νὰ τὴν πάρουνε χαμ- (πάρι,
γιατί, ἀλλοιῶς, θὰ παιατήσουν τὶς ἀθῶες πειρα- (τίες
καὶ τοῦ "Αστεως θὰ γίνουν οἱ χειρότεροι...«κουν- (σάροι»!

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΕΣ

Πλὴν τοῦ Δήμου 'Αθηναίων καὶ τῆς Γείτονος ὁ (Δῆμος,
μὲ τ' ἀμέτρητα βαπόρια καὶ τὸν πρῶτο τὸν λιμένα,
ἀπὸ ἔλλειψιν ἐσόδων βασανίζεται καὶ μονίμως
καὶ τὰ οἰκονομικά του εἶναι, πιά...θαλασσομένα!

★

'Από δάνειον βαδίζει μέχρι...θαλασσοδανείου,
μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη θετικὴ πηγὴ κι' αἰγίδα
καὶ, μοιραίως, τὸ ταμεῖον τοῦ λαμπροῦ μας ἐπι- (νείου,
γιὰ τὸ ἄγνωστον πηγαίνει καὶ μέ... βάρκα τὴν ἐλ- (πίδα!

ΚΕΝΤΡΙ ΚΑΙ... ΜΕΑΙ

Ζῆλος δείχνεται μεγάλος καὶ μεγάλη προθυμία,
γιὰ τοῦ...μέλιτος τὸ μέλλον καὶ τὴ μελισσοκομία
καὶ σχολὲς ὅλο ἀνοίγουν, πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ,
τὴν πανὶ γιὰ νὰ τονώσουν τὴν μελισσοκομική!

★

Μπράβο, λές, κατόπιν τούτου, ντόμπρα. ντρίτα καὶ (στὰ ἴσια,
ποὺ παρθῆκαν ἐπὶ τέλους ἀποφάσεις τόσο φίνες
κι' εὐνοοῦνται, ἀπὸ δαῦτες, τὰ πολύτιμα...μελίσσια
σὲ μιὰ χώρα, ποὺ, συνήθως, εὐνοοῦνται οἱ...κη- (φῆνες!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἑλληνικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ πλούσιος Ἀθηναῖος Δημόνικος καὶ ἡ γυναῖκα του Φαιναρέτη πηγαίνουν στοὺς Δελφοὺς τὴν ὁμορφη κόρη τους, τὴ Δάφνη, ποὺ βασανίζεται ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἀρρωστεια, νὰ ζητήσουν ἕνα χρησμὸ ἀπὸ τὸ μαντεῖο, γιὰ τὴν θεραπεία της. Στὸ δρόμο τοὺς ἐπιτίθενται λησταί, ἀλλ' ἕνας ὡραῖος νέος μὲ δυὸ μάτια σὰν ἀστρα τοὺς σώζει. Ἔτσι, φτάνουν στοὺς Δελφοὺς καὶ βρίσκουν ἕνα δωμάτιο, κοντὰ στὸ ναὸ τῆς Προνάου Ἀθηνᾶς. Ὁ Δημόνικος, ἀνάμεσα στοὺς σκλάβους, εἶχε πάρει μαζί του κι' ἕναν ὡραῖο ζανθὸ νέο, τὸ Νίκανδρο ποὺ τραγουδοῦσε μὲ μελωδικὴ φωνὴ καὶ ποὺ τὸν συμπαθοῦσε ἡ Δάφνη. Στοὺς Δελφοὺς εἶχαν ἔρθει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀθλητὲς γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὰ Πύθια. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ ὡραῖος Μεγακλῆς, ὁ νέος ποὺ τοὺς εἶχε σώσει ἀπὸ τοὺς λῃστάς. Ὁ χρησμὸς ποὺ πῆραν κατόπιν ἦταν παράξενος γιὰ τὴ Δάφνη: "Ἐπρεπε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ σωθῇ... Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἡ Δάφνη ἄνοιξε τὴν καρδιά της στὴ μητέρα της. Τῆς ἐξωμολογήθηκε ὅτι πρῶτα ἀγαποῦσε τὸ Νίκανδρο κι' ὅτι τώρα ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸ Μεγακλῆ. Ἡ Δάφνη ζήτησε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ τοῦ ἐξωμολογήθηκε πὼς ἤθελε νὰ τὸν κάνῃ εὐτυχισμένο. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἐξήγησε ὅτι ἦταν γεννημένος γιὰ νὰ στολίζῃ τὸ μέτωπό του μὲ δάφνη... Ἀπὸ τὸ Νίκανδρο πάλι, ἡ νέα ἔμαθε ὅτι εἶχε γεννηθῇ ἐλεύθερος κι' ὄχι σκλάβος. Ὁ Μεγακλῆς εἶχε στοὺς ἀγῶνες ἕναν ἀσπονδο ἐχθρὸ τὸν Τήλεφο, ποὺ ἀμφισβήτησε τὴ νίκη του. Ἔτσι, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀγωνίστηκαν πάλι τὴν ἄλλη ἡμέρα καὶ πάλι νίκησε ὁ Μεγακλῆς. Ὁ Τήλεφος τὴ νύχτα τὸν κατηγόρησε ὅτι εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ ὁ ὡραῖος ἀθλητὴς συνελήφθη ἀπὸ τοὺς φρουροὺς. Μὲ τὴ σκευωρία ὅμως αὐτὴ τοῦ Τήλεφου, κινδύνευε νὰ καταστραφῇ τὸ μέλλον τοῦ Μεγακλῆ...

7ον

— Τὸν λυπᾶμαι κι' ἐγώ, εἶπε ἡ Φαιναρέτη. Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε γι' αὐτόν;

— Τίποτε! ἀποκρίθηκε μὲ λύπη ὁ Δημόνικος. Ἐδῶ εἴμαστε ξένοι κι' ἐμεῖς, δὲν ἔχουμε οὔτε γνωστοὺς οὔτε ἐπιρροή. Τὸ μόνο ποὺ θἄπρεπε νὰ κάνῃ ὁ Μεγακλῆς θὰ ἦταν νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀποδράσῃ, κι' ἔπειτα, μὲ ἡσυχία, νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό του. Ὄχι τώρα ἔτσι ξαφνικά, βιαστικά.

— Πῶς νὰ ἀποδράσῃ ὅμως;...

Ἡ Δάφνη παρακαλεῖ καὶ πάλι

— Πῶς ν' ἀποδράσῃ ὅμως;

Ὥρα πολλὴ ἀντιλαλοῦσαν τὰ λόγια τοῦ πατέρα της στ' αὐτιὰ τῆς κοπέλλας. Κοιμήθηκαν οἱ γονεῖς της, καὶ ἀκόμα τὰ λόγια αὐτὰ βασάνιζαν τὴ σκέψη της, τριβελοῦσαν τὴν καοδιά της:

«Πῶς ν' ἀποδράσῃ; Πῶς ν' ἀποδράσῃ;»

— Κάποιος πρέπει νὰ τὸν βοηθήσῃ γιὰ ν' ἀποδράσῃ.

Δάγκωνε τὰ δάκτυλά της ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Θἄθελε νὰ πεταχτῇ, νὰ βγῇ ἔξω, ν' ἀνασάνῃ. Οἱ σκλάβοι ὅμως κοιμόνταν ἀπ' ἔξω, καὶ δὲν ἤθελε νὰ κινήσῃ τὴν προσοχή τους. Τί θἄλεγαν ἂν τὴν ἔβλεπαν σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία;

Οἱ ὧρες περνοῦσαν. Τὸ ἀσημένιο κέρας τῆς σελήνης προχωροῦσε στὴ μέση τοῦ οὐρανοῦ.

— Σὲ λίγο θὰ χαράξῃ! συλλογίζόταν ἡ Δάφνη μὲ ἀπελπισία. Σὲ λίγο ὁ Μεγακλῆς θὰ παρουσιαστῇ στὸ δικαστήριο, καὶ θὰ βρεθῇ ἀντιμέτωπος μ' αὐτοὺς τοὺς ἄγριους ἄντρες. Ἂν τὸν καταδικάσουν;

Ἡ κοριτσίστικη φαντασία της μεγαλοποιοῦσε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὰ πράγματα.

— Ἂς λέῃ ὁ πατέρας. Ἂν τὸν σκοτώσουν;

Τὸ αἷμα της πάγωσε μέσα στὶς φλέβες της. Στὸ τέλος δὲ βάσταξε. Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της καὶ πατῶντας στὶς μύτες βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Οἱ δοῦλοι κοιμόνταν ἀπάνω σὲ κουβέρτες ἔξω, γιατὶ τὸ σπίτι δὲν τοὺς χωροῦσε. Ἡ νύχτα ἦταν γλυκειά. Ἀνεπαίσθητα συνεφάκια περνοῦσαν σὰν διάφανες γάζες ἀπάνω ἀπὸ τὴ φέτα τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ προμηνοῦσαν κάπως τὸ ζύγωμα τοῦ φθινοπώρου. Ὅλη ἡ πλάση ἡσύχαζε.

Ὁ Νίκανδρος κοιμόταν πιὸ πέρα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κοιμόταν...

Μόλις ἄκουσε τὰ βήματά της ἀνασηκώθηκε. Λὲς καὶ πρὶν τὴν ἀντικρύσῃ, ἡ ψυχή του μάντεψε τὴν παρουσία της.

— Νίκανδρε!...

Ἡ φωνὴ τῆς κοπέλλας ἀκούστηκε τρεμάμενη, ψιθυριστή.

Πετάχτηκε ὄρθιο τὸ παλληκάρι, καὶ τῆς ἀποκρίθηκε ψιθυριστὰ κι' αὐτός:

— Τί βασανίζει πάλι τὴν κυρά μου;

— Ὦ.. Νίκανδρε... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Μὰ ντρέπομαι τόσο.

Προχώρησε πιὸ πέρα ἀκόμα, κι' ἐκεῖ σηκώνοντας τὰ μάτια της ἱκετευτικὰ στὸ νεαρὸ σκλάβο, πρόφερε:

— Ντρέπομαι... ἀλλὰ μέσα μου ὁ οἶκτος νικάει τὴ ντροπή.

— Ὁ οἶκτος;

— Ναί, Νίκανδρε. Λυπᾶμαι τὸ Μεγακλῆ, δὲν ξέρω. Αἰσθάνομαι γι' αὐτὸν μιὰ βαθειὰ λύπη.

— Ὁ Μεγακλῆς εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐτυχισμένους θνητούς.

— Κι' ὅμως, ἐγὼ τὸν λυπᾶμαι, Νίκανδρε. Οἱ θεοὶ τὸν ἔπλασαν ἥρωα ἀληθινό, ἰσόθεο. Κι' ὅμως ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων τὸν κάνει δυστυχισμένον. Ἀπὸ τὴ γέννησί του στάθηκε δυστύχισμένος.

— Τί ζητᾶει ἀπὸ μένα ἡ ἀφέντρα μου; ρώτησε ὁ νεαρὸς δοῦλος χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ.

Σπάραξε ἡ καρδιὰ τῆς Δάφνης ἀπὸ συμπόνοια καὶ γιὰ τὸ Νίκανδρο. Καταλάβαινε πὼς τὰ λόγια της τὸν πλήγωναν. Ντρεπόταν καὶ τὸν λυπόταν. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμα ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ, δὲ μποροῦσε νὰ μὴ βοηθήσῃ τὸ Μεγακλῆ.

— Τώρα ἡ δυστυχία ξέσπασε στὸ κεφάλι του πιὸ δυνατή, Νίκανδρε, συνέχισε. Ὁ πατέρας μου φοβᾶται πὼς θὰ τὸν καταδικάσουν. Δὲ θἄθελα νὰ τὸν καταδικάσουν. Κι' ὁ πατέρας μου λέει πὼς τὸ πιὸ σωστὸ ποὺ θὰ εἶχε νὰ κάνῃ ὁ Μεγακλῆς θὰ ἦταν ν' ἀποδράσῃ τώρα, κι' ἔπειτα, μὲ τὴν ἡσυχία του νὰ κατορθώσῃ νὰ ρίξῃ τὴ σκευωρία τοῦ ἄτιμου τοῦ Τήλεφου.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τοῦ νεαροῦ σκλάβου. Κατάλαβε.

— Ζητᾶς νὰ τὸν βοηθήσω ν' ἀποδράσῃ; ρώτησε σοβαρά.

— Νίκανδρε... δὲ θἄθελα νὰ ἐκτεθῇς σὲ κίνδυνο κι' ἐσύ.

— Ζητᾶς νὰ τὸν βοηθήσω ν' ἀποδράσῃ! ἐπανέλαβε ὁ νέος. Πολὺ καλά, κυρά θου. Θὰ γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου.

Τύλιξε τὸ μανδύα του γύρω στοὺς ὤμους του κι' ἔκανε νὰ προχωρήσῃ δίχως ἄλλη λέξι.

— Νίκανδρε! ψιθύρισε ἡ Δάφνη μὲ φωνὴ δυστυχισμένη.

Σταμάτησε ὁ νεαρὸς δοῦλος χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ.

— Νίκανδρε.

Πῆγε κοντά του, τὸν ἀνάγκασε νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Δὲ θέλω νὰ πάθῃς κι' ἐσὺ κακό. Πίστεψε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. Θὰ γίνω πολὺ δυστυχισμένη ἂν πάθῃς κι' ἐσὺ κακό.

Ὁ Νίκανδρος κατέβασε τὰ μάτια του.

— Θὰ προσπαθήσω μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποδράσῃ ὁ Μεγακλῆς, πρόφερε κοφτά, κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Κι' ἡ Δάφνη ἀπόμεινε κάμποση ὥρα σὰν ριζωμένη στὴ θέσι της. Τώρα ποὺ εἶχε δώσει τὴν ἐντολή της τὸ μετάνοιωνε κιόλας. Τώρα ποὺ τὸν εἶχε ἰδῆ ἔτσι θλιμμένο, ἔτσι ἀμίλητο τὸ Νίκανδρο, καταλάβαινε τὴν καρδιά της νὰ ραγίζῃ ἀπὸ συμπόνοια καὶ γι' αὐτόν.

— Εἶμαι τρελλή! συλλογίστηκε. Δὲν ξέρω τί γίνεται μέσα μου. Γιατί θἄθελα τώρα νὰ τρέξω πίσω ἀπὸ τὸ Νίκανδρο καὶ νὰ τοῦ φωνάξω νὰ σταματήσῃ; Γιατί ἔβαλα νὰ τοῦ φωνάξω νὰ σταματήσῃ; Γιατί ἔβαλα φωνικά, αἰσθάνομαι τὴν καρδιά μου πλημμυρισμένη ἀπὸ συμπόνοια γι' αὐτόν; Μήπως εἶναι αὐτὸ ἡ ἀγάπη; Μήπως δὲν καταλαβαίνω τί γίνεται μέσα μου; Μήπως δὲν ξέρω τί θέλω; Μήπως κατὰ βάθος ἀγαπῶ τὸ Νίκανδρο πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὸν Μεγακλῆ;

Γύρισε στὸ δωμάτιό της πατῶντας στὶς μύτες, ἔπεσε στὸ κρεβάτι της, σκέπασε τὸ πρόσωπό της κι' ἄφησε τὰ δάκρυα νὰ κυλήσουν ἐλεύθερα στὰ μάγουλά της, καὶ μιὰ προσευχὴ νὰ ὑψωθῇ θερμή, γεμάτη ἀγωνία πρὸς τοὺς θεούς:

— Ἀπόλλωνα, κι' ἐσὺ Ἀφροδίτη. Ἐσεῖς ποὺ διαβάζετε στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων... Βοηθῆστε με! Βοηθῆστε νὰ σωθῇ ὁ Μεγακλῆς χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε ὁ Νίκανδρος. Βοηθῆστε με ἐμένα, μιὰ φτωχή, ἀνήξερη παθένα!

Ὁ Μεγακλῆς ἀπέδρασε

Δὲν εἶχε χαράξει ἀκόμα καλὰ - καλὰ ἀπάνω ἀπὸ τὶς Φαιδριάδες, ὅταν ἀκούστηκαν φωνὲς πάλι καὶ φασαρία. Πεδοβλητὸ ἀνθρώπων πετρέχαν, φωνές, κραυγὲς γεμάτες ἀγανάκτησι. Ἀλλὰ καὶ κραυγὲς γεμάτες χαρά.

— Ὁ Μεγακλῆς ἀπέδρασε! Ὁ Μεγακλῆς ἀπέδρασε!

Σὰν οὐράνια μελῳδία ἔφτασαν τὰ λόγια στ' αὐτιὰ τῆς Δάφνης. Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. Βγῆκε στὴν πόρτα της. Κοντά της κι' ἡ βάγια της, ἀγουροξυπνημένη.

— Τί εἶναι πάλι αὐτὰ ποὺ λένε;

Δυὸ νέοι πέρασαν ἀστράφτοντας ἀπὸ χαρὰ καὶ φώναξαν στὶς γυναῖκες. Λὲς κι' ἤθελαν νὰ συμμετάσχουν κι' ἄλλοι στὴ χαρά τους:

— Ὁ Μεγακλῆς ἀπέδρασε!

Ἔπειτα προχώρησαν τρέχοντας.

— Ὁ Ἀπόλλων εἰσήκουσε τὶς προσευχές σου, ψιθύρισε ἡ Φερενίκη στὴν κοπέλλα.

Αὐτὴ ἔρριχνε ἀνήσυχες ματιὲς γύρω.

Ἡ καρδιά της πηδοῦσε ἀπὸ χαρὰ στὴ σκέψι πὼς ὁ Μεγακλῆς εἶχε σωθῇ. Ἀλλά, ποῦ ἦταν ὁ Νίκανδρος; Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ὁλοκλήρωνε τὴ χαρά της ἦταν νὰ ἰδῇ τὸν νεαρὸ σκλάβο πάλι κοντά της, ἀσφαλῆ. Τότε μονάχα θὰ μποροῦσε νὰ χαρῇ ἀληθινά.

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ὁ Δημόνικος μὲ τὴ Φαιναρέτη. Κι' ὅλοι χάρηκαν ἀκούοντας τὰ νέα.

— Ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ πάῃ χαμένος; πρόφερε ὁ πατέρας σοβαρά. Ὁ Μεγακλῆς εἶναι ἀγαπητός, θἄχῃ πολλοὺς φίλους ἐδῶ. Κι' αὐτοὶ κατάλαβαν πὼς κινδύνευε, καὶ τὸν ἐλευθέρωσαν.

Ἡ Δάφνη δάγκωνε τὰ χείλη της. Δὲν τολμοῦσε νὰ ὁμολογήσῃ στὸν πατέρα της πὼς δικό της ἔργο ἦταν ἡ ἀπόδρασις. Δὲν τολμοῦσε νὰ ὁμολογήσῃ πὼς εἶχε στείλει τὸν Νίκανδρο.

«Ἐξ ἄλλου, συλλογίστηκε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ παρηγορηθῇ, ποιὸς μοῦ λέει ὅτι εἶναι ἔργο τοῦ Νίκανδρου; Μπορεῖ ἄλλοι νὰ τὸν ἐλευθέρωσαν, καθὼς λέει ὁ πατέρας».

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν παρηγόρησε κάμποση ὥρα. Μονάχα, γιατὶ δὲν φαινόταν ὁ Νίκανδρος;

Θἄδινε χρόνια τῆς ζωῆς της γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ νὰ ξεπροβάλλῃ χαρούμενος, ὁμορφος, καὶ νὰ τῆς γνέφῃ καθησυχαστικά.

Ὁ Νίκανδρος ὅμως δὲ φαινόταν. Κι' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, ἡ ἀγωνία τῆς κοπέλλας μεγάλωνε.

— Ποῦ εἶναι ὁ Νίκανδρος; ἀπόρησε κι' ὁ Δημόνικος. Ἐλᾶτε, ἂς πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὶς θυσίες σήμερα, πρὶν φύγουμε. Εἶναι ἡ πιὸ συγκινητικὴ μέρα, οἱ εὐχαριστήριες θυσίες τῶν ἀθλητῶν.

Μὲ τὴν καρδιὰ παγωμένη ἀπὸ τὸ φόβο ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται ἡ Δάφνη. Λίγο πρὶν ξεκινήσουν ὅμως, φάνηκε στὰ κατῶφλι τους ἕνας στρατιώτης. Καὶ τοὺς ἔφερε τὰ μαῦρα τὰ μαντάτα.

Ὁ Νίκανδρος στὴ φυλακὴ

Ἦλθε νὰ καλέσῃ τὸ Δημόνικο νὰ πάῃ στὸ δικαστήριο. Καὶ τοὺς ἐξήγησε πὼς ὁ Νίκανδρος ἦταν στὴ φυλακὴ γιατὶ συνελήφθη τὴν ὥρα ποὺ βοηθοῦσε τὸ Μεγακλῆ νὰ δραπετεύσῃ.

— Ὁ Μεγακλῆς τὰ κατάφερε νὰ δραπετεύσῃ, ὁ Νίκανδρος ὅμως εἶναι στὰ χέρια μας, στὴ φυλακή. Εἶναι δικός σου δοῦλος, Δημόνικε. Ἔλα, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνῃ.

— Πήγαινε καὶ σὲ ἀκολουθῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Δημόνικος, ταραγμένος.

Ὅταν ἔφυγε ὁ στρατιώτης, στράφηκε στὴ γυναῖκα του καὶ στὴν κόρη του. Τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες ἀπὸ τὸ θυμό.

— Ὁρίστε!... Τί τρέλλα ἦταν πάλι αὐτή; Τί τὸν ἐνοιαζε τὸ Νίκανδρο καὶ ἀνακατεύτηκε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

Ἡ Δάφνη δάγκωνε τὰ χείλη της γιὰ νὰ μὴ προδοθῇ. Ἡ εἰλικρίνειά της τὴν ἔσπρωχνε νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθεια. Ἦταν ὅμως τόσος ὁ θυμὸς τοῦ πατέρα, ποὺ φοβήθηκε.

— Ἂν παραστῇ ἀνάγκη, θὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθεια, σκέφτηκε. Γιὰ τὴν ὥρα, τρέμω ἀπὸ τὸ φόβο μου.

Ὁ Δημόνικος φαινόταν ἀναστατωμένος.

— Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ τὸν σώσω τὸν Νίκανδρο, πρόφερε μὲ λύπη καὶ μὲ θυμό. Ἂν πραγματικὰ τὸν τσάκωσαν νὰ βοηθᾶ ἕνα ὑπόδικο νὰ δραπετεύσῃ, ἡ θέσι του εἶναι πολὺ δύσκολη.

— Τί θὰ τὸν κάνουν: ρώτησε ἡ Φαιναρέτη μὲ φόβο.

— Ρωτᾶς; Σκλάβος εἶναι! Ξέρεις πὼς ὁ νόμος εἶναι πολὺ αὐστηρὸς γιὰ τοὺς σκλάβους.

— Θὰ τὸν σκοτώσουν;... πρόφερε ἡ Δάφνη, μὲ ἄσπρα χείλια.

— Γιατί ὄχι: ἔκανε μὲ θυμὸ καὶ μὲ ἀπελπισία ὁ πατέρας. Οἱ σκλάβοι εἶναι πάντα σὲ μειονεκτικὴ θέσι. Γιατί δὲ θὰ τὸν σκοτώσουν:

— Ὦ, πατέρα...

Ἡ Δάφνη ἤρθε κι' ἔπιασε τὰ χέρια τοῦ πατέρα της ἱκετευτικά.

— Πατέρα, σὲ παρακαλῶ... νὰ μὴν ἀφίσῃς νὰ τὸν σκοτώσουν!

— Θὰ ἐξασκήσω ὅλη μου τὴν ἐπιρροή. Ἀλλά, ξένος εἶμαι. Μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ ἐπέμβω στοὺς νόμους τῶν Δελφῶν:

— Κι' ὁ Τήλεφος θὰ ξεσπάσῃ στὸ δυστυχισμένο τὸ Νίκανδρο... στέναξε ἡ μητέρα. Τί τοῦ ἦρθε νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴν τρέλλα;...

— Τί τοῦ ἦρθε νὰ μπερδευτῇ σὲ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ δὲν τὸν ἀφορᾶ;... ἐπανέλαβε μὲ θυμὸ ὁ πατέρας.

Κι' ἔφυγε βιαστικὸς ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἡ Φαιναρέτη κύτταξε τὴν κόρη της στὰ μάτια. Αὐτὴ κατέβασε τὰ βλέφαρά της. Γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ ματιά της, ἡ γιὰ νὰ κρύψῃ δυὸ δάκρυα, ποὺ κυλοῦσαν γρήγορα, κλεφτά, μέσα ἀπὸ τὰ πυκνά της ματόκλαδα:

— Ἐσὺ τὸν ἔστειλες: ψιθύρισε ἡ μητέρα.

Ἡ καρδιὰ τῆς κοπέλλας σταμάτησε. Τὰ καταλάβαινε ὅλα ἡ Φαιναρέτη... Πάντα τὰ καταλάβαινε, πάντα μάντευε κάθε της σκέψι.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ Δάφνη. Ἡ σιωπή της ἔδωσε ἀρκετὴ ἀπάντησι στὴ μητέρα.

— Δυστυχισμένη! πρόφερε μὲ μομφή. Γιατί τὸ κανες αὐτό:... Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι τὸν ἐξέθεσες σὲ βέβαιο θάνατο τὸ Νίκανδρο: Αὐτὸ ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ συγχωρήσουν στὸ Μεγακλῆ, ποὺ εἶναι ἐλεύθερος καὶ Πυθιονίκης, δὲ θὰ τὸ συγχωρήσουν ποτὲ σ' ἕνα σκλάβο. Γιατί τόκανες αὐτό:...

Ἡ Δάφνη ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της. Αἰσθανόταν μιὰ ἀπέραντη δυστυχία. Κι' ἡ Φαιναρέτη, ποὺ ἦταν ἀγανακτισμένη, ἄλλαξε ὕφος, ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως ξαναρρωστήσῃ ἡ κόρη της ἀπὸ τὴ στενοχώρια.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο τῆς Δάφνης παρηγορητικά.

— Ἔλα, μὴν κάνῃς ἔτσι. Τώρα ἂς ἐλπίσουμε πὼς ὁ πατέρας σου θὰ μπορέσῃ κάτι νὰ κάνῃ γιὰ τὸ δυστυχισμένο τὸ Νίκανδρο...

Ἀντὶ νὰ πᾶνε γιὰ νὰ δοῦνε τὶς θυσίες, κλείστηκαν στὸ σπίτι καὶ περίμεναν.

Ἡ καρδιὰ τῆς Δάφνης πήγαινε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Ἂν ἀλήθεια τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο:...

Δάγκωνε τὰ δάχτυλά της, γιὰ νὰ μὴ ξεφωνίσῃ ἀπὸ φρίκη.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ πατέρα της, πετάχτηκε.

— Δὲν θὰ μαρτυρήσουμε στὸν πατέρα σου, ὅτι ἐσὺ τὸν ἔστειλες: τῆς ψιθύρισε ἡ Φαιναρέτη. Θὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν!...

Φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη ἡ Δάφνη τὴ μητέρα της.

Ὁ Δημόνικος μπῆκε μέσα, μαῦρος.

— Δὲ γίνεται τίποτα! πρόφερε θλιμμένα. Αὔριο θὰ περάσῃ ἀπὸ δίκη. Σήμερα δὲ γίνεται τίποτα. Ὅλοι οἱ ἄρχοντες εἶναι ἀπησχολημένοι μὲ τὶς θυσίες.

— Καὶ θὰ μείνῃ στὴ φυλακή: στέναξε ἡ Δάφνη.

— Ναί, παιδί μου, θὰ μείνῃ στὴ φυλακή...

— Ὑπάρχει φόβος: ρώτησε ἡ Φαιναρέτη.

Κούνησε ὁ Δημόνικος θλιμμένος τὸ κεφάλι του.

— Καὶ βέβαια ὑπάρχει φόβος. Εἶναι ὅπως σᾶς τἄλεγα. Ὁ σκλάβος τιμωρεῖται πιὸ αὐστηρὰ ἀπὸ τὸν ἐλεύθερο. Κανενὸς δὲ χωρεῖ τὸ κεφάλι τί τοῦ ἦρθε τοῦ Νίκανδρου νὰ πάῃ νὰ βοηθήσῃ τὸ Μεγακλῆ!

— Πῶς τὸ ἐξηγοῦν:

— Λένε, ἁπλούστατα, ὅτι ὁ Μεγακλῆς τοῦ τὸ ψιθύρισε πρὶς τὸν κλείσουν στὴ φυλακή, καὶ τοῦ ἔταξε σπουδαία ἀμοιβή...

— Λένε πὼς θὰ ἔπαιρνε χρήματα: ρώτησε ἡ Δάφνη μὲ φρίκη.

— Ἀκριβῶς, αὐτὸ λένε...

— Κι' ἐσὺ τὸ πιστεύεις, πατέρα:

— Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πιὰ τί νὰ ὑποθέσω.

— Ὄχι, ἔκανε σταθερὰ ἡ Φαιναρέτη. Ὁ Νίκανδρος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τέτοια ὑποψία.

— Ὁ Νίκανδρος εἶναι ἀπὸ ἀρχοντική... ἀπὸ βασιλικὴ γενιά! πέταξε ἄθελά της ἡ Δάφνη.

Ὁ πατέρας της τὴν κύτταξε μ' ἔκπληξι.

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές: Τί ξέρεις ἐσύ: Πότε μίλησες μὲ τὸ σκλάβο:...

Κοκκίνισε ἡ κοπέλλα ὡς τὶς ρίζες τῶν

— Ὁ Μεγακλῆς κατάφερε νὰ δραπετεύσῃ... εἶπε ὁ στρατιώτης στὸ Δημόνικο. Ὁ Νίκανδρος ὅμως εἶναι στὰ χέρια μας...

Ἐνταπαὶ

Ὕπνος στὰ κλεφτὰ

Ὁ κ. Ἀγαθοπουλίδης, τύπος ὑποχωρητικοῦ συζύγου παραπονιέται σ' ἕνα φίλο του:

— Ἄστα, ἀγαπητέ μου. Εἶναι ἀπελπισία πιά!...

— Ποιό; τὸν ρωτᾶ ἐκεῖνος.

— Τὸ δικό μου πρόβλημα, ἀπαντᾶ ἀποκαρδιωτευμένος ὁ κ. Ἀγαθοπουλίδης. Ἔχω χασει τὸν ὕπνο μου! Κάθε βράδυ ἡ γυναῖκα μου φαντάζεται ὅτι ἀκούει θόρυβο καὶ μὲ ξυπνάει γιὰ νὰ πάω νὰ δῶ μήπως εἶναι κλέφτες!...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀνόητο! παρατηρεῖ ὁ φίλος του. Ἐξήγησέ της πὼς οἱ κλέφτες δὲ κάνουν θόρυβο...

Ἀλλὰ τὴν ἑπομένη ἑβδομάδα ὁ κ. Ἀγαθοπουλίδης ἔχει φοβερὰ χάλια. Μόλις τὸν βλέπει, λοιπόν, ὁ φίλος του τὸν ρωτάει ἀνήσυχος:

— Μὰ τί σοῦ συμβαίνει: Δὲ μπόρεσες νὰ πείσῃς τὴ γυναῖκα σου;

Κι' ὁ Ἀγαθοπουλίδης, μέσα ἀπὸ διάκοπα χασμουρητά, καταφέρνει μὲ δυσκολία ν' ἀπαντήσῃ:

— Πῶς! Γι' αὐτὸ τώρα με ξυπνάει κι' ὅταν δὲν ἀκούῃ θόρυβο!...

Ο ΦΑΚΟΣ

μαλλιῶν της. "Αν δὲν ἔκρυβε τὸν πρῶτο της ἔρωτα μέσα στὴν καρδιά της, δὲν θὰ δυσκολευόταν ν' ἀπαντήση. «Μοῦ τὰ διηγήθηκε», θάλεγε στὸν πατέρα της.

Ἡ ἐνοχή της ὅμως τὴν ἔκανε νὰ σαστίση.

— "Ετσι ἄκουσα... ψιθύρισε. Δὲν ξέρω... ἔτσι ἄκουσα νὰ λένε.

Ὁ πατέρας γέλασε.

— "Αν τοὺς ἀκούσης, εἶναι ὅλοι τους ἀπὸ βασιλικὴ γενιά. Κι' ὁ τελευταῖος δυστυχισμένος σκλάβος, θὰ σοῦ πῆ, ὅτι εἶναι γυιὸς ἑνὸς ἥρωα ἢ ἑνὸς βασιληᾶ... Μὴ τοὺς πιστεύης, παιδί μου. Ὁ Νίκανδρος ὅμως εἶναι πραγματικὰ ἕνας ἐξαιρετικὸς δοῦλος καὶ πολὺ ἀγαπητός. Μᾶς ἔσωσε τὴ ζωή, καὶ θὰ λυπηθῶ πάρα πολὺ ἂν πάθη τίποτα, καὶ μάλιστα ἔτσι ἄδικα.

— Λοιπόν, πατέρα, κάνε ἀκόμα κάτι γιὰ νὰ τὸν σώσης.

— Τί μπορῶ νὰ κάνω; Πές μου, γιὰ ὄνομα τῶν θεῶν, τί μπορῶ νὰ κάνω;

Μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα φώτισε τὸ μυαλὸ τῆς κοπέλλας.

— Πατέρα! Ὁ Τήλεφος εἶναι κακός. "Ισως νὰ εἶναι καὶ φιλοχρήματος...

— Τί θέλεις νὰ πῆς; Νὰ τοῦ προτείνω χρήματα;

— Ἀκριβῶς αὐτό. Νὰ τοῦ προτείνης νὰ ἐξαγοράσης τὴν ἐλευθερία τοῦ Νίκανδρου.

Τὴν κύτταξε μὲ μάτια σουφρωμένα, ἔπειτα κύτταξε τὴ γυναῖκα του ἐξεταστικά.

— Σὰν πολὺ ἐνδιαφέρεται ἡ κόρη μας γιὰ τὸ νεαρὸ σκλάβο, πρόφερε μὲ ὕφος καχύποπτο.

Ἡ καρδιὰ τῆς Δάφνης βούλιαξε μέσα στὸ στῆθος της. Ἡ Φαιναρέτη ὅμως ἀποκρίθηκε μὲ ὕφος ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ φυσικό:

— Κι' ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸ Νίκανδρο. Τοῦ χρωστᾶμε τόσα. Ἀφίνω πόσες εὐνάριστες ὧρες περάσαμε χάρις στὸ τραγουδιστό του. Σπαράζει ἡ καρδιά μου στὴ σκέψι πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ σκοτώσουν ἕνα τόσο ἀγαθό, γενναῖο καὶ προικισμένο ἀπὸ τοὺς θεοὺς παλληκάρι.

— Τί ἔλεγες, λοιπόν: ρώτησε πάλι ὁ Δημόνικος τὴν κόρη του.

— Νά, αὐτὸ σκεφτηκα, πατέρα: Νὰ πήγαινες νὰβοισκες τὸν Τήλεφο καὶ νὰ τοῦ προτείνες νὰ ἐξαγοράσης τὴν ἐλευθερία τοῦ Νίκανδρου· Νὰ δηλώση αὐτός, ὅτι παραιτεῖται ἀπὸ κάθε δίωξι. Τότε, δὲ θὰ εἶχαν, φαντάζομαι, ἀντίρρησι...

— Φυσικά, θὰ τὸν ἐλευθερώναν.. Ἀλλὰ ἀμφιβάλλω ἂν ὁ Τήλεφος θὰ δεχτῆ.

— Γιατί; ἔκανε ζωηρὰ ἡ Φαιναρέτη. Τὸ χρῆμα ἐξαγοράζει τὶς συνειδήσεις ἀνθρώπων πολὺ καλύτερων ἀπὸ τὸν Τήλεφο.

— Συνειδήσεις ναί. "Οχι ὅμως καὶ τὴν ἐκδίκησι. Ὁ Τήλεφος δὲ συγχώρησε στὸ Μεγακλῆ τὴ νίκη του. Τώρα ἡ ἐκδίκησί του πέφτει στὸ δυστυχισμένο καὶ ἀνόητο Νίκανδρο. Εἶναι δυνατὸν τὸ χρῆμα νὰ τὸν κάνη νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν ἐκδίκησί του.

— Δὲν χάνομε τίποτε νὰ δοκιμάσουμε.

— Θὰ ζητήση τόσα ποὺ θὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ δώσω.

— Θὰ δώσης ὅσα σοῦ ζητήση! εἶπε ἡ Δάφνη μὲ ἀσυνήθιστη γι' αὐτὴν ὁρμή. Πούλησε τὰ κοσμήματά μας, πατέρα. Ἀξίζει ἡ ζωὴ τοῦ Νίκανδρου. Τί σημασία ἔχει ποὺ εἶναι δοῦλος;... Ἡ τύχη τοῦ πολέμου τόφερε ἔτσι... Λέει πὼς εἶναι ἀπὸ βασιλικὴ γενιά. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σκλάβους ἂν εἶναι γεννημένος, τάχα δὲν αἰσθάνεται κι' αὐτός, δὲν πάσχει: Δὲν πονάει: Δὲν ἀγαπάει τὴ ζωή του:

Πάλι τὰ μάτια τοῦ πατέρα στηλώθηκαν ἐρευνητικὰ στὴν κόρη του. Δὲ μίλησε ὅμως αὐτὴ τὴ φορά.

— Καλά, εἶπε στὸ τέλος, ὑποχωρῶντας. "Ας τὸ κάνω κι' αὐτό, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ὅτι ἀφίσαμε τὸν ἄνθρωπο ποὺ μᾶς ἔσωσε τὴ ζωὴ νὰ πάη χαμένος. "Αν μοῦ ζητήση ἕνα λογικὸ ποσόν ὁ Τήλεφος, θὰ τὸ δώσω.

Καί, μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφυγε, ἐνῶ ἡ Δάφνη σκούπιζε τὰ μάτια της, πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Τὰ μένα λύτρα!

Δυσκολεύτηκε νὰ βρῆ τὸν Τήλεφο ὁ Δημόνικος. Ἐπὶ τέλους, τὸν ἀνακάλυψε σὲ μιὰ καλύβα. στὴν ἄκρη τῶν Δελφῶν, ἀπάνω στὴν πλαγιὰ τοῦ Βουνοῦ. "Ηταν περισμένος σ' ἕνα ἀχυρένιο στρῶμα, καὶ γύρω μερικοὶ ἄγριοι, φαίνονταν μάλλον νὰ τὸν φρουροῦνε παρὰ νὰ τὸν συντροφεύουν.

"Οταν εἶδαν τὸ Δημόνικο, σηκώθηκαν ὅλοι, μὲ ἄθελό τους σεβασμό, κι' ὁ Τήλεφος ἀνασηκώθηκε κι' αὐτὸς στὸ στρῶμα του.

— Μὲ γνωρίζεις, νομίζω, Τήλεφε! εἶπε μὲ ὕφος ἀριστοκρατικὸ ὁ Ἀθηναῖος.

— Ναί. ἄρχοντα Δημόνικε, ἀποκρίθηκε κάπως εὐγενικὰ ὁ ἀγριωπὸς ἄντρας.

— Τότε εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε πολλὰ λόγια. Θἄθελα νὰ μιλήσουμε οἱ δυό μας μόνοι.

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Τήλεφου, οἱ ἄλλοι ἐξαφανίστηκαν.

— Θὰ σοῦ μιλήσω ἀμέσως γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου. Τὰ νέα τὰ ξέρεις.

— Ξέρω πολὺ καλά, ὅτι ἔστειλες ἕνα σκλάβο σου νὰ ἐλευθερώση τὸ Μεγακλῆ, κάνοντας μιὰ παρανομία.

— Ἐγὼ δὲν τὸν ἔστειλα, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἀθηναῖος. Μάρτυρές μου οἱ θεοί. Μάρτυς μου ὁ Ἀπόλλων, ποὺ τὰ ξέρει ὅλα. Ἐγὼ δὲν τὸν ἔστειλα...

Ὁ Τήλεφος στήλωσε τὰ μαῦρα του μάτια ἐχθρικὰ στὸ Δημόνικο. Τὰ πυκνά του φρύδια ἑκαναν ἀκόμα πιὸ σκοτεινὴ τὴ ματιά του.

— Θέλεις νὰ πιστέψω, ὅτι ὁ Νίκανδρος ἐνήργησε, ἀπὸ δική του πρωτοβουλία:

— Πρέπει νὰ τὸ πιστέψης, Τήλεφε, ἀφοῦ στὸ διαβεβαιῶ ἐγώ.

— Μπορεῖς νὰ μὲ διαβεβαιώσης, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς σου δὲν τοῦ εἶχε ἀναθέσει αὐτὴν τὴν ἐντολή:

Ὁ Δημόνικος ξαφνιάστηκε.

— Μά... Πῶς σοῦ περνάει αὐτὴ ἡ ἰδέα: Τί θέλεις νὰ πῆς:

— "Οποιος καταλαβαίνει, ἂς καταλάβη... ἀποκρίθηκε ὁ Τήλεφος ἀπότομα.

— Μιλᾶς αἰνιγματικά.

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα: τὸν ἔκοψε βάναυσα τώρα ὁ πληγωμένος ἄντρας.

— Νὰ σοῦ κάνω μιὰ πρότασι. Δίνω σημασία στὴ ζωὴ καὶ στὴν ἐλευθερία αὐτοῦ τοῦ σκλάβου, ἐπειδὴ εἶναι καλὸς τραγουδιστὴς καὶ τὸν ἀγόρασαν ἀκριβά. Ἤλθα λοιπὸν νὰ σὲ ρωτήσω μὲ πόσα λύτρα θὰ δεχόσουν νὰ παραιτηθῆς ἀπὸ κάθε δίωξι.

Ὁ Τήλεφος πετάχτηκε ἀπὸ τὸ στρῶμα του. Φάνηκε πὼς ξεχνοῦσε τοὺς πόνους του καὶ τὸ πληγωμένο του χέρι.

— Πραγματικά, ἦρθες νὰ μοῦ προτείνης ἕνα τέτοιο πρᾶγμα:

— Ναί. Μὴ θυμώνης...

— "Οχι, δὲν θυμώνω καθόλου! ἀποκρίθηκε ὁ Τήλεφος καὶ τὰ ἄγρια μάτια του πῆραν μιὰ παράξενα χαρούμενη ἔκφρασι.

— "Αν εἶσαι λογικός, θὰ δεχτῆς. Τὸ χρῆμα παρηγορεῖ γιὰ πολλά. Κι' ἂν ἀκόμα εἶσαι πλούσιος...

— Δὲν εἶμαι πλούσιος. Ζῶ μὲ τὸ κυνήγι, μιὰ ἄγρια ζωή... Πολλὲς φορὲς λησταῦω καὶ πλούσιους ταξιδιῶτες, εἶπε ὁ Τήλεφος κυνικά. Οἱ ἄντρες αὐτοί, ποὺ εἶδες γύρω μου, εἶναι φίλοι μου ἀφοσιωμένοι. Μοιραζόμαστε τοὺς κινδύνους.

— Ἡ δουλειὰ ποὺ κάνεις δὲν εἶναι ἀρεστὴ στοὺς θεούς, εἶπε ὁ Δημόνικος σοβαρά. Ἀλλά, γι' αὐτὸ ἐσὺ θὰ δώσης λόγο μιὰ μέρα στοὺς θεούς, δὲν ἐνδιαφέρομαι ἐγώ. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ δεχτῆς τὴν πρότασί μου καὶ νὰ καθορίσης ἕνα λογικὸ ποσό...

Ὁ Τήλεφος τὸν κύτταξε μὲ ὕφος παράξενο. Τὰ παχειά του χείλη ἀναδεύονταν, τὰ πλατειά του ρουθούνια φτερούγιζαν σὰν τοῦ ἀγριμιοῦ, ποὺ ὁσμίζεται τὴ λεία του. Κι' ὁ Δημόνικος αἰσθάνθηκε μιὰ στενοχώρια κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν παράξενη ματιά.

— Λοιπόν: ἔκανε ἀνυπόμονα. Σκέφτηκες: Λέγε γρήγορα, γιατὶ θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς καὶ δὲ θέλω ν' ἀφίσω πίσω μου τὸ Νίκανδρο.

— Σκέφθηκα! ἔκανε βαρειὰ ὁ Τήλεφος.

— Λέγε λοιπόν. Γιατί διστάζεις: Πρόσεχε! Τὸ τίμημα πρέπει νὰ εἶναι λογικό, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ ἱκανοποιήσω.

— Δὲ θέλω τὰ χρήματά σου! πρόφερε ὁ ληστής.

Καὶ στήλωσε τὸν Ἀθηναῖο μὲ μάτια διαπεραστικά, σὰν λεπίδα μαχαιριοῦ.

— Δὲν θέλεις χρήματα: Τότε δὲ δέχεσαι:

— "Οχι, δέχομαι. "Ισα-ἴσα, ποὺ δέχομαι, χωρὶς χρήματα.

— Θέλεις νὰ πῆς, θὰ ἀφίσης ἐλεύθερο τὸ Νίκανδρο ἔτσι, χωρὶς χρήματα;

Ὁ Τήλεφος φαινόταν νὰ διστάζη νὰ πῆ τὴ σκέψι του ἢ ν' ἀπολαμβάνη τὴν ἀμηχανία τοῦ συνομιλητῆ του.

— Λέγε, λοιπόν, πρόσταξε ἀνυπόμονα ὁ Ἀθηναῖος ἄρχοντας. Λέγε γρήγορα. Δὲν ἀνέχομαι αὐτὸ τὸ ὕφος. Τί ἄλλο ἀντάλλαγμα ζητᾶς, ἀφοῦ δὲ θέλεις χρήματα;

— Κάτι ποὺ σοῦ εἶναι πιὸ πολύτιμο ἀπὸ τὸ χρῆμα. Ἀλλὰ ποῦ μοῦ εἶναι κι' ἐμένα ἐξ ἴσου ἀγαπητὸ καὶ πολύτιμο.

— Θὰ πῆς, ἐπὶ τέλους, τ' ὄνομά του;

— Ὀνομάζεται Δάφνη!

Δὲν κατάλαβε καλὰ ὁ Δημόνικος. Ὁ νοῦς του πῆγε στὸ δάφνινο στέφανο.

Κύτταξε τὸ ληστὴ μὲ μάτια γεμάτα μομφή.

— Ζητᾶς τὸ δάφνινο στέφανο, Τήλεφε; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα: Ὁ δάφνινος στέφανος δὲν ἀγοράζεται μὲ χρῆμα. Δὲν ἔχει ἀκουστῆ ποτέ. ὅσα χρόνια γίνονται ἀγῶνες στοὺς Δελφούς, ἢ σὲ ἄλλο μέρος τῆς Ἑλλάδος, ν' ἀγοράστηκε ὁ στέφανος τῆς νίκης.

Κούνησε ὁ ληστὴς τὸ κεφάλι του.

— "Ω, Ἀθηναῖε, δὲν κατάλαβες. Ὁ νοῦς σου δὲν εἶναι γρήγορος, κι' ἂς εἴσαστε καλλιεργημένοι ἐσεῖς οἱ ἄντρες τῆς Ἀθήνας. Δὲν μὲ κατάλαβες.

— Εἶπες, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶς, ὀνομάζεται Δάφνη...

— Καὶ δὲν γνωρίζεις καμμιὰ ἄλλη Δάφνη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δάφνινο στεφάνι:

Τὸ ὕφος τοῦ Τήλεφου, τὰ λαμπερά του μάτια, τὸ κυνικὸ χαμόγελό του, ποὺ παραμόρφωνε τὸ πρόσωπό του, ἔκαναν τὸ Δημόνικο νὰ καταλάβη ἐπὶ τέλους.

— Ἀθελά του ἕνα ἐπιφώνημα φρίκης ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του.

— Ζητᾶς... θέλεις νὰ πῆς.. τὴν κόρη μου τὴ Δάφνη:

"Ενα βροντερὸ γέλιο τοῦ ἀποκρίθηκε. Τώρα ὁ ληστὴς περπατοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Οὔτε θυμόταν τὸ πληγωμένο του χέρι.

— Ἐπὶ τέλους, ἔξυπνε Ἀθηναῖε. Κατάλαβες. Τί εἶναι ὁ στέφανος τῆς δάφνης, μπροστὰ στὴ ζωντανὴ δάφνη ποὺ ἀνθίζει στὸ σπίτι σου:

— Μά, σοβαρά, τολμᾶς νὰ μοῦ ζητήσης τὴ μοναχοκόρη μου:

Στάθηκε ὁ λήσταρχος μπροστά του.

Τὸ ὕφος του ἔγινε θρασύ:

— "Αρχοντα Ἀθηναῖε, δὲν σοῦ φαίνομαι κατάλληλος νὰ γίνω σύζυγος τῆς ἀγαπημένης σου μοναχοκόρης: Οἱ θεοὶ δὲ σοῦ χάρισαν γυιούς. Δὲν νομίζεις πὼς μπορεῖς νὰ μὲ δεχτῆς ἐμένα γιὰ γυιό σου: Τί μοῦ λείπει: Δύναμι ἔχω καὶ ὑγεία. Θὰ σοῦ χαρίσω πολλοὺς ἀπογόνους, κι' ὅλο ἀγόρια, μπορῶ νὰ στὸ ὑποσχεθῶ. Στὴ γενιά μας δὲν ὑπάρχουν κορίτσια. "Αν σοῦ φαίνομαι ἄγριος, θὰ διορθωθοῦν ὅλα, μὲ τὸ χρῆμα. "Οταν θὰ εἶμαι γυιός σου, θὰ εἶμαι πλούσιος καὶ δὲ θἄχω ἀνάγκη νὰ τρέχω γιὰ κυνήγι στὰ βουνά, οὔτε νὰ ληστεύω τοὺς ταξιδιῶτες, γιὰ νὰ ζήσω. Τί μὲ κυττᾶς σὰν νὰ μὲ ἐλεεινολογῆς:... Δῶσε γρήγορα τὴν ἀπάντησί σου, κι' ἐγὼ θὰ φροντίσω ἀμέσως νὰ ἐλευθερωθῆ ὁ ἀγαπημένος σου ὁ Νίκανδρος.

Ὁ Δημόνικος σηκώθηκε. Αἰσθανόταν ἀγανάκτησι, ἀλλὰ καὶ φόβο μέσα στὴν καρδιά του.

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ λὲς εἶναι πολὺ δύσκολο, πρόφερε βαρειά.

— Εἶναι ὁ μόνος μου ὅρος.

— Δὲν ἐξαρτᾶται, ἐξ ἄλλου, μόνο ἀπὸ μένα.

— Δὲν πιστεύω νὰ ρωτήσης τὴ γνώμη τῆς κόρης σου.

— Ὁπωσδήποτε. πρέπει νὰ τὴ ρωτήσω.

— Ἀπὸ πότε συμβουλεύονται οἱ γονεῖς τὰ παιδιά τους:

— Μὰ ἡ κόρη μου θὰ σὲ παντρευτῆ, ὄχι ἐγώ!

— Πρέπει νὰ ἐπιβάλης τὴ θέλησί σου.

— Θὰ σοῦ δώσω τὴν ἀπάντησι σὲ λίγη ὥρα, εἶπε μὲ ὕφος στενοχωρημένο ὁ ἄντρας.

— Ἐγὼ δὲν διάζομαι διόλου, εἶπε χαιρέκακα ὁ ληστής. "Εχομε καιρὸ ἴσαμε αὔριο τὸ πρωΐ. Ἡ δίκη δὲν πρόκειται νὰ γίνη σήμερα.

— "Ως τὸ βράδυ, θἄχης τὴν ἀπάντησί μου, εἶπε ὁ Δημόνικος μὲ πεῖσμα.

— "Εως αὔριο τὸ πρωΐ, θὰ περιμένω, ἐπανέλαβε ὁ ἀρχιληστής. Δὲν βιάζομαι. Κι' αὔριο, ἂν θέλω, ματαιώνεται ἡ δίκη καὶ ἔρχεται στὸ σπίτι σου σῶος καὶ ἀβλαβὴς ὁ Νίκανδρος.

— Σκέψου ἄλλη μιὰ φορά. πρόφερε δειλὰ ὁ Δημόνικος, καθὼς προχωροῦσε νὰ φύγη.

Γέλασε ὁ ληστής. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντησί του.

Τὸ τραγικὸ δίλημμα

Μὲ δάκρυα στὴ φωνή, ἔφερε τὸ μαῦρο μήνυμα στὸ σπίτι του ὁ Δημόνικος. Μόλις τ' ἄκουσε ἡ Φαιναρέτη, κέρωσε. Ἡ Δάφνη ἔμεινε ἀπολιθωμένη.

— Μὴ κάνετε ἔτσι! φώναξε ὁ Δημόνικος. Τί μὲ κυττᾶτε κι' οἱ δυό σας σὰν νὰ πρόκειται νὰ πῶ ἐγὼ ποτὲ νὰ δεχτοῦμε τὴν πρότασι αὐτοῦ τοῦ ληστῆ:... Καλύτερα νὰ τὴ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὴ μοναχοκόρη μου, παρὰ νὰ τὴ δώσω σ' ἕναν τέτοιον ἄντρα...

— Πατέρα μου! στέναξε ἡ κοπέλλα καὶ χώθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Τὸ θηρίο! ψιθύρισε ἡ Φαιναρέτη. Καλὰ κατάλαβα ἐγὼ τὶς ματιές του!...

— Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα, εἶπε ὁ Δημόνικος. Ἐμένα δὲ μοῦ εἶπατε τίποτε, κι' ὅμως, τὰ μαντεύω. Φαίνεται πὼς ὁ Μεγακλῆς ἔδειξε κάποια συμπάθεια γιὰ τὴ Δάφνη... Ποιὸς ξέρει, ἴσως κι' ἡ Δάφνη νὰ τὸν ἀφησε νὰ καταλάβη κάτι. Κι' ὁ Τήλεφος τὸ κατάλαβε καὶ ζήλεψε. Γι' αὐτὸ ἴσως τὸ μίσος του, τὸ παιδικό του μίσος γιὰ τὸ Μεγακλῆ. μεγάλωσε...

— "Εχεις δίκηο! εἶπε ἡ Φαιναρέτη."Ολα τὰ βλέπεις σοφά, ἄντρα μου. Εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι ὅπως τὰ λές...

— Ἡ Δάφνη ὅμως δὲν φταίει καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν προσφέρω ἐγὼ θυσία γιὰ νὰ σωσω τὴ ζωὴ ἑνὸς δούλου, ἔστω κι' ἂν μοῦ εἶχε πολὺ ἀγαπητός.

— Θ' ἀφίσουμε νὰ πεθάνη ὁ Νίκανδρος; ψιθύρισε ἡ Δάφνη μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— "Ας ξημερώση ἡ ἡμέρα, καὶ θὰ δοῦμε. "Αν ἡ νύχτα μᾶς φέρη καμμιὰ ἰδέα, θὰ τὴν ἐφαρμόσουμε αὐριο. Τώρα εἶμαι κατάκοπος κι' ἐγὼ καὶ συρουπώνει. Χάσαμε μιὰ μέρα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς εἶναι εὐχάριστη. Ἔβλεπα ἔξω τὸν κόσμο νὰ γυρίζη ἀπὸ τὶς τελετὲς καὶ ἀπὸ τὶς θυσίες, εὐχαριστημένος, καὶ ζήλευα. Ἐμᾶς μπῆκε ἡ στενοχώρια στὸ σπίτι μας. Καλὰ προφήτεψε ἡ Πυθία. Τώρα, σιγὰ-σιγά, ξεδιαλύνονται ὅλα...

— Δὲν ξεδιαλύθηκε τίποτ' ἀκόμα! ψιθύρισε ἡ Φαιναρέτη, συλλογισμένη. Δὲν ἔδειξε ἀκόμα ὁ Ἀπόλλων ὅλη του τὴ θέλησι.

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ τοὺς Δελφούς. "Αν ἀκούγαμε τὴ μαντεία, θὰ φεύγαμε ἀμέσως κι' αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ καλύτερο. Μείναμε, παρὰ τὴ συμβουλὴ τοῦ χρησμοῦ. Γι' αὐτὸ ὑποφέρουμε τώρα, καὶ ποιὸς ξέρει πόσο θὰ ὑποφέρουμε ἀκόμα...

Ἡ Δάφνη αἰσθανόταν τὴν καρδιά της νὰ σπαράζη. Δὲν ἔλεγε λέξι. Στὴ σκέψι της ὅμως περνοῦσε, σὰν ὀδυνηρὴ σπαθιὰ μιὰ ἰδέα...

«Μήπως εἶναι αὐτὸ τὸ καθῆκον μου: Νὰ θυσιαστῶ γιὰ τὸ Νίκανδρο;».

Ἐνῶ οἱ γονεῖς της συζητοῦσαν ἀκόμα, αὐτὴ ζύγιζε μέσα της τὰ πράμματα. προσπαθῶντας νὰ τὰ ξεδιαλύνη, νὰ βρῆ πρῶτα-πρῶτα ποιὸ ἦταν τὸ δίκηο κι' ἔπειτα τί ζητοῦσε ἡ καρδιά της.

Τώρα πιὰ ὅλα εἶχαν μπερδευτῆ μέσα της. Τὸ μόνο ποὺ καταλάβαινε, ἦταν ὅτι ὑπέφερε. Αἰσθανόταν πὼς ξαναγινόταν ἀρρωστη. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀνοίξη τὸ στόμα της. Κάτι ἔσβυνε μέσα της, λὲς καὶ τρεμόσβυνε ἡ ἴδια της ἡ ζωή. Μ' ὅλη αὐτὴ τὴ λιποψυχία της ὅμως, πίεζε τὸν ἑαυτό της νὰ σκεφτῆ.

«"Αν πῶ, ὅτι παίρνω γιὰ σύζυγό μου τὸν Τήλεφο: Βέβαια, ἐγὼ θὰ πεθάνω μόλις μὲ ἀγγίση αὐτὸς ὁ ἀγριάνθρωπος. Μήπως εἶναι ὅμως αὐτὸ τὸ σωστό: Νὰ πεθάνω ἐγώ; Τί μοῦ φταίει ὁ Νίκανδρος; Μήπως, ἐξ ἄλλου, ἂν τὸν ἀφίσω νὰ πεθάνη, χάσω κι' ἐγὼ ὁπωσδήποτε τὴ ζωή μου; Θἄχω τὸ θάρρος νὰ ζήσω, ὅταν θὰ ξέρω πὼς ὁ Νίκανδρος εἶναι νεκρός; Νεκρὸς μάλιστα ἐξ αἰτίας μου;...».

Ζαλιζόταν ἀπὸ τὴν πολλὴ τὴ σκέψι.

"Ετσι περνοῦσε ἡ ὥρα, ὥσπου ἔρριξε ἡ νύχτα τὰ σκοτεινά της πέπλα καὶ τύλιξε τοὺς Δελφούς. Ὁ αὐρανὸς ἦταν σκοτεινός. Μιὰ ἐλαφρειὰ ψιχάλα ἄρχισε νὰ πέφτη σὰν προμήνυμα ἴσως μεγάλης μπόρας.

Ἡ Δάφνη ἔνοιωσε τὸ φθινοπωρινὸ κρύο μέσα στὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς της.

"Επεσε στὸ κρεβάτι της τουρτουρίζοντας, σὰν νὰ εἶχε μπῆ κιόλας ὁ χειμώνας.

Δίπλα της, ἡ βάγια της, τὴν ἄκουσε νὰ βογγάη.

"Ηρθε κοντά της, τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά.

— Παιδί μου! Γιατί ἀναστενάζεις;... Δὲν πρέπει νὰ τὰ παίρνης ὅλα τόσο βαρειά...

— Ἐγὼ σκοτώνω τὸ Νίκανδρο!... μουρμούρισε μ' ἀναφυλλητὰ ἡ κοπέλλα.

— "Εσωσες ὅμως τὸ Μεγακλῆ!

— Βάγια μου! Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν καϋμό μου!

Τὴ νανούρισε ἡ βάγια στὴν ἀγκαλιά της, σὰν νὰ ἦταν μικρὴ παιδούλα κι' ἐπὶ τέλους ἦρθε ὁ ὕπνος λυτρωτικὸς στὰ βλέφαρά της.

Ὁ Μεγακλῆς παρουσιάζεται

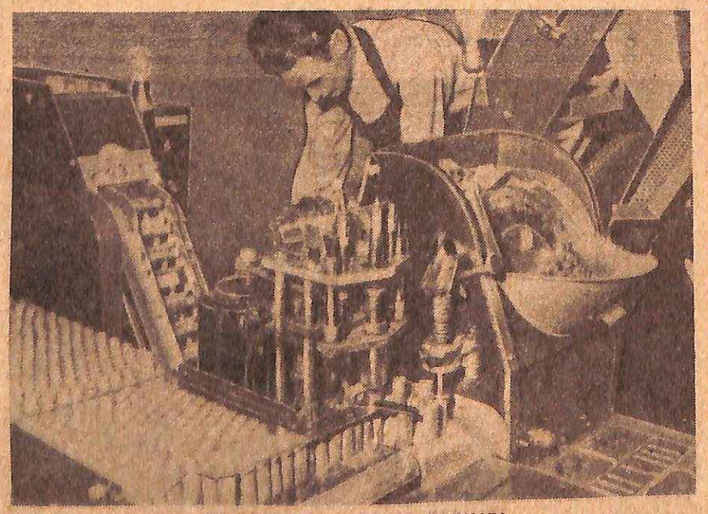
— Δάφνη! Ξύπνα!

Ἡ βάγια τὴ σκουντοῦσε ἐλαφρὰ κι' ἡ φωνή της ἦταν σιγανή.

Πετάχτηκε ἡ κοπέλλα.

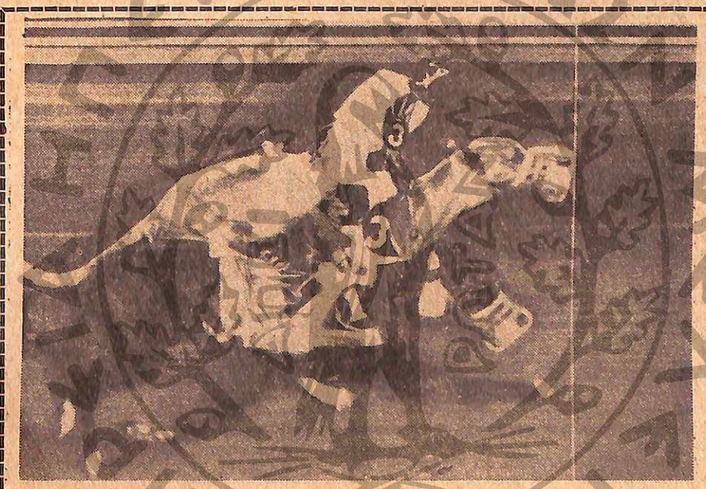
— Τί τρέχει, βάγια: Μήπως σκότωσαν τὸ Νίκανδρο:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΞΕΧΩΡΙΖΕΙ ΤΑ ΚΙΒΔΗΛΑ ΚΕΡΜΑΤΑ

Σὲ καμμιὰ χώρα τὰ μεταλλικα κέρματα δὲν ἔχουν τόσο μεγάλη κυκλοφορία ὅσο στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες. "Ολες οἱ συσκευὲς αὐτόματου διαχωρισμῆς διαφόρων εἰδῶν λειτουργοῦν μὲ κέρματα καὶ συγκεντρώνουν τεράστιες ποσότητες μέσα σὲ μιὰ μέρα. Γιὰ νὰ γίνη ὁ διαχωρισμὸς καὶ ἡ καταμέτρησι τῶν κερμάτων αὐτῶν χρειάζονταν πολλὰ χέρια, τώρα ὅμως ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία γίνεται μέσα σὲ ἐλάχιστο χρόνο χάρις σὲ μιὰ νέα συσκευὴ ἡ ὁποία ὄχι μόνο χωρίζει τὰ κέρματα καὶ τὰ μετρᾶ, ἀλλὰ καὶ παραμερίζει αὐτομάτως τὰ κίβδηλα (!). Ἀφοῦ περάσουν ἀπὸ τὸ τμῆμα ποὺ κάνει τὸ διαχωρισμό, τὰ κέρματα μετροῦνται καὶ τυλίγονται σὲ ρολὰ τῶν 50 ἢ καταλήγουν σὲ σακκουλάκια ποὺ κλείνουν αὐτομάτως μόλις δεχθοῦν 200 κέρματα.

Στὴν "Αγκυρα Καλιέντε τῆς Καλιφορνίας τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον θέαμα εἶναι οἱ κυνοδρομίες. Οἱ θεαταὶ δὲν ξέρουν τί νὰ πρωτοθαυμάσουν, τὰ ἐξαιρετικὰ γυμνασμένα λαγωνικὰ ἢ τοὺς ἀναβάτες τους ποὺ εἶναι μικροὶ πιθηκοι, θαυμάσια γυμνασμένοι κι' αὐτοί. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα ἐνσταντανὲ ποὺ ἐλήφθη κατὰ τὸν τερματισμὸ μιᾶς κούρσας. Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ζωόφιλοι, ζητοῦν νὰ σταματήσουν οἱ κοῦρσες αὐτὲς ποὺ διασκεδάζουν μὲν τοὺς ἀνθρώπους ἀλλ' ἀπαιτοῦν πολυετῆ καὶ βασανιστικὴ προγύμναση, γιὰ τὰ ζῶα.

Τὰ δυὸ αὐτὰ ἀγοράκια κάνουν μιὰ συναλλαγή. Τὸ ἕνα ὑπογράφει καὶ δίνει μιὰ ἐπιταγή, ποὺ μ' αὐτὴ τὸ ἄλλο θὰ πάρη ἀπὸ τὴν τράπεζα τὸ παιγνίδι ποὺ ἐπιθυμεῖ.

Η ΤΡΑΠΕΖΑ τῶν παιχνιδιῶν

Ἱδρύθηκε πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια κι' ἔχει ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ 600 μικροσκοπικοὺς πελάτες

Ἡ πιὸ παράξενη τράπεζα τοῦ κόσμου εἶναι χωρὶς ἄλλο ἐκείνη, ποὺ ἱδρύθηκε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια στὴν πόλι Μπιέλλα τῆς βόρειας Ἰταλίας. Ἡ τράπεζα αὐτὴ λειτουργεῖ ἀκριβῶς ἴδια μὲ κάθε ἄλλη τράπεζα τῆς ὑφηλίου. Ἡ μόνη διαφορά, ποὺ παρουσιάζει, εἶναι ὅτι ὁ τζίρος της γίνεται ὄχι μὲ λεφτά, ἀλλὰ μὲ παιχνίδια γιὰ παιδιά!...

Τὴ σοφίστηκαν καὶ τὴν ἵδρυσαν στὶς ἀρχὲς τοῦ 1955 τρεῖς δημοσιογράφοι τῆς Μπιέλλα, ποὺ ὁ νεώτερος ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ἡλικίας ἄνω τῶν πενῆντα χρόνων καὶ ποὺ λέγονται Ροντόλφο ντὲ Μπερνάρντι, Τζερμάνο Καζέλλι καὶ Λουΐτζι Πραλαβόριο.

Ἡ ἰδέα ἀπ' ὅπου ξεκίνησαν, γιὰ νὰ σκαρώσουν τό... πιστωτικὸ αὐτὸ ἵδρυμα, εἶναι κάτι ποὺ ὅλοι καὶ πρὸ παντὸς οἱ γονεῖς μικρῶν παιδιῶν τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους.

"Ολοι ξέρουμε, πὼς οἱ πιτσιρίκοι κουράζονται εὔκολα ἀπὸ κάθε παιχνίδι ποὺ τοὺς ἀγοράσαμε κι' ἀφοῦ παίξουν κάμποσο καιρὸ μ' αὐτό, τὸ πετοῦν κατόπιν σὲ μιὰ ἄκρη καὶ παύουν πιὰ νὰ χύουν τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτό. Ἕνα ὁμορφο αὐτοκινητάκι ἢ μιὰ χαριτωμένη κούκλα, ποὺ οἱ μικροὶ κάτοχοί τους ἔκαναν τόσα κλάμματα καὶ παρακάλια, ὥσπου νὰ τὰ ἀποχτήσουν, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἢ βδομάδες, τάχουν χορτάσει πιὰ καὶ τοὺς εἶναι ἀδιάφορα.

Τὸ μικρὸ παιδὶ θέλει νἄχη πάντα κάτι τὸ καινούργιο, ἐνῶ σύγχρονα ἕνα ἄλλο παιδάκι ποθεῖ μὲ λαχτάρα ἀκριβῶς τὸ παιχνίδι ποὺ τὸ πρῶτο παιδάκι βαρέθηκε.

Σ' αὐτό, λοιπόν, τὸ ψυχολογικὸ γεγονὸς βασίστηκαν οἱ ἱδρυτὲς τῆς τράπεζας τῶν παιχνιδιῶν κι' ὅπως τὸ περίμεναν, ἔτσι κι' ἔγινε. Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας χρονιά, οἱ μικροσκοπικοὶ πελάτες της εἶναι πολλοὶ καὶ οἱ ταχτικοὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς φτάνουν σήμερα τοὺς ἑξακόσιους.

Ὁ μικρὸς πελάτης τῆς τράπεζας αὐτῆς πηγαίνει καὶ «καταθέτει» στὸ ταμεῖο της τὰ παιχνίδια του, μὲ τὰ ὁποῖα διασκέδασε ἀρκετὰ καὶ τάχει πιὰ βαρεθῆ. Λέμε τὰ «καταθέτει», γιατὶ γίνεται ἀκριβῶς ὅ,τι καὶ στὶς ἄλλες τράπεζες μὲ τὰ λεφτά. Παίρνει κατόπιν ἕνα βιβλιάριο ἐπιταγῶν, ποὺ κάθε μιὰ τους ἔχει πάνω της γραμμένο ἕνα διαφορετικὸ παιγνίδι. Μὲ τὴν κάθε ἐπιταγή, λοιπόν, ὁ μικρος πελάτης «εἰσπράττει» ἀπὸ τὴν ἴδια τράπεζα τὰ καινούργια του παιχνίδια.

Τὰ βιβλιάρια τῶν ἐπιταγῶν ἐκδίδονται ἀπὸ τὴν πρωτότυπη τράπεζα γιὰ τὸν ἑξῆς λόγο: Τὰ παιχνίδια, ποὺ εἶναι γραμμένα σὲ κάθε βιβλιάριο, δὲν εἶναι ὅλα τοῦ γούστου τοῦ πελάτη, ποὺ μπορεῖ ἔτσι νὰ ἀλλάξη μὲ κάποιο ἄλλο παιδάκι, πελάτη ἐπίσης κι' αὐτὸ τῆς τράπεζας, ὅσες ἐπιταγὲς θέλει καὶ νὰ πάρη ἄλλες ποὺ ἔχουν γραμμένα πάνω τους τὰ παιγνίδια τοῦ γούστου του.

Ἡ τράπεζα τῶν παιγνιδιῶν ἢ ἡ «τράπεζα τῶν ὀνείρων», ὅπως τὴν ἀποκάλεσε πολὺ εὔστοχα ἕνα ἰταλικὸ περιοδικό, δίνει ἔτσι στὰ παιδάκια τῆς Μπιέλλα μιὰ εὐτυχία ποὺ στὴν πραγματικότητα κοστίζει φτηνά.

Τὰ «κεφάλαια» τῆς τράπεζας εἶναι συγκεντρωμένα σὲ τέσσερις μεγάλες αἴθουσες, ποὺ βρίσκονται καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας στὴ διάθεσι τῆς τόσο ἀπαιτητικῆς πελατείας. Στὶς αἴθουσες αὐτὲς ὑπάρχουν, τοποθετημένα μὲ τάξι καὶ κατὰ κατηγορίες, ὅλων τῶν λογιῶν τὰ παιγνίδια γιὰ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια.

Ἐκεῖ μέσα, οἱ καταθέτες διαλέγουν τὰ παιγνίδια, ποὺ θέλουν ν' ἀποχτήσουν, ἀντὶ γιὰ ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν ὡς τώρα.

— Λέγομαι Μπρούνο Στράτσι. λέει, παραδείγματος χάριν, ἕνας μπόμπιρας ποὺ εἶναι καὶ δὲν εἶναι ὀχτὼ χρόνων. Θέλω νὰ καταθέσω ἕνα τόπι κι' ἕνα σιδηρόδρομο. Μπορεῖτε νὰ μοῦ τ' ἀλλάξετε μ' ἕνα πιστόλι;

Πίσω ἀπὸ τὸ γκισσέ, ὁ ὑπάλληλος κρατᾶ τὶς σχετικὲς σημειώσεις κι' ὕστερα παραδίνει στὸ λιλιπούτειο πελάτη τὸ βιβλιάριο τῶν ἐπιταγῶν, ὅπου ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πιστόλι, ὑπάρχουν σημειωμένα κι' ἄλλα παιγνιδάκια. "Αν ἔρθη μιὰ ἄλλη μέρα νὰ καταθέση κάποιο ἄλλο του παιγνίδι, θὰ μπορέση νὰ πάρη ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιγνιδάκια ἢ κι' ἄλλα ἀκόμα, ἂν ἡ κατάθεσι θᾶναι μεγαλύτερη. Στὰ ἀντίστοιχα φύλλα τῶν ἐπιταγῶν θὰ μπῆ ἡ σφραγίδα τῆς τράπεζας κι' ὁ μικρὸς πελάτης θὰ μπορῆ νὰ χρησιμοποιήση κάθε τέτοια ἐπιταγή.

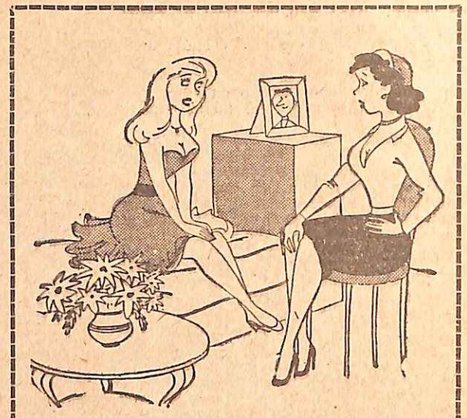
Ὑπολογίζεται πὼς ἡ «τράπεζα τῶν ὀνείρων», στὰ δυὸ μόλις χρόνια ποὺ ἀριθμεῖ ὁ βίος της, ἔχει ἕνα ἀπόθεμα ἀπὸ κάπου ἑβδομήντα χιλιάδες παιγνίδια. Ὅλα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ δωρεὲς διαφόρων καταστημάτων κι' ἀπὸ τὰ παιγνίδια ποὺ καταθέτουν οἱ πελάτες.

Ἡ τράπεζα τῶν παιγνιδιῶν ἔχει κι' ἕνα τελειότατο ἐργαστήριο ἐπιδιορθώσεων, γιατὶ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ παιγνίδια ποὺ καταθέτει ἡ μικροσκοπικὴ πελατεία, ὅπως εἶναι φυσικό, παρουσιάζουν κάποια φθορά. Οἱ τεχνίτες τοῦ ἱδρύματος ὅμως τὰ ξανακάνουν ὁλοκαίνουργα.

Φυσικά, ὅπως καταλαβαίνετε, ἡ τράπεζα αὐτὴ δὲν ἔχει κανένα κέρδος ἀπ' ὅλη τὴ ζηλευτή της κίνησι κι' εἶναι στὴν πραγματικότητα ἕνα κέντρο ἀνανεώσεως τῆς παιδικῆς χαρᾶς. Τὰ ἔξοδά της πληρώνονται ἀπὸ τὸν δῆμο τῆς πόλεως κι' ἀπὸ τὶς συνδρομὲς μιᾶς ὀργανώσεως, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Οἱ φίλοι τοῦ παιδιοῦ».

Τώρα τελευταῖα, ὁ κύκλος ἐργασιῶν τῆς τράπεζας αὐτῆς, μεγάλωσε τόσο, ὥστε παρουσιάστηκαν καὶ πελάτες ἀπὸ ἄλλα μέρη τῆς Ἰταλίας, καθὼς κι' ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Τῆς ἔρχονται γράμματα ἀπὸ τὴ Ρώμη, τὸ Μιλάνο, τὸ Παρίσι, ἀκόμα κι' ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὰ στέλνουν παιδάκια, ποὺ πληροφορήθηκαν τὴν ὕπαρξί της καὶ θέλουν νὰ γίνουν πελάτες της.

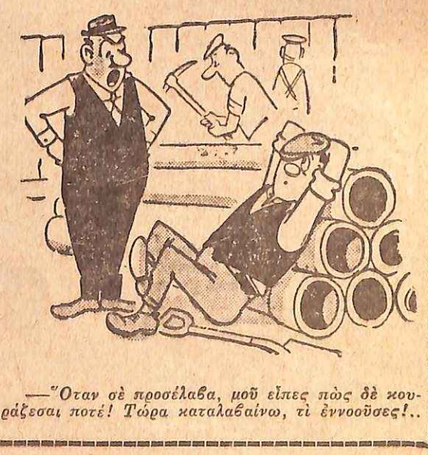
Κι' ἡ τράπεζα τῶν παιγνιδιῶν τοὺς ἀπαντᾶ. Στὰ γραφεῖα της φτάνουν δέματα μὲ «καταθέσεις» ἀπὸ τὰ μακρυνὰ αὐτὰ μέρη κι' ἑτοιμάζονται ἄλλα δέματα, ποὺ στέλνονται στὴν πελατεία τοῦ ἐξωτερικοῦ.

— Μ' ἔκανε νὰ κλάψω!
— Τὸ κτῆνος!
— Ἐσὺ τί ἀνακατεύεσαι;

— Ἀκριβῶς τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζομαι γιὰ ν' ἀγοράσω ἐκεῖνο τὸ καινούργιο μαντό!...

— "Οταν σὲ προσέλαβα, μοῦ εἶπες πὼς δὲ κουράζεσαι ποτέ! Τώρα καταλαβαίνω, τί ἐννοοῦσες!..

Πῶς θὰ καλοκαιρέψετε ΤΗΝ ΑΫΠΝΙΑ

Ζέστη, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ ὕπνου

Ἡ ὑπνία βρίσκεται στὸ φόρτε της τὸν Αὔγουστο. Αἰτία εἶναι ἡ μεγάλη ζέστη ποὺ μετατρέπει σὲ φοῦρνο τὴν κρεβατοκάμαρά μας καὶ τὸ κρεβάτι μας. Πῶς νὰ κοιμηθῆ κανεὶς ὅταν εἶναι μούσκεμα στὸν ἱδρῶτα καὶ ὅταν τὸ στομάχι του εἶναι γεμᾶτο μὲ νερὸ ποὺ ἀντὶ νὰ δροσίζη προκαλεῖ δυσφορία; Ἡ καλύτερη λύσι σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις εἶναι νὰ μεταφέρετε τὸ κρεβάτι σας στὴ βεράντα ἢ στὸν κῆπο.

Συχνὰ ὅμως, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. Τότε τὸ μόνο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε εἶναι νὰ ἀκολουθήσετε τὶς παρακάτω συμβουλές μας, ποὺ, χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ σᾶς βοηθήσουν ἀρκετά:

1) Μὴν ἀφήνετε ποτὲ ἀνοιχτὰ τὰ ἐξώφυλλα ἢ τὰ στόρ τῆς κάμαράς σας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας.

2) Φροντίστε ἡ κρεβατοκάμαρά σας νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν πιὸ σκοτεινὴ μέχρι τὴν ὥρα ποὺ πέφτει ὁ ἥλιος.

3) Μεταφέρετε τὸ κρεβάτι σας σὲ μιὰ κάμαρα βορεινὴ ποὺ ὁπωσδήποτε θὰναι πιὸ δροσερὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη.

4) Ἂν ἡ ζέστη εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε φορὰ καὶ καταλαβαίνετε ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ κοιμηθῆτε μ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, στρῶστε τὸ στρῶμα σας στὸ πάτωμα καὶ ξαπλῶστε ἐκεῖ. Θὰ εἶναι βέβαια κάπως πιὸ σκληρὸ ἀπὸ τὸ κρεβάτι σας, ἀλλὰ καὶ πολὺ πιὸ δροσερό.

5) Χρησιμοποιῆστε ἕναν ἀνεμιστῆρα. Μὴν τὸν κατευθύνετε ὅμως ποτὲ ἀκριβῶς ἐπάνω σας καὶ μὴν ξεχνᾶτε νὰ τὸν τοποθετῆτε ἐπάνω σὲ μιὰ διπλωμένη πετσέτα, ἡ ὁποία «πνίγει» τοὺς κραδασμούς του.

6) Βρέχτε τὶς παλάμες σας σὲ παγωμένο νερὸ πρωτοῦ νὰ ξαπλώστε.

7) Χρησιμοποιῆστε σεντόνια ἀπὸ ὕφασμα ραγιόν. Εἶναι τὸ πιὸ δροσερὸ ἀπὸ ὅλα.

8) Κάνετε δύο μπάνια τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ κρατήσετε ἐλαφρῶς ἀνοιχτοὺς τοὺς πόρους τοῦ δέρματος, οἱ ὁποῖοι εἶναι τὸ σύστημα ἐξαερισμοῦ τοῦ σώματος.

9) Σκεπάζεστε πάντα μ' ἕνα σεντόνι, ὅσο κι' ἂν φαντάζεστε ὅτι σᾶς ζεσταίνει περισσότερο. Στὴν πραγματικότητα σᾶς δροσίζει.

10) Μὴν τρῶτε, τουλάχιστον τὸ βράδυ, τροφὲς ποὺ περιέχουν λίπη καὶ ὑδατάνθρακες.

11) Πίνετε χυμοὺς φρούτων.

12) Μὴν πίνετε πολὺ νερὸ πρὶν πέσετε στὸ κρεβάτι καὶ ὅταν ἔχετε πέσει.

13) Μὴν κοιμᾶστε τελεῖως γυμνός, ἀλλὰ φροντίστε ἡ πυτζάμα ἢ τὸ νυχτικό σας νὰ εἶναι ἀπὸ δροσερὸ ὕφασμα.

14) Ἂν τὰ πόδια σας ἱδρώνουν, ἀλλάζετε κάλτσες τουλάχιστον δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα.

15) Πρὶν νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι σας βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν ὑπάρχουν στὴν κάμαρά σας σκνῖπες, κουνούπια ἢ ἄλλα ἔντομα ποὺ θὰ σᾶς διακόψουν τὸν ὕπνο καὶ θὰ σᾶς ἐνευρίσουν.

16) Ἂν ἔχετε ζαλάδες, τοποθετῆστε ἕνα βρεμένο πανὶ στὰ μάτια καὶ στοὺς κροτάφους σας. Μὴν βρέχετε ὅμως ποτὲ τὸ μαξιλάρι σας.

17) Μὴ στριφογυρίζετε στὸ κρεβάτι. Κάθε κίνησι σᾶς ζεσταίνει ἀκόμα περισσότερο.

18) Ἀποφεύγετε νὰ διαβάζετε στὸ κρεβάτι γιατὶ ἡ ἠλεκτρικὴ λάμπα ζεσταίνει, **πρὸ παντὸς** ὅταν βρίσκεται κοντά.

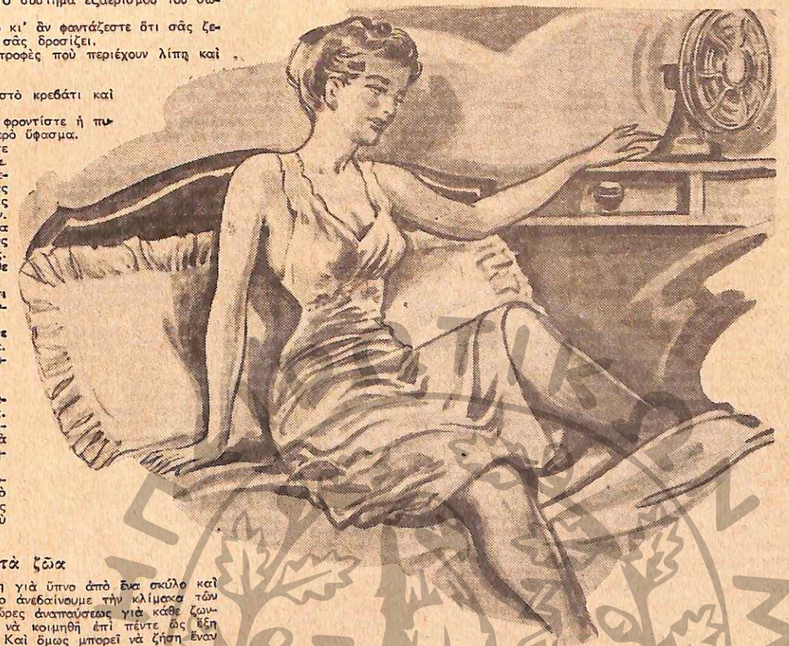
19) Μετὰ ἀπὸ τὸ μπάνιο ποὺ παίρνετε πρὶν νὰ πᾶτε γιὰ ὕπνο, ἀλειφτῆτε μὲ κολώνια. Ἡ γρήγορη ἐξάτμισί της προκαλεῖ ἕνα **εὐχάριστο** συναίσθημα δροσιᾶς.

20) Μὴν πίνετε οἰνοπνευματώδη **ποτά**.

21) Κάνετε ὅλες σας τὶς δουλειὲς **σιγώτερα** καὶ μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερες κινήσεις.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δικές μας συμβουλὲς ρωτᾶστε καὶ τοὺς γνωστούς σας τί κάνουν γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴ ζέστη καὶ δοκιμάστε τὰ συστήματά τους.

Καὶ προσοχή: ἀκόμα καὶ ἂν βράζετε κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴ ζέστη, μὴν τοποθετῆστε τὸ κρεβάτι σας σὲ ρεῦμα. Εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ἀρπάξετε μιὰ γερὴ ποῦντα ποὺ θὰ σᾶς βασανίση ὁλόκληρο τὸ καλοκαίρι.

Πῶς κοιμοῦνται τὰ ζῶα

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πολὺ μεγαλύτερη ἀνάγκη γιὰ ὕπνο ἀπὸ ἕνα σκύλο καὶ ὁ σκύλος μεγαλύτερη ἀπὸ ἕνα ποντικό. "Οσο ἀνεβαίνουμε τὴν κλίμακα τῶν εἰδῶν, τόσο πληθαίνουν καὶ οἱ ἀπαραίτητες ὧρες ἀναπαύσεως γιὰ κάθε ζωντανὸ ὀργανισμό. Ἂν ἐμποδίσετε ἕνα σκύλο νὰ κοιμηθῆ ἐπὶ πέντε ὡς ἑξὴ ἡμέρες συνεχώς, πεθαίνει ἀπὸ ἐλλειψι ὕπνου. Καὶ ὅμως μπορεῖ νὰ ζήση ἕνα ὁλόκληρο μῆνα χωρὶς τροφή.

Ἀκόμα καὶ τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα βρίσκονται στὶς κατώτερες βαθμίδες τῆς κλίμακος τῶν ὄντων, ἔχουν ὡρισμένες περιόδους ὕπνου. Αὐτὸ φαίνεται καὶ θαρρὰ σὲ ὡρισμένα πρὸ παντὸς φυτά, τὰ ὁποῖα κλείνουν τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη τους μόλις σκοτεινιάση ἢ μόλις βγῆ ὁ ἥλιος.

Ὁ μεγάλος φυσιοδίφης Χάντσον μᾶς λέει ὅτι ὁ ὕπνος τῶν ἐντόμων μοιάζει μὲ κατάστασι ὑπνωτισμοῦ. "Αν, παραδείγματος χάριν, πιάσετε τὴ νύχτα μιὰ πεταλούδα καὶ τὴν πετάξετε στὸν ἀέρα, θὰ πιασατῆ ἀπὸ τὸ πρῶτο κλαδὶ ποὺ θὰ βρῆ μπροστά της χωρὶς νὰ ξυπνήση καθόλου. Οἱ κινήσεις της εἶναι τελεῖως μηχανικές, σὰν τὶς κινήσεις ἑνὸς ὑπνοβάτη.

"Ενας ἄλλος φυσιοδίφης, ὁ Φράνκ Λαΐν, ὑποστηρίζει ὅτι ἀκόμα καὶ τὰ ψάρια κοιμοῦνται. Ὑπάρχουν ὡρισμένα εἴδη ψαριῶν, τὰ ὁποῖα, μόλις βρεθοῦν στὸ σκοτάδι, μαζεύονται δυὸ-δυὸ ἢ καὶ περισσότερα σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μένουν ἐκεί, ἀκίνητα, ὥσπου νὰ φωτίση καὶ πάλι. "Ενα ἄλλο εἶδος ψαριῶν χώνεται στὴν ἄμμο τοῦ βυθοῦ τὴ νύχτα, ὅπως ἐμεῖς χωνόμαστε κάτω ἀπὸ τὰ σεντόνια μας.

Τὰ μεγάλα τετράποδα, τὰ ἄλογα, οἱ ἐλέφαντες, κλπ. κοιμοῦνται συνήθως ὄρθια. Ὁ δόκτωρ Στένχαρντ μελέτησε τὸν ὕπνο ἑξακοσίων ἀλόγων τεσσάρων ἕως πέντε χρόνων. Ἀνεκάλυψε ὅτι ἔχουν τέσσερις στάσεις ξεκουράσεως: α) ὄρθια, χωρὶς νὰ ἀκουμποῦν πουθενὰ τὸ κεφάλι τους, β) ὄρθια, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ πασχί τους, γ) ξαπλωμένα στὴν κοιλιά, δ) ξαπλωμένα στὸ πλευρό. Ἀνεκάλυψε ἐπίσης ὅτι τὰ ἄλογα μποροῦν νὰ κοιμοῦνται ὄρθια μόνο ὅταν ὁ ὕπνος τους εἶναι ἐλαφρός. "Οταν ὅμως κοιμοῦνται βαθειά, εἶναι πάντα ξαπλωμένα.

Τὰ πουλιά, ἐπειδὴ ἡ ὀσφρησί τους εἶναι πολὺ ἀδύνατη καὶ βασίζονται κυρίως στὴ δυνατή τους ὅρασι, μαζεύονται κάθε νύχτα σὲ κοπάδια ὅστε νὰ μὴν εἶναι ἐκτεθειμένα στοὺς ἐχθρούς τους. Ἂν ἀνάψετε φῶς, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μέσα σ' ἕναν ὀρυθῶνα, οἱ κάττες ξυπνοῦν καὶ ἀρχίζουν νὰ τρώνε καὶ γενικὰ νὰ φέρωνται σὰν νὰ ἦταν ἡμέρα.

Ἀπὸ μιὰ πρόνοια τῆς σοφῆς μητέρας Φύσεως, τὰ πουλιὰ ποὺ κοιμοῦνται ἐπάνω σ' ἕνα κλαδὶ δὲν κινδυνεύουν ποτὲ νὰ πέσουν, γιατὶ οἱ μῦς τους μένουν τεντωμένοι χωρὶς νὰ κάνουν καμμιὰ προσπάθεια γι' αὐτό.

"Οσοι κολυμποῦν, θὰ ξέρουν ὅτι συχνά, ὅταν βρίσκεται κανεὶς ξαπλωμένος ἀνάσκελα πάνω σὲ μιὰ ἤρεμη ἐπιφάνεια νεροῦ, αἰσθάνεται μιὰ διάθεσι ὕπνου. Τὸ ἴδιο φαίνεται ὅτι συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀλλιγάτορες, τοὺς κροκοδείλους καὶ τοὺς ἱπποποτάμους. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι αὐτοὶ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐπιθυμία τους καὶ τὴν πραγματοποιοῦν.

Ὁ δόκτωρ Λόουκ μελέτησε τὶς συνήθειες τοῦ ὕπνου στὶς φώκιες ἑνὸς ζωολογικοῦ κήπου. Ἰδιαίτερη ἐντύπωσι τοῦ ἔκανε ἕνα ζευγάρι φώκιες, ποὺ ἡ θηλυκὴ κοιμόταν πάντα πρώτη. "Εκλεινε τὰ μάτια καὶ βυθιζόταν σιγὰ-σιγὰ στὸ νερὸ μέχρι τὸ βυθὸ τῆς δεξαμενῆς. Ἔμενε ἐκεῖ περίπου ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας καὶ ξαφνικά, μὲ μιὰ κίνησι τῆς οὐρᾶς της, ἀνέβαινε στὴν ἐπιφάνεια χωρὶς νὰ ἀνοίξη τὰ μάτια, ἔπαιρνε μερικὲς βαθειὲς ἀναπνοὲς καὶ ξαναβυθιζόταν. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἔκανε καὶ ὁ συντροφός της ὅταν ἀποκοιμιόταν.

Κατὰ τὸν Λόουκ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ κινήσεις αὐτὲς γίνονται τελεῖως μηχανικά, χωρὶς νὰ ξυπνήσουν τὰ ζῶα. "Οταν, δηλαδή, ὁ ὀργανισμὸς καταλάβη ὅτι ἔχει ἀνάγκη ὀξυγόνου, προκαλεῖ μόνες του τὸ ἀνέβασμα τοῦ σώματος στὴν ἐπιφάνεια, χωρὶς νὰ προηγηθῆ σκέψι τοῦ ἐγκεφάλου.

Στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πουλιά, κοιμοῦνται καὶ οἱ γορίλλες. Κάθε οἰκογένεια φτιάχνει μιὰ φωλιά, ὁριζοντιώνοντας τὰ κλαδιὰ καὶ στρώνοντάς τα μὲ φύλλα. Τὸ κρεβάτι αὐτό, χρησιμοποιεῖται μόνον γιὰ μιὰ νύχτα, γιατὶ οἱ γορίλλες εἶναι τόσο λάτμαργοι, ὥστε ξεμηνώνουν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας ὅλη τὴν περιοχή.

"Ενα ἐρώτημα ποὺ ἀπησχόλησε πολλοὺς φυσιοδίφες, εἶναι τὸ ἂν τὰ ζῶα ὀνειρεύονται. Εἶναι γεγονὸς ὅτι συχνὰ οἱ κινήσεις ποὺ κάνουν κατὰ τὸν ὕπνο τους δείχνουν πὼς κάτι τοὺς συμβαίνει. Οἱ σκύλοι π. χ. γαυγίζουν συχνὰ ἐνῶ κοιμοῦνται σὰν νὰ τσακώνωνται μὲ κάποιον.

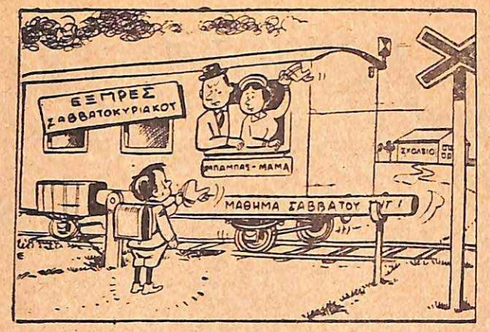
Ὑπάρχουν ὡρισμένα ζῶα τὰ ὁποῖα κοιμοῦνται κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χειμώνα, ὅπως οἱ ἀρκοῦδες, τὰ φίδια καὶ οἱ σκαντζόχοιροι. Ἐνόσω βρίσκονται σ' αὐτὴ τὴ ληθαργικὴ κατάστασι, ἡ θερμοκασία τοῦ σώματός τους μένει σὲ ἕνα χαμηλὸ ἐπίπεδο, ὀφειλόμενο στὴν ἐλάχιστη καύσι ποὺ κάνει ὁ ὀργανισμός τους.

Διάφορες ἔρευνες πάνω στὸν ὕπνο τῶν ζώων βοήθησαν τοὺς ἐπιστήμονες νὰ βελτιώσουν τὸν ὕπνο τῶν ἀνθρώπων. Ἀνακάλυψαν π. χ. ὅτι ἕνας ὀργανισμὸς ποὺ ἔχει στερηθῆ τὸν ὕπνο ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες, δημιουργεῖ μιὰ ταξίνη τὴν ὁποία ὀνόμασαν «ὑπνοτοξίνη». Ἂν ἡ ταξίνη αὐτὴ εἰσαχθῆ στὸν ὀργανισμὸ ἑνὸς ὑγιοῦς καὶ ξεκουράστου ζώου, προκαλεῖ ὅλα τὰ γνωστὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀϋπνίας: κόπωσι, ἐντύπωσι, νευρικότητα.

Ἑπομένως ἡ αἰτία ποὺ τὰ προκαλεῖ εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ταξίνη.

Τὰ ζῶα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτελέσουν παράδειγμα γιὰ μίμησι γιὰ **ὅσους** πάσχουν ἀπὸ ἀϋπνία. Κοιμοῦνται πάντα ἡσυχα γιατὶ ἀκολουθοῦν τὴ **Φύσι** καὶ τὶς ἀνάγκες τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τί γίνεται στὸν ὀργανισμό μας, ὅταν κοιμώμαστε

Είναι πολύ σκληρό γιά τά παιδιά — λένει οί Γερμανοί παιδαγωγοί — νά βλέπουν τούς γονείς τους νά φεύγουν γιά τό «Σαββατοκύριακο» στήν έξοχή καί τά ίδια νά είναι ύποχρεωμένα νά πάνε στό σχολείο...

«ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΠΕΝΤΕ ΗΜΕΡΩΝ» ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ!

Μιά κίνησι τῶν Γερμανῶν παιδαγωγῶν, ποὺ συναντάει, ὅμως, ζωηρότατες ἀντιρρήσεις

'Η έβδομάδα τῶν πέντε έργασιμων ήμερῶν, όνειρο καί έπιδίωξι ὅλων τῶν έργαζομένων τοῦ κόσμου, πλησιάζει πιά νά γίνη καθεστώς — έκτός άπό τήν 'Αμερική, όπου έχει άπό πολύν καιρό καθιερωθῆ — καί σέ πολλές χῶρες τῆς Δυτικῆς καί τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης. Τό δικαίωμα κάθε έργαζομένου γιά ένα έντελῶς έλεύθερο Σαββατοκύριακο, πού θά τοῦ έπιτρέπη νά άπομακρύνεται γιά σαρανταοκτώ ὥρες άπό τήν πνιγηρή άτμόσφαιρα τῶν πόλεων καί νά άνακτᾶ, στόν καθαρό άέρα τῆς έξοχῆς, δυνάμεις γιά τήν έπανάληψι μιᾶς κουραστικῆς καί, συχνά, μονότονης δουλειᾶς, άναγνωρίζεται σήμερα, θεωρητικά τουλάχιστον, άπό όλους, καί άσφαλῶς θ' άναγνωριστῆ σύντομα παντοῦ καί τήν πρᾶξι.

'Ωστόσο, στήν κίνησι αὐτή γιά τήν καθιέρωσι μιᾶς δικαιότερης καί όρθολογιστικώτερης κατανομῆς τῶν ὡρῶν έργασίας, άγνοήθηκε έντελῶς ὡς τώρα μιά σημαντική κατηγορία... άμίσθων έργαζομένων, ποὺ δέν έχουν λιγώτερη άνάγκη άπό τούς άλλους γιά ξεκούρασι καί άνάκτησι δυνάμεων. Οἱ ἀμισθοι αὐτοί έργαζόμενοι εἶναι οἱ μαθητές καί οἱ μαθήτριες τῶν σχολείων, γιά τούς όποίους δέν ἰσχύει οὔτε κἀν τό περίφημο όκτάωρο, άφοῦ οἱ ὧρες τῆς διδασκαλίας μαζί μέ τίς ὧρες τῆς «προετοιμασίας κατ' οἶκον» ξεπερνοῦν κατά πολύ τό θεωρούμενο αὐτό ὡς «μέγιστον ὅριον».

'Η μαθητική νεολαία, ὅμως, δέν εἶναι, καθώς ξέρομε... συνδικαλιστικά όργανωμένη κι' ἔτσι δέν εἶχε τρόπο νά προβάλη τό αἴτημα τῆς ἐξισώσεώς της μέ τούς άλλους έργαζομένους καί νά διεκδικήση τήν άποδοχή του μέ άπεργίες! Γιά λογαριασμό της, τό προβάλλουν τελευταῖα Γερμανοί παιδαγωγοί, γιατροί καί ψυχολόγοι — άλλά μέ άποτέλεσμα νά ξεσηκωθῆ άμέσως θύελλα διαφωνιῶν καί άντιρρήσεων άπό κάθε πλευρά! Τά έπιχειρήματα, στά όποία στηρίζανε τό σύνθημά τους («πέντε έργασιμες ήμέρες γιά τά σχολεῖα») οἱ προσδευτικοί αὐτοί έπιστήμονες, εἶναι δύο κυρίως.

Τό πρῶτο ἀφορᾶ τούς ἴδιους τούς μαθητές καί τίς μαθήτριες. Τά παιδιά τῆς έποχῆς μας — ὑποστηρίζουν οἱ εἰσηγητές τῆς μεταδολῆς τοῦ ὡραρίου διδασκαλίας — εἶναι ἐξαιρετικά νευρικά καί εὐερέθιστα. 'Η άντοχή τους σέ μιά ἐξαντλητική έργασία εἶναι πολύ μικρότερη άπό ἐκείνη, πού εἶχαν τά παιδιά τῶν περασμένων γενεῶν, καί ἡ άνάγκη τους νά ξεφεύγουν τακτικά άπό τήν μηχανοποιημένη καί καταθλιπτική ζωή τῶν πόλεων, γιά νά ξαναβρίσκουν, μέ τό παιχνίδι καί τήν διασκέδασι στήν έξοχή, τήν ψυχική καί νευρική τους ἰσορροπία, πολύ μεγαλύτερη. 'Η έβδομάδα τῶν πέντε έργασίμων ήμερῶν γιά τά σχολεῖα — συμπεραίνουν — μέ τό έντελῶς ἐλεύθερο Σαββατοκύριακο, έπιβάλλεται, ἄν θέλωμε νά δημιουργήσωμε μιά ὑγιᾶ, ἰσορροπημένη καί αἰσιόδοξη νεολαία.

Τό δεύτερο ἐπιχείρημά τους ἀφορᾶ τούς γονεῖς. Οὐσιαστικά — λένε — στερούμε άπό τούς έργαζόμενους γονεῖς τό σαρανταοκτάωρο διάλειμμα, ποὺ τούς παρέχομε άπό τήν δουλειά τους, ὅταν δέν παρέχωμε τό ἴδιο διάλειμμα καί στά παιδιά. Γιατί οἱ γονεῖς δέν μποροῦν νά κλειδώσουν τό σπίτι καί νά φύγουν, ὅταν περιμένουν τά παιδί τους νά γυρίση άπό τό σχολεῖο καί ματαιώνεται κάθε δυνατότητα γιά ένα καρούμενο οἰκογενειακό Σαββατοκύριακο.

"Αν πάλι — προσθέτουν — οἱ γονεῖς θελήσουν νά ἀξιοποιήσουν γιά λογαριασμό τους τό δικαίωμα άναπαύσεως ποὺ τούς παρέχεται, στό παιδί θά γεννηθῆ ἕνας δικαιολογημένος φθόνος άπέναντί τους καί θά τοῦ ἐδραιωθῆ ἡ πεποίθησι πώς τό ἴδιο ἀδικεῖται, ἐπειδή εἶναι άνίσχυρο.

'Αλλά καί τό όπλοστάσιο ἐκείνων, ποὺ ἔσπευσαν νά ξεσηκωθοῦν διαμαρτυρόμενοι μόλις διατυπώθηκε ἡ πρότασι γιά τήν καθιέρωσι τῆς ἑβδομάδος τῶν πέντε ἡμερῶν στά σχολεῖα, δέν εἶναι λιγώτερο πλούσιο σέ έπιχειρήματα.

"Αν συμβῆ κάτι τέτοιο — διακηρύξανε — τό άποτέλεσμα θά εἶναι νά δημιουργήσωμε μιά νεολαία άγράμματη! Γιατί, ὄχι μόνο οἱ ὧρες διδασκαλίας, λιγώτερες σήμερα άπό ἄλλοτε, θά μερα άπό ἄλλοτε, θά περιοριστοῦν άκόμη περισσότερο, χωρίς νά ὑπάρχουν πιά περιθώρια ποὺ νά ἐπιτρέπουν ἕναν καινούργιο περιορισμό, ἀλλά καί αὐτά ποὺ θά μαθαίνη ὁ μαθητής θά εἶναι άνίκανος νά τ' άφομοίωση, γιατί άπαιτεῖται συγκεντρωτική μελέτη καί ἡ συγκεντρωτικη αὐτη μελέτη εἶναι άπραγματοποίητη, ὅταν μεσολαβῆ ἕνα διάλειμμα σαρανταοκτώ ὡρῶν ξενοιασιᾶς καί τεμπελιᾶς!

Μιλᾶτε άκόμη καί γιά τούς γονεῖς — προσθέσανε. 'Αλλά τούς ρωτᾶτε, ἄν, στή περίπτωσι ποὺ δέ σκοπεύουν νά ξεκινᾶν καθε Σαββατοκύριακο γιά τήν έξοχή, θά ἤθελαν νά ἔχουν τή φασαρία τῶν παιδιῶν στό σπίτι τους; Δέν ὑπολογίζουν πῶς τό οἰκογενειακό αὐτό «ἐλεύθερο Σάββατο» μπορεῖ νά γίνη άφορμή προστριβῶν καί ἐκνευρισμοῦ, τόσο γιά τούς γονεῖς ὅσο καί γιά τά παιδιά;

'Η διατύπωσι τῆς τελευταίας αὐτῆς άπόψεως εἶχε ἰδιαίτερα ζωηρή άπήχησι στούς έπιστημονικούς κύκλους τῆς Γερμανίας, ποὺ συζητοῦσαν καί ἐξακολουθοῦν άκόμη νά συζητοῦν τό λεπτό αὐτό πρόβλημα. "Ενας, μάλιστα, άπό τούς διαπρεπέστερους παιδαγωγούς καί εἰδικούς στήν ψυχολογία τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὁ δόκτωρ 'Αλμπερτ Χοῦτ, ἔνθερμος, κατ' άρχήν, ὑποστηρικτής τῆς «ἑβδομάδος τῶν πέντε ἡμερῶν», άναγνώρισε πώς, γιά νά ἐπιβληθῆ ἡ άλλαγή αὐτή, ἀπαιτεῖται προηγουμένως διαφώτισι καί καθοδήγησι τῶν γονέων, ὥστε τό ἐλεύθερο Σαββατοκύριακο νά μήν ἀποδῆ καταστρεπτικό, άλλά έπωφελές γιά τά παιδιά.

'Αντίθετα, οἱ ὑποστηρικτές τῆς «ἑβδομάδος τῶν πέντε ἡμερῶν» δέ δέχονται οὔτε νά συζητήσουν τό έπιχείρημα τῆς ζημίας, ποὺ θά προκληθῆ άπό τόν περιορισμό αὐτό τῶν ὡρῶν διδασκαλίας.

Τό παιδί — παρατηροῦν — φρεσκαρισμένο καί εὐδιάθετο άπό τήν σαραντοκτάωρη άνάπαυσι θά εἶναι σέ θέσι νά παρακολουθήση μέ συγκεντρωμένη καί άδιάσπαστη προσοχή τή διδασκαλία ποὺ θά μπορῆ ἔτσι νά προχωρῆ πολύ ταχύτερα, άναπληρώνοντας μέ τό παραπάνω τά κενά τοῦ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν.

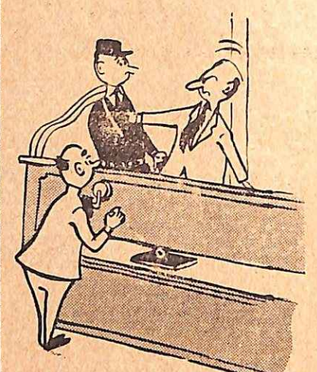
Γιά τήν ὥρα, ἡ διασταύρωσι τῶν άντιθέτων άπόψεων συνεχίζεται μέ άμείωτη ἔντασι καί κανείς δέν ξέρει άκόμη ποιά άπό τίς δύο θά ἐπικρατήση τελικά καί άν τό γερμανικό ὑπουργεῖο Παιδείας θά υἱοθετήση τήν προτεινόμενη ριζοσπαστική μεταδολή.

"Οσο γιά τούς μαθητές καί τίς μαθήτριες, καταλαβαίνετε, βέβαια, μέ πόση άδιαξιφισμούς αὐτούς τῶν μεγάλων, ποὺ συζητοῦν γιά τά ζητήματά τους... ἐρήμην τους!

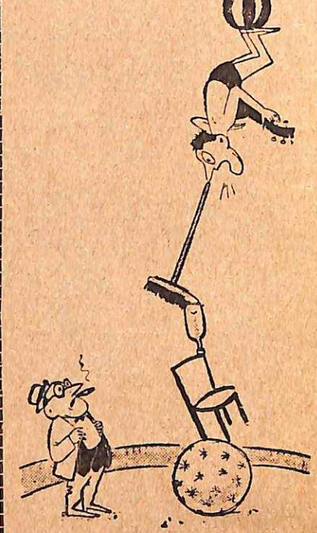
✪✪

Τοῦκοψε τὸ χέρι του γιὰ νὰ μὴν πάη στρατιώτης

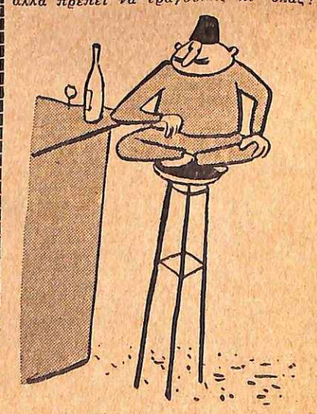
"Ενας νεαρός Γάλλος 20 χρονῶν, ὀνόματι 'Ερμάν Μολλά, δέ μποροῦσε μέ κανένα τρόπο νά χωνέψη τή σκέψι πώς θ' άναγκαζόταν νά ὑπηρετήση στό στρατό. "Οταν ἔφτασε λοιπόν ὁ καιρός ποὺ ἔπρεπε νά παρουσιαστῆ ὡς κληρωτός, ζήτησε τή βοήθεια τῆς φιλενάδας του καί συνομίλικής του 'Αντρέ Λενόζ, γιά νά μπορέση ν' άποφύγη τήν ὑποχρέωσι τῆς στρατιωτικῆς θητείας. Κατέδηκε μαζί της σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ άγροκτήματος ὅπου δούλευε ὡς ἐργάτης. Ἐκεῖ, άκούμπησε τό δεξιό του χέρι πάνω σ' ἕνα κούτουρο, κι' ἡ 'Αντρέ τοὔκοψε δυό δάχτυλα μ' ἕνα τσεκούρι 'Αποκαλύφθηκε ὅμως ἡ άλήθεια, καί τώρα ἡ κοπέλλα βρίσκεται στή φυλακή. 'Η άπίστευτη αὐτή ἱστορία συνέδη στό Καόρ, τῆς κεντρικῆς Γαλλίας.

— Πιό πέρα, παρακαλῶ! 'Εγὼ εἶμαι ὁ φονεύς!...

'Ο θεατρώνης: "Ολα καλά, ἀλλὰ πρέπει νὰ τραγουδᾶς κι' ὅλας!

'Ο 'Ανατολίτης στὸ μπάρ

ΠΩΣ ΕΘΕΡΜΑΙΝΟΝΤΟ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

"Οταν δὲν ὑπῆρχε τὸ καλοριφέρ...

Ο περιορισμός τῶν ὑγρῶν καυσίμων, ἐξ αἰτίας τοῦ κλεισίματος τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ, ἔκανε πολλούς 'Αθηναίους, ποὺ μένουν σὲ πολυκατοικίες, νά... τουρτουρίζουν. Θὰ ἔχουν, ἔτσι, τὴν εὐκαιρία νὰ θυμηθοῦν παλαιότερα χρόνια, ὅπου ἡ θέρμανσι στὰ σπίτια καὶ τὰ γραφεῖα ἐθεωρεῖτο εἶδος ὑπερπολυτελείας.

Καὶ γράφοντας «παλαιότερα χρόνια» δὲν ἐννοοῦμε τὸ διάστημα τῆς — ἀπαισίας μνήμης — Κατοχῆς, ὅταν ἔλειπε ὄχι μόνο ἡ θέρμανσι, μὰ καὶ τὸ φαγητό, ἀλλὰ γιὰ τὴν καλὴ ἐποχὴ τῆς παλαιᾶς 'Αθήνας. Τότε μπορεί νὰ «ἔδεναν τοὺς σκύλους μὲ τὰ λουκάνικα», ἀλλὰ κανεὶς δὲ φρόντιζε νὰ θερμαίνη τὸ σπίτι του. 'Ισχυρίζονταν ὅτι τὸ κλίμα τῆς 'Αθήνας δὲ δημιουργοῦσε τὴν ἀνάγκη γιὰ θέρμανσι καὶ ἀφίνονταν στὶς φροντίδες τοῦ ἀττικοῦ ἥλιου καὶ στὴ θωπεία τῶν ἀκτίδων του.

Καλύτερα θερμασμένα ἦταν τὰ ἀθηναϊκὰ σπίτια τὸν καιρὸ τῆς σκλαβιᾶς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἔλειπαν, οὔτε τὸ τζάκι, οὔτε καὶ τὸ μαγκάλι. Τὰ πλουσιώτερα μάλιστα σπίτια, τ' ἀρχοντικὰ τῆς παλαιᾶς 'Αθήνας, εἶχαν πολυτελέστατα μεγάλα μαγκάλια ἀπὸ μπροῦντζο— τὰ καλούμενα ἀ τ ζ έ μ ι κ α μ α γ κ ά λ ι α— γύρω ἀπὸ τὰ ὁποῖα μαζευόταν ἡ οἰκογένεια τὶς χειμωνιάτικες νύχτες γιὰ νὰ ζεσταθῆ καὶ γιὰ νὰ ψήση τὰ κάστανά της...

Τὰ φτωχότερα σπίτια, ποὺ δὲν εἶχαν τὴν πολυτέλεια τοῦ τζακιοῦ ἢ τοῦ μαγκαλιοῦ, φρόντιζαν γ' ἀποταμιεύσουν θερμότητα ἀπὸ τίς... ἡλιακές ἀχτίδες. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλα τὰ παλιὰ ἀθηναϊκὰ σπίτια εἶχαν πρὸς τὸ μέρος τῆς μεσημβρίας τὸ χ α γ ι ά τ ι. "Ηταν ἕνας μακρὺς διάδρομος στὸ πάνω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ— τὸ καλούμενο ἀνώϊ — ποὺ ἡ μεσημβρινὴ πλευρά του ἦταν μὲ τζαμαρία, ὥστε πλούσια νὰ μπαίνη μέσα ὁ ἥλιος τῆς χειμωνιάτικης ἡμέρας. Δίπλα στὰ χαγιάτι, καὶ σ' ὅλο τὸ μάκρος του, ἦταν τὰ ὑπνοδωμάτια, ποὺ εἰσπράτταν ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ «θαλπωρὴ» τοῦ χαγιατιοῦ ὅταν ἄφιναν ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα ποὺ τὰ συνέδεε μὲ τὸν ἡλιόλουστο αὐτὸ διάδρομο.

Ὑπάρχουν ἀκόμη σὲ συνοικίες τῆς παλαιᾶς 'Αθήνας μερικὰ σπιτάκια, ἀπομεινάρια παλαιοτέρων χρόνων, ποὺ διατηροῦν τὸ πατροπαράδοτο λιακωτὸ ἢ χαγιάτι. 'Η νεώτερη ὅμως πολεοδομία τὸ ἐξαφάνισε ἀπὸ τὸ σύγχρονο ἀθηναϊκὸ σπίτι μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα πράγματα.

Καὶ δὲν ἦταν μόνο τὰ σπίτια, ποὺ εἶχαν τὸ χαγιάτι πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ καὶ τὰ παλαιότερα καφενεῖα, ἀπὸ ἔλλειψι ἄλλης θερμάνσεως, ἐφρόντιζαν νὰ ἔχουν τὴ τζαμαρία τους πρὸς τὴ μεσημβρία. Καὶ ἦταν περιζήτητα, ἀπὸ τοὺς ἀργόσχολους τῆς ἡμέρας, τὰ τραπεζάκια ποὺ ἦταν πίσω ἀπὸ τὴν ἡλιόλουστη τζαμαρία.

Ὑπῆρχαν ἐπίσης, σὲ παλαιότερα ὅμως χρόνια, περίεργα «ἐνδιαιτήματα» τεμπέληδων —, τὰ καλούμενα τ ε μ π ε λ χ α ν ι ά. "Ηταν ἕνα εἶδος καφενείου ποὺ εἶχε στοὺς τοίχους τζάμια, ὥστε νὰ μὴ χάνεται καμμιὰ ἡλιακὴ ἀχτίδα σὲ ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας. 'Εκεῖ καταφεύγαν οἱ διαπρεπέστεροι τῶν τεμπέληδων καὶ «ἐφησύχαζαν» ἐπὶ ὧρες μὲ τὴ θαλπωρὴ τοῦ ἡλίου καὶ τὸ ζέσταμα καμμιᾶς ἀναμμένης φουφοῦς.

Κάθε ὁμιλία ἦταν ἀπαγορευμένη καὶ κάθε θόρυβος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ταράξη τὴν ἡσυχία τῶν ξαπλωμένων ἐπάνω σὲ μικρὰ χαλιὰ τεμπέληδων.

Εἶναι ἄγνωστο ἂν στὴν 'Αθήνα εἶχαν λειτουργήσει, τὴν ἐποχὴ τῆς σκλαβιᾶς, τεμπελχανιά. Οὔτε οἱ περιηγητές, οὔτε οἱ χρονικογράφοι ἀναφέρουν παρόμοια κέντρα ἀναπαύσεως. 'Αλλὰ κι' ἐκεῖ ποὺ ὑπῆρχαν ἄλλοτε—στὴν Καβάλλα, πρὸ ἐτῶν, μοῦ ἔδειξαν ἕνα ἐγκαταλελειμμένο καὶ ἐρειπωμένο τεμπελχανιὸ—ἔπαυσαν πιὰ νὰ λειτουργοῦν. Δὲν ἔμεινε ἀπὸ αὐτὰ παρὰ ἡ ἀνάμνησι καὶ μερικὰ ἀνέκδοτα χαρακτηριστικὰ τῆς τεμπελιᾶς τῶν θαμώνων των.

Κάποτε, ἀναφέρουν, ἔπιασε φωτιὰ σ' ἕνα τεμπελχανιό. "Ηταν μέσα τρεῖς «ἀναπαυόμενοι». Ρώτει ὁ πρῶτος τὸ δεύτερο, σὰν εἶδε τὴν πυρκαϊά, ἂν ἔπρεπε νὰ φύγουν. «Δὲ βαρυέσαι...»; τοῦ ἀπαντᾶει ἐκεῖνος. Καὶ ὁ τρίτος, ποὺ τὸν ἐνόχλησαν οἱ κουβέντες, γυρίζει θυμωμένος καὶ λέει στὸ δεύτερο: «Μά, σύ, δὲ βαρεθῆκες νὰ τοῦ ἀπαντήσης;...».

'Η ἱστορία δὲν ἀναφέρει ἂν οἱ τρεῖς «ἀναπαυόμενοι» ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα «ἀναπαύθηκαν πλέον αἰωνίως» ἀπὸ τὶς φλόγες τῆς πυρκαϊᾶς.

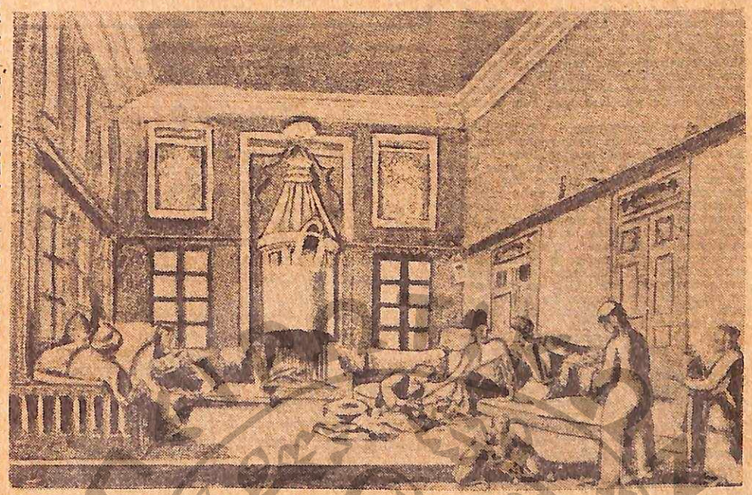
'Η νεώτερη 'Αθήνα, ἂν δὲν ἐγνώρισε ὡραγωμένα τεμπελχανιά, ἐγνώρισε ὅμως τοὺς θαμῶνες των, ποὺ ξαπλώνονταν τὸ χειμώνα ἐπὶ ὧρες, σὲ τρεῖς καὶ τέσσερις καρέκλες, ὑπὸ τὸν ἀττικὸ ἥλιο. 'Ο εὐεργετικώτατος αὐτὸς φίλος τῆς 'Αθήνας ἀπετέλεσε τὸν περασμένο αἰώνα τὸ κυριώτερο θερμαντικὸ μέσο γιὰ τοὺς 'Αθηναίους. Κοντὰ στὸν ἥλιο θὰ πρέπη νὰ προσθέσωμε καὶ μερικὲς πρόχειρες φουδοῦδες, ποὺ τὶς χρησιμοποιοῦσαν συγχρόνως γιὰ νὰ μαγειρεύουν καὶ νὰ ζεσταίνωνται.

'Ο Γερμανὸς ἀρχαιολόγος Ρώς, ποὺ ἔμεινε στὴν 'Αθήνα τὴν ἴδια ἐποχή, γράφει στὶς ἀναμνήσεις του ὅτι δὲν ὑπῆρχε οὔτε μία σόμπα σὲ ὁλόκληρη τὴν πόλη, μολονότι τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο (1832) ἡ Πάρνης εἶχε σκεπαστῆ μὲ χιόνια ἀπὸ τὸ Σεπτέμβριο καὶ ὁ χειμώνας ἦταν βαρύτερος ἀπὸ ὅσους θυμόντουσαν οἱ 'Αθηναῖοι. Τὰ σπίτια, προσθέτει, ἦταν σὲ πρωτόγονη κατάστασι καὶ τὰ παράθυρα δὲν εἶχαν τζάμια, ἐκτὸς ἐὰν γινόταν ἰδιαίτερη συμφωνία μεταξὺ ἐνοικιαστοῦ καὶ ἰδιοκτήτου. Καὶ ἦταν φυσικό, συνεχίζει ὁ ἴδιος, νὰ κάνη μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς 'Αθηναίους ὅταν κάποιος ξένος ἐγκατεστημένος στὴν 'Αθήνα, ὁ Λύδερς, ἔφτιαξε μιὰ πρόχειρη σιδερένια σόμπα. "Ολοι οἱ 'Αθηναῖοι, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Μητροπολίτη, μαζεύτηκαν νὰ ἰδοῦν τὸ «θαῦμα αὐτὸ τῆς φραγκικῆς ἐπινοήσεως».

Μὲ τὴν ἐγκατάστασι τῆς πρωτεύουσας στὴν 'Αθήνα (Δεκέμβριος 1834) ἔκαναν δειλὰ τὴν ἐμφάνισί τους καὶ οἱ πρῶτες σόμπες. Τὶς ἔφεραν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὶς χρησιμοποιοῦσαν οἱ πρεσβεῖες καὶ τὰ πολὺ πλούσια σπίτια.

Στὶς βεγγέρες —ἴδιως τὶς χαρτοπαικτικὲς— ποὺ ἔκανε ἡ πρώτη ἀθηναϊκὴ κοινωνία, εἶχαν βρῆ ἕναν πρωτότυπο τρόπο θερμάνσεως, ποὺ φαίνεται πὼς τὸν χρησιμοποιοῦσαν καὶ στὴν Πόλι. Καθονταν γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι κι' ἔβαζαν κάτω ἀπὸ αὐτό, στὸ μέσο τοῦ τραπεζιοῦ, ἕνα μαγκάλι ἀναμμένο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν σκέπασμα. Κατόπιν ἔστρωναν στὸ τραπέζι μιὰ μεγάλη κουβέρτα, ποὺ ἔφθανε ὡς τὸ πάτωμα, σκεπάζοντας καὶ τὰ γόνατα τῶν καθημένων. Δημιουργιόταν ἔτσι μιὰ θερμὴ ἀτμόσφαιρα κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ποὺ κρατοῦσε ζεστὰ τὰ πόδια, πρᾶγμα ποὺ συντελεῖ στὴ διατήρησι τῆς θερμότητος, σὲ ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Καί, μὲ τήν... κεντρικὴ αὐτὴ θέρμανσι, τὸ φαγοπότι καὶ ἡ χαρτοπαιδία συνεχίζονταν μέχρι πρωΐας...

Τὸ κυριώτερο ὅμως μέσο θερμάνσεως τῶν εὐπόρων 'Αθηναίων,

'Αθηναϊκὸ ἀρχοντικὸ τὸν καιρὸ τῆς σκλαβιᾶς μὲ τὸ ὡραῖο τζάκι στὸ βάθος.

ὁλόκληρο τὸν περασμένο αἰῶνα, ἦταν οἱ σόμπες, ποὺ ἔκαιγαν ξύλα. Τὰ πλουσιώτερα σπίτια εἶχαν μεγάλες πλίνες σόμπες καὶ ἐπὶ πλέον ὡραῖα τζάκια μὲ καλλιτεχνικὴ διακόσμησι ἀπὸ μάρμαρο. Οὐδέποτε ὅμως χρησιμοποιοῦσαν σόμπες στὰ ὑπνοδωμάτια. Τὸ θεωροῦσαν ἐξαιρετικά... ἀνθυγιεινό...

Τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνα ἐμφανίζονται τὰ πρῶτα καλοριφὲρ σὲ μερικὰ ἀθηναϊκὰ μέγαρα. 'Η πρώτη ὅμως αὐτὴ κεντρικὴ θέρμανσι, ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ σημερινή. "Υπῆρχε, τότε, ἕνα κεντρικὸ μηχάνημα (εἶδος σόμπας) ποὺ ἔπαιρνε τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα καὶ ἀφοῦ τὸν ἐθέρμαινε μέχρι 40 βαθμῶν, τὸν ἔστελνε μὲ σωλῆνες χτισμένους μέσα στοὺς τοίχους, στὰ διάφορα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ. 'Ο ζεστὸς αὐτὸς ἀέρας ἔβγαινε ἀπὸ τρύπες, στὶς ὁποῖες κατέληγαν οἱ σωλῆνες, συνήθως, στὸ ἐπάνω μέρος τῶν τοίχων. Γινόταν μὲ τὸ συστημα αὐτὸ διαρκὴς ἀνανέωσις τοῦ ἀέρα τῶν δωματίων, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὶς σόμπες, ποὺ ἀνανεώνουν συνεχῶς τὴν ἀτμόσφαιρα.

Τὸ καλοριφέρ, ὅπως τὸ γνωρίζουμε σήμερα, μὲ τὰ θερμαντικὰ σώματα καὶ τὸ τρεχούμενο ζεστὸ νερό, χρησιμοποιήθηκε στὴν 'Αθήνα μόνο στὸν αἰῶνα μας καὶ μάλιστα τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια, ἀρχίσε νὰ γίνεται εὐρύτερη χρῆσι του.

Στὴν 'Αθήνα δὲν ἔχει ἐφαρμοστῆ ἀκόμα σύστημα θερμάνσεως στοὺς δρόμους, ὅπως γίνεται σὲ πόλεις ποὺ κάνει πολὺ κρύο. Τώρα, λένε, πὼς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ζαχαροπλαστεῖα τῆς λεωφόρου Ἐλευθερίου Βενιζέλου, πρόκειται νὰ βάλη τέτοια ἐγκατάστασι, ποὺ θὰ ἐπιτρέπη στοὺς θαμῶνες του νὰ κάθωνται στὸ ὕπαιθρο ὁλόκληρο τὸ χειμώνα. Θὰ εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ πρόοδος, κοντὰ στὶς ἄλλες, ποὺ ἐσημείωσε ἡ πρωτεύουσα τὰ τελευταῖα χρόνια.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

"Αν τὸ παιδάκι σας ΑΡΓΗ ΝΑ ΜΙΛΗΣΗ

Σὲ τί ὀφείλεται αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα καὶ πῶς πρέπει νὰ τὸ ἀντιμετωπίσουν οἱ γονεῖς

Τὸ περίπτωσι τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ποὺ καθυστερεῖ νὰ μιλήση, δὲν εἶναι καθόλου σπάνιο φαινόμενο. Οἱ πιὸ πολλοὶ γονεῖς ἀπ' ὅσους τοὺς συμβαίνει αὐτὴ ἡ περίπτωσι, ἀνησυχοῦν καὶ βάζουν στὸ μυαλό τους ἕνα σωρὸ φόβους. Τρέμουν στὴν ἰδέα πὼς τὸ παιδάκι τους δὲ θὰ μιλήση ποτὲ ἢ θὰ γίνη βραδύγλωσσο, ἢ εἶναι διανοητικὰ καθυστερημένο.

Οἱ φόβοι αὐτοὶ εἶναι σχεδὸν πάντα χωρὶς καμμιὰ βάσι. Ὑπάρχουν παιδάκια, ποὺ δὲ μιλοῦν παρὰ ἀφοῦ περάσουν τὰ πέντε τους χρόνια.

Γενικά, κάποια καθυστέρησι στὸ μίλημα, ὄχι μονάχα δὲν εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ μᾶς φοβίζη, ἀλλὰ δείχνει... περισσότερη ἐξυπνάδα καὶ τελειότερο ὀργανισμό. Τὸ νήπιο, ποὺ ἀργεῖ νὰ σχηματίζη φράσεις καὶ περιορίζεται σὲ λιγοσύλλαβες λέξεις, εἶναι σχεδὸν κατὰ κανόνα μιὰ μελλοντικὴ ἰδιοφυΐα. Ἀρκεῖ νὰ σημειώσουμε, ὅτι ὁ μέγας καὶ πολὺς Ἀϊνστάϊν, ἡ πιὸ δυνατὴ μαθηματικὴ διάνοια ποὺ γνώρισε ὁ κόσμος, μίλησε στὰ τέσσερα χρόνια του.

Φυσικά, ἡ καθυστέρησι στὸ μίλημα δὲν εἶναι πάντα φυσιολογικὸ φαινόμενο οὔτε δείχνει ὁπωσδήποτε ἕνα ἐξαιρετικὰ διαπλασμένο ὀργανισμό. Ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ ὀφείλονται ἀπευθείας σὲ κάποια βλάβη τοῦ ὀργανισμοῦ, ἢ καὶ σὲ κάποια ψυχικὴ διαταραχή.

Ἡ σύγχρονη παιδιατρικὴ δὲν ἔχει ἀκόμα ξεκαθαρίσει ὁλότελα τὸ ζήτημα τῆς ψυχικῆς αἰτίας κι' οἱ γνῶμες τῶν κορυφαίων εἰδικῶν εἶναι διχασμένες. Ἄλλοι συνιστοῦν μιὰ λεπτομερῆ νευρολογικὴ ἐξέτασι τοῦ παιδιοῦ κι' ἄλλοι ὑποστηρίζουν, πὼς οἱ γονεῖς δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχοῦν καθόλου γιὰ ἕνα τέτοιο ἐνδεχόμενο.

Οἱ πρῶτοι παραδέχονται, ὅτι ἡ καθυστέρησι στὸ μίλημα προέρχεται συχνὰ ἀπὸ ψυχικὲς ταραχὲς ποὺ βρῆκαν τὸ νήπιο ἀνάμεσα στοὺς δώδεκα καὶ τοὺς εἰκοσιτέσσερις πρώτους μῆνες τῆς ἡλικίας του, δηλαδὴ ἀκριβῶς στὴν περίοδο, ποὺ ἔπρεπε νάχε ἀρχίσει νὰ «στρώνη» τὴν κουβέντα του. Οἱ ψυχικὲς αὐτὲς ἀναστάσεις ἔχουν πολλὲς αἰτίες, ἀλλὰ οἱ πιὸ συχνές, οἱ κλασικὲς ἂς τὶς ποῦμε ἔτσι, εἶναι οἱ ἑξῆς τρεῖς: ἡ ζήλεια ποὺ νοιώθει ὅταν ἔχη ἀδελφάκι, τὸ ὅτι οἱ γονεῖς του τοῦ κάνουν ὅλα τὰ χατίρια καὶ τέλος τὸ ἀντίθετο, τὸ ὅτι δηλαδὴ οἱ γονεῖς του ἀδιαφοροῦν καὶ δὲν ἱκανοποιοῦν τὰ καπρίτσια του.

Εἶναι, βέβαια, διαπιστωμένο ἐπιστημονικά, ὅτι βαθειὰ ψυχικὰ τραύματα στὸ νήπιο, ἔχουν ὡς συνέπεια τὴν καθυστέρησι στὸ μίλημα. Ἀλλὰ πολὺ σπάνια, οἱ παιδίατροι μπορεῖ νὰ τύχουν σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι. Ἀπεναντίας, ἕνα σωρὸ παιδάκια ποὺ ζηλεύουν πολύ, εἶναι ἐξαιρετικὰ χαϊδεμένα ἢ ἀντίθετα δὲ βλέπουν νὰ τοὺς γίνωνται τὰ χατήρια, δὲν παρουσιάζουν καμμιὰ καθυστέρησι στὸ μίλημα.

Ἡ καθυστέρησι αὐτή, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ψυχικὲς ἀναστατώσεις ὅπου δὲ μπορεῖ νὰ δῆ μὲ βεβαιότητα ἡ ἐπιστήμη, εἶναι πιθανὸν νάχη τὴν αἰτία της σὲ κάποια ὀργανικὴ βλάβη, ποὺ μὲ μιὰ ἐξέτασι τοῦ παιδιοῦ βρίσκεται εὔκολα, γιατὶ ὁ παιδίατρος ξέρει ποῦ περίπου πρέπει νὰ τὴν ἀναζητήση. Ἡ πιὸ συχνὴ ἀπ' αὐτὲς τὶς βλάβες, ἡ πρώτη γιὰ τὴν ὁποία ὁ γιατρὸς θὰ ψάξη, βρίσκεται στ' αὐτιά.

Ἡ ἐλαττωματικὴ ἀκοή, ποὺ δύσκολα τὴν ὑποπτεύονται οἱ γονεῖς, εἶναι κάποτε ἡ κρυφὴ αἰτία τῆς καθυστερήσεως στὸ μίλημα. Τὸ μωρὸ δὲν παίρνει καθαρὰ τὶς λέξεις, ποὺ ἀκούει σὲ κάθε περίστασι γύρω του κι' ἔτσι δυσκολεύεται νὰ τὶς λέη στὴν κατάλληλη στιγμή. Θεραπεύοντας, λοιπόν, ἔγκαιρα, τὸ ἐλάττωμα τῆς ἀκοῆς του, θὰ βοηθήσουμε τὸ παιδάκι νὰ μιλήση γοργός. Ἄλλη ὀργανικὴ βλάβη ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλῆ τὴν καθυστέρηση στὸ μίλημα ἡ κάνει τὸ παιδάκι βραδύγλωσσο, ψευδο καὶ γενικὰ ἀδέξιο στὴν κουβέντα, εἶναι οἱ ὑπερτροφικὲς ἀμυγδαλὲς κι' οἱ ἐρεθισμοί σ' ἄλλους ἀδένες, ὁπότε ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι θὰ διορθώση τὰ πράγματα.

Τέλος ἡ ἀδυναμία τοῦ παιδιοῦ νὰ μιλᾶ σωστὰ ἀπὸ γωρίς, μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ ὡρισμένες ἀνωμαλίες, ποὺ θ' ἀναζητηθοῦν στὸν οὐρανίσκο του ἢ στὶς ρινικὲς κοιλότητες.

Ἀπ' ὅσα εἴπαμε παραπάνω, βγαίνει τὸ συμπέρασμα πὼς ἡ καθυστέρησι στὸ μίλημα εἶναι ἕνα φαινόμενο ποὺ δὲ δικαιολογεῖ φόβους. Πρέπει, ὅμως οἱ γονεῖς, νὰ πᾶνε τὸ μικρὸ στὸν παιδίατρο, ποὺ θὰ ἐξετάση μήπως ἡ καθυστέρησι αὐτὴ ὀφείλεται σ' ἕνα ὀργανικὸ αἴτιο ἀπ' αὐτὰ ποὺ σημειώσαμε.

— *Δημοσθένη! Κι' ἀπὸ δῶ βρέχει!*

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

ΜΠΟΥΡΙΝΙ

Εἶσαι σὰν χειμωνιάτικο μπουρίνι
κι' ἀπότομη συχνά, σὰν σοροκάδα
κι' ἂν νοιώθω τῆς ματιᾶς σου τὴ λιακάδα,
μιὰ σκέψι σου, ἀφορμὴ μπορεῖ νὰ γίνη
νὰ ἰδῶ τὶς ἀστραπὲς στὰ βλέμματά σου
νὰ ἰδῶ μιὰ τέτοια ἀπίστευτη ἀλλαγὴ
κι' ἀκόμα καὶ τὰ λόγια τὰ γλυκά σου
νὰ γίνουν κεραυνοὶ γεμᾶτοι ὀργή...

*

Εἶσαι σὰν χειμωνιάτικο μπουρίνι
ποὺ πάει τὸ καράβι ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
μ' ἂν στοῦ θυμοῦ σου βρίσκωμαι τὴ δίνη
ἔχω κάποιο σωσίβιο ποὺ μ' ἀρκεῖ,
ἁρπάζοντάς το, χάρι νὰ ἐλπίσω
καὶ ὅσο ἂν τὸ μπουρίνι διαρκῆ,
τὴ μαύρη ἐκείνη ὥρα, τὴν κακὴ
σὲ κάποια ἀκρογιαλιὰ νὰ κολυμπήσω...

*

Καὶ εἶναι τὸ σωσίβιό μου αὐτό,
ἡ ἀγάπη σου, καλή μου, ὁ ἔρωτάς σου
ποὺ μὲ βοηθᾶ καὶ φέρνει με κοντά σου
σὲ ἀγάπης λιμανάκι ζηλευτό.
Σωσίβιο σωστὸ ποὺ ἂν δὲ τὸ ἀφίνη
οὔτε στιγμούλα ἡ δόλια μου καρδιά,
μὲ σώζει ἀπ' τοῦ θυμοῦ σου τὸ μπουρίνι
καὶ μέσ' τὴ σκοτεινότερη βραδυά.

*

Σὲ κάποιες μου μικρὲς παρεκτροπὲς
ἀθῶες, ὄχι σφάλματα μεγάλα,
τὰ βλέμματά σου γίνονται ἀστραπὲς
καὶ λόγια ἀκούω πικρὰ καὶ ἄλλα κι' ἄλλα...
Μπουρίνι ἀληθινό, ποὺ σὰν ξεσπάση
τὸν ἔρωτα μπορεῖ νὰ παρασύρη
μὰ ἐμένα ὁ θυμός μου θὰ σωπάση,
γιατὶ ἔχει τὴν καρδιὰ καραβοκύρη.

*

Εἶσαι σὰν χειμωνιάτικο μπουρίνι
σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ μόνο ἀγριεύες,
μὰ ὅ,τι καὶ νὰ πῆς, ὅ,τι κι' ἂν γίνη
κακό, ποτέ σου, φῶς μου, δὲν γυρεύεις.
Καὶ ὕστερ' ἀπὸ τέτοια σοροκάδα,
χωρὶς νὰ πῶ, ἀγάπη μου, μιλιά,
ἔρχεται τῆς ἀγάπης σου ἡ λιακάδα,
ἡ κάλμα κι' ἡ μπουνάτσα μὲ φιλιά.

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ προτάσεις γάμου

Μιὰ μπουκάλα τῆς ἔφερε τὴν εὐτυχία

Ποῦ καὶ πότε γίνονται οἱ περισσότερες προτάσεις γάμου; Μιὰ στατιστικὴ μᾶς δίνει τὴν ἀπάντησι σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι: Σ' ἕνα παγκάκι δημοσίου πάρκου, ἢ σ' ἕνα ἐξοχικὸ περίπατο, ἢ μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο.

Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ κάθε 100 προτάσεις γάμου, οἱ 7 γίνονται μὲ γράμμα ἢ τηλεφωνικῶς.

Ὡστόσο, μερικοὶ ἄντρες κάνουν τὴν πρότασί τους μὲ πιὸ πρωτότυπο τρόπο. Ἔτσι, κάποιος νέος 22 χρονῶν, στὴν Ἀμερική, ἔστειλε στὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του ἕνα γραμμόφωνο κι' ἕνα δίσκο. Ἐκείνη, περίεργη, ἔβαλε ἀμέσως τὸ δίσκο στὸ γραμμόφωνο... κι' ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ ἐρωτευμένου νὰ τῆς ἐξομολογῆται τὸ αἴσθημά του καὶ νὰ τῆς ζητᾶη νὰ γίνη γυναίκα του!

Πῶς μποροῦσε ποτὲ νὰ μὴν πῆ τὸ «ναί», σὲ μιὰ τόσο ρομαντικὴ πρόταση!

Στὸ Λονδῖνο, ἕνας νεαρὸς καὶ μιὰ κοπελλίτσα, γνωρίζονταν τέσσερες μῆνες, συμπαθοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ ντρέπονταν νὰ τὸ ποῦνε. Κάποια μέρα, λοιπόν, μιὰ ξαφνικὴ νεροποντή, τοὺς ἀνάγκασε νὰ ζητήσουν καταφύγιο σ' ἕνα δημόσιο τηλεφωνικὸ θάλαμο. Τὸ τζάμι τῆς πόρτας του θόλωσε σὲ λίγο ἀπ' τὸν ἀχνὸ τῆς ἀναπνοῆς τους. Τότε ὁ νέος πῆρε θάρρος κι' ἔγραψε πάνω μὲ τὸ δάχτυλό του: «Σ' ἀγαπῶ. Θέλεις νὰ μὲ παντρευτῆς;». Κι' ἡ μικρὴ ἀπάντησε ἀδίστακτα, μὲ τὸν ἴδιο τοόπο: «Ναί, ἀγάπη μου. ὁποτε θελήσης!».

Μιὰ μποτίλια, πεταγμένη στὴ θάλασσα ἀπὸ ἕνα πλοῖο, ἔφερε τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐτυχία σὲ μιὰ ὁμορφη Ἰρλανδή. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ πήγαινε μιὰ μέρα τὶς ἀγελάδες της στὴ Βόσκη. Περνῶντας, λοιπόν, ἀπ' τὴν παραλία, εἶδε τὴ μποτίλια, ποὺ τὴν εἶχε ρίξει ἡ θάλασσα στὴν ἀμμουδιά.

Μέσα σ' αὐτὴν βρισκόταν ἕνα σημείωμα, ποὺ εἶχε γράψει ἕνας στρατιώτης, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων. Ἡ κοπέλλα τὸ βγαλε καὶ τὸ διάβασε: «Εἶμαι ἕνας Ἀμερικανὸς στρατιώτης, 21 χρονῶν. Αὐτὰ εἶναι τὰ τρίτα Χριστούγεννα ποὺ περνάω μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι μου...».

Ἔγραψε τότε στὴ διεύθυσι ποὺ ἀνέφερε τὸ σημείωμα. Πέρασαν ὅμως ἄλλα 7 χρόνια κι' ἀνταλλάξανε οἱ δυό τους 70 γράμματα, ὥσπου νὰ μαζέψη ὁ Ἀμερικανὸς ἀρκετὰ λεφτὰ γιὰ νὰ κάμη τὸ ταξίδι ὡς τὴν Ἰρλανδία καὶ νὰ παντρευτῆ μὲ τὴν κοπέλλα.

Δὲν ἔχουν ὅμως αὐτὸ τὸ εὐτυχισμένο τέλος ὅλα τὰ ἐρωτικὰ γράμματα.

Πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο, στὴ Βιέννη, κάποιο καλοκαιρινὸ βράδυ, ἕνας ρομαντικὸς νέος καὶ μιὰ ὁμορφη μελαχροινὴ κάθονταν μαζὶ σ' ἕνα καφενεῖο. Ἐκεῖνος ἦταν Γάλλος, κόμης καὶ ρομαντικός, εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες τὴ χαοιτωμένη Βιεννέζα καὶ τὴν εἶχε ἐρωτευτῆ κεραυνοβόλα. Ἦταν ἡ πρώτη του ἀγάπη... Μά, ὅταν τῆς ἄνοιξε τὴν καρδιά του καὶ τῆς ζήτησε νὰ γίνη γυναίκα του, τοῦ ἀπάντησε μὲ λύπη,ὅτι ἦταν παντρεμένη!

Ἀπὸ τότε, δὲν τὴν ἐναεῖδε. Πλήρωσε ὅμως ἕνα σεβαστὸ ποσὸν στὸ διευθυντὴ τοῦ καφενείου, γιὰ νὰ πάρη τὸ τραπέζι ποὺ εἶχε καθήσει μαζί της, τὴν πρώτη ἐκείνη καὶ μοναδικὴ βρ-δυά.

Τὸ πῆγε στὸ σπίτι του, στὴ Γαλλία, καὶ τὸ τοποθέτησε σὲ μιὰ τιμητικὴ θέσι, γιὰ νὰ τοῦ θυμίζη πάντα τὸ χαμένο ὄνειρό του. Καὶ δὲν παντρεύτηκε ποτέ.

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τὸ Ὄνομα ΚΑΙ ΠΑΡΚΕ

Οἱ καλοί μου φίλοι Ἀντρέας καὶ Φλώρα, περίμεναν τὸ πρῶτο τους παιδί.

—Ἂν εἶναι κορίτσι, ἐσὺ θὰ μᾶς τὸ βαφτίσης, μοῦ εἶπαν.

—Γιατί, ἂν εἶναι ἄγόρι;

—Τόχει καπαρώσει ὁ θεῖος μου ὁ Χαράλαμπος. Ἀπὸ πρὶν παντρευτοῦμε ἀκόμα.

—Ἐν τάξει. Ἂν εἶναι κορίτσι, θὰ σᾶς τὸ βαφτίσω.

Καὶ ἦταν κορίτσι. Ἕνα χαριτωμένο πλασματάκι, μὲ κάτι ματάκια δα πίστευτα γιὰ τὴν ἡλικία του. Καὶ καθὼς περνοῦσαν οἱ πρῶτες βδομάδες καὶ οἱ πρῶτοι μῆνες, γινόταν ἕνα ζωντανὸ ἀριστουργηματάκι. Ἐγὼ τοῦ Ἔλεγα πὼς ἤμουν ὁ μέλλων νοικοκύρης του καὶ φαινόταν πὼς τὸ καταλάβαινε. Γιατὶ κουνοῦσε τὸ χεράκι του κι' αὐτὸ ἤθελε νὰ πῆ: «Τὸ ξέρω. Καὶ ποῦ θὰ βρῶ καλύτερο νουνό;»

Τέλος πάντων, καθὼς ἔκλεισε τὸ χρόνο, ρώτησα:

—Τί θὰ γίνη μὲ τὴ μικρή; Πότε θὰ τὴ βουτήξουμε;

—Ξέρω 'γώ; εἶπε ὁ Ἀντρέας. Ἐσένα περιμένουμε νὰ μᾶς πῆς.

—Ἀραῖα. Ἐσεῖς περιμένετε ἐμένα κι' ἐγὼ περιμένω νὰ μοῦ πῆτε σεῖς. Λοιπόν, νὰ δρίσουμε. Θέλετε κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνός;

Γιατὶ ὄχι;

Αὐτὸ ἦτανε τὸ πρῶτο θέμα. Τὸ δεύτερο ἦτανε νὰ διαλέξουμε τ' ὄνομα.

—Καὶ πῶς θὰ τὴ βγάλουμε; ρώτησα.

—Αὐτὸ κατ' ἀρχὴν εἶναι στὴν ἐκλογή σου, εἶπε ὁ Ἀντρέας "Αν δὲν ἔχης ἀντίρρησι, ὅμως, νὰ τὸ βγάλουμε Δήμητρα. Τ' ὄνομα τῆς μητέρας μου.

—Καὶ γιατί ὄχι Μαρίνα, τῆς δικῆς μου; διαφώνησε ἡ Φλώρα.

—Γιατὶ κατὰ τὸ ἔθιμο, τὰ δύο πρῶτα παιδιὰ παίρνουν ὀνόματα ἀπὸ τὸ σόι ταῦ πατέρα.

—Ναί, ἂν εἶναι ἀγόρια, λέει ἡ Φλώρα. "Αμα εἶναι κορίτσια, ὅμως, παίρνουν ἀπὸ τῆς μητέρας.

—Ἐμεῖς, στὰ μέρη μας, ἔτσι τὸχουμε.

—Κι' ἐμεῖς πάλι τὸχουμε ἀλλοιῶς.

—Νὰ σοῦ πῶ, Φλώρα, εἶπε μαλακὰ καὶ καλωσυνάτα ὁ Ἀντρέας. Δὲ θὰ εἶχα καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ δώσουμε στὸ παιδὶ τὸ ὄνομα τῆς μαμᾶς σου. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, ὅλα ὀνόματα εἶναι. Ἀλλὰ θὰ στενοχωριόταν πολὺ ἡ δικὴ μου μητέρα. Καὶ δὲ θάθελα νὰ τῆς δώσω αὐτὴ τὴν πίκρα, γιατὶ ἔχει καὶ τὸ σηκότι της. Ἔτσι οἱ παλαιότεροι τὰ παίρνουν ἀλλοιῶς αὐτὰ τὰ ζητήματα. Θὰ σοῦ πῆ: Δὲν τίμησε ἐμένα, ἀλλὰ τὴν πεθερά του. Ἄρα τὴν ἔχει καλύτερα ἀπὸ μένα. Καὶ τὸν κάνουν κι' ὅ,τι θέλουν τὸ γυιό μου.

—Ναί, ἀλλὰ ἂν βαφτίσουμε τὸ παιδὶ μὲ τ' ὄνομα τῆς δικῆς σου μητέρας, θὰ κακαφανῆ στὴ δική μου. Κι' ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ πικράνης ἐσύ τὴ μαμά σου, γιατὶ νὰ πικράνω ἐγὼ τὴ δική μου, ποὺ ἔχει καὶ τὴν καρδιά της;

—Τὸ πρᾶγμα εἶναι δύσκολο, συμπέρανε ὁ Ἀντρέας. "Ἐτσι ἢ ἀλλοιῶς κάποια ἀπὸ τὶς δυὸ θὰ πειραχτῆ. Καὶ μπορεῖ νὰ ψυχρανθοῦν μεταξύ τους οἱ δυὸ πεθερές, ἐνῶ τὰ πᾶνε τόσο καλά. Γιατί νὰ τοὺς δώσουμε τὴν ἀφορμή;

—Τότε τί νὰ κάνουμε; ρώτησε ἡ Φλώρα.

—Δὲ θὰ βγάλουμε τὸ παιδὶ οὔτε Δήμητρα, οὔτε Μαρίνα. Θ' ἀφήσουμε τὸ νουνὸ νὰ δώση στὴν κόρη μας ἕνα ἄλλο ὄνομα, τῆς ἐκλογῆς του. Καὶ θὰ ποῦμε πὼς ἦταν ἀπαίτησι τοῦ ἀνδόχου καὶ ὑποχωρήσαμε.

—Νομίζω πὼς εἶναι ἡ καλύτερη λύσι, συμφώνησα κι' ἐγώ.

—Ἔστω, παραδέχτηκε καὶ ἡ Φλώρα. "Ας γίνη ἔτσι. Ἀλλὰ τί ὄνομα θὰ τοῦ δώσουμε;

—Αὐτὸ πιὰ εἶναι στὴν ἐκλογὴ τοῦ νουνοῦ, εἶπε ὁ Ἀντρέας.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπόλυτο, παρατήρησε ἡ μαμᾶ. Βέβαια, ὁ Κωστάκης εἶναι ὁ ἀνάδοχος, ἀλλὰ τὸ παιδὶ εἶναι δικό μας. Κάποιο λόγο μποροῦμε νάχουμε κι' ἐμεῖς. Γιατὶ μπορεῖ νὰ κατέβη στὸ νουνὸ νὰ βαφτίση τὸ κοσίτσι Ἀνθοδέσμη, ἢ Πληξαῦρα. Ἐμεῖς θὰ τὸ δεχτοῦμε;

—Σιγὰ μὴν τὴ βγάλη Περμαθοῦλα! εἶπε ὁ Ἀντρέας. Ὁ Κωστάκης εἶναι ἄνθρωπος μὲ γοῦστο. Θὰ βρῆ ἕνα ὀνοματάκι κομψὸ καὶ νόστιμο. "Ἔτσι, Κωστάκη;

—Ἔτσι, βέβαια, ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ συμφωνήσετε κι' ἐσεῖς. Σ' αὐτὸ ἔχει δίκηο ἡ Φλώρα.

Κι' ἔτσι ἔγινε τὸ πρῶτο συμβούλιο.

★

—Τί θὰ λέγατε ἀν τὸ βγάλουμε Κατίνα; πρότεινα τὸ πρῶτο ὄνομα ποὺ μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ.

—Πολὺ κοινό, εἶπε ἡ Φλώρα, μ' ἕνα μορφασμὸ δυσαρεσκείας. Οἱ Κατίνες καὶ οἱ Μαρίες, εἶναι σὰν τοὺς Γιάννηδες καὶ τοὺς Γιώργηδες. "Ἐχει νεμίσει ὁ κόσμος ἀπὸ δαῦτες. Θὰ προτιμοῦσα κάτι λιγώτερο κοινό.

—Βαρβάρα;

—Θυμίζει βαρβαρότητα. Ἐκτὸς ποὺ δὲν ἔχει καὶ χαϊδευτικό. Τί χαϊδευτικὸ ἔχει ἡ Βαρβάρα;

—"Ἐχει, εἶπε ὁ Ἀντρέας. Ρίτσα, Βίτσα, Βιβίτσα, Βιβή.

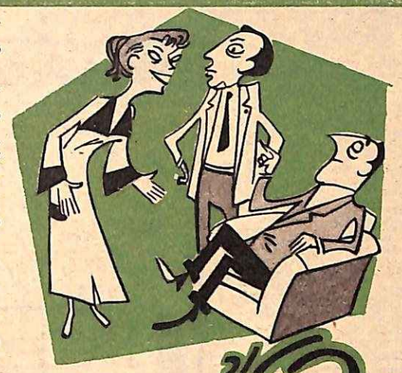
—Μὲ συγχωρεῖς. Βιβὴ εἶναι τὸ χαϊδευτικὸ τῆς Παρασκευῆς.

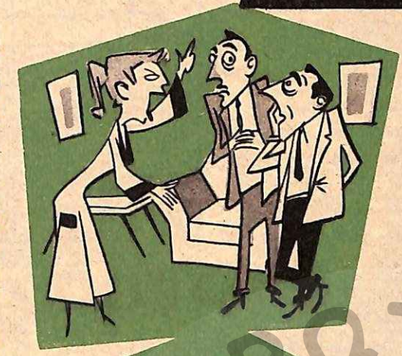
—Ὡραία, πιάστηκα ἐγώ. "Ας τὴ βγάλουμε Παρασκευή.

—Σιγὰ μὴν τὴ βγάλουμε Τετάρτη! ἔξέσπασε ἡ Φλώρα. Εἴπαμε, Κωστάκη μου, ἕνα ὄνομα κομψό.

—Λοιπόν, Εἰρήνη! πρότεινα. "Ἐχει καὶ ὡραῖο χαϊδευτικό. Ἰρέν. Ἐκτὸς ἂν τοῦ δώσουμε τὸν ἀγγλοσαξωνικὸ τύπο: Ἄϊρίν!

—Ὄχι, ὄχι, διαφώνησε πάλι ἡ Φλώρα. Εἰρήνη, ἔχει καὶ ἡ ἀδερφή μου τὴν κόρη της.

—"Ὄχι, ὄχι ἀπορρίπτεται! φώναξε ἡ μαμᾶ.

—Γιατί; ρώτησε ὁ Ἀντρέας.

—Γιατὶ τὰ Χριστούγεννα ποὺ θὰ γιορτάζη, συνήθως βρέχει. Καὶ θὰ μοῦ κουβαλᾶνε στὸ σπίτι λάσπες. "Ὄχι, Κωστάκη μου, γιὰ νέμαστε ἐξηγημένοι. Ἂς ἀποκλείσουμε τὰ χειμωνιάτικα ὀνόματα.

Καὶ ἄλλη σιωπή.

—Λοιπόν, τὸ βρῆκα, πετάχτηκα πάλι. "Ονομα ἁπλὸ καὶ ρομαντικό. Ἄννα!

—Ἀποκλείεται! ξεφώνησε ἡ Φλώρα καὶ τινάχτηκε σὰν νὰ τὴν τσίμπησε ἀλογόμυγα.

Ἔγινε ξαφνικὰ κατακόκκινη κι' ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιὰ στὸν Ἀντρέα, ποὺ εἶχε κατεβάσει τὸ κεφάλι του, γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ βλέμμα της. Ἐγὼ ἔπεφτα ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ποῦ νὰ καταλάβω τὸ νόημα τοῦ ξεφωνητοῦ;

—Γιατί, δὲν σ' ἀρέσει Φλώρα; ρώτησα μὲ ὅλη μου τὴν ἀφέλεια.

—Τοῦ κυρίου ἀρέσει! ξεφώνησε πάλι κι' ἔδειξε τὸν Ἀντρέα, ποὺ χαμογελοῦσε ἠλίθια καὶ στενόχωρα. Καὶ βάζω στοίχημα, Κωστάκη, —ἐξακολούθησε— πὼς ὁ κύριος σοῦ ὑπέβαλε τὴν ἰδέα.

—Ὄχι, Φλώρα. Καθόλου.

—Τότε πῶς σοῦ ἦρθε;

—"Οπως μοῦ ἦρθαν τ' ἄλλα. Ἐπὶ τέλους τί συμβαίνει μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα; Γιὰ πέστε μου νὰ καταλάβω κι' ἐγώ

—Ἀπὸ αὐτὸ τ' ὄνομα ἔχει ἀναμνήσεις ὁ κύριος. Εἶναι ἡ πρώτη φιλενάδα του, ποὺ τὸν χόρεψε στὸ ταψί. Δὲν τὸ ξέρεις, δηλαδή, ποὺ εἶσαι καὶ φίλος του;

—Α! ἄ! Τόχα ξεχάσει. Αὐτὴ εἶναι ἀρχαία ἱστορία. Κι' ἐπειτα τί σημασία ἔχει;

—Γιὰ μένα ἔχει. Αὐτὸ μαὸλειπε. Νὰ βγάλω τὴν κόρη μου "Αννα, γιὰ νὰ τοῦ τὴ θυμίζη τριάντα φορὲς τὴν ἡμέρα.

—"Αννα, εἶσαι ἄδικη! δικαιολογήθηκε ὁ Ἀντρέας.

Τὰ μάτια τῆς Φλώρας γούρλωσαν.

—"Αννα εἶπες; ξεφώνησε πάλι καὶ μοῦ φάνηκε σὰν ἀγριεμένη τίγρις, ἕτοιμη νὰ κατασπαράξη τὸ θῦμα της.

—Φλώρα ἤθελα νὰ πῶ, μὲ συγχωρεῖς

—Ἤθελες νὰ πῆς Φλώρα καὶ εἶπες "Αννα! Γιατὶ τὴν ἔχεις πάντα στὸ νοῦ σου.

—Μὲ μπέρδεψες. Παραδρομὴ τῆς γλώσσης.

—"Οχι, δὲν εἶναι παραδρομή. Σὲ ἀπασχολεῖ ἀκόμα. Καὶ ἔχεις τὴν ἀναίδεια νὰ θὲς νὰ βγάλης αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο ὄνομα καὶ στὴν κόρη μας.

—Δὲν τὸ θέλω ἐγώ, παιδὶ μου.

—Ἐγὼ ἔχω τὴν εὐθύνη, ὁ Ἀντρέας δὲν ἔχει ἰδέα! Τὸν ἀδικεῖς, Φλώρα! εἶπα γιὰ νὰ τὴν καλμάρω.

—Ξέρω τί λέω, Κωστάκη Κι' ἂν δὲν σοῦ τὸ εἶπε καθαρά, σοῦ ὑπέβαλε τὴν ἰδέα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἀκούστηκαν καὶ τὰ ξεφωνητὰ τῆς μπεμπέκας, ποὺ τὴν εἶχαν ξυπνήσει οἱ ἀγανακτισμένες φωνὲς τῆς μαμᾶς. Ἡ Φλώρα σηκώθηκε.

—Ὁρίστε! εἶπε. Καὶ τὸ παιδί σου ἀκόμα διαμαρτύρεται γιὰ τὴν προσβολή. Ἂς εἶναι ὅμως. Ἄμα θὰ μείνουμε μόνοι, θὰ τὰ ποῦμε οἱ δυό μας.

—Ἔκρινα πὼς εἶχα ὑποχρέωσι νὰ τοὺς ἀφήσω μόνους νὰ τὰ ποῦνε.

—Τὰ ξανακουδεντιάζουμε, ἄλλη μέρα, εἶπα.

★

—Τί σοῦ ἦρθε καὶ ξεφούρνισες αὐτὸ τὸ ὄνομα; μοῦ εἶπε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀντρέας, ποὺ μὲ συνάντησε ἐπίτηδες. Σήκωσε κόκκινο πανὶ σὲ ταῦρο.

—Ποῦ ἤθελες νὰ ξέρω; "Ας μὲ εἰδοποιοῦ-

σες. Τώρα τί συνέβη μεταξύ σας; Στά μαχαίρια;

—Ἡσύχασαν τά πράγματα. Ἀλλά ἔχομαι νά σέ κάνω προσεκτικό. Τά ὀνόματα Ἑλένη, Βάσω, Χρυσάνθη, Ἰωάννα, εἶναι ἀπαγορευμένα. Μή μοῦ ἀνάψῃς καμμιά φωτιά πάλι.

—Καλά. Καί ποῦ πῆγε καί τά ξεσκάλισε;

—Ξέρεις τί διάολος εἶναι; Μοῦ ἔχει κάνει ὁλόκληρο φάκελλο. Λοιπόν, τό νοῦ σου, σέ παρακαλῶ. Κι' ἔλα μεθαύριο νά τά ποῦμε, νά λυθῇ τό ζήτημα.

Εἴχαμε, λοιπόν καί τή δεύτερη συνεδρίασι. Ἐγώ πῆρα τό ἡμερολόγιο καί σημείωσα μερικά ὀνόματα. Φρόσω, Εὐγενία (Τζένυ) Εὐσταθία, Σοφία (Σόφη), Θεοδώρα (Ντόρα), Ζωή (Ζίτσα), Ἀνθή (Τοῦλα), Τασία (Στάσα), Εὐαγγελία (Τζέλλα). Τά συζητήσαμε, ἀλλά ἡ Φλώρα, δύσκολη γυναίκα καί τύπος ἀνικανοποίητος, δέν εὕρισκε κανένα ποῦ νά τῆς ἀρέσῃ ἀπόλυτα. Γιά τό καθένα εἶχε καί μιά παρατήρησι.

—Τότε θά πᾶμε στά ἀρχαῖα, πρότεινα. "Ἐχουμε ὡραῖα ὀνόματα ἀπό τήν ἀρχαιότητα. Πολυξένη, Πολύμνια, Ὀλυμπία, Τερψιχόρη, Ἀθηνᾶ, Ἥρα... Τί σᾶς λέει αὐτό τό "Ηρα.. παραδείγματος χάριν;

—Ἀποκλείονται τ' ἀρχαῖα ὀνόματα, μ' ἔκοψε ἡ Φλώρα. Ἐγώ θέλω γιά τήν κόρη μου ἕνα ὄνομα χριστιανικό, νάχῃ τήν ἑορτή του. Νά ἑορτάζῃ ἡ κόρη μου καί νά τῆς φέρνουν δῶρα κι' ὄχι νά πηγαίνῃ μονάχα ἐκεῖνη στίς φίλες της. Τά ἀρχαῖα ὀνόματα εἶναι κοροϊδίστικα.

—Ξέρετε τί λέω; εἶπα ἀπελπισμένος. Δέν τήν ἀφήνουμε νά μεγαλώσῃ καί νά διαλέξῃ μόνη της ἡ κοπέλλα; Αὐτό εἶναι τό καλύτερο.

—Χισῦμορ κάνεις, Κωστάκη;

—Μά, Φλώρα μου, εἴπαμε ἐδῶ πενῆντα ὀνόματα. Κοντεύουμε νά ἐξαντλήσουμε τό ἡμερολόγιο.

—Ἄς κάνουμε κάτι ἄλλο, πρότεινε ὁ Ἀντρέας. Νά γράψουμε καμμιά τριανταριά ὀνόματα σέ χαρτάκια καί νά τραβήξουμε κλῆρο. Μάλιστα, νά βάλουμε τήν ἴδια τή Μπέμπα νά τόν τραβήξῃ.

Ἡ Φλώρα διαφώνησε πάλι.

—Δέν εἴμαστε καλά, ποῦ θά ἐμπιστευθῶ στόν κλῆρο τ' ὄνομα τοῦ παιδιοῦ μου. Λαχεῖο θά τήν κάνω;

"Ἐληξε κι' ἐκείνη ἡ συνεδρίασι χωρίς ἀποτέλεσμα. Ποτέ δέ θά μποροῦσα νά φανταστῶ πώς ἦταν τόσο δύσκολο πρᾶγμα νά βρεθῇ ἕνα ὄνομα γιά ἕνα κοριτσάκι. Δηλαδή ὄχι ὅτι τό πρᾶγμα ἦτανε δύσκολο. Ἡ Φλώρα ἦτανε ἡ δύσκολη. Μέχρι ἐδῶ μοῦ ἦρθε νά τούς πῶ νά κυττάξουν γιά ἄλλον ἀνάδοχο καί μένα νά μ' ἔχουν παρατημένο. Ἀλλά εἶπα, ἄς κάνω λίγη ὑπομονή ἀκόμα.

★

Καί ἄς ζητῆσω καί μιά συμβουλή, ἀπό κάποια σοφή κι' ἔμπειρη θεία μου — τή θεία μου τήν Ἀλεξάνδρα.

—Παιδί μου, μοῦ εἶπε, θές νά μοῦ κάνῃς μιά μεγάλη χάρι; Νά βγάλῃς τό κορίτσι Ἀλεξάνδρα. Τό δικό μου ὄνομα.

—Τό δικό σας, θεία μου... Ναί, βέβαια, πολύ ὡραῖο ὄνομα. Πῶς δέν τό σκέφτηκα; "Ισως γιατί, ἀφοπλισμένος καθώς ἔμαχνα στό ἡμερολόγιο, δέν εἶδα πουθενά Ἀλεξάνδρας τῆς ὁσίας.

—"Οχι. Οἱ Ἀλεξάνδρες ἑορτάζουν στίς 30 Αὐγούστου, Ἀλεξάνδρου Παύλου Κωνσταντινουπόλεως. Μήν κυττᾶς ποῦ ἐσύ δέ τό θυμήθηκες ποτέ.

"Εκανα πῶς δέν πρόσεξα τόν πόντο.

—Ναί, θεία μου. Εἶναι τό πιό ὄμορφο κι' ἐπιθελητικό ὄνομα γιά ἕνα κορίτσι. Ἀλεξάνδρα θά τό βαφτίσω.

★

—Ἀλεξάνδρα... "Η Ἀλέκα, ἡ Σάσα, ἡ "Αλεξ... Πόσα χαϊδευτικά.

Τά μάτια τῆς Φλώρας σάν νά πῆραν μιά εὐχαριστημένη ἔκφρασι.

—Μ' ἀρέσει, κατ' ἀρχήν, εἶπε. Ἀλλά, πότε ἑορτάζει;

—Στίς 30 Αὐγούστου, εἶπα.

—Στίς 30 Αὐγούστου... Αὐγούστου... "Α! "Οχι, Ἀποκλείεται;

—Γιατί; ρώτησε ἀπελπισμένος ὁ Ἀντρέας.

—Γιατί, ἄμα ἑορτάζῃ, θά μοῦ κουβαλιέται ἐδῶ τό παιδομάνι καί θά μοῦ χαλάῃ τό πασκέ.

(Καί τό πασκέ της τό εἶχε καθρέφτη ἡ Φλώρα).

Ὁ Ἀντρέας ἀγανάχτησε:

—Μά τώρα τό πασκέ, θά σκεπτώμαστε, Φλώρα; Μιά φορά τό χρόνο, εἶναι ἄς τό χαλάνε.

—Μπᾶ; Γιά κάτσε νά τό φτιάξῃς τοῦ λόγου σου κι' ἔπειτα μοῦ λές! Ξέρεις ὅτι τό πασκέ εἶναι ἡ ἀδυναμία μου. Μέ βλέπεις ποῦ στέκομαι ὅλη τήν ἡμέρα μέ τό πανί καί τρίβω.

—Ἔτσι ποῦ τό πᾶμε, χρυσῆ μου, θά καταντήσῃ νά βγάλουμε τό κορίτσι μας Παρασκευᾶ. Τό χειμῶνα θά σοῦ κουβαλάνε λάσπες. Τά ἀρχαῖα τ' ἀπορρίπτεις. Τό καλοκαίρι θά σοῦ χαλάνε τό πασκέ...

—"Οχι. Καλοκαιρινό ὄνομα, ἀποκλείεται... Τό πασκέ μου ἐγώ δέν τόχω γιά ποδοσβολητό.

Στήν τελευταία συνεδρίασι δήλωσα:

—"Η Ἀλεξάνδρα, ἢ δέν τό βαφτίζω.

—Μά τό πασκέ; ἐπέμεινε ἡ Φλώρα.

—"Εχω φροντίσει καί γι' αὐτό τό ζήτημα, κουμπάρα. Ἀνοίξτε τήν πόρτα κάτω. Εἶναι κάποιος μικρός μέ κάτι δέματα.

Ὁ μικρός ἀνέβηκε. Τά δέματα ξετυλίχτηκαν. "Ηταν μιά ἠλεκτρική πασκετέζα καί εἴκοσι κουτιά πασκετίνη.

—Αὐτό εἶναι τό δῶρο μου γιά τή βαφτισιμιά μου. Λοιπόν, ἡ Ἀλεξάνδρα καί τ' ἀφήνω, ἢ ὄχι Ἀλεξάνδρα καί τά παίρνω καί φεύγω καί βρῆτε ἄλλον νουνό νά βασανίσετε.

Ἀπάνω στήν ὥρα μπῆκε καί ἡ βαφτισιμιά. Τά ματάκια της ἔλαμψαν καθώς εἶδαν τά ἐξαρτήματα τῆς πασκετέζας (ὅπως εἶχαν λάμψει καί τῆς μαμᾶς). Τά πῆρε γιά παιχνίδια καί καταπιάστηκε μέ δαῦτα. Ἡ μαμᾶ της πῆγε νά τῆς τ' ἀποσπάσῃ, ἀλλά τό ψῆπιο ποῦ νά τ' ἀφίσῃ ἀπό τά χεράκια του. "Εμπηξε τά κλάματα καί τά κοατοῦσε σφιχτά κι' ἀπεγνωσμένα.

—Βλέπεις ὅτι τῆς ἀρέσει τ' ὄνομα Ἀλεξάνδρα, εἶπε ὁ Ἀντρέας.

Καί βαφτίστηκε Ἀλεξάνδρα.

★

—Καί πῶς θά τή λέμε χαϊδευτικά; εἶπε ἡ Φλώρα μετά τά βαφτίσια. Σάσα, Ἀλέκα ἢ "Αλεξ;

—Ἀκοῦστε ἐδῶ, εἶπα. Ἐσεῖς μπορεῖτε νά τή λέτε ὅπως θέλετε. Ἐγώ, ὅμως, θά τή λέω Παρκετίνη! Καί μοῦ εἶναι ἀδιάφορο ἂν σᾶς ἀρέσῃ ἢ ὄχι. Ἀρκετά μέ πρήξατε!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 626

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Λαμπρό ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου, ποῦ ἔσβυσε πρό ἡμερῶν (ἐπών.). — Σύγχρονη βασίλισσα.
2 Ἀποτελοῦνται ἀπό πολλά ἄτομα. — Ἀρχικά ἀεροπορικῆς δυνάμεως. — Τούς ἔκοψαν τήν οὐρά.
3 Δέν εἶναι πυκνά. — ... Λαμάρ: γόησσα τῆς ὀθόνης. — Ἐργαλεῖο ἀπαραίτητο σέ πολλούς τεχνίτες.
4 Δέν εἶναι πιά ἀπαραίτητη στά ποιήματα. — Ὡραία λουλούδια. — Τό μικρό ὄνομα δυναμικοῦ ἀστέρος τοῦ Χόλλυγουντ.
5 Διπλασιάζεται στό ξεπούλημα. — Πανάκριβα κοσμήματα. — Χαρακτηρίζουν ποιότητα. — Στή χώρα αὐτή βρισκόταν τό χρυσόμαλλο δέρας.
6 Ὁμόηχα φωνήεντα. — Ἀναιδές. — Γεωγραφικός χάρτης. — Ἑκατό τετραγωνικά μέτρα.
7 "Αψητη. — Περιέχει τά ὅπλα τοῦ... ἔρωτος.
8 "Ενα ἀπό τά σπλάχνα μας. —Γάλλος συγγραφεύς περιπετειωδῶν μυθιστορημάτων, (1818—1883). — Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
9 Θεός τῶν ἀρχαίων. — ... Χένυ: πρωταθλήτρια καί στάρ. —Οἱ γυναῖκες τήν περιποιοῦνται ἰδιαιτέρως.
10 Πολύτιμη ἡ συμβουλή του στήν ἀνοικοδόμησι. — Βρίσκεται στό στόμα. — Μυαλά.
11 Ἀξιόλογες, σπουδαῖες. — "Αρθρο (πληθ.).
12 220. — Νησί τοῦ Αἰγαίου. — ... "Αλμα: Ἑλληνίδα χορεύτρια. — Σύμφωνον.
13 Πρακτορεῖον εἰδήσεων — Καταστρεπτικό ἔντομο. — Λιμάνι τῆς Β. Γαλλίας. — Νότα.
14 Δέντρο ποῦ ἀγαπᾶ τό νερό. —Ἐργάτης τῆς θάλασσας. —... ποσπάλ.
15 Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, μεταξύ Λυκίας καί Λυδίας. — Ἡ κάτοικος μιᾶς εὐρωπαϊκῆς χώρας. — Κάνει ἕναν ἄνθρωπο ἀντιπαθῆ.
16 Αἴσθησις. — Μελαψός φύλαρχος. — Φτηνό σιγαρέττο.
17 Μιά τῶν τεσσάρων ἐπαρχιῶν τῆς Παλαιστίνης κατά τήν Ρωμαιοκρατία. — Μεγάλη ὁροσειρά τῆς Ἰταλίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Σ' ἕναν πόλεμο τῆς γίνεται μεγάλη κατανάλωσις. —Κρυφός.
2 Εὐρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Ἀρχικά παλαιοῦ κόμματος. —Ἐκδήλωσις μίσους.
3 Ὀππασία. — Ἀρχαῖος λαός τῆς Μ. Ἀσίας. — Νησί τῶν Ὁλλανδικῶν Ἰνδιῶν, τό μεγαλύτερο τῶν Μολούκων.
4 ... χαρά: χαιρετισμός. — Κατηγορηματικός. — Ἀνατολίτικο γυναικεῖο ὄνομα.
5 Νησί τοῦ Αἰγαίου. — «Ἐν ... κεκαρμένος». — Ἐπίχρισμα τοιχοδομῆς. — Μεγάλη δασις τῆς κεντρικῆς Σαχάρας.
6 Προτρέπει. — Μῖγμα. — Πόλις τοῦ Βελγίου ποῦ εἶναι ὁ χυρό φρούριο. — Προσωπική ἀντωνυμία (β΄ προσ.).
7 Κόρη τοῦ Χρύσου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος τήν ὁποίαν ἀπήγαγε ὁ Ἀχιλλεύς. — "Αγγλος θαλασσοπόρος.
8 Σπένσερ ... : ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ. — Οἱ γυναῖκες τίς παρακολουθοῦν μέ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. — Νησί τοῦ Αἰγαίου, Β.Δ. τῆς Χίου.
9 Γυναικεῖο ὄνομα — Φωτίζει. —Ἐκεῖ ἔκανε ὁ Χριστός τό πρῶτο του θαῦμα.
10 Ἀριθμός (δημοτ.). — Ὑπέρ. —Πρωτεύουσα ὁμωνύμου νομοῦ.
11 Ποταμός τοῦ Βελγίου. — —Περίφημος κατακτητής.
12 Συνεχόμενα στό ἀλφάβητο. — Συντροφιά. — Μιά φάλαινα τοῦ χρησίμευσε γιά μεταφορικό μέσον. — 35.
13 Κτητική ἀντωνυμία. — Ἐπωνομάστηκε τό «Τζιτζίκι τῆς Ἀθήνας». — Τό ἕνα τρίτο ἐντομοκτόνου. — Διπλασιαζόμενο γίνεται χορός.
14 Ἀρχή (μεταφ.). — Σιγανό. —Ὁ πρῶτος δολοφόνος.
15 Προάστιο τῶν Ἀθηνῶν. — Ὀροσειρά τῶν Βαλκανίων. —Διευκολύνει τίς μεταφορές.
16 «Ἡ ... »: ὅπερα τοῦ Ἀλεβύ. —Ἀρχικά μεγάλου ὀργανισμοῦ. — Τεμαχίδιον ὕλης.
17 Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου. — Ἡ γυναῖκα αὐτή κατέχει ὑψηλή θέσι στίς ἀραβικές χῶρες.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 625 στή σελ. 98

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

★ Ζωντανῆς ἀρκούδας τομάρι μήν ἀγοράζῃς.
★ Ὀρφανοῦ καί ποτισμιοῦ δίκιο νά μή τρῶς.
★ Ὅποιος μπαίνει ἀσυμφώνητος, φεύγει ἀπλήρωτος.
★ Ἀφέντης ἕνας καί πολύς καί φίλοι χίλιοι λίγοι.
★ Ἡ θάλασσα κι' ὁ ἀχάριστος ποτέ τους δέ χορταίνουν.
★ Ὁ σκύλος δέ δανείζει κόκκαλα.
★ Κάλλιο δειλός, παρά μακαρίτης.
★ "Οσος εἶσαι πάντα δείξου καί κοιμᾶτι παρακάτω.
★ Πάντα δείχνε πόσος εἶσαι, ὄχι ὅμως παραπάνω.
★ Πλερώθηκα μ' ἕνα δεμάτ' αὐγά καί μέ μιά σούβλα γάλα!
★ Ἀλλά ἀπ' τούς δαιμένους, ὅσο νάρθουν οἱ κριτάδες.
★ Οὔτε διάκο σ' εἴδαμε, οὔτε πρωτοσύγγελο, καί δεσπότης ἔγινες!
★ Ἀπ' τοῦ διαβόλου τό μοιντρί καλό μήν περιμένῃς.
★ Ἄνεμος ποῦ δέ σέ βλάφτει ἄφησέ τον νά φυσᾶ.
★ Ἡ σκύλα ἀπό τή βιάση της γεννάει τυφλά κουτάβια.
★ Μέ τό βελόνι γύρευε ν' ἀνοίξῃ τό πηγάδι.
★ Τό μάτι του τό βγάνει, τή δεκάρα δέ τή βγάνει.

Ἡ ὀμορφιά ΚΑΙ ΟΙ ΡΟΔΕΣ

Τί πρέπει νὰ κάνουν ἐκεῖνες ποὺ τρέχουν μὲ αὐτοκίνητο, μοτοσυκλέττα κλπ.

Ἡ σύγχρονη ζωὴ δημιούργησε καὶ δημιουργεῖ κάθε μέρα καινούργια προβλήματα ὁμορφιᾶς. Τὸ αὐτοκίνητο π. χ., ἡ μοτοσυκλέτα, τὸ μοτοσακό, τὸ ποδήλατο κτλ. δὲν εἶναι χωρὶς κινδύνους γιὰ ἐκεῖνες ποὺ ἐπιδίδονται σ' αὐτὰ καὶ ποὺ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ πρέπει ν' ἀκολουθοῦν ὡρισμένους κανόνες ἂν θέλουν νὰ διατηρήσουν τὴν ὁμορφιά τους.

Τὰ σπὸρ αὐτὰ δὲν προκαλοῦν ἄμεσες καταστροφές. Ἐπενεργοῦν, τούλαντίον, ὕπουλα. Ἀλλὰ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶναι περισσότερο ἐπικίνδυνα. Γιατί, ὅταν καταλαβαίνωμε τὸ κακὸ ποὺ μᾶς ἔκαμαν, εἶναι πιὰ ἀργά.

Τὰ μέρη ποὺ ἀπειλοῦνται περισσότερο ἀπὸ τὰ «σπὸρ τῆς ρόδας» εἶναι τὰ ἑξῆς:

1. Τὸ δέρμα: Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιὰ ἐκεῖνες ποὺ τρέχουν πάνω σὲ ρόδες εἶναι ὅτι τὸ δέρμα τους παθαίνει ἀφυδάτωση καὶ γίνεται ξερό. Ἔτσι, οἱ ρυτίδες δὲν ἀργοῦν νὰ φανοῦν.

Γιὰ νὰ προλάβετε αὐτὲς τὶς δυσάρεστες συνέπειες θὰ κάμετε τὰ ἑξῆς:

Τὸ πρωῒ θ' ἀλείψετε τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ μονωτικὴ κρέμα: λανολίνη, βαζελίνη, κηρὸ μελισσῶν κτλ. Ὑπάρχουν στὸ ἐμπόριο παρόμοιες προστατευτικὲς κρέμες, ποὺ εἶναι τελείως ἀόρατες.

Οἱ προστατευτικὲς αὐτὲς κρέμες, ἐνῶ σᾶς προστατεύουν ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀέρος, παρεμποδίζουν ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τὴν κανονικὴ ἀναπνοὴ τοῦ δέρματος. Γι' αὐτό, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὶς βγάλετε τὸ βράδυ προτοῦ πλαγιάσετε. Θὰ καθαρίσετε ταύτοχρονα τὸ δέρμα σας ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ τὶς ἀκαθαρσίες ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ πάνω σ' αὐτό.

Ἂν τὸ δέρμα σας ἔχει ἐρεθιστῆ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα πολύωρο τρέξιμο στὴν ἐξοχή, θὰ τὸ καθαρίσετε μὲ ἕνα κόλντ - κρὴμ καὶ κατόπιν θὰ περάσετε τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ λοσιὸν χωρὶς οἰνόπνευμα ἢ μὲ νερὸ μολόχας (θὰ βράσετε 30—60 γραμμάρια φύλλα ἢ ρίζες μέσα σὲ 500 γραμμάρια νερὸ καὶ θὰ χρησιμοποιήσετε αὐτὸ τὸ ἐκχύμα χλιαρό). Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ βράσετε ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ ἕνα ὁρέσκο μαρούλι καὶ κατόπιν νὰ βάλετε τὰ φύλλα του ζεστὰ πάνω στὸ πρόσωπό σας, σὰν μάσκα.

2. Τὰ μαλλιά: Τὸ τρέξιμο μὲ μοτοσυκλέττα ἢ μοτοσακὸ ἢ μὲ ἀνοιχτὸ αὐτοκίνητο ἀποξηραίνει τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ κάνει νὰ πέφτουν στὴν παραμικρὴ ἐπαφή.

Μπορεῖτε νὰ προφυλάξετε τὰ μαλλιά σας μ' ἕνα καλὸ φουλάρι, ποὺ θὰ τὸ δέσετε σφιχτὰ γύρω στὸ κεφάλι σας (ὄχι στὸ πίσω μέρος, γιατὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ μπροστινὸ καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ θὰ μείνουν ἀπροστάτευτα).

Τὸ βράδυ πρέπει νὰ βουρτσίζετε προσεχτικὰ τὰ μαλλιά σας πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ἂν δὲν εἶναι ἀπὸ φυσικὸ τους λιπαρά, θὰ πρέπει νὰ τὰ περάσετε μὲ μιὰ λιπαρὴ κρέμα.

Τὸ πρωῒ, δὲν πρέπει νὰ τὰ περνᾶτε μὲ μπριγιαντίνη γιὰ νὰ τὰ στρώσετε. Γιατὶ ἡ μπριγιαντίνη θὰ κάμη ὅλες τὶς σκόνες καὶ τὶς ἀκαθαρσίες νὰ συγκεντρωθοῦν πάνω τους. Εἶναι προτιμώτερο νὰ τὰ περάσετε μὲ μιὰ καλὴ λοσιόν.

3. Τὰ μάτια: Ὁ ἀέρας ποὺ πέφτει ὁρμητικὰ πάνω στὸ πρόσωπο (ὅπως συμβαίνει ὅταν τρέχετε πάνω σὲ ρόδες) ἐρεθίζει καὶ κοκκινίζει τὰ βλέφαρα καὶ τὰ μάτια. Ἀποξηραίνει ἐπίσης τὰ ματοτσίνορα καὶ τὰ κάνει νὰ πέφτουν.

Ὅταν τρέχετε πάνω σὲ ρόδες, εἶναι καλὸ νὰ φορῆτε προστατευτικὰ γυαλιά.

Ὅταν, γυρίζοντας ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ μὲ αὐτοκίνητο ἢ μοτοσυκλέττα κτλ., ἰδῆτε ὅτι τὰ μάτια σας εἶναι ἐρεθισμένα, μπορεῖτε νὰ τοὺς κάμετε μερικὲς πλύσεις μὲ βορικοῦχο ἀνθόνερο (5—6 πρέζες βορικοῦ ὀξέος μέσα σὲ 1000 γραμμάρια ἀνθόνερο). Θὰ σᾶς κάμουν καλὸ ἐπίσης καὶ τὰ χλιαρὰ ἐπιθέματα μὲ τὸ ἴδιο μίγμα.

4. Τὸ στῆθος: Τὰ τραντάγματα, ποὺ εἶναι συνηθισμένα γιὰ ἐκεῖνες ποὺ τρέχουν πάνω σὲ ρόδες, χαλαρώνουν τοὺς μῦς τοῦ στήθους καὶ τοὺς κάνουν ἀνίκανους νὰ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμό τους. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε εὐνόητο.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ προμηθευτῆτε ἕνα ἐνισχυμένο σουτιέν. Οἱ μπρετέλλες του, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ σφιχτές, γιατί, διαφορετικά, τὰ τραντάγματα μπορεῖ νὰ παραμορφώσουν τελείως τὸ στῆθος σας.

5. Τὸ σῶμα σας: Τὰ τραντάγματα ἀπειλοῦν ἐπίσης τὸ στομάχι καὶ τὴν κοιλιά σας. Γιὰ νὰ ἀποφύγετε, λοιπόν, τὶς πτώσεις τὶς παραμορφώσεις κτλ. πρέπει νὰ φορῆτε ἕνα καλὸ λαστὲξ κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ πᾶτε μιὰ μακρυνὴ ἐκδρομὴ μὲ αὐτοκίνητο, μοτοσακὸ κτλ.

Πρέπει νὰ φορᾶτε ἕνα καλὸ λαστὲξ κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ πᾶτε ἐκδρομὴ μὲ μοτοσυκλέττα, αὐτοκίνητο κλπ.

Τέταρτος γάμος

Τὸν καιρὸ τὸν τελευταῖο, λόγος γίνεται πολὺς
κι' ἡ συζήτησις θὰ φτάση, τελικῶς, μέχρι Βουλῆς
γιὰ νὰ βρῇ κι' αὐτὴ μιὰ λύσι καὶ τὴ γνώμη της νὰ πῇ,
ἂν ὁ... τέταρτος ὁ γάμος πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ!

★

Θέμα τέταρτης «κουλούρας», δηλαδὴ ἀνακινεῖται
κι' εἶναι μιὰ μερὶς ἀνθρώπων, ποὺ μαζί του συγκινεῖται
καὶ μερίς, ἐπίσης, ἄλλη
ποὺ ἀντίρρησι προβάλλει...
Ἔτσι ὁ τέταρτος... δεσμός μας καὶ κατ' ἄλλους ὁ θεσμός,
γιὰ πολὺ καιρό, νομίζω, θάναι «γόρδιος δεσμός»!

★

Ἐ'οδαρὴ παρατηρεῖται, δηλαδή, δίχογνωμία
καὶ μιλοῦν, ἀνυπερθέτως, μὲ μεγάλη προθυμία,
περὶ στέψεως τετάρτης καὶ... δεκάτης φυσικά,
ὅσοι φτιάνουνε στεφάνια καὶ πουλᾶνε... νυφικά!
Γιὰ ταχεῖαν θέσπισίν της συζητοῦν, αὐτὲς τὶς μέρες
κι' ὅσοι φτιάνουν... μπομπονιέρες,
γιατὶ εἰσάζω κι' ὑποθέτω,
πὼς ὁ τέταρτος ὁ γάμος θὰ τοὺς ἔρθη σὰν κουφέτο!

★

Γιὰ τὸν τέταρτο τὸ γάμο λαχταροῦν ἰδιαιτέρως
πλείστες... τριτοπαντρεμένες, πούναι ὁ σύζυγός τους
καὶ ἡ σκέψι τους γυρίζει (γέρος
σ' ἄλλο γάμο μὲ παπᾶ,
γιὰ νὰ ράνουν οἱ γνωστοί τους τὸ κεφάλι τους μὲ ρύζι
καὶ γιὰ πάντα νὰ γλυτώσουν ἀπ' τοῦ γέ-ου τὸν... λαπᾶ!

★

Τὸν χορὸν τοῦ Ἡσαΐα, καὶ γιὰ τέταρτη φορά,
τὸν ζητοῦν ἐπίσης ὅσοι προσκυνᾶνε τὸν παπᾶ.
Κι' ἔτσι μερικοὶ ἀπὸ τώρα ψάχνουν μὲ κρυφὴ λαχτάρα
γιὰ νὰ βροῦν καὶ νὰ σταμπάρουν καμμιὰ... ὑπερεγγυτάρα.
Δὲν σκοτίζονται καθόλου γιὰ τὰ κάλλη καὶ τὰ χρόνια,
φτάνει νᾶχη ἡ... ἐκλεκτή τους σπιταρόνες καὶ λιρόνια,
γιατὶ ἔχουν ὡς ἀρχὴν τους τὴν ἀλήθεια τὴν ὠμή,
ὅτι ἡ γρηὰ ἡ κότα ἔνει πάντα τὸ... ζουμί!

★

Ἡ «κουλούρα» ἡ τετάρτη καὶ τὸ τέταρτο στεφάνι,
ἀσφαλῶς σὰν «θεῖον ὄφρον» κι' οὐρανόπεμπτη ἐφάνη
σ' ὅσες ἄφησαν νὰ πᾶνε τὰ «μεστά τους» κάλλη στράφι
καὶ γιὰ πάντα κινδυνεύουν νὰ... σκουριάσουνε στὸ ράφι!
Ἀπαραίτητον, ἐκείνες, πρὸ πολλοῦ, τὸν θεωροῦν
καὶ ὑπὲρ τοῦ θρυλουμένου τοῦ θεσμοῦ συνηγοροῦν,
μᾶλλον εὔχεται μὲ θέρμη, κάθε μιὰ γεροντοκόρη
παντρειές... ἕφτὰ νὰ γίνουν κι' ἄλλη μία μὲ τὸ... ζόρι!

★

Μὰ ὑπάρχει, κύριοί μου — ὅπως εἶπα στὴν ἀρχὴ—
κι' ἡ ἀντίθετος ἡ γνώμη κι' ἡ ἀντίθετος πτυχή,
ποὺ τοῦ γάμου τορπιλλίζει τὴν τετάρτην τελετὴν
καὶ φωνάζει: «Στῆθι ἄνερ εἰς τὸ... τρὶς ἐξαμαρτεῖν»!
«Στὸ ἐξαμαρτεῖν»... τετράκις, μὴ βαδίζῃς φουκαρᾶ
καὶ μὴν πᾶς, σοῦ λέω μόνον, γιὰ τετάρτη... πεθερά,
γιατὶ μ' ὅλο ποὺ θὰ φτάσῃς μέχρι στέψεως τετάρτης
ἀπὸ τὰ... μαστύριά σου, θὰ στεφθῇς... ὁσιομάρτυς!

★

«Τοῦ Προφήτου Ἡσαΐα περιώρισε τοὺς μπάλλους,
γιὰ να ἔχῃς στὸ κεφάλι λιγωτέρους... καρουμπάλους.
Τὸ στεφάνωμα τὸ τρίτο ὑποστήριξε ἐμφαγῶς,
ποὺ χωρὶς πολλὲς κουβέντες, ἀριθμὸς εἶναι... μονάς.
Κι' ἔσο πάντα ἐν ἀνύμφῃ
ἀριθμῶς... ζυγὸς μὴ γίνῃ
γιατὶ τότε, πιά, στὸν τοῖχο θὰ χτυπᾷς τὸ κουτελό σου
κι' ἐσαεὶ θὰ ὑποφέρῃς τὸν... ζυγὸν στὸν τραχηλό σου».

Ἐπιστροφὴ στὰ Τάλλα — Ὁ Συντάκτης Σ.

ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΕΡ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΑΜΠΟΤΕΡ

ΜΟΛΙΣ έγινε ή κατάρρευσι τῆς 'Ιταλίας, οἱ σύμμαχοι ἑτοιμάστηκαν νὰ καταλάβουν τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ συγκεκριμένα τὰ Δωδεκάνησα. 'Αλλὰ τὶς μέρες ἐκεῖνες οἱ 'Αγγλοαμερικανοὶ ἐνεργοῦσαν ἀποβάσεις στὸ Σαλέρνο. 'Ο σκοπός τους ἦταν ὡστόσο, νὰ τελειώσουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ ρίξουν τὶς δυνάμεις τους στὸ μέτωπο τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρχιπελάγους. Μὰ ὁ κόλπος τοῦ Σαλέρνο στὸ Τυρρηνικὸ πέλαγος — στὶς νοτιοδυτικὲς ἀκτὲς τῆς 'Ιταλίας — εἶχε γίνει ζαφνικὰ γερμανικὴ παγίδα γιὰ τοὺς συμμάχους. 'Ο 'Αϊζενχάουερ, ποὺ βρισκόταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μεγάλων αὐτῶν ἐπιχειρήσεων, εἶχε πάρει λανθασμένες πληροφορίες, ὅτι δῆθεν οἱ Γερμανοὶ δὲν εἶχαν ὀχυρώσει τὴν περιοχή. Ἡ κατασκοπεία του εἶχε παραπλανηθῆ στὸ σημεῖο αὐτὸ κι' ἔτσι τὴν ἔπαθε ἀσχημα... Χωρὶς νὰ μελετήση περισσότερο τὰ πράγματα καὶ πιστεύοντας τὶς πληροφορίες ποὺ πῆρε, ἔριξε τὶς δυνάμεις του — 9 Σεπτεμβρίου 1943 — στοὺς ἀξένους βράχους τοῦ Σαλέρνο, μὲ τὴν πρόβλεψι ὅτι θὰ τελείωνε γρήγορα ἡ ἐκεῖ ἀποβατικὴ ἐνέργεια κι' ὅτι ἀμέσως κατόπιν, θὰ μποροῦσε νὰ σπεύση τὰ μεταγωγικά του ἀπὸ στρατηγὸ Οὐίλσων, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήση στὴ Ρόδο. 'Αλλὰ ἔπεσε ἔξω στὶς προβλέψεις του. Οἱ Γερμανοὶ ἦταν τόσο καλὰ ὀχυρωμένοι, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοὺς πετάξουν στὴ θάλασσα.

Στὶς 15 Σεπτεμβρίου, ἔπρεπε κανονικὰ ν' ἀναχωρήσουν τὰ μεταγωγικὰ ἀπὸ τὸ Σαλέρνο γιὰ τὸ Αἰγαῖο. Ἡ κατάσταση ὅμως ἐκεῖ ἦταν τόσο ἀσφαρή, ὥστε ὁ 'Αϊζενχάουερ ἀναγκάστηκε νὰ ἀτείλη ἐπείγοντα καὶ ἀλλεπάλληλα σήματα, πρὸς τὸν ἀρχιστράτηγο τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας Τέντερ, νὰ στείλη ἀμέσως βοήθεια. Καὶ ὁ Τέντερ ἐξαπέλυσε πραγματικὰ κατὰ τῶν Γερμανῶν στὸ Σαλέρνο, τὴ μεγαλύτερη ἐπίθεσι ἀπὸ ἀέρα, ποὺ εἶχε γίνει ὡς τότε στὴ Μεσόγειο. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀεροπορικὴ ἐκείνη θύελλα, ἡ μάχη τοῦ Σαλέρνο κερδήθηκε βέβαια, μὰ χάθηκε ἡ Ρόδος γιὰ τὸν Οὐίλσων. Κι' ἦταν πολὺ φυσικό. Γιατὶ τὰ ἀποβατικὰ ποὺ θἄδιναν στοὺς 'Άγγλους τὰ μέσα νὰ πετύχουν τὸ σκοπό τους, δὲν κατώρθωσαν νὰ φτάσουν ἐγκαίρως, ἀπὸ ἕνα σφάλμα τῆς Ὑπηρ. Κατασκοπείας τοῦ ἐπιτελείου τοῦ 'Αϊζενχάουερ.

'Η ἀλληλοεξάρτησι τῶν ἐπιχειρήσεων Ρόδου μὲ τὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ Σαλέρνο, ζημίωσε τὴν πρώτη. Τὸ στρατηγεῖο τῆς Μ. 'Ανατολῆς κατάλαβε τὸ λάθος του, μὰ ἦταν ἀργὰ γιὰ νὰ τὸ ἐπανορθώση. 'Ωστόσο δὲν ἔμεινε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Ὅταν εἶδε πὼς δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ κάνη τίποτε τὸ ἀποτελεσματικὸ στὸ Αἰγαῖο, σκέφτηκε ὅτι θἄπρεπε ν' ἀποτραπῆ τουλάχιστον ἡ ἀεροπορικὴ προετοιμασία τῶν Γερμανῶν, γιὰ τὴν κάλυψι τῆς μεταφορᾶς στρατευμάτων τους στὰ Δωδεκάνησα.

Ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν ὀργάνωσι «Κόδρος» τοῦ στρατηγοῦ Κ. Βεντήρη, εἶχε φτάσει πληροφορία στὸ Κάϊρο, ὅτι οἱ Γερμανοὶ χρησιμοποιοῦσαν τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Λάρισας, γιὰ τὴ μεταφορὰ ἀεροπλάνων, ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς τὴν 'Ατικὴ. Ἀμέσως τότε οἱ Βρετανοὶ διέταξαν νὰ κατασταφῆ μὲ κάθε θυσία ἡ βάσι αὐτὴ τῶν Γερμανῶν, ποὺ ἦταν μεγάλο ἐμπόδιο στὰ μελλοντικά τους σχέδια. Συγχρόνως ἀποφασίστηκε καὶ ἡ ἀνατίναξι ὡρισμένων γραμμῶν τραίνων, ὥστε νὰ ἐμποδίζεται ἡ κυκλοφορία τους μὲ τοὺς συρμούς. 'Η διαταγὴ μεταβιβάστηκε στὸν ταγματάρχη Μόντι Γουντχάουζ, τὸν Κρίς, ποὺ βρισκόταν στὴν 'Ελλάδα ἀπὸ τὸ 1942.

'Αμέσως τότε συνεκάλεσε σὲ σύσκεψι τοὺς ἐκπροσώπους ὅλων τῶν ὀργανώσεων, καθὼς καὶ τὸν 'Ιταλὸ στρατηγὸ 'Ινφάντε, διοικητὴ τῆς μεραρχίας «Πινερόλο», ποὺ εἶχε προσχωρήσει μὲ 11.000 ἄντρες στοὺς συμμάχους. 'Ο Κρὶς πρότεινε στὴν ἀρχὴ ν' ἀναλάβουν τὴν ἐπιχείρησι ἀποκλειστικὰ οἱ 'Ιταλοί, ὡς περισσότερο ἐμπειροπόλεμοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ὡς γνῶστες τῆς ἐσωτερικῆς διαμορφώσεως τοῦ ἀεροδρομίου.

— Δὲν εἶναι πολλὲς μέρες ποὺ φύγατε ἀπὸ κεῖ, τοὺς εἶπε ὁ Βρετανὸς ταγματάρχης. Οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπὸ σᾶς ἀνήκετε στὸ προσωπικὸ τοῦ ἀεροδρομίου. 'Επομένως θὰ πρέπη νὰ ξέρετε καὶ τὴν παραμικρὴ γωνιά. Ποιοὶ ἀπὸ σᾶς δέχονται νὰ πᾶνε νὰ τὸ καταστρέψουν;

Οἱ 'Ιταλοὶ φάνηκαν εἰλικρινεῖς καὶ ἀπάντησαν:

— Δὲν μποροῦμε ν' ἀναλάβουμε αὐτὴ τὴν εὐθύνη. φοβόμαστε

Σὰν νὰ κατάλαβαν ὅμως πὼς ἡ ἀπόκρισί τους δὲν ἦταν κατόσο ἀντρική, παρουσιάστηκαν ἀργότερα καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἀεροπόροι καὶ μερικοὶ ἄλλοι εἰδικευμένοι σ' ἐπιχειρήσεις σαμποτάζ καὶ δήλωσαν πὼς ἦταν ἕτοιμοι γιὰ κάθε θυσία. Αὐτοὶ θὰ ἀνατίναζαν τ' ἀεροπλάνα, ποὺ ἦταν συγκεντρωμένα ἐκεῖ καὶ θὰ κατάστρεφαν ἀποθῆκες, μπενζίνες, ὁπλοστάσια καὶ ὅ,τι ἄλλο μποροῦσαν. 'Ο Κρὶς τοὺς συνεχάρη γιὰ τὴν ἀπόφασί τους καὶ τοὺς ἔβαλε τὸ χέρι. Ἔτσι, περασμένα πιὰ μεσάνυχτα, τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ὑποσμηναγὸ 'Άντο Γκίζι καὶ ἀκολουθούμενο ἀπὸ Ἕλληνες συνοδούς, ξεκίνησε γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Λάρισας. Ἦταν ὅλοι τους φορτωμένοι μὲ βαρὺ ὁπλισμό, κυρίως ὅμως μ' ἐκρηκτικὰ μηχανήματα τελευταίου τύπου, γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ καταστροφὴ τῶν ἀεροπλάνων.

Ἔφτασαν ἔτσι γρήγορα στὸν προορισμό τους κι' οἱ 'Ιταλοὶ πλαισιωμένοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες ἀντάρτες πέρασαν πρὸς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, ἀπ' ὅπου θ' ἄρχιζαν τὶς ἐπιχειρήσεις τους. Πολλὴ ὥρα δὲν ἀκουγόταν τὸ παραμικρό. Οὔτε φωνή, οὔτε πιστολιά, οὔτε καμμιὰ ἀνατίναξι. Οἱ ἄντρες ποὺ εἶχαν μείνει πίσω ἀρχισαν ν' ἀνυπομονοῦν. Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν πολλὰ βήματα μαζὶ ποὺ ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος τους. Οἱ κομάντος ἑτοίμασαν τὰ ὅπλα τους. Φάνηκαν ὅμως λαχανιασμένοι οἱ 'Ιταλοὶ ἀεροπόροι, ποὺ φώναζαν ὅτι οἱ Γερμανοὶ τοὺς εἶχαν πάρει εἴδησι κι' ὅτι τοὺς κυνηγοῦσαν. Ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ ἀντάρτες ἀναγκάστηκαν νὰ τὸ βάλουν κι' αὐτοὶ στὰ πόδια, γιατὶ εἶχαν εἰδικὸς λόγους νὰ μὴ θέλουν νὰ δώσουν μάχη...

'Αλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἦταν ἔτσι. Τὴν τελευταία στιγμὴ οἱ 'Ιταλοὶ τρομοκρατήθηκαν, πέταξαν τὰ ἐκρηκτικὰ μηχανήματα καὶ ὅπου φύγη φύγη. Τὸ κακὸ ἦταν ὅτι λίγο ἔλειψε νὰ χαλάσουν τὴ δουλειά. Γιατὶ οἱ Γερμανοὶ μποροῦσαν πραγματικὰ νὰ μυρίσουν τὴν προετοιμαζόμενη ἐπιχείρησι ἐναντίον τοῦ ἀεροδρομίου καὶ νὰ λάβουν τὰ μέτρα τους. Εὐτυχῶς ὅμως, ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ τὸ παραμικρό.

Τὴν ἑπόμενη νύχτα οἱ σαμποτὲρ — ποὺ ἀνάμεσά τους ἦταν οἱ ἀνθυπολοχαγοὶ Χρῆστος Τσαμαδός, Γιῶργος Λαζαρίδης, Λευτέρις Τζαμουράνης, οἱ ἐπιλοχίες Γιῶργος Παράσχος, Σῴβας Κωσταπόπουλος, Γιάννης Λύτρας, οἱ λοχίες Κώστας Δελακοῦτσος, Νίκος Τσάφος καὶ οἱ δεκανεῖς Νάσος Μπούμπης, Μιχάλης Κορπούλης καὶ Μῆτσος Λελούδης — ἐπεχείρησαν καινούργια ἐξόρμησι ποὺ πέτυχε μὲ τὸ παραπάνω.

Μέσα σ' ἐλάχιστη ὥρα καὶ κάτω ἀπὸ τὰ διασταυρωμένα πυρὰ τῶν Γερμανῶν, κατέστρεψαν δέκα ὀχτὼ μεταγωγικὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μιὰ ἀποθήκη μὲ πυρομαχικὰ καὶ δύο ὑπόστεγα μὲ ἀφθονα ἀνταλλακτικὰ μηχανήματα. Ἡ τολμηρὴ αὐτὴ ἐπιχείρησι, ποὺ δὲν εἶχε κομμία ἀπώλεια ἀνάμεσα στοὺς σαμποτέρ, ἔγινε ἀποκλειστικὰ ἀπὸ Ἕλληνες. 'Ο Κρὶς δὲν ἦταν, παρὰ ἕνας ἁπλὸς παρατηρητής. Ὡστόσο τὶς ἴδιες ἐκεῖνες μέρες, τὸ στρατηγεῖο τῆς Μ. 'Ανατολῆς, ἔρριχνε σὲ μιὰ πλαγιὰ τοῦ 'Ολύμπου δύο "Ελληνες ἀξιωματικούς: τὸ λοχαγὸ Πέτρο Γιαννόπουλο καὶ τὸν ὑπολοχαγὸ 'Αλέκο Νομικό, εἰδικευμένους σαμποτὲρ τῆς Σχολῆς («102») τῆς Χέϊφας. Οἱ δύο αὐτοὶ σαμποτὲρ ἐπρόκειτο νὰ κατεβοῦν ἀπὸ Λιτόχωρο, ὅπου τοὺς περίμενε μιὰ ὁμάδα ἀπὸ Ἕλληνες πατριῶτες, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ταγματάρχη Γ. 'Ανδριώτη.

Δὲν τὰ κατάφεραν. Ὅπως φαίνεται ἔγινε κάποια παρεξήγησι στὴ συνεννόησι καὶ δὲν τοὺς περίμενε κανένας σύνδεσμος γιὰ νὰ τοὺς παραλάβη. Ἔτσι περιπλανήθηκαν, ἔκασαν τὸ δρόμο κι' ἔπεσαν πάνω σὲ γερμανικὰ φυλάκια. 'Ο Γιαννόπουλος, ποὺ κατάλαβε πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τους, σκέφτηκε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνουν τόσο ἄδοξα. Μιὰ φορὰ ἦταν καλὰ ὁπλισμένοι.

'Αποφάσισαν λοιπὸν νὰ χτυπηθοῦν μὲ τοὺς Γερμανοὺς κι' ὁπου τὸ βγάλη ἡ ἄκρη.

Τὰ φυλάκια ἦταν δύο, δυτικὰ τοῦ χωριοῦ Ἄνω Δάφνη, ὅπου

'Ο Νομικὸς γαζώθηκε κυριολεκτικὰ ἀπὸ ἕνα ἐκθρικὸ πολυβόλο καὶ κύλησε χαμω...

οἱ Γερμανοὶ εἶχαν μεγάλες ἀποθῆκες μὲ πυρομαχικὰ καὶ τρόφιμα. Ἡ φρουρά, καθὼς τοὺς εἶδε νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὸ μέρος της, ἔκανε τὴν ἀνοησιὰ νὰ τοὺς σταματήση ἀπὸ μακρυὰ καὶ νὰ τοὺς ρωτήση ποιοί εἶναι καὶ ποῦ πᾶνε. Εὐτυχῶς. Γιατὶ ἡ «ἀνοησία» αὐτή, ἔκανε τοὺς δύο ἀξιωματικούς ν' ἀντιληφθοῦν τὸν κίνδυνο καὶ νὰ λάθουν θέσι γιὰ μάχη. Ἦταν καταπληκτικὸ νὰ βλέπης δύο ἀνθρώπους νὰ τὰ βάζουν μὲ τριάντα. Κι' ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἔδειξαν κάποια ἀστοχήματα, ὁ Νομικὸς ἅρπαξε ἕνα ἀπὸ τὰ μπαζούκας καὶ τρέχοντας ζύγωσε ὅσο περισσότερο μποροῦσε πρὸς τὰ φυλάκια καὶ ἄφησε τὸ φονικὸ μηχάνημα νὰ ξεράση τὴ φωτιά του... Ἡ καταστροφὴ ἦταν τρομερή. Οἱ Γερμανοὶ ἀρχισαν νὰ οὐρλιάζουν καὶ νὰ πετοῦν μακρυὰ τὰ ὅπλα τους. Πάνω ἐκεῖ ἀκριβῶς, ὁ 'Αλέκος Νομικὸς γαζώθηκε κυριολεκτικὰ ἀπὸ ἕνα ἐκθρικὸ πολυβόλο καὶ κύλησε χάμω. Ἦταν νεκρός. 'Ο Πέτρος Γιαννόπουλος, ποὺ πῆρε εἴδησι τὸ χαμό του, σκέφτηκε ν' ἁρπάξη τὸ δεύτερο μπαζούκας καὶ νὰ ἐπιτεθῆ μὲ τὴ σειρὰ τοὺς ἐναντίον τῶν φυλακίων. Ἄλλαξε ὅμως γνώμη, γιατὶ συλλογίστηκε ὅτι ἴσως μποροῦσε νὰ τὴ γλυτώση μὲ τὴ φυγή.

Ἦταν τυχερός. Οἱ Γερμανοὶ τὸν ἔχασαν γρήγορα μέσα στὸ πυκνὸ δάσος τῆς περιοχῆς κι' ἔτσι ὁ σαμποτὲρ κατώρθωσε νὰ ξεγλυστρήση ἀπὸ τοῦ κάρου τὰ δόντια. Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες περιπλάνησι, μπόρεσε νὰ φτάση στὸ Λιτόχωρο καὶ νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν ταγματάρχη 'Ανδριώτη. Φυσικὰ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν ἔκανε πολλὰ πράγματα, γιατὶ τὸ ὑλικὸ ποὺ εἶχαν φέρει μαζί τους ἀπὸ τὴ Μ. 'Ανατολὴ γιὰ σαμποτάζ, εἶχε μείνει στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶχε σημασία. Ἐκεῖ ποὺ ἀπέτυχε ἀναγκαστικὰ ὁ Γιαννόπουλος, πέτυχε μὲ τὸ παραπάνω ὁ ἐπιλαρχος Γ. Διαμαντόπουλος.

Τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1941, ὁ τολμηρὸς αὐτὸς ἀξιωματικὸς κατώρθωσε νὰ φτάση στὴ Μ. 'Ανατολὴ γιὰ νὰ βρεθῆ ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο περίπου στὴν ἱστορικὴ μάχη τῆς Δυτικῆς Ἐρήμου ὡς διοικητὴς τῆς Γ' Μοίρας τοῦ Συντάγματος Πυροβολικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ταξιαρχίας. Ἐκεῖ τραματίστηκε βαρειά. Ὡστόσο τίποτε, οὔτε τὸ αἷμα ποὺ ἔχανε, οὔτε οἱ διαταγὲς τῶν προϊσταμένων του, ἔφεραν νὰ τὸν κάνουν νὰ ἐγκαταλείψη τοὺς συμπολεμιστές του. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ πρόχειρη ἐπίδεσι τοῦ τραύματός του, ξαναγύρισε κοντὰ στοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ συνεχίση μαζί τους τὸν ἀγῶνα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες, τὶς πιὸ σκληρὲς μάχες τοῦ τελευταίου πολέμου. Παρ' ὅλα αὐτά, δυὸ χρόνια ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἀναχώρησι του ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα —τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1943 — τὸν ξαναβρίσκουμε στὴν 'Αθήνα μὲ σοβαρὴ καὶ ἐπικίνδυνη ἀποστολή. Τὸ ταξίδι του πραγματοποιήθηκε μ' ἕνα συμμαχικὸ ὑποβρύχιο ποὺ τὸν ἔφερε ἀπὸ τὴ Μ. 'Ανατολὴ ὡς τὴν 'Αχλαδερὴ τῆς Εὐβοίας.

'Επὶ τρεῖς μῆνες συνέχεια ἐργάστηκε συστηματικὰ κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῆς Γκεστάπο μὲ τὸ ψευδώνυμο Γιάννης Λαζόπουλος, ἰατρὸς νευρολόγος, ὅταν βρισκόταν στὴν πρωτεύουσα. Καὶ ὡς σχεδιαστὴς Μ. Κωνσταντινίδης, ὅταν κατέβαινε στὴν ἐπαρχία. Μόλις ἔλπιζε ἡ ἀποστολή του, κίνησε ἀπὸ τὸν Πειραιὰ μὲ τὸ πετρελαιοκίνητο «Νίκη» καὶ μ' ἕνα παλιὸ ναυτικὸ φυλλάδιο, ποὺ τὸν παρουσίαζε σὰν ἐπαγγελματία ναυτικό, μὲ τ' ὄνομα Παναγῆς Χελιώτης. 'Ο καπετὰν Λευτέρης, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καϊκιοῦ, δὲν ἤξερε βέβαια τὴν ἰδιότητα τοῦ.. μούτσου του. Νόμιζε ἁπλῶς πὼς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς χιλιάδες Ἕλληνες ποὺ ἤθελαν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὴ σκλαβωμένη πατρίδα.

Λίγο πρὶν ξεκινήσουν, ἀνέθηκε στὸ καϊκι ἕνας Γερμανὸς ἐπιλοχίας, ποὺ ἔκανε τὸν τυπικὸ ἔλεγχο στὰ φυλλάδιά τους. Καὶ μόνο τότε τὰ βρῆκε... ἐν τάξει, ὅταν ὁ καπετάνιος τοῦ πρόσφερε μιὰ μποτίλια κονιὰκ καὶ τρεῖς κοῦτες τσιγάρα. Χαρούμενοι ποὺ ξεμπέρδεψαν γρήγορα, ζανοίχτηκαν στὸ πέλαγος, περνῶντας μὲ προσοχὴ ἀνάμεσα στὶς νάρκες τοῦ Σαρωνικοῦ. Ἡ χαρά τους ὅμως κόπηκε γρήγορα. Γιατὶ λίγο πρὶν φτάσουν στὶς ὁλέθες, ἕνα γερμανικὸ περιπολικὸ ἄρχισε νὰ τοὺς ρίχνη. Ἡ καρδιὰ τοῦ Ἕλληνα ἀξιωματικοῦ κτύπησε δυνατά. Δὲν ἦταν ὁ φόβος γιὰ τὴ ζωή του. 'Αλλὰ μέσα σὲ κάτι στουπιά, εἶχε ἕνα σωρὸ πολύτιμα ἔγγραφα, σχεδιαγράμματα καὶ πληροφορίες, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ μὲ χίλιους δύο κόπους, θυσίες καὶ κινδύνους.

Στὸ μεταξὺ τὸ περιπολικὸ εἶχε πλησιάσει τὸ καϊκι καὶ μερικοὶ Γερμανοὶ πήδησαν στὸ κατάστρωμα μὲ τ' αὐτόματα στὸ χέρι. Τοὺς ζήτησαν τὰ φυλλάδιά τους, βεβαιώθηκαν πὼς ἦταν «ἐν τάξει» κι' ἡ ἔρευνα τῶν ἀμπαριῶν ἄρχισε συστηματική. Ψυχραιμος πάντα ὁ Διαμαντόπουλος καὶ μὲ τὰ λίγα γερμανικὰ ποὺ ἤξερε, ἔπιασε κουβέντα μαζί τους. Ἡ ψυχὴ του ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέμη. Στὸ τέλος ὅμως ὅλα πῆγαν καλὰ κι' ἀφοῦ ὁ καπετὰν Λευτέρης μοίρασε πάλι ἀπὸ μιὰ κοῦτα τσιγάρα κι' ἀπὸ μιὰ μποτίλια κονιὰκ στὸν καθένα, οἱ Γερμανοὶ τοὺς ἄφησαν νὰ φύγουν. 'Από κεῖ καὶ πέρα, χωρὶς πολλὲς φασαρίες, ἔφτασαν στὶς Μικρασιατικὲς ἀκτές. Τότε μόνο ὁ καπετὰν Λευτέρης ἔμαθε τὴν ἰδιότητα τοῦ.. μούτσου του, ὅταν τὸν εἶδε νὰ ζετυλίγη κάτι λαδωμένα στουπιά, πεταγμένα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ κατάστρωμα.

— Μωρὲ σκυλί! τοῦ εἶπε μὲ θαυμασμὸ ὁ ἁπλοϊκὸς θαλασσόλυκος. "Αν ἤμπρισκαν ὅλα τοῦτα οἱ Γερμαναράδες, θὰ μᾶς ἔστηναν στὸν τοῖχο. "Ας εἶναι, ἔχε χάρι ποὺ εἶμαι κι' ἐγὼ Ἕλληνας..

Μόλις ἔφτασε στὴν Αἴγυπτο, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, ὁ Διαμαντόπουλος ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ δεύτερη καὶ σοβαρότερη αὐτὴ τὴ φορὰ ἀποστολή. "Ηταν ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ Γερμανοί, εἶχαν ἀρχίσει νὰ μεταφέρουν ἐπείγοντως στρατὸ καὶ ὑλικὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὸ 'Ανατολικὸ μέτωπο. "Οπως ἀναφέραμε καὶ στὴν ἀρχή, τὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο εἶχε δημιουργήσει ὡρισμένες ὁμάδες κομάντος γιὰ τὴν ὀργάνωσι τοῦ ἐπιστημονικοῦ σαμποτάζ τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων, κυρίως ὅμως ὅλων τῶν μέσων συγκοινωνίας ποὺ εἶχε στὴ διαθεσί του ὁ ἐχθρός.

Μιὰ τέτοια λοιπὸν ὁμάδα εἶχε ἀναλάβει ὁ Διαμαντόπουλος καὶ μαζὶ μὲ δυὸ στενοὺς συνεργάτες του — τὸ λοχαγὸ Πολυζόπουλο, ἀσυρματιστή, καὶ τὸν ὑπομοίραρχο Κίππη — πῆδησαν μὲ ἀλεξίπτωτα σὲ μιὰ πλαγιὰ τοῦ Πάϊκου. Εἶχε προηγηθῆ σχετικὸ κρυπτογραφικὸ τηλεγράφημα καὶ τοὺς περίμεναν ἐκεῖ.

'Η τολμηρὴ αὐτὴ ὁμάδα τῶν σαμποτέρ, ἀφοῦ κατατοπίστηκε πάνω σ' ὡρισμένα ζητήματα ποὺ τὴν ἐνδιέφεραν, δὲν ἄργησε νὰ καταστρώση τὸ σχέδιο δράσεώς της. 'Ο ἀπολογισμὸς τοῦ ἔργου ἑνὸς μονάχα μηνὸς στὸν τομέα τοῦ σαμποτάζ, μιλεῖ μὲ τὴν πιὸ εὐγλωττη γλῶσσα: Στὶς 5 Σεπτεμβρίου 1944, ἔκανε τὴν πρώτη ἐπιχείρησι μὲ τὴν ἀντίπαλη στὶς σιδηροδρομικὴς γραμμὴς Ναούσης — Βεροίας καὶ ἐπὶ μήκους τριῶν χιλιομέτρων. Ὡστόσο παρ' ὅλα τὰ πυρὰ τῶν φυλακίων τῆς περιοχῆς, δὲν εἶχαν ἀπώλειες. Τὴ νύχτα τῆς 8 Σεπτεμβρίου τίναξαν μιὰ γέφυρα δέκα μέτρων ἔξω ἀπὸ τὸ Τουρκοχώρι, στὶς 11 τοῦ μηνὸς γκρέμισαν τὸ μεγάλο γεφύρι τῆς Σκύδρας καὶ στὶς 12 ὑπονόμεψαν μὲ νάρκες τὸ δημόσιο δρόμο Βερροίας — Κοζάνης, κοντὰ στὰ χωριὰ Τριπόταμος καὶ Γεωργιανή. Τὴν ἑπομένη, τὸ μεγαλύτερο μέρος μιᾶς γερμανικῆς φάλαγγας ἀπὸ τριάντα αὐτοκίνητα, ἀνατινάζόταν στὸν ἀέρα. "Οσοι ἀπὸ τοὺς Ναζὶ σώθηκαν, γύρισαν στὴν Κοζάνη σὲ κακὰ χάλια...

Στὶς 12 Σεπτεμβρίου στράθωσαν τὰ κλειδιὰ τοῦ σταθμοῦ Γιδᾶ, ποὺ ἦταν σπουδαῖος συγκοινωνιακὸς κόμβος, κατάστρεψαν σὲ ὡρισμένα σημεῖα τὰ τηλεφωνικὰ καλώδια κι' ἔτσι σταμάτησαν τὶς ἐπικοινωνία Θεσσαλονίκης — ὑλώριας καὶ ἀνάγκασαν τοὺς Γερμανοὺς νὰ κάνουν τὶς μετακινήσεις τους μὲ τὰ πόδια. "Υστερα ἀπὸ τὸ κλείσιμο τῆς γραμμῆς ὑλώριας, οἱ νοζίδες πῆραν ἐξαιρετικὰ μέτρα προστασίας τῶν σιδηροδρόμων. Σὲ κάθε χιλιόμετρο τοποθέτησαν διπλοσκοπιές, στὰ ἐπίκαιρα σημεῖα καὶ στοὺς λόφους ἐγκατάστησαν φυλάκια, ἐνῶ περιπολίες ἔτρεχαν πάνω κάτω μὲ πολυβόλα καὶ προβολεῖς.

Μ' ὅλο ποὺ τὸ ἔργο τῆς ὁμάδος τοῦ Διαμαντόπουλου καταντοῦσε τώρα ἐξαιρετικὰ δύσκολο, στὶς 16 Σεπτεμβρίου κατάφεραν νὰ σαμποτάρουν τὰ κλειδιὰ τοῦ σταθμοῦ Πλατύ, στὶς 18 ν' ἀνατινάξουν τὴ μεγάλη γέφυρα τοῦ Γιδᾶ καὶ πάλι τρεῖς μέρες ἀργότερα τὶς σιδηροτροχιὲς σιμὰ στὸ Αἰγίνιο.

Στὶς 23 τοῦ ἴδιου μήνα, ἔβαλαν σὲ δεκαοχτὼ θέσεις νάρκες, ποὺ ἔφεραν ἀπανωτὲς καταστροφὲς στὸν ἐχθρό. Οἱ τρεῖς πρῶτες σειρὲς τῶν ναρκῶν ἦταν ἐπικρουστικὲς καὶ διέλυσαν ὁλόκληρο τραῖνο. Οἱ ὑπόλοιπες, ὡρολογιακές, ἔκασαν πολλὲς ὧρες ἀργότερα καὶ σκότωσαν τοὺς Γερμανοὺς ποὺ ἐπισκεύαζαν τὴ ζημιά. Τόσο πέτυχε αὐτὸ τὸ σύστημα, ὥστε τὸ ἐφάρμοσαν σὲ πολλὰ ἄλλα σημεῖα καὶ ἐξάρθρωσαν τὶς συγκοινωνίες, μαζὶ μὲ τὴν πολύτοξη γέφυρα τοῦ 'Αλιάκμονα, ποὺ τὴ σώριασαν κάτω τὴν 1 'Οκτωβρίου.

'Αλλ' ἐνῶ ὁ ἐπίλαρχος Γ. Διαμαντόπουλος συνέχιζε τὸ ἡρωϊκό του ἔργο, στὴν ἴδια περίπου ἐκείνη περιοχή, δροῦσε μιὰ ἄλλη ὁμάδα σαμποτὲρ μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀνθυπολοίαρχο Βασίλη Ζαμπρᾶ, ποὺ βρισκόταν στὴν 'Ελλάδα καὶ συγκεκριμένα στὴν περιοχὴ τῆς Θεσσαλονίκης, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1943. Εἶχε ἔρθει κρυφὰ στὴ Θράκη, μέσον Τουρκίας κι' ἀπὸ κεῖ κατέβηκε στὴ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα ὅπου τὸν περίμενε ὁ σύνδεσμός του, ὁ Σταμάτης Δημητριάδης.

— "Εχω ἐντολὴ νὰ σαμποτάρουμε ὁπωσδήποτε τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ ΣΕΔΕΣ, τοῦ εἶπε ὁ Δημαρᾶς μόλις τὸν εἶδε. Ὑπάρχει κανένας δικός μας νὰ δουλεύη ἐκεῖ;

— Βεβαίως. "Εχουμε τὸ Γιάννη Πετρίδη καὶ τὸν Παναγιώτη Δημόπουλο. Εἶναι ἐργάτες καὶ οἱ δύο, μὰ τὸ λέει ἡ καρδιά τους. Πότε πρέπει νὰ γίνη τὸ σαμποτὰζ καὶ πῶς θὰ γίνη;

— Θ' ἀρχίσουμε ἀπὸ τ' ἀεροπλάνα. 'Η δουλειὰ εἶναι ἀνάγκη ν' ἀρχίση ἀμέσως, ἂν εἶναι δυνατόν...

Καὶ ὁ ἀνθυπολοίαρχος τοῦ ἐξήγησε τὸν τρόπο. Εἶχε φέρει μιὰ εἰδικὴ «ἀόρατη» σχεδὸν σκόνη ἀπὸ τὴ Μ. 'Ανατολή, ποὺ ἂν κατώρθωναν νὰ τὴ ρίξουν στὰ λάδια τῶν μηχανῶν, ἡ τολμηρὴ ἐπιχείρησι θὰ εἶχε ἑκατὸ τὰ ἑκατὸ ἐπιτυχία. Τὰ γρανάζια θὰ κατασταφονταν ἀμέσως καὶ ἂν τὸ ἀεροπλάνο βρισκόταν ἐν πτήσει, τίποτε δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ σώση ἀπὸ τὴν καταστροφή. Θὰ κομματιαζόταν στὸν ἀέρα. Τὸ σπουδαιότερο ὡστόσο ἦταν, ὅτι ἡ περίφημη αὐτὴ σκόνη ποὺ ἦταν γνωστὴ μὲ τ' ἀρχικὰ (Τι—Μπί) δὲν ἄφηνε κανένα ἴχνος. "Ετσι θὰ μποροῦσαν νὰ συνεχίσουν τὶς δολιοφθορές τους γι' ἀρκετὸ διάστημα.

Πραγματικά, ὁ Σταμάτης Δημαρᾶς στάθηκε τυχερὸς μὲ τοὺς συνεργάτες του. Οἱ δύο αὐτοὶ ἐργάτες τοῦ ΣΕΔΕΣ, ἔδειξαν προσόντα καταπληκτικῶν σαμποτὲρ καὶ μέσα σὲ μιὰ βδομάδα, κατώρθωσαν νὰ ρίξουν τὴ «θαυματουργὴ» σκόνη στὰ λάδια τριῶν μεταγωγικῶν. "Εφυγαν ἀπὸ τ' ἀεροδρόμιο τῆς Θεσσαλονίκης στὶς 21 Σεπτεμβρίου 1943 γιὰ τὴν Κρήτη. Τὰ δύο πρῶτα ἔπεσαν στὸ Α

Ὁ καινούργιος «γόης» καὶ ἀντάξιος μαθητὴς τοῦ "Ελβις Πρίσλεϋ!

Τζέϊν Σάξον

ΜΕΤΑ τὴ σκληρὴ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ ἀπώλεια τοῦ Τζαίημς Ντήν, ἕνα πλῆθος παραγωγῶν βάλθηκαν νὰ ἀνακαλύψουν μὲ κάθε τρόπο τὸν ἀντικαταστάτη του. Στὸ διάστημα τοῦ χρόνου ποὺ πέρασε, πολλοὶ τέτοιοι «ἀντικαταστάτες» πέρασαν ἀπὸ τὰ στούντιο, ἀλλ' ἐλάχιστοι κατώρθωσαν νὰ παραμείνουν γιὰ νὰ διεκδικήσουν τὸν τίτλο. Ἔτσι, κοντὰ στοὺς ἀδελφοὺς Τάμπ καὶ Τζέφρυ Χάντερ, τοὺς ἐπίδοξους «Τζαίημς Ντήν», ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦν, προσετέθη καὶ ὁ Τζὼν Σάξον, ἕνας νεαρὸς «γόης» ἡλικίας 21 ἐτῶν, μὲ «βελούδινο» βλέμμα, ποὺ διεκδικεῖ κι' αὐτὸς τὸν ἴδιο τίτλο!

Ἡ «ἀνακάλυψη» τοῦ Σάξον ἔγινε ἀπὸ τὸν παραγωγὸ καὶ «κυνηγὸ νέων ταλέντων» Χένρυ Γουίλσων, ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικό του τὶς «ἀνακαλύψεις» τοῦ Ρὸκ Χάτσον τοῦ Ρόμπερτ Βάγκνερ καὶ τοῦ Τάμπ Χάντερ. Καθὼς, λοιπόν, ὁ Γουίλσων ἔψαχνε συστηματικά, ἕνα βράδυ, μπῆκε καὶ σ' ἕνα λαϊκὸ χοροδιδασκαλεῖο, ὅπου, ὅπως ἔγραφαν οἱ διαφημίσεις, ὁ «προφήτης» τοῦ καινούργιου χοροῦ «ρὸκ-ἔντ-ρόλλ» "Ελβις Πρίσλεϋ, θὰ παρουσίαζε στὸ κοινὸν τοὺς πιὸ ἄξιους μαθητές του. Κατάπληκτος ὁ Γουίλσων παρηκολούθησε τὶς πιὸ ἐξώφρενικὲς φιγοῦρες τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ τὸ ἔμπειρο βλέμμα του εἶχε καρφωθῆ σ' ἕναν ἐξαλλο νεαρό, τὸν Τζὼν Σάξον, ποὺ, ὡς πρῶτος μαθητὴς τοῦ Πρίσλεϋ, πότε χόρευε ξυπόλητος, μὲ ἀνασηκωμένα πανταλόνια, σὰν «δαιμονισμένος», καὶ πότε, παίζοντας τὴν κιθάρα του, ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ χορεύουν!

— Νά ὁ νέος ποὺ μοῦ χρειάζεται γιὰ τὸ φίλμ «Ἀνυπότακτα νειάτα», ψιθύρισε εὐχαριστημένος ὁ Γουίλσων. Θὰ τὸν δοκιμάσω καὶ ἴσως ἀπὸ αὐτὸν βγάλω τὸν καινούργιο Τζαίημς Ντήν. Στὴν ἐμφάνισι, ἄλλωστε, τοῦ μοιάζει...

Λίγο ἀργότερα, ἔγιναν οἱ σχετικὲς προτάσεις καὶ ὁ Σάξον δέχτηκε. Ἀλλά, ὅταν τὸ ζήτημα ἔφτασε ὡς τὸ "Ελβις γιὰ τὴν ἔγκρισι, ὁ «προφήτης» ἀρνήθηκε κατηγορηματικά, λέγοντας:

— Θεωρῶ τὸν κινηματογράφο σὰν τέχνη διαβολική!... Σὲ κανένα ὀπαδό μου δὲν ἐπιτρέπω νὰ διαφθαρῆ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ πολὺ περισσότερο στὸ Σάξον!...

Ὁ Γουίλσων ὅμως δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀπελπίζονται. Ἐπέμενε τόσο πολύ, ὥστε, στὸ τέλος, κέρδισε διπλὴ νίκη, μὲ τὴν ὑπόσχεσι μερικῶν χιλιάδων δολλαρίων. Ἔτσι, ὄχι μόνο πῆρε τὸ Σάξον, ἀλλὰ ἔπεισε καὶ τὸν ἴδιο τὸν «προφήτη» νὰ ἐμφανισθῆ σ' ἕνα φίλμ, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ἀγάπα με τρυφερά»!

Ὁ Γουίλσων κατόπιν ἔστειλε τὸ νεαρὸ Σάξον νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα ὑποκριτικῆς τέχνης, στὸ σχολεῖο «νέων ταλέντων», ποὺ διέθεταν τὰ στούντιο. Ἔπειτα, τοῦ ἔδωσε ἕνα ρόλο στὸ ἔξαλλο μουσικοχορευτικὸ φίλμ «Ἀνυπότακτα νειάτα», τὸ θέμα τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται σὲ μιὰ ἱστορία νεαρῶν ὀπαδῶν τοῦ «ρὸκ-ἔντ-ρόλλ», ποὺ εἶχαν σχηματίσει συμμορία κακοποιῶν!

Ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ ταινία τοῦ Σάξον, ὁ Γουίλσων δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος. Γι' αὐτό, πρὶν τοῦ δώσῃ ἄλλο ρόλο, τὸν ἔστειλε πάλι στὸ σχολεῖο νὰ συμπληρώσῃ τὶς σπουδές του. Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς εἶχε γλυκαθῆ πιὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα δολλάρια ποὺ εἶχε κερδίσει. Καὶ θέλοντας νὰ κερδίσῃ περισσότερα, σκέφτηκε νὰ γίνῃ «φωτογραφικὸ μοντέλο» γιὰ ἐξώφυλλα περιοδικῶν. Λίγο ἀργότερα, εἶδε τὶς πρῶτες φωτογραφίες του στὰ ἐξώφυλλα τῶν περιοδικῶν «Κόλλιερς», «Λούκ», «Φοτοπλαίη» καὶ «Μόντερν Σκρήν», γεγονὸς ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ ἀρχίσουν τὰ γράμματα νὰ φθάνουν κατὰ ἑκατοντάδες στὰ στούντιο! Συνιστοῦσαν νὰ χρησιμοποιηθῆ πιὸ συχνὰ σὲ ταινίες, γιατὶ ἦταν «γοητευτικὸς νέος» καὶ «ἀσυναγώνιστος στὸ ρὸκ-ἔντ-ρόλλ»!...

Ὕστερα ἀπὸ χιλιάδες τέτοιες ὑποδείξεις, τὰ στούντιο ἀνέθεσαν στὸ Σάξον νὰ συμπρωτοστατήσῃ μὲ τὴν Ἔστερ Γουίλλιαμς καὶ τὸν Τζὼρτζ Νέϊντερ στὸ αἰσθηματικὸ καὶ ἀστυνομικὸ φίλμ «Ραντεβοὺ μ' ἕναν ἄγνωστο». Λίγους μῆνες ἀργότερα, ὅταν τὸ φίλμ αὐτὸ παίχτηκε στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Εὐρώπη, τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ ἤθοποιοῦ ἔγινε γνωστὸ καὶ τὰ γράμματα τῶν θαυμαστριῶν του στὰ στούντιο ἦταν ἀναρίθμητα. Ἀπὸ τότε, τὸ ἄστρο τοῦ Τζὼν Σάξον ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνῃ σταθερὰ στὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ. Τώρα ὁ «γόης» αὐτὸς ἑτοιμάζει τὴν πέμπτη ταινία του μὲ τὸν παράξενο τίτλο «Χόρεψε ρὸκ-ἔντ-ρόλ, κούκλα μου!...».

Ὁ Τζὼν Σάξον — αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ του ὄνομα — γεννήθηκε στὴν πιὸ φτωχὴ γειτονιὰ τοῦ Μπροῦκλιν τῆς Ν. Ὑόρκης, στὶς 5 Αὐγούστου τοῦ 1935, ἀπὸ πατέρα σιδηροδρομικὸ ὑπάλληλο καὶ μητέρα πλύντρια, ποὺ εἶχαν ἀκόμη 5 παιδιά. Στὴν ἴδια αὐτὴ γειτονιὰ μεγάλωσε καὶ ἔμαθε ἀρκετὰ γράμματα, γιὰ νὰ ἀναζητήσῃ, σὲ ἡλικία 16 χρόνων, ἕνα ἐπάγγελμα. Δὲν κοπίασε πολὺ νὰ καταστολάξῃ κάπου, γιατὶ εἶχε τὴν τύχη νὰ γνωριστῆ μὲ τὸν ἄγνωστο τότε νεαρὸ "Ελβις Πρίσλεϋ καὶ νὰ γίνῃ ἀμέσως φίλος του, κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς ὀπαδοὺς τῆς «θρησκείας» του.

Ἂς σημειωθῆ ὅτι, πρὶν ἀπὸ τὴν ταινία «Ἀνυπότακτα νειάτα», ὁ Σάξον εἶχε κάνει καὶ μιὰ σύντομη ἐμφάνιση στὸ γνωστὸ φίλμ «Ζούγκλα τοῦ Σ' αὐτὴ τὴν ταινία παρουσιαζόταν σὰν ἕνας ἀνώνυμος χορευτὴς τοῦ «ρὸκ-ἔντ-ρόλ», ἀλλὰ καὶ... μαθητὴς ὁπλοφορῶν!...

Μὲ ὕψος 1.75, καστανὰ μάτια καὶ μαλλιὰ καὶ ἀθλητικὸ σῶμα, εἶναι ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς σημερινῆ-ἀμερικανικῆς νεολαίας.

Παίζει ἀσκετὰ καλὰ κιθάρα καὶ ἀκκορντεόν, ξέρει ὅλους τοὺς μοντέρνους χορούς, ντύνεται παράξενα καὶ ἔχει τρόπους ἐκκεντρικούς.

Κολυμπάει τόσο τὸ καλοκαίρι ὅσο καὶ τὸ χειμῶνα, ὁδηγεῖ αὐτοκίνητο σὰν τρελλὸς καὶ σημειώνει ἄπειρες ἐπιτυχίες ἀνάμεσα στὰ ὄμορφα κοριτσόπουλα τῆς Ἀμερικῆς. Ὅπου χορευτικὴ συγκέντρωσι, ἰδιωτικὴ ἢ δημόσια, ὁ Σάξον, μὲ τὴ κιθάρα του καὶ τὴ συντροφιά του, εἶναι πάντα ἀπὸ τοὺς πρώτους.

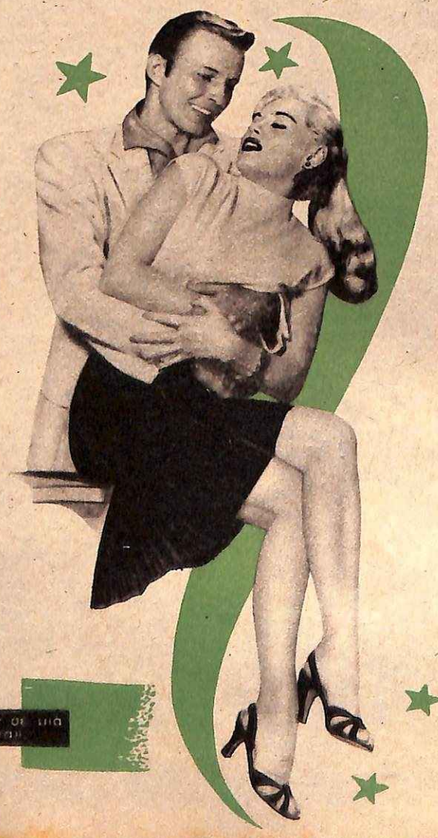
Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ «προσόντα» του, σκορπίζει παντοῦ τὸ κέφι, ἀλλὰ «ἀντικατάστης» τοῦ Ντὴν δὲ φαίνεται νὰ γίνῃ ποτέ.

Αὐτὸ τὸ παραδέχεται καὶ ὁ Γουίλσων, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἀνεκάλυψε, ποὺ συχνὰ λέει σὲ φίλους του γιὰ τὸ Σάξον:

— Στὴν ἐμφάνισι καὶ στοὺς τρόπους, ἀκόμη καὶ στὴν ἀκίνδυνη «λόξα», μοιάζει πολὺ τοῦ Ντήν, χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ ψυχή του. Ἀλλὰ εἶναι νέος ἀκόμη. Ἀργότερα θὰ σοβαρευτῆ ἀσφαλῶς.

Πρὸς τὸ παρόν, ὅσο θὰ διασκεδάζῃ ἡ βασιλεία τοῦ «προφήτη» Πρίσλεϋ καὶ τοῦ ἑξάλλου χοροῦ του, ὁ Σάξον θὰ μοῦ εἶναι ἀπαραίτητος. Θὰ κερδίσῃ κι' αὐτὸς δολλάρια, ἀλλὰ τὰ περισσότερα θὰ τὰ κερδίσω ἐγώ!...

ΤΖΩΝ ΚΕΡΜΠΥ

Ὁ Τζὼν Σάξον καὶ ἡ Μαὶρν Βαν Ντόρεν σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Ἀνυπότακτα νειάτα»

Ὁ "Ελβις Πρίσλεϋ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησεῦλες

★ Ἐπὶ τέσσερις μέρες, ἡ "Ινγκριντ Μπέργκμαν ἐγκατέλειψε στὸ Παρίσι τὰ παιδιά της καὶ τὸ θέατρο στὸ ὁποῖο παίζει τὸ ἔργο «Τσάϊ καὶ συμπάθεια» γιὰ νὰ πάῃ νὰ παραλάβῃ στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ βραβεῖο τῆς καλυτέρας ἠθοποιοῦ τοῦ 1956, τὸ ὁποῖο τῆς ἀπένειμε ἡ "Ενωσις Κριτικῶν τῆς Ἀμερικῆς, γιὰ τὸ ρόλο της στὸ φίλμ «Ἀναστασία». Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Μπέργκμαν ξαναγυρίζει στὴν Ἀμερική, ὕστερα ἀπὸ 7 χρόνια. Ὡς γνωστὸν ἐγκατέλειψε τότε τὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ παντρευτῆ τὸν Ροσσελίνι καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ μαζί του στὴν Ἰταλία.

Ἡ ἀπουσία αὐτὴ τῆς Μπέργκμαν ἀπὸ τὸ Παρίσι ἔγινε δυνατὴ χάρις σὲ μιὰ σύμβασι τῶν παραγωγῶν τοῦ φίλμ «Ἀναστασία» μὲ τοὺς ἐπιχειρηματίες τοῦ παρισινοῦ θεάτρου, στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ ἡ στάρ. Τὸ θέατρο ἔμεινε κλειστὸ τὴν 18, 19, 20 καὶ 21 Ἰανουαρίου, τὰ δὲ εἰσιτήρια τὰ εἶχαν ὅλα προαγοράσει γιὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς οἱ παραγωγοὶ τοῦ φίλμ, οἱ ὁποῖοι ἀσφάλισαν καὶ τὴν Μπέργκμαν γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 100 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς της ἔφτασε στὸ Παρίσι μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ὁ Ρουμπέρτο Ροσσελίνι, θέλοντας νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ. Ὅλοι ἐξεπλάγησαν βλέποντάς τον νὰ κάνῃ ἕνα τόσο μακρυὸ ταξίδι τώρα μὲ τοὺς αὐστηροὺς περιορισμοὺς στὴ βενζίνη. Ὁ Ροσσελίνι ὅμως τοῦ δήλωσε μὲ ὑπερηφάνεια: «Στὴν Ἰταλία βρίσκει κανεὶς ὅ-σα βενζίνη θέλει».

★ Καὶ ἄλλο ἔργο τοῦ Ἰουλίου Βὲρν μεταφέρεται στὸν κινηματογράφο. Πρόκειται γιὰ τὸ περίφημο «Ἀπὸ τὴ Γῆ στὴ Σελήνη», τὸ ὁποῖο θὰ ὀφείλεται στὴν ἀμερικανο - γαλλικὴ κινηματογραφικὴ συνεργασία. Ἤδη ὁ Γάλλος παραγωγὸς Ραοὺλ Λεβὺ ἔφυγε γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, προκειμένου νὰ μελετήσῃ τὶς δυνατότητες τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ τολμηροῦ αὐτοῦ ἔργου.

★ Ὁ "Αγγλος ἠθοποιὸς Μάϊκλ Ρεντγκρέϊβ, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική. Θὰ μεταβῇ ἀκολούθως στὸν "Αγιο Φραγκίσκο, στὰ Χόνγκ - Κόνγκ καὶ στὴ Σαϊγκόν, ὅπου θὰ γυρίσουν τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ νέου του φίλμ «"Ενας ἥσυχος Ἀμερικανός», βάσει τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ Γκράχαμ Γκρήν.

★ Ὁ περίφημος σκηνοθέτης "Αλφρεντ Χίτσκοκ εἰσήχθη σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Χόλλυγουντ, προκειμένου νὰ τοῦ γίνῃ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

★ "Υστερα ἀπὸ ἀπουσία 7 χρόνων, ἐπανῆλθε στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ ὁ "Ορσον Οὐέλλες, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα νέο φίλμ ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Τζὰκ "Αρνολντ. Ὁ τίτλος τοῦ ἔργου θ' εἶναι «Πλήρωσε τὸν διάβολο», καὶ ὁ "Ορσον Οὐέλλες θὰ ὑποδυθῆ σ' αὐτὸ ἕνα πλούσιο γαιοκτήμονα ποὺ θὰ ἔχῃ γιὰ ἀντίζηλο τὸν Τζὲφ Τσάντλερ.

★ Ὁ Κὲρκ Ντάγκλας, δὲ μπόρεσε νὰ μεταβῇ στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ νὰ παραλάβῃ, ὅπως ἡ Μπέργκμαν, τὸ βραβεῖο τοῦ καλυτέρου ἠθοποιοῦ τοῦ 1956, ποὺ τοῦ ἀπένειμαν γιὰ τὸ ρόλο του στὸ φίλμ «Βὰν Γκὸγκ» οἱ κριτικοὶ τῶν Ὑν. Πολιτειῶν. Ὁ Κὲρκ ποὺ ἀναπαύεται γιὰ μερικὲς μέρες στὴν ἔπαυλί του στὸ Πάλμ Σπρίνγκς, δαγκώθηκε ἀπὸ ἕνα σκύλο καὶ οἱ γιατροί του τὸν ὑποχρέωσαν νὰ κάνῃ ἀντιλυσσικὴ θεραπεία.

★ Κατὰ τοὺς διευθυντὰς τῶν γαλλικῶν κινηματογράφων, οἱ ἀγαπημένοι ἠθοποιοὶ τοῦ γαλλικοῦ κοινοῦ εἶναι κατὰ σειρὰν ὁ Λουῒς Μαριανό, ὁ Ζὰν Γκαμπέν, ἡ Μαίριλυν Μονρόε, ἡ Μισὲλ Μοργκάν, ὁ Ρομπὲρ Λαμουρέ, ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ἡ Μαρτὶν Καρόλ, ἡ Τζίνα Λολομπρίτζιντα, ὁ Γκάρυ Κοῦπερ, ἡ Σοφία Λόρεν, ὁ Ζεράρ Φιλίπ.

Οἱ Γάλλοι συγκινοῦνται ἰδιαιτέρως ἀπὸ σκηνὲς ποὺ παρουσιάζουν γκάνγκστερς, παθητικὰ φιλιά, γροθιές, κυνηγητὸ μὲ αὐτοκίνητα, ἐγκλήματα, ἐμπόριο λευκῆς σαρκός, γυμνά, διαρρήξεις, βιασμούς, φρίκη, ἀγωνία, ὡραῖα χρώματα, φαντασμαγορικὸ πλοῦτο.

Ἀντιπαθοῦν τέλος τὶς ἀερομαχίες, τὰ φαντάσματα, τὴν ποίησι, τὸν πολὺ διάλογο, τὰ προπαγανδιστικὰ φίλμ, τοὺς χωρικούς, τοὺς πάστορες καὶ τὰ ντοκυμανταίρ.

★ «Ὅσοι μὲ κατηγοροῦν, λέει ὁ "Ελβις Πρίσλεϋ, τὸ κάνουν γιὰ νὰ αὐτοδιαφημιστοῦν. Ξέρουν πολὺ καλὰ πὼς μιλῶντας ἐναντίον μου ἐπιτυγχάνουν μ' ἕναν ἀλάνθαστο τρόπο νὰ γίνῃ θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ ἄτομό τους. Ἀκόμα καὶ οἱ πάστορες ποὺ καταφέρονται ἐναντίον μου, τὸ κάνουν ἀπὸ ματαιοδοξία, γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας πολὺ καλὸς Χριστιανός».

★ Ὁ Βιττόριο ντὲ Σὶκα καὶ ὁ Πεπίτο Ἀμάτο καὶ ὁ Πάολο Στόπα, πέρασαν καὶ πάλι μαζὶ τὴ νύχτα τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, οἱ τρεῖς ἐκλεκτοὶ αὐτοὶ καλλιτέχνες τοῦ ἰταλικοῦ θεάτρου καὶ κινηματογράφου ἔχουν πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ περνοῦν μαζὶ τὶς πρῶτες στιγμὲς κάθε καινούργιου χρόνου, πιστεύοντας πὼς αὐτὸ ἐξασφαλίζει καὶ στοὺς τρεῖς μεγάλο γοῦρι.

★ Ὁ σκηνοθέτης Γιὰν Νεγκουλέσκο καὶ ἡ σύζυγος του Ντάστυ "Αντερσον - Νεγκουλέσκο, υἱοθέτησαν μιὰ μικρὴ Ναπολιτάνα, τὴν 'Αντέλα Πελοῦζο καὶ ὑποχρεώθηκαν νὰ ἀναβάλουν τὴν ἐπιστροφή τους στὴν Ἀμερική, ὥσπου νὰ τακτοποιήσουν τὰ χαρτιά, ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν γιὰ τὴν πάροντι μαζί τους στὶς Ὑν. Πολιτεῖες. Τὸ ξεῦγος ἔχει υἱοθετήσει καὶ στὸ παρελθὸν διάφορα ὀρφανά. Πρόκειται γιὰ ἕνα δῶρο ποὺ κάνουμε πότε - πότε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, δήλωσε ὁ διάσημος σκηνοθέτης, γιὰ νὰ δώσουμε περισσότερο «ἐνδιαφέρον» στὴ ζωή μας».

★ Ἡ Σοφία Λόρεν θὰ πάρῃ 70 ἑκατομμύρια λιρέττες γιὰ νὰ γυρίσῃ πέντε φίλμ γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ τηλεόρασι.

★ Ἡ Μαρίζα Μπάϊ, ποὺ περιμένει ἕνα παιδὶ γιὰ τὸν προσεχῆ Αὔγουστο, θὰ ἐγκαταλείψῃ σὲ λίγο τὰ ἀμερικανικὰ στούντιο γιὰ νάρθῃ νὰ ξεκουραστῆ στὸ Παρίσι, κοντὰ στὸ σύζυγό της Ζὰν - Πιὲρ Ὠμόν.

★ Ὁ Μάρλον Μπράντο, ποὺ ἀγάπησε τὴν Ἰσπωνία καὶ ἰδιαίτερα τὶς Γιαπωνέζες, κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονή του γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Αὐγουστιάτικο φεγγάρι», θὰ ξαναφύγῃ γιὰ τὴ Χώρα τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ «Σαγιονάρα». Δὲν ξέρει ποιὰ θὰ εἶναι ἡ παρτεναίρ του. "Εγιναν προτάσεις στὴν "Ωντρεῦ Χέπμπορν, ἐκείνη ὅμως ἀρνήθηκε νὰ ὑποδυθῆ μιὰ Γιαπωνέζα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ὁ ἀστὴρ τοῦ ἐξωφύλλου μας:

ΓΚΛΕΝ ΦΟΡΝΤ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ θέατρο τῆς παρέας

Η ΚΑΛΗ ΠΛΕΥΡΑ τῆς παρανομίας...

(Ἐκεῖνος μπαίνει μὲ μιὰν ἀγκαλιὰ ὑακίνθους στὰ χέρια του, Ἐκείνη τὸν ὑποδέχεται μὲ ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο).

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ θυμήθηκες, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἦταν ποτὲ δυνατὸ νὰ τὸ ξεχάσω;... Τὰ γενέθλια τῆς γνωριμίας μας, ἡ ἐπέτειος τῆς ἀγάπης μας, εἶναι καὶ μένει τὸ πιὸ ἁξιοσημείωτο περιστατικὸ στὴ ζωή μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (παίρνει τοὺς ὑακίνθους καὶ πάει νὰ στολίσῃ μ' αὐτοὺς ἕνα βάζο ἀπὸ γαλάζιο κρύσταλλο): Σ' εὐχαριστῶ γιὰ αὐτὸ ποὺ λές... Εἶναι πολὺ εὐγενικό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια): Εἶναι ἡ λιγώτερη εὐγένεια ποὺ σοῦ χρωστάω, αὐτή...

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ καταλαβαίνει τὴ βαθύτερη ἔννοια τῶν λόγων του, προσπαθεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὴν κουβέντα, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀφίσῃ νὰ γλυστρήσῃ ἀπάνω σ' ἕνα θέμα ποὺ εἶναι μοιραῖο καὶ φυσικὸ νὰ τὴν πληγώσῃ): Τί ὡραῖα ποὺ μυρίζουν αὐτοὶ οἱ ὑακίνθοι!... Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται τὸ ἀρωμά τους ἀνακατεμένο μὲ λίγο παράπονο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ εἰλικρινεῖς τύψεις, ἐνῶ τὴν ἀγκαλιάζει): Μοιάζουν μέ σένα... Καὶ σὺ κρύβεις πίσω ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σου, ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς ἀγάπης σου, πολὺ παράπονο!...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν ἀποκαρδιώνει ἁπαλὰ ὅσο κι' ἀποφασιστικά): Ἂς μὴ μιλᾶμε γι' αὐτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐπίμονα, τολμηρά): Ὄχι! ἀντίθετα, ἂς μιλοῦμε... Γιατί, ἀπὸ αὐτὸ ποὺ θὰ ποῦμε, βγαίνει ἡ δικαίωσί σου, καὶ... ἡ δικαιολογία μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ κάποια ψυχρότητα): Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπόλυτη νὰ δικαιωθῶ, τὸ ἴδιο ὅπως δὲν ἔχεις κι' ἐσὺ ἀνάγκη νὰ δικαιολογηθῆς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν καθίζει σχεδὸν διὰ τῆς βίας σὲ ἕνα ντιβάνι, κάθεται κι' αὐτὸς δίπλα της): Ἄκουσε· ἡ ἐπέτειος τῆς ἀγάπης μας συμπίπτει μὲ τὴν ἐπέτειο τοῦ ἐγωϊσμοῦ μου! Τόσα χρόνια τώρα σὲ κρατάω, χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζῃς, στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς μου, ἐνῶ σὲ θεωρῶ κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ ἄξια νὰ δεχτῆς τὸ ὄνομά μου...

ΕΚΕΙΝΗ (παραμένη): Δὲ σοῦ ζητάω τίποτα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ ξέρω, καὶ γι' αὐτὸ σὲ ἐκτιμῶ ἀκόμα πιὸ πολύ... Καὶ χωρὶς νὰ ζητᾶς ὅμως τίποτα, δὲν θὰ πῆ κι' ὅτι δὲν παραπονιέσαι... Γι' αὐτό, ἄσε με, σήμερα ποὺ ὁ ἔρωτάς μας γίνεται ἕνα χρόνο πιὸ παλιός, νὰ σοῦ ἐξηγήσω γιατὶ δὲν ἔγινε ἀκόμα νόμιμη σχέσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Σὲ παρακαλῶ!... Δὲ θέλω νὰ μοῦ πῆς τίποτα, οὔτε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλω ἐγώ!... Λοιπόν, ὅλοι ἔχουμε τὶς ἀδυναμίες μας — δικαιολογημένες ἢ ὄχι... Ἔχω κι' ἐγὼ τὴ δική μου... Δὲ μπορεῖ, δὲ θέλω, δὲν τολμῶ νὰ πικράνω ἕνα πολὺ ἀγαπημένο μου πρόσωπο, ποὺ νομίζω ὅτι δὲ θὰ ζήσῃ πολύ...

ΕΚΕΙΝΗ (παρασύρεται ἄθελά της στὴν ὁδυνηρὴ, τὴν ἐπικίνδυνη συζήτησι ποὺχει μάταια προσπαθήσει νὰ ἀποφύγῃ): Κι'

Τὸ πρῶτο ραντεβοῦ

ἔτσι, γιὰ νὰ μὴν πικράνῃς τὸ πρόσωπο αὐτὸ —ἂς τὸ ὀνομάσουμε: τὴ μητέρα σου— πικραίνεις ἐκείνην ποὺ λὲς ὅτι ἀγαπᾶς!... Κάτι πιὸ πολύ: Τὴν ἐξευτελίζεις στὰ μάτια τῶν τρίτων, σὰ μιὰ γυναίκα χωρὶς τιμή, χωρὶς ὑπόληψι — ἀφοῦ ὁ ἄντρας ποὺ λέει ὅτι τὴν ἀγαπάει δὲν τῆς κάνει τὴν τιμὴ νὰ τῆς χαρίσῃ τὸ ὄνομά του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι αὐτὸ θὰ γίνῃ μιὰ μέρα, ἀφοῦ στὸ χρωστάω δικαιωματικά;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν μοῦ χρωστᾶς τίποτα! Κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι τὸ κατάλληλο πρόσωπο ποὺ θὰ σοῦ ὑπενθυμίσω μιὰ ὀφειλὴ ποὺ δὲ νομίζω ὅτι ἔχεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι... Σοῦ χρωστάω τὸ ὄνομά μου... Σοῦ χρωστάω τὴ νομιμότητα τοῦ ἔρωτά μας, τὸ σεβασμὸ ἀπὸ μέρους τῶν τρίτων ποὺ πρέπει νὰ τοὺς ἀναγκάσω νὰ σοῦ βγάλουν τὸ καπέλλο!... Ἄφησέ μου ὅμως λίγον καιρό. Σὲ βεβαιώνω, εἶναι φοβερὸ αὐτὸ ποὺ σκέπτουμαι — φοβερό, ἀλλὰ καὶ πραγματικό: Ἡ εὐτυχία μου κοντά σου εἶναι δεμένη μ' ἕνα μοιραῖο γεγονὸς ποὺ θὰ μὲ στερήσῃ γιὰ πάντα ἀπὸ ἕνα ἀγαπημένο μου καὶ σεβαστὸ πλάσμα, ἀλλὰ καὶ θὰ μὲ ἀπελευθερώσῃ, θὰ μὲ λυτρώσῃ!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ λὲς τέτοια πράματα... Θάτανε φρικτὸ ἡ ἕνωσί μας νὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ ἕνα θάνατο!..

ΕΚΕΙΝΟΣ (κουνάει θλιβερὰ τὸ κεφάλι του): Κι' ὅμως, ἔτσι εἶναι — τὸ πούμε, δὲν τὸ ποῦμε...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀθελά της ἀφίνει νὰ τῆς ξεφύγῃ τὸ παράπονο ποὺ φουντώνει μέσα της): Πόσο μακρυὰ καὶ βασανιστικὴ προσμονή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει πιὸ σφιχτά): Ὠφέλιμη ὅμως γιὰ τὸν ἔρωτά μας!...

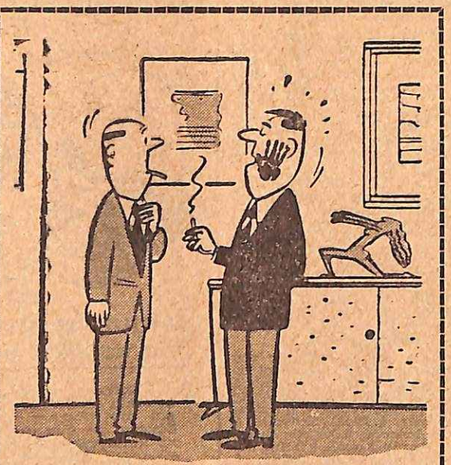
ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ὀδυνηρὴ ἔκπληξι): Ὠφέλιμη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά... Μπορεῖ — καὶ δὲν ἀντιλέγω— μιὰ παράνομη σχέσι νἄναι κέρδος τοῦ ἄντρα, ζημία τῆς γυναίκας: Ὁ ἄντρας τὰ δέχεται ὅλα χωρὶς νὰ δίνῃ τίποτα: ἡ γυναίκα τὰ δίνει ὅλα χωρὶς νὰ δέχεται τίποτα... Εἶναι ὅμως, χωρὶς ἄλλο, μιὰ ἐπωφελὴς δοκιμασία τῆς νομιμότητας ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ: Οἱ δυὸ ἄνθρωποι ποὺ συγκροτοῦν τὸ παράνομο ζευγάρι, γνωρίζουν ἀπὸ πολὺ κοντὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Δὲν παίρνονται ἀπρόοπτα κι' ἀβασάνιστα, γιὰ νὰ ἔχουν ὕστερα τὶς ὀδυνηρὲς ἀποκαλύψεις τοῦ χαρακτήρα τους, τὸ ξεπέταγμα τῶν ἐλαττωμάτων τους, ὅταν τὸ καημοθλάρσιμα τοῦ πρώτου καιροῦ θὰ ἐκτοπίσῃ τὰ ψεύτικα καὶ φτιαχτὰ προτερήματα τοῦ πολιτισμοῦ... Δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ἀποφασίζουν νὰ παντρευτοῦν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐποχὴ ἐρωτικῆς παρανομίας, εἶναι δυὸ σύζυγοι δοκιμασμένοι: Τοὺς ἔχει δοκιμάσει ἡ συμβίωσι ποὺ ἦρθε πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, κι' ἔτσι ξέρουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καλά, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ λόγος οὔτε τρόπος νὰ ἀπογοητευτοῦν ὅτι θὰ γνωρίσουν καὶ τὶς κακὲς πλευρὲς ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου!...

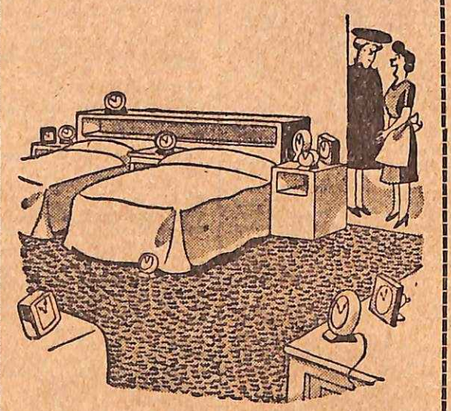
ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει μελαγχολικά): Πόσα πειστικά, πόσο εὔγλωττα εἶναι τὰ ἐπιχειρήματά σου γιὰ νὰ μὲ πείσῃς ὅτι πρέπει νἄμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ δραματική μου ἐκκρεμότητα ποὺ συνεχίζεται καὶ θὰ συνεχίζεται ἀγνωστο ἀκόμα ὡς πότε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ σφίγγει ἀκόμα πιὸ τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του, γεμάτος ζεστὴ εὐγνωμοσύνη): Δὲν εἶναι ἐπιχειρήματα, πίστεψέ με, ἐνὸς ἐπιτήδειου συνηγόρου σὲ μιὰ κακὴ ὑπόθεσι: εἶναι ἡ ἀλήθεια ἡ ἴδια!... Θὰ τὸ δῇς καὶ θὰ μὲ θυμηθῇς: Ὅταν παντρευτοῦμε, θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι! Τὴν εὐτυχία μὰς τὴ χρωστάει ἡ ζωὴ καὶ μᾶς τὴν ὑποσχέται ἡ πεῖρα τῆς συμβιώσεως —ἡ μόνη καλὴ πλευρὰ τῆς παρανομίας!... (Ἐκείνη δείχνει ὅτι πείθεται στὰ λόγια του —πιὸ πολὺ γιὰ νὰ μὴν τὸν δυσαρεστήσῃ, παρὰ γιατὶ ἔχει πειστῆ πραγματικά—, καὶ παραδίνεται μὲ μελαγχολικὴ μοιρολατρεία στὸ ἀγκάλιασμά του...).

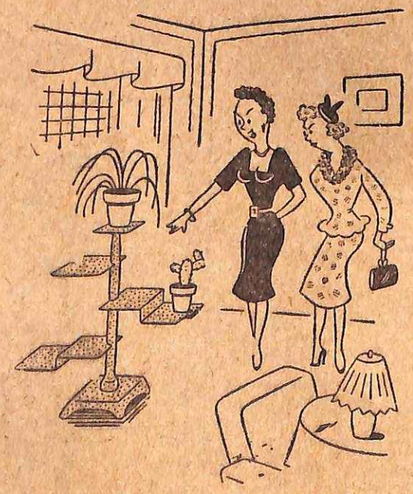
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

—Ἐσὺ πῶς τὰ πᾶς μὲ τὴ δική σου γραμματέα;

—Ἀλλοιῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ ξυπνήσῃ, τὸ πρωΐ, Καίτη μου!

—Στὰ καταστήματα κοστίζει μόνο 200 δραχμές. Τὸ ἔφτιασε ὅμως μόνος του ὁ ἄντρας μου καὶ μᾶς στοίχισε 400!...

ΑΡΣΕΝΙΚΕΣ «λεχῶνες»!...

Ἕνα ἔθιμο μὲ μυστηριώδη προέλευσι

Μιὰ ἀπὸ τὶς περιεργότερες ἀνθρώπειες ποὺ συναντοῦμε σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου εἶναι ἡ «λεχωνιὰ» τοῦ πατέρα. Ἀμέσως δηλαδὴ μετὰ τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ, ἡ μητέρα ἐπιδίδεται στὶς συνηθισμένες δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε, ἐνῶ ὁ σύζυγος ξαπλώνεται στὸ κρεβάτι της καὶ μένει ἐκεῖ ἐπὶ ἡμέρες, παριστάνοντας τὸν ἄρρωστο καὶ τὸν ἐξασθενημένο καὶ δεχόμενος τὶς περιποιήσεις τῆς γυναίκας του καὶ τῶν συγγενῶν!

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ συναντᾶται σὲ διάφορες φυλὲς Ἰθαγενῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῆς Μαρτινίκας. Ἐπίσης διετηρεῖτο μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὶς ἀπολίτιστες ὀρεινὲς φυλὲς τῆς Κίνας — ὅπου τὸ εἶχε ἤδη συναντήσει πρὸ 600 ἐτῶν ὁ Μάρκο Πόλο — καθὼς καὶ στοὺς Νογκαγιὰν τοῦ Καυκάσου καὶ στοὺς νέγρους τοῦ Κογκό.

Ἄλλοτε, ὑπῆρχε στὴν Κορσική, στὴ Σικελία καὶ στὴν Ἰβηρικὴ χερσόνησο. Ἀκόμη καὶ σήμερα διατηρεῖται στὴ χώρα τῶν Βάσκων ἕνα ὑπόλειμμα αὐτοῦ τοῦ ἐθίμου: Ἡ γυναῖκα σηκώνεται μετὰ τὸν τοκετὸ καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὸ νοικοκυριό της, ἐνῶ ὁ σύζυγος μένει στὸ κρεβάτι, παίρνει μαζί του τὸ νεογέννητο καὶ δέχεται ἐκεῖ τὰ συγχαρητήρια τῶν γειτόνων.

Ἔχουν γίνει πολλὲς προσπάθειες γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ προέλευσι αὐτῆς τῆς παράξενης συνηθείας, ἀλλ' ἀπέτυχαν, γιατὶ κι' οἱ ἴδιες οἱ φυλὲς ποὺ τὴν ἀκολουθοῦν δὲν ξέρουν ἀπὸ ποῦ προῆλθε.

Μερικοὶ ἀνθρωπολόγοι πιστεύουν ὅτι προορίζεται γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὰ κακὰ πνεύματα, ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἐπιλόχειο πυρετὸ στὴ λεχώνα.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἄλλωστε, στὴ Θουριγγία, ὅταν ἡ μητέρα πρωτοβγαίνῃ ἀπ' τὸ σπίτι της, βάζει τὸ παντελόνι τοῦ ἀνδρός της, ἐνῶ στὸ Ἀαργκάου φοράει τὸ καπέλλο του.

Ἔχει δοθῆ ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη ἐξήγησι σ' αὐτὸ τὸ ἔθιμο:

Σὲ ὡρισμένες πρωτόγονες κοινωνίες, ὁ ἄντρας ἀγοράζει τὴ γυναῖκα του καὶ γίνεται ἀπόλυτος κύριος καὶ ἀφέντης της. Τὰ παιδιὰ ὅμως ποὺ θὰ γεννήσῃ δὲν τοῦ ἀνήκουνε. Αὐτὰ εἶναι ἰδιοκτησία τῆς φυλῆς ἀπ' τὴν ὁποία προέρχεται ἡ μητέρα, κι' ἂν θέλῃ νὰ τὰ πάρῃ ὁ πατέρας, πρέπει νὰ τ' ἀγοράσῃ κι' αὐτά.

Μὲ τὴν πρόοδο λοιπὸν τοῦ πολιτισμοῦ, οἱ ἄντρες ἐπιδιώξανε νὰ ἐπιτύχουν δικαιώματα ἰδιοκτησίας στὰ παιδιά τους, καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισαν νὰ προσποιοῦνται πὼς ὑπέφεραν καὶ δεινοπάθησαν γιὰ νὰ τὰ φέρουν στὸν κόσμο, ὅσο κι' οἱ μητέρες! Ἔτσι προῆλθε τὸ ἔθιμο τῆς «λεχωνιᾶς τοῦ πατέρα».

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν εἶναι πάντοτε φανταστικὰ καὶ ἀνύπαρκτα αὐτὰ τὰ δεινοπαθήματα τοῦ πατέρα... Σὲ ὡρισμένες φυλὲς τῆς Βραζιλίας, μετὰ τὸν τοκετό, ὁ πατέρας ἀπομονώνεται σὲ μιὰ καλύβα, μένει στὸ κρεβάτι καὶ ὑποβάλλεται σὲ αὐστηρὴ νηστεία ἐπὶ ἕξη μῆνες, ποὺ τὸν καταντάει σωστὸ σκελετό!

Μετὰ τὶς 40 πρῶτες μέρες, μαζεύονται οἱ συγγενεῖς γιὰ ἕνα συμπόσιο. Προηγουμένως ὅμως γρατζουνίζουν βαθειὰ τὸ δέρμα τοῦ πατέρα μ' ἕνα μυτερὸ δόντι ἀγριμιοῦ κι' ὕστερα πλένουν τὶς πληγές του μὲ νερὸ ὅπου ἔχει μουσκέψει ἕνα εἶδος κόκκινης πιπεριᾶς, ὑπερβολικὰ καυτερής!

Καταλαβαίνετε τώρα πόσο ὑποφέρει αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος! Θὰ προτίμοῦσε ἀσφαλῶς νὰ τὸν καίγανε ζωντανό... Κι' ἔξ ἄλλου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοῦ ξεφύγῃ οὔτε ἕνα βογγητό, γιὰ λόγους... ἀνδρικῆς ἀξιοπρεπείας!

Ὅταν τελειώσῃ αὐτὸ τὸ μαρτύριο, τὸ ρίχνουν ὅλοι στὸ φαγοπότι, ἐνῶ ὁ πατέρας μένει στὸ κρεβάτι του, νηστικός!

Στὴ Γροιλανδία ἐξ ἄλλου, ὁ σύζυγος δὲν πρέπει νὰ κάνῃ ἄλλη δουλειά, ἐκτὸς ἀπ' τὸ ἀπολύτως ἀπαραίτητο ψάρεμα, ἂν δὲν θέλῃ νὰ πεθάνῃ τὸ παιδί του. Γίνεται δὲ κι' αὐτὸς «ἀκάθαρτος», μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του, κατὰ τὸν τοκετό. Ἔτσι πιστεύουν τουλάχιστον οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Γροιλανδίας — κι' οἱ προλήψεις τους αὐτὲς δὲν εἶναι παρὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐθίμου τῆς «λεχωνιᾶς τοῦ πατέρα».

Πρέπει ν' ἀναφέρουμε ἐπίσης μιὰ παληὰ συνήθεια τῶν Ἐσθονῶν: Μετὰ τὸ βάφτισμα τοῦ νεογεννήτου, πηγαίνουν ὅλοι σ' ἕνα δημόσιο λουτρό, ὅπου ἡ μαμὴ ἢ ὁ νουνὸς μαστιγώνει τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ μὲ μιὰ γερὴ καὶ τσουχτερὴ βίτσα! Αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ ὑποφέρῃ λίγακι κι' ὁ πατέρας καὶ νὰ συμμερισθῇ ἔτσι τὰ ὅσα τράβηξε ἡ γυναῖκα του γιὰ νὰ φέρῃ στὸν κόσμο τὸ παιδί τους.

Πρωτότυπο περιπετειῶδες μυθιστόρημα ὑπὸ Ἐμίλιο Σαλγκάρι

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ ἐλέφας κατορθώνει νὰ ξερριζώσῃ τὸ δέντρο. Καθὼς ὁ Γεράκης πέφτει κάτω μερικοὶ Ἰθαγενεῖς, ποὺ εἶναι κρυμμένοι ἀνάμεσα στὰ μπαμποῦ, τὸν πυροβολοῦν. Εὐτυχῶς, ὅμως, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀπρόοπτη ἐπέμβασις τοῦ Λάκον-Τάϋ, τῆς κόρης του καὶ τοῦ Φένγκ, ποὺ εἶχαν ἀνησυχήσει ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, τὸν σώζει. Ὁ ψευτο-Σιδὰχ κατορθώνει νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν Μιὲν-Μίνγκ, ποὺ τὸν εἰδοποιεῖ, ὅτι μιὰ καινούργια ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ γιατροῦ θὰ γίνῃ κοντὰ στὶς ὄχθες τῆς λίμνης Τοῦλι-Σάπ. Σ' ἕνα κυνῆγι, ἡ Λέν-Λάϊ σώζει μὲ τὴν ἑτοιμότητα καὶ τὴν ψυχραιμία του τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα της καὶ τοῦ γιατροῦ.

7ον

— Τὸ μόνο ποὺ ἔκαμα εἶναι ὅτι πυροβόλησα στὴν κατάλληλη στιγμή, ἀπάντησε γελῶντας ἡ νέα.

— Κάθε ἄλλος στὴ θέσι σου θὰ τάχανε, εἶπε ὁ γιατρός. Θαυμάζω τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία σου.

— Νά ἕνα ἐγκώμιο ποὺ δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ, γιατὶ προέρχεται ἀπὸ ἕνα λευκὸ καὶ γιατὶ αὐτὸς ὁ λευκὸς εἶσαστε σεῖς,γιατρέ, εἶπε ἡ νέα.

— Τὸ ἀξίζεις, Λὲν - Λάϊ, εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν εἶσαι μόνον ἡ πιὸ ὄμορφη νέα τοῦ Σιάμ, ἀλλὰ κι' ἡ πιὸ θαρραλέα. Ὅλες οἱ λευκὲς θὰ σὲ ζήλευαν ἂν σ' ἔβλεπαν αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ὁ στρατηγὸς κύτταζε μὲ συγκίνησι τοὺς δυὸ νέους. Εἶχε καταλάβει τώρα ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔνωνε ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν ἁπλὴ φιλία.

Προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ μὴ δείξῃ τὴ συγκίνησί του.

— Πᾶμε νὰ δοῦμε τὶς τίγρεις, γιατρέ, εἶπε. Εἶναι δυὸ ὑπέροχα ζῶα.

Ἐνῶ ὁ στρατηγὸς ἀπομακρυνόταν, ὁ γιατρὸς ἔσκυψε καὶ εἶπε σιγὰ στὴ νέα:

— Σ' ἀγαπάω, Λὲν - Λάϊ.

Ἡ νέα κατέβασε τὰ μάτια κι' ἔγινε κατακόκκινη.

— Θὰ ἦταν ἕνα πολὺ ὄμορφο ὄνειρο ν' ἀγαπηθῶ ἀπὸ σᾶς, γιατρέ, ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουνόταν.

Δυὸ δάκρυα κύλησαν ταυτόχρονα ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Ἐλᾶτε, Λὲν - Λάϊ, τῆς εἶπε ὁ γιατρός. Ἂς δοῦμε ποῦ χτυπήσατε αὐτὴ τὴν τίγρι, ποὺ ἦταν ἕτοιμη νὰ μᾶς κατασπαράξῃ.

Ἡ τίγρις εἶχε πέσει ἀνάμεσα σὲ δυὸ χαμηλοὺς θάμνους. Στὸ μέτωπό της καὶ ἀκριβῶς στὴ μέση διακρινόταν μιὰ στρογγυλὴ τρύπα, ἀπὸ ὅπου ἔτρεχε ἕνα μαυροῦδερὸ αἷμα.

— Τί θαυμαστὴ ἀκρίβεια! εἶπε ὁ γιατρός. Οὔτε ὁ καλύτερος κυνηγὸς ἂν βρισκόταν σὲ παρόμοια θέσι μὲ τὴ δική σας, δὲν θὰ κατάφερνε νὰ σκοπεύσῃ τόσο καλά.

— Ὁμολογῶ ὅτι τὰ γέρια μου θάτρεμαν! πρόσθεσε ὁ στρατηγός.

— Ἁπλῆ σύμπτωσι, εἶπε ἡ νέα.

— Ἂς πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὴ θηλυκιά, πρότεινε ὁ στρατηγός. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ πίθηκος δὲν θὰ τῆς εἶχε ἀφήσει οὔτε δυὸ πλευρὲς ἀνέπαφες... Ἀλλὰ δὲν ἦταν λιγώτερο ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὸν ἀρσενικό. Αὐτὰ τὰ ζῶα ἔχουν καταπληκτικὴ ἀντοχή.

Ἡ σφαῖρα τοῦ γιατροῦ τὴν εἶχε χτυπήσει στὸ κεφάλι κι' ὁ θάνατός της φαίνεται πὼς ἦταν ἀκαριαῖος.

Ὁ στρατηγὸς ἔσκυψε καὶ τῆς ἔψαξε τὸ στῆθος.

— Τί τρομερό! εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Μέτρησα δώδεκα σπασμένες πλευρές... Γιὰ τὶς ὑπόλοιπες δὲν εἶμαι βέβαιος. Κι' ὡστόσο, αὐτὸ τὸ ζῶο εἶχε τὴ δύναμι νὰ σηκωθῇ κι' εἶχε ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ μᾶς κατασπαράξῃ.

— Τὸ κυνῆγι ἦταν ὑπέροχο, παρατήρησε ὁ γιατρός. Μόνον ὅτι δὲν καταφέραμε νὰ βροῦμε ἔστω κι' ἕνα ὁλόμικρο θήραμα γιὰ νὰ φᾶμε τὸ μεσημέρι.

— Τὰ δέρματα αὐτῶν τῶν θηρίων θὰ μᾶς ἀποζημιώσουν γιὰ τὰ μπιφτέκια ποὺ θὰ μᾶς λείψουν ἀπὸ τὸ σημερινὸ φαγητό μας, εἶπε ὁ στρατηγός. Γιὰ σήμερα, δὲν ἔχουμε νὰ κάμωμε τίποτα ἄλλο. Ἂς γυρίσωμε στὴν κατασκήνωσι...Θὰ στείλωμε κατόπιν τὸν Φένγκ καὶ τὸν Σιδὰχ γιὰ νὰ γδάρουν αὐτὰ τὰ ζῶα καὶ νὰ πάρουν τὸ δέρμα τους.

Διευθύνθηκαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ἡ μικρὴ κατασκήνωσι. Φτάνοντας ἐκεῖ αἰσθάνθηκαν μιὰ εὐχάριστη ὀσμή, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ χύτρα, ποὺ βρισκόταν στὴ φωτιά.

— Φαίνεται πὼς ὁ Φένγκ δὲν ἔχασε τὸν καιρό του, εἶπε ὁ στρατηγός. Τί βράζεις μέσα στὴ χύτρα;

—"Ενα ἀγριογούρουνο ποὺ τὸ σκότωσα πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης.

— Εἶσαι ὑπέροχος, τοῦ εἶπε ὁ Λάκον - Τάϋ. Ἐμεῖς δὲν κατωρθώσαμε νὰ σκοτώσωμε παρὰ μόνον δυὸ τίγρεις, μιὰ ἀρσενικιὰ καὶ μιὰ θηλυκιά.

Ὁ Φένγκ ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του Μιὰ ζωηρὴ ἔκπληξι εἶχε ζωγραφιστῆ στὸ πρόσωπό του. Φοβόταν μήπως εἶχε παρακούσει.

Ἕνα σατανικὸ τέχνασμα

Τὴν ἄλλη μέρα, ξέστησαν καὶ πάλι τὶς σκηνὲς καὶ συνέχισαν τὴν πορεία τους.

Ὅλοι βιάζονταν νὰ φτάσουν στὶς ὄχθες τῆς Τοῦλι - Σάπ. Ὁ στρατηγὸς κι' οἱ σύντροφοί του γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς ὕπουλους κινδύνους τῆς ζούγκλας. Κι' ὁ Σιδάχ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, γιατὶ ἤλπιζε πὼς ἐκεῖ θὰ κέρδιζε τὸ σκουφάκι τοῦ μανδαρίνου, ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Μιὲν-Μίνγκ.

Ὁ μικρὸς ὅμιλος ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ ἀνάμεσα στὰ ἀπέραντα δάση καὶ κατὰ τὸ ἀπόγεμα τῆς πέμπτης ἡμέρας, ἔφτασε, τέλος, στὶς ὄχθες αὐτῆς τῆς λίμνης.

Ἡ Τοῦλι-Σὰπ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες λίμνες τοῦ Σιάμ. Ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰώνα, κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ Σιαμέζοι τὴν ἀγνοοῦσαν, γιατὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ στὶς ἄγριες αὐτὲς περιοχές, ποὺ βρίσκονταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῶν πολεμοχαρῶν Στιένγκων. Οἱ ὄχθες της σκεπάζονταν ἀπὸ ἀπέραντα δάση, ὅπου κατοικοῦν κοπάδια ἀπὸ ἐλέφαντες, ρινόκερους, ἐλάφια, ἀγριογούρουνα, βούβαλους καὶ ἀναρίθμητες στρατιὲς ἀπὸ πιθήκους. Μέσα στὰ νερὰ αὐτῆς τῆς λίμνης, ἐξ ἄλλου, ζοῦν τρομεροὶ ἀλιγάτορες.

Ὁ Λάκον-Τάϋ κι' οἱ σύντροφοί του κατασκήνωσαν κοντὰ σὲ μιὰ ἐρειπωμένη παγόδα, ποὺ ἡ στέγη της εἶχε καταρρεύσει κι' εἶχαν μείνει μόνον οἱ τοῖχοι της.

Μεγάλα κοπάδια ἀπὸ πελεκάνους πετοῦσαν κοντὰ στὶς ὄχθες.

— Τί ὑπέροχη λίμνη! εἶπε ὁ γιατρός.

— Ἐδῶ θὰ μπορέσωμε νὰ βροῦμε ἀφθονο κυνήγι, ἀπάντησε ὁ Λάκον-Τάϋ.

— Εἴμαστε ἀκόμη μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς Ἀνγκόρ;

— Ὁ Φένγκ, ποὺ ξέρει αὐτὰ τὰ μέρη, γιατὶ ἔζησε ἐδῶ στὰ παιδικά του χρόνια, μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ χρειαστοῦμε δυὸ ἡμέρες γιὰ νὰ φτάσωμε στὴν Ἀνγκόρ, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Ἡ φυλή του ζῆ κάπου ἐδῶ...

— Κοντὰ στὶς ἐκβολὲς τοῦ Κοὺν-Μπορεῖ, ἐξήγησε ὁ Φένγκ.

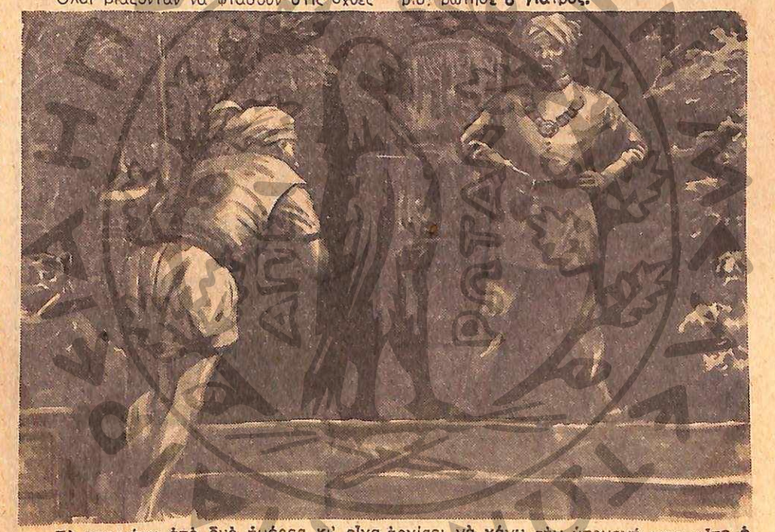
— Θὰ βροῦμε, λοιπόν, στὸ δρόμο μας τοὺς συμπατριῶτες σου: ρώτησε ὁ στρατηγός.

— Σίγουρα, ἀφέντη.

— Λὲς νὰ σὲ θυμηθοῦν:

— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς εἶναι ἀδελφὸς τοῦ πατέρα μου καὶ δὲ μπορεῖ νὰ μὴν μ' ἀναγνωρίσῃ.

— Ἡ φυλή σου μένει σὲ δικό της χωριό; ρώτησε ὁ γιατρός.

—Σὲ περιμένω ἀπὸ δυὸ ἡμέρες κι' εἶχα ἀρχίσει νὰ χάνω τὴν ὑπομονή μου, εἶπε ὁ Μιὲν Μίνγκ στὸ Σιδάχ.

— "Οχι, ἀπάντησε ὁ Φένγκ. Οἱ συμπατριῶτες μου ζοῦν στὰ δάση, ὅπως τὰ ἄγρια θηρία. Γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν ἀπὸ τὶς κακοκαιρίες, χώνουν μερικοὺς πασσάλους στὸ χῶμα καὶ ρίχνουν ἀπὸ πάνω καὶ στὰ πλάγια κλαδιά. Δὲ μένουν, ἄλλωστε, σὲ ὡρισμένο μέρος. Πηγαίνουν πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, ἀνάλογα μὲ τὰ καπρίτσια τους... Τρέφονται ἀπὸ τὸ κυνήγι. Τὸ στομάκι τους εἶναι τόσο γερό, ποὺ μποροῦν νὰ χωνέψουν καὶ πέτρες.

Κάθησαν σὲ λίγο νὰ φᾶνε.

Ὁ Φένγκ καὶ ὁ Σιβὰχ εἶχαν στήσει τὶς σκηνὲς στὴν ἄκρη τῆς αὐλῆς, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς τοίχους, γιατὶ ἦταν τόσο ἑτοιμόρροποι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πέσῃ κανένα κομμάτι τους τὴ νύχτα καὶ νὰ σκοτώσῃ ἐκείνους ποὺ θὰ βρίσκονταν ἀπὸ κάτω. Ἔδεσαν, ἐξ ἄλλου, τὰ ἄλογα στὴν πόρτα τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβόλου.

— Αὐτὴ ἡ παγόδα θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι πολὺ παληά, εἶπε ὁ γιατρός, ποὺ σηκώθηκε μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ πλησίασε στοὺς τοίχους.

— Ἔχει ἡλικία χιλιάδων ἐτῶν, ἀπάντησε ὁ Λάκον-Τάϊ ποὺ τὸν συνώδευε. Χτίστηκε πιθανότατα ἀπὸ τοὺς Κμέρ, τὸ μυστηριώδη αὐτὸ λαό, ποὺ ἄφησε πολλὰ δείγματα τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του καὶ ποὺ τὰ ἴχνη του χάθηκαν κατόπιν. Αὐτοὶ οἱ Κμὲρ ἦταν τόσο πολυάριθμοι καὶ τόσο δυνατοί, ποὺ μποροῦσαν νὰ κινητοποιήσουν πέντε ἑκατομμύρια πολεμιστῶν κι' εἶχαν ἑκατὸν εἴκοσι βασιλιάδες γιὰ νὰ τοὺς διοικοῦν.

— Καὶ πῶς ἐξαφανίστηκε αὐτὸς ὁ λαός;

— Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. 'Απορροφήθηκε ἴσως ἀπὸ τοὺς Σιαμέζους καὶ τοὺς Καμποτζιανούς... Οἱ τελευταῖοι ἀπόγονοι τῶν Κμὲρ εἶναι πιθανὸν οἱ Στιένγκοι. Θὰ σᾶς φανῆ, βέβαια, παράξενο πῶς ἕνας λαός, ποὺ ἄφησε τόσα μεγαλόπρεπα μνημεῖα καὶ ποὺ εἶχε φτάσει σ' ἕνα ὑψηλὸ ἐπίπεδο πολιτισμοῦ, ἔπεσε τόσο χαμηλά... Ἀλλὰ ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ ἐμεσολάβησε;... Πόλεμοι, σεισμοί, κατακλυσμοί, ἐπιδρομὲς ἄλλων λαῶν λιγώτερο πολιτισμένων... Κυττάξετε, γιατρέ, πόσο μεγάλη εἶναι αὐτὴ ἡ παγόδα, ποὺ καταπορέει σιγὰ-σιγά...

Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνῃ.

Ἡ παγόδα αὐτὴ εἶχε τέσσερες σειρὲς ἀπὸ κολῶνες, ποὺ οἱ ἐπιφανειές τους σχεπάζονταν ἀπὸ χρωματιστὲς γλυπτὲς παραστάσεις κι' οἱ βάσεις τους ἦταν ἐπιχρυσωμένες. Οἱ ἀποστάσεις ποὺ τὶς χώριζαν τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μίκραιναν ὁλοένα, ἀλλὰ ταὐτόχρονα τὸ ὕψος τους μεγάλωνε.

Στὴ μέση τοῦ ναοῦ ὑψωνόταν ἕνα γιγαντιαῖο ἐπιχρυσωμένο ἄγαλμα, πάνω σὲ μιὰ βάσι ἀπὸ κορμοὺς δένδρων, ποὺ στολίζονταν καλλιτεχνικὰ μὲ κογχύλια καὶ ὄστρακα ἀπὸ χελώνες. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ θὰ παρίστανε σίγουρα κάποια θεότητα τῶν μυστηριωδῶν Κμέρ.

Ὁ Λάκον-Τάϊ κι' ὁ γιατρὸς περιεργάζονταν μ' ἐνδιαφέρον αὐτὲς τὶς κολῶνες, ὅταν, ξαφνικά, νόμισαν πὼς εἶδαν ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ χάθηκε σὲ λίγο σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς διαδρόμους, στὸ βάθος τοῦ ναοῦ.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἔκαμα λάθος, εἶπε ὁ γιατρός. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος...

— Ἄ, τὸν εἴδατε καὶ σεῖς; ρώτησε ὁ στρατηγός.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Χάθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ διαδρόμου ποὺ φαίνεται ἐκεῖ κάτω...

— Αὐτὴ ἡ παγόδα κατοικεῖται ἴσως ἀπὸ κάποιο πνεῦμα, εἶπε ὁ Λάκον-Τάϊ, μὲ συλλογισμένο ὕφος.

— Δὲν πιστεύω αὐτὲς τὶς δεισιδαιμονίες, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Θέλετε νὰ πᾶμε σ' αὐτὸ τὸ διάδρομο;...

— Ἔχω ἕνα κομμάτι κερὶ στὴν τσέπη μου... Ἴσως νὰ ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἡμιαγρίους Στιένγκους, ποὺ μένουν σ' αὐτὰ τὰ μέρη... Εἶναι καλό, πάντως, νὰ βεβαιωθοῦμε...

Ἄναψαν τὸ κερί, ἔβγαλαν τὰ ἐγχειρίδιά τους καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ διαδρόμου. Τὸ σκοτάδι ἦταν πολὺ πυκνὸ ἐκεῖ μέσα κι' αἰσθανόταν κανεὶς μιὰ ἀνυπόφορη ὀσμὴ μούχλας. Οἱ τοῖχοι, ποὺ ἦταν ντυμένοι μὲ γαλάζια πορσελάνη, εἶχαν πέσει σὲ πολλὰ μέρη κι' ἔδλεπες κάθε τόσο σωροὺς ἀπὸ ἐρείπια.

Προχώρησαν ἔτσι ὡς πενῆντα ἢ ἑξῆντα βήματα, χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένα κι' ἔφτασαν σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ αὐλή, ὅπου βρίσκονταν ἄλλοτε τὰ κελλιὰ τῶν μοναχῶν. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ εἶχαν καταρρεύσει καὶ μόνο μερικοὶ τοῖχοι σώζονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

— Φαίνεται πὼς κάμαμε λάθος, εἶπε ὁ Λάκον-Τάϊ. Ἐκεῖνο ποὺ νομίσαμε γιὰ ἄνθρωπο, δὲν ἦταν ἴσως παρὰ ἡ σκιὰ ἢ δική σας ἢ ἡ δική μου ποὺ ἔπεφτε πάνω στὸν τοῖχο.

Ξαναγύρισαν κατόπιν στὰ βήματά τους κι' ἔφτασαν στὴν πρώτη αὐλή, ὅπου ὁ Φένγκ εἶχε ἀνάψει μιὰ μεγάλη φωτιὰ κοντὰ στὶς σκηνές.

Γιὰ νὰ μὴ φοβίσουν τὴ Λὲν-Λάϊ, δὲν εἶπαν τίποτα γιὰ τὴ σκιὰ ποὺ εἶχαν ἰδῆ. Ὅταν, ὅμως, ἡ νέα ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ στὴ σκηνή της, εἶπαν στὸν Φένγκ καὶ τὸν Σιβὰχ νὰ προσέχουν καὶ τοὺς ἀφηγήθηκαν τὴν περιπλάνησί τους στὸ ἐσωτερικὸ τῆς παγόδας.

Ὁ ψευτο-Σιβάχ, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ἀφήγησι, κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ δυσπιστία.

— Σίγουρα θὰ κάματε λάθος, τοὺς εἶπε. Κανεὶς δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ μείνῃ σ' αὐτὴ τὴν παγόδα, ποὺ καταρρέει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Σκέφτηκε ταὐτόχρονα πὼς οἱ ἄνθρωποι τοῦ «πουράμ», ἦταν πολὺ ἀπρόσεκτοι κι' ὅτι ἡ ἀπροσεξία τους μποροῦσε νὰ τοὺς κάμῃ νὰ προδοθοῦν.

— Ἂν αὐτὴ ἡ σκιὰ ξαναεμφανιστῆ, θὰ τὴν ὑποδεχθῶ μὲ μιὰ καλὴ τουφεκιά, εἶπε στὸν Φένγκ. Μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς ἥσυχος, σύντροφε. Ἐγὼ δὲ φοβᾶμαι τὰ πνεύματα...

Ὁ Φένγκ, ὅταν ὁ στρατηγὸς κι' ὁ γιατρὸς πῆγαν στὴ σκηνή τους, πλάγιασε κι' αὐτός, γιατὶ ἦταν κατάκοπος. Θὰ σηκωνόταν ἀργότερα γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Σιβάχ.

Πέρασε ὡς μιὰ ὥρα. Στὴ μικρὴ κατασκήνωσι, ὅλοι κοιμόνταν.

Ὁ μόνος ποὺ ἀγρυπνοῦσε ἦταν ὁ Σιβάχ. Σηκώθηκε, ξαφνικά, κρέμασε τὸ ὅπλο ἀπὸ τὸν ὦμο του κι' ἀπομακρύνθηκε ἀθόρυβα πρὸς τὸ μέρος τῆς παγόδας.

Ὅταν ἔφτασε στὰ πρῶτα σκαλοπάτια εἶδε ἀνάμεσα στὶς κολῶνες ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἐπιβλητικὸ ὄγκο τοῦ κορμιοῦ του.

— Ὁ «πουράμ», ψιθύρισε.

Ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος του κι' ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι μπροστά του.

— Στὶς διαταγές σου, ἀφέντη, εἶπε.

— Σὲ περιμένω ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, κι' εἶχα ἀρχίσει νὰ χάνω τὴν ὑπομονή μου, ἀπάντησε ὁ Μιὲν-Μίνγκ.

— Ὁ Λάκον-Τάϊ κι' οἱ σύντροφοί του σταμάτησαν γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν, ἀφέντη, εἶπε ὁ Σιβὰχ ἢ καλύτερα ὁ Κοπόμ. Δὲν μποροῦσα νὰ τοὺς βιάσω...

— Ἀγόρασα μιὰ βάρκα ἀπὸ τοὺς Στιένγκους τοῦ Κοὺν-Μωθρέϋ, συνέχισε ὁ «πουράμ». Ἡ βάρκα αὐτὴ περιμένει καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα πιὸ πέρα... Ἂς τελειώνωμε.

— Τί πρέπει νὰ κάμω, ἀφέντη; ρώτησε ὁ Κοπόμ. Ὁποια κι' ἂν εἶναι ἡ διαταγή σου, θὰ τὴν ἐκτελέσω.

— Κοιμᾶται ὁ λευκὸς γιατρός;

— Ναί, ἀφέντη.

— Κι' ὁ Φένγκ ποῦ εἶναι;

— Κοιμᾶται κοντὰ στὴ φωτιά.

Ὁ Μιὲν-Μίνγκ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ μεταξωτὴ ζώνη του δυὸ μικροσκοπικὰ μπουκαλάκια καὶ μιὰ ἀσημένια καρφίτσα μὲ πολὺ λεπτὴ αἰχμή.

— Ἀρκεῖ νὰ βουτήξῃς τὴν καρφίτσα μέσα στὸ ὑγρὸ ποὺ βρίσκεται μέσα σ' αὐτὰ τὰ μπουκαλάκια καὶ κατόπιν νὰ κεντήσῃς μὲ τὴ μύτη της τὸ λευκὸ γιατρό, εἶπε στὸν Κοπόμ. Ὅσο δυνατὸς κι' ἂν εἶναι, θὰ βυθισθῆ ἀμέσως σὲ ληθαργικὸ ὕπνο, ποὺ θὰ κρατήσῃ πολλὲς ὧρες... Θὰ κάμῃς ἐπειτα τὸ ἴδιο καὶ στὸ Φένγκ.

— Κι' ἂν μ' ἀκούσῃ τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπῶ στὴ σκηνή του; ρώτησε ὁ Κοπόμ.

Ὁ Μιὲν-Μίνγκ τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὸ βλέμμα του.

— Θέλεις νὰ κερδίσῃς τὸ σκουφάκι τοῦ μανδαρίνου, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃς καθόλου; τοῦ εἶπε.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιάσω καὶ τὴ ζωή μου γιὰ σένα, ἀφέντη, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κοπόμ. Ἡ μόνη χάρι ποὺ σοῦ ζητάω εἶναι νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἄδεια νὰ τὸν σκοτώσω, ἂν τυχὸν ξυπνήσῃ καὶ μὲ ἰδῆ.

— Ποτέ! φώναξε ὁ Μιὲν-Μίνγκ. Δὲ θέλω νὰ ἔχω μπλεξίματα μὲ τοὺς λευκούς. Σοῦ τὸ ἔχω ξαναπῆ... Ἂν οἱ Στιένγκοι ποὺ θὰ τὸν παραλάβουν, νομίσουν πὼς πρέπει νὰ τὸν σκοτώσουν, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν... Κανεὶς, ὅμως, δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ ὑποπτευτῆ, ὅτι ἔχω κάποια σχέσι μ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Κι' ἄλλωστε, οἱ Στιένγκοι ποὺ ἔχω μισθώσει τὶς ὑπηρεσίες τους, δὲν ξέρουν ποιὸς εἶμαι.

Ὁ Κοπὸμ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Θαυμάζω τὴ σύνεσί σου, ἀφέντη, εἶπε.

— Φαντάζεσαι, λοιπόν, πὼς ἕνας «πουράμ» μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ μυαλό;

— Ὤ, ὄχι, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Κοπόμ.

Σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα εἶπε:

— Γιατί τάχα δὲν μποροῦσε νὰ κάμουμε τὸ ἴδιο καὶ στὴ νέα;... Θέλω νὰ πῶ, ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ἀποκοιμίσωμε καὶ νὰ τὴ φέρωμε ἐδῶ... Θὰ τὴν εἴχες τότε στὴ διάθεσί σου ὅσες ὧρες κρατοῦσε ὁ ὕπνος της.

— Δὲ θὰ γίνῃ παρὰ ἕνας ἠλίθιος μανδαρῖνος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μιὲν-Μίνγκ αὐστηρά. Ἂν ἀκολουθοῦσα τὶς συμβουλές σου, θὰ τέλειωνα πολὺ ἄσχημα τὶς ἡμέρες μου... Ὁ Λάκον-Τάϊ, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔχει πιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ βασιλιᾶ, εἶναι ἀκόμη ἕνας ἄνθρωπος πολὺ δυνατὸς καὶ θὰ πρέπῃ νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς μυαλό, γιὰ νὰ παίξῃ στ' ἀνοιχτὰ μαζί του... Μιὰ μέρα, ἡ Λὲν-Λάϊ θὰ μποροῦσε ν' ἀφηγηθῆ τὰ πάντα στὸν πατέρα της, καὶ τότε ποιὰ θὰ ἦταν ἡ δική μου θέσι;

— Ἔχεις δίκηο, ἀφέντη, εἶμαι ἕνα ζῶο, παραδέχτηκε ὁ Κοπόμ.

— Δὲν ἔχεις ἀρκετὴ πεῖρα ἀπὸ τὴ ζωή, ἀπάντησε ὁ «πουράμ». Ἂς ἐξαφανισθῆ ὁ λευκὸς γιατρὸς καὶ θὰ ἰδῆς πὼς δὲν θὰ ἔχω πιὰ κανένα ἀντίπαλο. Ποιὸς θὰ τολμοῦσε ν' ἀναμετρηθῆ μαζί μου;... Ἐμπρός, κάμε αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα. Πρέπει νὰ τελειώνωμε... Φέρε μου αὐτὸ τὸν καραμέλο Εὐρωπαῖο... Οἱ ἄνθρωποί μου εἶναι κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὶς κολῶνες καὶ περιμένουν. Προσπάθησε, πρὸ παντός, νὰ μὴν κάμῃς θόρυβο.

— Ἐλπίζω νὰ τὰ καταφέρω αὐτὰ τὴ φορά, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Κοπόμ.

— Ἂν πετύχῃς, θὰ γίνῃς μανδαρῖνος.

— Θὰ πετύχω, ἀφέντη.

Ἡ ἀπαγωγὴ

Ὅταν ὁ Κοπόμ, ἤ, γιὰ νὰ τοῦ δώσωμε τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖο τὸν ἤξεραν ὁ Λάκον-Τάϊ κι' οἱ σύντροφοί του, ὁ Σιβάχ, ξαναγύρισε στὴ μικρὴ κατασκήνωσι, ἡ φωτιὰ κόντευε νὰ σβύσῃ.

Ὁ Φένγκ, ποὺ εἶχε κουραστῆ πολὺ τὴν ἡμέρα, κοιμόταν βαθειά.

— Δὲ θὰ ξυπνοῦσε οὔτε μὲ κανόνι, ψιθύρισε ὁ Σιβάχ, χαμογελῶντας. Νά ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ κερδίσω τὸ σκουφάκι τοῦ μανδαρίνου.

Ξεδούλωσε ἀμέσως τὰ δυὸ μπουκαλάκια, βύθισε διαδοχικὰ μέσα σ' αὐτὰ τὴν ἀσημένια καρφίτσα κι' ἔπειτα, σκύβοντας, βύθισε ἀνάλογα τὴν αἰχμὴ της μέσα στὸ μπράτσο τοῦ Φένγκ.

Ὁ ὑπηρέτης σήκωσε τὸ ἄλλο του χέρι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ κάποιο ἐνοχλητικὸ ἔντομο, ἀλλὰ δὲν ἄνοιξε τὰ μάτια.

— Τί εἶδους ναρκωτικὸ εἶναι αὐτό; ψιθύρισε ὁ Σιβάχ. Ὤ, ὅσο γιὰ τὰ δηλητήρια, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ παραβγῆ μὲ τὸν «πουράμ».

Θέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἐκεῖνο ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὁ Μιὲν-Μίνγκ ἦταν σωστὸ καί, σκύβοντας, ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τοῦ Φένγκ:

— Ξύπνα!... Ξαναεῖδα τὴ σκιὰ ἀνάμεσα στὶς κολῶνες!

Ἀλλ' ὁ Φένγκ δὲν κινήθηκε κι' ἐξακολούθησε νὰ κοιμᾶται.

— Στὸν ἄλλον τώρα, ψιθύρισε ὁ Σιβάχ. Ἂς ἐλπίσωμε πὼς δὲ θὰ κοιμᾶται πιὸ ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸν Φένγκ.

Διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὴ σκηνὴ καὶ ἀνασήκωσε τὸ πανὶ τῆς πόρτας.

Ὁ γιατρὸς κοιμόταν ξαπλωμένος πάνω σ' ἕνα τάπητα, ποὺ τὸν προστάτευε ἀπὸ τὴν ὑγρασία τοῦ ἐδάφους. Εἶχε πετάξει τὰ σκεπάσματά του καὶ τὸ γεροδεμένο κορμί του φαινόταν γυμνὸ σχεδόν.

Ὁ Σιβὰχ μπῆκε μέσα στὴ σκηνὴ καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ περισσότερο, τὸν κέντησε στὸ μπράτσο μὲ τὴν ἄκρη τῆς βελόνας.

Περίμενε κατόπιν νὰ περάσουν κάμποσα λεπτὰ κι' ὕστερα τὸν σκούντηξε στὸν ὦμο καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἀφέντη, ξύπνα!... Οἱ Στιένγκοι μᾶς χτυπᾶνε ἀπὸ τὴν παγόδα!

Ἀλλὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι. Τὸν σήκωσε τότε στὰ χέρια του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνή.

— Εἶναι πολὺ βαρύς, ψιθύρισε. Εὐτυχῶς, ὅμως, ἡ παγόδα δὲν εἶναι μακρυά.

Ὁ Μιὲν-Μίνγκ τὸν περίμενε ἀνάμεσα στὶς κολῶνες, μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του.

— Νά ὁ λευκὸς γιατρός, τοῦ εἶπε ὁ Σιβὰχ ἀποθέτοντας τὸ ζωντανὸ φορτίο του μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ «πουράμ». Εἶσαι εὐχαριστημένος, ἀφέντη;

— Θὰ φορέσῃς τὸ σκουφάκι τοῦ μανδαρίνου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μιὲν-Μίνγκ, χτυπῶντας τον καλόκαρδα στὸν ὦμο.

Γύρισε κατόπιν στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν περιστοίχιζαν.

— Ἔχετε ἕτοιμο τὸ φορεῖο: τοὺς ρώτησε.

— Ναί, ἀφέντη, ἀπάντησε ἕνας ἀπ' αὐτούς.

— Βάλτε τον πάνω καὶ πηγαίνετέ τον στὴν ὄχθη, ἐκεῖ ποὺ περιμένουν οἱ Στιένγκοι, πρόσθεσε ὁ «πουράμ», δείχνοντας τὸ μισητὸ ἀντίπαλό του.

— Κι' ἐγώ, ἀφέντη, τί πρέπει νὰ κάμω: ρώτησε ὁ ψευτο-Σιβάχ.

— Θὰ συνοδεύσῃς τὸν Λάκον-Τάϊ, ἀπάντησε ὁ Μιὲν-Μίνγκ. Θὰ ξαναϊδωθοῦμε στὴν πόλι τοῦ λεπροῦ βασιλιᾶ... Τώρα ποὺ ὁ λευκὸς γιατρὸς βρίσκεται στὰ χέρια μου, πρέπει νὰ σκεφτοῦμε μὲ ποιὸ τρόπο θὰ καταστρέψωμε τὸ στρατηγό... Ὅταν θὰ πέσῃ σὲ δυσμένεια κι' ὁ βασιλιᾶς θ' ἀποφασίσῃ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ, θὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ μοῦ ἁρνηθῆ τὸ χέρι τῆς κόρης του... Τὸ παιχνίδι δὲν τέλειωσε ἀκόμη. Θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μὲ ὑπηρετῆς, Κοπόμ... Κέρδισες τὸ σκουφάκι τοῦ μανδαρίνου... Πρέπει τώρα νὰ γίνῃς πλούσιος, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ κρατήσῃς τὴν καινούργια σου θέσι... Θὰ ξαναϊδωθοῦμε στὰ ἐρείπια τοῦ Ὀνγκόρ. Ἐκεῖ θὰ περιμένῃς τὶς καινούργιες ὁδηγίες μου.

Ἀπομακρύνθηκε κατόπιν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ μετέφεραν πάνω στὸ φορεῖο τὸ λευκὸ γιατρό. Πέρασαν ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς στοὲς καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς παγόδας, ποὺ ἔβλεπε στὶς ὄχθες τῆς λίμνης.

Οἱ Στιένγκοι

Ὁ γιατρὸς κοιμήθηκε πολλὲς ὧρες. Ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια του, βρισκόταν μέσα σὲ μιὰ βάρκα, ποὺ ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς μεγάλου τέκ. Τὴν ὡδηγοῦσαν ὀκτὼ ἄνθρωποι σχεδὸν γυμνοί. Δὲ θυμόταν νὰ εἶχε ξαναϊδῆ ποτὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

Στὴν ἀρχή, φαντάσθηκε πὼς ὠνειρευόταν. Ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ, ὅτι δὲν ἦταν ὄνειρο αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε. Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, ἔφερε τότε τὸ χέρι στὴ ζώνη του, ὅπου κρεμόταν τὸ ἐγχειρίδιό του. Δὲν τὸ βρῆκε, ὅμως, ἐκεῖ.

— Ποῦ βρίσκομαι; ρώτησε μὲ θυμό, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῆ. Ποιοὶ εἶσαστε σεῖς καὶ ποῦ μὲ πηγαίνετε;... Ποῦ εἶναι ὁ Λάκον-Τάϊ;

Οἱ ὀκτὼ κωπηλάτες ἄφησαν ἀμέσως τὰ κουπιὰ καὶ τὸν κύτταξαν μὲ περιέργεια.

Κι' ὁ γιατρὸς ἐπίσης ἀρχισε νὰ ἐξετάζῃ μὲ προσοχὴ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

Δὲν ἔμοιαζαν μὲ τοὺς Σιαμέζους. Τὸ δέρμα τους ἦταν πιὸ μελαψὸ καὶ τὰ χαρακτηριστικά τους πιὸ σκληρά, ἀγρια σχεδόν. Εἶχαν ὅλοι φηλὸ ἀνάστημα καὶ τὰ μαλλιά τους ἔπεφταν στοὺς ὦμους τους, ἐνῶ οἱ Σιαμέζοι συνηθίζουν νὰ ξυρίζουν τὸ κεφάλι τους. Τὸ μοναδικό τους ἔνδυμα ἦταν ἕνα χονδρὸ πανί, ποὺ τὸ εἶχαν τυλιγμένο γύρω στὴ μέση τους.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μ' ὅλο τὸ πενιχρὸ ντύσιμό τους, ἦταν ὡπλισμένοι σὰν νὰ πήγαιναν σὲ πόλεμο. Ἀπὸ τὴ μέση τους κρεμόταν ἕνα φαρδὺ σπαθὶ χωρὶς θήκη, ποὺ ἡ λεπίδα του ἀκτινοβολοῦσε στὸν ἥλιο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σπαθιὰ αὐτά, εἶχαν ἐπίσης στὸν ὦμο τους ἕνα μακρὺ τόξο καὶ μιὰ φαρέτρα γεμάτη μὲ βέλη, ποὺ οἱ αἰχμές τους ἦταν δηλητηριασμένες.

Ὁ γιατρὸς εἶχε σηκωθῆ τώρα ὄρθιος.

— Ποιοὶ εἴσαστε καὶ ποῦ μὲ πᾶτε: ξαναρώτησε μὲ ἐπιτακτικὸ ὕφος. Δὲν ἔχω τίποτα μὲ κανένα ἀπὸ σᾶς... Ὅπως βλέπετε, εἶμαι λευκός...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς κωπηλάτες, ποὺ εἶχε στολισμένο τὸ κεφάλι του μὲ φτερὰ πουλιῶν καὶ ποὺ φαινόταν ὁ ἀρχηγός τους, ἀποφάσισε, στὸ τέλος, νὰ μιλήσῃ.

— Εἴμαστε Στιένγκοι ἀπὸ τὸ Κοὺν Μπορέϋ, ἂν εἶναι αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ μάθῃς, ἀπάντησε.

— Καὶ ποῦ εἶναι οἱ σύντροφοί μου; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ποιοί;

— Ὁ στρατηγὸς Λάκον-Τάϊ, ἡ κόρη του κι' οἱ δυὸ ὑπηρέτες.

— Δὲν τοὺς ξέρω, ἀπάντησε ὁ Στιένγκο.

— Ποιὸς μ' ἔφερε ἐδῶ; εἶπε ὁ γιατρός. Χτὲς τὸ βράδυ, ἔπεσα γιὰ νὰ κοιμηθῶ κάτω ἀπὸ τὴ σκηνή μου... Πῶς βρίσκομαι τώρα μέσα σ' αὐτὴ τὴ βάρκα;

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Ἰθαγενὴς μὲ στενοχωρημένο ὕφος. Μὲ πλήρωσαν γιὰ νὰ σὲ πάω στὶς ἐκβολὲς τοῦ Κοὺν Μπορέϋ...

— Ποιοὶ ἦταν οἱ ἄνθρωποι ποὺ σὲ πλήρωσαν; ρώτησε ὁ γιατρός, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ μὴν καταλαβαίνῃ.

— Δὲν τοὺς εἶχα ξαναϊδῆ ποτὲ ἄλλοτε.

— Καὶ γιατί μὲ πάτε στὶς ἐκβολὲς αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ;

Ὁ Ἰθαγενὴς δίστασε μερικὲς στιγμές.

— Αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀπάντησε. Μὲ πλήρωσαν γιὰ νὰ κάμω αὐτὴ τὴ δουλειά... Δὲν ἔδρω τίποτα ἄλλο.

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ σὲ πλήρωσε γιὰ νὰ μὲ πᾶς στὶς ἐκβολὲς τοῦ Κοὺν-Μπορέϋ:

— Σοῦ εἶπα πὼς δὲν τὸν ξέρω ξαναϊδῆ. Μ' ἄφησε νὰ καταλάβω πὼς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς ἀνθρώπους τοῦ Σιὰμ καὶ μὲ καλοπλήρωσε. Δὲν ξέρω τίποτα ἄλλο.

Ὁ γιατρὸς μόλις κατάφερε νὰ συγκρατήσῃ τὸ θυμό του.

— Πρόσεξε, φώναξε στὸν Ἰθαγενὴ ἀρχηγό. Εἶμαι λευκὸς καὶ μπορεῖ νὰ πληρώσης πολὺ ἀκριβὰ αὐτὸ ποὺ ἔκαμες. Ξαναπήγαινέ με στὴν παληὰ παγόδα, ἀπὸ ὅπου μὲ πήρατε, ἂν θέλης οἱ σύντροφοί σου κι' ἐσὺ νὰ γλυτώσετε τὰ κεφάλια σας... Ὁ Βασιλιᾶς τοῦ Σιὰμ εἶναι φίλος μου καὶ θὰ σᾶς παραδώσῃ στοὺς δημίους του, ἂν δὲν ὑπακούσετε.

Ὁ Ἰθαγενὴς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ὁ Βασιλιᾶς τοῦ Σιὰμ βρίσκεται πολὺ μακρυὰ κι' οἱ στρατιῶτες του δὲ θὰ τολμήσουν ποτὲ νὰ μποῦν στὰ βάση μας, ἀπάντησε. Φοβοῦνται τοὺς πυρετοὺς καὶ τὰ δηλητηριασμένα βέλη μας.

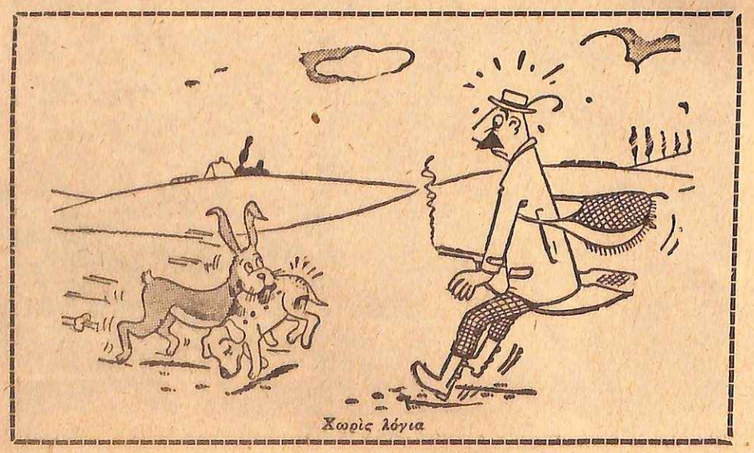
— Ὁ Λάκον-Τάϊ, ὅμως, εἶναι πολὺ κοντὰ κι' αὐτὸς δὲ θὰ διστάσῃ νὰ σᾶς καταδιώξῃ μέσα στὰ δάση σας, εἶπε ὁ γιατρός.

Ὁ Ἰθαγενὴς φύλαρχος, ἀκούγοντας γιὰ δεύτερη φορὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀνατρίχιασε καὶ τὸ πρόσωπό του σκυθρώπασε. Τὸ ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ φαίνεται ὅτι δὲν τοῦ ἦταν ἴσως ἄγνωστο.

— Ἄ, εἶναι κοντά; εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπή.

— Βλέπεις ὅτι τὸν ξέρεις, ἐνῶ πρὶν μοῦ ἔλεγες ὅτι δὲν εἶχες ἀκούσει ποτὲ τὸ ὄνομά του; τοῦ φώναξε ὁ γιατρός.

Ὁ Ἰθαγενὴς ἔκαιμε μιὰ κίνησι μὲ τὸ νέρι του, σὰν νὰ ἤταν θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό του, ποὺ εἶχαν προδοθῆ. Ἔπειτα ἀπάντησε:

Χωρὶς λόγια

— Μοῦ εἶπαν νὰ σᾶς κάνω πλῦσι τοῦ στομάχου!...

—"Ας ἔρθη ὁ Λάκον - Τάϋ! Θὰ ἰδοῦμε ἂν αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ μπορέση νὰ καταλάβη τὰ δάση μας... Ἔχει πολλοὺς στρατιῶτες μαζί του;

— Πολλοὺς καὶ ὡπλισμένους μὲ καλὰ τουφέκια.

— Πῶς μπόρεσαν τότε νὰ σὲ κλέψουν ἀπὸ τὰ στρατόπεδό του; ρώτησε ὁ φύλαρχος.

—'Εσὺ πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Πῶς θέλεις νὰ τὸ ξέρω ἐγώ;... Ποιοὶ ἦταν οἱ ἄνθρωποι ποὺ μὲ πῆραν καὶ μὲ παρέδωσαν σὲ σένα;

'Ο ἰθαγενὴς δίστασε κάμποσες στιγμές. Ἦταν φανερὸ ὅτι μιὰ πάλη γινόταν μέσα του. Ἔπειτα εἶπε:

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω σ' αὐτὰ ποὺ μὲ ρωτᾶς. 'Ο Τολὸμ δὲν μπορεῖ νὰ παραβῆ τὴν ὑπόσχεσί του... Κι' ἔπειτα, ὠρίστηκα στὴν Πρᾶ, τὴ μεγάλη θεά.. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν μοῦ ζήτησαν νὰ σὲ σκοτώσω.

— Πές μου, τουλάχιστον γιατί μὲ πηγαίνεις στὶς ἐκβολὲς τοῦ Κούν Μπορέϋ, παρακάλεσε ὁ γιατρός. Ποιὸς μὲ περιμένει ἐκεῖ;

— Δὲν ξέρω τίποτα, ἀπάντησε ὁ ἰθαγενής.

Γύρισε κατόπιν στοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς ἔδωσε μερικὲς διαταγές, ποὺ ὁ γιατρὸς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη.

'Η βάρκα, ποὺ προχωροῦσε ὡς τότε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, ἔκαμε μιὰ ἀπότομη στροφή, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὶς ὄχθες κι' ἄρχισε νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ βορρᾶ.

'Ο ἰθαγενὴς ἀρχηγὸς εἶχε ἀλλάξει ἄρα γε γνώμη; 'Ο γιατρὸς τὸν πολιόρκησε καὶ πάλι μὲ ἐρωτήσεις, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Δὲν κατάφερε νὰ πάρη καμμιὰ ἀπάντησι.

'Ο Τολὸμ φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἄκουγε τὰ λόγια του. Κι' οἱ ἄνθρωποί του ἐπίσης ε.ναν κλείσει τὰ στόματά τους κι' εἶχαν ριχτῆ στὰ κουπιά, ποὺ τὰ τραβοῦσαν μὲ ἀληθινὴ μανία. 'Η βάρκα ἔσχιζε σὰν βέλος τὰ νερὰ τῆς Λίμνης.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνη κι' ὁ γιατρὸς ἔκαμε τὸ σκέψι ὅτι εἶχε κοιμηθῆ εἴκοσι περίπου ὧρες. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο, γιατὶ ξυπνοῦσε συνήθως τὴν αὐγή. Μήπως τοῦ εἶχαν δώσει κανένα ναρκωτικό; Ἀλλὰ ποιοὶ καὶ πότε;

Δὲν κατάφερε νὰ δώση καμμιὰ ἀπάντησι σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις.

Ἀλλὰ γιατί τὸν εἶχαν ἀπαγάγει ἀπὸ τὴ μικρὴ κατασκήνωσι καὶ τὸν εἶχαν παραδώσει σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους; Κι' ὁ Λάκον - Τάϋ τί εἶχε ἀπογίνει; Κι' ἡ Λὲν - Λάϊ; Κι' ὁ Φένγκ;

'Απορροφημένος ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, δὲν πρόσεξε πὼς ἡ βάρκα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γρήγορο τρέξιμο, ποὺ κράτησε κάμποση ὥρα, εἶχε μπῆ σ' ἕνα φαρδὺ ποτάμι. Μικρὰ νησάκια, σκεπασμένα ἀπὸ πλούσια βλάστησι, βρίσκονταν ἀνάμεσα στὶς ὄχθες του. Αὐτὰ τὰ νησάκια μόλις ξεπερνοῦσαν μεροκὲς πιθαμὲς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

"Ενα ἀπότομο τίναγμα τὸν ξύπνησε ἀπὸ τὶς σκέψεις του. 'Η βάρκα εἶχε σταματήσει σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ νησάκια.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Κρασοδηλώσεις

Δίχως καμμιὰ χρονοτριβή
καί, πρὸ παντός, ἀραθυμία,
δήλωσι πρέπει ἀκριβῆ
νὰ κάνη ὁ κόσμος στὰ ταμεῖα...
Δήλωσι ντόμπρα καὶ σαφῆ
τῆς ἐσοδείας του καὶ τῶν πόρων,
γιὰ νὰ ρυθμίσουν, πῖ καὶ φί,
τὸν... ἐνιαῖον του τὸν φόρον!

★

Μὰ τέτοια δήλωσις ρητή,
εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνη,
ἀπ' ὅποιον ρέπει στὸ πιοτὶ
κι' ὅλο τὰ «τσούζει» καὶ τὰ πίνει...
Διότι πιά, θὰ χρειαστῆ
ὅταν τραβᾶ στὰ καπηλεῖα,
νἄχη μαζί του λογιστή,
νὰ τοῦ κρατάη τά... βιβλία!

★

"Επειτα ὅποιος, βρὲ παιδιά,
τὰ κοπανάει νύχτα μέρα,
πίνει ἐδῶ μισὴ ὀκᾶ
μιὰ ὀκαδίτσα πάρα πέρα...
Πίνει ρετσίνα στοῦ Λουκᾶ
καὶ κοκκινέλι στοῦ Ντερβίση
κι' ἄγνωστο μένει, (φυσικά,
τὸ... ἐνιαῖο του με- (θῦσι!

★

Τέλος, μπορεῖ κα- (νεὶς νὰ πῆ,
πὼς ὅποιος ρέπει (πρὸς τὸ πιῶμα,
ἄλλοτε γίνεται (στουπὶ
ἄλλοτε σκνίπα, εἶ- (τε λυῶμα...
Καί, συνεπῶς ἀδυ- (νατεῖ
νἄναι σαφὴς στὴν (δήλωσί του,
ἀφοῦ ποτὲ δὲν συν- (κρατεῖ
τὴν... κρασοκατα- (νάλωσί του!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ ἀστραπὴ ἔσχισε τὸν οὐρανό.

'Ο Τολὸμ πήδησε πρῶτος στὴν ξηρά.

— Κατέβα, φώναξε στὸ γιατρό.

— Ποῦ θὰ μὲ πᾶς; ρώτησε ὁ Γεράκης.

'Ο φύλαρχος τοῦ ἔδειξε τὸν οὐρανό, ποὺ οἱ λάμψεις τῶν κεραυνῶν τὸν αὐλάκωναν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

—'Η θύελλα θὰ ξεσπάση ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, ἀπάντησε. Πρέπει νὰ προφυλαχτοῦμε κάπου.

'Ο γιατρὸς βγῆκε στὴν ξηρά.

— Ποῦ εἴμαστε; ρώτησε.

— Στὶς ἐκβολὲς τοῦ Κοὺν - Μπορέϋ, ἀπάντησε ὁ φύλαρχος.

Παράγγειλε στοὺς ἀνθρώπους του νὰ δέσουν τὴ βάρκα ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ προχωρῆ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς πυκνὲς βλάστησι ποὺ σκέπαζε τὸ νησί.

Οἱ σύντροφοί του, ἀφοῦ ἐκτέλεσαν τὴν παραγγελία του, ἔτρεξαν νὰ περικυκλώσουν τὸ γιατρό, σὰν νὰ φοβόνταν μήπως τοὺς φύγη.

Περπάτησαν ἔτσι ὡς ἑκατὸ μέτρα, ὡς που ἔφτασαν μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ καλύβα, ποὺ ὑψωνόταν στὴ μέση περίπου τοῦ νησιοῦ.

'Η καλύβα αὐτὴ ἦταν τόσο καλοφτιαγμένη καὶ γερή, ποὺ δὲν φαινόταν πὼς εἶχε βγῆ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἡμισυγρίων Στιένγκων. Οἱ δικές τους καλύβες εἶναι ἀνοιχτὲς ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς καὶ δὲν παρέχουν παρὰ μιὰ πολὺ μέτρια προστασία σ' ἐκείνους ποὺ καταφεύγουν κάτω ἀπ' αὐτές.

— Εἶναι δική σου αὐτὴ ἡ καλύβα; ρώτησε ὁ γιατρὸς τὸ φύλαρχο.

—"Οχι, ἀπάντησε αὐτός. Εἶναι μιὰ παγόδα τῆς θεᾶς Πρᾶ.

— Δὲν μοιάζει μ' ἐκεῖνες ποὺ φτιάνουν οἱ Σιαμέζοι.

— Οἱ Στιένγκοι δὲν εἶναι Σιαμέζοι, περιωρίστηκε ν' ἀπαντήση ὁ φύλαρχος.

"Εκαμε τὸ γῦρο τῆς καλύβας, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν ἀντοχή της καὶ κατόπιν εἶπε στοὺς ἀνθρώπους του ν' ἀνάψουν φωτιὰ καὶ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ φαγητό.

Τὸ φαγητὸ ἦταν ἕνα κομμάτι ἐλάφι, ποὺ εἶχαν φέρει μαζί τους.

Οἱ Στιέγκοι ἀγνοοῦν τὶς χύτρες, οὔτε χρησιμοποιοῦν σοῦδλες· ἡ ἐλλὰ σύνεργα γιὰ νὰ ψήσουν τὸ κρέας. 'Αλλ' ἔχουν ἐπινοήσει γ.ὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἕναν τρόπο ποὺ εἶναι πολὺ πρωτότυπος. Κάβουν τὸ κρέας σὲ μικρὰ κομματάκια καὶ τὸ χώνουν μέσα σὲ κλαδιὰ μπαμπού, ποὺ τὰ ἔχουν σκάψει προηγουμένως στὸ ἐσωτερικό τους καὶ τὰ ἔχουν μεταβάλει σὲ στενόμακρους σωλῆνες. Τὰ κλαδιὰ τῶν μπαμπού ποὺ διαλέγουν γιὰ τὸ ψήσιμο εἶναι πολὺ χλωρά. "Ετσι, ὡς ποὺ ν' ἀπορροφηθῆ τὸ νερὸ ποὺ περιέχουν, καὶ νὰ πάρουν φωτιά, περνάει ἀρκετὴ ὥρα. Στὸ διάστημα αὐτό, τὸ κρέας ποὺ βρίσκεται στὸ ἐσωτερικό τους ἔχει ὅλο τὸν καιρὸ νὰ ψηθῆ ἢ τουλάχιστον νὰ μαλακώση, πρᾶγμα ποὺ φαίνεται πὼς εἶναι ἀρκετὸ γιὰ τὰ δόντια τῶν Στιένγκων.

'Ο γιατρός, ποὺ πεινοῦσε πολύ, βρῆκε πολὺ νόστιμο αὐτὸ τὸ κρέας.

Δὲν εἶχαν τελειώσει καλὰ - καλὰ τὸ φαγητό τους, ὅταν ξέσπασε ἡ θύελλα. 'Ο ἄνεμος τράνταζε τὰ δέντρα καὶ οἱ ἀστραπὲς αὐλάκωναν τὸν οὐρανό.

"Επειτα ἀπὸ λίγο ἄρχισε νὰ πέφτη μιὰ κατακλυσμιαία βροχή.

'Ο φύλαρχος σηκώθηκε τότε, πῆρε στὰ χέρια του ἕνα ἀναμμένο δαυλὶ κι' ἔσπρωξε τὴν πόρτα τῆς καλύβας.

—"Ελα, ἂν θέλης νὰ προφυλαχτῆς ἀπὸ τὴ βροχὴ εἶπε στὸ Γεράκη.

'Ο γιατρὸς τὸν ἀκολούθησε μέσα στὴν καλύβα.

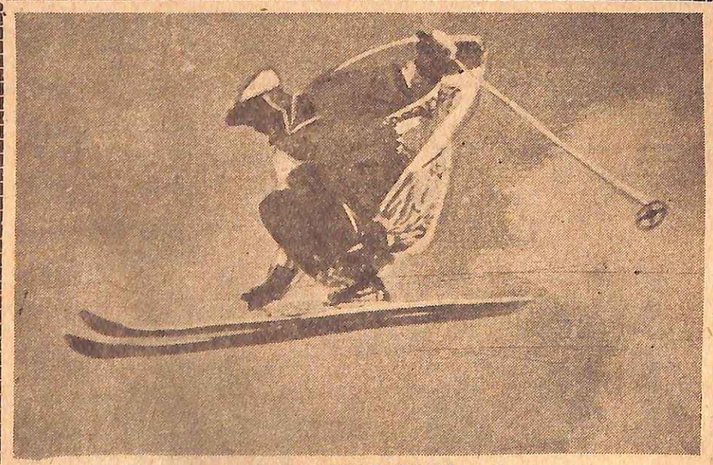
'Ο φύλαρχος ἔχωσε τότε τὸ ἀναμμένο δαυλὶ στὸ χῶμα καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξερὰ χόρτα ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ γωνιά.

— Νὰ ἕνα καλὸ μέρος γιὰ νὰ περάσης τὴ νύχτα, τοῦ εἶπε.

Διευθύνθηκε κατόπιν πρὸς τὴν πόρτα τῆς καλύβας γιὰ νὰ φύγη.

— Δὲν θἀρθῆτε καὶ σεῖς μέσα στὴν καλύβα; τὸν ρώτησε ὁ γιατρός.

—'Εμεῖς δὲν φοβόμαστε τὴ βροχή, τοῦ ἀπάντησε ὁ φύλαρχος χαμογελώντας. 'Ανάμεσα στοὺς θάμνους θὰ εἴμαστε πιὸ καλὰ παρὰ ἐδῶ.

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΣΚΙΕΡ

'Ο 'Ιταλὸς πρωτοθλητὴς τοῦ σκὶ Λεὸ Γκάσπερι ποὺ ἔχει καταρρίψει τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ ταχύτητος σὲ κατάβασι μὲ σκί, λανσάρει τώρα τὸ «βίρινγκ», ἕνα εἶδος μαντὸ ποὺ δένεται στὰ πόδια, στὴ μέση, στοὺς ὤμους καὶ στὰ χέρια ἐπιτρέποντας στὸν σκιὲρ νὰ μειώση τὴν ταχύτητά του, ὅταν κατεβαίνη ἀπότομες πλαγιές, ἀλλὰ καὶ νὰ πηδήση εὔκολα, ἢ μᾶλλον νὰ «πετάξη» πάνω ἀπὸ κανένα μεγάλο ἐμπόδιο ποὺ θὰ βρεθῆ στὸ δρόμο του. "Οσοι πασκελοὺήσαν τὶς πρῶτες δοκιμές, δήλωσαν πὼς τὰ «βίρινγκ» κάνουν ἀπὸ μαγκυρά τοὺς σκιὲρ νὰ μοιάζουν μὲ τεράστια πουλιά!...

Βγῆκε κατόπιν καὶ τράβηξε πίσω του τὴν πόρτα.

Στὸ φῶς τοῦ ἀναμμένου ρητινόξυλου, ὁ γιατρὸς εἶδε ἕνα ἄγαλμα ἀπὸ ἀργιλλο, ποὺ ὑψωνόταν στὴ μέση τῆς καλύβας, πάνω σὲ μιὰ πέτρινη βάσι. Στοὺς τοίχους κρέμονταν μερικὰ ἀπὸ τὰ πλατειὰ καὶ βαρειὰ ἐκεῖνα σπαθιὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ Στιένγκοι καὶ ποὺ μποροῦν νὰ κόψουν τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ ἑνὸς ζώου μ' ἕνα μόνον χτύπημα.

— Δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπο νὰ πάρω ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπαθιά, ψιθύρισε ὁ γιατρός. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ χρησιμοποιήσω;

Διάλεξε ἕνα ἀπὸ τὰ σπαθιά, τὸ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα κι' ἔπειτα ξαπλώθηκε κι' αὐτός.

"Εξω, ἡ ὁρμὴ τῆς βροχῆς εἶχε δυναμώσει. 'Ο ἄνεμος οὐρλιαζε ἀνάμεσα στὰ δέντρα κι' οἱ κεραυνοὶ διαδέχονταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Γεράκη ἔτρεξε, ξαφνικά, στὴν ἀγαπημένη του Λὲν - Λάϊ. Θὰ τὴν ξανάβλεπε ποτέ; Τί νὰ εἶχε ἀπογίνει ἄραγε σ' αὐτὰ τὸ διάστημα;

Τὰ περιστατικὰ τῶν τελευταίων ἡμερῶν ξαναγύρισαν στὴ μνήμη του.

— Οἱ ἄνθρωποι ποὺ μὲ ἀπήγαγαν νὰ εἶναι ἄραγε οἱ ἴδιοι μὲ κείνους ποὺ θέλησαν νὰ μὲ δολοφονήσουν τὴ νύχτα ποὺ κυνήγησαν τὸν ἐλέφαντα; ἀναρωτήθηκε. Κι' αὐτοὶ οἱ Στιένγκοι εἶναι συνένοχοί τους; Γιατί, ὅμως, θέλησαν νὰ μὲ σκοτώσουν; Καὶ γιατί μὲ ἀπήγαγαν; Γιὰ ποιὸ λόγο τὰ ἔχουν μαζί μου; Τί τοὺς ἔκαμα;... 'Ω, καὶ τί δὲν θἄδινα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸ μάθω!

Σκέφτηκε κατόπιν πὼς ἔπρεπε νὰ ξαναβρῆ μὲ κάθε θυσία τὴν ἐλευθερία του. Τὸ σπαθὶ αὐτὸ ποὺ εἶχε κλέψει τοῦ ἔδινε θάρρος. Στὴν ἀνάγκη, θὰ ἀντιμετώπιζε σ' ἕναν ἀγώνα ζωῆς ἢ θανάτου αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους!

Σιγὰ - σιγά, ὅμως, ὁ ὕπνος ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἔδιωξε ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Πόση ὥρα κοιμήθηκε; Θὰ τοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὸ πῆ.

Ξύπνησε, ξαφνικά, νοιώθοντας μιὰ κρυάδα σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Μήπως λοιπόν, εἶχαν μπῆ μέσα στὴν καλύβα φίδια, ποὺ κουλουριάζονταν πάνω του;

Τὸ δαυλὶ εἶχε σβύσει καὶ μέσα στὴν καλύβα τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν πυκνό.

'Ο Γεράκης ἔπιασε τὰ ροῦχα του κι' εἶδε πὼς ἦταν μουσκεμένα καὶ βαρειά.

'Ανασηκώθηκε τότε μὲ κόπο καὶ μόνον ἐκείνη τὴ στιγμὴ κατάλαβε πὼς τὸ νερὸ εἶχε χωθῆ μέσα στὴν καλύβα κι' εἶχε ἁπλωθῆ παντοῦ.

— Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ πνιγῶ σὰν ποντικός, ψιθύρισε.

"Εσκυψε ἀμέσως, πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ σπαθὶ καὶ τὸ ἔχωσε στὴ ζώνη του. "Επειτα ἄρχισε νὰ ψάχνη γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὴν πόρτα... Τὴν βρῆκε τέλος κι' ὥρμησε ἔξω.

'Η βροχὴ ἔπεφτε πάντα μὲ ὁρμή, ἀλλ' οἱ κεραυνοὶ εἶχαν σταματήσει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνη τίποτα μπροστά του.

—'Ε, Τολόμ! φώναξε. Ποῦ εἶσαι;

'Αλλὰ δεν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι.

— Φαίνεται πὼς οἱ Στιένγκοι θἄφυγαν, φιθύρισε. 'Εκτὸς ἂν τοὺς παρέσυρε τὸ ποτάμι.

"Επρεπε ἄρα γε νὰ χαρῆ γι' αὐτό;

Τὸ νερὰ εἶχε σκεπάσει τὰ πάντα. 'Ο Γεράκης φώναξε κάμποσες φορὲς ἀκόμη τὸν Τολόμ κι' ὅπως δὲν ἔπαιρνε ἀπάντησι ἄρχισε νὰ τρέχη δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατάφερνε ἴσως νὰ βρῆ τὴ βάρκα.

Κόπος χαμένος! 'Η βάρκα δὲν ὑπῆρχε πουθενά. Τὰ νερὰ εἶχε ξεπεράσει τώρα τοὺς ἀστραγάλους του κι' ἀνέβαινε ὁλοένα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Εὐχητήριο

Στὰ δυὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, τὶς ἀγαπημένες μου "Αννα καὶ Μαρία Καλουτᾶ, ποὺ συνεχίζουν μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία τὴν καλλιτεχνική τους τουρνέ, καθὼς καὶ στὴν λατρευτὴ τους μανούλα, εὔχομαι ὁλόψυχα νὰ εἶναι πάντα καλὰ κι' εὐτυχισμένες.

Φ. Γρηγοριάδου

'Ο "Οραλ Ρόμπερτς

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ... ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ τῆς Ἀμερικῆς

Κάνει τὸν ἱεροκήρυκα καὶ τὸν θεραπευτὴ καὶ κερδίζει δέκα ἑκατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο!

'Ο ἐξυπνότερος καὶ πιὸ πλούσιος θαυματοποιὸς τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν εἶναι χωρὶς ἄλλο ἕνας κομψὸς ἄντρας σαράντα χρόνων, ποὺ ἑκατομμύρια 'Αμερικανῶν τὸν θεωροῦν ἅγιο καὶ πιστεύουν πὼς μπορεῖ νὰ θεραπεύση ὁποιαδήποτε ἀρρώστεια μ' ἕνα ἁπλὸ ἄγγιγμα τοῦ χεριοῦ του. Λέγεται "Οραλ Ρόμπερτς καὶ μένει στὸν Τούλσα τῆς πολιτείας 'Οκλαχόμα.

"Οπως δηγεῖται στὴν αὐτοβιογραφία του, ποὺ κυκλοφόρησε σὲ βιβλίο ἀδῶ καὶ λίγο καιρὸ κι' ἔγινε ἀνάρπαστη, ὁ θεὸς τοῦ ἀποκαλύφτηκε, ὅταν ἦταν ἡλικίας δεκαξὴ χρόνων, ἀπότε τὸ ἔκανε καλὰ μέσα σὲ μιὰ μέρα ἀπὸ φυματίωσι καὶ τοῦ ἀνάγγειλε πὼς θὰ τοῦ ἔδινε κάποτε τὸ χάρισμα νὰ θεραπεύη τὶς ἀρρώστειες μὲ τὸ ἁπλὸ ἄγγιγμα τοῦ χεριοῦ του.

'Ο "Οραλ Ρόμπερτς περίμενε δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια, ὥσπου νὰ τοῦ δοθῆ αὐτὸ τὸ ὑπερφυσικὸ χάρισμα. Στὸ μεταξύ, ἔγινε παπᾶς σὲ μιὰ δική του αἵρεσι, ποὺ ἵδρυσε κι' ἄρχισε νὰ κηρύττη τὸ θεῖο λόγο. Ἐπειδὴ ὅμως περνοῦσε πολὺς καιρὸς χωρὶς νὰ ἐκπληρωθῆ ἡ ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε πάρει, ἀπόκαμε καὶ μιὰ μέρα, ὅπως δηγεῖται ὁ ἴδιος, ἔπιασε στὸ δάπεδο τῆς ἐκκλησίας του καὶ φώναξε στὸ θεό:

— Δὲ θὰ σηκωθῶ ἀπὸ δῶ, ἂν δὲ μοῦ δώσης τὸ χάρισμα, ποὺ μοῦ ὑποσκέθηκες.

Τότε ἄκουσε μιὰ ὑπερκόσμια φωνή, ποὺ τοῦ εἶπε:

— Σήκω, ἔμπα στὸ αὐτοκίνητό σου καὶ πάρε τὸν πίσω δρόμο τοῦ σπιτιοῦ σου.

Καὶ πραγματικά, μόλις πέρασε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ του, συνέπεσε κάτι παράξενο. Ἐνοιωσε ξαφνικὰ παράλυτο τὸ δεξὶ του χέρι. Εἶπε στὴ γυναίκα του νὰ τοῦ βάλη νὰ φάη καὶ δείχνοντάς της τὸ ἀκίνητο χέρι του πρόσθεσε:

— "Εθελυν, ὁ θεὸς ἐπὶ τέλους μοῦ μίλησε!...

Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας τὰ θαύματα ἄρχισαν. Μόλις ἄγγιξε μὲ τὸ δεξὶ του χέρι μιὰ ἡλικιωμένη γειτόνισσά του, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ νευρικὴ ἐξάντλησι, ἡ γυναίκα ἐκείνη ἔγινε ἀμέσως καλά.

'Ο δρόμος τῆς ἐπιτυχίας ἦταν πιὰ ἀνοιχτὸς μπροστά του. Μέσα σὲ λίγους μῆνες, οἱ περιοδίες του καὶ τὰ κηρύγματά του στὴ γύρω περιοχή, τοῦ ἀπέδωσαν εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια ἀπὸ προσφορὲς τῶν θαυμαστῶν του. Στὸ μεταξύ, ἁπλώνες ἐπιτηδεία γύρω του τὴ φήμη, πὼς εἶχε θεραπεύσει ἀρκετοὺς ἀρρώστους.

Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ μάζεψε ἀπὸ τὴν πρώτη του αὐτὴ ἐξόρμησι, ὁ "Οραλ Ρόμπερτς ἀγόρασε τὰ ὑλικὰ ἀπὸ ἕνα παλιὸ ταίρκο καὶ ἅπλωσε μερικοὺς ὑπαλλήλους. "Ετσι τὸ ἑπόμενο καλοκαίρι, ἄρχισε συστηματικὴ δουλειά.

Κάθε καλοκαίρι, ὁ "Οραλ Ρόμπερτς ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν Τούλσα μὲ ὀκτὼ αὐτοκινητοβαγόνια φορτωμένα μ' αὐτὰ τὰ ὑλικά.

"Οταν φτάση στὸ μέρος ποὺ θέλει, τὰ ξεφορτώνει καὶ στήνει τὴν ἐγκατάστασι τοῦ ταίρκου, ποὺ ἔχει δεκαπέντε χιλιάδες μεταλλίνια καθίσματα γύρω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ του πλατεία. Δυνατοὶ προβολεῖς ρίχνουν τὸ φῶς τους στὴ σκηνὴ ἀπ' ὅπου ὁ «θεραπευτὴς» μιλάει στὸν κόσμο καὶ μεγάφωνα τοποθετημένα σ' ὅλες τὶς γωνίες μεταφέρουν τὴ φωνή του παντοῦ.

'Ο Ρόμπερτς λέει μὲ θάρρος πὼς ἡ θρησκεία πρέπει νὰ «πουλιέται» ὅπως καὶ κάθε ἄλλο προϊὸν κι' ὅτι γιὰ τὴ διάδοσι της χρειάζονται ὅλα τὰ μέσα τῆς μοντέρνας ρεκλάμας. "Ετσι, ἀπὸ τὸ «ἱερὸ τσίρκο» του δὲ λείπουν οὔτε ἡ ὀρχήστρα τζάζ, οὔτε οἱ χορευτικὲς ἐπιδείξεις.

'Η («παράστασι») ἀρχίζει τὸ βράδυ κι' ἀφοῦ μὲ τὴν ὀρχήστρα καὶ τοὺς χοροὺς μαζευτῆ κοσμάκης, ἀκολουθεῖ τὸ κήρυγμα.

Οἱ ὁμιλίες τοῦ Ρόμπερτς δὲ μυρίζουν καθόλου λιβάνι κι' εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐκάριστες στ' αὐτιά. Οἱ ὑποσχέσεις ποὺ δίνει σ' ὅσους ἀφήσουν τὸ δρόμο τῆς ἁμαρτίας καὶ πιστέψουν στὸν Χριστό, εἶναι... ἀμερικανικώτατες. Σύμφωνα μὲ τὸν "Οραλ Ρόμπερτς, γιὰ νὰ γίνη κανεὶς πλούσιος καὶ νὰ μὴ τοῦ λείπη τίποτα στὴ ζωή, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ὁμολογήση πίστι στὸ θεό. Οἱ ὑποθέσεις του θὰ πάνε καλά, θὰ ξαναδῆ τὴ γυναίκα του νὰ γυρίζη πάλι κοντά του ἂν τὸν ἐγκατελείψε, θὰ ἀναδειχτῆ στὴν κοινωνία καί, πρὸ παντός, δὲν ἔχει νὰ φοβᾶται καθόλου τὶς ἀρρώστειες.

Καθὼς προχωρεῖ ἡ ὁμιλία του, τὸ πρόσωπο τοῦ Ρόμπερτς ἀρχίζει νὰ συσπᾶται, ὁ ἴδιος μουσκεύει στὸν ἱδρῶτα, σὲ μιὰ στιγμὴ πετᾶ τὸ σακκάκι του, ἡ φωνὴ του γίνεται ὁμοια μὲ οὐρλιαχτὸ καὶ στὸ τέλος πέφτει σὲ ἔκστασι. Κατόπιν, ὅσοι ἁμαρτωλοὶ μετάνοιωσαν, ἐγκαταλείπουν τὰ καθίσματά τους καὶ πηγαίνουν κοντά του. 'Εκεῖ, ὡρισμένοι ὑπάλληλοι τῆς.., ἐπιχειρήσεως καταγράφουν τὰ ὀνόματά τους καὶ τοὺς δίνουν ἀπὸ μιὰ πινακίδα μὲ τὸν αὐξοντα ἀριθμὸ τοῦ καθενός. 'Ο τελευταῖος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς, τὸ περασμένο καλοκαίρι ἦταν 78.634!

Κατόπιν ἀκολουθεῖ τὸ πιὸ ἐντυπωσιακὸ μέρος τῆς («παραστάσεως»): ἡ θεραπεία τῶν ἀρρώστων.

"Οσοι θέλουν νὰ γίνουν καλὰ ἀπὸ τὴ θαυματουργικὴ ἐπαφὴ τοῦ χεριοῦ του, συγκεντρώνονται στὴν πλατεία τοῦ ταίρκου, ποὺ τὸ μετάλλινο δάπεδό της εἶναι ὑψωμένο μισὸ μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Τότε ἀκριβῶς περιφέρεται ὁ... δίσκος. Τὰ δολλάρια πέφτουν βροχηδὸν ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν θεατῶν κι' ἀκροατῶν, ποὺ τὸ ἐνδιαφέρον τους κι' ἡ συγκίνησί τους βρίσκεται στὸ ἀποκόρυφο.

Μετὰ τὸ μάζεμα τῶν χρημάτων, ὁ "Οραλ Ρόμπερτς ἀρχίζει τὴ θεραπεία. Ρωτᾶ τὸν κάθε ἄρρωστο ἀπὸ τί ὑποφέρει καὶ κατόπιν τὸν ἀγγίζει μὲ τὸ δεξὶ του παράλυτο χέρι. "Ολοι θὰ γίνουν καλὰ σὲ λίγες μέρες, ἀν ἔχουν πίστι. Ὑπάρχουν, ὅμως καὶ μερικοί, ποὺ ἀπὸ ἀμυδηβολή, γίνονται ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ καλὰ ἢ καὶ ὡρισμένοι ἀνθρωποι τοῦ Ρόμπερτς ποὺ παρασταίνουν τοὺς ἀρρώστους καὶ ξαφνικὰ φωνάζουν πὼς γιατρεύτηκαν.

Ἔτσι δὲ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία στοὺς θεατές, πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι πραγματικὰ ἀπεσταλμένος τοῦ θεοῦ κι' ἔχει τὸ χάρισμα νὰ θεραπεύη κάθε ἀρρώστεια.

'Η ἀλήθεια εἶναι πάντως πὼς ὁ "Οραλ Ρόμπερτς ἔκανε ἕνα μεγάλο θαῦμα, ποὺ κανένας δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ἀμφισβητήση: Κερδίζει κατὰ μέσον ὅρο δέκα ἑκατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο κι' εἶναι ἱδρυτὴς καὶ πρόεδρος μιᾶς μεγάλης ἑταιρίας, ποὺ ἔχει τίτλο («Ἑταιρία θείας ἀγάπης»). 'Η ἑταιρία αὐτή, ποὺ ἡ ἕδρα της βρίσκεται στὸν Τούλσα τῆς 'Οκλαχόμας, ἔχει ἕνα ἰδιόκτητο μέγαρο μὲ ἑφτὰ πατώματα, μεγάλα τυπογραφεῖα καὶ μαζεύει πολλὰ λεφτὰ ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις ποὺ κάνει κι' ἀπὸ τὶς συνδρομὲς τῶν ἀφελῶν, ποὺ γράφουν στὸν Ρόμπερτς ζητώντας τὶς συμβουλές του.

'Η αὐτοβιογραφία τοῦ Ρόμπερτς κι' ἕνα ἄλλο βιβλίο του μὲ τὸν τίτλο «"Αν θέλετε νὰ θεραπευτῆτε, ἀκοῦστε με...» πουλήθηκαν ὡς τώρα σὲ τρία ἑκατομμύρια ἀντίτυπα. 'Η ἴδια ἑταιρία γύρισε κι' ἕνα σχετικὸ φίλμ μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Ρόμπερτς, ποὺ κόστισε ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια κι' εἶχε ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ κέρδος πάνω ἀπὸ μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια.

'Η ἑταιρία ἑπίσης αὐτὴ λαβαίνει κάπου ἑκατὸ χιλιάδες ἐπιστολὲς τὸ μῆνα, ἀπὸ τὶς ὁποίες ἕνα δέκα περίπου τὰ ἑκατὸ ἔχουν μέσα στὸ φακελλό τους χρήματα.

Ο ΚΗΠΟΣ τοῦ σπιτιοῦ σας

Πρακτικὸς ὁδηγὸς κηπουρικῆς καὶ ἀνθοκομίας

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

"Βασιλήας τῶν λουλουδιῶν» ἔχει ὀνομαστῆ τὸ τριαντάφυλλο. Κι' ἀξίζει ἀληθινὰ αὐτὸν τὸν τίτλο, γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ὁμορφιά του, τὰ χρώματα καὶ τὸ ἄρωμά του. Δὲ μπορεῖ νὰ νοηθῆ κῆπος χωρὶς τριανταφυλλιές. Πρόκειται, ἄλλωστε, γιὰ ἕνα φυτό, ποὺ ἀπαιτεῖ σχετικὰ μικρὲς περιποιήσεις καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ ζήση 20 ἢ 30 χρόνια, δίνοντάς μας λουλούδια ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο ὡς τὸ Νοέμβριο.

Τὸ καλλιεργούσαν ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἀπὸ τὴ μακρυνότερη ἀρχαιότητα. Οἱ ἀνθοκόμοι, ἐπαγγελματίες καὶ ἐρασιτέχνες, ἔχουν ἀσχοληθῆ μ' αὐτό, περισσότερο παρὰ μὲ κάθε ἄλλο φυτό, κι' ἔχουν ἐπιτύχει 20 χιλιάδες ποικιλίες του. Ἀπ' αὐτὲς διατηροῦνται σήμερα 4—5 χιλιάδες. Ἀλλὰ μονάχα μερικὲς ἑκατοντάδες ξεχωρίζουν, ὡς ὡραιότερες ἀπ' ὅλες, κι' ἀξίζουν πραγματικὰ νὰ καλλιεργηθοῦν.

Μποροῦμε νὰ χωρίσουμε τὶς τριανταφυλλιὲς σὲ τρεῖς μεγάλες κατηγορίες: θαμνώδεις, δενδροειδεῖς καὶ ἀναρριχώμενες. Οἱ πρῶτες εἶναι μεγάλοι θάμνοι, μάλλον χαμηλοί καὶ μὲ πολλοὺς κορμούς. Οἱ δεύτερες εἶναι δεντράκια, ὕψους 1 ½ μέτρου περίπου, μὲ ἕνα μονάχα κορμὸ καὶ μὲ κλαδιά. Οἱ ἀναρριχώμενες, ὅπως τὸ λέει καὶ τὸ ὄνομά τους, σκαρφαλώνουν, ἁπλώνονται σὲ μεγάλη ἔκτασι καὶ σκεπάζουν τοίχους, φράχτες, κλπ.

Πρέπει ν' ἀναφέρουμε ἰδιαιτέρως καὶ τρεῖς εἰδικώτερες κατηγορίες: Τὶς πολυανθεῖς, ποὺ βγάζουν πάρα πολλά, ἀλλὰ μικρὰ λουλούδια (γίνονται θαμνώδεις ἢ δενδροειδεῖς). Τὶς νάνες, ποὺ φτάνουν σὲ ὕψος 20—30 πόντων μονάχα. Καὶ τὶς «κλαίουσες», ποὺ τὰ κλαδιά τους γίνονται πολὺ μακρυὰ καὶ κρεμᾶνε πρὸς τὸ ἔδαφος.

Γιὰ νὰ προκόψη ἡ τριανταφυλλιά, θέλει μέρος εὐάερο, μακρυὰ ἀπὸ τοίχους, δέντρα, κλπ. (ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀναρριχώμενες), ἀλλὰ καὶ προφυλαγμένο ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς ἀνέμους. Καλύτερα ν' ἀποφεύγετε τὶς θέσεις ὅπου ὑπῆρχαν καὶ πρὶν τριανταφυλλιὲς ἐπὶ πολὺν καιρό. Γιατὶ τὸ ἔδαφος ἐκεῖ ἔχει χάσει πιὰ ὁρισμένα συστατικὰ ποὺ χρειάζεται αὐτὸ τὸ φυτό. "Αν δὲν μπορῆτε νὰ κάμετε διαφορετικά, ἀντικαταστῆστε τοὐλάχιστον τὸ χῶμα, μέχρι βάθους 20—30 πόντων, μὲ φρέσκο, φερμένο ἀπὸ ἄλλο μέρος τοῦ κήπου.

Τὸ ἔδαφος πρέπει νὰ ἀποστραγγίζεται καλά, νὰ μὴ συγκοατῆ δηλαδὴ λιμνάζοντα νερά. Τὰ φυτὰ πρέπει νὰ ἔχουν ἥλιο τοὐλάχιστον τὴ μισὴ μέρα.

Δῶστε σχῆμα μακρόστενο στὰ παρτέρια μὲ τὶς τριανταφυλλιές, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ περιποιῆσθε εὔκολα καθεμιά τους, χωρὶς νὰ πατᾶτε μέσα στὸ παστέρι.

Οἱ περισσότερες τριανταφυλλιὲς προτιμοῦν ἔδαφος μᾶλλον «σφιχτό», δηλαδὴ ὄχι πολὺ ἀμμῶδες. Προκόβουν ὅμως καὶ στὰ ἄλλα, ἐκτὸς ἀπ' τὰ ὑπερβολικὰ ἀσβεστοῦχα. Πάντως, τὸ ἔδαφος πρέπει νὰ περιέχη ἀρκετὸ χοῦμο. Τὸ προετοιμάζουμε δέ, σκάβοντάς το σὲ βάθος 60 πόντων καὶ προσθέτοντας 3 ὀκάδες κοπριὰ γιὰ κάθε τετραγωνικὸ μέτρο, ποὺ τὴν ἀνακατεύομε καλὰ μὲ τὸ χῶμα.

Ἀκόμη καλύτερο ἀπ' τὴν κοπριά, ἔχει ἀποδειχθῆ γιὰ τὶς τριανταφυλλιὲς τὸ φυτικὸ λίπασμα, ποὺ γίνεται ἀπὸ σάπια φύλλα, κλπ.. μὲ τὸν τρόπο ποὺ περιγράψαμε ἄλλοτε.

ΠΟΤΕ ΦΥΤΕΥΟΝΤΑΙ

Οἱ τριανταφυλλιὲς μπορεῖ νὰ φυτευτοῦνε ἀπὸ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου ὡς τὸ Μάρτιο. Ἡ καλύτερη ὅμως ἐποχὴ εἶναι τὸ Δεκέμβριο ἢ Ἰανουάριο. Ὡστόσο, στὰ πολὺ ψυχρὰ κλίματα, προτιμοῦν νὰ τὶς φυτεύουν τὴν ἄνοιξι.

Πάντως, πρέπει νὰ ἔχη σταματήσει πιὰ ἡ ἀνάπτυξι τοῦ φυτοῦ, καὶ συγχρόνως τὸ ἔδαφος νὰ εἶναι ἀρκετὰ ὑγρὸ καὶ νὰ καλλιεργῆται εὔκολα.

Διαλέγετε φυτὰ γερά, ἀγορασμένα ἀπὸ συστηματικοὺς καλλιεργητάς, μὲ καλὰ ἀνεπτυγμένο ριζικὸ σύστημα. Ἡ ἡλικία τους δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ 2—3 ἐτῶν.

"Αν δὲ μπορῆτε νὰ τὰ φυτέψετε ἀμέσως, τὰ παραχώνετε προσωρινὰ σ' ἕνα λάκκο. Πάντως, καὶ δίχως αὐτὴ τὴν προφύλαξι, μπορεῖ νὰ μείνουν ἔξω ἀπὸ τὴ γῆ 10 — 15 μέρες, στὴν ἀνάγκη, ἀρκεῖ νάναι προφυλαγμένα ἀπ' τὸν ἥλιο, τὴν παγωνιὰ καὶ τὸν ἄνεμο.

"Οταν πρόκειται νὰ τὰ φυτέψετε, κονταίνετε τὸν κορμό τους στὸ μισὸ περίπου. "Αν ὅμως τὸ φύτεμα γίνεται τὴν ἄνοιξι, ὁ κορμὸς ποὺ θὰ προεξέχη ἀπ' τὴ γῆ, δὲν πρέπει νάναι ψηλότερος ἀπὸ 10 πόντους (καλὸ μάλιστα εἶναι νὰ τὸν σκεπάσετε κι' αὐτὸν ἀκόμη μὲ χῶμα, προσωρινά. Ὥσπου ν' ἀρχίσουν νὰ πετᾶνε τὰ μάτια).

Κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ φύτεμα γίνεται μὲ τοὺς γενικοὺς κανόνες ποὺ σᾶς ἔχομε ὑποδείξει γιὰ τὰ φυλλοβόλα δέντρα καὶ θάμνους. Ὁ «λαιμός» — τὸ σημεῖο δηλαδὴ ὅπου ἑνώνεται ὁ κορμὸς μὲ τὴ ρίζα — πρέπει νὰ χωθῆ 2—3 πόντους μέσα στὴ γῆ, τὸ δὲ μπόλι (ὅταν ἡ τριανταφυλλιὰ εἶναι μπολιασμένη) πρέπει νὰ βρίσκεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους.

Φυσικά, αὐτὸ δὲν ἰσχύει γιὰ τὶς δενδροειδεῖς τριανταφυλλιές, στὶς ὁποῖες τὸ μπόλι βρίσκεται πολὺ ψηλά, σχεδὸν ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζουν τὰ κλαδιά. Αὐτὲς θὰ φυτευτοῦνε στὸ ἴδιο βάθος ποὺ εἶχαν καὶ πρίν.

ΟΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΕΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Ἡ κοπριὰ ποὺ ρίξατε κατὰ τὸ φύτεμα, ἀπαγορεύεται νὰ ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὶς ρίζες τοῦ φυτοῦ. Πρέπει νὰ τὴ χωρίζουν ἀπ' αὐτὲς 5 πόντοι λεπτὸ χῶμα.

Πολλοὶ ἀνθοκόμοι, στὸ ἐξωτερικό, κάνουν τὸ ἑξῆς, γιὰ νὰ «πιάσουν» ἀσφαλέστερα οἱ τριανταφυλλιὲς τους καὶ νὰ γίνουν δυνατώτερες: Πρὶν τὶς φυτέψουνε, τὶς βάζουνε νὰ μουσκέψουν 12—24 ὧρες στὸ νερό. "Υστερα παίρνουν μιὰ-δυὸ χοῦφτες καλὸ χῶμα, τὸ ἀνακατεύουν μὲ νερό, ὥστε νὰ σχηματισθῆ μιὰ πηχτὴ λάσπη, βουτάνε μέσα τὶς ρίζες καὶ τὶς ἁλείβουν μ' αὐτὴ τὴ λάσπη ὡς τὸ μπόλι. "Επειτα φυτεύουν ἀμέσως τὶς τριανταφυλλιές, μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἴπαμε πιὸ πάνω.

"Αν ἡ τριανταφυλλιὰ βρίσκεται σὲ γλάστρα, μπορεῖτε νὰ τὴ μεταφυτέψετε στὸ ἔδαφος σὲ ὁποιαδήποτε ἐποχή. Ἀρκεῖ μόνο νὰ ποτίσετε τὸ προηγούμενο βράδυ τὴ γλάστρα καὶ νὰ βγάλετε τὸ φυτό, μαζὶ μ' ὅλο του τὸ χῶμα γύρω ἀπ' τὶς ρίζες του. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τὸ φύτεμα γίνεται ὅπως ἔχομε ὑποδείξει γιὰ τοὺς ἀειθαλεῖς θάμνους μὲ «μπάλα».

Νά τώρα σὲ ποιὲς ἀποστάσεις πρέπει νὰ φυτεύωνται οἱ τριανταφυλλιές: Θαμνώδεις: κάθε 50—60 πόντους. Δενδροειδεῖς: κάθε 90 πόντους. Ἀναρριχητικές: κάθε 1 ½ μέτρο τὸ λιγώτερο.

Σύμφωνα μ' ἕναν ἄλλο ὑπολογισμό, σὲ κάθε τετραγωνικὸ μέτρο, μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν 4—5 θαμνώδεις τριανταφυλλιὲς ἢ 3 δενδροειδεῖς.

Προκειμένου γιὰ δενδροειδεῖς τριανταφυλλιές, μὴ ξεχάσετε νὰ χώσετε δίπλα κι' ἕνα πάσσαλο, σὲ βάθος 60 πόντων, πρὶν ἀπὸ τὸ φύτεμα. Πάνω σ' αὐτὸν θὰ δέσετε, ὄχι πολὺ σφιχτά, τὸ φυτὸ στὴν κορυφή του καὶ στὴ βάσι του, κατὰ τὶς ὁδηγίες ποὺ σᾶς ἔχομε δώσει ἤδη γιὰ τὰ δέντρα.

Ἐπίσης κι' οἱ ἀναρριχώμενες χρειάζονται κατάλληλο δέσιμο πάνω στὴν ἐπιφάνεια ποὺ πρόκειται νὰ σκεπάσουνε.

Ἀποφεύγετε νὰ φυτεύετε ἄλλα λουλούδια ἀνάμεσα στὶς τριανταφυλλιές. Σπέρνετε μόνο «γκαζόν», γιὰ νὰ σχηματίση ἕνα ὡραῖο πράσινο χαλί.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΦΥΤΕΜΑ

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε τὶς περιποιήσεις ποὺ χρειάζονται οἱ τριανταφυλλιές.

Λίπανσις: "Αν εἴχατε προετοιμάσει τὸ ἔδαφος μὲ ὅλους τοὺς κανόνες, οἱ καινουργιοφυτεμένες τριανταφυλλιὲς δὲν χρειάζονται ἄλλη λίπανσι τὸν πρῶτο χρόνο.

Τὰ ἑπόμενα ὅμως χρόνια, πρέπει νὰ ἀναπληρώνετε τὰ συστατικὰ ποὺ ἔχει χάσει τὸ ἔδαφος, μὲ κοπριὰ ἢ φυτικὸ λίπασμα ἢ χημικὸ λίπασμα.

Τὸ φθινόπωρο, γεμίζετε μὲ κοπριὰ τὸ λάκκο ποὺ ὑπάρχει γύρω ἀπὸ κάθε τριανταφυλλιὰ γιὰ τὸ πότισμα. Καὶ τὴν ἄνοιξι ἀνακατεύετε τὴν κοπριὰ αὐτὴ μὲ τὸ χῶμα, σκαλίζοντάς το μ' ἕνα πηροῦνι, ἐλαφρά ὅμως, γιὰ νὰ μὴ πληγώσετε τὶς ρίζες τοῦ φυτοῦ. "Υστερα ρίχνετε στάχτη ἀπὸ ξύλα (1 ½ ὀκὰ σὲ κάθε 10 τετραγωνικὰ μέτρα), καὶ ὑπερφωσφοικὸ λίπασμα (1 κιλὸ στὰ 10 τετρ. μέτρα).

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ λιπάνετε τὸν Ὀκτώβριο μὲ ὁστεάλευρο (1 ½ ὀκὰ στὰ 10 τετρ. μέτρα).

"Αν δὲν ἔχουν ἀκόμη ζωηρὰ χρώματα τὰ τριαντάφυλλα, προμηθευθῆτε αἷμα σὲ σκόνη καὶ ἀνακατέψετέ το λίγο μὲ τὸ χῶμα, τὸν Ἰούνιο (150 δράμια στὰ 10 τετρ. μέτρα).

Ρίχνετε σὲ κάθε φυτὸ δυὸ μεγάλες κουταλιὲς πλῆρες λίπασμα, τρεῖς φορὲς τὸ χρόνο: ὅταν τὰ καινούργια βλαστάρια γίνουν 2—3 πόντους μακρυά, μετὰ τὴν πρώτη ἄνθησι καὶ ἐνάμισυ μῆνα πρὶν ἀπ' τὰ πρῶτα κρύα τοῦ φθινοπώρου. Κάθε φορὰ δέ, ἀφοῦ ρίξετε τὸ λίπασμα, σκαλίζετε λίγο καὶ ποτίζετε.

Μερικοὶ ἀνθοκόμοι ρίχνουν χημικὸ λίπασμα 6-8-8 (1 ὀκὰ στὰ 10 τετρ. μέτρα) στὶς ἀρχὲς Αὐγούστου, γιὰ νὰ τονώσουν τὴ φθινοπωρινὴ ἄνθησι. Καλύτερα ὅμως ν' ἀποφεύγετε αὐτὴ τὴ μέθοδο, γιατὶ ἀφ' ἑνὸς ἐξαντλεῖ τὸ φυτὸ καὶ ἀφ' ἑτέρου αὐξάνει πολὺ τοὺς χυμούς του, σὲ σημεῖο ποὺ νὰ κινδυνεύη ἀπὸ πρώιμες χειμωνιάτικες παγωνιές.

Πότισμα: Οἱ τριανταφυλλιὲς θέλουν δροσιὰ καὶ σχετικὴ ὑγρασία. Στὴν ἐποχὴ τῆς ξηρασίας, ποτίζετέ τις ταχτικά, μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα περίπου, καὶ μὲ τόσο νερό, ὥστε νὰ φτάνη σὲ βάθος 30 πόντων τὸ λιγώτερο. Ἀποφεύγετε νὰ βρέχετε τὰ φύλλα τους, γιατὶ ἀρρωσταίνουν — ὅπως ἔχομε γράψει κι' ἄλλοτε.

ΣΚΑΛΙΣΜΑ — ΚΛΑΔΕΜΑ

Σκάλισμα, σκέπασμα, κλπ.: Μερικοὶ συνηθίζουν νὰ σκαλίζουν συνεχῶς τὸ ἔδαφος γύρω ἀπ' τὴν τριανταφυλλιά. Κάνουν ὅμως ἄσχημα, γιατὶ οἱ ρίζες τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ βρίσκονται κοντὰ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους. Περιορίζεσθε μόνο σ' ἕνα ἐλαφρὸ σκάλισμα, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ βγάλετε τὰ ἀγριόχορτα καὶ γιὰ νὰ μὴ «ταρατσώνη» τὸ χῶμα καὶ δὲν ἀπορροφᾶη εὔκολα τὸ νερὸ τοῦ ποτίσματος.

Στὰ πολὺ ψυχρὰ μέρη, ὅπου τὸ θερμόμετρο κατεβαίνει κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, οἱ τριανταφυλλιὲς χρειάζονται τὸ χειμῶνα σκέπασμα μὲ χῶμα, στὴ βάσι τοῦ κορμοῦ τους καὶ μέχρι ὕψους 30 πόντων. Ὁλόγυρα σκορπίζετε ἕνα στρῶμα κοπριάς. Συμπληρώνετε δὲ τὸ σκέπασμα μὲ ἄχυρα ἢ μὲ κλαδιὰ ἀπὸ ἀειθαλῆ δέντρα.

"Αν οἱ καινουργοφυτεμένες τριανταφυλλιὲς ἀργοῦν ν' ἀναπτυχθοῦνε τὴν ἄνοιξι, προπάντων δὲ ἂν ζαρώνη ὁ φλοιὸς τῶν κλαδιῶν τους (καθὼς ἐπίσης κι' ἂν ἀργήσατε πολὺ νὰ τὶς φυτέψετε. Τὸ Μάρτιο ἢ Ἀπρίλιο), πρέπει νὰ πάρετε ὡρισμένα μέτρα:

Τὶς θαμνώδεις τὶς κόβετε πολὺ χαμηλά, 5 πόντους πάνω ἀπ' τὸ ἔδαφος, καὶ τὶς σκεπάζετε μὲ 25 πόντους χῶμα.

Τὶς ἀναρριχώμενες, τὶς ντύνετε τελείως καὶ πολὺ σφιχτὰ μὲ ἄχυρα, τσαλακωμένα χαρτιά, κλπ., ἀφοῦ πρῶτα τὶς κοντύνετε πολὺ καὶ μαζέψετε ὅλα τὰ κλαδιά τους μαζί. Βρέχετε δὲ συχνὰ μὲ νερὸ αὐτὸ τὸ σκέπασμα, φροντίζοντας ὅμως νὰ μὴ βραχῆ ἡ βάσι τοῦ φυτοῦ. Τὶς ἀφίνετε ἔτσι ὡς τὸν Ἰούνιο ἢ Ἰούλιο, ποὺ θ' ἀρχίσουν νὰ πετᾶνε τὰ μάτια.

"Ενας ἄλλος τρόπος εἶναι νὰ τὶς λυγίσετε, ὥσπου ν' ἀκουμπήσουν χάμω τὰ κλαδιά τους, καὶ νὰ τὰ σκεπάσετε μὲ μερικοὺς πόντους χῶμα γύρω.

Κλάδεμα: Θὰ τονίσουμε ἄλλη μιὰ φορά, ὅτι πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ εἰδικό. Ἡ κατάλληλη ἐποχὴ εἶναι: Γιὰ τὶς θαμνώδεις καὶ δενδροειδεῖς, ὁ Φεβρουάριος ἢ Μάρτιος, ἀναλόγως τοῦ κλίματος. Γιὰ τὶς ἀναρριχητικές, ἀμέσως μόλις τελειώση ἡ ἄνθησί τους, καὶ τὴν ἄνοιξι.

Τὸ κλάδεμα μιᾶς θαμνώδους θὰ εἶναι περισσότερο ἢ λιγώτερο, ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ ποὺ ἐπιδιώκετε. "Αν θέλετε λίγα καὶ μεγάλα λουλούδια γιὰ κόψιμο, θὰ κλαδέψετε τοὺς κορμοὺς σχεδὸν ὡς τὸ ἔδαφος, θ' ἀφίσετε μόνο 3 — 4 κλαδιὰ σὲ κάθε κορμό, καὶ στὸ κάθε κλαδὶ ὄχι περισσότερα ἀπὸ 3 μάτια. "Αν, ἀπεναντίας, θέλετε πολλὰ καὶ μικρότερα λουλούδια, γιὰ στόλισμα τοῦ κήπου, περιορίζετε τὸ κλάδεμα στὶς κορφὲς τῶν κλαδιῶν καὶ ἀφαιρεῖτε μόνο τὰ ἄχρηστα, τὰ ξερά, τὰ ἀρρωστημένα.

"Ἐχετε ὑπ' ὄψι, ὅτι τὰ περισσότερα λουλούδια θὰ σχηματισθοῦν πάνω σὲ βλαστάρια ποὺ φυτρώνουν ἀπὸ κλαδιὰ περσινά. Κόβετε, λοιπόν, τὰ πιὸ παληὰ καὶ ἄχρηστα πιὰ κλαδιά, γιὰ νὰ δυναμώσουν τὰ καινούργια.

Τὴν πρώτη χρονιὰ κλαδεύετε περισσότερο παρὰ τὶς ἑπόμενες. "Αν φυτέψατε τὴν ἄνοιξι τὶς τριανταφυλλιές, τὶς κλαδεύετε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὶς φυτεμένες τὸ φθινόπωρο.

Οἱ δενδροειδεῖς χρειάζονται περισσότερο κλάδεμα ἀπὸ τὶς θαμνώδεις.

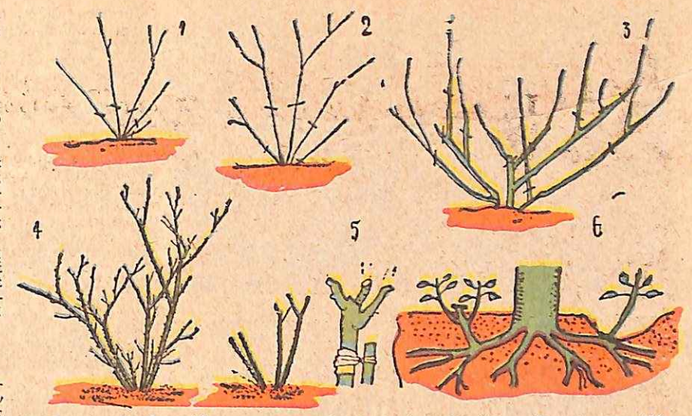
Θὰ κλαδέψετε πιὸ πολὺ τὰ ἀδύνατα καὶ κακεκτικὰ φυτά, γιὰ νὰ πετάξουν γερὰ βλαστάρια. Ἀντίθετα, στὰ δυνατὰ καὶ γερὰ φυτά, ὄχι μόνο δὲν χρειάζεται πολὺ κλάδεμα, ἀλλὰ καὶ τοὺς κάνει κακό, γιατὶ βγάζουν τότε πάρα πολλὰ βλαστάρια καὶ λιγώτερα λουλούδια.

Θ' ἀφαιρέσετε μὲ τὸ κλάδεμα τὰ ἀρρωστημένα, τὰ ξερὰ κλαδιὰ κι' ὅσα βρίσκονται πολὺ ναμνιά, στὴ βάσι τοῦ φυτοῦ. Ἐπίσης τὰ κεντρικά, γιὰ νὰ δυναμώσουν τὰ ἄλλα, ὁλόγυρα. καὶ νὰ πάρη τὸ φυτὸ ἕνα σχῆμα κούπας.

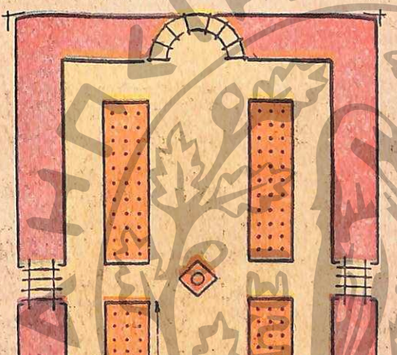
"Οταν διασταυρώνωνται δυὸ κλαδιά, θὰ κόψετε τὸ ἕνα, κάτω ἀπ' τὸ σημεῖο τῆς διασταυρώσεως.

"Οταν κόβετε ἕνα ὁλόκληρο κλαδί, μὴν ἀφίνετε ἕνα ἄχρηστο κομμάτι του πάνω στὸν κορμό. "Οταν τὸ κονταίνετε, φροντίζετε νὰ τὸ κόψετε μισὸ πόντο πιὸ πάνω ἀπὸ ἕνα «μάτι», ποὺ νὰ βλέπη πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ θέλετε νὰ πάρουν τὰ βλαστάρια (πρὸς τὰ ἔξω συνήθως).

Μερικοὶ ἀνθοκόμοι κάνουν κάτι ἄλλο: Ἀφίνουν ἀκλάδευτα τὰ κλωνάρια, τὰ λυγίζουν πρὸς τὰ κάτω καὶ δένουν τὶς ἄκρες τους σὲ πασσάλους χωμένους στὴ γῆ. "Ετσι, κάνουν

Κλάδεμα μιᾶς θαμνώδους τριανταφυλλιᾶς ἀσθενικῆς (1), μιᾶς μέτριας (2) καὶ μιᾶς πολὺ ἀνεπτυγμένης (3). Ἡ πρώτη κλαδεύεται πιὸ πολύ, ἡ τρίτη πιὸ λίγο, στὰ σημεῖα ποὺ δείχνουν οἱ μαῦρες γραμμοῦλες. 4.— Θαμνώδης τριανταφυλλιὰ ἀκλάδευτη (ἀριστερά) καὶ ἡ ἴδια μέτρια κλαδεμένη (δεξιά). 5.— Γερὸ κλάδεμα δενδροειδοῦς τριανταφυλλιᾶς τὸν πρῶτο χρόνο. 6.— Τὰ ἄγρια βλαστάρια ποὺ πετᾶνε ἀπὸ τὶς ρίζες τους οἱ μπολιασμένες τριανταφυλλιὲς πρέπει νὰ κόβωνται σύρριζα.

Σχέδιο ἑνὸς κήπου μὲ τριανταφυλλιές, μὲ τέσσερα μακρόστενα παρτέρια, πλάτους 1½ μέτρου καὶ μήκους 6 περίπου, μὲ τρεῖς σειρὲς φυτῶν στὸ καθένα.

νὰ πετᾶνε ἀκόμα καὶ τὰ «μάτια» ποὺ θᾶμεναν ἀλλέως κοιμώμενα, κι' ἐπιτυγχάνουν περισσότερα λουλούδια.

Η ΑΝΑΡΡΙΧΩΜΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Τὸ κλάδεμα μιᾶς ἀναρριχωμένης τριανταφυλλιᾶς ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ εἶδος της. Πράγματι, ὑπάρχουν δυὸ εἴδων ἀναρριχώμενες: 1) Ἐκεῖνες ποὺ σχηματίζουν μόνιμα ξυλώδη κλαδιὰ καὶ πετᾶνε ἀπ' αὐτὲς τὰ καινούργια βλαστάρια. Κάνουν λιγώτερα λουλούδια καὶ μᾶλλον μεγάλα. Αὐτὲς κλαδεύονται ἀργὰ τὸ χειμῶνα, πρὸς τὴν ἄνοιξι. Ἀφαιρεῖτε μόνο τὰ παληὰ καὶ ξερὰ κλαδιά. "Αν τὶς κλαδέψετε περισσότερο, δὲν θὰ βγάλουν ἀρκετὰ λουλούδια. 2) Αὐτὲς ποὺ βγάζουν πολλὰ μικρὰ λουλούδια, πάνω σὲ καινούργια βλαστάρια ποὺ πετᾶνε κάθε χρόνο ἀπὸ τὴ βάσι τους. Κλαδεύονται ἀμέσως μόλις ἀνθίσουν, μὲ τὴν ἀφαίρεσι ὅλων τῶν κλωναριῶν, ποὺ ἔδωσαν ἤδη λουλούδια.

Κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ κλάδεμα τῆς τριανταφυλλιᾶς γίνεται σύμφωνα μὲ τὶς γενικὲς ὁδηγίες ποὺ σᾶς δώσαμε ἄλλοτε.

Οἱ μπολιασμένες τριανταφυλλιὲς πετᾶνε συχνὰ βλαστάρια ἄγρια, ἀπὸ τὶς ρίζες ἢ ἀπὸ τὸν κορμὸ πιὸ κάτω ἀπ' τὸ μπόλι. Αὐτὰ πρέπει ν' ἀφαιροῦνται ἀμέσως, γιὰ νὰ μὴν ἀδυνατίζη τὸ φυτό. Τὰ διακρίνετε ἀπὸ τὸ διαφορετικό τους φύλλωμα. Τὰ κόβετε δὲ ὁλόκληρα, σκάβοντας λίγο, ὥσπου νὰ βρῆτε τὴ ρίζα ἀπ' ὅπου φυτρώσανε.

Κόβετε ἀμέσως τὰ μαραμένα λουλούδια μιᾶς θαμνώδους ἢ δενδροειδοῦς τριανταφυλλιᾶς. Τὸ κόψιμο γίνεται πάνω ἀπ' τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ ἴδιου κλωναριοῦ, ποὺ ἔχει καλοσχηματισμένο «μάτι» καὶ μπορεῖ νὰ πετάξη νέο ἀνθοφόρο Βλαστάρι.

Ἀσθένειες καὶ παράσιτα: Μόλις ἀρχίσουν οἱ τριανταφυλλιὲς νὰ βγάζουν φύλλα, τὴν ἄνοιξι, χρειάζονται προφύλαξι ἀπὸ τὶς διάφορες ἀσθένειες ποὺ τὶς ἀπειλοῦν. Οἱ κοινότερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι τὸ «ὠΐδιον» (στάχτωμα), μιὰ ἄλλη ποὺ σχηματίζει μαῦρες κουκκίδες πάνω στὰ φύλλα καὶ ἡ «σκωρία». "Ολες αὐτὲς οἱ ἀσθένειες προσβάλλουν ἰδίως τὰ ἀσθενικὰ φυτά.

Γιὰ νὰ προλάβετε τὸ ὠΐδιον, θειαφίζετε τὶς τριανταφυλλιὲς ἐνωρὶς τὴν ἄνοιξι. Γιὰ τὶς ἄλλες ἀσθένειες, προμηθεύεσθε τὰ καταλληλα φάρμακα ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ κατάστημα καὶ τὰ χρησιμοποιεῖτε σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τους.

Φροντίζετε νὰ πέφτουν καὶ στὶς δυὸ ὄψεις τῶν φύλλων. Ἐπὶ πλέον, μαζέψετε καὶ κάψετε τὰ ἤδη ἄρροστα φύλλα.

Γιὰ τὶς μελίγκρες καὶ τὰ ἄλλα ἔντομα ποὺ προσβάλλουν τὶς τριανταφυλλιές, ὑπάρχουν σήμερα ἰσχυρότατα καὶ ἀποτελεσματικὰ φάρμακα: παραθεῖον, πεστός, συστός, ντιαζινόν, κλπ.

Γι' αὐτὰ ὅμως ὅλα θὰ μιλήσουμε ἀργότερα σὲ εἰδικὸ κεφάλαιο.

Πολλαπλασιασμός: Οἱ τριαντάφυλλιὲς μπορεῖ νὰ πολλαπλασιασθοῦν μὲ μ' σχεύματα, ποὺ φυτεύονται ἐνωρὶς τὴν ἄνοιξι. Χρησιμοποιοῦν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ κομμάτια ἀπὸ ὡριμασμένα κλωνάρια τῆς ἴδι' χρονιᾶς, μήκους 25 πόντων περίπου, μὲ ἀ κετὰ «μάτια». Περισσότερες λεπτομέρειε γράψαμε ὅταν μιλήσαμε γενικὰ γιὰ τὰ μοσχεύματα.

Ἀνθεκτικώτερες ὅμως καὶ πιὸ μακρόβιες γίνονται οἱ διάφορες ἐκλεκτὲς ρατσες, ὅτε μπολιάζωνται πάνω σ' ἕνα κατάλληλο ρίζι κεμευ-ν», μὲ μεγάλη ζωτικότητα, καὶ πλούσιο ριζικὸ σύστημα.

Καταλληλότερη γιὰ «ποκείμενον» εἶναι ἄγρια ἐκείνη τριανταφυλλιὰ ποὺ τὴ λ «τρελλή».

ΟΘ. ΧΑΛ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ἐκλογὴ τῶν δέντρων

Ἐκλεκτὲς τριανταφυλλιὲς σὲ χρώματα καὶ σχήματα

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ὅπως διαπίστωσε ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη, ποὺ «γυρεύουν μόνοι τους» τὰ ἀτυχήματα.

Τὰ 80% τῶν ἀτυχημάτων ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΥΝ ΤΟΥΣ «ΑΤΥΧΗΜΑΤΙΕΣ»!

Μιὰ παράξενη ἐπιστημονικὴ θεωρία, ποὺ ἀποδείχτηκε σωστὴ

Μέσα σὲ δυὸ μόλις χρόνια, μιὰ Γερμανίδα 35 ἐτῶν, ἡ Ρενάτε Μπάουερ, παντρεμένη καὶ μητέρα δυὸ παιδιῶν, ὑπῆρξε θύμα τεσσάρων ἀτυχημάτων. Τὴν πρώτη φορά, τραυματίστηκε ἐνῶ ἔκανε σκί. Τὴν δεύτερη, γλύστρησε, κατεβαίνοντας τὴ σκάλα τοῦ ὑπογείου. Τὴν τρίτη, τὴ χτύπησε ἕνα ποδήλατο. Τὴν τέταρτη, πάτησε τὴν ἄκρη τοῦ παλτοῦ της, καθὼς ἀνέβαινε στὸ τράμ.

Κατὰ περίεργη σύμπτωση, καὶ τὶς τέσσερες αὐτὲς φορές, ἔσπασε τὸ δεξὶ της πόδι!...

— Φαίνεται, τόχει ἡ μοῖρα μου νὰ παθαίνω ἀτυχήματα!... εἶπε ἡ Ρενάτε Μπάουερ στὸ γιατρό, ποὺ τὴν ἐξέτασε, ὅταν μεταφέρθηκε γιὰ τέταρτη φορὰ στὸ ἴδιο νοσοκομεῖο.

Ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Γιὰ μᾶς τοὺς γιατροὺς, δὲν ὑπάρχει μοῖρα, τῆς ἀποκρίθηκε. Ἁπλῶς, ἀνήκετε στὴν κατηγορία ἐκείνων, ποὺ γυρεύουν μόνοι τους τὰ ἀτυχήματα. Στοὺς «ἀτυχηματίες», καθὼς τοὺς ὀνομάζουμε!...

Ἡ Ρενάτε Μπάουερ ἔμεινε ἔκπληκτη, γιατὶ δὲν εἶχε ποτὲ ξανακούσει τὸν περίεργο αὐτὸν ὅρο. Ἀλλὰ στὴ Γερμανία, καθὼς ἐπίσης καὶ στὴν Ἀγγλία καὶ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, οἱ ἐπιστημονικὲς ἔρευνες, ποὺ ἔγιναν τὸν τελευταῖο καιρό, ἀποδείξανε πὼς ὑπάρχουν πραγματικὰ ἄνθρωποι, ποὺ «τραβᾶν ἀπάνω τους» τὰ ἀτυχήματα, ἄνθρωποι — «ἀτυχηματίες» (ὅπως θὰ μποροῦσαμε νὰ ἀποδώσωμε στὰ ἑλληνικὰ τὸ γερμανικὸ ὅρο «Οὐνφέλερ») καὶ πὼς οἱ «ἀτυχηματίες» αὐτοὶ εἶναι τὰ θύματα τῶν 80 % τῶν ἀτυχημάτων, ποὺ συμβαίνουν κάθε μέρα στὸν κόσμο!

Ἂν ἡ Ἱστορία τῆς Ρενάτε Μπάουερ, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηριστῆ ὡς μία μεμονωμένη περίπτωση, χωρὶς εὐρύτερη σημασία, ὑπάρχουν ἀποδείξεις πολὺ πειστικώτερες γιὰ τὸ σωστὸ τῆς παράξενης αὐτῆς ἐπιστημονικῆς θεωρίας.

Ὁ Γερμανὸς ψυχολόγος δόκτωρ Μάρμπε, ἔκανε μιὰ στατιστικὴ ὅλων τῶν τραυματιῶν, ἀπὸ διάφορα ἀτυχήματα, ποὺ πέρασαν, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀπὸ τὰ γερμανικὰ νοσοκομεῖα. Καὶ διαπίστωσε πὼς ἡ κατηγορία ἐκείνων, ποὺ εἶχαν τραυματιστῆ γιὰ πολλοστὴ φορά, ἦταν τέσσερες φορὲς πολυπληθέστερη ἀπὸ τῶν ἄλλων, ποὺ ὁ τραυματισμὸς αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος στὴ ζωή τους!

Στὶς ἴδιες ἀκριβῶς διαπιστώσεις κατέληξε καὶ ἡ ἀνάλογη ἔρευνα, ποὺ ἔκανε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἡ Ἀμερικανίδα «ψυχοσωματολόγος», δοκτορέσσα Ντάμπαο.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ εἶχαν μεταφερθῆ μὲ κάταγμα στὸ νοσοκομεῖο, εἶχαν στὸ παρελθὸν τους τρία ἀκόμη ἢ τέσσερα κατάγματα!

Στὴν Ἀμερική, ἐπίσης, μιὰ ἐταιρεία λεωφορείων, ἀποφάσισε πέρυσι νὰ ἀπολύη κάθε ὁδηγό, ποὺ γινόταν ὑπαίτιος γιὰ κάποιο ἀτύχημα. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως, ἦταν νὰ μειωθῆ σημαντικώτατα ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτυχημάτων στὰ λεωφορεῖα τῆς ἑταιρείας. Μιὰ ἔρευνα, ποὺ ἔγινε ἀργότερα, ἀπεκάλυψε πὼς οἱ ὁδηγοὶ αὐτοὶ εἶχαν προσληφθῆ σὲ ἄλλες ἑταιρεῖες, ὅπου ξανάγιναν πάλι ἥρωες ἀτυχημάτων. Ἦσαν ὁδηγοί — «ἀτυχηματίες»!

Ἀκόμη ἀποκαλυπτικώτερο, γιατὶ φανερώνει καὶ τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ, εἶναι ἕνα πείραμα ποὺ ἔγινε στὸ Λονδίνο.

Οἱ ὁδηγοί, στοὺς ὁποίους συνέβαιναν συχνὰ ἀτυχήματα, ὑποχρεώθηκαν σὲ μετεκπαίδευσι ἀπὸ μιὰ ἀστυνομικὴ σχολή. Κανένα ἀποτέλεσμα: Διαπιστώθηκε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ σοφὲρ ἱκανώτατους καὶ ἄριστα καταστασμένους στὰ μυστικὰ τοῦ βολάν, ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀνάγκη ἀπὸ μετεκπαίδευσι. Ὅμως, τοὺς συνέβαινε ἕνα ἀτύχημα, κατὰ μέσον ὅρο, κάθε 14.000 χιλιόμετρα. Τότε, οἱ ὁδηγοὶ αὐτοὶ ὑποβληθήκανε σὲ «ψυχοτέστ». Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἐκπληκτικό: Ἡ συχνότητα τῶν ἀτυχημάτων, ποὺ τοὺς συνέβαιναν, μειώθηκε σὲ ἕνα κάθε 115.000 χιλιόμετρα!

Τὸ πείραμα αὐτὸ ἀπέδειξε στοὺς ἐπισήμους πὼς οἱ «ἀτυχηματίες» εἶναι ἄτομα, ποὺ δὲν «τόχει ἡ μοῖρα τους» νὰ παθαίνουν ἀτυχήματα, ἀλλὰ ποὺ μιὰ ψυχικὴ ἕλξι τὰ σπρώχνει σ' αὐτά. Ἐνῶ φαίνονται ψυχικὰ ὑγιέστατοι καὶ δὲ δείχνουν κανένα ἄλλο σημάδι ἀνωμαλίας, βασανίζονται — χωρίς, συχνά, νὰ τὸ συνειδητοποιοῦν — ἀπὸ τὴν πεποίθησι πὼς δὲν εἶναι δυνατόν, παρὰ νὰ τοὺς συμβῆ κάποιο ἀτύχημα.

Καὶ τὸ ἀτύχημα, ὅπως εἶναι ἑπόμενο, τοὺς συμβαίνει!

Ἀκόμη μιὰ ἀπόδειξι γιὰ τὸ ὅτι ψυχικὲς εἶναι οἱ αἰτίες, ποὺ κάνουν τοὺς «ἀτυχηματίες» νὰ πέφτουν θύματα τῶν ἀτυχημάτων, εἶναι πὼς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτυχημάτων ἀνεβαίνει πάντα ἀπότομα σὲ μέρες ἄσχημης μεταβολῆς τοῦ καιροῦ, ποὺ ἐπηρεάζουν, καθὼς ξέρομε, ἐντονώτατα τὸν ψυχικὸ κόσμο τοῦ ἀνθρώπου. Τὶς μέρες αὐτές, οἱ «ἀτυχηματίες» εἶναι ἀκόμη πιὸ «ἀνυπεράσπιστοι» ἀπέναντι τῶν ἀτυχημάτων, ἀκόμη πιὸ στερημένοι ἀπὸ τὸ ἔνστικτο τῆς «αὐτοπροστασίας».

Οἱ ἔρευνες τῶν Γερμανῶν, τῶν Ἄγγλων καὶ τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων γιὰ τοὺς «ἀτυχηματίες» ἀποδείξανε ἐπίσης πὼς εἶναι πέρα γιὰ πέρα σωστὴ ἡ θεωρία τοῦ Φρόϋντ ὅτι ὡρισμένα ἀτυχήματα δὲν εἶναι παρὰ μορφὲς ὑποσυνείδητης «αὐτοτιμωρίας»!

Πραγματικά, ἡ τύψι, ποὺ αἰσθάνεται ἕνα ἄτομο γιὰ κάποια ἀδικία ἢ κάποιο ἁμάρτημα ποὺ ἔπραξε, ἡ πιεστικὴ πεποίθησί του πὼς «πρέπει» νὰ τιμωρηθῆ, τὸ ὠθεῖ στὸ ἀτύχημα.

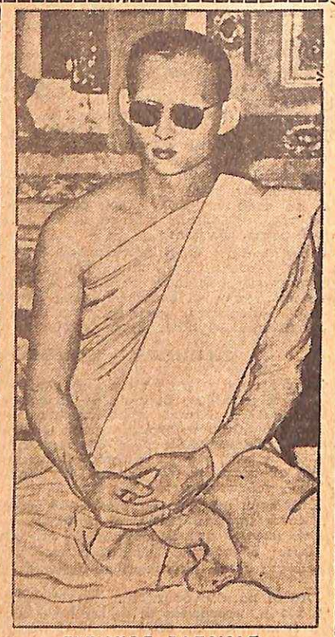
Χαρακτηριστικά, ὁ Φρόϋντ ἀναφέρει τὴν περίπτωσι μιᾶς νειόπαντρης, ποὺ παρασύρθηκε νὰ φλερτάρη πολὺ «ἀνοιχτὰ» σ' ἕναν χορό, ὅπου ἀπουσίαζε ὁ ἄντρας της.

Τὴ νύχτα, ἡ νέα δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι ἀπὸ τὶς τύψεις ποὺ τὴν βασάνιζαν. Καὶ τὴν ἑπομένη, ὅταν βγῆκε ἔξω γιὰ νὰ ψωνίση, τὴν χτύπησε ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔσπασε τὸ πόδι της. Γιὰ ἀσκητὸ καιρὸ ὕστερα, δὲ μπόρεσε νὰ χορέψη...

✪✪

Ἐχθροὶ τῆς χειραφίας

Ἕνας Ἄγγλος γιατρὸς συνιστᾶ νὰ καταργηθῆ ἡ χειραφία, γιατὶ συντελεῖ στὴ μετάδοσι μικροβίων. Τὴν ὀνομάζει δὲ «ἐγελοία συνήθεια τῆς Δύσεως». Ἕνας Ἀμερικανὸς συνάδελφός του φρονεῖ, ὅτι ἡ χειραφία κλονίζει τὸ νευρικὸ σύστημα, μὲ τὸ τράνταγμα ποὺ ἀνεβαίνει ἀπ' τὸ δεξὶ χέρι ὡς τὴ σπονδυλικὴ στήλη, κι' ἀπὸ κεῖ ἐπηρεάζει ὁλόκληρο τὸ σῶμα!

ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Στὴ Μπανγκόκ, ὁ βασιλιᾶς τοῦ Σιὰμ Πουμιφὸλ Ἀντουλιτέϊ, ἔγινε πρὸ ἡμερῶν Βουδδιστὴς μοναχός. Γιὰ νὰ τοῦ δοθῆ ὅμως ὁ τίτλος αὐτὸς ὑποχρεώθηκε νὰ ζητιανεύη ἐπὶ 15 μέρες στὴν εἴσοδο ἑνὸς ναοῦ καὶ νὰ ζήση ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν ἐλεημοσύνη τῶν πιστῶν. Κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα τὰ βασιλικὰ καθήκοντα ἐκτελοῦσε ἡ ὡραία σύζυγός του, βασίλισσα Σιρικίτ.

ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ

Τὸ περιστέρι αὐτὸ ἔχει μιὰ πολὺ παράξενη ἱστορία. Ἕνα χειμωνιάτικο ἀπόγευμα, πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια, χτύπησε μὲ τὸ ράμφος του πολλὰ παράθυρα μιᾶς συνοικίας τοῦ Δ. Βερολίνου, θέλοντας νὰ τρυπώση κάπου, γιὰ νὰ βρῆ τροφὴ καὶ λίγη ζεστασιά. Μόνο ἡ κυρία Σαρλότα Ποῦσκι ὅμως τοῦ ἄνοιξε πρόθυμα τὸ παράθυρό της καὶ τὸ φιλοξένησε. Ἀπὸ τότε τὸ περιστέρι δὲν τὴν ἐγκατέλειψε οὔτε στιγμή. Ζῆ μαζί της μέσα στὸ σπίτι της, τρώει ἀπὸ τὸ πιάτο της καὶ συχνά, ὅπως βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, τὴν... συνοδεύει στὸ πιάνο! Διάφοροι γυμνασταὶ πτηνῶν προσέφεραν μέχρι σήμερα δελεαστικὰ ποσὰ στὴν κ. Ποῦσκι γιὰ νὰ τῆς ἀγοράσουν τὸ περιστέρι της, αὐτὴ ὅμως ἀποκρούει συστηματικὰ κάθε προσφορά.

Οἱ μεγάλοι παθεκροῦδες ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ὁ τύραννος Ἀριστίων

ΗΤΑΝ παράξενος ἄνθρωπος ὁ Ἀριστίων. Ὁ πατέρας του, ὁ Ἀθηνίων, δὲν ἦταν μόνο βαθύπλουτος ἔμπορος, ἀλλὰ καὶ πλοιοκτήτης. Εἶχε πολλὰ καράβια δικα του, ἕνα σωρὸ καταστήματα κι' ἑκατοντάδες σκλάβους. Ὁ Ἀριστίων γεννήθηκε ἀπὸ μιὰ μαύρη δούλη, περίφημη γιὰ τὴν καλλονή της. Μὰ κι' ὁ ἴδιος ἦταν ὡραῖος ἄντρας καὶ θαυμάσιος χαρακτῆρας, μέχρι τὰ εἴκοσι δύο του χρόνια. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἀγαποῦσαν, γιατὶ ἦταν ἐξυπνος κι' εἶχε τάσεις πρὸς τὴ φιλοσοφία. Ξαφνικὰ ὅμως ἄλλαξε τελείως. "Ἀρχισε νὰ ξοδεύη ἀσυλλόγιστα πὴν περιουσία ποὺ τοῦ ἄφησε πεθαίνοντας ὁ πατέρας του, νὰ κολακεύη ὅλο τὸν κόσμο καὶ συγχρόνως νὰ δημοκοπῆ εἰς βάρος τῆς φιλοπατρίας τῶν τότε Ἑλλήνων. Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ἄρχισε νὰ πίνη. Νὰ πίνη σὰν σφουγγάρι...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Ἀριστίων, ἀντεχε στὸ κρασὶ ὅσο κανένας ἄλλος στὴν ἐποχή του. Αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὰ διάφορα ἐπιγράμματα ποὺ βρέθηκαν στὶς ἀνασκαφὲς τοῦ Κεραμεικοῦ. Τὸν φέρνουν δὲ ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ποτήρια τοῦ ἀστεως. Ἕνα μάλιστα ἀπὸ τὰ ἐπιγράμματα αὐτὰ λέει ὅτι «μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη ἄλλα προσόντα ὁ υἱὸς τοῦ Ἀθηνίωνος, ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι ξέρει νὰ διαλέγη ποιὸ βαρέλι ἔχει τὸ καλύτερο κρασί». Ὡστόσο πολλὲς φορὲς ὁ Ἀριστίων ἔπινε τόσο πολύ, ποὺ γινόταν πραγματικὰ... σταφίδα! Τότε, καθὼς εἶχε τὸ χάρισμα τῆς δημοκοπίας καὶ τῆς δημαγωγίας, ἐβγαινε στὴν ἀγορὰ κι' ἄρχιζε νὰ μιλᾶ στὸ πλῆθος, ποὺ συγκεντρωνόταν γιὰ νὰ τὸν ἀκούση.

Τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀποτίναξι τοῦ ρωμαϊκοῦ ζυγοῦ — ποὺ βάραινε τότε ὅλη τὴν Ἑλλάδα—ἐπιτίθοταν ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἔμεναν μὲ «σταυρωμένα χέρια» καὶ δὲν ἔπαιρναν τὰ ὅπλα καὶ κατέληγε πάντα στὸ ἴδιο μοτίβο:

— Ὦ, ἄνδρες Ἀθηναῖοι! "Αν δὲν βρῆτε ἐγκαίρως τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο γιὰ νὰ τακτοποιήση τὶς πολιτικὲς ὑποθέσεις τοῦ τόπου μας, ὁ τόπος αὐτὸς θὰ καταστραφῆ. Μὴν ἀργῆτε! Τὸ μέλλον ὅλων μας ἐπιμερώνει σκοτεινό...

Ὁ Ἀριστίων κατάλαβε πὼς μὲ τὰ λόγια αὐτὰ συγκινοῦσε πολὺ τοὺς Ἕλληνες. Ἐπειδὴ ὅμως ὅταν ἦταν «νηστικός» δὲν μποροῦσε ν' ἀρθρώση λέξι, γι' αὐτὸ τὰ ἀκοπανοῦσε ἄγρια, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὰ καταφέρνη πάντοτε. Ἔτσι μὲ τὸν καιρό, ἄρχισε νὰ γίνεται τρομερὰ φιλόδοξος καὶ ἀρχομανής. Τόσο πολὺ μάλιστα, ὥστε δὲ δίστασε νὰ κατηγορήση τὸν Ἀντισθένη πὼς «συνεργαζόταν» μυστικὰ μὲ τοὺς Ρωμαίους. Ἡ κατηγορία βέβαια ἦταν βαρειά. Μὰ ὁ Ἀντισθένης κάνοντας λάθος στοὺς ὑπολογισμούς του καὶ πιστεύοντας πὼς ὁ λαὸς θεωροῦσε ἀνάξιο λόγου τὸν Ἀριστίωνα, ἀντὶ ν' ἀμυνθῆ γιὰ τὴν κατηγορία ποὺ τοῦ ἔριχνε, πῆρε μ' ἐλαφριὰ καρδιὰ τὴν ὑπόθεσι:

— Εἶναι προσβλητικὸ καὶ γελοῖο νὰ μιλᾶ κανεὶς μ' ἕναν οἰνοπότη ,ποὺ ὅλη του ἡ... εὐφράδεια ὀφείλεται στὸ κρασί! φώναξε. Γι' αὐτὸ ἐγὼ φεύγω! Στὴ θέσι μου πάντως ἀφήνω ἕνα κενὸ βαρέλι. Μπορεῖ μ' αὐτὸ νὰ κουβεντιάση ὅσο θέλει...

Ὁ Ἀριστίων ὅμως δὲν τὰ σάστισε.

— Ἔχει δίκηο ὁ Ἀντισθένης! εἶπε γυρίζοντας στὸ λαὸ ποὺ περίμενε τὴν ἀπάντησί του. Ἐφόσον θ' ἀφήση τὸ βαρέλι στὴ θέσι του, μπορεῖ ν' ἀποχωρήση ἀπὸ τὸ βῆμα. Γιατὶ εἴτε αὐτὸς εἴτε τὸ βαρέλι, τὸ ἴδιο κάνει. Καὶ τὰ δύο εἶναι πράγματα κενά...

Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν χειροκρότησαν δαιμονισμένα, τὸν χειροτόνησαν πρεσβευτὴ καὶ τὸν ἔστειλαν στὸ Μιθριδάτη νὰ παραστήση τὴν κατάστασι τῆς χώρας καὶ νὰ τοῦ ζητήση τὴ προστασία του. Αὐτὸς ὅμως, πονηρὸς καθὼς ἦταν καὶ γιὰ νὰ πετύχη τοὺς σκοποὺς του, ζήτησε ἄλλα πράγματα ἀπὸ τὸν βασιλέα τοῦ Πόντου κι' ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ τὰ σχέδιά του. Ἔπεισε δηλαδὴ τὸ Μιθριδάτη, ὅτι στὴν Ἑλλάδα τὰ πνεύματα ἦταν ἀναστατωμένα κι' ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι μποροῦσαν νὰ τὸν βοηθήσουν πολὺ στὸν πόλεμο ποὺ μελετοῦσε ἐναντίον τῶν Ρωμαίων. Ἐκεῖνος φυσικὰ ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε. Τὴν ἑπομένη ὅμως τὸ πρωΐ, ὅταν ὁ Μιθριδάτης τοῦ κουβέντιασε γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι, ὁ Ἀριστίων τοῦ ἔφερε ἕνα σωρὸ ἀντιρρήσεις κι' ἄρχισε νὰ μασάη τὰ λόγια του. Ἀπόρησε ὁ βασιλέας μὲ τὸν τρόπο του, μὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, στὸ μεγάλο γεῦμα ποὺ δόθηκε πρὸς τιμή του, ὁ "Ελληνας ἦταν πάλι ἄλλος ἄνθρωπος. Ἔμεινε σύμφωνος σὲ ὅ,τι εἶχαν συζητήσει προηγουμένως κι' ἐπανέλαβε πὼς οἱ Ἀθηναῖοι θὰ τὸν βοηθοῦσαν ἀποτελεσματικὰ στὸν πόλεμο ποὺ θὰ ξεσήκωνε ἐναντίον τῶν Ρωμαίων. Ὁ Μιθριδάτης μπῆκε τότε στὸ νόημα. Μόνον ὅταν τὰ ἐπασουζὲ ὁ Ἀριστίων, μποροῦσε νὰ κουβεντιάση ὅπως πρέπει. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ βασιλέας τοῦ Πόντου δὲν τὸν ἀφνε χωρὶς κρασί. "Οσον καιρὸ ἔμεινε κοντά του, τὸ ποτῆρι του δὲν βρέθηκε οὔτε μιὰ φορὰ ἄδειανό.

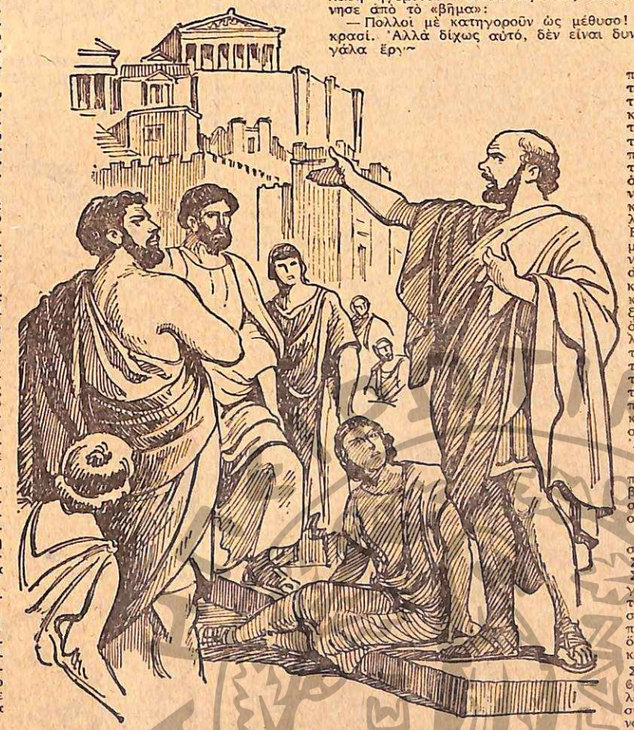
— Εἶμαι κι' ἐγὼ φίλος μὲ τὸ θεό σας τὸ Διόνυσο, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ Μιθριδάτης, μὰ ἐσὺ ἔχεις τὰ πρωτεῖα. Ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ σὲ φτάσω στοὺς κρατῆρες...

"Ετσι ἔκλεισαν συνθῆκη μεταξύ τους κι' ὁ Ἀριστίων μπῆκε στὸ καράβι του γιὰ νὰ ἐπιστρέψη... θριαμβευτής στὴν Ἀθήνα. Ἀλλὰ στὴν ἐπιστροφή του, ἔξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν Κάρυστο, ναυάγησε. Τὸ νησάκι αὐτὸ τὸ κυβερνοῦσε τότε ἕνας ἄλλος περίφημος «κρασοπατέρας», ὁ Αἰγισθος, ποὺ πάνω στὸ μεθύσι του σκότωσε κάποτε τὸ γυιό του καὶ τὴν κόρη του. Τὰ μεθύσια ποὺ ἔκαναν τότε οἱ δυό τους, ἔμειναν ἱστορικὰ καὶ τ' ἀποθανάτισε ὁ Ὀβίδιος στὶς ἐπιστολές του ἐξερί οἴνου».

Σὲ συχρόνως ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος ψευτοπολιτικός, ἄφησε νὰ πάη πρὶν ἀπ' αὐτὸν στὴν Ἀθήνα ἡ εἴδησι ὅτι ἔκανε συμμαχίες καὶ συνθῆκες μὲ τὸν ἰσχυρὸ βασιλέα τοῦ Πόντου καὶ ἄφηνε νὰ νοηθῆ ὅτι τὸ ἄστυ θ' ἀποκτοῦσε πάλι ὅλο τὸ παλιό του μεγαλεῖο καὶ τὴ δόξα του.

Φαίνεται πὼς οἱ θεοὶ εἶχαν στραβώσει τοὺς Ἀθηναίους, Γιατὶ ὄχι μόνο πίστεψαν τὶς διαδόσεις ποὺ εἶχε σπείρει ἐντεχνα ὁ ἴδιος, ἀλλ' ἔστειλαν καὶ τιμητικὴ πρεσβεία γιὰ νὰ τὸν παραλάβη ἀπὸ τὴν Κάρυστο. Ὁ Ἀριστίων μπῆκε στὴν πρωτεύουσα σὰν ἕνα μικρὸς... ἡμίθεος. Καθισμένος πάνω σ' ἕνα ἄργυρο φορεῖο ,φοροῦσε κατάλευκο χιτῶνα, χρυσῆ ζώνη, γαλαζια πέδιλα καὶ στεφάνι ἀπὸ δάφνη πὼς εἶχε πετύχει ἀπόλυτα στὶς διαπραγματεύσεις του. Ὁ λαὸς ποὺ ἔτρεχε πίσω του ζητωκραυγάζοντας, δὲν ἄργησε νὰ τὸν κηρύξη «τύραννο», δηλαδὴ ἡγεμόνα. Ψευτοκλαίγοντας ἐκεῖνος ἀπὸ... συγκίνησι, βροντοφώνησε ἀπὸ τὸ «βῆμα»:

— Πολλοὶ μὲ κατηγοροῦν ὡς μέθυσο! Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι λατρεύω τὸ κρασί. Ἀλλὰ δίχως αὐτό, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθοῦν μεγάλα ἔργ—

— Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι λατρεύω τὸ κρασί, φώναξε ἀπὸ τὸ βῆμα ὁ Ἀριστίων.

Τοῦ κάκου ὁ Ἀντισθένης προσπάθησε νὰ τοὺς ἀνοίξη τὰ μάτια. Τοῦ κάκου τοὺς ὑπόδειξε ὅτι ὁ Ἀριστίων εἶχε ἕναν πολὺ κακὸ σύμβουλο: τὸ κρασί. Τίποτε. Ἐκεῖνοι ἔκαναν τοῦ κεφαλιοῦ τους καὶ τοῦ ἐμπιστεύτηκαν τὰ πάντα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ τύραννος, πιστεύοντας πὼς ἦταν ὁ ἐνδεδειγμένος ἀπὸ τοὺς θεοὺς νὰ μεγαλουργήση, τάβαλε γιὰ καλὰ μὲ τοὺς Ρωμαίους. Ὁ πόλεμος κηρύχτηκε ἐπίσημα. Ἡ Βοιωτία, ἡ Ἀχαΐα, ἡ Λακεδαιμονία, ἀκολούθησαν τοὺς Ἀθηναίους. Καὶ πολὺ προτοῦ φτάση ἀκόμη στὸν Πειραιὰ ὁ συμμαχικὸς στόλος τοῦ Μιθριδάτη, ὁλόκληρη ἡ «Παλαιὰ Ἑλλάδα» εἶχε ξεσηκωθῆ στὸ πόδι. Ὁ Ἀριστίων ὄχι μόνο δὲν ἔδειξε καμμιὰ πολεμικὴ ἱκανότητα, ἀλλ' ἀντίθετα φανέρωσε ὅλο τὸ δειλὸ καὶ τιποτένιο χαρακτῆρα του. Τόσο τά εἶχε σαστίσει μὲ ὅλες ἐκείνες τὶς στρατιωτικὲς προετοιμασίες, ποὺ μὴ ξέροντας πῶς νὰ φερθῆ καὶ τί νὰ κάνη, πῆγε καὶ κλείστηκε στ' ἀνάκτορά του. Τότε ὁ Ἀντισθένης παράγγειλε στὸ λαό:

— Ἂν ὁ Ἀριστίων ἔπαψε νὰ πίνη, βάλτε τον νὰ πιῆ μὲ τὴ βία! "Ισως στὶς δύσκολες αὐτὲς στιμές, τὸ κρασὶ νὰ τοῦ δώση διαύγεια πνεύματος...

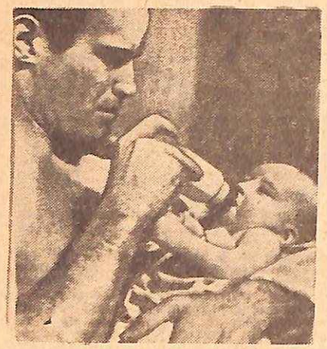
"Επινε ἐκεῖνος, ἀλλ' ἡ κατάστασι ὁλοένα καὶ χειροτέρευε. Στὸ μεταξὺ εἶχε φτάσει κι' ὁ Σύλλας, μὲ πέντε ρωμαϊκὲς λεγεῶνες κι' ἕναν ἀναρίθμητο στράτευμα ἀπὸ συμμάχους. Ἀφοῦ κατέστρεψε τὸν Πειραιά, ἄρχισε νὰ πολιορκῆ τὴν Ἀθήνα. Τὰ τείχη ὅμως ἦταν γερὰ κι' ἡ πολιορκία κράτησε πάνω ἀπὸ ὀχτὼ μῆνες.

Στιγὰ-στιγὰ ὁ Ἀριστίων ξαναβρῆκε τὸ θάρρος του. Κι' ἐγὼ ὁ λαός ,ὑπερέχει ἀπὸ πείνα καὶ δυστυχία ἐαυτός, μαζὶ μὲ ὡρισμένους φίλους του ποὺ ἐκμεταλεύονταν μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀτυχία τους, ἔτρωγε ἔπινε καὶ δὲ σκεφόταν. Τότε ἀκριβῶς ἔσβυσε ἀπὸ ἐλλειψι λαδιοῦ ὁ ἱερὸς λύχνος τῆς Παλλάδος, ποὺ ἀναβε ἀκοίμητος στὸν Παρθενώνα. Ἡ ἱέρεια τῆς θεᾶς ζήτησε ἀπὸ τὸν τύραννο λίγο λάδι γιὰ νὰ μὴ μένη σκοτεινὸς ὁ ναός. Κι' ὁ Ἀριστίων, πάνω στὸ μεθύσι του, τῆς ἔστειλε... πιπέρι! Ἡ πρᾶξι αὐτὴ θεωρήθηκε μιὰ ἀπὸ τὶς χειρότερες ἱεροσυλίες κι' ὁ λαὸς θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Ἀντισθένη. Μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Ὁ λοιμὸς ποὺ εἶχε πέσει στὴν Ἀθήνα, ἀνάγκασε ἐπὶ τέλους τὸν ἡγεμόνα νὰ στείλη ἀπεσταλμένους στὸν Σύλλα γιὰ συνθηκολόγησι.

— Ἡ Ρώμη μ' ἔστειλε ἐδῶ, τοὺς ἀπάντησε, γιὰ νὰ τιμωρήσω τοὺς στασιαστὲς καὶ θὰ τοὺς τιμωρήσω. Ἀδιαφορῶ ἂν θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν ἄμυνα. Σὲ λίγες μέρες ἡ Ἀθήνα θὰ παραδοθῆ ἀπὸ ἀνάγκη...

Κι' ἔτσι ἔγινε πραγματικά. Τὸ φεβρουάριο τοῦ 86 π. Χ. τὸ ἄστυ παραδόθηκε στοὺς Ρωμαίους. Οἱ φοβεροὶ τους λεγεῶνες μπῆκαν στὴν ὑπέρλαμπρη πολιτεία γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουν τίποτε ὄρθιο. Ὁ Ἀριστίων, ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος ἡγεμόνας που παρέσυρε καὶ κατέστρεψε τοὺς συμπολίτες του, πῆγε καὶ κρύφτηκε στὸν Παρθενῶνα. Τὸν βρῆκαν ὅμως οἱ Ρωμαῖοι καὶ τὸν παρέδωσαν στὸ Σύλλα, ποὺ τοῦ ἔδωσε νὰ πιῆ τὸ κώνειο. Ἀλλ' ὁ Ἀριστίων προτίμησε νὰ πέση σὲ μιὰ στέρνα γεμάτη κρασί, τὴν ὥρα ποὺ οἱ φρουροί του δὲν τὸν πρόσεχαν, καὶ πνίγηκε...

Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

'Ο Τσάρλτον Χέστον... ηλάζει τον γυιό του δράζερ, ποϋ έπαιξε μέ έπιτυχία τό ρόλο τοϋ νεογέννητου Μωϋσή στό φίλμ τοϋ Σεσίλ ντέ Μίλ «Οί δέκα έντολές».

Τά παιδιά τών στάρ
ΔΙΑΔΕΧΟΝΤΑΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥΣ

Οί εϋνοιες καί τά μέσα τους άνοίγουν άμέσως τό δρόμο τής έπιτυχίας

"Οσο περνά ό καιρός, τόσο καί πιό δύσκολο είναι νά άναδειχτοϋν στό Χόλλυγουντ οί νέοι κι' οί νέες πού έχουν ταλέντο καί φιλοδοξοϋν νά γίνουν μεγάλοι στάρ. Κι' αύτό συμβαίνει γιά τόν άπλούστατο λόγο ότι οί «θέσεις» είναι κλεισμένες άπό τά παιδιά τών σημερινών μεγάλων ήθοποιών τής άμερικανικής κινηματογραφουπόλεως.

"Εστω καί κάπως άργά, οί διάσημοι στάρ τοϋ Χόλλυγουντ, — άρσενικοί καί θηλυκοί — σκέφτηκαν πώς θά τούς ήταν εύκολο, μέ τά μέσα πού διαθέτουν, νά κάνουν καί τά παιδιά τους ό,τι είναι κι' οί ίδιοι. Κι' έτσι νά τούς διαδεχτοϋν στή δόξα καί στά κέρδη ξένοι κι' άγνωστοι, νά γίνουν έτσι συνεχιστές τής σταδιοδρομίας τους οί Βλαστοί τους.

Είχε βέβαια συμβή καί στό παρελθόν νά διαδεχτοϋν τούς γονείς τους τά παιδιά τους, όπως είναι ή περίπτωσι τοϋ Ντούγκλας Φαίρμπανκς τοϋ νεωτέρου ή έκείνη τής περίφημης οίκογένειας Μπάρυμορ. Άλλά οί περιπτώσεις αύτές ήταν σπάνιες έξαιρέσεις κι' έπρόκειτο γιά παιδιά πού είχαν άναμφισβήτητο ταλέντο. Τώρα, άπεναντίας, δημιουργείται όλόκληρη δεύτερη γενεά άπό ήθοποιούς πρώτου μεγέθους, πού όλοι τους είναι γυιοί καί θυγατέρες τών διασήμων γονιών τους, κι' αύτό είναι τό μοναδικό προσόν τους.

'Ο Γκάρυ Κράσμπυ, π.χ. ό μεγαλύτερος άπό τούς τέσσερις γυιούς τοϋ Μπίγκ Κράσμπυ, είναι ένας εύθδς καί συμπαθητικός παίδαρος, πού τραγουδά μέ φωνή ούτε καλύτερη ούτε χειρότερη άπό τή φωνή χιλιάδων άλλων νεαρών τής ήλικίας του. Άλλ' ό πατέρας του είναι διάσημος, πλούσιος κι' έχει γνωριμίες άφθόνες καί ισχυρές. Αύτό, λοιπόν, ήταν άρκετό, ώστε μόλις ό Γκάρυ τελείωσε τό στρατιωτικό του νά βρεθή μ' ένα θουμάσιο συμβόλαιο τής «Μέτρο Γκόλντουϊν» στήν τσέπη, πού θά τόν κάνη πρωταγωνιστή σέ μιά σειρά άπό μουσικοχορευτικές ταινίες.

'Ο Πάτ Γουαίην είναι ένα ψηλό, μελαχροινό παλληκάρι, μέ γαλάζια μάτια καί μεγάλο καημό νά γίνη ήθοποιός τής όθόνης, όπως ό πατέρας του, ό Τζών Γουαίην. "Εχει ήλικία μόλις δεκάξη χρόνων, άλλά ό πατέρας του είναι άνυπόμονος καί δέ θέλει νά περιμένη. "Ετσι μίλησε στό γνωστό σκηνοθέτη Τζών Φόρντ κι' έκείνος έδωσε άμέσως ένα σημαντικό ρόλο στόν Πάτ στό φίλμ «Ή γκρίζια γραμμή». Κατόπιν ό Πάτ έπαιξε μαζί μέ τόν πατέρα του στήν ταινία «Οί άναζητητές» κι' έδώ καί λίγους μήνες ύπέγραψε συμβόλαιο πού τοϋ έξασφαλίζει δουλειά γιά τρία χρόνια.

Ή "Ελεν Χαίης, μιά ήλικιωμένη ήθοποιός τοϋ σινεμά καί τοϋ θεάτρου, πού είναι πασίγνωστη στήν 'Αμερική — παίζει στό φίλμ «'Αναστασία» μαζί μέ τήν "Ιγκριντ Μπέργκμαν— έχει ένα γυιό δεκαοχτώ χρόνων, τόν Τζαίημς Μάκ "Αρθουρ, πού σπούδαζε νομικά στό πανεπιστήμιο τοϋ Χάρβαρντ. 'Επειδή, όμως, δέν τά πήγαινε καί τόσο καλά στά μαθήματα, ή μητέρα του κουβέντιασε μέ τόν γνωστό παραγωγό Μπίλ Ντόζερ κι' έτσι ό Τζαίημς Μάκ "Αρθουρ έγινε μονομιάς πρωταγωνιστής στήν ταινία «'Ο νεαρός ξένος» πού «γυρίστηκε» τό περασμένο καλοκαίρι. "Αλλο άξιοσημείωτο χαρακτηριστικό: τό σενάριο αύτής τής ταινίας τό έγραψε ό Ρόμπερτ Ντόζερ, ό γυιός τοϋ παραγωγοϋ, ήλικίας είκοσι χρόνων.

'Ο Μπόμπ Χόπ έβαλε έξ άλλου καί τά τέσσερα παιδιά του νά παίξουν μαζί του σέ μιά άπό τίς τελευταίες ταινίες του κι' άπολογήθηκε ώς έξής γιά τήν... τόλμη του αύτή: «Είναι καί τά τέσσερα μεγάλες έλπίδες τοϋ σινεμά. Δέν θά περιμένατε βέβαια άπό τόν πατέρα τους νά τούς κόψη τό μέλλον».

Ούτε έπίσης ό Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ μπόρεσε νά πή «όχι» στήν κόρη του 'Ελίζαμπεθ, μιά ξανθούλα είκοσιτριών χρόνων, ούτε δμορφη ούτε άσχημη, καί μέ τίς φροντίδες του τήν έβαλε νά παίξη ένα σημαντικό ρόλο πλάι στόν Τζών Παίην, πού τήν έκανε άμέσως γνωστή σ' όλη τήν 'Αμερική.

"Οπως φαίνεται κι' ό Τζαίημς Μαίησον έχει πολλές φιλοδοξίες γιά τήν πεταχτούτσικη κορούλα του, τήν Πόρτλαντ. "Ετσι, στό φίλμ «'Ο άνθρωπος μέ τά γκρίζα», ή μις Μαίησον παίζει τό ρόλο τής μιάς άπό τίς δυό κόρες τοϋ Γκρέγκορυ Πέκ, πού πρωταγωνιστεί σ' αύτή τήν ταινία.

"Ενας άλλος μεγάλος στάρ ύπό κατασκευή είναι ό γυιός τοϋ 'Αλαν Λάντ, ό Ντάϊμπυντ, ήλικίας μόλις δώδεκα χρόνων, πού έδώ καί λίγους μήνες άντιμετώπισε γιά πρώτη φορά τόν κινηματογραφικό φακό παίζοντας ένα άξιόλογο ρόλο στήν ταινία «Μπούφαλο Γκράς», πού ή ύπόθεσή της είναι παρμένη άπό τή ζωή τών κάου μπόυς.

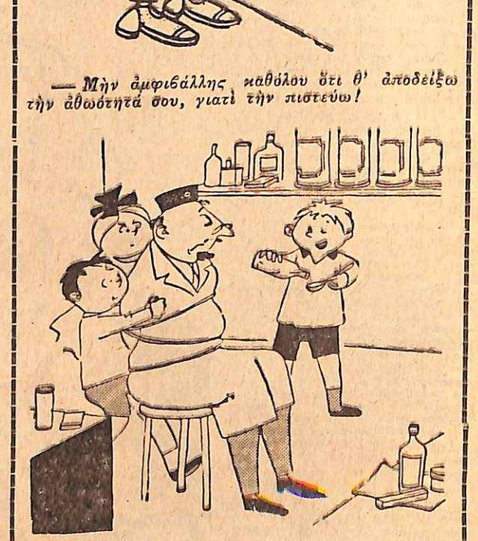
'Αλλά ό πιό βιαστικός διάδοχος τοϋ πατέρα του, είναι ό Φράζερ, ό γυιός τοϋ Τσάρλτον "Ηστον. 'Ο μπαμπάς του τοϋ έξασφάλισε ρόλο στό φίλμ «Οί δέκα 'Εντολές», πού—τοϋ άκόμα... γεννηθή. Στό κολοσσιαίο αύτό φίλμ πού γύρισε στήν Αίγυπτο ό διάσημος σκηνοθέτης Σεσίλ ντέ Μίλ, ό Τσάρλτον "Ηστον έπαιξε τό ρόλο τοϋ Μωϋσή. 'Ο Σεσίλ ντέ Μίλ γύρευε ένα μωρό τριών μηνών, πού νά μοιάζη τοϋ Τσάρλτον "Ηστον, γιά νά γυρίση μ' αύτό τή σκηνή, όπου ό νεογέννητος Μωϋσής σώζεται άπό τά νερά τοϋ Νείλου. 'Ο Τσάρλτον "Ηστον, λοιπόν, τοϋ πρότεινε τό γυιό του, πού άκόμα δέν είχε έρθει στόν κόσμο. 'Ο σκηνοθέτης ύποσχέθηκε πώς θά τόν περίμενε. Μέ μεγάλη άκοίβεια, ή κυρία "Ηστον τόν έφερε στό φώς κι' ό Σεσίλ ντέ Μίλ έτρεξε άμέσως στή μαιευτική κλινική μέ τό συμβόλαιο, πού ό μικρός τό ύπόγραψε μέ τά δάχτυλα τοϋ... ποδιοϋ του μελανωμένα.

Φαίνεται πώς ό Φράζερ τά κατάφερε πολύ καλά στό «γύρισμα» τής σκηνής ευπνώντας τήν καταλληλη στιγμή καί ξαναπαίρνοντάς τον όταν χρειαζόταν. "Ετσι κέρδισε μέ τήν άξία του τά 150 δολλάρια τή βδομάδα, πού ήταν ώρισμένα στό συμβόλαιο γιά μισθούς του.

Κι' όχι μόνο αύτό, άλλά κινδύνεψε καί λιγάκι τήν ύγεία του, γιατί όταν ή κόρη τοϋ Φαραώ άνοιξε τό άλειψμένο μέ πίσσα καλάθι, όπου ό Φράζερ βρισκόταν σάν τό Μωϋσή, τόν βρήκαν νά τουρτουρίζη καί νά κλαίη σπαραχτικά γιατί είχε μπή νερά!...

— Μήν άμφιβάλλης καθόλου ότι θ' άποδείξω τήν άθωότητά σου, γιατί τήν πιστεύω!

— Κράτάτε τόν καλά παιδί, νά τόν ποτίσουμε λίγο ρετσινόλαδο... Τοϋ τό χρωστάμε!...

— Σέ χειρομρέτησε τό κοινόν!

Τά αύτοκίνητα ΤΟΥ 1957

Τί καινοτομίες παρουσιάζουν οί μεγάλες άμερικανικές κι' εύρωπαϊκές έταιρείες στά μοντέλα τους

Τά μοντέλα αύτοκινήτων τοϋ 1957, πού παρουσίασαν ώς τώρα οί μεγάλες άμερικανικές κι' εύρωπαϊκές έταιρίες, έπιφυλάσσουν άρκετές έκπλήξεις. Οί περισσότερες άπ' αύτές τίς έκπλήξεις είναι εύτυχώς καθαρά πρακτικοϋ χαρακτήρος, χωρίς όμως νά λείπουν καί μερικές έκκεντρικές καινοτομίες, ίδίως τής άμερικανικής βιομηχανίας αύτοκινήτων, στό σχήμα καί τή γραμμή τών καινούργιων άμαξιών.

Ή πιό σημαντική άπό τίς τελευταίες αύτές καινοτομίες είναι ή έξής, πού φαίνεται ότι θά τήν άκολουθήσουν σχεδόν όλες οί έταιρίες τής 'Αμερικής. Τό μήκος τών νέων μοντέλλων θάναι μεγαλύτερο κατά 20 μέ 25 πόντους, ένώ τό ύψος τους θάκει έλαττωθή κατά 10 μέ 12 πόντους.

Μιά άλλη καινοτομία μάλλον αίσθητικοϋ χαρακτήρος, πού έχει όμως καί τήν πρακτική σημασία της, άφορά τήν καροσσερί καί προέρχεται άπό τή γνωστή Ιταλική έταιρία «Πινίν—Φαρίνα». Πρόκειται γιά μιά «πανοραμική παρμπρίζ», πού άποτελείται όλόκληρη άπό γυαλί, χωρίς νά τή διακόπτουν τά πλάγια συνηθισμένα ύποστηρίγματα τής σκεπής τοϋ άμαξιοϋ.

Χάρις σ' αύτή τήν παρμπρίζ, ό όδηγός βλέπει πανοραμικά, χωρίς τό πεδίο τής όράσεώς του νά διακόπτεται στά πλάγια. Φυσικά, ή «πανοραμική παρμπρίζ» δέν μπορεί νά χρησιμοποιηθή σέ άμάξια κουπέ, άλλά μονάχα στόν τύπο «καμπριολέ». "Ενα άλλο μειονέκτημα, πού έχει ή άτοφία αύτή παρμπρίζ είναι τό άρκετά χαμηλό ύψος της.

Καί τώρα, άς έρθουμε στίς πρακτικές καινοτομίες, πού παρουσιάζουν τά μοντέλλα τοϋ χρόνου πού άρχισε.

Πρώτη άπ' όλες, άληθινά έπαναστατική, είναι ή καθώς φαίνεται θριαμβευτική έπιτυχία τοϋ συστήματος προωθήσεως μέ τουρμπίνα. 'Η τουρμπίνα, ύστερα άπό τίς τελειοποιήσεις πού τής έγιναν άπό τήν άμερικανική έταιρία «Τζένεραλ Μότορς» καί τήν άγγλική «Ρόβερ» είναι τώρα σέ θέσι ν' άντικαταστήση τά συνηθισμένα μοτέρ μέ πιστόνια.

Τίς τελειοποιήσεις της στό σύστημα προωθήσεως μέ τουρμπίνα, ή «Τζένεραλ Μότορς» τίς έδειξε αύτό τόν μήνα μέ τό μοντέλλο «Φάϊρμπαιρντ ΙΙ», μιά τετραθέσια κούρσα.

Είναι γνωστό, ότι ή τουρμπίνα δημιουργεί μεγάλη θερμότητα κι' αύτός άκριβώς ήταν ό λόγος ώς τώρα, πού έμπόδιζε τήν έφαρμογή τοϋ νέου συστήματος. 'Η τουρμπίνα, όμως, τοϋ «Φάϊρμπαιρντ ΙΙ» κατεβάζει άρκετά τή θερμοκρασία τών άερίων, σχεδόν κάτω άπό τούς μισούς βαθμούς.

'Επίσης, στό νέο άμερικανικό μοντέλλο, πετυχαίνεται καί μιά άλλη σημαντική πρόοδος. 'Εξαφανίζεται σχεδόν τελείως ό θόρυβος τής μηχανής, πράγμα πού ήταν άλλο ένα σοβαρό έμπόδιο στήν πρακτική έφαρμογή τοϋ συστήματος τής τουρμπίνας.

Τό μόνο μειονέκτημα, πού δέν μπόρεσε άκόμα νά ύπερπηδήση ή μεγάλη άμερικανική έταιρία, είναι τό κάπως ύπερβολικό βάρος αύτοϋ τοϋ συστήματος προωθήσεως. Ζυγίζει 350 περίπου κιλά κι' έτσι όλόκληρο τό αύτοκίνητο φτάνει τό βάρος τών δυόμισυ τόννων.

'Φστόσο, ή «Τζένεραλ Μότορς», πού όσο είναι τολμηρή στίς καινοτομίες, άλλο τόσο ξέρει καί νά φυλάγεται, παρουσίασε κι' άλλα μοντέλλα μέ τό κλασσικό σύστημα προωθήσεως. Οί τεχνικοί της πιστεύουν πώς δέν ήρθε άκόμα ή ώρα τοϋ όριστικοϋ θριάμβου της τουρμπίνας. 'Υπολογίζουν, ότι τό νέο σύστημα άπλώς θά διαδοθή πολύ αύτό τό χρόνο, άλλά θά παραμερίση τούς συνηθισμένους κινητήρες μονάχα στά 1958.

Μέ άνάλογη τελειότητα, τό σύστημα τής τουρμπίνας παρουσιάζεται καί σέ μοντέλλα τών εύρωπαϊκών έταιριών, τής Ιταλικής «Φίατ», τής γαλλικής «Ρενώ» καί τής άγγλικής «Ρόβερ».

'Αξίζει νά σημειωθή, πώς ή «Ρόβερ» είναι ή πρώτη στόν κόσμο, πού έγκαινίασε τό έπαναστατικό αύτό σύστημα προωθήσεως. Στό μοντέλλο της «Τ3», ή τουρμπίνα είναι τοποθετημένη στό πίσω μέρος τοϋ αύτοκινήτου. 'Αναπτύσσει δύναμι 110 ίππων, ένώ τοϋ «Φάϊρμπαιρντ» άναπτύσσει 200 ίππων. Οί τελειοποιήσεις τής άγγλικής έταιρίας έχουν σημειωθή στό ζήτημα τής γρηγορής αύξήσεως ταχύτητος.

Τό «Ρόβερ Τ3» μέσα σέ δεκάμισυ δευτερόλεπτα φτάνει τά 0,6 χιλιόμετρα κι' ή μεγαλύτερη ταχύτης του είναι 160 χιλιόμετρα.

'Ενδιαφέρον παρουσιάζει καί τό ζήτημα οίκονομίας στήν κατανάλωση ύλη, πού πετυχαίνεται μέ τό νέο μοντέλλο. Μέ μέση ταχύτητα 64 χιλιομ., τό «Ρόβερ Τ3» καίει 20,48 λίτρες κηροζίνης (της σχετικά φτηνής ύλης, πού χρησιμοποιείται στό σύστημα τουρμπίνας) γιά κάθε έκατό χιλιόμετρα.

Μιά άλλη καινοτομία, πού παρουσιάζει ειδικά ή άμερικανική βιομηχανία αύτοκινήτων, είναι τό καινούργιο σύστημα αύτομάτου όδηγήσεως, μέ τό όποίο καταργείται τό βολάν καί τή θέσι του παίρνει μιά «κλός», όπως βλέπετε στήν άπέναντι φωτογραφία.

'Ιδιαίτερες τελειοποιήσεις έχουν γίνει στό έσωτερικό τών άμαξιών, ώστε τά χτυπήματα άπό πιθανές συγγκρούσεις νά μή προκαλοϋν εύκολα τραυματισμούς τών έπιβατών. Μερικά μοντέλλα τής «Κράισλερ» ό' αύτό τό ζήτημα θά βροϋν μιμητές καί τίς άλλες έταιρίες, πού δέν είχαν κάν φαντασθή μιά τόσο άπλή καί πρακτική καινοτομία.

"Αλλη πρακτική κι' έντυπωσιακή συγχρόνως καινοτομία τής άμερικανικής βιομηχανίας αύτοκινήτων άφορά τή χρησιμοποίησι καί τήν τοποθέτησι τών τεσσάρων φανών. Αύτή τή φορά δέν πρόκειται γιά... διακοσμητική τεχνοτροπία, άλλά γιά τήν έφαρμογή ένός συστήματος, πού σύμφωνα μέ τή γνώμη τών ειδικών λύνει άρκετά ικανοποιητικά τό πρόβλημα τής έκτυφλώσεως, πού προκαλείται όταν δύο αύτοκίνητα έρχωνται άπό άντίθετη κατεύθυνσι.

Οί δύο άπό τούς φανούς (οί έξωτερικοί, όταν είναι τοποθετημένοι άλλοι σέ δριζόντια σειρά) μένουν άναμμένοι κατά τή στιγμή τής διασταυρώσεως τών δύο αύτοκινήτων.

Οί δέσμες άκτίνων, πού αύτοί οί δυό φανοί έκπέμπουν, είναι άρκετής έντάσεως, άλλά είναι στραμμένες έλαφρά πρός τά δεξιά, έπιτρέποντας έτσι νά γίνεται καλύτερα όρατός στά πλάγια ό δρόμος. Φυσικά πρόκειται γιά φανούς θαμπούς κι' έπομένως άκίνδυνους.

"Οσο γιά τούς («έκτυφλωτικούς») φανούς, δέν έχει παρουσιαστή μέχρι στιγμής καμμιά τελειοποίησι, πού νά λιγοστεύη τούς κινδύνους τους,

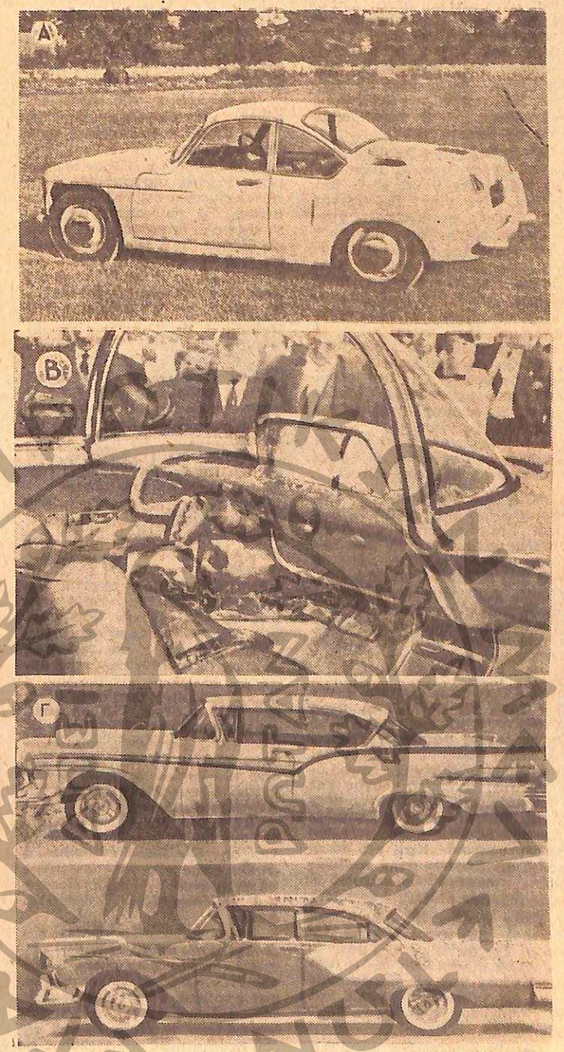
'Από τή λίστα τών μεγάλων έταιριών τής 'Αμερικής καί τής Εύρώπης, πού παρουσιάζουν έκπλήξεις στίς δημιουργίες τους γιά τό 1957, λείπουν δύο περίφημες ιταλικές έταιρίες, ή «"Αλφα Ρομέο» κι' ή «Λάντσια», πού δέν... πρόφτασαν νά φτιάξουν κάτι έντυπωσιακό.

Προχωροϋν κι' οί δυό μέ σημειωτά βήματα πρός τό παρόν, άλλά όπως παρατηρεί ένα είδικό ιταλικό περιοδικό, θά πάρουν τή ρεβάνς τους όταν αύτό τό χρόνο θά έμφανίσουν τά μοντέλλα τους γιά τό 1958.

Τότε θά άποδειχτή — γράφει τό περιοδικό πού άναφέραμε — ότι οί δυό αύτές έταιρίες έτοίμαζαν καινοτομίες πολύ μεγαλύτερης σημασίας άπό κείνες πού θάχουν νά έπιδείξουν οί έταιρίες όλου τοϋ άλλου κόσμου.

Ποιές θάναι αύτές;

Κανείς άκόμα δέν ξέρει.

Α) Τό «Ρόβερ Τ3», ένα άπ' τά πιό έντυπωσιακά μοντέλλα τοϋ 1957. Κινείται μέ τουρμπίνα, καίει κηροζίνη κι' ή μηχανή του άναπτύσσει δύναμι 110 ίππων. Β) Τό σύστημα όδηγήσεως στό μοντέλλο «Φάϊρμπαιρντ ΙΙ» τής άμερικανικής έταιρίας «Τζένεραλ Μότορς» είναι αύτόματο καί τοϋ λείπει τό συνηθισμένο βολάν. Γ) Τά άμερικανικά αύτοκίνητα τοϋ 1957 θάναι μακρύτερα κατά 20—25 πόντους καί χαμηλότερα κατά 10—12 πόντους, όπως αύτά τά δύο μοντέλλα τής «Φόρντ» πού βλέπετε.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ πυραζιναμίδη, νέο ὅπλο κατὰ τῆς φυματιώσεως

Ἐπιδρᾶ μὲ τρόπο κεραυνοβόλο καὶ ἀποτελεσματικό

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ στρεπτομυκίνη, τὸ P.A.S. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ P.A.S. ἡ ἰσονιαζίδη καὶ ἡ βιομυκίνη. Καὶ τώρα ἕνα καινούργιο φάρμακο ἐναντίον τῆς φυματιώσεως: ἡ πυραζιναμίδη.

Ἀλλά, θὰ ρωτήσετε, τί χρειάζονται ὅλα αὐτὰ τὰ φάρμακα, ἀφοῦ ἡ στρεπτομυκίνη π. χ. εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐξολοθρεύση τοὺς βακίλλους τοῦ Κώχ; Καί γιατί μᾶς χρειάζεται ἡ πυραζιναμίδη, ἀφοῦ ἔχομε τὴν ἰσονιαζίδη ἢ τὴ βιομυκίνη;

Οἱ βάκιλλοι τοῦ Κώχ, ὅμως, ὅπως καὶ διάφοροι ἄλλοι μικροοργανισμοί, δὲν κάθονται μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὶς ἐπιθέσεις ποὺ τοὺς κάνομε μὲ τὰ φάρμακά μας. Ἀντιδροῦν. Ἀνθίστανται. ὅπως λένε οἱ γιατροί. Καὶ συνηθίζουν σιγὰ-σιγὰ στὴν οὐσία ποὺ προκαλοῦσε πρὶν τὸ θάνατό τους.

Μ' ἁπλούστερα λόγια, γίνεται τὸ ἑξῆς: Μερικοὶ βάκιλλοι τοῦ Κώχ, εἴτε γιατὶ εἶναι πιὸ ἰσχυροί, εἴτε γιατὶ βρίσκονται ὑπὸ εὐνοϊκὲς συνθῆκες, εἴτε γιατὶ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ διάφορες ἀντιδράσεις τοῦ ὀργανισμοῦ, ὅπου ζοῦν, καταφέρνουν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν ἐναντίον τους ἐπίθεση. Δὲν ἔχουν βγῆ ἄθικτοι ἀπ' αὐτήν. Εἶναι, ἂς τοὺς ἀποκαλέσωμε ἔτσι, ἀνάπηροι. Ἡ ἀναπηρία τους, ὅμως, δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἐπιζήσουν καὶ ν' ἀναπαραχθοῦν. Οἱ ἀπόγονοί τους ἔχουν μεγαλύτερη ἐξοικείωσι μὲ τὸ φάρμακο ποὺ χρησιμοποιοῦμε ἐναντίον τους. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς γενεές, οἱ βάκιλλοι ποὺ γεννιοῦνται, δὲν ἐπηρεάζονται πιὰ ἀπ' αὐτό.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι τὸ φάρμακο δὲν εἶναι ἀποτελεσματικό. Σημαίνει μόνο, ὅτι ἡ ἀποτελεσματικότης του περιορίζεται χρονικὰ κι' ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα, καταντάει προβληματική. Πρέπει ν' ἀνακαλύψωμε τότε καινούργιο φάρμακο, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ μᾶς δώση τὰ ἴδια ἀποτελέσματα.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, ποὺ, ὅπως εἶναι φυσικό, ἀγνοοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅταν ἀνακαλύπτεται ἕνα καινούργιο ἀντιφυματικὸ φάρμακο, τρίβουν τὰ χέρια τους μὲ χαρά, γιατὶ πιστεύουν πὼς δὲν θὰ ξανακούσουν πιὰ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴ φυματίωσι. Οἱ ἐπιστήμονες, ὅμως, ξέρουν πὼς ἡ ἀποτελεσματικότης του εἶναι περιορισμένη χρονικά. Καὶ γι' αὐτό, μόλις τὸ δώσουν στὴν κατανάλωσι, προσπαθοῦν ἀμέσως ν' ἀνακαλύψουν ἄλλο.

Στὴν πρᾶξι, ἐξ ἄλλου, οἱ γιατροὶ δὲν περιορίζονται μόνον σ' ἕνα ἀντιφυματικὸ φάρμακο, ἀλλὰ συνδυάζουν δυὸ ἢ περισσότερα, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὶς τυχὸν ἀντιδράσεις καὶ νὰ ἐπιτύχουν μονιμώτερα ἀποτελέσματα.

Τὰ ἀντιφυματικὰ φάρμακα πεξεργασίας. Σταματάει τότε αὐτὴ τὴν ἐπεξεργασία, ὑποβοηθεῖ τὴν ἀνάπλασι τῶν ἱστῶν καὶ ἐπιτρέπει στὸν ὀργανισμὸ ν' ἀνακτήση ταχύτατα τὶς δυνάμεις του.

Τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἐπιτυγχάνονται μ' αὐτὸ τὸ φάρμακο εἶναι, πράγματι, πολὺ θεαματικὰ καὶ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανείς, ὅτι ἐγγίζουν τὰ ὅρια τοῦ θαύματος. Ἀλλ' ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ πρέπει νὰ συνεχιστῆ μὲ τὰ ἄλλα ἀντιφυματικὰ φάρμακα, γιὰ νὰ μονιμοποιηθοῦν καὶ νὰ σταθεροποιηθοῦν τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα.

Τὸ νέο φάρμακο δοκιμάστηκε κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες σὲ πολλὰ νοσοκομεῖα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, πρόκειται δὲ νὰ δοθῆ πολὺ σύντομα στὴν κατανάλωσι.

✪✪

Πλαστικὸς λαιμὸς

Ὅταν ὁ καρκίνος προσβάλη τὸ λαιμό, τὸ λάρυγγα ἢ τὴν ἀρχὴ τοῦ οἰσοφάγου, μετὰ τὴ σχετικὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι δὲ μπορεῖ πιὰ ὁ ἄρρωστος νὰ καταπιῆ τὸ φαγητό του. Σ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς περιπτώσεις, τοποθετεῖται τώρα ἕνας φτηνὸς «πλαστικὸς λαιμός», ἐπινόησι κάποιου χειρούργου τοῦ Κλήβελαντ, ποὺ ἐπιτρέπει στὸν ἄρρωστο νὰ τρώη καὶ νὰ μιλᾶ κανονικά, μετὰ τὴν ἐγχείρησι.

Βούτυρο γιὰ τοὺς ἀρτηριοσκληρωτικούς

Ἕνας εἰδικὸς γιατρὸς τῆς Καλιφορνίας βρῆκε ὅτι, ἂν στὸ βούτυρο προστεθῆ ἕνα εἰδικὸ λάδι σόγιας, ἐλαττώνεται ἡ ποσότης χοληστερόλης ποὺ ὑπάρχει στὸ αἷμα αὐτῶν ποὺ τὸ μεταχειρίζονται στὴ διατροφή τους. Συνιστᾶ λοιπὸν τέτοιο βούτυρο γιὰ ὅσους πάσχουν ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωσι ἢ ἀπὸ συγγενεῖς καρδιακὲς παθήσεις.

Ἡ ἐξυπνάδα τῶν πιθήκων

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Κέλλεσεο ἀπέδειξε μὲ μιὰ σειρὰ ἐπιτυχῶν πειραμάτων ὅτι οἱ πίθηκοι καταλαβαίνουν τὴν ἀξία τοῦ χοήματος καὶ μποροῦν νὰ ἐργασθοῦν ἐπὶ πληρωμῆ ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἐχρησιμοποίησε δυὸ χιμπαντζῆδες, ποὺ τοὺς ἔμαθε νὰ χωρίζουν τὸ χρυσὸ ἀπὸ μιᾶς μηχανῆς καὶ τοὺς ἐπλήρωσε ἀνάλογα. Τὰ κέρματα ποὺ τοὺς ἔδωκε οἱ χιμπαντζῆδες μποροῦσαν νὰ τὰ ρίξουν σὲ μιὰ αὐτόματη μηχανὴ καὶ νὰ πάρουν καρύδια, μπανάνες, μῆλα, σοκολάτες κλπ. Ὅταν ἔπαψε, ὅμως, νὰ τοὺς πληρώνη, οἱ πίθηκοι σταμάτησαν τὴν ἐργασία. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ ὅταν αὔξησε τὶς τιμὲς τῶν εἰδῶν. Οἱ πίθηκοι ὅταν εἶδαν π.χ. ὅτι ἔπρεπε νὰ ρίξουν, ἀντὶ ἕνα, δέκα κέρματα γιὰ νὰ πάρουν μιὰ μπανάνα ἢ μιὰ σοκολάτα, βρῆκαν ὅτι δὲν ἄξιζε νὰ κουβεζώνται γιὰ τόσο μικρὸ κέρδος καὶ ἀρνήθηκαν νὰ ξαναδουλέψουν στὴ μηχανή.

Οἱ μεταφυτεύσεις τοῦ κερατοειδοῦς

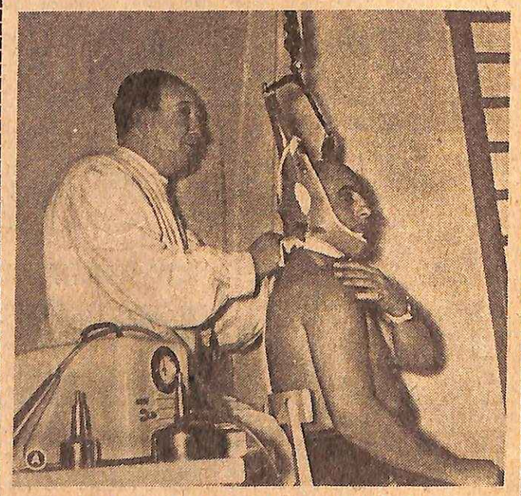
Πολλὲς ἀποτυχίες τῆς μεταφυτεύσεως τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλο μάτι ὀφείλονται στὸ ὅτι τὰ δυὸ ἄτομα δὲν ἀνήκουν στὴν ἴδια ὁμάδα αἵματος. Θὰ ἀποφεύγωνται δὲ στὸ ἑξῆς, μὲ τὴ ἀναζήτησι ὡρισμένων χαρακτηριστικῶν συστατικῶν τοῦ αἵματος στὰ μάτια, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι τῆς μεταφυτεύσεως.

Ὀπτικὲς ἀπάτες ἀπὸ τὸ παρμπρίζ

Ὅταν ὁδηγῆτε ἕνα αὐτοκίνητο ἐφωδιασμένο μὲ μοντέρνο «παρμπρίζ» καμπύλου σχήματος, πρέπει νὰ προσέχετε πάρα πολὺ στὸ σωφρόνισμα. Γιατὶ μπορεῖ νὰ πάθετε διάφορες ὀπτικὲς ἀπάτες, ποὺ καταλήγουν σὲ αἱματηρὰ δυστυχήματα.

Τὰ κιρσώδη ἕλκη

Στὰ παρισινὰ νοσοκομεῖα ἐφαρμόζεται ἀπὸ κάμποσο καιρὸ μιὰ καινούργια μέθοδος γιὰ τὴ θεραπεία τῶν κιρσωδῶν ἑλκῶν. Ἀφοῦ πουδράρωμε τὸ ἕλκος μὲ ἀντιβιωτικά, ρίχνομε κατόπιν πάνω σ' αὐτὸ σκόνη ἀπὸ ζελατίνα. Ἐφαρμόζομε ὕστερα πάνω στὸ ἕλκος μιὰ ἀποστειρωμένη γάζα καὶ τυλίγομε τὸ πόδι μὲ μιὰ ἐλαστικὴ κάλτσα. Ἡ κάλτσα, ὅπως καὶ ἡ γάζα θὰ ἀφαιρεθοῦν ἕπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες. Ἐπὶ 106 ἀσθενῶν ποὺ ὑπεβλήθησαν σ' αὐτὴ τὴν ἀγωγή, οἱ 86 ἐθεραπεύθησαν τελείως καὶ 11 παρουσίασαν σημαντικὴ καλυτέρευσι. Στοὺς ὑπολοίπους 9 τὸ ἕλκος παρέμεινε στάσιμο.

Η ΑΝΑΒΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ

Οἱ θιασῶται τῆς ὁμοιοπαθητικῆς, ἰσχυρίζονται πὼς οἱ πονοκέφαλοι, οἱ ζαλάδες καθὼς καὶ διάφοροι πόνοι τῆς πλάτης ὀφείλονται σὲ ἀνωμαλίες τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀποτελεσματικοὺς τρόπους τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν σπονδύλων στὴν κανονική τους θέσι εἶναι τὸ τέντωμα τῆς σπονδυλικῆς στήλης ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴ συσκευὴ τῆς φωτογραφίας μας. Κατὰ τοὺς γιατροὺς ποὺ ἐφαρμόζουν τὴν ὁμοιοπαθητική, κάθε ἀνωμαλία καθρεφτίζεται στὴν ἴριδα τοῦ ματιοῦ, γι' αὐτὸ καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς θεραπείας προηγεῖται μιὰ ἐπισταμένη ἐξέτασί της.

Οἱ τέσσερες ἰοὶ ΤΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ

Πῶς προκαλοῦνται οἱ ἐπιδημίες της

Τὸ διεθνὲς συνέδριο ἐναντίον τῆς γρίππης, ποὺ συνῆλθε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ Βοστώνη καὶ στὸ ὁποῖο ἔλαβαν μέρος εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, μ' ὅλο ποὺ δὲν κατέληξε σὲ θετικὰ συμπεράσματα ὡς πρὸς τὴν πρόληψι καὶ τὴ θεραπεία αὐτῆς τῆς ἀσθενείας, κατώρθωσε, ὅμως, νὰ μᾶς ἐξηγήση μερικὰ φαινόμενα ποὺ φαίνονταν ὡς προχτὲς μυστηριώδη καὶ κυρίως νὰ μᾶς φανερώση τὸ «μηχανισμὸ» τῶν ἐπιδημιῶν ποὺ ἐμφανίζονται κάθε τόσο.

Οἱ ἐπιδημίες γρίππης ἐμφανίζονται κάθε δυὸ ἢ τρία χρόνια κι' ἔχουν ἰδιαίτερη προτίμησι στὰ περιττά, σ' ἐκεῖνα, δηλαδή, ποὺ καταλήγουν σὲ μονὸ ἀριθμό.

Τί συμβαίνει τότε;

Οἱ ἐπιστήμονες μιλᾶνε γιὰ τὴ συγκέντρωσι ἢ καλύτερα τὴ συμβίωσι διαφόρων τύπων ἰῶν, ποὺ ὁ καθένας τους, ὡστόσο, ἔχει πολὺ περιωρισμένη σημασία.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ συμβίωσι, γεννιῶνται νέοι τύποι, ποὺ ἔχουν ἀπείρως μεγαλύτερη τοξικὴ ἐνέργεια ἀπὸ τοὺς ἰοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους προέκυψαν.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγινε κατὰ τὴν ἐπιδημία τοῦ 1918—1920, ποὺ δημιούργησε τόσα θύματα ὅσα καὶ οἱ πόλεμοι τῆς τελευταίας πεντηκονταετίας (10 ἑκατομμύρια νεκρῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο).

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀποβιβάστηκαν στὴν Εὐρώπη μεγάλες δυνάμεις Ἀμερικανῶν στρατιωτῶν, ποὺ ἦταν φορεῖς διαφόρων τύπων ἰῶν ἀγνώστων στὴν Εὐρώπη.

Οἱ ἰοὶ αὐτοὶ προκαλοῦσαν στὴν Ἀμερικὴ συνηθισμένες μορφὲς γρίππης, χωρὶς τὴν παραμικρὴ σοβαρότητα. Ἀπὸ τὴ συμβίωσί τους, ὅμως, μὲ τοὺς εὐρωπαϊκούς, γεννήθηκαν νέοι τύποι, ποὺ ἀπέκτησαν ταχύτατα ἀνυπολόγιστη καταστρεπτικὴ δύναμι. Ἔτσι, δημιουργήθηκε τὸ πρῶτο κύμα τῆς ἐπιδημίας, ποὺ ἔγινε γνωστὴ ὡς ἱσπανικὴ γρίππη, ἐπειδὴ πρωτοεμφανίστηκε στὴν Ἱσπανία.

Θὰ ἦταν ὀρθότερο, ὅμως ἂν τὴν ἀποκαλούσαμε ἀμερικανο-εὐρωπαϊκὴ γρίππη, ἀφοῦ, ὅπως εἴπαμε, προεκλήθη ἀπὸ τὴν συμβίωσι καὶ τὴν ἀνάμιξι τύπων ἰῶν τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου.

Ἡ ἐπιδημία αὐτὴ ὑποχώρησε τὸ 1920. Ἀλλ' ὁ ἰὸς ποὺ τὴν εἶχε προκαλέσει, διατηρήθηκε ἀκόμη 8—10 χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐξασθένιζε συνεχῶς, ὥσπου, τελικά, ἐξαφανίστηκε.

Ἡ ἐπιδημικὴ αὐτὴ γρίππη ἀποδίδεται σ' ἕναν ἰὸ ποὺ ἔχει ἀποκληθῆ Α καὶ ποὺ οἱ ἐπιστήμονες κατώρθωσαν, ἐπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, νὰ τὸν ἀπομονώσουν.

Γνωρίζομε σήμερα τέσσερες τύπους διηθητῶν ἰῶν, ποὺ προκαλοῦν ἀντίστοιχα τέσσερες διαφορετικὲς μορφὲς γρίππης.

1) Τὸν Α, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἔχει παρασκευαστῆ ἕνα εἰδικὸ ἐμβόλιο.

2) Τὸ 1947 ἐμφανίστηκε στὴν Ἀμερικὴ μιὰ μεγάλη ἐπιδημία γρίππης, ἐναντίον τῆς ὁποίας χρησιμοποιήθηκε τὸ ἐμβόλιο, ποὺ εἶχε παρασκευασθῆ γιὰ τὸν ἰὸ Α. Ἀλλὰ τὸ ἐμβόλιο αὐτὸ δὲν ἀπέδωσε κανένα ἀποτέλεσμα.

Οἱ ἐπιστήμονες ἀναγκάστηκαν τότε νὰ παραδεχτοῦν τὴν ὕπαρξι ἑνὸς ἄλλου τύπου, ποὺ τὸν ἀποκάλεσαν Α'. Ὁ ἰὸς Α' ἔχει πολλὰ κοινὰ σημεῖα μὲ τὸν Α, ἀλλὰ δὲν ταυτίζεται ἀπόλυτα μ' αὐτόν.

3) Ὁ ἰὸς Β. Ἡ μορφὴ τῆς γρίππης ποὺ προκαλεῖ εἶναι σπανιωτάτη. Ἐλάχιστα πράγματα ξέρει γι' αὐτὸν ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη.

4) Ὁ ἰὸς Γ. Εἶναι ἐκεῖνος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰούς, ποὺ προκαλεῖ τὶς ἐλαφρότερες μορφὲς γρίππης.

Ἀλλ' εἶναι αὐτοὶ μόνον οἱ ἰοὶ ποὺ προκαλοῦν τὴ γρίππη; Καὶ δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι; Καμμιὰ θετικὴ ἀπάντησι δὲν μπορεῖ νὰ δοθῆ σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

Προκειμένου γιὰ τὶς ἐπιδημίες γρίππης, τὰ ἐργαστηριακὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ὡς σήμερα, ἐπεβεβαίωσαν τὴν ὑπόθεσι ποὺ ἀναφέραμε, ὅτι, δηλαδή, προκαλοῦνται ἀπὸ τὴ συμβίωσί τους. Κι' οἱ γνώσεις ποὺ ἔχομε ὡς σήμερα γιὰ τοὺς ἰοὺς τῆς γρίππης, δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν δυστυχῶς τὴν παρασκευὴ παρομοίου ἀποτελεσματικοῦ ἐμβολίου.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιζώμεθα. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔγινε σήμερα, θὰ γίνη πιθανὸν αὔριο.

Τὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι δὲν εἴμαστε πιὰ τὸ ἴδιο ἄοπλοι ἀπέναντι τῆς γρίππης, ὅπως ἤμαστε ἄλλοτε.

✪✪

Ἡ βενζίνη ἐναντίον τοῦ τριχοκεφάλου

Ἕνα ἀπὸ τὰ λιγώτερο γνωστά, ἀλλά, στὸν ἴδιο βαθμὸ ἐπικίνδυνο μὲ τοὺς ἀξιούρους ἢ τὴν ταινία, παράσιτα τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος, εἶναι ὁ τριχοκέφαλος, ποὺ ὠνομάσθηκε ἔτσι γιατὶ δὲν ξεπερνάει στὸ πάχος μιὰ τρίχα. Ἔχει, ἀντίθετα μήκος 4—5 καὶ κάποτε περισσότερων ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ὅλα τὰ μέσα ποὺ εἶχαν ἐφαρμοσθῆ ὡς σήμερα ἐναντίον αὐτῶν τῶν παρασίτων, δὲν εἶχαν ἀποδώσει ἀξιοσημείωτα ἀποτελέσματα. Τελευταῖα, ὅμως, ἐφαρμόστηκαν ἐναντίον τῶν τριχοκεφάλων οἱ πλύσεις τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος μὲ βενζίνη, μὲ τὸν τρόπο δὲ αὐτὸ κατωρθώθη ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τὰ ἐν λόγω παράσιτα. Προκειμένου γιὰ τὰ παιδιά, ποὺ ὁ ἐντερικὸς σωλὴν τους φιλοξενεῖ συνήθως αὐτὸ τὸ παράσιτο, χρησιμοποιεῖται 1 χιλιοστόγραμμο βενζίνης γιὰ κάθε ἔτος ἡλικίας. Οἱ πλύσεις αὐτὲς μποροῦν νὰ γίνουν μόνο σὲ παιδιὰ ποὺ ἔχουν ἡλικία ἄνω τῶν 3 χρόνων.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Καὶ ἄν, δηλαδή, δὲν τοῦ εἴχατε πάρει μέτρα, πῶς θὰ τὸ φτιάνατε;

— Ἀγαπητή μου, ἀπόψε εἶστε ὡραιότατη!...

— Μπράβο! Καλοπεργᾶς, βλέπω, ἐνῶ μὲ περιμένεις!

Χαμόγελο

Ἑτοιμότητα

Στὴν παράστασι ἑνὸς ἔργου, μιὰ ἠθοποιὸς πρέπει νὰ συλλυπηθῇ τὸν πρωταγωνιστὴ γιὰ τὸ θάνατο ἑνὸς θείου του. Κάνει ὅμως λάθος καὶ τοῦ λέει:

—Ἔμαθα τὸ θάνατο τοῦ θείου σας. Τὰ συγχαρητήριά μου!

Οἱ θεαταὶ ξεσπᾶνε σὲ εἰρωνικὰ γέλια. Ἡ ἠθοποιὸς καταλαβαίνει τότε τὴ γκάφα της, ἀλλά, δίχως νὰ τὰ χάσῃ, προσθέτει ἀμέσως:

—Ὤ, μὲ συγχωρῆτε! Νόμιζα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κανένα... θεῖο ἀπὸ τὴν Ἀμερική!

Κι' οἱ θεαταὶ τὴ χειροκροτοῦνε τώρα γιὰ τὴν ἐξυπνάδα της!

★

Ἕνας πλούσιος, ἀλλ' ἡλικιωμένος ἄνδρας ἀποφασίζει νὰ παντρευτῇ μιὰ φτωχούλα νέα.

— Νὰ ἐλπίζω ὅτι θ' ἀποκτήσω. παιδί; ρωτάει μ' ἀγωνία ἕνα φίλο του.

— Νὰ ἐλπίζῃς ὄχι, ἀλλὰ νὰ... φοβᾶσαι!

★

Ὁ ἔνοικος τοῦ κάτω πατώματος τῆς πολυκατοικίας λέει στὴν κυρία τοῦ ἀπάνω:

— Μπᾶ! Βλέπω, κυρία μου, μὲ κατάπληξι ὅτι τὰ παιδάκια σας ἔχουν δυὸ πόδια μονάχα!

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω...

— Νά, ὅταν τ' ἀκούω νὰ τρέχουνε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, μοῦ φαίνεται πὼς ἔχουνε πιὸ πολλά!

★

Μεταξὺ δακτυλογράφων:

—Ἄλλαξαν τὴ γραφομηχανή σου;

— Ναί, μοῦ φέρανε μιὰ καινούργια. Μὰ κι' αὐτὴ κάνει τὰ ἴδια... ὀρθογραφικὰ λάθη!

★

—Ἄ, φίλε μου, δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα ἀπ' τὸ νὰ ζητήσῃ κανεὶς δανεικά!

— Πῶς, ὑπάρχει: Νὰ τὰ δώσῃ πίσω!

★

Ὁ ὀφθαλμίατρος: Ὥστε, λοιπόν, εἴσαστε πάρα πολὺ μύωψ;

Ὁ πελάτης: Μάλιστα, κυρία.

★

— Μπαμπᾶ, ὁ δάσκαλος μᾶς εἶπε πὼς ἐκδόθηκε ἕνα καινούργιο λεξικὸ μὲ ἕξη χιλιάδες νέες λέξεις.

— Σούτ! Μὴ λὲς τίποτα, παιδί μου! Ἂν τὸ μάθῃ ἡ μαμᾶ σου, χάθηκα!...

★

Ἡ σύζυγος: Τί λένε λοιπὸν οἱ ρευματισμοί σου;

Ὁ σύζυγος: Καιρὸς νεφελώδης μετὰ βροχῶν περὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ ἄνεμος σφοδρὸς μετὰ θυέλλης τὸ ἑσπέρας.

★

Ἐκεῖνος: Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ζήσῃ κανεὶς μ' αὐτὴ τὴν ἀκρίβεια!

Ἐκείνη: Ἀλήθεια, ποιὸς ξέρει πόσο θάχῃ ἐφέτος τὸ μαῦρο χαβιάρι!...

★

Ὁ δικαστής: Δὲν λὲς ἀλήθεια πὼς δικάζεσαι γιὰ πρώτη φορά... Τὸ πρόσωπό σου δὲν μοῦ εἶναι ἄγνωστο...

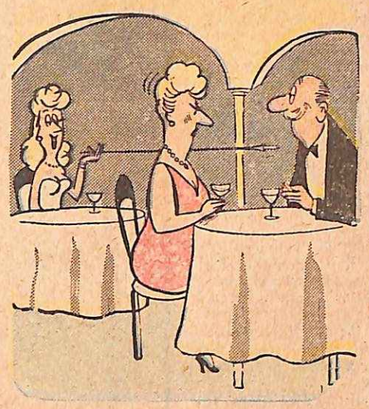
Ὁ μπεκρής: Μὰ φυσικά... γιατὶ συχνάζομε στὴν ἴδια ταβέρνα, κι' ἐγὼ τὶ' ἐκεῖνος ποὺ σᾶς πηγαίνω σπίτι σας ὕστερα ἀπ' τὴ δεύτερη ὀκαδίτσα!

★

Μεταξὺ φιλενάδων:

— Εἶδες τὴ φωτογραφία μου; Εἶναι φριχτή!

—Ἀλήθεια,σοῦ μοιάζει πάρα πολύ!

— Μοῦ δίνετε τὴ φωτιά σας, παρακαλῶ;

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ κραδασμοῦ...

— Σοῦ εἶπα, νὰ μὴν ξαναφορέσῃς τοσο ψηλὰ τακούνια!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Μιὰ γυναῖκα πραγματικὰ κοκέτα φροντίζει ὥστε ἡ τοκαλέτα της, τὰ κοσμήματά της κι' ὅλο τὸ περιβάλλον της ἂν εἶναι δυνατόν, νὰ ἑναρμονίζωνται μὲ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν της.

Στὰ γαλανὰ μάτια π.χ. ταιριάζουν τὸ ζαφείρια, τὰ τυρκουάζ, οἱ ἀμέθυστοι κι' οἱ ἀκουαμαρίνες. Στὰ καστανά, τὰ ρουμπίνια καὶ τὰ ποπάζια.

Ἐξ ἄλλου, μιὰ γυναῖκα μὲ καστανὰ μάτια θὰ φαίνεται πιὸ ὄμορφη μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μὲ χρῶμα ὄκρ, μπὲζ ἢ καὶ ἀνοιχτὸ κίτρινο. Ἂν ἔχῃ μάτια γαλανά, θὰ κάνῃ περισσότερο ἐντύπωσι σ' ἕνα δωμάτιο γαλάζιο ἢ ἀνοιχτὸ βιολὲ ἢ φυστικί. Τέλος, ἕνα δωμάτιο ἀνοιχτοπράσινο εἶναι τὸ πιὸ κατάλληλο περιβάλλον γιὰ μιὰ γυναῖκα μὲ πράσινα μάτια.

Τὰ σπασμένα μάρμαρα

Γιὰ νὰ κολλήσετε ἕνα σπασμένο μάρμαρο, ἀλείφετε τὰ κομμάτια μὲ σιλικάτ ντὲ ποτάς, τὰ πιέζετε δυνατὰ γιὰ νὰ ἐφαρμόσουν καλὰ καὶ τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν. Ὕστερα πρέπει νὰ κολλήσετε μὲ ψαρόκολλα στὸ κάτω μέρος τοῦ μαρμάρου ἕνα χοντρὸ χαρτὶ παρσεμινέ, γιὰ νὰ συγκρατῇ στὴ θέσι τους τὰ κολλημένα κομμάτια καὶ νὰ τὰ προφυλάῃ ἀπ' τὰ τραντάγματα.

Ἂν διακρίνωνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ μάρμαρο οἱ γραμμὲς τῶν σπασμένων κομματιῶν, μπορεῖτε νὰ τὶς σκεπάσετε μὲ τὸ ἑξῆς μίγμα: ἕξη μέρη μαρμαρόσκονη καὶ ἕνα μέρος ἀσπράδι αὐγοῦ. Στὸ μίγμα αὐτὸ προσθέτετε καὶ λίγες σταγόνες σιλικάτ ντὲ ποτάς. Ὕστερα σκεπάζετε μ' αὐτὸ τὶς ρωγμές, ποὺ δὲν θὰ διακρίνωνται πιά.

Πῶς καθαρίζει ἡ φωνὴ

Ἂν βραχνιάσατε ἀπ' τὴν ὑγρασία ἢ ἀπὸ κανένα κρυολόγημα καὶ θέλετε νὰ καθαρίσετε τὴ φωνή σας, μπορεῖτε νὰ καταφύγετε στὸ ἑξῆς φάρμακο:

Χτυπᾶστε μαζὶ τὸ χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ, τὸ ἀσπράδι ἑνὸς φρέσκου αὐγοῦ, μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ψιλὴ ζάχαρη καὶ ἕξη σταγόνες ἰώδιο. Βάζετε ὕστερα τὸ μίγμα αὐτὸ σ' ἕνα μπουκαλάκι καὶ τὸ κουνᾶτε ἀρκετὴ ὥρα. Ἀπ' αὐτὸ τὸ φάρμακο παίρνετε μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ κάθε ὥρα.

Γιὰ τὰ ἐρεθισμένα οὖλα

Ὅταν εἶναι ἐρεθισμένα τὰ οὖλα σας, πλύνετε τὸ στόμα σας μὲ χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει λίγο ὀξυζενέ.

Ἀποτελεσματικὸ εἶναι ἐπίσης τὸ ἑξῆς μίγμα: 4 μέρη βάμμα κινκίνας καὶ 1 μέρος καθαρὸ ἀλκοόλ. Ρίχνετε μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ ἀπ' αὐτὸ σ' ἕνα ποτῆρι χλιαρὸ νερὸ καὶ ξεπλένετε τὸ στόμα σας.

Ξένα σώματα στὸ μάτι

Πολλοὶ ὀφθαλμίατροι συμβουλεύουν τοὺς πελάτες τους, ὅταν ἔχουν μπῆ ξένα σώματα στὸ μάτι τους, νὰ στάζουν στὴν ἄκρη τῶν βλεφάρων μιὰ σταγόνα λάδι τοῦ φαγητοῦ. Ἔτσι, φεύγουν εὔκολα τὰ ξένα σώματα, χωρὶς κανένα κίνδυνο καὶ χωρὶς νὰ ἐρεθισθῇ καθόλου τὸ μάτι.

Καλοὶ τρόποι

Εἶναι πολλοὶ αὐτοὶ ποὺ κάνουν καθημερινῶς ἕνα σωρὸ σφάλματα, ποὺ τοὺς γελοιοποιοῦνε στὰ μάτια τῶν ἄλλων.

Τί νὰ ποῦμε π. χ. γιὰ κεῖνον ποὺ καλεῖ στὸ σπίτι του ἀνθρώπους μὲ τοὺς ὁποίους δὲν ἔχει μεγάλη οἰκειότητα, καὶ τοὺς ὑποχρεώνει... γιὰ περιποίησι νὰ περιεργαστοῦν ὅλα τὰ δωμάτια του καὶ ν' ἀκούσουν πόσα ξόδεψε γιὰ ἕνα ἔπιπλο ἢ γιὰ ἕνα χαλί;

Τί θὰ σκεφτοῦμε ἔπειτα γιὰ κεῖνον ποὺ μᾶς κάνει τὸ τραπέζι καὶ, σὲ κάθε σερβίρισμα, μᾶς ἐκθειάζει τὴν ποιότητα καὶ τὴν τιμὴ τῶν φαγητῶν;

Ἀκόμη χειρότερο μάλιστα εἶναι ὅταν σχολιάζῃ τὸ κακὸ μαγείρεμα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου φαγητοῦ καὶ φέρνει ἔτσι σὲ δύσκολη θέσι τὸν καλεσμένο του ἀπέναντι στὴν οἰκοδέσποινα.

Τί νὰ πῇ ὅμως κανεὶς καὶ γιὰ κεῖνους ποὺ αἰσθάνονται τὴν περίεργη ἀνάγκη νὰ φανερώνουν στὸν ἄλλον λεπτομερῶς ὅ,τι κάνανε ἢ θὰ κάνουν; Τοῦ λένε π. χ. «Τώρα θὰ πάω στὸ σπίτι νὰ πάρω ἕνα καλὸ μπάνιο» ἢ «Σήμερα τὸ πρωῒ πῆρα ἕνα ὑπέροχο μπάνιο».

Μά, ἀγαπητοὶ κύριοι, αὐτὰ ὅλα εἶναι δική σας δουλειὰ καὶ δὲν ἐνδιαφέρουν κανέναν ἄλλον. Ποιὸς λόγος ἄλλωστε ὑπάρχει νὰ δηλώσετε ὅτι φροντίζετε γιὰ τὴν ἀτομική σας καθαριότητα; Αὐτὸ εἶναι αὐτονόητο. Μήπως θὰ σκεφτόσαστε ποτὲ νὰ πῆτε στοὺς φίλους σας: «Σήμερα τὸ πρωῒ ἔπλυνα τὰ ροῦχα μου»; Λίγη προσοχὴ λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ γελοιοποιῆστε!

Τά μαργαριτάρια

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ νύχτα ὅταν ὁ Ραοὺλ Μπερζὲ ἔφτασε μπρὸς στὸ μαμαζὶ τοῦ μπάρμπα - Μαρουγιέ. Ἔρριξε μιὰ διαπεραστικὴ ματιὰ γύρω του κι' ἔπειτα, ἤσυχος, ἔσπρωξε τὴν πόρτα.

Ἕνα κουδούνι τάραξε ξαφνικὰ τὴ νεκρικὴ σιωπή. Στὸ βάθος, πάνω σ' ἕναν πάγκο, ἔκαιγε μιὰ λάμπα πετρελαίου. Δεξιά, μιὰ περιστροφικὴ σκάλα ὁδηγοῦσε στὸ πάνω πάτωμα.

— Αὐτὸς ὁ γέρο - Σατανάς, ψιθύρισε ὁ Μπερζέ, θἄναι πάνω!

— Ὄχι, ἐδῶ εἶμαι, ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Μιὰ μαύρη καὶ λιγνὴ σιλουέττα βγῆκε ἀπὸ μιὰ γωνιά. Ἦταν ὁ μπάρμπα - Μαρουγιὲ ὁ κλεπταποδόχος.

— Τί μοῦ φέρνεις σήμερα; ψιθύρισε.

Ὁ Μπερζὲ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ κοσμηματοθήκη. Ὁ μπάρμπα - Μαρουγιὲ τὴν ἄνοιξε.

— Πάλι μαργαριτάρια! εἶπε μορφάζοντας. Κρῖμα! Κανεὶς δὲ θέλει σήμερα μαργαριτάρια! Δὲν ἔχουν πολλὴ πέρασι...

Ὁ Μπερζὲ ἄναψε ἀπ' τὸ θυμό του.

—Ἄ! γιὰ νὰ σοῦ πῶ! φώναξε μὲ λύσσα. Παράτα τὰ κόλπα, γιατὶ δὲν περνάνε σὲ μένα. Τ' ἀκοῦς; Ἐμπρός, γέρο - κολασμένε, κανόνισε μιὰ καλὴ τιμή, γιατὶ βιάζομαι.

— Θέλεις πέντε χιλιάδες φράγκα; πρότεινε ὁ Μαρουγιὲ μὲ μεγάλη ἀπάθεια.

Ὁ ἄλλος λύσσαξε. Τὸ δεξί του χέρι χούφτωσε μέσα στὴν τσέπη του τὸ περίστροφο. Ὁ μπάρμπα - Μαρουγιὲ χύμηξε πάνω του, μὰ ὁ ἄλλος μ' ἕνα πήδημα γλύστρησε ἀπ' τὰ χέρια του.

— Φρόνιμα τώρα! τοῦ φώναξε σαρκαστικὰ καὶ τὸν σημάδεψε μὲ τὸ πιστόλι του.

Ὁ Μαρουγιὲ δὲν ἀπάντησε. Ἀκίνητος, συλλογιζόταν, λὲς καὶ κατέστρωνε κάποιο σατανικὸ σχέδιο.

—Ἄκου δῶ, Μαρουγιέ, ξανάπε ὁ Μπερζὲ μὲ τραχειὰ φωνή. Εἶσαι ἕνας παληάνθρωπος καὶ τὸ ξέρεις, ὅπως τὸ ξέρουν ὅλοι. Ἐγὼ ὅμως ξέρω καὶ κάτι ἄλλο: Ξέρω πὼς εἶσαι χαφιές, πὼς προδίνεις στὴν ἀστυνομία «τὰ παιδιά». Βλέπω πὼς μὲ κατάλαβες. Ἐμπρός, λοιπόν, δῶσε μου εἴκοσι χιλιάδες φράγκα καὶ πᾶρε τὰ μαργαριτάρια. Ἔτσι θὰ κλείσω τὸ στόμα μου καὶ δὲ θὰ μάθη κανεὶς τίποτα. Εἰδεμή, θὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαίρα στὸ κεφάλι. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι! ἀπάντησε μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια ὁ Μαρουγιέ. Πάω νὰ σοῦ φέρω τὰ λεφτά.

— Κάνε γρήγορα καὶ τὸ νοῦ σου, ἔ; Σὲ μένα δὲν περνοῦν οἱ κοροϊδίες! φώναξε βραχνὰ ὁ Μπερζέ, κρατῶντας πάντα τὸ περίστροφο.

Ὁ Μαρουγιὲ σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Μὰ ἀφοῦ εἴμαστε σύμφωνοι! εἶπε. Ἔλα, ἂς πιοῦμε τώρα κάτι...

Καὶ δίχως νὰ περιμένη ἀπάντησι, ὁ γέρο - Μαρουγιὲ ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι κι' ἔβγαλε μιὰ μποτίλια καὶ δυὸ ποτήρια.

— Νομίζω πὼς σ' ἀρέσει τὸ οὔισκυ, εἶπε στὸ Μπερζέ. Γιὰ δοκίμασε. Εἶναι σκωτσέζικο, ἀπ' τὰ καλύτερα!

Δίχως νὰ παρατήση τὸ περίστροφό του, ὁ Ραοὺλ Μπερζὲ παρακολουθοῦσε προσεχτικὰ ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ γέρου. Ὁ Μαρουγιὲ κάθισε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἤπιε τὸ ποτήρι του.

— Στὴν ὑγεία σου! φώναξε. Δὲ θὰ τσουγκρίσουμε; πρόσθεσε βλέποντας τὸ Ραοὺλ ποὺ δὲν ἔκανε καμμιὰ κίνησι.

— Φέρε πρῶτα τὰ λεφτά, γκρίνιαξε ὁ ἄλλος.

—Ὅπως θέλεις... φιθύρισε ὁ γέρος.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀντήχησε ἕνα κουδούνισμα. Ὁ Μπερζὲ ποὺ εἶχε τὴν πλάτη γυρισμένη στὴν πόρτα, ἔρριξε πίσω του μιὰ γρήγορη ματιά. Δὲν ἦταν κανείς. Τὸ μαγαζὶ ἦταν ἄδειο.

— Τί τρέχει; ρώτησε ἀπειλητικὰ τὸ Μαρουγιέ.

— Τίποτα... Θἄταν ὁ ἀέρας. Κάποιο σπασμένο τζάμι στὴ βιτρίνα... Στάσου, πάω νὰ σοῦ φέρω τὰ λεφτά.

Ὁ Μαρουγιὲ σηκώθηκε καὶ μὲ συρτὰ βήματα ἔφτασε στὴ σκάλα. Ἔπειτα, ἀργὰ - ἀργά, ἀνέβηκε στὸ πάνω πάτωμα. Ὁ Μπερζὲ πέτυχε τὴν τσέπη του ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι καὶ φώτισε τὴ μεριὰ ὅπου βρισκόταν, ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, ὁ κλεπταποδόχος.

— Καλὰ τὸ κατάλαβα! ψιθύρισε ὁ Μπερζέ.

Εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα σύρμα ποὺ ξεκινοῦσε ἀπ' τὸν πάγκο, ἀνέβαινε στὸν τοῖχο κι' ἔβγαινε ὡς τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας.

— Αὐτὸς τράβηξε τὸ σύρμα! μούγκρισε σαρκαστικά. Γιὰ νὰ κάνη νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι. Γιὰ ποιὸ λόγο ὅμως;...

Κύτταξε τὰ δυὸ ποτήρια ποὺ ἦταν πάνω στὸ τραπέζι καὶ κατάλαβε.

—Ἔρριξε φαρμάκι στὸ δικό μου, τὴ στιγμὴ ποὺ γύρισα τὸ κεφάλι, ψιθύρισε. Μὰ θὰ τὴν πάθη τώρα σὰν ἀγράμματος!

Καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ἄλλαξε τὴ θέσι τῶν ποτηριῶν, ἔτσι ὥστε τὸ ποτῆρι ποὺ προοριζόταν γι' αὐτὸν νὰ βρεθῆ μπροστὰ στὸ Μαρουγιέ.

— Τοῦ ἀξίζει αὐτὴ ἡ τιμωρία τοῦ γέρου φιλάργυρου, σκέφτηκε. Ἔτσι, θὰ τοῦ πάρω καὶ τὰ λεφτὰ καὶ τὰ μαργαριτάρια! Σὲ λίγο κατέβηκε ὁ Μαρουγιέ.

—Ἔφερα τὰ λεφτά, εἶπε κι' ἔρριξε στὸ τραπέζι τὶς εἴκοσι χιλιάδες. Κι' ὅπως εἴπαμε, φίλοι, ἔ;

— Φίλοι! φώναξε εἰρωνικὰ ὁ Μπερζὲ καὶ πῆρε τὸ ποτῆρι.

— Στὴν ὑγειά σου! τοῦ εἶπε ὁ Μαρουγιέ.

Ὁ Μπερζὲ ἄδειασε τὸ ποτῆρι του, μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τ' ἀφίση πάνω στὸ τραπέζι. Ἕνας τρομερὸς πόνος τὸν σώριασε κατὰ γῆς καὶ τὸν ἔκανε νὰ σφαδάζη φριχτά. Μὲ τὰ γυρλωμένα μάτια του κύτταξε τὸ Μαρουγιὲ μὲ ἀπερίγραπτη φρίκη.

Ὁ Μαρουγιὲ τοῦ εἶχε ἁπλῶς κιόλας γρήγορα, τὸ περίστροφο ἀπ' τὰ χέρια του. Ὁ Μπερζὲ σπάραζε ξεψυχώντας.

— Βλάκα! ἔκανε μ' ἕνα σατανικὸ γέλιο ὁ γέρο - Μαρουγιέ. Θέλησες νὰ κάνης τὸν ἔξυπνο καὶ σκέφτηκες: «Ὁ Μαρουγιὲ βρῆκε τὴν εὐκαιρία, τὴ στιγμὴ ποὺ κύτταζα τὴν πόρτα κι' ἔρριξε δηλητήριο στὸ οὐΐσκυ μου». Κι' ἄλλαξες τὰ ποτήρια. Μὰ τὴν ἔπαθες ἐσύ! Τὸ φαρμάκι τόρριξα στὸ ποτῆρι ποὺ ἦταν μπροστά μου. Ἔπειτα, δὲν εἶμαι δὰ καὶ τόσο βλάκας! Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, παρακολουθοῦσα κάθε σου κίνησι ἀπὸ πάνω ἀπὸ μιὰ τρύπα ποὺ ἔχω κάνει στὸ ταβάνι.

Ὁ Μπερζὲ ἄνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῆ κάτι, μὰ ἕνας τελευταῖος σπασμὸς τοὔκοψε γιὰ πάντα τὴν πνοή.

Ὁ Μαρουγιὲ σήκωσε τοὺς ὤμους του ἀδιάφορα, μάζεψε τὰ χιλιάρικα καὶ τὰ μαργαριτάρια καὶ βιάστηκε νὰ κλείση τὸ μαγαζί του.

— Καλὰ δούλεψα σήμερα, ψιθύρισε, κυττάζοντας τὸ θῦμα του. Τὰ μεσάνυχτα θὰ τὸν πετάξω στὸ Σηκουάνα κι' ἔτσι δὲ θὰ ξαναγίνη λόγος γιὰ τὸν Ραοὺλ Μπερζέ. Μήτε γάτα, μήτε ζημιά!

Καὶ τύλιξε τὸ πτῶμα σὲ μιὰ κουβέρτα γιὰ νὰ τὸχη ἕτοιμο...

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Ὁ μπάρμπα Μαρουγιὲ χύμηξε πάνω του, μὰ ὁ ἄλλος, μ' ἕνα πήδημα, ξεγλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια του...

ΣΕ 58 ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΦΘΟΝΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ!..

Τί ἔχουν ἀποδείξει οἱ ἔρευνες τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων

ΜΕ τὸ κλείσιμο τοῦ Σουέζ, ὁ φτωχὸς ἑλληνικὸς λαός, ποὺ μαγειρεύει καὶ φωτίζεται μὲ τὸ πετρέλαιο, ἀντιμετώπισε τὴν ἔλλειψί του. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ καίνε πετρέλαιο γιὰ θέρμανσι, εἴτε στὶς σόμπες, εἴτε γιὰ τὸ καλοριφέρ, ξεπάγιασαν!

Κι' ὅμως, εἶναι πιὰ πασίγνωστο, ὅτι εἴμαστε μιὰ χώρα, ποὺ ἔχει ἄφθονο πετρέλαιο στὰ ἔγκατα τοῦ ἀνεκμετάλλευτου ἐδάφους της. Παντοῦ, σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὑπάρχει πετρέλαιο! Μὰ γιὰ νὰ μιλήσουμε πιὸ καθαρά, ἂς συμβουλευτοῦμε τὶς ἐπιστημονικὲς διαπιστώσεις τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Κ. Γεωργαλᾶ, ποὺ ἐπὶ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια ἔχει κάνει ἕνα πλῆθος μελέτες γιὰ τὰ ἑλληνικὰ πετρέλαια.

Ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Κτησίας, ὁ Βιτρούβιος, ὁ Διοσκουρίδης, ὁ Πλίνιος κι' ἕνα σωρὸ ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν ὅτι στὴ Ζάκυνθο ὑπάρχουν πετρέλαια στὸ Κερί, στὰ Λιθάκια, στὸ ὄρος Σκοπός, στὸ Μαυζάκι, στὸ Καταστάρι, στὰ Πηγαδάκια καὶ στὴν Τετάπια.

Ἐπίσης στὴ Μαραθούπολι τῆς Τριφυλίας, στὸν Γαργαλιάνους καὶ στὴ θέσι τοῦ λουτρότοπου «Βρωμονέρι», ὑπάρχουν κι' ἐκεῖ.

Δυὸ ὧρες περίπου πρὸς νότον τῆς Κυλλήνης, στὰ ΒΔ ἄκρα τῆς Πελοποννήσου, ἕνα χιλιόμετρο ἀπὸ τὴν θάλασσα, στὴ θέσι Λίντζι, ξεπηδοῦν θειοῦχα νερὰ ἀνακατεμένα μὲ πετρέλαιο καὶ ρητινώδεις ὕλες.

Στὴν Κεφαλληνία, στὰ νοτιοανατολικὰ τοῦ νησιοῦ, στὸ χωριὸ Θεοδωρίτσι, μέσα σ' ἕνα ρέμμα, κοντὰ στὸν ἀμαξιτὸ δρόμο Πρόνων–Χιονάτα, ὁ μεταλλειολόγος Μ. Σαπινᾶς σημείωσε τὶν ἐνδείξεις πετρωμάτων ποὺ προδίδουν τὴν ὕπαρξι πετρελαίου.

Ἐπίσης, πετρέλαιο ὑπάρχει, στὴ Λευκάδα καὶ στοὺς Παξοὺς καὶ Ἀντίπαξους.

«Σ' ὥρα γαλήνης, ἀναφέρεται, στὶς ἀκτὲς τῶν νήσων αὐτῶν παρουσιάζεται ἀσφαλτος μὲ πολὺ λεπτὸ στρῶμα ἀκαθάρτου πετρελαίου, ποὺ σκεπάζει ἀρκετὰ τὴ θάλασσα κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς».

Στὴν Ἤπειρο ἐπίσης ἔχει ἐπισημανθῆ πετρέλαιο στὴν κοιλάδα τοῦ Ἀράχθου, στὰ χωριὰ Ραψίστα καὶ Σκούπα, στὸ χωριὸ Βροντό, στὴν περιοχὴ τῆς Λάδβανης, μεταξὺ τῶν χωριῶν Λομπαρνίτσης καὶ Σέλιανης καὶ στὸ χωριὸ Μπαουσοῦς στὶς βορειοδυτικὲς ὑπώρειες τοῦ Ὀλύτσικα. Ἐπίσης ἔχουν ἐπισημανθῆ καὶ στὰ χωριὰ Δραγομὴ, Δελβινακόπουλο, Βράβορη καθὼς καὶ στὴ Δραγόζα. Τὸ ἴδιο καὶ στὴ δυτικὴ ὄχθη τοῦ Μολίτσα καὶ στὶς πλευρὲς τῶν λόφων Σαμάρα, Πέτσα, Μεσοβοῦνι καὶ Καστρί.

Στὴ Δίβρη, στὸ Σοῦλι, μέσα στὸ ρέμμα ἑνὸς παραπόταμου τοῦ Γλαύκου, στὸν ὀρεινὸ ὄγκο τοῦ Βοϊδιᾶ ἔχει διαπιστωθῆ «πέτρωμα ποὺ καίγεται μὲ δυνατὴ καὶ ἰσχυρὴ φλόγα ποὺ λάμπει».

Ἀλλὰ καὶ στὸν Προυσσό, στὶς Αἰτωλικὲς Ἄλπεις, βορειανατολικὰ τοῦ ὄρους τοῦ Ἀραποκέφαλου, ὅπως καὶ στὴ Γρανίτσα (ὀροσειρὰ Φτέρης), ποὺ ἁπλώνεται ἀνάμεσα στοὺς ποταμοὺς Ἀχελῶο καὶ Ἀγραφιώτικο. Τὸ ἴδιο καὶ στοὺς Καλαρρύτες. «Δυτικὰ τῆς πόλεως αὐτῆς, γράφει ὁ Φιλιππσον, κάπου πρέπει νὰ ὑπάρχη ἕνα πέτρωμα, ποὺ μπορεῖ νὰ καῆ...»

Πετρέλαια ὑπάρχουν ἀκόμη:

Στὴν Πελοπόννησο, στὸ χωριὸ Βαμβακοῦ, στὴ θέσι Ἁγία Παρασκευή.

Στὴ Δρέμισα τῆς Παρνασσίδος, στὶς δυτικὲς ὑπώρειες τοῦ ὄρους Ξηροβοῦνι. Στὸ χωριὸ Στρῶμη δυτικὰ τῆς Δρέμισας.

Στὸ Γαλαξεῖδι, στὴ «Χαράδρα τῆς κατσμοσπηλιᾶς».

Στὴν Μακεδονία ἔχουν ἀρκετὲς ἐνδείξεις ὅτι ὑπάρχει πετρέλαιο στὰ πιὸ βαθειὰ στρώματα, ὅπως στὴν περιοχὴ τῆς Αἰκατερίνης.

Στὴν περιφέρεια Νέας Μεσημβρίας (Θεσσαλονίκης) στὸ χωριὸ Ἀνθόφυτο, γεωτρήσεις μέχρι βάθους 117 μ. συνάντησαν νερὸ μὲ ἀρτεσιανὴ πίεσι, θερμοκρασίας 34 βαθμῶν, μὲ πολλὰ ἀέρια καὶ χαρακτηριστικὴ μυρωδιὰ πετρελαίου.

Στὴ Δυτικὴ Θράκη, ἀπὸ τὴν παλαιὰ ἐποχή, ἦταν γνωστὴ ἡ ὕπαρξι «παχύρευστου πετρελαίου» στὴν περιοχὴ τῶν Φερρῶν.

Στὴν Ἀνατολικὴ Θράκη, μιὰ μελέτη τῆς Γεωλογικῆς Ὑπηρεσίας σημείωσε ὅτι ὑπάρχουν σοβαρὲς ἐνδείξεις γιὰ τὴν ὕπαρξι πετρελαίου νοτιοδυτικὰ τοῦ χωριοῦ Πυλαία, στὰ νότια τοῦ χωριοῦ Μελία, στὰ βόρεια τῆς Μάνθειας καὶ στὴν περιοχὴ τῆς Ταύρης.

Ὑπάρχουν ὅμως στὴν Ἑλλάδα καὶ ὑποθρύχιες ἀναβλύσεις πετρελαίου στὰ ἀκόλουθα σημεῖα:

Δυτικὰ καὶ νοτιοδυτικὰ τῆς νότιας ἄκρης «Τρυπητῆ» στὸ νῆσο τοῦ Ἁγίου Εὐστρατίου, ἀναβλύζει πετρέλαιο, ποὺ σχηματίζει μιὰ μεγάλη («λαδιὰ») στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Τὸ πετρέλαιο αὐτὸ παρασύρεται ἀπὸ τὰ κύματα μέχρι τὶς σπηλιὲς τῶν ἀκτῶν.

Ἐπίσης βορειανατολικὰ ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Σαμοθράκης καὶ 1½ μίλι ἀπὸ αὐτὲς ἀναβλύζει κιτρινωπὸ πετρέλαιο, ποὺ ἡ μυρωδιά του εἶναι αἰσθητὴ ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι. Στὴ Θεσσαλικὴ πεδιάδα, ἐπίσης, καὶ σὲ πολλὰ πηγάδια τῶν χωριῶν Ἀλμαντάρ, Μολόσσι, Παλαμᾶ, καθὼς καὶ στὸ χωριὸ Ἡλιὰ ἀέρια μεθανίου, ὑδρογόνου καὶ ἀζώτου, ἀναγκάζουν, τοὺς ἐπιστήμονες νὰ κάνουν τὴν σκέψι ὅτι καὶ σ' αὐτὴ τὴν περιοχή, πρέπει νὰ γίνη ἰδιαίτερη ἔρευνα γιὰ τὴν ὕπαρξι πιθανὸν πετρελαίου, στὸ βάθος τῶν πετρωμάτων της.

Γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ὅμως ἡ ὕπαρξι κοιτασμάτων πετρελαίου, πρέπει νὰ γίνουν γεωτρήσεις σὲ μεγάλο βάθος. Ἔτσι θὰ ἐξακριβωθῆ πόσο πετρέλαιο ἔχει ἡ Ἑλλάδα κι' ἂν μποροῦμε νὰ ἔχωμε ἀπὸ τὸν τόπο μας τὸ πετρέλαιο ποὺ μᾶς χρειάζεται ἢ ἂν θὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ πληρώνουμε τὸ χρόνο πολλὲς χιλιάδες δολλάρια γιὰ τὴν εἰσαγωγή του καὶ μὲ τὸ φόβο ἂν θὰ ἔχουμε πάντα ὑγρὰ καύσιμα γιὰ νὰ κινήσουμε τὰ ἐργοστάσια, τὶς γεννήτριες, τ' αὐτοκίνητα ἢ γιὰ ν' ἀνάψουμε τὶς σόμπες ἢ, τέλος, τὶς... γκαζιέρες γιὰ νὰ μαγειρέψουμε! Ἡ Ἑλλάδα, λοιπόν, ἔχει πετρέλαια. Μὰ ποιὸς θὰ κάνη τὸν «τρελλὸ» καὶ θ' ἀδιαφορήση γιὰ ὅλες τὶς ὑποδείξεις γιὰ νὰ τὰ βρῆ;

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπορία ὅλων ἐκείνων ποὺ γνωρίζουν καλὰ τὰ τεράστια οἰκονομικὰ συμφέροντα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Μεθύσανε σάν... γουρούνια!

Ἕνα περίεργο διδιροδρομικὸ («ἀτύχημα») συνέβη στὴ Γαλλία. Μιὰ μικροσύγκρουσι ἑνὸς φορτηγοῦ βαγονιοῦ ἔκαμε ν' ἀνοίξη ἕνα κλουβί, μέσα στὸ ὁποῖο ταξιδεύανε δυὸ γουρούνια. Συγχρόνως ἔσπασαν δυὸ βαρέλια μὲ ἐκλεκτὸ κρασὶ Μπορντώ. Τὰ γουρούνια πιάνε, γίνανε τύφλα στὸ μεθύσι, καὶ στὸν ἑπόμενο σταθμὸ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τραίνου τὰ εἶδανε νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ βαγόνι, τρικλίζοντας καὶ παραπαίωντας σὰν γνήσιοι μπεκρῆδες!

1 Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Μποσκέτο τῆς Φεράρρα (Ἰταλία) ἀναστατώθηκαν πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ μικροῦ γιοῦ τοῦ ζεύγους Ταρράνι. Ἡ ἐξαφάνισι ἀποδόθηκε σὲ κάποιον ἄγνωστο κακοποιό, ποὺ εἶχε πάρει καὶ ἕνα σημαντικὸ ποσὸν χρημάτων ἀπὸ τὸ πορτοφόλι τοῦ γέρο-Ταρράνι, τοῦ παπποῦ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Χωρικοὶ καὶ χωροφύλακες ἄρχισαν ἀμέσως ν' ἀναζητοῦν τὸ μικρὸ καὶ δὲν ἄργησαν νὰ τὸ ἀνακαλύψουν πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, σὲ ἀπόστασι 300 μέτρων ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Ταρράνι. Οἱ χωροφύλακες ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν γιατὶ ὁ κλέφτης πῆρε μόνο 10.000 λιρέττες ἀπὸ τὸ πορτοφόλι τοῦ γέρο-Ταρράνι, ἐνῶ αὐτὸ εἶχε μέσα 50.000. Ὑποψιάστηκαν ἀμέσως τὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ καὶ τὴν ἀνάγκασαν νὰ ὁμολογήση πὼς αὐτὴ εἶχε σκηνοθετήσει τὴν ἀπαγωγὴ γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν κλοπὴ τῶν 10.000 λιρεττῶν, τὶς ὁποῖες προώριζε γιὰ μιὰ καλύτερη περιποίησι τοῦ παιδιοῦ της.

2 Δυὸ νέες καινοτομίες στὰ χειμωνιάτικα γυναικεῖα παλτὰ εἶναι αὐτὲς ποὺ παρουσιάζουν δυὸ γαλλικοὶ οἶκοι μόδας. Ἀριστερά: Ὁ οἶκος Λανθὲν-Καστιγλιὸ καταργεῖ τὰ κουμπιὰ καὶ τὰ ἀντικαθιστᾶ μὲ πλατεῖες λουρίδες ὑφάσματος, ποὺ δένονται σὲ φιόγκο. Δεξιά: Τὸ τελευταῖο δημιούργημα ἑνὸς ἄλλου οἴκου, ποὺ ἀποκλείει πιὰ στὶς γυναῖκες νὰ βάζουν τὰ χέρια στὶς τσέπες, ἀνεβάζοντάς τις στὸ ὕψος τοῦ στήθους.

3 Ὅπως γράψαμε ἤδη, ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα κάλεσε, πρὸ ἡμερῶν, τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς ἀνήγγειλε γεμάτη χαρὰ πὼς θὰ γινόταν μητέρα στὶς ἀρχὲς τοῦ προσεχοῦς Αὐγούστου. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ τοῦ ζεύγους Λολομπριτζίντα - Σκόφικ, πάρθηκε λίγες μέρες ἀργότερα, σὲ μιὰ νέα συνέντευξι ποὺ πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς καὶ ξένους δημοσιογράφους, κατὰ τὴν ὁποία οἱ σύζυγοι ἀποκάλυψαν πὼς τὸ παιδί τους, ποὺ τὸ προτιμοῦσαν καὶ οἱ δυὸ κορίτσι, θὰ γεννιόταν σὲ μιὰ κλινικὴ τῆς Λωζάνης.

4 Ὁ Ἄγγλος Τζὼρτζ Λόφτς, ἡλικίας 70 ἐτῶν, ἀγόρασε τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἕνα φύλλο μὲ 240 γραμματόσημα ἀπὸ τὴν τελευταία ἔκδοσι τῆς πρωτοτύπου μιᾶς πέννας, γιὰ νὰ στείλη τὶς πρωτοχρονιάτικες κάρτες του, κι' ἔκαμε κυριολεκτικὰ τὴν τύχη του! Τὰ γραμματόσημα αὐτὰ πρᾶγμα πολὺ σπάνιο, δὲν εἶχαν τὸ τρυπητὸ περιθώριό τους. Ἡ παράλειψι ὅμως αὐτὴ ἐγινε ἀφορμὴ νὰ πωληθοῦν σ' ἕναν φιλοτελιστικὸ πλειστηριασμό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἰσπράξη ὁ Λόφτς 50.000 λίρες, ἐνῶ γιὰ τὴν ἀγορά τους εἶχε πληρώσει μόνο μιά!...

Απόπειρα ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Τη φέρανε στὸ νοσοκομεῖο κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἦταν ἄψυχη, καταλλωμη, μὲ μαύρους γύρους στὰ κλεισμένα μάτια της... Εἶχε πέσει στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ τὴν εἶχανε πάει στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν. Ἐκεῖ διαπιστώθηκε «φαρμακευτικὴ δηλητηρίαση». Κι' ἀφοῦ τῆς δόθηκαν οἱ πρῶτες βοήθειες, ἡ κοπέλλα μεταφέρθηκε στὸ διημερεῦον νοσοκομεῖο.

Οἱ νοσοκόμοι ποὺ τὴ μεταφέρανε ἀπάνω στὸ φορεῖο, ξεχνῶντας γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἐπαγγελματική τους ἀδιαφορία, δὲ μπορέσανε νὰ μὴ τὴ θαυμάσουνε:

— Τί ὄμορφο κοριτσι! εἶπε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Γιατὶ ἦτανε πραγματικὰ ὄμορφη ἡ Λίνα — ὄμορφη, ὅσο καὶ ἄψυχη.

Μόνη της στὴ ζωή, ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ἡ θύελλα τῆς Κατοχῆς τῆς εἶχε κλέψει καὶ μάνα καὶ πατέρα, εἶχε μεγαλώσει σὰν τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, πού, ἂν καὶ κανεὶς δὲν τὰ προσέχει, μεγαλώνουν ὅμως κάτω ἀπὸ τὰ χάδια τοῦ ζεφύρου καὶ τοῦ ἥλιου τὰ φιλιά, γιὰ νὰ στολίσουνε μὲ πολύχρωμη, ὁλοζώντανη ὁμορφιά, τὸ πράσινο βελοῦδο τῆς ἀνοιξιάτικης χλόης... Ὅσο μεγάλωνε ὅμως ἡ μικρὴ ὀρφανή, ὅσο ξεπετιότανε καὶ πιὸ ζωντανή, πιὸ σφριγηλὴ ἡ ὁμορφιά της, τόσο μεγαλώνανε καὶ οἱ κίνδυνοι ποὺ τὴν τριγυρίζανε: Στὰ μάτια τῶν ἀντρῶν ἄρχισε νὰ βλέπῃ τὸ χυδαῖο θαυμασμό, ποὺ ἐμοιαζε πιὸ πολὺ μὲ πεῖνα ἀγρίων θηρίων! Ἡ ἀδιαφορία της ὅμως τὴν ἔκανε πιὸ ἐπιθυμητή... Δὲν εἶπε τὸ «ναί» σὲ κανέναν ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τὴν τριγυρίσανε, μὲ τὴ φιλοδοξία νὰ τὸ ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰ χείλια της μὲ κάθε τρόπο, ἀπὸ τὴ γενναιοδωρία ὡς τὸν ἐκβιασμό... Ἀπὸ τὴν τέχνη της — κεντοῦσε μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα — κέρδιζε τὴ ζωή της, χωρὶς νάχη ἀνάγκη νὰ κάνη παραχωρήσεις στὴν ἀξιοπρέπειά της...

Ὥσπου, μιὰ μέρα, ἦρθε καὶ ἡ δική της ἡ σειρὰ νὰ πέσῃ! Ἀπὸ ἀνάγκη ὄχι ὑλική, μὰ ψυχική: Ἡ εὐαίσθητη κοριτσίστικη καρδιά της χτύπησε γιὰ πρώτη φορά! Ὁ διαλεχτός της ἦτανε νέος, ὄμορφος, φτωχὸς σὰν κι' αὐτήν, τίμιος — ἔτσι φαινότανε, τουλάχιστον. Δούλευε σὲ ἕνα γραφεῖο καὶ τῆς ὑποσχότανε μιὰ ζωή, ἂν ὄχι πλούσια, μιὰ φορὰ ὅμως, εὐτυχισμένη. Θὰ δουλεύανε καὶ οἱ δυό τους καὶ θὰ ζούσανε μὲ βασικὸ πλοῦτο τὴν ἀγάπη τους... Ἔκλεισε τὰ μάτια της ἡ Λίνα, μεθυσμένη ἀπὸ τὰ λόγια του, ἀπὸ τὶς ἔντονες προτροπὲς τῆς καρδιᾶς της, καὶ βούλιαξε βαθειὰ στὴν ἀγκαλιά του!

Ὅταν συνῆλθε, ἦταν ἀργά! Ὁ Θέμης εἶχε ἐντελῶς ἀλλάξει: Ὅσο περίμενε τὴ μεγάλη εὐτυχία τοῦ ἔρωτά της, ἦτανε τρυφερός, γεμάτος γλυκὲς ὑποσχέσεις· ὅταν τὴν κέρδισε ὅμως ὁλοκληρωτικά, ἔγινε ὁ ἐρωτικός της τύραννος. Τὸν ἀνεχόταν ἡ φτωχιά, ἀδιαμαρτύρητα, γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε κι' ἔτρεμε μὴ τὸν χάσῃ... Ὥσπου τὸν ἔχασε! Ὁ πιὸ ἀσφαλὴς τρόπος γιὰ νὰ χάσῃ μιὰ γυναῖκα τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπάει, εἶναι νὰ τρέμῃ μὴ τὸν χάσῃ! Μιὰ μέρα ὁ Θέμης δὲν ἦρθε ἐκεῖ ποὺ τὸν περίμενε... Πῆγε νὰ τὸν βρῇ, νὰ τὸν ρωτήσῃ... Τὸν βρῆκε ψυχρό, ἀποφασισμένο. Οἱ δικοί του τοῦ ἐπιβάλλανε ἕνα συνοικέσιο. Ἦταν σπουδαία τύχη, δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς χαλάσῃ τὸ χατῆρι... Θὰ παντρευότανε!... Ἡ μικρούλα Λίνα ἔφυγε κεραυνοβολημένη!... Καταλάβαινε, ὅτι σὲ μιὰ στιγμὴ τάχε χάσει ὅλα!... Μπῆκε σὲ τρία φαρμακεῖα διαδοχικά, κι' ἀγόρασε τὸ κινῖνο — τρία σωληνάρια! Ὕστερα μπῆκε σὲ ἕνα ζαχαροπλαστειάκι καὶ ζήτησε ἕνα γλυκό, ποὺ δὲν τὸ ἄγγιξε. Μὲ τὸ νερὸ ποὺ τῆς φέρανε ὅμως, ἤπιε τὰ κινῖνα, χωρὶς δισταγμό, χωρὶς φόβο! Ὕστερα πλήρωσε, σηκώθηκε καὶ βγῆκε — γιὰ νὰ πέσῃ στὸ δρόμο, λίγο πιὸ κάτω...

★

Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της, εἶδε μπροστά της ἕνα χαρούμενο ἀντρικὸ πρόσωπο. Δυὸ χείλια κουνηθήκανε γιὰ νὰ τῆς ποῦνε μ' ἕνα χαμόγελο:

— Συνῆλθε, λοιπόν, ἡ μικρή μας ἀνόητη;...

Ὁ ἄγνωστος ποὺ τῆς μιλοῦσε, φοροῦσε τὴ μπλούζα τοῦ γιατροῦ. Εἶχε λίγο γκρίζο στοὺς κροτάφους, ἀλλὰ ἡ ματιά του ξεχείλιζε αἰσιοδοξία!...

— Γιατί... μὲ λέτε... ἀνόητη;... τὸν ἐρώτησε.

Ἐκεῖνος σήκωσε τοὺς ὤμους του:

— Γιατὶ εἶναι ἀνόητη μιὰ τόσο ὄμορφη καὶ τόσο νέα κοπέλλα, ποὺ ἀποφασίζει νὰ σταματήσῃ τὴ ζωή της, ὅταν ἀνοίγεται μπροστά της, ὁμορφη κι' αὐτή!...

Τὰ μάτια της βουρκώσανε:

— Ἡ ζωή μου δὲν εἶναι καθόλου ὄμορφη... τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Καμμιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι;...

Ἔκλεισε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ μὴν τὰ δῇ ἐκεῖνος πλημμυρισμένα δάκρυα...

Μὲ λεπτότητα καὶ κατανόησι, ὁ γιατρὸς γύρισε κι' ἔφυγε. Γιὰ νὰ ξαναρθῇ τὴν ἄλλη μέρα.

— Καλύτερα;... τὴ ρώτησε χαμογελαστός.

— Πολὺ καλύτερα... τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ἕνα θλιμμένο χαμόγελο.

— Ἀπὸ κάθε ἄποψι: Σωματικὴ καὶ ψυχική;...

Δίστασε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ...

— Ἐλπίζω ναί... τοῦ ψιθύρισε στὸ τέλος.

— Αὔριο, τὸ πολὺ μεθαύριο, θὰ βγῆτε ἀπὸ ἐδῶ, ἐντελῶς γιατρεμένη... Κι ἂς ἐλπίσουμε γενικά...

Πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα, βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἡ Λίνα. Στὴν εἴσοδο βρῆκε τὸ γιατρό, τὸν Φωτέλη. Δὲ φοροῦσε τὴ μπλούζα του, ἀλλὰ τὰ ροῦχα του. Ἦτανε κομψός, σοβαρός. Εἶχε ἕνα ὕφος παράξενα ἐπίσημο ὅταν τῆς ζήτησε:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδέψω;...

— Μά... σᾶς παρακαλῶ! Μεγάλη μου τιμή...

Τὴ συνώδεψε.

— Δὲ θέλω νᾶναι μόνο «μεγάλη σας τιμή»... τῆς εἶπε. Ἀλλὰ καὶ λίγο... μικρή σας εὐχαρίστησι...

Προχωρήσανε πεζῆ ἀνάμεσα στοὺς ἀδιάφορους διαβάτες.

— Ἀκοῦστε... τῆς εἶπε μὲ ὁλοφάνερη συγκίνησι ὁ Φωτέλης. Ζήτησα νὰ σᾶς συνοδέψω γιὰ νὰ σᾶς πῶ μερικὰ πράματα πού, ἢ δὲν τὰ ξέρετε, ἢ τὰ ξεχνᾶτε: Ἡ ζωὴ εἶναι ὄμορφη, ἀρκεῖ νὰ ξέρουμε νὰ τὴ ζοῦμε!... Δὲν ἀξίζει νὰ ἀφινόμαστε στὴν ἀπόγνωσι, ὅταν κάπου ἀλλοῦ μᾶς περιμένει, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ εὐτυχία... Εἶναι συνηθισμένο ὅμως ν' ἀπογοητεύωνται εὐκολώτερα οἱ νέοι ἀπὸ τοὺς γέρους... Γιατὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀσπίδα τῆς πείρας γιὰ νὰ τοὺς προστατέψῃ ἀπὸ τὰ πλήγματα τῆς πρώτης ἀπελπισμένης στιγμῆς ποὺ θὰ γνωρίσουνε στὸν ἐνάντιο δρόμο τῆς ζωῆς... Καὶ πέφτουν ἄδοξα καὶ μάταια, τὶς περισσότερες φορές... Κι' ὅμως, ἀρκεῖ μονάχα νὰ εἶναι νέος ὁ καθένας, γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι ἡ εὐτυχία τὸν παρακολουθεῖ, ἔστω κι ἂν αὐτὸς δὲν τὴν ἀναζητῇ...

Γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ τὰ ξάστερα παραπονεμένα μάτια της:

— Ἐμένα μὲ περιμένει πουθενὰ ἡ εὐτυχία;... τὸν ἐρώτησε μ' ἕνα δύσπιστο χαμόγελο...

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε σοβαρά, μ' ἕνα βλέμμα διεισδυτικὸ μαζὶ καὶ ἐρωτηματικό...

Ὕστερα τῆς ἀποκρίθηκε πολὺ ταραγμένος:

— Ναί, Λίνα... Ἂν τὸ θέλῃς καὶ σύ, μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι σὲ περιμένει...

★

Τὴν περίμενε πραγματικὰ μιὰ πολὺ μεγάλη, ὅσο κι' ἀναπάντεχη εὐτυχία... Μιὰ εὐτυχία, ποὺ οὔτε στ' ὄνειρό της δὲν μποροῦσε νὰ τὴ φανταστῇ: Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα γινόντουσαν οἱ γάμοι τους! Ἴσιος, τίμιος, πραγματικὸς ἄντρας, ὁ γιατρὸς Ἄλκης Φωτέλης, δὲ θέλησε νὰ ἐκμεταλλευτῇ τὴ δυστυχία της, οὔτε τὴ μοναξιά της καὶ τῆς χάρισε ἀδίστακτα, ἀνεπιφύλακτα, τὸ ὄνομά του!...

Ἀφοῦ τέλειωσε ὁ γάμος, ἔγειρε ἐκείνη στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ, γοητευμένη:

— Τί παράξενη ποὺ εἶναι ἡ ζωή! Τῆς ζητᾶς τὸ θάνατο κι' ἐκείνη σοῦ χαρίζει τὴν εὐτυχία!... Νά, ὅπως σὲ μένα!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ της Ελληνικής ΖΩΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

Φλεβοτομίαι, ἐπιθέσεις βδελλῶν κ.τ.λ.

ΣΤΑ πρῶτα βήματα τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ κράτους πολλὰ προβλήματα εἶχε νὰ ἀντιμετωπίση ἡ ὑπὸ τὸν Βαυαρὸ κόμητα Ἄρμανσπεργκ κυβέρνησι. Τὴ μορφὴ τῶν προβλημάτων αὐτῶν βλέπουμε στὰ πρῶτα φύλλα τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως», ἡ ὁποία, ὅπως σημειώσαμε ἤδη, ἐτυπώνετο στὴν ἑλληνικὴ καὶ στὴ γερμανικὴ γλῶσσα. Ἔτσι, ἀνάμεσα στὰ διατάγματα ποὺ περιέχονται στὸ ὑπ' ἀριθ. 10 φύλλο—τῆς 29 Μαρτίου 1835—βλέπουμε καὶ τὸ «περὶ ἐπαγγέλματος τῶν φλεβοτόμων», οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἔχαιραν μεγάλης ὑπολήψεως ἐκείνη τὴν ἐποχή.

Λέγει λοιπόν, στὸ πρῶτο ἄρθρο τὸ διάταγμα αὐτό:

«Ὅστις θέλει νὰ μετέρχεται εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φλεβοτόμου, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἔχη ἰδιαιτέραν ἄδειαν τοῦ κατὰ τόπον Ἐπάρχου, τὴν ὁποίαν οὗτος θέλει δώσει μετὰ προκληθείσαν ἐξέτασιν τοῦ ὑποψηφίου ἀπό τινα παραδεδεγμένον ἰατρόν, ἢ χειρουργόν, καὶ κατὰ τὴν περὶ τούτου δοθεῖσαν ἀπόφασιν. Ἐκτὸς τούτου ὁ ὑποψήφιος εἶναι ὑπόχρεως νὰ παρουσιάσῃ ἀποδεικτικὰ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως χρόνου πράξεως ὑπὸ τὴ ἐπιστασία ἀνεγνωρισμένου ἑνὸς ἰατροῦ ἢ χειρουργοῦ».

Καὶ αὐτὰ μὲν ὅσον ἀφορᾶ τὶς γενικὲς προϋποθέσεις ὑπὸ τὶς ὁποῖες ἦταν δυνατὴ ἡ ἀπόκτησι δικαιώματος ἀσκήσεως τοῦ ὑψηλοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ φλεβοτόμου. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ οἱ λεπτομέρειες ποὺ καθώριζαν τὰ σχετικὰ μὲ τὶς πρακτικὲς δυνατότητες τῶν ἐνδιαφερομένων, καὶ οἱ ὁποῖες περιέχονται στὰ ἑπόμενα ἄρθρα τοῦ διατάγματος:

«Ἄρθρον 2.—Ἡ παρά τινος ἀνεγνωρισμένου ἰατροῦ ἢ χειρουργοῦ γενησομένη ἐξέτασις, πρέπει νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν πρακτικὴν τοῦ φλεβοτόμου ἐπιτηδειότητα εἰς φλεβοτομίας, ἐπιθέσεις βδελλῶν, σικυῶν (βεντουζῶν), ἐκβορείων (βεζικατορίων), εἰς τὴν μεταχείρισιν τῶν κλυστηρίων, καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐργασίας τῆς μικρᾶς χειρουργίας.

»Ἄρθρον 3.—Ὁ ὑποψήφιος, ἀφ' οὗ λάβη τὴν ἄδειαν τοῦ Ἐπάρχου καὶ ἀποφασισθῇ ὁ τόπος τῆς διαμονῆς του, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκτελῇ ὅλας τὰς εἰς τὸ ἐπάγγελμα ἀνηκούσας ἐργασίας.

»Ἄρθρον 4.—Εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὅμως τῶν ἐργασιῶν του, ὁ φλεβοτόμος ὑποχρεοῦται εἰς τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἐπαρχιακοῦ ἰατροῦ, ἀρχόμενος τῆς πράξεώς του. Ἐκτὸς τούτου χρεωστεῖ νὰ ἐνεργῇ φλεβοτομίας, ἐπιθέσεις σικυῶν, βδελλῶν καὶ νὰ ἐξασκῇ τὰ τῆς μικρᾶς χειρουργίας, προηγηθείσης μόνον τῆς διαταγῆς ἰατροῦ τινος, ἢ χειρουργοῦ, εἰς ἑκάστην περίστασιν».

Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ διάταγμα, ὁ φλεβοτόμος, τοῦ ὁποίου κυρία ἀπασχόλησις ἦταν νὰ κολλάῃ βδέλλες, ἢ νὰ βάζῃ βεντούζες, ἐθεωρεῖτο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μιὰ ἐνδιαφέρουσα προσωπικότης, τῆς ὁποίας οἱ διάφορες δικαιοδοσίες εἶχαν ἐπιστημονικὸ χαρακτῆρα.

Ἐξ οὗ καὶ ὁ περὶ «μικρᾶς χειρουργίας» ὅρος.

Παράλληλα ὅμως πρὸς τοὺς φλεβοτόμους, τὸ Κράτος ἐφρόντιζε νὰ ρυθμίζῃ νομοθετικῶς καὶ τὰ δικαιώματα τῶν πρώτης κατηγορίας ἰατρῶν.

Στὸ ὑπ' ἀρ. 11 φύλλο τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» — τῆς 4 Ἀπριλίου 1835 — δημοσιεύεται τὸ ὑπὸ τὸν τίτλο «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἰατρικῶν τιμημάτων» βασιλικὸ διάταγμα, τὸ ὁποῖον καθορίζει τὰ ἑξῆς:

«...Διὰ νὰ τιμηθῇ ἡ διάπραξις (!) καὶ ἐξάσκησις τῆς ἰατρικῆς εἰς τὸ Βασίλειον Ἡμῶν κατ' ἀναλογίαν τῆς σημαντικῆς βοηθείας τὴν ὁποίαν παρέχει αὕτη εἰς τοὺς πάσχοντας, φροντίζοντες δὲ καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀσθενῶν, προσδιορίζομεν τὸ νὰ δύνανται νὰ ἀπαιτῶσιν οἱ ἰατροὶ καὶ χειρουργοὶ διὰ τοὺς κόπους των τὰς ἀκολούθους μισθοδοσίας:

»Διὰ μὲν τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς δήμους α' κλάσεως ἰατροὺς προσδιορίζονται ὡς μισθοδοσίας:

»Διὰ τὴν κατ' οἶκον τοῦ ἰατροῦ ἐπίσκεψιν δρχ. 1. Διὰ τὴν κατ' οἶκον τοῦ ἀσθενοῦς ἡμέρας μὲν 2 - 4, νυκτὸς δὲ 4 - 8. Διὰ μίαν διανυκτέρευσιν τοῦ ἰατροῦ παρὰ τῷ ἀσθενοῦντι δρχ. 20. Διὰ τὸ πρῶτον συμβούλιον ἐντὸς τῆς πόλεως δρχ. 10. Διὰ τὰ ἀκόλουθα 5. Δι' ἕνα μικρὸν χειρούργημα, ἢ χειρουργικὴν ἐγχείρησιν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι δι' ἀνοιγμα ἀποστήματος, κορδύλων, ἢ παρακέντησιν δρχ. 15 - 50. Διὰ μεγαλειτέραν χειρουργικὴν ἐγχείρησιν, καθὼς δι' ἐκτομήν, κυλοτομίαν δρχ. 50 - 100. Διὰ φυσικὴν μαίευσιν 25 - 40. Διὰ τεχνικὴν μαίευσιν δρχ. 50 - 80.

»Ἅπασαι αἱ ἀποδόσεις αὗται, προσδιορίζονται μεταξὺ τοῦ ἀνωτάτου καὶ ἐλαχίστου ὅρου τῆς διατιμήσεως ταύτης κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς δοθείσης βοηθείας, τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἰατροῦ ἢ χειρουργοῦ καὶ τὴν ἰδιαιτέραν κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς».

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι οἱ ἀμοιβές, ἂν δὲν ἦσαν ἡγεμονικές, ἦσαν δίκαιες. Ἀλλὰ δὲν ἴσχυαν, παρὰ γιὰ τοὺς γιατροὺς πρώτης κατηγορίας, καὶ πάλι δὲ μόνο ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ ἦσαν κάτοικοι μεγάλου δήμου.

Πρὸς ἄρσιν, προφανῶς, πάσης παρεξηγήσεως, ὑπογραμμίζεται στὸ ἑπόμενο ἄρθρο τοῦ διατάγματος ὅτι «ὅλα ταῦτα τὰ δικαιώματα ὀλιγοστεύουν ἐξ ἡμισείας, διὰ τοὺς ἐν τοῖς δήμοις β' καὶ γ' κλάσεως ἐνοικοῦντας ἰατρούς». Ἀλλὰ καὶ τοῦτο: "Οτι «οἱ μὴ φέροντες δίπλωμα ἰατροῦ χειρουργοί, δὲν δύνανται νὰ ἀπαιτῶσιν εἰμὴ τὰ ἡμίση τῶν εἰς τὸ 1ον ἄρθρον προσδιωρισμένων δικαιωμάτων».

Φυσικὰ σ' αὐτὲς τὶς ὑψηλὲς ἀμοιβὲς δὲν περιλαμβάνονταν τὰ «μικρὰ χειρουργήματα», δηλαδὴ τὸ ἄνοιγμα μιᾶς τριγυρίστρας, ἢ τὸ κόψιμο τῶν κάλων, ποὺ ὑπολογιζόταν ὡς ἁπλὴ ἐπίσκεψι. Πάντως οἱ πρώτης κατηγορίας γιατροὶ ἐξασφάλιζαν μιὰ οἰκονομικῶς ἄνετη ζωή, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι, βέβαια, ὅτι εἰσέπρατταν τὶς ἀμοιβές. Γιατὶ ἦταν τόσο μεγάλη ἡ φτώχεια ἐκείνη τὴν ἐποχὴ — χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνῃ ὅτι εἶναι μικρότερη τώρα —, ὥστε γιὰ τὰ 98% τοῦ πληθυσμοῦ ἀποτελοῦσε πρόβλημα ἄλυτο ἡ ἐξοικονόμησις ὄχι τῶν 50 - 100 δραχμῶν ποὺ χρειάζονταν «δι' ἐκτομήν, τρυπάνημα, ἢ κυλοτομίαν», ἀλλὰ καὶ τῶν 4 - 8, ποὺ πρόβλεπε τὸ διάταγμα «διὰ τὴν κατ' οἶκον τοῦ ἀσθενοῦς ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ, νυκτὸς δέ».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Γιὰ νὰ μὴ διπλοψηφίζουν

Τὸ καλλίτερο καὶ ἀσφαλέστερο σύστημα γιὰ ν' ἀποφεύγωνται οἱ διπλοψηφίες στὶς ἐκλογές, εἶναι ἀσφαλῶς αὐτὸ ποὺ ἐφαρμόσθηκε τελευταίως στὸ Πορτορίκο: Σὲ κάθε ἐκλογικὸ τμῆμα, ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ ἦταν ἐφωδιασμένη μ' ἕνα μεγάλο ψαλίδι, κι' ἔκοβε μ' αὐτὸ μιὰ λουρίδα τῶν μαλλιῶν κάθε ψηφοφόρου, ἀπ' τὸ μέτωπο ὡς τὸ σβέρκο!

Πῶς νὰ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΑΣ

Ἡ ψυχικὴ σκληρότης στὴ γυναῖκα

ΜΙΛΗΣΑΜΕ στὸ προηγούμενο τεῦχος γιὰ τὴν ψυχικὴ σκληρότητα τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλὰ κι' οἱ γυναῖκες ἐπίσης δὲν ὑστεροῦν σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο.

Θὰ φαντασθῆτε ἴσως ὅτι μιὰ γυναῖκα εἶναι ψυχικὰ σκληρή, ὅταν περιφρονῇ τὸν ἔρωτα, ποὺ ἕνας ἄνδρας αἰσθάνεται γι' αὐτήν.

Ἀλλὰ τὸ νὰ μὴν ἀνταποκρίνεται στὸν ἀνδρικὸ ἔρωτα ἢ τὸ νὰ μὴν ἀνταποκρίνεται στὸν ἔρωτα ἑνὸς ὡρισμένου ἀνδρα, δὲν ἀποτελεῖ ἐκδήλωσι ψυχικῆς σκληρότητος. Κάθε γυναῖκα εἶναι ἐλεύθερη νὰ διαθέσῃ ὅπως αὐτὴ θέλει στὴν καρδιά της καὶ δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν χαρακτηρίσωμε ὡς σκληρόκαρδη, ἐπειδὴ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ αἴσθημα ποὺ τρέφομε γι' αὐτήν.

Ἡ ψυχικὴ σκληρότης ἀρχίζει στὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ, εἴτε ἀπὸ πρόθεσι εἴτε ἀπὸ ἀπερισκεψία καὶ ἐπιπολαιότητα, ὑποβάλλει τὸν ἄνδρα σ' ἕνα ἀδιάκοπο μαρτύριο καὶ παραγνωρίζει συστηματικὰ τὶς ἐκδηλώσεις του ἀπέναντί της.

Θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀναφέρῃ ἄπειρα παραδείγματα ψυχικῆς σκληρότητος τῆς γυναίκας. Ἂς σημειώσωμε τὰ πιὸ χαρακτηριστικά.

1) Ὁ ἄνδρας, ὅταν συνδέεται μὲ μιὰ γυναῖκα καὶ πολὺ περισσότερο ὅταν τὴν κάνῃ σύζυγό του, βλέπει σ' αὐτὴν μιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς του κι' ὄχι ἕναν ἱεροεξεταστή, ποὺ θὰ βάλῃ κάτω ἀπὸ ἕναν ἀμείλικτο ἔλεγχο τὶς πράξεις του, τὴ σταδιοδρομία του, τὴν ἐπαγγελματική του κοινωνικὴ του τοποθέτησι. Πάνω στὰ ζητήματα αὐτὰ θὰ δεχτῇ πρόθυμα τὶς συμβουλὲς τῆς γυναίκας του. Κι' ὅλοι ξέρομε πώς, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, αὐτὲς οἱ συμβουλὲς μποροῦν νὰ ἔχουν ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Ἄλλο πρᾶγμα ὅμως εἶναι οἱ συμβουλὲς κι' ἄλλο τὸ νὰ τοῦ φωνάζῃ ἀκατάπαυστα: «Ὅλοι οἱ ἄλλοι προσδεύουν. Μόνον ἐσὺ δὲν εἶσαι ἱκανὸς γιὰ τίποτα!» Ἢ «Γιατὶ παντρεύτηκες, ἀφοῦ δὲν ἦσουν σὲ θέσι νὰ κυτάξῃς τὴ γυναῖκα σου;» Ἢ ἀκόμη: «Μένω μαζί σου, γιατὶ σὲ λυπᾶμαι».

Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς φράσεις ἀνοίγει μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὴν καρδιὰ τοῦ ἄνδρα. Κι' ἡ πληγὴ αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ γιατρευτῇ ποτὲ πιά.

2) Ὁ ἄνδρας ποὺ σᾶς ἔκαμε γυναῖκα του ἔχει ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὴν εὐτυχία σας. Ἀλλὰ δὲ μπορεῖ καὶ νὰ ἐπεράσῃ τὶς δυνατότητές του. Τὸν πληγώνετε, λοιπόν, κάνοντας δυσάρεστες συγκρίσεις εἰς βάρος τῆς ἱκανότητός του. «Κύτταξε, ὁ Α ἔφτιαξε σπίτι, ὁ Β πῆρε καινούργια ἔπιπλα, ὁ Γ ἀγόρασε στὴ γυναῖκα του ἕνα μαργαριτάρενιο κολλιέ, ὁ Δ πῆγε τὴ γυναῖκα του ταξίδι στὴν Ἰταλία, ὁ Ε πῆρε αὐτοκίνητο...». Ὑπενθυμίζοντάς του ὅλα αὐτὰ τὸν κάνετε ν' ἀπογοητεύεται. Κι' ἡ ἀπογοήτευσι μειώνει τὴν ἀποδοτικότητά του... Ἔτσι, σεῖς καὶ πάλι θὰ βγῆτε ζημιωμένη. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ συγκέντρωσε μεγάλη δύναμι καὶ πλούτη στὰ χέρια του ἀφηγεῖτο τὸ ἑξῆς: Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ βρῇ μιὰ θέσι κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, γυρίζοντας ἕνα βράδυ στὸ σπίτι του, τὸ εἶδε βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Θυμήθηκε ἀμέσως πὼς δὲν εἶχε πληρώσει τὸ λογαριασμὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ κατάλαβε πὼς τοῦ εἶχαν κόψει τὸ φῶς. Τὸν ἔπιασε τότε τόση ἀπογοήτευσι, ποὺ σκέφτηκε ν' αὐτοκτονήσῃ... Ἀλλ' ὅταν μπῆκε στὸ σπίτι του, εἶδε τὴ γυναῖκα του, ποὺ εἶχε ἀνάψει μιὰ μικρὴ λάμπα μὲ πετρέλαιο τὴν ὁποία εἶχε ἀγοράσει στὰ ἐργοστάσια τοῦ λαοῦ, γιὰ νὰ τοῦ χαμογελάσῃ: «Καλύτερα ποὺ κονομία, ὥσπου νὰ διορθωθοῦν οἱ δουλειές σου... Ἀρκεῖ νὰ εἶσαι καλά... Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τίποτα ἄλλο...». Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦδωσαν φτερά. Ξαναρρίχτηκε στὸν ἀγῶνα κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, οἱ προσπάθειές του, ἀντὶ γιὰ τὰ ἐνθαρρυντικὰ αὐτὰ λόγια, τοῦ φώναζε πὼς ἦταν ἀνάξιος νὰ κυττάξῃ τὸ σπίτι του, θὰ γινόταν δυστυχισμένος. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν θὰ γινόταν δυστυχισμένη κι' ἡ γυναῖκα του.

3) Μερικὲς γυναῖκες μεμψιμοιροῦν πάντα. Ἄλλες ἀπὸ συνήθεια. Ἄλλες ἀπὸ ὑπολογισμό, γιατὶ πιστεύουν πὼς μὲ τὸ νὰ δείχνουν πὼς δὲν εἶναι ποτὲ εὐχαριστημένες, θὰ κάμουν τὸν ἄνδρα τους νὰ κινηθῇ μὲ μεγαλύτερη δραστηριότητα. Ἀλλὰ τὸ πιθανώτερο εἶναι ὅτι θὰ τὸν φέρουν σὲ ἀπόγνωσι.

4) Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ δὲ σκέφτονται νὰ προδώσουν τὸν ἄνδρα τους. Προσπαθοῦν, ὡστόσο, νὰ τὸν κρατοῦνε ἀδιάκοπα κάτω ἀπὸ τὸ φόβο ὅτι μπορεῖ σὲ κάθε στιγμὴ νὰ τὶς χάσῃ. Τὸ φόβο αὐτὸ τὸν καλλιεργοῦν ἐπίμονα, συστηματικά, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀνάπαυλα. Ἔτσι, μεταβάλλουν τὴ ζωὴ τοῦ συζύγου τους σὲ κόλασι.

5) Δὲν εἶναι πιὸ ἀξιοσύστατη ἡ τακτικὴ ἐκείνων ποὺ προσπαθοῦν μὲ χίλια δυὸ μέσα νὰ διεγείρουν τὴ ζηλοτυπία του. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς πιστεύουν πὼς, μόνον ὅταν κάνουν τὸν ἄντρα τους νὰ τὶς ζηλεύῃ, μποροῦν νὰ εἶναι σίγουρες γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσί του. Καὶ κάνουν τὴ ζωὴ του μαρτυρική, χωρὶς κι' οἱ ἴδιες νὰ κερδίζουν τίποτα. Γιατὶ κι' αὐτὲς γίνονται δυστυχισμένες κοντά του.

6) Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν προτερήματα κι' ἐλαττώματα. Οἱ γυναῖκες ποὺ βλέπουν στοὺς ἄνδρες τους μόνον τὰ δεύτερα καὶ τοὺς τὰ φωνάζουν διαρκῶς, δὲν ἀδικοῦν μόνο τὴν εὐθυκρισία τους, ἀλλ' ὑπάρχει κίνδυνος νὰ δημιουργήσουν στοὺς ἄνδρες τους συμπλέγματα κατωτερότητος. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι δύσκολο ν' ἀπαλλαγοῦν.

7) Μὴ ζητᾶτε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες σας νὰ σᾶς λογοδοτοῦν διαρκῶς. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τοὺς ταπεινώνετε καὶ τοὺς ἀφαιρεῖτε τὴν αὐτοπεποίθησί τους. Οἱ γυναῖκες ποὺ μεταβάλλουν τοὺς ἄνδρες τους σὲ σκλάβους, θὰ εἶναι οἱ πρῶτες ποὺ θὰ μεταμεληθοῦν γιὰ τὸ κατόρθωμά τους. Γιατὶ δὲ θὰ μποροῦν πιὰ νὰ στέκωνται μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ περηφάνεια στὸ πλευρὸ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

8) Μὴ παρασύρεστε ἀπὸ τὴ μεγάλη ἰδέα ποὺ ἔχετε γιὰ τὴν ὁμορφιά σας, σὲ σημεῖο ὥστε νὰ παίρνετε διαρκῶς τὸ ὕφος βασίλισσας ποὺ κάνει τὴ χάρι σ' ἕναν ταπεινὸ ὑπήκοό της νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι. Αὐτὴ ἡ ταπείνωσι στὴν ὁποίαν ὑποβάλλετε τὸν ἄνδρα σας, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ διαστρεβλώσῃ τὸν χαρακτῆρα του καὶ νὰ τὸ ἐπιδράσῃ μὲ τρόπο πολὺ δυσάρεστο στὸν ψυχικό του κόσμο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πῶς θὰ προλάβετε τὶς ἀπογοητεύσεις.

ΤΗΝ περασμένη βδομάδα, σὲ μιὰ παληὰ γραφικὴ ἐκκλησίτσα τοῦ Τουρίνου, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὀδύσσεια ποὺ βάσταξε δέκα ὁλόκληρα χρόνια, ἔκανε τὸ γάμο του «τὸ πιὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι τῆς Ἰταλίας». Ἔτσι ἀπεκάλεσε ὁ ἰταλικὸς Τύπος τὸν Τζιοβάννι Μπαράλε καὶ τὴν Κάρλα Περίνι, τοὺς δυὸ πρωταγωνιστὲς αὐτῆς τῆς συγκινητικῆς αἰσθηματικῆς ἱστορίας, ποὺ ἄρχισε στὰ 1946.

Ὁ Τζιοβάννι Μπαράλε, ποὺ ἦταν τότε μόλις εἴκοσι χρόνων καὶ δούλευε ὡς ἐφαρμοστὴς στὰ ἐργοστάσια αὐτοκινήτων «Φίατ», εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα φιλικὸ πάρτυ τὴν Κάρλα κι' οἱ δυὸ νέοι εἶχαν ἀγαπηθῆ παράφορα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ εἶδαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἔτσι, δὲν πέρασαν παρὰ λίγες μονάχα μέρες κι' ἀρραβωνιάστηκαν. Ὁ γάμος τους δὲ συναντοῦσε κανενὸς εἴδους δυσκολίες. Ἡ θέσι τοῦ Τζιοβάννι στὰ ἐργοστάσια τῆς περίφημης ἑταιρείας ἦταν πολὺ καλὴ καὶ τοῦ ἐξασφάλιζε λαμπρὸ μέλλον. Παρὰ τὰ νεαρὰ τῆς ἡλικίας του, ὁ μισθός του ἦταν ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸς καὶ σὲ λίγα χρόνια, ὁ νεαρὸς ἐφαρμοστὴς θὰ γινόταν μηχανικός, γιατὶ εἶχε βγῆ ἀπὸ σχολή. Ἐξ ἄλλου, ἡ Κάρλα εἶχε ἕνα σπιτάκι γιὰ προῖκα της κι' ἐργαζόταν ὡς μοδίστρα.

Ἔτσι, ὁ γάμος τους, μὲ τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων τους, ὡρίσθηκε γιὰ τὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1946. Ἀλλά, σαραντατὸ μόλις ὧρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους, ξέσπασε ξαφνικὰ ἡ τραγωδία.

— Θυμᾶμαι μὲ φρίκη, εἶπε ὁ Τζιοβάννι στοὺς δημοσιογράφους, ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ ἀπόγευμα. Κόντευα νὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου στὸ ἐργοστάσιο, ὅταν, ξαφνικά, ἐνοιωσα ἕνα μούδιασμα στὰ πόδια. Πρὶν προλάβω νὰ σκεφτῶ τί μοῦ συνέβαινε, μ' ἔπιασε ἕνας πόνος στὴ σπονδυλικὴ στήλη. Δὲν ἔδωσα μεγάλη σημασία σ' αὐτὸ τὸ γεγονὸς κι' ὑπέθεσα πὼς θἄταν κανένα κρυολόγημα. Στενοχωρήθηκε μὲ τὴν ἰδέα πὼς θἄμουν ἴσως ὑποχρεωμένος νὰ γίνω γαμπρὸς τὴ μεθεπομένη σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ μόλις ἄκουσα τὴ σειρήνα τοῦ ἐργοστασίου, ξεντύθηκα γρήγορα τὴ φόρμα μου κι' ἔτρεξα στὸ σπίτι, γιὰ νὰ κάνω ἐντιριές, νὰ πάρω καμμιὰ ἀσπιρίνη καὶ νὰ μὴ τὸ κουνήσω ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

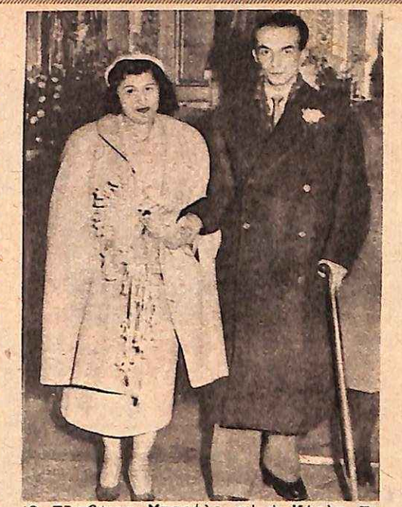
»Ὅταν, ὅμως, ἔφτασα στὸ σπίτι, ἤμουν πιὰ σὲ κακὰ χάλια. Τὰ κόκκαλά μου πονοῦσαν πολὺ καὶ τώρα εἶχαν μουδιάσει καὶ τὰ χέρια μου. Ἐνοιωθα, ἐξ ἄλλου, μιὰ παράξενη ἀτονία, σὰν νὰ εἶχα πολὺ κουραστῆ γιὰ μέρες.

»Ὁ ὕπνος μὲ πῆρε γρήγορα καὶ δὲν ξύπνησα καθέλου στὸ διάστημα τῆς νύχτας. Ὅταν, τέλος, ἄνοιξα τὰ μάτια μου, διαπίστωσα μὲ τρόμο κάτι, ποὺ ἤταν ἀδύνατο νὰ φανταστῶ. Δὲ θὰ εὐχόμουν οὔτε στὸ χειρότερο ἐχθρό μου ἐκείνες τὶς στιγμὲς τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως ποὺ πέρασα σὰν ξύπνησα κι' εἶδα πὼς δὲ μποροῦσα νὰ κουνήσω καθόλου τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου, ἀλλὰ κι οὔτε νὰ μιλήσω κάν. Μοῦ ἤρθε νὰ τρελλαθῶ. Στὸ μυαλό μου ἄστραψε ἡ τρομερὴ ἀλήθεια. Ἤμουν παράλυτος. Θέλησα νὰ ξεφωνίσω, νὰ πεταχτῶ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἀλλὰ τὸ κορμί μου κι' ἡ γλῶσσα μου ἔμεναν ἀκίνητα.

»Στὸ τέλος, μπῆκε στὸ δωμάτιό μου ὁ πατέρας μου. «Εἶναι ἀργά, Τζιοβάννι — τοῦ ἄκουσα νὰ μοῦ λέῃ — πρέπει νὰ σηκωθῆς». Ἡ ἀπάντησί μου ἦταν ἕνα πνιχτὸ οὐρλιαχτό.

Λίγη ὥρα κατόπιν, οἱ γιατροὶ μιᾶς κλινικῆς, ὅπου μεταφέρθηκε ὁ Τζιοβάννι Μπανικῆς, ὅπου μεταφέρθηκε ὁ Τζιοβάννι Μπαράλε, ἔκαναν τὴ φοβερὴ διάγνωσι: ὁ ἀτυράλε, ἔκαναν τὴ φοβερὴ διάγνωσι: ὁ ἀτυχέστερος νέος εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ πολιομυελίτιδα. Τὸν ὑπέβαλαν ἀμέσως σὲ θεραπεία, γιὰ νὰ προλάβουν τὸ προχώρημα τῆς παραλύσεως στοὺς πνεύμονες, ὁπότε θἄταν βέβαιος ὁ θάνατος.

Γιὰ κάμποσες μέρες, ὁ Τζιοβάννι Μπαράλε πάλευε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου κι' ὅταν πιὰ οἱ γιατροὶ κατάλαβαν, ὅτι ἡ παράλυσι εἶχε σταματήσει ὁριστικὰ τὴ δρόμο της, τὸ ποὶν τόσο γερὸ παλληκάρι ἄφησε ζωντανὸ πτῶμα, ἀκίνητο στὸ κρεβάτι. Ἐνα ζωντανὸ πτῶμα. Ἀκριβῶς ἄρχισε τὸ πιὸ συγκινητικὸ μέρος αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Ὁ νέος κατάλαβε πὼς μονάχα μὲ πολλὴ δυσκολία κι' ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονη καὶ συστηματικὴ θεραπεία, θὰ μποροῦσε νὰ ξανακουνήσῃ τὰ μέλη του, ἀφοῦ περνοῦσε ἀρκετὸς καιρός.

Ὁ Τζιοβάννι Μπαράλε κι' ἡ Κάρλα Περίνι, λίγες στιγμὲς μετὰ τὸ γάμο τους.

ΟΤΑΝ Ο ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΕΡΩΤΑΣ νικᾶ τὴν ἀρρώστεια

Τὸ παθητικὸ εἰδύλλιο ἑνὸς παράλυτου νέου καὶ τῆς κοπέλλας, ποὺ μὲ τὴν ἀγάπη της τὸν γιάτρεψε!...

Κι' οὔτε ἦταν βέβαιο, πὼς θἄβγαινε ποτὲ ὀλότελα ἀπὸ τὴν ἀναπηρία του.

Εἶπε, λοιπόν, στὴ μνηστή του, μόλις τὸν ἐπισκέφτηκε, πὼς τὴν ἄφηνε ἐλεύθερη γιὰ νὰ ξαναφτιάξῃ τὴ ζωή της.

Ἀλλὰ ἡ Κάρλα Περίνι δὲν τὸν ἄφησε κἂν νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του.

— Σ' ἀγαπῶ, τοῦ ἀπάντησε, καὶ δὲ μ' ἐνδιαφέρει ἂν καὶ πότε θὰ μπορέσουμε νὰ παντρευτοῦμε. Ἐγώ, πάντως, πιστεύω, πὼς θὰ γίνῃς καλὰ μιὰ μέρα καὶ δὲν θὰ σ' ἀφίσω.

Ἡ μιὰ μέρα μετὰ τὴν ἄλλη, ἡ μιὰ βδομάδα μετὰ τὴν ἄλλη, πέρασαν ἔτσι οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια. Ὁ Τζιοβάννι Μπαράλε, ποὺ σὰν πέρασε ἡ ὀξεῖα φάσι τῆς ἀρρώστειας του, εἶχε μεταφερθῆ κατόπιν στὸ σπίτι του, ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ καλυτερεύῃ χάρι στὴ συστηματικὴ θεραπεία ποὺ ἔκανε. Ἡ παράλυσί του ὑποχωροῦσε ἀργά, ἀλλὰ σταθερά, καί, μετὰ ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια, μποροῦσε πιὰ νὰ χρησιμοποιῇ τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του.

— Χρειάστηκαν πολλὰ λεφτὰ κι' ἐπίμονες ἀσκήσεις σὲ ὀρθοπεδικὰ μηχανήματα ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό, συνέχισε τὴν ἀφήγησί του ὁ Τζιοβάννι Μπαράλε, ὥσπου νὰ ξαναμπορέσω νὰ περπατῶ καὶ νὰ κινῶ ὅπως θέλω τὰ χέρια μου, ἔστω καὶ μὲ δυσκολία. Ἀλλὰ πιστεύω πὼς δὲν ἦταν ἡ συστηματικὴ θεραπεία, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τῆς Κάρλας ποὺ μ' ἔκανε καλά. Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, μόλις τελείωνε τὴ δουλειά της, ἡ Κάρλα ἔτρεχε κοντά μου. Ξέρω, πὼς σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶχε ἀρνηθῆ ἀρκετὲς προτάσεις γάμου, ποὺ τῆς ἔγιναν καὶ πὼς ποτέ, οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή, δὲν εἶχε διστάσει τί ν' ἀπαντήσῃ.

Ἔτσι, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ὁ ἀγαπημένος τῆς Κάρλα Περίνι, ἔγινε σχεδὸν ὁλότελα καλὰ καὶ ξαναπῆρε δουλειὰ στὰ ἐργοστάσια «Φίατ», αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὄχι στὶς μηχανές, ἀλλὰ στὰ γραφεῖα.

Ἡ τρομερὴ ὀδύσσεια τῶν δυὸ ἐρωτευμένων νέων εἶχε τελειώσει κι' ὁ γάμος ποὺ ἡ ἀρρώστεια

Τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται καὶ νὰ πλησιάζῃ στὸ παράθυρο...

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΝΤΙΚ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΟΤΕ δὲν εἶχε ντυθῆ τόσο προσεχτικὰ καὶ κομψὰ ἡ Κὶτ Νέλσον, ὅσο σήμερα ποὺ θὰ συναντιότανε γιὰ τελευταία φορὰ μὲ τὸν ἄντρα της... Ὁ Ντὶκ σάστισε ὅταν τὴν εἶδε.

— Εἶσαι ἀκριβέστατη στὸ ραντεβοῦ, τῆς εἶπε χαμογελῶντας. Θέλεις νὰ μποῦμε ἀμέσως;

— Ναί, ἂς τελειώνουμε γρήγορα, τοῦ ἀπάντησε.

Βρίσκονταν στὴν πόρτα τοῦ διωρόφου σπιτιοῦ, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ μετὰ τὸ γάμο τους, ζητῶντας τὴ μοναξιά. Μπήκανε κι' ἀνέβηκαν στὸ δεύτερο πάτωμα. Ἡ σκόνη ποὺ σκέπαζε τὰ ἔπιπλα, μαρτυροῦσε τὴν ἐγκατάλειψι.

— Θὲς ν' ἀρχίσουμε; εἶπε ἡ Κίτ, προσπαθῶντας νὰ φανῇ ἀδιάφορη, μ' ὅλο ποὺ ἕνα κῦμα ἀναμνήσεων τῆς πλημμύριζε τὴν καρδιά. Τὸ σαλόνι;...

— Μπορεῖς νὰ πάρῃς ὅ,τι θέλεις ἀπὸ κεῖ. Θὰ τὸ ἐπιπλώσω μὲ καινούργια πράγματα.

— Σκοπεύεις νὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ πάλι, μονάχος;

— Γιατί ὄχι; Τὸ σπίτι εἶναι ἄνετο, κοντὰ στὸ γραφεῖο μου...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐλάττωμά του. Ξεχνοῦσες πὼς εἶχες καὶ σπίτι, στοὺς ἕξη μῆνες ποὺ ζήσαμε μαζί... Μὰ ἂς κυττάξουμε τώρα τὴ δουλειά μας.

Καὶ συνέχισαν τὴ μοιρασιὰ τῶν ἐπίπλων.

— Ἐσὺ ποῦ θὰ μείνῃς; ρώτησε κάποια στιγμὴ ὁ Ντίκ.

— Ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἀγόρασε ἕνα διαμερισματάκι σὲ πολυκατοικία, μ' ὅλα τὰ κομφόρ.

— Καταλαβαίνω... Ἀπὸ κεῖνα ποὺ πατᾶς ἕνα κουμπὶ καὶ σοῦ σερβίρει τὸ φαγητὸ ἕνας ἀόρατος ὑπηρέτης. Εἶναι ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ σένα, ποὺ δὲ θέλεις ν' ἀσχολῆσαι μὲ τὴν κουζίνα.

— Κι' ὅμως σοῦ μαγείρευα ἄλλοτε τὰ φαγητὰ ποὺ σ' ἀρέσανε.

— Ναί, ἔχεις δίκηο. Μὲ συγχωρεῖς... Μὰ γιατὶ νὰ καταφύγῃς στὸν πατέρα σου; Δὲ σοῦ φτάνει τὸ τσὲκ ποὺ θὰ σοῦ στέλνω κάθε μῆνα;

— Πιστεύεις πὼς θὰ δεχτῶ πεντάρα ἀπὸ σένα;... Θὰ τὰ δίνω σ' ἕνα φιλανθρωπικὸ ἵδρυμα.

— Ὅπως θέλεις. Ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ στέλνω πάντως. Δὲν ἐννοῶ νὰ δικαιωθῇ ὁ πατέρας σου, ποὺ ἔλεγε πάντα πὼς δὲ θἄμουν ἱκανὸς νὰ σὲ συντηρήσω...

— Νομίζω πὼς τελειώσαμε τὴ δουλειά μας... εἶπε ἡ Κίτ, γιὰ νὰ διακόψῃ τὸ δυσάρεστο ἐκεῖνο θέμα.

Πέρασαν στὸ χώλλ. Ὁ Ντὶκ θέλησε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ φύγουνε. Ψάχτηκε, μὰ δὲν βρῆκε πουθενὰ τὸ κλειδί. Κι' ἡ παράξενη ἐκείνη πόρτα δὲν ἄνοιγε δίχως κλειδί.

— Θὰ τὸ ξέχασα ἀπ' ἔξω! φώναξε ὁ Ντίκ. Εἶχα ἀφίσει μισανοιχτὴ τὴν πόρτα καὶ τὴν ἔκλεισε ὁ ἀέρας. Τί ἀσυγχώρητη ἀφηρημάδα!

— Δὲν πειράζει. Θὰ φωνάξουμε ἀπ' τὸ παράθυρο σὲ κάποιο περαστικὸ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ.

— Μὰ εἶναι Κυριακὴ σήμερα. Ξέρεις πὼς δὲν περνάει κανεὶς ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη. Μείναμε ἐδῶ ἀκριβῶς γιὰ τὴ μοναξιὰ καὶ τὴν ἡσυχία... Ὁ μόνος τρόπος εἶναι νὰ πηδήσω ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Ὄχι, γιὰ τὸ Θεό! Εἶναι πολὺ ψηλά, θὰ σκοτωθῆς... Ἂς περιμένουμε ὡς αὔριο.

Κάθησαν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο καὶ κυττάχτηκαν.

— Σὲ λίγο θὰ σκοτεινιάσῃ, εἶπε ὁ Ντίκ. Καὶ δὲν ἔχουμε ἠλεκτρικό...

— Κρυώνω... μουρμούρισε ἡ Κὶτ ἀνατριχιάζοντας.

— Θ' ἀνάψω φωτιὰ μὲ μιὰ καρέκλα τῆς κουζίνας.

— Κι' ἐγὼ θὰ ψάξω γιὰ τίποτα φαγώσιμο. Θὰ ὑπάρχῃ στὰ ντουλάπια καμμιὰ κονσέρβα...

Φάγανε λιτά, στὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ. Κατὰ τὶς 9, ἡ Κὶτ πρότεινε νὰ παίξουνε χαρτιὰ γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους.

— Ὡραία ἰδέα! συμφώνησε ὁ Ντίκ.

Τὸ παιχνίδι τους ὅμως ἦταν σύντομο καὶ δίχως κέφι. Δὲν παίζανε ποτὲ χαρτιά, οὔτε καὶ πρίν.

— Δέκα ἡ ὥρα... εἶπε ὁ Ντίκ, πνίγοντας ἕνα χασμουρητό. Πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς στὸ κρεβάτι. Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ χάμω, ἐδῶ κοντὰ στὸ τζάκι.

— Μά.. δὲν ἔχω νυχτικό, παρατήρησε ἡ Κίτ.

— Θὰ σοῦ δανείσω μιὰ ἀπ' τὶς πυτζάμες μου.

Ἡ Κὶτ πῆρε τὴν πυτζάμα καὶ τὸ κερὶ καὶ πῆγε ἀπρόθυμα στὴν κρεβατοκάμαρα. Γδύθηκε βιαστικὰ καὶ τυλίχτηκε μὲ μιὰ μάλλινη κουβέρτα. Σὲ μερικὰ λεπτά, ὁ Ντὶκ χτύπησε ἐλαφρὰ ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα.

— Ἤθελα νὰ σὲ καληνυχτίσω, Κίτ, τῆς εἶπε, καὶ νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη γιὰ ὅ,τι ἔγινε.

— Μπᾶ, δὲν πειράζει, Ντίκ! Αὔριο θὰ τὄχουμε ξεχάσει. Καληνύχτα.

— Καληνύχτα, Κίτ... Ἄ, θέλω νὰ σοῦ πῶ ἀκόμα πὼς ἤσουν πολὺ ὁμορφη σήμερα!

Ἡ Κὶτ ἔχωσε τὸ κεφάλι της κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ.

Ἀπλώθηκε σιωπὴ καὶ πάλι. Ἡ Κίτ, ζαρωμένη στὸ μεγάλο κρεβάτι, μέσ' στὸ σκοτάδι, δὲν κατάφερνε νὰ κλείσῃ μάτι. Ἀνασκιρτοῦσε τρομαγμένη, σὲ κάθε ἐλαφρὸ τρίξιμο. Νόμιζε πὼς ἔβλεπε φαντάσματα, ἴσκιους ποὺ ἁπλωναν τὰ χέρια τους νὰ τὴν ἁρπάξουνε... Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ ποὺ περνοῦσε δίπλα στὸ σπίτι, ἔκανε ἕνα ἦχο ἀλλόκοτο, ἀνησυχαστικό, ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ ἡ Κὶτ ποτὲ ἄλλοτε... Ἴσως γιατὶ εἶχε πάντα τὸ Ντὶκ στὸ πλευρό της!

Ἕνα τρίξιμο πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τ' ἄλλα, τὴν ἔκανε νὰ πεταχτῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι. Μὴ μπορῶντας πιὰ ν' ἀνθέξῃ, πῆγε νὰ βρῇ τὸ Ντίκ, στὴ διπλανὴ κάμαρα.

— Προτιμῶ νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ, στὸ πάτωμα, τοῦ εἶπε σιγανά. Κρυώνω ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Ντὶκ τῆς ἔκανε θέσι δίπλα του. Τὴν τύλιξε μὲ τὴ μοναδικὴ μάλλινη κουβέρτα καὶ ξαπλώθηκε κοντά της.

Μείναμε ἀκίνητοι κι' ἀμίλητοι λίγη ὥρα. Δάκρυα χοντρὰ κυλοῦσαν στὰ μάγουλα τῆς Κὶτ καὶ χάνονταν ἀνάμεσα στὰ μαλλιά της.

— Κοιμᾶσαι; ρώτησε τὸν ἄντρα της κάποια στιγμή.

— Ὄχι.

— Μοῦ δίνεις τὴν τσάντα μου; Θέλω νὰ πάρω τὸ μαντῆλι μου.

Ὁ Ντὶκ ψαχούλεψε γιὰ τὴν τσάντα, μέσ' στὸ σκοτάδι. Τὴ βρῆκε σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ στὸ παράθυρο. Καθὼς ὅμως τὴν πήγαινε στὴν Κίτ, τοῦπεσε ἀπ' τὰ χέρια, ἄνοιξε καὶ τὸ περιεχόμενό της σκορπίστηκε στὸ χαλί.

Ὁ Ντὶκ ἔσκυψε κι' ἄρχισε νὰ μαζεύῃ ὅλα κεῖνα τὰ μικροπράγματα.

Δὲ θ' ἀντιλαμβανότανε πιθανώτατα πὼς ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους... καὶ τὸ περίφημο κλειδὶ τῆς ἐξώπορτας, ἂν δὲν ὁρμοῦσε ἡ Κὶτ γιὰ νὰ τὸ πάρῃ!

Πρόφτασε τότε νὰ τ' ἁρπάξῃ. Τοῦ κάκου προσπάθησε ἡ γυναῖκα του νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴ χούφτα ποὺ τὸ κρατοῦσε σφιχτά. Τὸν παρακολούθησε μὲ τὴ ματιά της, μὲ ἀγωνία...

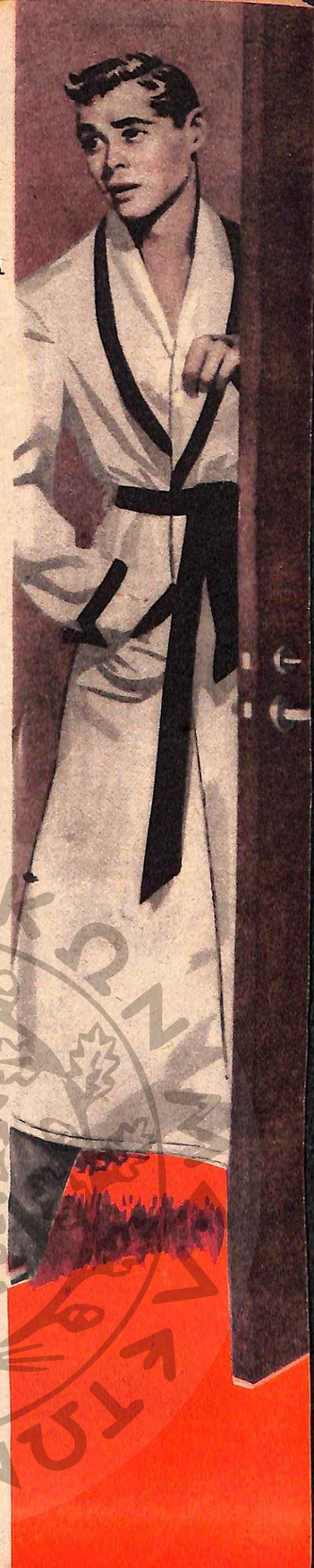
Τί θὰ τὄκανε τώρα, τὸ κλειδί; Αὐτὴ τὄξε κρύψει ἐπίτηδες στὴν τσάντα της, γιὰ νὰ περάσῃ μιὰ τελευταία νύχτα στὸ σπίτι τους, μαζί του!...

Τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται, νὰ πλησιάζῃ στὴν πόρτα... ὄχι, στὸ παράθυρο. Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς τρομερῆς ὑπερεντάσεως. Ὕστερα τὸ παράθυρο ἄνοιξε καὶ τὸ κλειδὶ ἔπεσε στὰ ἡσυχα νερὰ τοῦ ποταμοῦ...

★

Τὸ πρωῒ, οἱ δυὸ σύζυγοι δὲν φροντίσανε καθόλου νὰ φωνάξουνε κάποιον περαστικό, γιὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπ' τὴ φυλακή τους.

ΛΥΝ ΑΡΝΟΛΝΤ

Γυναίκες

Μαρία Δοξαπατρή

ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

Ο βαρὺ χέρι ἀκούμπησε τρυφερὰ στὸ κατάξανθο κεφάλι τῆς νέας. Γύρισε ἐκείνη τὰ μεγάλα της μάτια, κύτταξε τὸν εὐσωμο ἄντρα ποὺ στεκόταν μπροστά της καὶ χαμογέλασε. Τὸ χαμόγελό της εἶχε κάτι παιδικό. Κι' ὡστόσο ἡ Μαρία Δοξαπατρὴ εἶχε πατήσει πιὰ τὰ εἴκοσι ἕνα της χρόνια κι' ἦταν ὡραία. Ὡραία σὰν ἕνα ἀνοιξιάτικο ὄνειρο, λεπτὴ καὶ γλυκειὰ ὅπως ἕνα τραγούδι. Ὁ ἄντρας κάθησε δίπλα της σ' ἕνα χαμηλὸ τρίποδο κι' ἡ πεντάμορφη ἀρχοντοπούλα ἔγειρε ὁλόκληρη πάνω του.

— Ὥστε δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα, πατέρα; τὸν ρώτησε μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνή της. Θὰ παραδοθοῦμε, λοιπόν;

Ὁ ἄλλος ἀνασήκωσε τοὺς φαρδεῖς του ὤμους.

— Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα, ἀλλὰ δὲν πρόκειται καὶ νὰ παραδοθοῦμε, ἀποκρίθηκε ἤρεμα. Ὁ θάνατος εἶναι προτιμώτερος ἀπὸ τὸ νὰ πέσουμε αἰχμάλωτοι στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ μας. Εἴμαστε ἀφοσιασμένοι γι' αὐτὸ καὶ πεθάνουμε ὅλοι, ὡς τὸν τελευταῖο. Μὰ ἐγὼ σκέφτομαι ἐσένα. Ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖ νὰ σ' ἀφίσω μόνη, μὲ κάνει καὶ τρομάζω...

Ἡ Μαρία τραβήχτηκε λίγο ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸν περιεργάστηκε σιωπηλή.

— Ἂν εἶναι νὰ πεθάνης ἐσύ, θὰ πεθάνω μαζί σου! εἶπε στὸ τέλος. Τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωὴ χωρὶς ἐσένα, πατέρα; Ἐσὺ μοῦ ἔμαθες νὰ χειρίζωμαι τὰ ὅπλα γιὰ μιὰ παρόμοια ἀνάγκη. Ἔτσι θὰ σταθῶ σιμά σου στὶς ἐπάλξεις, θὰ πολεμήσω στὸ πλευρό σου καὶ θὰ πέσω δοξασμένα, ὅπως ὅλοι σας...

Ὁ Δοξαπατρὴς κύτταξε τὴ θυγατέρα του μὲ βουρκωμένα μάτια. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ Ἐκλαιγε στὴ ζωή του. Αὐτὸς ὁ «τεράστιος» ἄντρας, ὁ Ἡρακλῆς τῶν νεώτερων χρόνων, ποὺ ὁ θώρακάς του ζύγιζε ἑκατὸν πενῆντα λίτρες καὶ ποὺ τὸ ρόπαλό του δὲ μποροῦσε νὰ τὸ μεταχειριστῆ κανεὶς ἄλλος ἀπ' τὸν ἴδιο, ἄφησε τὰ δάκρυά του νὰ κυλήσουν χωρὶς νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ προσπάθεια νὰ τὰ κρύψη. Ἡ Μαρία ἔρριξε αἰτεφάνι τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ γεροδεμένο λαιμό του. Δὲν ἐξαναμίλησαν. Μὰ ἡ σιωπή τους ἔλεγε τόσα πολλά! Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ Φράγκοι, μετὰ τὴν πρώτη ἅλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως — ἀπὸ τὰ 1205 ὡς τὰ 1209 — ἀποφάσισαν νὰ κατακτήσουν τὴν Πελοπόνησο. Ἀλλὰ ἀπ' ὅλους αὐτούς, μονάχα ὁ Γουλιέλμος Σαμπλίτ, ὁ ἐπιλεγόμενος «Καμπανέζης» κι' ὁ Γοδεφρίδος Βιλλαρδουΐνος, σέρνοντας μαζί τους πλῆθος μισθοφόρους, κατώρθωσαν νὰ βάλουν στὸ χέρι τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ Μωριᾶ.

Ἕνα ὅμως ἀπὸ τὰ φρούρια ποὺ ἔμενε ἀκλόνητο στὶς ἀλλεπάλληλες ἐπιθέσεις τῶν Φράγκων, ἦταν τὸ Ἀράκλοβο. «Τὸ Ἀράκλοβον, τοῦ ὁποίου ἡμύνετο ὁ Δοξαπατρῆς — γράφει ὁ Παπαρρηγόπουλος — κατεῖχεν οὐχὶ μόνον τὴν ἀρκαδικὴν κοιλάδα τοῦ Ἀλφειοῦ, ἀλλ' ἦτο καὶ ὀχυρὸν προπύργιον τῆς Ἀρκαδίας, ὡς καὶ τῆς Ἠλείας». Μὰ οἱ ἄντρες ποὺ τὸ ὑπεράσπιζαν ἐδῶ κι' ἑφτὰ μῆνες περίπου, ἦταν ἄρρωστοι, πεινασμένοι καὶ πρὸ παντὸς χωρὶς ἐλπίδα. Οἱ Φράγκοι τοὺς πολεμοῦσαν ἀδιάκοπα. Ἄρχιζαν ἀπὸ τὰ χαράματα τὶς ἐπιθέσεις τους καὶ τέλειωναν ἀργὰ πρὸς τὸ βράδυ. Ὅμως, τίποτε δὲν κατώρθωναν. Ὁ Γουλιέλμος Σαμπλὶτ σκέφτηκε τότε πὼς θὰ κερδίση τὴν καρδιὰ τοῦ Δοξαπατρῆ, τοῦ ἔστειλε ἐντιμους ὅρους συνθηκολογήσεως. Συγχρόνως ζητοῦσε σὲ γάμο τὴ θυγατέρα του Μαρία, γιὰ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Ριχάρδο Ὀμπλεόν, ποὺ πολεμοῦσε μαζί του. Ἀλλ' ὁ Ἕλληνας ἐκεῖνος πολεμιστής, ἀρνήθηκε τὴν προσφορά του.

— Εἴμαστε ἑχθροὶ καὶ θὰ παραμείνουμε ἑχθροί! τοῦ παράγγειλε μὲ τοὺς ἀπεσταλμένους του. Δὲν πρόκειται νὰ παραδώσω στὰ χέρια σου τὸ κάστρο. Ὅσο γιὰ τὴν κόρη μου, προτιμῶ νὰ τὴ σφάξω μὲ τὸ σπαθί μου παρὰ νὰ τὴν παντρέψω μὲ Φράγκο...

Ὁ Γουλιέλμος Σαμπλίτ, ποὺ δὲν τὸ περίμενε αὐτό, ὀργίστηκε ἀφάνταστα κι' ἀποφάσισε νὰ ἐπιτεθῆ τὴν ἴδια νύχτα μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις. Ἀπέτυχε ὅπως καὶ τὶς ἄλλες φορὲς κι' αὐτὸ διπλασίασε τὸ θυμό του. Ἦταν βέβαιο, ὡστόσο, πὼς οἱ Ἕλληνες δὲ θὰ παραδίδονταν ποτέ, ἂν δὲν ἄρχιζε πρὸ πολλοῦ νὰ τοὺς θερίζη ἡ πείνα. Σκοτώσανε ὅλους τοὺς σκύλους κι' ὅλα τὰ μουλάρια. Ὕστερα ἀποφασίστηκε νὰ σφάξουν τὰ δεκαπέντε ἄλογα ποὺ τοὺς ἔμεναν ἀκόμη. Ὁ Δοξαπατρὴς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τοὺς πείση νὰ κάνουν ὑπομονή. Ὁ λαὸς ἔλυωνε στὰ πόδια του κι' ἤθελε νὰ φάη. Τότε ὅμως μπῆκε στὴ μέση ἡ Μαρία, ποὺ προσπάθησε νὰ τοὺς ἀλλάξη γνώμη.

— Τ' ἄλογα εἶναι ἡ ζωή μας, τοὺς εἶπε. Ἂν θελήσουνε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὰ τείχη, δὲ θὰ κατορθώσουμε τίποτε χωρὶς αὐτά. Οἱ Φράγκοι θὰ μᾶς περάσουν ὅλους ἀπ' τὸ λεπίδι τους...

— Ἐσὺ δὲν ἔχεις φόβο! τῆς φώναξε κάποιος ἀπὸ κάτω. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ σὲ παντρέψουν μὲ τὸ ζόρι, μὲ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Καμπανέζη...

Θύμωσε ἡ Μαρία, μὲ τ' ἄπρεπα ἐκεῖνα λόγια καὶ γιὰ ν' ἀποδείξη πὼς ἡ τύχη της θὰ ἦταν ἴδια μὲ τὴ δική τους, πρόσταξε νὰ τῆς σελλώσουν τὸ καλύτερο ἄτι ποὺ ὑπῆρχε στὸ κάστρο: Θὰ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῶν Φράγκων, θὰ τραβοῦσε γιὰ τὸ Ἄργος καὶ θὰ πήγαινε νὰ ζητήση βοήθεια ἀπὸ τὸ Λέοντα τὸ Σγουρό — τὸν παράξενο ἐκεῖνο Βυζαντινὸ τιμαριοῦχο — ποὺ κατοικοῦσε μὲ τοὺς ὁπλίτες του πάνω στὸν ἀπόρθητο βράχο τοῦ Ἀκροκόρινθου.

— Ὅλοι σας τὸ ξέρετε, συνέχισε, πὼς, πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἔχει φύγει γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὁ ἀρραβωνιαστικός μου Δημήτριος. Ἀγνωστο ὅμως γιατί, δὲν ξαναγύρισε. Ἴσως νὰ αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας. Τώρα ὅμως εἶναι ἡ σειρά μου νὰ δοκιμάσω. Θὰ κάνετε ὑπομονὴ μόνο εἴκοσι μέρες. Ἂν ἐπιστρέψω σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, πάει καλά. Διαφορετικά, μπορεῖτε νὰ σφάξετε γ' ἄλογα...

Τρόμαξε ὁ Δοξαπατρῆς, ποὺ ἄκουσε τὴν ἀπόφασι τῆς θυγατέρας του, μὰ ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ κάνη διαφορετικά, τὴν ἄφησε νὰ ἐκτελέση τὸ παράτολμο σχέδιό της. Τῆς εἶπε ὡστόσο νὰ μὴ φύγη μόνη της, ἀλλὰ νὰ πάρη μαζί της τὸ Διογένη Καπλάνη, ποὺ θὰ τὴ βοηθοῦσε νὰ περάση τὶς γραμμὲς τῶν Φράγκων. Ἡ Μαρία φόρεσε μιὰ ἐλαφρειὰ ἱπποτικὴ στολή, μὲ ἀσημόπλεχτο σεηθοῦρι, σιδερένιο προσωπεῖο καὶ ψηλὰ πέτσινα γάντια. Πήδησε κατόπιν μ' εὐκινησία στ' ἄλογό της, ἅρπαξε μὲ στιβαρὸ χέρι τὰ γκέμια του καὶ στάθηκε στὸ πλευρὸ τοῦ συνοδοῦ της. Τὴν ἴδια στιγμή, ψηλὰ στὶς ἐπάλξεις, οἱ τοξότες πῆραν θέσεις: Μόλις θ' ἄνοιγε ἡ πύλη τοῦ κάστρου γιὰ νὰ βγοῦν οἱ δυὸ καβαλλάρηδες, αὐτοὶ θὰρριχναν ἀπὸ κεῖ πάνω βροχὴ τὶς σαῖτες τους, γιὰ νὰ προστατέψουν τὴ φυγή τους...

Ἔτσι κι' ἔγινε. Οἱ Φράγκοι, πεισματικὰ πάντα, τριγυρνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ τείχη τοῦ Ἀράκλοβου. Οἱ τρεῖς μεγάλοι καταπέλτες δὲ σταματοῦσαν δευτερόλεπτο κι' οἱ καταστροφές τους ἦταν ἀλλόκοτες: Τὸ κεφάλι ἑνὸς πολεμιστῆ — ὅπως διηγεῖται τὸ «Χρονικὸ τοῦ Μωρέως» — πῆγε κι' ἔπεσε στὴ στέγη τῆς Παντάνασσας, μιὰ γυναῖκα ποὺ γεννοῦσε, σκοτώθηκε, ἐνῶ τὸ μωρό της ἔμεινε ἄθικτο κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα παράξενα. Ὡστόσο τὸ πιὸ ἐκνευριστικὸ ἀπ' ὅλα ἦταν οἱ σφαῖρες τῶν σφενδονιστῶν. Ἔπεφταν πάνω στὶς σκεπές, μέσα στοὺς κήπους κι' ἀνάμεσα στὶς αὐλές, τὴν ὥρα ποὺ οἱ κάτοικοι ἔψαχναν νὰ βροῦν νὰ φᾶνε κάτι.

Οἱ Ἕλληνες τοξότες δὲν περίμεναν παρὰ μονάχα τὸ σύνθημα. Ἀξαφνα, ἡ πύλη τοῦ κάστρου ἄνοιξε ἀπότομα κι' ἡ Μαρία Δοξαπατρῆ, ἑξείς, οἱ σαῖτες ξέφευγαν βροχὴ κι' οἱ Φράγκοι ὑποχωροῦσαν γιὰ λίγο ξαφνιασμένοι, οἱ δυὸ τολμηροὶ καβαλλάρηδες περνοῦσαν ἀνάμεσά τους σχεδόν, ἐμειναν καρφωμένοι στὴ θέσι τους. Μερικοὶ ὅμως ἅρπαξαν τ' ἄλογά τους καὶ χύθηκαν πίσω τους μὲ τὴν ἴδια ἀπίστευτη ταχύτητα. Γρήγορα ἀρχισαν νὰ κερδίζουν ἔδαφος καὶ νὰ ζυγώνουν τοὺς δύο φυγάδες. Ὁ Καπλάνης, ποὺ διαισθάνθηκε τὸν κίνδυνο, κράτησε τ' ἄτι του γιὰ ν' ἀποχολήση τοὺς διώχτες τους. "Ηθελε νὰ δώση καιρὸ τῆς Μαρίας ν' ἀπομακρυνθῆ. Ἀλλά, παρ' ὅλο ποὺ αὐτὴ ἦταν ἡ συμφωνία αὐτὴ τ' ἄλογό της.

— Εἶναι τρέλλα αὐτὸ ποὺ κάνεις! τῆς φώναξε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός. Φύγε ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός. Γιατὶ νὰ σκοτωθοῦμε καὶ οἱ δυό, ἀφοῦ κάποιος πρέπει νὰ φτάση στὸ Ἄργος;

Ἡ Μαρία ὅμως δὲν τὸν ἄκουγε. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, στὸ ζωστῆρα της, λαμπυκοποῦσε ἕνα δίκοπο πελέκι. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸ σπαθί της. Καθισμένη γερὰ πάνω στὸ κατάμαυρο ἄτι της, περίμενε ὑπομονετικὰ νὰ πλησιάσουν οἱ Φράγκοι. Καί, καθὼς ἐκεῖνοι ζύγωσαν, ἀναγνώρισε ξαφνικὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἑνός — ποὺ δὲ φοροῦσε τὴ σιδερένια του μάσκα — τὸ Ριχάρδο Ὀμπλεόν, τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Καμπανέζη. Ἡ Μαρία τὸν εἶχε ξαναδῆ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὅταν ὁ Γουλιέλμος Σαμπλὶτ τὸν εἶχε στείλει πρεσβεία στὸ Ἀράκλοβο. Εἶχε πάει ἐκεῖ μαζὶ μὲ τρεῖς ἄλλους ἀκόμη, γιὰ νὰ θέσουν ὅρους στὸν πατέρα της καὶ νὰ ζητήσουν τὴν παράδοσι τοῦ κάστρου. Κι' ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούση, ἄρχισε ἡ πολιορκία. Ὁ Ὀμπλεὸν ἦταν νέος, ὡραῖος καὶ δυνατός. Ἡ φήμη του εἶχε φτάσει πρὸ πολλοῦ στ' αὐτιὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τώρα, καθὼς ἡ Μαρία τὸν ἔβλεπε μπροστά της νὰ τὴν κυττάζη χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται πὼς εἶχε νὰ κάνη μὲ γυναῖκα, αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ χτυπηθῆ μαζί του.

Σὰν γιὰ τὸ κατάλαβε αὐτὸ ὁ Ριχάρδος, ἔκανε μερικὰ βήματα πιὸ τ' ἄλογό του καὶ τὴν πλησίασε ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μέρος. Οἱ ἄλλοι πολεμιστὲς ἀποτραβήχτηκαν στὶς ἄκρες, ὅπως γινόταν πάντα σὲ παρόμοιες περιπτώσεις. Δηλαδή, ὅταν δύο ἀντίπαλοι ἀποφάσιζαν νὰ χτυπηθοῦν, οἱ ἄντρες ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσαν, τηροῦσαν ἕνα εἶδος ἀνακωχῆς. Αὐτὸς ποὺ νικοῦσε, ἔπαιρνε στὸ τέλος τὴ συνοδεία του κι' ἔφευγε ἀνενόχλητα. Κανεὶς δὲν τὸν πείραζε, γιατὶ οἱ συνθῆκες ἦταν πάντα σεβαστὲς κι' ἀπὸ τὶς δυὸ παρατάξεις.

Κάποια στιγμή, τ' ἄλογά τους ἤρθαν πρόσωπο μὲ πρόσωπο. Σὰν νὰ ἦταν σύνθημα αὐτό, οἱ δυὸ καβαλλάρηδες ἅρπαξαν τὰ σπαθιά τους καὶ ρίχτηκαν ἀκάθεκτοι ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο. Μὲ τὸ πρῶτο ὅμως, λίγο ἔλειψε ν' ἀναποδογυρίση στὴ σέλλα της ἡ Μαρία. Ἀλλ' εὐκίνητη καθὼς ἦταν, ξέφυγε τὸ χτύπημα καὶ προσπάθησε ν' ἀπαντήση μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Δὲν τὰ κατάφερε. Τὸ σπαθί της χαμήλωσε, σηκώθηκε κι' ἔσπασε πάνω στὸ σκληρὸ θώρακα τοῦ Ριχάρδου. Ἅρπαξε τότε τὸ βαρύ της πελέκι κι' ἐνῶ ὁ Διογένης Καπλάνης ἀγωνιοῦσε γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ τολμηρὴ νέα τὸ στριφογύρισε μιὰ-δυὸ φορὲς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της καὶ τὸ πέταξε ὁρμητικὰ καὶ ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου της. Ὁ Ἱππότης ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνηση καὶ βρέθηκε κάτω σχεδὸν ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ ἀλόγου του. Τὸ πελέκι σφύριξε ἄγρια στὸν ἀέρα καὶ πῆγε καὶ καρφώθηκε στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου...

Μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε ἀπ' ὅλα τὰ στόματα, καθὼς εἶδαν τὴ Μαρία νὰ μένη ἄοπλη τώρα. Ὅλοι τους ἦταν βέβαιοι πιὰ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα: Δὲν ὑπῆρχε ἐλεος. Ὁ θάνατος ἦταν ἡ πληρωμὴ τοῦ ἠττημένου. Ὁ Ὀμπλεὸν ἔκανε μερικοὺς κύκλους γύρω της, κρατῶντας ἐπιδεικτικὰ τὸ σπαθί του. Τὰ ὡραῖα του μάτια στραφτοκοποῦσαν.

— Παραδίξου πὼς νικήθηκες! τῆς εἶπε μιὰ στιγμὴ ἐκεῖνος. Παραδέξου πὼς ἄχαστες τὸ παιχνίδι καὶ θὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγης ἀπὸ μεγαλοψυχία. Εἶσαι τόσο μικροκαμωμένος, ποὺ νομίζω, ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν πανοπλία σου δὲν κρύβεται ἄντρας, ἀλλὰ παιδί. Γιὰ νὰ μοῦ ἀποδείξης, ὅτι κάνω λάθος, ξεσκέπασε τὸ πρόσωπό σου.

Ἡ Μαρία δὲν ἀποκρίθηκε. Στεκόταν ἀκίνητη πάνω στὸ ἀφρισμένο της ἄτι, ἐνῶ τὸ πύρινο βλέμμα της κυττοῦσε δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὰν νὰ ἔψαχνε νὰ βρῆ καιμμιὰ λύσι γιὰ νὰ ξεφύγη τὸν θλεβρο. Κι' ἄξαφνα, χωμῶντας μπροστά, ἔφτασε στὸ δέντρο ποὺ εἶχε σφηνωθῆ τὸ πελέκι της, τὸ ἅρπαξε μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ τὸ ἔσυρε μὲ δύναμι πρὸς τὰ πίσω. Πάνω ἀκριβῶς σὲ κεῖνη τὴν προσπάθειά της, ἀναστηκώθηκε τ' ἄλογό της ἀπὸ πισινὰ του πόδια καὶ τὴν πέταξε χάμω.

Ὥσπου νὰ καταφέρη ν' ἀναστηκωθῆ, ὁ Ὀμπλεὸν πῆδησε ἀπὸ τὸ ἄτι του κι' ἀκούμπησε τὸ ξίφος του σ' ἕνα σημεῖο τοῦ λαιμοῦ της, ποὺ ἦταν γυμνὸ ἀπ' τὸν πλεχτὸ της θώρακα.

— Παραδέξου πὼς νικήθηκες! ἐπανέλαβε γιὰ δεύτερη φορά. Ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ νὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγης...

Ἡ Μαρία κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Σκότωσέ με! ἀποκρίθηκε. Τώρα πιὰ ἀδιαφορῶ γιὰ τὴ ζωή μου...

Ξαφνιάστηκε ὁ Ριχάρδος Ὀμπλεὸν κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Ἡ φωνὴ ποὺ ἄκουσε, τοῦ ἔκανε τέτοια ἐντύπωσι, ὥστε δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῆ περισσότερο. Ἅπλωσε ἀπότομα τὸ χέρι του κι' ἀνασήκωσε τὴ μάσκα ποὺ ἔκρυβε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου του. Τὰ μάτια του ἀνοίξαν διάπλατα καὶ τὰ χείλη του ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἐλαφρά.

— Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ τὸ καταλάβω! τῆς εἶπε, κυττάζοντάς την κατάματα. Ὁ τρόπος ποὺ πολεμοῦσες, κάθε ὅλλο παρὰ ἀντρικὸς ἦταν. Δὲν τοῦ ἔλειπε, βέβαια, τὸ θάρρος, μὰ ὑστεροῦσε στὴν τεχνική του...

— Σκότωσέ με! ξαναπῆε ἡ Μαρία. Πρωτιμῶ νὰ πεθάνω...

Ὁ Ἱππότης ἔβαλε τὸ ξίφος στὴ θήκη του καὶ τὴ βοήθησε νὰ σηκωθῆ. Οἱ ἄντρες του πλησίασαν περίεργοι. Τότε ἀκριβῶς ὁ Διογένης Καπλάνης βρῆκε τὴν εὐκαιρία, καβάλησε τ' ἄλογό του καὶ χύθηκε ἀκράτητος στὸν κάμπο. Τὸν εἶδαν νὰ φεύγη οἱ Φράγκοι κι' ὥσπου νὰ καλοσυνέλθουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξι, ἐκεῖνος βρισκόταν μακρυά. Αὐτοὶ ποὺ τὸν κυνήγησαν, γύρισαν ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ὧρες, ἄπρακτοι. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Μαρία εἶχε μεταφερθῆ στὸ στρατόπεδο τοῦ Γουλιέλμου Σαμπλὶτ, τοῦ Καμπανέζη. Τὴν εἶδε ἐκεῖνος νὰ στέκεται μπροστὰ του ὡραία, τολμηρή, μὲ πύρινο βλέμμα κι' ἔνοιωσε πόσο δύσκολο ἦταν νὰ νικήση τοὺς Ἕλληνες τοῦ Ἀράκλοβου, ἀφοῦ κι' αὐτὲς ἀκόμη οἱ γυναῖκες ἤξεραν νὰ πολεμοῦν σὰν ἄντρες. Δίπλα του στεκόταν ἀκίνητος ὁ Ριχάρδος Ὀμπλεόν, ὁ ἀνεψιός του. Αὐτὸς πιὰ δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω της.

Τὸ πρῶτο ποὺ θέλησαν νὰ μάθουν ἀπὸ τὴ νέα ἦταν γιὰ ποῦ πήγαινε μαζὶ μὲ τὸ σύντροφό της, ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεύση. Χωρὶς ν' ἀπαντήση ἐκείνη, κύτταξε ὁλόγυρά της παράξενα κι' ἐρευνητικά. Κι' ἀξαφνα τὰ μάτια της σταμάτησαν σὲ μιὰ πανοπλία, παράμερα ἀφημένη. Προχώρησε βιαστικὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἔσκυψε λίγο πάνω της, τὴν περιεργάστηκε κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ποὺ ἐάφνιασε τοὺς παρισταμένους. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν πανοπλία τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της καὶ μονομιᾶς διαισθάνθηκε τὸ χαμό του. Δὲν ἔκανε λάθος. Κατὰ τὴν ἔξοδό του ἀπὸ τὸ κάστρο, ὁ Δημήτριος βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸ Ριχάρδο Ὀμπλεόν. Ὧρες ὁλόκληρες πολέμησε μαζί του, στῆθος μὲ στῆθος. Μά, στὸ τέλος, τὸ κοντάρι τοῦ Φράγκου, καρφώθηκε μ' ὁρμὴ στὴν καρδιά του.

— Ἂν σοῦ εἶναι ἀγαπητὸ πρόσωπο, μπορεῖς νὰ ἐπισκεφτῆς τὸν τάφο του! τὸ εἶπε ὁ Ὀμπλεόν. Τὸν θάψαμε στὸν κάμπο, μαζὶ μὲ δικούς μας νεκρούς. Ἦταν καλὸς πολεμιστὴς καὶ τὸν τιμήσαμε ὅπως πρέπει...

Καὶ πάλι ἡ Μαρία δὲν ἀποκρίθηκε. Ἔκρυψε μόνο τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὰ δύο της χέρια κι' ἔμεινε ἄφωνη, σὰν μαρμαρωμένη.

Οἱ μέρες κι' οἱ ἑβδομάδες ἄρχισαν νὰ περνοῦν. Ἡ τολμηρὴ ἀρχοντοπούλα περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ν' ἀκούση τὶς ἰαχὲς τῶν πολεμιστῶν τοῦ Λέοντος τοῦ Σγουροῦ, ποὺ θὰφερνε μαζί του ὁ Διογένης Καπλάνης. Τὸ πίστευε αὐτὸ κι' ἦταν αἰσιόδοξη γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Δὲν ἤξερε ὅμως, ὅτι, ὅπως τὸ Ἀράκλοβο, ἔτσι καὶ τὸ φρούριο τοῦ Ἀκροκόρινθου, πολιορκιόταν πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τοὺς Φράγκους τοῦ Βιλλαρδουΐνου. Ἦταν τρομερό. Οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχαν πιὰ ἐλπίδα σωτηρίας. Καὶ τὸ Βυζάντιο δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς στείλη ἐνισχύσεις.

Παρ' ὅλα αὐτά, μιὰ καινούργια πρεσβεία ποὺ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὸν Σαμπλὶτ στὸν Δοξαπατρῆ γιὰ παράδοσι, ἀπέτυχε ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά. Ὁ Καμπανέζης παρακάλεσε τότε τὴ Μαρία νὰ μεσολαβήση στὸν πατέρα της.

— Θὰ σ' ἀφίσω ἐλεύθερη νὰ πᾶς νὰ τὸν βρῆς, τῆς εἶπε. Εἶσαι ἡ μόνη ποὺ θὰ τοῦ δώσης νὰ καταλάβη πὼς κάθε ἀντίστασι εἶναι μάταιη μπρός. Γιατὶ νὰ χαθοῦν οἱ ἀνδρεῖοι ὑπερασπιστὲς τοῦ Ἀράκλοβου; Ἐνῶ, ἂν μᾶς πασαδώσουν τὸ φρούριο, κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ πάθη τίποτε...

— Κι' ὁ πατέρας μου; ρώτησε ἐκείνη. Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ τύχη του;

— Ὁ Σαμπλὶτ ἀπόθεσε τρυφερὰ τὸ χέρι του στὸ κεφάλι τῆς νέας. Τὴν κύτταξε γιὰ λίγο μέσα στὰ μάτια καὶ κατόπιν ἀπάντησε:

— Ἂν θέλη, μπορεῖ νὰ μείνη μὲ τοὺς ἀνθρώπους του στὴν Πελοπόννησο. Ἂν δὲν θέλη, κανεὶς δὲ θὰ τὸν ἐμποδίση νὰ φύγη. Θὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ πάη ὅπου τοῦ ἀρέσει...

Οἱ ὅροι αὐτοὶ δὲν ἦταν διόλου εὐκαταφρόνητοι γιὰ τοὺς συμπατριῶτες της κι' ἡ Μαρία δέχτηκε νὰ μεσολαβήση, χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρησι. Ξαναφόρεσε τὴν ἱπποτικὴ της στολή, καβάλησε τὸ κατάμαυρο ἄτι της κι' ἐτοιμάστηκε νὰ κινήση γιὰ τὴν ἀποστολή της. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ ἀποφασίστηκε νὰ τὴ συνοδέψη ὁ Ριχάρδος Ὀμπλεόν. Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ πύλη τοῦ κάστρου ἄνοιξε διάπλατα γιὰ νὰ δεχτῆ τοὺς δύο ἀπεσταλμένους. Τὸ θέαμα ὡστόσο ποὺ ἀντίκρυσε ἡ Μαρία, μπαίνοντας μέσα, ἦταν ἀπίθανα τραγικό. Ἀπ' ὅπου περνοῦσε, ἔβλεπε ἀνθρώπινους σκελετοὺς νὰ σαλεύουν στοὺς δρόμους, γυναῖκες μὲ στεγνὰ στήθη νὰ βυζαίνουν ἀδύνατα μωρά, γέρους καὶ γριὲς νὰ μὴ μποροῦν νὰ σταθοῦν πιὰ στὰ πόδια τους. Καὶ πτώματα, πτώματα παντοῦ. Ὁ καλοκαιριάτικος ἥλιος, καθὼς τὰ χτυποῦσε μὲ τὶς φλογερές του ἀχτῖνες, τάκανε νὰ βγάζουν βαρειὲς ἀναθυμιάσεις. Πράσινες μυῖγες βουΐζανε ὁλόγυρα. Ἡ ἀρχοντοπούλα γύρισε καὶ κύτταξε ἔντρομη τὸ συνοδό της, ποὺ προχωροῦσε ἀμίλητος καὶ σκεφτικός...

Ὁ Δοξαπατρὴς τοὺς δέχτηκε σοβαρός. Εἶδε τὴν κόρη του στὸ πλευρὸ τοῦ Φράγκου καὶ τὰ μάτια του ἔπαιξαν παράξενα κι' αἰνιγματικά. Σὰν νὰ καταλάβε ὅμως τοὺς συλλογισμοὺς της ἐκείνη, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ, κλαίγοντας, τοῦ ἀφηγήθηκε τὴν περιπέτεια τῆς αἰχμαλωσίας της. Τότε μόνο ὁ δυστυχισμένος πατέρας τὴν ἔσφιξε μὲ θέρμη πάνω του. Γιατί, ὡς τότε, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ Μαρία εἶχε προδώσει τὴν ἀποστολή της κι' εἶχε ἀκολουθήσει θελματικὰ τοὺς Φράγκους. Ὅταν ἄκουσε ὡστόσο τοὺς ὅρους ποὺ τοῦ ἔστελνε ὁ Σαμπλίτ, ζήτησε μιὰ μικρὴ προθεσμία γιὰ ν' ἀπαντήση. Ἔπρεπε νὰ συζητήση τὸ ζήτημα μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Εὐτυχῶς, ὅλοι συμφώνησαν νὰ παραδοθοῦν. Τὸ Ἀράκλοβο ἄνοιξε τότε τὶς πύλες του κι' οἱ Φράγκοι μπῆκαν μέσα χωρὶς ἀλαλαγμοὺς καὶ τυμπανοκρουσίες. Ὁ Καμπανέζης, μάλιστα, θέλοντας νὰ δείξη τὴν ἐκτίμησί του ἀπέναντι στοὺς Ἕλληνες, ξεφώνισε:

— Δὲ σᾶς νίκησαν τὰ ὅπλα μας, ἀλλ' ἡ εἶναι! Γι' αὐτὸ ἐρχόμαστε σὰν φίλοι κι' ὄχι σὰν ἐχθροί. Ὅσοι θέλετε νὰ μείνετε ἐδῶ, θὰ κρατήσετε τὰ χτήματά σας καὶ τὴν περιουσία σας. Ὅσοι θέλουν νὰ φύγουν, θὰ πάρουν μαζί τους ὅλα τους τὰ ὑπάρχοντα.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴ μικρὴ φρουρὰ ποὺ ὑπεράσπιζε τὸ κάστρο, κανεὶς ἄλλος δὲ θέλησε νὰ φύγη. Ὁ Δοξαπατρῆς, καβάλλα στ' ἄλογό του καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἄντρες του, κίνησαν βουβοὶ κι' ἀπογοητευμένοι. Στὸ πλευρὸ του προχωροῦσε ἡ Μαρία. Μέχρι ἕνα ὡρισμένο σημεῖο, τοὺς συνώδεψαν οἱ Φράγκοι. Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους ἦταν κι' ὁ Ριχάρδος Ὀμπλεόν. Τὸν ἔβλεπε ἡ ἀρχοντοπούλα ἀπὸ μακρυὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρατήση τὰ δάκρυά της. Γιατὶ ἦταν φανερὸ πιὰ πὼς οἱ δυὸ νέοι ἦταν ἐρωτευμένοι μεταξύ τους. Τὸ κατάλαβε αὐτὸ

Οι γιαγιάδες της Μαίρης

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ναί, βέβαιαι, καταλαβα, πρέπει νά κάνω ἄλλο πρόγραμμα γιά τίς διακοπές μου, εἶπε ὁ Τζών, κλείνοντας τό τηλέφωνο.

Λογάριαζε νά φύγη τήν ἄλλη μέρα μέ τό φίλο του, τόν Σέργουντ, γιά καμμιά δεκαπενταριά μέρες. Θά πήγαιναν νά ψαρέψουν, νά παίξουν τένις, νά φλυαρήσουν, ἀφήνοντας πίσω κάθε δουλειά. Καί νά πού τώρα ὁ Σέργουντ δέ μποροῦσε νά φύγη. Στενοχωρημένος ὁ Τζών γύρισε πρός τή γραμματέα του. Ἡ Μαίρη ἦταν μιά δροσιά μελαχρινή κοπέλλα, μέ χαρακτήρα σοβαρό, μά συνάμα γλυκειά καί ζεστή. Ὁ Τζών καταλάβαινε πώς δέν τῆς ἄρεσε νά αὐτό τόν νευριάζε λίγο. Τῆς εἶπε πώς ὁ Σέργουντ δέ μποροῦσε νά τόν συνοδέψη.

— Λυπᾶμαι πολύ γι' αὐτό, κύριε Λαίην, εἶπε ἀδιάφορα ἡ κοπέλλα.

— Δέν θά κλάψουμε δά καί γι' αὐτό, ἀπάντησε ἐλαφρυνόμενος ὁ Τζών.

— Δέν ξέρω τί νά σᾶς πῶ, ἔκανε ἡ Μαίρη, δέν καταλαβαίνω πολύ ἀπ' αὐτά τά πράγματα...

— Πραγματικά, τή διέκοψε ὁ Τζών, δέν καταλαβαίνεις σχεδόν τίποτα. Γι' αὐτό τό λόγο στήν ἐπιστροφή μου, ἔχω σκοπό νά σ' ἀπολύσω. Θέλω μιά γραμματέα ἀτσίδα!

— Ἔχω βρῆ κιόλας ἄλλη δουλειά, τοῦ ἀπάντησε ἀγέρωχα ἡ Μαίρη. Δέ μ' ἀρέσει νά δουλεύω μαζί σας. Μοιάζετε μέ ἡφαίστειο ἕτοιμο νά ἐκραγῆ. Ὡστόσο, ἔχω νά σᾶς κάνω μιά πρότασι γιά τίς διακοπές σας.

— Δηλαδή; ἔκανε περίεργος ὁ Τζών.

— Νά... γάρθητε μαζί μου καί νά πᾶμε στίς γιαγιάδες μου. Θά περάσουμε μιά βδομάδα μέ τή γιαγιά Καρόν καί μιά βδομάδα μέ τή γιαγιά Πάρις. Θά μπορέσετε νά κάνετε μπάνια, νά παίξετε γκόλφ, τένις, ὅ,τι σᾶς ἀρέσει. Οἱ γιαγιάδες μου ζοῦν στήν ἐξοχή. Προσωπικά θά μέ βοηθούσατε πολύ...

— Σέ τί πρᾶγμα;

— Ἔτσι οἱ γιαγιάδες μου θά μ' ἄφηναν ἥσυχη. Πρέπει ὅμως νά σᾶς καταισπίσω.

— Σ' ἀκούω, Μαίρη.

— Λοιπόν, οἱ γιαγιάδες μου ἔχουν τσακωθῆ ἀπό χρόνια καί δέ μιλάει ἡ μιά στήν ἄλλη. Δέ συναντήθηκαν ἀπό τότε πού οἱ γονεῖς μου κλέφτηκαν κι' ἀποφάσισαν νά παντρευτοῦν: ἡ μιά, ἡ Καρόν, δέν ἤθελε τόν πατέρα μου, καί ἡ ἄλλη, ἡ Πάρις, δέν ἤθελε τή μητέρα μου. Κι' ὅταν γεννήθηκα, πάλι οἱ γιαγιάδες μου ἐξακολούθησαν ν' ἀγριεύουν ἡ μιά τήν ἄλλη, κι' ἀκόμα σάν πέθαναν οἱ γονεῖς μου, περασα κά παιδικά μου χρόνια πότε στό σπίτι τῆς μιᾶς, πότε στό σπίτι τῆς ἄλλης. Ἡ γιαγιά Καρόν ἀκολουθοῦσε τήν πατροπαράδοτη οἰκογενειακή διαστροφή, ἐνῶ στή γιαγιά Πάρις ἄρεσε νά μέ μαθαίνη τά σπίτ καί νά μέ κάμη λίγο κοσμική. "Επειτα, ὅταν μεγάλωσα, ἀποφάσισα, ἡ κάθε μιά χωριστά, νά παντρευτῶ τόν ἄντρα πού θά μοῦ διάλεγαν. Φυσικά, κάθε μιά ἔχει διαφορετικές ἀντιλήψεις γιά τό γάμο. Γι' αὐτό τό λόγο, ἀποφάσισα νά κάνω τοῦ κεφαλιοῦ μου, νά παντρευτῶ τόν ἄντρα πού θά μοῦ ἀρέση, ἀλλά μέ τήν ἔγκρισι καί τῶν δύο γιαγιάδων.

— Ἔχω βρῆ κιόλας ἄλλη δουλειά! τοῦ εἶπε ἡ γέρωχα ἡ Μαίρη.

— Καί ποιός θά εἶναι ὁ ρόλος ὁ δικός μου;

— Δέν καταλαβαίνετε; Θά νομίσουν πώς ἐσεῖς εἶστε ὁ ἄντρας τοῦ διάλεξα κι' ἔτσι θά μ' ἀφίσουν ἡσυχη μέ τούς δικούς τους ὑποψηφίους.

— Ὡστε θέλεις νά παίξω κωμωδία;...

— Λυπᾶσαι ἔκανε ἡ Μαίρη γελώντας

— Τέλος πάντων δέχομαι νάρθω μαζί σου... ἀπό περιέργεια μόνο.

★

Ὁ Τζών ἔμεινε κατάπληκτος ὅταν ἔφιασαν μέ τό αὐτοκίνητό του, μπρός σέ μιά ὡραία βίλλα, μ' ἕνα λουλουδισμένο κῆπο.

— Θυμᾶστε τή συμφωνία μας; Ὁ ρόλος σας εἶναι νά μήν ἀρέσετε στή γιαγιά μου. Θά κάνη τό πᾶν γιά νά μᾶς χωρίση, ὥστε δέ θάχη καιρό νά σκεφθῆ γι' ἄλλο ὑποψήφιο. "Ετσι θά μᾶς ἀφήση καί τούς δυό ἥσυχους.

Τούς ὑποδέχτηκε ἡ γιαγιά Καρόν, μιά ἡλικιωμένη ἀδύνατη γυναῖκα, μ' ἄσπρα μαλλιά καί καλοντυμένη. Τούς χαιρέτησε χαμογελῶντας. Φάνηκε ἐνθουσιασμένη μέ τόν Τζών.

★

Ἡ Μαίρη παρακαλουθοῦσε τήν κουβέντα τους σιωπηλή. Καί ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά ἔβειχνε καί ὑπομονή στίς ἐπικρίσεις τῆς κυρίας Καρόν γιά τό χτένισμά της, τά φορέματά της, τήν ἀνατροφή της. Ὁ Τζών ὅμως ἀποφάσισε νά ἐπέμβη:

— Δέν καταλαβαίνω, εἶπε, γιατί ἡ Μαίρη δέ σηκώνει κεφάλι! Ποῦ εἶναι, ἡ ἀνεξαρτησία σου, Μαίρη;

— Ἔτσι ἀναπράσκα, εἶπε ἡ κοπέλλα κοκκινίζοντας.

Τό ἴδιο βράδυ κάποια στιγμή πού ἦταν μόνοι, ἡ Μαίρη τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις, ἡ γιαγιά εἶχε ἕτοιμο κάποιον ἄλλο ὑποψήφιο, μοῦ τό εἶπε ὁ Τόμ. "Αν δέν κάνατε ἔρθει μαζί μου, κατολαβαίνετε σέ ποιά θέσι θά βρισκόμουνα τώρα. Παίζετε θαυμάσια τό ρόλο σας...

— Διασκεδάζω πάρα πολύ, μικρή μου Μαίρη!...

Εἶχαν ἀποφασίσει πώς θάφευγαν τήν Κυριακή τό πρωΐ. Μά τήν Κυριακή, ἡ Μαίρη ξύπνησε πολύ ἀργά κι' ὁ Τζών πῆρε τό γάλα του μέ τή συνοδεία της γρηᾶς.

— Θέλεις τή γιαγιά σας, τόν ρώτησε, γιά τό γάμο τῆς Μαίρης.

Μόνη της ἔχει τό δικαίωμα, τή διέκοψε ὁ νέος, νά διαλέξη τόν ἄντρα πού τῆς ἀρέσει. Πρέπει νά τῆς ἔχετε ἐμπιστοσύνη.

Μά τῆς ἔχω ἐμπιστοσύνη. Ἀλλά, γιά, τέλος πάντων, θά ἤθελα νά ἔρθω κι οἱ δυό σας εἶστε ἀρραβωνιασμένοι!

Στό τέλος τῆς ἑβδομάδος, ἡ Μαίρη κι' ἐγώ θά χωρίσουμε γιά πάντα. Ἡ Μαίρη δέν εἶναι πιά γραμματεύς μου καί δέ θά ἰδωθοῦμε πιά.

— Μά ἐγώ φαντάστηκα πώς...

— Φαντάστηκατε πώς ἐγώ θά ἤθελα νά παντρευτῶ αὐτή τήν ἄψυχη κουκλα πού ἀναθρέψατε; Ἐγώ θέλω μιά πραγματική γυναῖκα, μέ πρωτοβουλία, μέ προσωπικότητα, ὄχι ἕνα πλάσμα δίχως θέλησι, σάν αὐτό πού πλάσατε σεῖς οἱ γιαγιάδες της!...

— Ἐγώ τό κανα μόνο γιά τό καλό της, ψέλλισε ἡ κυρία Καρόν, κλαίγοντας. Ὡστε δέν ὑπάρχει τίποτα μεταξύ σας;

— Τίποτα ἀπολύτως, οὔτε κἄν συμπάθεια!

— Κύριε! ψιθύρισε ἡ γιαγιά.

★

Ἔφτασαν στή βίλλα τῆς ἄλλης γιαγιᾶς, στῆς κυρίας Πάρις. τήν ἄλλη μέρα τ' ἀπόγεμα.

— Τζών Λαίην; ρώτησε ἐκείνη, κυττάζοντας τό νέο παράξενα. Καλῶς ὡρίσατε. Καλῶς ὥρισες, ἀγαπητή μου, εἶπε στή Μαίρη καί τή φίλησε.

Ἡ δεύτερη γιαγιά ἦταν ψηλή, ἀπότομη λίγο στούς τρόπους, μά ἐγκρατέστερη. Καυδέντισαν λιγάκι ὅλοι μαζί, ἔπειτα ἡ Μαίρη πῆγε ν' ἀλλάξη καί νά ρίξη μιά ματιά στήν κουζίνα. Ὁ Τζών ἀπόμεινε μόνος κι' ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ, βλέποντας πώς ἡ Μαίρη ἀργοῦσε νά γυρίση. "Επειτα τήν εἶδε πώς δέν ἦταν μόνη, ἀλλά πώς κουβεντιαζε μ' ἕνα νέο συμπαθητικά, κάποιο Μπλαίην.

Ὅρισε μοῦ τήν ἔφτιασε ἡ γιαγιά σου, εἶπε ὁ Τζών στή Μαίρη, ὅταν μπάρεσε νά μείνη μόνος μαζί της. Αὐτός ὁ Μπλαίην θά εἶναι κανένας ὑποψήφιος!

— Μπορεῖ.

— Μά δέν ξέρει ἡ γιαγιά σου πώς εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι; Ἔστω καί στά ψέμματα;

— Ἡ Μαίρη χαμογέλασε, ἴδιχως ν' ἀπαντήση.

★

Εἶχαν περάσει κιόλας δυό μέρες πού βρίσκονταν στό σπίτι τῆς γιαγιᾶς Πάρις κι' ὁ Τζών ἦταν πολύ ἐκνευρισμένος. Ἕνα βράδυ, εἶπε στή Μαίρη:

— Ἡ γιαγιά σου μοῦ εἶναι ἀνυπόφορη. Δέν καταλαβαίνω τί βρίσκει σ' αὐτόν τόν κουβαλάει ἐδῶ πέρα.

Μαίρη, πές μου, τόν ἀγαπᾶς; Τόν θέλεις γι' ἄντρα σου;

— Πῶς θέλεις νά ξέρω; Ἐγώ δέν εἶχα ποτέ δική μου θέλησι. Ἔκανα πάντα ὅ,τι ἤθελαν οἱ ἄλλοι.

— Μαίρη, τῆς εἶπε ὁ Τζών, σφίγγοντάς την στήν ἀγκαλιά του, περιμένέ με ἐδῶ, στό σαλόνι!...

Ἔτρεξε στό διάδρομο κι' ἀπό ἐκεῖ στό μικρό γραφεῖο καί εἶδε τή γιαγιά νά τηλεφωνῆ...

— Ἔλενα, ἐσύ εἶσαι; ἔλεγε. Ναί, ἐγώ ἡ "Αντα. Νομίζω πώς θ' ἀνησυχῆς, θά θέλης νά μάθη πῶς θά τελειώση αὐτή ἡ ἱστορία. Δέν ξέρω ἄν θά τά καταφέρουμε, μά δοκίμασα κάθε τέχνασμα. "Αρχισα νά κακομεταχειρίζωμαι τή Μαίρη, γιά νά δῶ ἄν αὐτός ὁ νέος θά ὑπέφερε καί τώρα ἔβαλα μπρός τή ζήλεια. Ναί, θέλω νά τόν κάνω νά ζηλέψη μέ τόν Μπλαίην. Ναί, "Ελενα, νομίζω πώς θά πετύχουμε! Νοιώθω στήν ἀτμόσφαιρα νά χτυποῦν γαμήλιες καμπάνες... Ναί, ναί, θά σοῦ ξανατηλεφωνήσω αὔριο...

Ἡ κυρία Πάρις ἄφησε τ' ἀκουστικό καί τάχασε σάν εἶδε μπροστά της τόν Τζών.

— Ἀκούσατε; ρώτησε.

— Μά σεῖς δέν εἴστε τσακωμένη μέ τήν κυρία "Ελενα Κοράν;

— Θά σᾶς ἐξηγήσω. Τήν περασμένη βδομάδα ἡ κυρία Κορὸν μοῦ τηλεφώνησε ἔπειτα ἀπό πολλά χρόνια. "Ετσι ἔμαθα πώς εἴχατε πάει μέ τή Μαίρη σπίτι της. «Ἤρθε, μοῦ εἶπε, μ' ἕναν ὡραῖο κι' ἀληθινό ἄντρα: φαίνεται ν' ἀγαπιοῦνται. Ἄν τόν ἄφισε ἡ Μαίρη καί τῆς ξεφύγη, δέν θά τή συχωρέσω ποτέ!». Αὐτά μοῦ εἶπε ἡ "Ελενα στό τηλέφωνο. Τότε νά τῆς τηλεφωνήσετε τώρα ξανά, κυρία Πάρις. Νά τῆς πῆτε πώς ὁ πόλεμος μεταξύ σας τελείωσε, πώς ἡ εἰρήνη ὑπογράφτηκε καί πώς ἡ Μαίρη θά γίνη γυναῖκα μου. Καί ξέρετε κάτι; Τό κόλπο τῆς ζήλειας ἦταν περιττό.

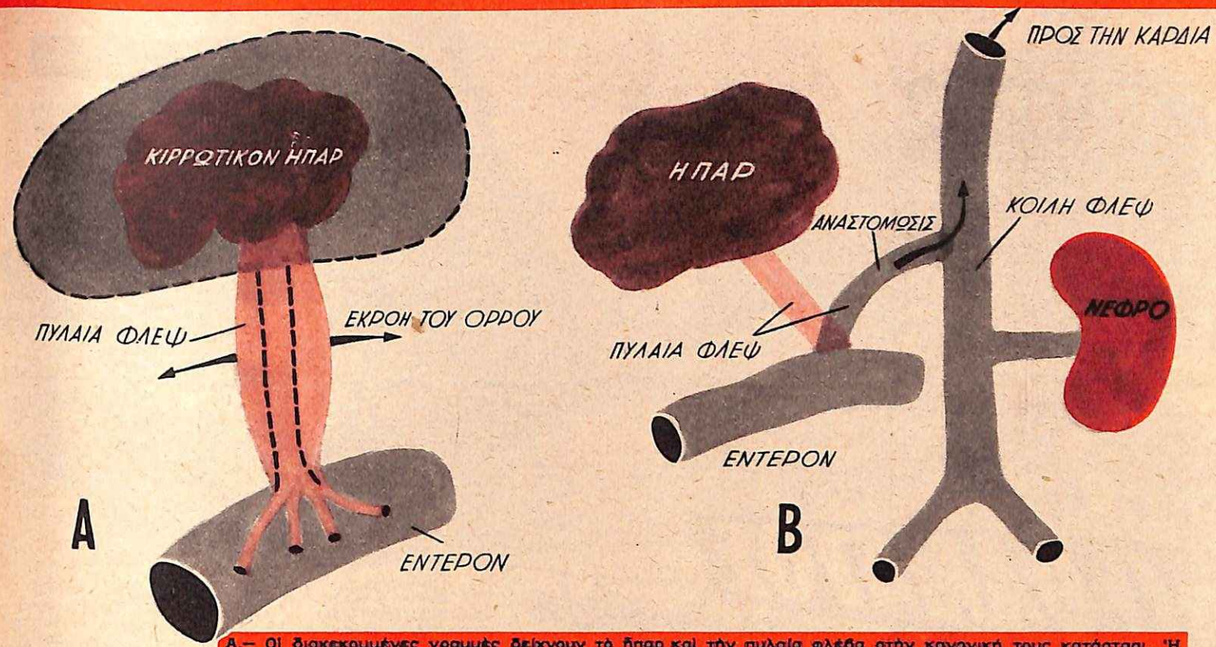
Ὁ Τζών ἔφυγε τρέχοντας καί πῆγε νά βρῆ τή Μαίρη στό σαλόνι.

— Μαίρη, τῆς εἶπε, παίρνοντάς την στήν ἀγκαλιά του, παντρευόμαστε.

— Καλέ, εἶπε ἡ Μαίρη, ἀλλά ποιός σοῦ εἶπε πώς ἐγώ σ' ἀγαπῶ καί σέ θέλω;

— Τό μάτισα σου, ἀγάπη μου...

ΕΡΙΚ ΤΖΟΡΝΤΑΝ

Α.— Οἱ διακεκομμένες γραμμές δείκνουν τό ἧπαρ καί τήν πυλαία φλέβα στήν κανανική τους κατάστασι. Ἡ πλήρης γραμμή δείκνει τό κιρρωτικό ἧπαρ, πού ὁ ὄγκος του, λόγω τῆς σκληρύνσεως, ἔχει σμικρυνθῆ, καί τήν πυλαία φλέβα διωγκωμένη, λόγω τῆς μεγάλης πιέσεως τοῦ αἵματος. Β.— Κατά τήν ἀναστόμωσι, ἡ πυλαία φλέβα ἀναστομοῦται, συνδέεται, δηλαδή, μέ τήν κοίλη φλέβα. Ἔτσι, ὁ ὄρρος τοῦ αἵματος δέν ἐκρέει στήν κοιλιά.

Ἡ κίρρωσις ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ★

"Ενας μεγάλος κίνδυνος γιά τούς ἀλκοολικούς

Ἡ ΚΙΡΡΩΣΙΣ τοῦ ἥπατος ἔχει στίς 85 % τῶν περιπτώσεων ἀλκοολικῆ προέλευσι καί μόνο κατά ποσοστό 15 % ὀφείλεται σέ μικροβιακή μόλυνσι ἤ σέ διαταραχή τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων.

Στή κίρρωσι τοῦ ἥπατος, τά κύτταρα αὐτοῦ τοῦ σημαντικοῦ ἀδένος μεταβάλλονται σέ σκληρωτικά, γίνονται, δηλαδή, ἀδρανῆ.

Τό μεγάλο πλεονέκτημα πού ἔχουν ὅλα τά ὄργανα τοῦ σώματός μας, εἶναι ὅτι παρουσιάζουν ἕνα μεγάλο περιθώριο ἀσφαλείας. Ὑπό κανονικές συνθῆκες, δηλαδή, δέν ἐργάζονται στό σύνολό τους. Προκειμένου γιά τό ἧπαρ, πού μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ, τά 9)10 αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου παραμένουν τόν περισσότερο καιρό ἀδρανῆ. Μόνο σέ ἐξαιρετικές περιπτώσεις (ἀσθένεια, γαστρική ὑπερφόρτωσις κλπ.), τό ἧπαρ ἀναγκάζεται νά κινητοποιήση ὅλο τόν ὄγκο του. Κι' αὐτό εἶναι κακό. Συμβαίνει καί ἐδῶ ὅ,τι καί στήν περίπτωσι πανστρατιᾶς. "Επειτα ἀπό μιά ἥττα, δέν ὑπάρχουν ἐφεδρικές δυνάμεις γιά νά συγκρατήσουν τήν ἐχθρική προέλασι καί ἐπακολουθεῖ τότε πανωλεθρία. Τό ἴδιο θά συμβῆ καί στήν περίπτωσι πού τό ἧπαρ ἀναγκασθῆ νά ρίξη ὅλες τίς δυνάμεις του, γιά ν' ἀντιμετωπίση μιά ἀνώμαλη κατάστασι. Ἀπό αὐτή τή στιγμή, ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου κρέμεται ἀπό μιά κλωστή.

Ἡ κίρρωσις, λοιπόν, ἀνήκει στήν κατηγορία τῶν ἀσθενειῶν πού ἀναγκάζουν τό ἧπαρ νά κινητοποιήση ὅλες τίς δυνάμεις του. Καί τό χειρότερο σ' αὐτή τήν ἀσθένεια εἶναι, ὅτι τήν ἀντιλαμβανόμεθα ὅταν τά ¾ τῆς μάζης τοῦ ἥπατος ἔχουν ἀχρηστευθῆ.

Ἡ ἐξέλιξι τῆς κιρρώσεως γίνεται σέ δύο στάδια. Κατά τό πρῶτο στάδιο, τό ἧπαρ παρουσιάζει μιά φλεγμονή σ' ἕνα ὡρισμένο μέρος του. Ἡ φλεγμονή αὐτή εἶναι μιά πληγή, πού ἡ ἔκτασι κι' ἡ σημασία της ἐξαρτῶνται ἀπό τίς περιστάσεις. Κατά τό στάδιο αὐτό, οἱ διαταραχές εἶναι ἐλάχιστες κι' ὁ ἀσθενής μόλις αἰσθάνεται μερικές ἐνοχλήσεις. Αὐτή ἡ πληγή, μέ τόν καιρό — ἔπειτα ἀπό ἕνα ἤ περισσότερα χρόνια — ἀρχίζει νά ἐπουλώνεται. Αὐτό εἶναι τό δεύτερο στάδιο τῆς ἀσθενείας, ἡ κυρίως κίρρωσις.

Τό πρᾶγμα φαίνεται παράξενο. Κι' ὅμως αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια. "Οταν ἔχωμε μιά πληγή στό χέρι, λέμε, ὅτι θεραπεύτηκε ἀπό τή στιγμή πού ἀρχίζει νά ἐπουλώνεται. Μέ τό ἧπαρ, ὅμως, δέν συμβαίνει τό ἴδιο. Γιατί οἱ ἱστοί πού ἐπουλώνονται, γίνονται σκληροί καί δέν μποροῦν πιά νά ἐκπληρώσουν τήν ἀποστολή τους.

Ὅλοι οἱ ἀλκοολικοί, ὅμως, δέν παθαίνουν κίρρωσι. Ἀπό τ' ἄλλο μέρος, ἔχει ἐξακριβωθῆ σήμερα, ὅτι δέ χρειάζεται νά πίνη κανείς μεγάλες ποσότητες, οὔτε νά ἔχη ἰδιαίτερη προτίμησι πρός τά δυνατά ποτά γιά νά πάθη κίρρωσι. "Ολα τά ποτά γενικά, πού περιέχουν οἰνόπνευμα, ἀκόμη καί τό πιό ἀγνό κρασί, μποροῦν νά προκαλέσουν κίρρωσι, ὅταν πίνωμε τακτικά, ἔστω καί μικρές ποσότητες.

Ἀλλά πῶς προκαλεῖται ἡ κίρρωσις;

Τό οἰνόπνευμα δέν ἐπιδρᾶ ἄμεσα στά ἡπατικά κύτταρα, ἀλλά προκαλεῖ στό βλεννογόνο τοῦ στομάχου καί τῶν ἔντερων βλάβες, πού εἶναι γνωστές μέ τό ὄνομα τῆς ἀλκοολικῆς γαστρίτιδος ἤ ἐντερίτιδος. Αὐτές οἱ βλάβες ἐμποδίζουν ὡρισμένα συστατικά τῶν τροφῶν (ἰδίως τίς βιταμίνες, τά ἀμινοξέα καί τό σάκχαρον) ν' ἀπορροφηθοῦν, νά διαπεράσουν τούς βλεννογόνους τῶν ἔντερων καί νά μποῦν στήν κυκλοφορία, γιά νά χρησιμοποιηθοῦν ἀπό τόν ὀργανισμό. "Ετσι στερούμεθα ἀπό ὡρισμένα βασικά στοιχεῖα.

"Αν τά στοιχεῖα πού μᾶς λείπουν, εἶναι οἱ βιταμίνες καί ἰδίως ἐκεῖνες τῆς κατηγορίας Β, θά ἐπηρεασθῆ τό νευρικό σύστημα (πολυνευρίτιδες), ὁ ἐγκέφαλος (τρομώδες παραλήρημα), τό ὀπτικό νεῦρο (τύφλωσις) κλπ. "Αν πρόκειται γιά τά ἀμινοξέα, πού μᾶς προσφέρονται ἀπό τίς λευκωματοῦχες τροφές (κρέας, τυρί) καί ἰδίως γιά τήν καλουμένη μεθιονίνη, τό ἧπαρ δέ θά μπορῆ πιά νά χρησιμοποιήση τά λίπη, πού ἀντί νά χρησιμεύουν ὡς καύσιμος ὕλη, ὅπως εἶναι ὁ προορισμός τους, θά ἐναποθηκευθοῦν τότε σ' αὐτό τό ὄργανο καί δέ θά ξαναφύγουν πιά ἀπό κεῖ. Τό ἧπαρ περιβάλλεται στήν περίπτωσι αὐτή ἀπό ἕνα παχύ στρῶμα λίπους, ὁ ὄγκος του αὐξάνει καί τά πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀσθενείας δέν ἀργοῦν νά ἐκδηλωθοῦν.

Τά συμπτώματα αὐτά εἶναι ἕνα βάρος στήν περιοχή τοῦ ἥπατος. Τό βάρος αὐτό μεταβάλλεται κάποτε σ' ἕναν δξύ πόνο. Τό σῶμα ταυτόχρονα, λόγω τοῦ ὅτι δέ μπορεῖ νά χρησιμοποιήση τά λίπη, ἀδυνατίζει. Ὁ ὀργανισμός δέ μπορεῖ τότε νά ἀμυνθῆ ἐναντίον τῶν μολύνσεων καί γι' αὐτό οἱ δοθιῆνες, οἱ πνευμονικές παθήσεις καί ἰδίως ἡ πνευμονική φυματίωσις, εἶναι πολύ συχνές μεταξύ τῶν ἀλκοολικῶν. Ἀπό τ' ἄλλο μέρος, τό στρῶμα τοῦ λίπους συμπιέζει τό ἧπαρ, πού ἀγωνίζεται γιά νά ἐκπληρώση τόν προορισμό του καί τά κύτταρά του τότε πληγιάζουν. Αὐτές οἱ πληγές ἐπουλώνονται μέ τόν καιρό καί ἀρχίζει τότε ἡ σκλήρυνσις, πού ἀχρηστεύει αὐτό τό ὄργανο.

Ἡ συνηθέστερη ἐξέλιξι τῆς κιρρώσεως εἶναι ὁ ἀσκίτης, ἡ συγκέντρωσις δηλαδή μιᾶς ποσότητος ὀρροῦ τοῦ αἵματος μέσα στήν κοιλιά. Ἀρχίζει τότε ἕνα ἀληθινό μαρτύριο γιά τόν ἀσθενῆ. Πρέπει κάθε τόσο νά ὑποβάλλεται σέ μιά ὀδυνηρή παρακέντησι, γιά ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτό τό ὑγρό. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπό λίγο, ἡ κοιλιά του ξαναγεμίζει μέ καινούργιο ὑγρό καί χρειάζεται τότε νά γίνη καινούργια παρακέντησι... Ὁ ὀργανισμός του ἐξαντλεῖται ταυτόχρονα καί ὁ ἀσθενῆς βαδίζει μέ γοργό βῆμα πρός τό θάνατο.

Ἡ ἀσφαλέστερη μέθοδος θεραπείας τῆς κιρρώσεως, προτοῦ σχηματιστῆ ὁ ἀσκίτης, εἶναι τῆς καλουμένης ἀναστομώσεως. Πρόκειται γιά μιά χειρουργική ἐπέμβασι, πού ἐπιτρέπει στό χειρούργο νά συνδέση τή φλέβα πού μεταφέρει τό αἷμα ἀπό τά ἔντερα στό ἧπαρ (πυλαία φλέψ) μέ τήν κοίλη φλέβα. Ὁ ὄρρος τοῦ αἵματος δέ χύνεται τότε στήν κοιλιά καί προλαμβάνεται ἔτσι ἡ μεγάλη ἐξάντλησι τῶν δυνάμεων τοῦ ἀσθενοῦς.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ταξειδεύει με το αεροπλάνο

Εικοσιτρία θύματα ένὸς ἄνομου ἐρωτικοῦ πάθους

Ο «ἰψενικὸ τρίγωνο» ποὺ καταλήγει σὲ τραγωδία, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθέστερα θέματα στὰ θεατρικὰ καὶ τὰ λογοτεχνικὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ στὴν καθημερινὴ ζωή. Τέτοια ἦταν λοιπὸν καὶ ἡ «περίπτωσι Γκουαί». Συγχρόνως ὅμως εἶχε καὶ κάτι τὸ μοναδικὸ στὸ εἶδος της: Ὁ Ζοζὲφ Ἄλμπὲρ Γκουαὶ σκότωσε 23 ἀνθρώπους, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ 22 δὲν ἤξεραν κἂν τὴν ὕπαρξί του — ὁ εἰκοστὸς τρίτος ἦταν ἡ γυναῖκα του.

Τὸ Μάϊο τοῦ 1947, ὁ Γκουαὶ ἦταν μόλις 30 χρονῶν. Σ' ἕνα ρεστωράν τοῦ Κεμπέκ, στὸν Καναδᾶ, πρωτογνώρισε τότε τὴ Μαρία Ἀγγέλα Ρομπιτέϊγ. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς σερβιτόρες τοῦ ρεστωράν, νόστιμη κοπελλίτσα 16 χρονῶν, μὲ γλυκειὰ φωνή, φυσιογνωμία μᾶλλον κοινή, ξάστερα παιδιάστικα μάτια, μυτίτσα ἀνασηκωμένη κι' ἕνα στοματάκι ποὺμοιαζε σὰν μπουμπούκι ἕτοιμο ν' ἀνοίξη στὸν ἥλιο. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ γόησσα, οὔτε «μοιραία γυναίκα». Κι' ὅμως, χωρὶς νὰ τὸ θέλη καθόλου, ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, καταδίκασε 23 ἀθῶα πλάσματα σὲ τραγικὸ θάνατο κι' ἔστειλε ἄλλους τρεῖς στὴν κρεμάλα...

Ὁ Γκουαὶ ἦταν ἕνας ἄντρας ἀδύνατος, νευρώδης, κομψοντυμένος, μὲ μαῦρα κατσαρὰ μαλλιά, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀρέσουνε στὶς γυναῖκες. Ἐργαζόταν ἀρκετὰ καλὰ ὡς πλασιὲ κοσμημάτων. Τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ γίνη ὁ μεγαλύτερος κοσμηματοπώλης τοῦ Καναδᾶ. Ἄλλοτε πάλι, εἶχε τὴ φιλοδοξία νὰ βγῆ στὸ θέατρο, ὡς ἠθοποιὸς καὶ τραγουδιστής. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ποθοῦσε — ἀπὸ τότε ποὺ ἐρωτεύθηκε τὴ Μαρία Ἀγγέλα — νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὴ γυναῖκα του...

Εἶχε γνωρίσει τὴ Ρίτα Μορὲλ στὴν ἐποχὴ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ὅταν ἐργάζονταν κι' οἱ δυὸ στὴν ἴδια πολεμικὴ ὑπηρεσία. Τὴν εἶχε μαγέψει μὲ τὴ γοητεία του καί, τὸ 1941, τὴν εἶχε παντρευτῆ. Ὅταν ὅμως, ὕστερα ἀπὸ 6 χρόνια, βρέθηκε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς του ἡ Μαρία Ἀγγέλα, ἀποφάσισε νὰ ξεκάνη τὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ζήση ἐλεύθερη μαζί της.

Ἡ καινούργια του κατάκτησι ἦταν μιὰ ἁπλοϊκὴ κοπελλίτσα, ὄχι πολὺ ἔξυπνη. Οἱ περιποιήσεις, τὰ δῶρα καὶ τὰ κομπλιμέντα του εἶχαν λυγίσει τὴν ἀντίστασί της. Τὸν ἀκολούθησε, μολονότι ἤξερε πὼς ἦταν παντρεμένος, κι' ἔμεινε μαζί του σὲ διάφορα ξενοδοχεῖα τοῦ Μοντρεάλ. Ἀργότερα πήγαινε καὶ στὸ σπίτι του, ὅταν ἔλειπε ἡ γυναῖκα του.

Ὅταν ἡ γυναῖκα του τ' ἀνακάλυψε ὅλα κι' ἀπαίτησε ἀπ' τοὺς Ρομπιτέϊγ νὰ «συμμαζέψουνε» τὴν κόρη τους, ἡ κοπέλλα μάλωσε μὲ τοὺς ἀγανακτισμένους γονεῖς της, ἄφισε τὸ σπίτι της καὶ πῆγε νὰ ζήση στὸ σπίτι κάποιας Μαργαρίτας Πίτρ, παλιᾶς φιλενάδας τοῦ Γκουαί, ποὺ διατηροῦσε ἕνα λαϊκὸ ρεστωράν στὸ Κεμπέκ.

Στὸ σπίτι αὐτὸ ἡ Μαρία Ἀγγέλα ἦταν τώρα σὰν μιὰ φυλακισμένη. Ἡ Πίτρ δὲν τὴν ἄφινε νὰ βγῆ καθόλου ἔξω. Ὁ Γκουαὶ τῆς πετοῦσε κάπου-κάπου λίγα δολλάρια, κι' ὅταν τοῦ ἔκανε γοῦστο, πήγαινε νὰ χασῆ τὴν ἀγκαλιά της...

Ἦταν, βέβαια, πολὺ εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Ὄχι ὅμως κι' ἡ Μαρία Ἀγγέλα, ποὺ τέλος πάντων ἔσκασε μιὰ μέρα κι' ἐπιχείρησε νὰ φύγη γιὰ τὸ Μοντρεάλ. Μὰ ὁ Γκουαὶ τὴν πρόλαβε πρὶν ξεκινήση τὸ τραῖνο, καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ ξαναγυρίση στὴ φυλακή της. Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ἄλλες ἀποτυχημένες ἀπόπειρες δραπετεύσεως, ἡ κοπέλλα κατέφυγε ἐπιτέλους στὸ σπίτι τῶν δικῶν της, ποὺ τὴν συχωρέσανε.

Ὁ Γκουαὶ πῆγε νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό του γιατὶ τὴν ἔχασε. Προσπάθησε νὰ τὴν τρομοκρατήση, ρίχνοντας κάμποσες σφαῖρες στὸ ταβάνι ἑνὸς νυχτερινοῦ κέντρου, ὅπου εἶχε πιάσει δουλειὰ ἡ Μαρία Ἀγγέλα στὴ γκαρνταρόμπα. Πλήρωσε τότε πρόστιμο 25 δολλάρια γιὰ παράνομο ὁπλοφορία, κατάφερε ὅμως νὰ τὸν συνοδέψη ἡ Μαρία Ἀγγέλα σ' ἕνα σύντομο ταξίδι του στὸ Μοντρεάλ.

Αὐτὴ ἦταν ὡστόσο ἡ τελευταία φορά. Ὕστερα ἡ κοπέλλα τοῦ δήλωσε κατηγορηματικὰ πὼς δὲν ἤθελε νάχη σχέσεις μαζί του.

Ὁ Γκουαὶ θύμωσε, ἀπείλησε, παρακάλεσε. Τοῦ κάκου ὅλα...

Ὕστερα ζήτησε καὶ πάλι τὴ βοήθεια τῆς Μαργαρίτας Πίτρ. Τῆς εἶχε δανείσει ἐπανειλημμένως διάφορα ποσά, μέσα στὰ τελευταῖα ἑπτὰ χρόνια, 625 δολλάρια ἐν ὅλῳ. Κι' ἦταν πρόθυμος νὰ θεωρήση ἐξοφλημένο τὸ χρέος της — τῆς εἶπε — ἂν τοῦ πρόσφερε κάποια ἐξυπηρέτησι: ἂν ἀγόραζε δηλαδὴ γιὰ λογαριασμό του ὡρισμένα κοινὰ ὑλικά, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὰ προμηθευτῆ μόνος του. Ἐκείνη δέχτηκε πρόθυμα.

Ὅταν τοὔφερε ὅ,τι τῆς εἶχε παραγγείλει, ὁ Γκουαὶ ζήτησε νὰ γνωρίση τὸν ἀδελφό της Ζενερὲ Ρυέστ. Αὐτὸς ἔπασχε ἀπὸ φυματίωσι τῶν ἰσχίων καὶ περπατοῦσε μὲ δεκανίκια. Ἦταν μεσόκοπος, ἀνύπαντρος καὶ λιγομίλητος. Εἶχε ἕνα μικρὸ ὡρολογοποιεῖο.

Δέχτηκε «νὰ κάνη μιὰ χάρι» στὸν καλὸ φίλο τῆς ἀδελφῆς του, παίρνοντας γι' ἀμοιβὴ ἕνα δαχτυλίδι, ἀξίας 10 δολλαρίων...

Τί ἦταν αὐτὴ ἡ «χάρι»: Νὰ φτιάση ἕνα εἰδικὸ ὡρολογιακὸ μηχανισμό, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Γκουαί.

Τρεῖς βδομάδες ἀργότερα, στὶς 7 Σεπτεμβρίου 1949, ὁ Γκουαὶ ἔβγαλε ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὸ ἀεροπλάνο ποὺ θἄκανε μιὰ «κρουαζιέρα» στὸ Μπαὶ Κομὸ καὶ στὸ Σέβεν Ἄϊλαντς. Τὸ προώριζε γιὰ τὴ γυναῖκα του. Φρόντισε ἐπίσης, σὰν καλὸς καὶ προνοητικὸς σύζυγος, ν' ἀσφαλίση τὴ ζωή της γιὰ 10.000 δολλάρια γιὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς πτήσεως.

Τὸ πρωῒ τῆς Παρασκευῆς 9 Σεπτεμβρίου, τὴ συνώδεψε ὡς τὸ ἀεροδρόμιο καὶ τὴν ἐγκατέστησε σὲ μιὰ καλὴ θέσι μέσα στὸ ἀεροπλάνο. Τῆς εἶχε ἐξηγήσει πὼς τὴν ἔστελνε σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι γιὰ νὰ ξεσκάση λίγο καὶ γιὰ νὰ ἐπισκεφτῆ μιὰ φιλική της οἰκογένεια.

Λίγο πρὶν ἀπογειωθῆ τὸ ἀεροπλάνο, ἡ Μαργαρίτα Πὶτρ ἔφερε στὸ ἀεροδρόμιο ἕνα μικρὸ δέμα, ποὺ τὄστελνε ἀεροπορικῶς σὲ κάποιον Ἀλφρέδο Πλούφ, στὸ Μπαὶ Κομὸ (ἕνα πρόσωπο ἀνύπαρκτο, ὅπως ἐξακριβώθηκε ἀργότερα). Ὁ ὑπάλληλος ποὺ τὸ παρέλαβε, παρατήρησε ὅτι, ἐνῶ ζύγιζε 14 κιλά, ἔγραφε ἀπ' ἔξω μὲ κόκκινα γράμματα: «Προσοχὴ—Εὔθραυστον».

Τί εἶχε μέσα λοιπόν; «Ἕνα θρησκευτικὸ ἀγαλματάκι» ἐξήγησε ἡ Μαργαρίτα Πίτρ. Καὶ πλήρωσε 2,75 δολλάρια γιὰ ταχυδρομικά.

Τὸ ποσετάκι φορτώθηκε στὸ ἀεροπλάνο, μαζὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα δέματα καὶ γράμματα.

Δέκα λεπτὰ μετὰ τὴν ἀπογείωσι, κι' ὅταν τὸ ἀεροπλάνο εἶχε ἀπομακρυνθῆ 65 χιλιόμετρα ἀπ' τὸ Κεμπέκ, ἔσκασε ἡ βόμβα ποὺ περιεῖχε τὸ μικρὸ δέμα! Τὸ ἀεροπλάνο καταστράφηκε στὸν ἀέρα καὶ τὰ φλεγόμενα κομμάτια του πέσανε πάνω σ' ἕνα βουνὸ ὕψους 600 μέτρων. Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα — 23 ἄτομα — βρῆκαν τραγικὸ θάνατο.

Δέκα μέρες ἀργότερα, ὁ Γκουαὶ ἐξεδήλωσε καὶ πάλι τὸ φλογερὸ ἔρωτά του στὴ Μαρία Ἀγγέλα κι' ἐπιχείρησε νὰ τὴ φιλήση. Ἀλλ' ἐκείνη δὲν τὸν ἤθελε πιά. Κάθε συμπάθεια γι' αὐτὸν εἶχε σβύσει στὴν καρδιά της...

Μετὰ τέσσερες μέρες, τὸν ἔπιασε ἡ ἀστυνομία. Εἶχε ἀνακαλυφθῆ τὸ φοβερὸ ἔγκλημά του:

Στὶς 12 Ἰανουαρίου 1951 ὁ Δήμιος τοῦ περνοῦσε στὸ λαιμὸ τὴ θηλειὰ τῆς κρεμάλας. Τὸ ἴδιο οἰκτρὸ τέλος βρῆκαν κι' οἱ δυὸ συνένοχοί του, ἡ Μαργαρίτα Πὶτρ κι' ὁ ἀδελφός της.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

στὶς συνωμοσίες

Τὸ αἴνιγμα γύρω ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ Ἰω. Καποδίστρια

Θρῆνος καὶ κοπετὸς ἔγινε σὲ ὅλες τὶς ἑλληνικὲς ἐπαρχίες, ἅμα ἀκούστηκε ὁ θάνατος τοῦ Καποδίστρια, τοῦ πρώτου Κυβερνήτη τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας.

Οἱ γυναικοῦλες τοῦ Μωρηᾶ τὸν μοιρολογοῦσαν:

— Πῶς χάθηκες, ἀφεντάκι μας, ἀπὸ τοὺς Κακαβούληδες!...

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ εἶχαν βάψει μαῦρα τὰ φέσια τους, σὰν νὰ εἶχε πεθάνει ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τους. Ἔλεγαν τὸν Καποδίστρια, ἄλλαστε, καὶ π α τ έ ρ α !

Στὴν Κέρκυρα, ὅταν ἔφτασε τὸ θλιβερὸ ἄγγελμα, ἔγινε κι' ἐκεῖ θρῆνος:

— Σκότωσαν τὸν Κόντε-Νάννο!

Ἔτσι, μὲ αὐτὸ τὸ κερκυραϊκὸ χαϊδευτικὸ τοῦ Γιάννης, τὸν ἔλεγαν.

Στὸ καζίνο τῆς Κερκύρας, ἡ θλιβερὴ εἴδισι ἔφτασε κατὰ τὶς 8 τὸ βράδυ. Ἦταν ἐκεῖ καὶ ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Κυβερνήτη, ὁ Τζωρτζέτος, ποὺ δὲν πῆρε ὅμως μέρος στὸν κοινὸ θρῆνο.

Φίλοι του, τὸν ρώτησαν τότε μὲ τρόπο, γιὰ τὴν ἀταραξία του.

— Τώρα νὰ τὸν κλάψω: εἶπε ὁ μικρὸς ἀδελφός, μὲ ἔξαψι. Τὸν θρήνησα ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ διάλεξε τοὺς συνεργάτες του! Ἀπὸ τότε τοῦ εἶχα πῆ: «Συφορά σου, Νάννο, μὲ τοὺς συμβουλάτορες ποὺ παίρνεις γιὰ νὰ διοικήσης τὴν Ἑλλάδα! Αὐτοὶ θὰ σὲ χαλάσουν, κακόμοιρε!».

Ὁ Κολοκοτρώνης. ὅταν εἶδε τὸ παιδί του, τὸ Γενναῖο — μανιώδη ἀντικαποδιστριακό — μετὰ τὸ φόνο τοῦ Κυβερνήτη, τοῦ εἶπε:

— Βλέπεις, κὺρ-Γενναῖε, τί ἔκαναν τὰ τσαμπουνίσματα (φλυαρίες) τὰ δικά σου καὶ τῶν ἀλλονῶν;...

Ἐκτὸς τῶν δραστῶν τοῦ φόνου Γεωργ. καὶ Κων. Μαυρομιχάλη, τὸ κοινὸν θεωροῦσε ὡς ἠθικοὺς αὐτουργοὺς τούς: Α. Μαυροκορδᾶτο, Λ. Κουντουριώτη, Α. Λόντο. Κ. Ζωγράφο, Μ. Ρούφο, Δεληγιαννάιους, Ζαΐμη, Α. Καλαμογδάρτη, Π. Σούτσο καὶ τοὺς ναυάρχους Μιαούλη, Κριεζῆ Σαχίνη, Τομπάζηδες κλπ.

Μὰ δὲν ἀπέκλειαν καὶ τὶς γυναῖκες. Γιὰ τὴ Γαλλίδα Δούκισσα τῆς Πλακεντίας — τὴ γυναῖκα αὐτὴ μὲ τὶς τόσες ἰδιοτροπίες, ποὺ ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, τὸ 1830, καὶ ἔζησε ὡς τὸ θάνατό της, στοὺς δρυμοὺς τῆς Πεντέλης — εἶπαν πὼς χρηματοδότησε τὴ συνωμοσία κατὰ τοῦ Καποδίστρια. Πῶς βγῆκε αὐτὴ ἡ διάδοσι: Ἀπὸ τὸ ὅτι ἴσως ἡ Δούκισσα τῆς Πλακεντίας εἶχε ἀρνηθῆ κάθε ἑλληνικότητα στὸν Καποδίστρια καὶ τὸν χαρακτήρισε προδότη γιὰ τὸ λόγο, ὅτι, μὲ διάφορες προφάσεις, ἀνέβαλλε τὴν ψήφισι τοῦ ἑλληνικοῦ Συντάγματος.

Γιὰ τὴν περίφημη «μητέρα τῆς ἐπαναστάσεως» τοῦ 1843, τὴν Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου, εἶχε ἐπίσης εἰπωθῆ, ὅτι ἀνεμίχθη στὴ συνωμοσία κατὰ τοῦ Καποδίστρια. Ἴσως ἡ σχετικὴ ἐναντίον της κατηγορία νὰ εἶχε διατυπωθῆ καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Παπαλεξοπούλου, μένοντας διαρκῶς στὸ Ναύπλιο, παραδεχόταν εὔκολα κάθε καινούργια ἰδέα καὶ ἔπαιρνε μέρος σ' ὅλες τὶς πολιτικὲς συνωμοσίες.

Ὅπως κι' ἂν εἶχαν τὰ πράγματα, ἡ κατηγορία γιὰ τὴν ἀνάμιξι τῆς Παπαλεξοπούλου, ἦταν σαφής, ἀπόλυτη. Μάλιστα ἐνοχοποιοῦσαν καὶ τὸν πατέρα της, τὸν Α. Καλαμογδάρτη. Νά, ἀπὸ ἱστορικὴ περιέργεια, πῶς ἔχει διατυπωθῆ ἡ σχετικὴ περικοπὴ αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἀπὸ ἕνα παληὸ ἀπομνημονευματογράφο, ποὺ φαίνεται πολὺ ἐν γνώσει τῶν πραγμάτων τῆς ἐποχῆς του:

«Ὁδηγουμένου τοῦ Κ. Ζωγράφου τὸ 1830 διὰ τοῦ λιμένος τοῦ Ναυπλίου εἰς ἐξορίαν καὶ ζητήσαντος νὰ ἴδη τὸν Κυβερνήτην, αὐτὸς ὄχι μόνον τὸν ἐδέχθη. ἀλλὰ καὶ τὸν διώρισε μέλος τοῦ Ἀκυρωτικοῦ. Ὁ Μπεσούκας ὅμως διὰ τοῦ Βιάσσου (ἀδελφοῦ τοῦ Καποδίστρια) ἐκίνησε πάντα λίθον ἵνα τῷ ἀφαιρεθῆ ἡ ὑπηρεσία αὐτή. Καὶ τὸ ἐπέτυχε. Ὁ Ζωγράφος, λοιπόν, ἀποχαιρετῶν τὸν Λόντον, τῷ εἶπε εἰς τὸ ὠτίον:

»— Ἕνα πιστόλι θὰ μᾶς σώση ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον (τὸν Ι. Καποδίστρια).

»Καὶ εἶναι ὁ πρῶτος, ὅστις ἐξεδήλωσε τοιαύτην ἰδέαν, ἣν ἐκαλλιέργησε μεταβὰς εἰς τὴν Ὕδραν παρὰ τοῖς ἐξορίστοις. Ὁ Λάζαρος Κουντουριώτης ἐχορήγησε 1000 βενέτικα εἰς τὸν ἐκτελεστήν, ὁ δὲ Ζωγράφος ἔγραψε εἰς τὸν φαυλόβιον πρὸ καὶ μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν καὶ ἐπὶ βασιλείας ἀκόμη θεωρούμενον Ἀνδρ. Καλαμογδάρτην, προεστὸν Πατρῶν, πατέρα τῆς νεονύμφου τότε Καλλιόπης Παπαλεξοπούλου, μεθ' ἧς πολλὰς σχέσεις εἶχον οἱ ἐν Ναυπλίῳ περιωρισμένοι Γεώργ. καὶ Κων. Μαυρομιχάληδες, τοῦ γέροντος Πετρόμπεη ὄντος ἐν περιορισμῷ εἰς Ἴτς Καλέ. Ὁ Καλαμογδάρτης, ἀκούσας, ὅτι θὰ περιέλθη εἰς χεῖρας του τόσον χρηματικὸν ποσόν, ἐφρόντισε διὰ τῆς θυγατρός του. νὰ ὠθήση τοὺς Μαυρομιχαλαίους, εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς δολοφονίας τοῦ Κυβερνήτου. Αὕτη δέ, ἅμα τοὺς εἶδε, τοὺς ὠνόμασε μὲ τὰ ὀνόματα τῶν τυραννοκτόνων Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, οὕτω δὲ τοὺς ὠνόμαζε καὶ ἐφεξῆς, ὅταν ἐπείσθησαν οὗτοι νὰ ἐκτελέσουν τὴν πρᾶξιν... Ὁ Καλαμογδάρτης ἔδωκεν εἰς τοὺς Μαυρομιχαλαίους 250 φλωριά, εἰπὼν αὐτοῖς, ὅτι κατόπιν, θὰ στείλη καὶ τὰ ὑπόλοιπα ὁ Λάζ. Κουντουριώτης, ἐνῶ εἶχε λάβει ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν χιλίων φλωρίων».

Τὸ ἀπόσπασμα ποὺ παραθέσαμε, ἀποτελεῖ κι' αὐτὸ μιὰ πτυχὴ τοῦ Καποδιστριακοῦ αἰνίγματος. Ἡ Ἱστορικὴ ἔρευνα θὰ ξεκαθαρίση μιὰ μέρα τὴν ἀλήθεια, γιατὶ βίγονται μὲ τὶς ὑπόνοιες αὐτὲς πρόσωπα ποὺ πιθανώτατα εἶναι ἐντελῶς ἀθῶα.

Ἡ γνώμη ὅμως τοῦ Ἰω. Κωλέτη, γιὰ τὰ αἴτια τοῦ φόνου τοῦ Καποδίστρια, εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ ἀντικειμενικὲς καὶ παραστατικώτερες, ποὺ εἶχαν τότε διατυπωθῆ γιὰ τὸ λόγο, ὅτι ὁ Κωλέτης ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς τῆς Ἐπαναστάσεως, ποὺ δὲν ἀντιπολιτεύτηκε τὴν Κυβερνήτη καὶ κράτησε ἀποχὴ ἀπὸ τὰ πολιτικὰ ὅσο ζοῦσε ἐκεῖνος.

Εἶχε πῆ. λοιπόν, ὁ Κωλέττης, τὴν ἡμέρα τῆς δολοφονίας τοῦ Καποδίστρια:

— Τρία πράγματα ἔβλαψαν τὸν Κυβερνήτη, ὁ σύντροφος τῆς ἐξουσίας φθόνος, ἡ ἄδικος ἐναντίον του δυσαρέσκεια πολλῶν, καὶ τὸ θάρρος τῆς γνώμης του, μαζὶ μὲ τὸ αὐστηρὸν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ οἱ ἀδελφοί του πολὺ τὸν ἔβλαψαν ἐπίσης.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1 Τὸ νέο χειμερινὸ σπόρ, ποὺ εἶναι ἐφέτος πολὺ τῆς μόδας στὶς ἐλβετικὲς Ἄλπεις, εἶναι τὸ «ποδηλατοσκί». Τὸ ποδήλατο αὐτό. τοῦ ὁποίου ἐφευρέτης εἶναι ὁ Ἐλβετὸς χιονοδρόμος Ἔγκελμπερτ Μπρύντερ, ἀναπτύσσει στὶς χιονισμένες πλαγιὲς πολὺ μεγάλη ταχύτητα καὶ σταματᾶ μόλις ὁ ἀναβάτης του φρενάρει μὲ τὰ σκί. Ὅσο ὅμως κι' ἂν φαίνεται ἁπλό, τὸ νέο σπὸρ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ τοὺς ἀρχαρίους τοῦ σκί.

2 Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας χάρισε πρὸ ἡμερῶν τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς της στὴν Πωλὶν Γκιγιόν, ποὺ ἐκράτειτο στὶς φυλακὲς Χαγκενώ. Τὸ 1946, λίγο μετὰ τὴ σύλληψί της, ἡ Πωλὶν Γκιγιὸν εἶχε φέρει στὸν κόσμο, μέσα στὴ φυλακή, ἕνα κοριτσάκι τὸ ὁποῖον ἀποχωρίστηκε λίγους μῆνες ἀργότερα. Τώρα, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσί της, ἡ Πωλὶν ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βρῆ τὴν κορούλα της. Ζοζέτ, μὲ τὴν ὁποία ἀλληλογραφοῦσε τακτικὰ καὶ ἡ ὁποία πίστευε πὼς ἡ μητέρα της ἐργαζόταν κάπου καὶ πὼς ἡ ἐργασία της αὐτὴ τὴν κρατοῦσε μακρυὰ της.

3 Στὸ μεγάλο χορὸ μεταμφιεσμένων, ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὸ Χόλλυγουντ καὶ ποὺ θὰ μείνη ἱστορικὸς γιὰ τὰ σκάνδαλά του, ἡ χαριτωμένη Κάτυ Γκράντ, ποὺ φέρεται ὡς μέλλουσα σύζυγος τοῦ Μπίνγκ Κρόσμπυ, παλέσουσάστηκε καβάλλα πάνω σ' ἕνα νεαρὸ ἐλέφαντα. Ἡ Κάτυ πέρασε μιὰ πολὺ εὐθυμη νύχτα, χάρις σὲ ἄφθονη σαμπάνια. μακρυὰ ὅμως ἀπὸ τὸν ἐκλεκτό της, ποὺ ἔμεινε ὅλη τὴ νύχτα σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ μιὰ ἄλλη φιλενάδα τῆς συντροφιά.

4 Ὁ «Μπάσμαν-ρομπότ» εἶναι ἡ μεγάλη ἐκπληξὶ ποὺ παρουσιάζει στοὺς πελάτες του ἕνα μπὰρ τῶν Ἡλυσίων Πεδίων στὸ Παρίσι. Τὸ τελειότατο αὐτὸ ρομπότ ἑτοιμάζει μέσα σὲ 15 δευτερόλεπτα ἕνα κοκτέϊλ μὲ τὶς ἀναλογίες ποὺ ἐπιθυμεῖ ὁ πελάτης. Ἐνῶ ἑτοιμάζεται τὸ κοκτέϊλ, τὸ ρομπότ, ποὺ εἶναι τοποθετεῖται καὶ μὲ μιὰ ζυγαριά, παραδίδει ἐφοδιασμένο καὶ μὲ μιὰ ζυγαριά, παραδίδει στὸν πελάτη ἕνα χαρτάκι μὲ τὸ βάρος καὶ τὸ... ὕψος του.

Ἡ καρδιὰ τῆς μαχῶ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Τιερρύ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος — τοῦ εἶχαν βγάλει αὐτὸ τὸ παρατσούκλι γιατὶ εἶχε λευκὰ χέρια — μπῆκε στὸ καπηλιό, κάθισε σ' ἕνα τραπέζι παράμερα καὶ παράγγειλε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα μπουκάλι μὲ ροῦμι.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, τὸ εἶχε μισοσβιδιάσει.

—Μὰ ὅλους τοὺς Σατανάδες, μουρμούρισε, ἐγὼ ὁ Τιερρὺ Μελράντ, ποὺ δούλεψα μὲ τοὺς πιὸ ξακουσμένους μπουκανιέρους τῆς Ἀκτῆς, νὰ ὑπηρετῶ κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς μιᾶς γυναίκας! Καλύτερα νὰ μὲ κρεμάσουν αὐτὰ τὰ βρωμόσκυλα οἱ Ἱσπανοὶ ἀπὸ κανένα κατάρτι, παρὰ αὐτὴ ἡ ζωὴ ποὺ κάνω!

Ἄλλες δυὸ φορὲς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ φύγῃ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Μαχὼ Μπωκάρ. Ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, εἶχε ξαναγυρίσει στὸ πλοῖο της. Γιατὶ ἦταν πολὺ ὄμορφη ἡ Μαχὼ κι' ὁ Τιερρὺ τὴν ἀγαποῦσε σὰν τρελλός. Ἀλλ' οὔτε ὅταν μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του, πρᾶγμα ποὺ γινόταν πολὺ συχνά, δὲν ἤθελε νὰ τὸ παραδεχτῇ. Ἦταν ἀρκετὸ, ὡστόσο, νὰ τοῦ ρίξῃ μιὰ ματιὰ ἡ τρομερὴ ἀρχιπειρατίνα, γιὰ νὰ σκύψῃ ἀμέσως τὸ κεφάλι του καὶ νὰ ἐκτελέσῃ πρόθυμα τὶς διαταγές της.

Ἡ Μαχὼ τοῦ εἶχε δώσει τὴ θέσι τοῦ δευτέρου καπεταίνου στὸ πλοῖο της, γιατὶ κανεὶς δὲν ἤξερε καλύτερα ἀπ' αὐτὸν νὰ διευθύνῃ τὴν ἐπιθεσι ἑναντίον ἑνὸς ἐχθρικοῦ σκάφους καὶ νὰ τὸ αἰχμαλωτίσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν γι' αὐτὴν τίποτα ἄλλο, ἀπὸ ἕνας καλὸς σύντροφος καὶ ποτὲ τίποτα ἄλλο, ἀπὸ ἕνας καλὸς σύντροφος καὶ πολύτιμος συνεργάτης.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὡστόσο πὼς δὲν κύτταζε οὔτε κανένα ἄλλον ἄντρα.

Αὐτὴ τὴ φορά, εἶχαν ξεκουρασιῆ πάνω ἀπὸ τρεῖς μῆνες στὴ νῆσο τῆς Χελώνας κι' ἡ Μαχὼ εἶχε ἀποφασίσει πὼς τὸ ἄλλο πρωῒ θ' ἀνοιγόντουσαν πάλι στὸ πέλαγος.

—Δὲν θὰ ξαναπάω μαζί της! ἔλεγε ὁ Τιερρύ, ἐνῶ κατέβαζε τὸ ἕνα ἐπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ ποτηράκια μὲ τὸ ροῦμι.

Πῶς, ὅμως, τὸ ἄλλο πρωῒ, βρέθηκε πάνω στὸ «Ἱπτάμενο ἄστρο» τὴν ὥρα ποὺ τὸ πειρατικὸ καράβι ἦταν ἕτοιμο νὰ φύγῃ, δὲν τὸ κατάλαβε ποτέ. Ἦταν μεθυσμένος ἴσως καὶ δὲν ἤξερε τί ἔκανε... Μπορεῖ, ὅμως, φορά, τὰ ὄμορφα μάτια τῆς Μαχώ.

Τὸ πειρατικὸ ἔφυγε ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Εἶχε ὑψώσει στὸ μπροστινὸ κατάρτι του τὴν κόκκινη, κίτρινη καὶ πράσινη σημαία τῆς Βολιβίας.

Τὶς τρεῖς πρῶτες ἡμέρες δὲν συνάντησαν κανένα καράβι στὸ δρόμο τους. Ἀλλά, τὸ πρωῒ τῆς τετάρτης ἡμέρας, καθὼς πλησίαζαν στὸν Ἅγιο Δομίνγκο, εἶδαν μιὰ γαλλικὴ φρεγάτα, ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος τους. Δὲ μποροῦσαν, βέβαια, νὰ τὰ βάλουν μ' ἕνα τόσο μεγάλο καράβι. Ἂν, ὅμως, ἡ γαλλικὴ φρεγάτα ζύγωνε ἀρκετά, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ πετάξουν τὶς ἁρπάγες καὶ νὰ τὴν πλευρίσουν, ἔ, τότε τὸ πρᾶγμα ἄλλαζε!

—Δὲ μποροῦν νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν, ἀφοῦ ἔχομε τὴ σημαία ἑνὸς ἐλεύθερου κράτους, εἶπε ἡ Μαχώ. Τὸ πολὺ-πολύ, ἐπειδὴ βρισκόμαστε σὲ μιὰ περιοχὴ ποὺ ἐλέγχεται ἀπὸ τοὺς Γάλλους, νὰ θελήσουν νὰ μᾶς γνωρίσουν ἀπὸ κοντά. Κι' αὐτὸ δὲ θὰ μοῦ ἦταν δυσάρεστο.

Πράταξε συγχρόνως νὰ φέρουν τὸ καράβι πάνω στὸ ἰσχυρὸ ρεῦμα. ποὺ σχηματιζόταν σ' αὐτὴ τὴν περιοχή.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, μιὰ βάρκα μὲ καμμιὰ δεκαριὰ ναῦτες κι' ἕναν ἀξιωματικὸ ξεκίνησε ἀπὸ τὴ γαλλικὴ φρεγάτα καὶ τράβηξε πρὸς τὸ πειρατικό.

—Καλὰ τὸ σκέφτηκα πὼς θὰ ἤθελαν νὰ μᾶς γνωρίσουν ἀπὸ κοντά, εἶπε ἡ Μαχώ. Μόλις ἀνεβοῦν, θὰ κατεβάσετε τὴ σημαία τῆς Βολιβίας γάτα... Ἐτοιμάσατε τὶς ἁρπάγες!

Γύρισε κοπάπιν στὸν Τιερρύ.

—Σ' ἀφήνω νὰ διευθύνῃς τὴν ἐπίθεσι, τοῦ εἶπε. Μόλις πλευρίσωμε τὴ φρεγάτα, θὰ ἁρμήσῃς πάνω της μὲ τοὺς μισοὺς ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Τοὺς ἄλλους μισοὺς θὰ τοὺς διθηγήσω μόνη μου.

Ἡ βάρκα τῆς φρεγάτας πλησίαζε.

Ἡ Μαχὼ ἔδωσε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες της. Μόλις ἀνέβαιναν οἱ ναῦτες τῆς φρεγάτας, οἱ πειρατὲς θὰ χύνονταν ἀνάμεσά τους καὶ θὰ τοὺς ἀποδιώνωναν. Ἔπειτα, στὴν κατάλληλη στιγμή, θὰ τοὺς ξεπάστρευαν. Ἡ Μαχὼ κατόπιν ἀποπαραθήχτηκε στὴν καμπίνα της.

Ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς ἔφτασε σὲ λίγο. Ἦταν ὁ νεαρὸς σημαιοφόρος μαρκήσιος ντὲ Βαλζάργυκ. Φοροῦσε μιὰ μακρειὰ περρούκα ἀπὸ κεφάλι, τὰ ροῦχα του ἦταν ἀπὸ βελοῦδο καὶ μεταξὶ καὶ τὰ σκαρπίνια του στολίζονταν ἀπὸ μεγάλες χρυσὲς πάρπες.

Μόλις ἔφτασε στὴ γέφυρα, οἱ ἄντρες τοῦ «Ἱπτάμενου ἄστρου» ἄρχισαν νὰ κατεβάζουν τὴν κόκκινη, κίτρινη καὶ πράσινη σημαία καὶ ν' ἀνεβάζουν μιὰ ὁλόμαυρη, ποὺ εἶχε μιὰ ἀσημένια νεκροκεφαλὴ στὴ μέση.

Ὁ ἀξιωματικὸς κατάλαβε, ἀλλὰ δὲν ἔδειξε πὼς ταράχτηκε.

—Ποῦ εἶναι ὁ κυβερνήτης; ρώτησε.

Τοῦ ἔδειξαν τὴν καμπίνα του.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος τώρα τάχασε μόλις εἶδε πὼς ὁ κυβερνήτης τοῦ πειρατικοῦ ἦταν μιὰ νέα κι' ὄμορφη γυναίκα. Ἀλλὰ συνῆλθε ἀμέσως ἔβγαλε τὸ καπέλλο του κι' ὑποκλίθηκε μπροστά της.

—Κυρία. εἶπε, μπορῶ νὰ μάθω τὸ ὄνομα ἐκείνης, ποὺ μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ μὲ δεχτῇ στὸ πλοῖο της;

—Τ' ὄνομά μου εἶναι Μαχὼ Μπωκάρ, ἀπάντησε ἡ ἀρχιπειρατίνα.

Ἔδειξε κατόπιν τὸν α' Ἀρχιεπίσκοπο», ποὺ στεκόταν πλάϊ της, κρατώντας δυὸ πιστόλια στὰ χέρια.

—Ὁ ὑπαρχηγός μου Τιερρὺ Μπελράντ, πρόσθεσε.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔκαμε μιὰ ἐλαφρὴ ὑπόκλισι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τιερρὺ κι' ἔπειτα εἶπε:

—Κυρία, διατάξετε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ κατεβάσουν αὐτὴ τὴ σημαία καὶ δῶστε μου τὰ ὅπλα σας.

Ἡ φωνὴ του ἦταν ἥρεμη καὶ σιαθερή.

Ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη τοῦ Τιερρύ. Ἀλλ' ἡ Μαχὼ οὔτε χαμογέλασε, οὔτε θύμωσε. Τὸ θἐλημα της, ποὺ εἶχε γίνει ἀπαλὸ καὶ τρυφερὸ σὰν χάδι, ἀγκάλιαζε τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ξεκολλήσῃ ἀπὸ πάνω του. Ἦταν, στ' ἀλήθεια, πολὺ περίεργο αὐτὸ ποὺ γινόταν μέσα της. Γιὰ πρώτη φορά, ἡ καρδιὰ της εἶχε χτυπήσει μέσα στὸ στῆθος της. Κι' ἦταν τόσο ὁρμητικὸ αὐτὸ τὸ χτύπημα, ποὺ τῆς φαινόταν πὼς θὰ ἔχανε ταραχὴ ποὺ ἔνοιωθε ἦταν, λοιπόν, ἡ ἀγάπη;

—Κυρία, κατεβᾶστε αὐτὴ τὴ σημαία καὶ δῶστε μου τὰ ὅπλα σας, ξαναεἶπε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός.

Ὁ Τιερρὺ ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀρχιπειρατίνας. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ τοῦ κάνῃ ἕνα νεῦμα γιὰ ν' ἀδειάσῃ τὰ ὅπλα του πάνω στὸ Γάλλο ἀξιωματικό.

Ἀλλὰ τὴν εἶδε, ξαφνικά, νὰ φέρνῃ τὸ χέρι στὴ ζώνη της καὶ νὰ βγάζῃ τὸ πιστόλι της μὲ τὴ φιλντισένια λαβή. Τόσο τὸ καλύτερο! Ἡ Μαχὼ ἤθελε νὰ τὸν ξεπαστρέψῃ μόνη της!

Δὲν εἶχαν, ἄλλωστε, καιρὸ νὰ χάνουν. Βρίσκονταν κι' ὅλας πολὺ κοντὰ στὴ φρεγάτα κι' ἔπρεπε νὰ πετάξουν τὶς ἁρπάγες...

Ξαφνικά, ὅμως, ἔγινε κάτι ποὺ ἔκαμε τὸν Τιερρὺ νὰ τὰ χάσῃ. Εἶδε δυὸ δάκρυα νὰ κυλοῦν πάνω στὰ μάγουλα τῆς Μαχώ... Ἡ ἀρχιπειρατίνα εἶχε ἁπλώσει τώρα τὸ χέρι της πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἀλλὰ δὲν κρατιοῦσε τὸ πιστόλι της ἀπὸ τὴ λαβή, οὔτε εἶχε τὸ δάκτυλό της στὴν σκανδάλη. Το κρατοῦσε ἀπὸ τὴν κάννη. .

Παραδινόταν, λοιπόν; Ὁ Τιερρὺ τὰ καταλάβαινε ἄλλα τώρα! Ἡ Μαχώ, ποὺ δὲν εἶχε μάτια γιὰ κανένα ἄνδρα ὡς τότε καὶ ποὺ εἶχε περιφρονήσει τὴ δική του ἀγάπη, εἶχε γοητευτῇ, ξαφνικά, ἀπ' αὐτὸ τὸ Γάλλο ἀξιωματικό.

Ὁ μαρκήσιος ἅπλωσε πὶ χέρι του γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πιστόλι τῆς Μαχώ. Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμός.

Ὁ Τιερρὺ εἶχε σημαδέψει τὴ Μαχὼ κι' εἶχε πιέσει τὴ σκανδάλη.

Ἡ σφαῖρα τὴν βρῆκε κατάστηθα. Ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητη κι' ἔπειτα ἐσωριάστηκε κάτω βγάζοντας αἷμα ἀπὸ τὸ στόμα της. Τὸ βλέμμα της ὅμως ἦταν στηλωμένο πάντα, μὲ ἀγάπη στὸ Γάλλο ἀξιωματικό.

Δεύτερος πυροβολισμὸς ἀντήχησε ἀμέσως. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Τιερρὺ εἶχε πυροβολήσει τὸ νεαρὸ μαρκήσιο, ποὺ σωριάστηκε κι' αὐτὸς πλάϊ στὴ Μαχώ, πλημμυρισμένος στὰ αἵματα.

Οἱ πειρατές, σκούγγοντας τοὺς πυροβολισμούς, ρίχτηκαν ἀμέσως πάνω στοὺς Γάλλους ναῦτες, κι' ἄρχισαν νὰ τοὺς σφάζουν.

Ὁ Τιερρὺ ἔσκυψε τότε πάνω στὴ νεκρὴ Μαχὼ καὶ τὴ φίλησε.

—Εἶχα ὁρκιστῇ πὼς θὰ σὲ σκότωνα, παρὰ νὰ σὲ δῶ στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου! ψιθύρισε.

Κι' ἔτρεξε κατόπιν στὸ κατάστρωμα, οὐρλιάζοντας:

—Ρίχτε τὶς ἁρπάγες!...

Σὲ λίγα λεπτὰ, ἑξῆντα δαίμονες πηδοῦσαν στὴν γαλλικὴ φρεγάτα.

Κι' ὁ Τιερρύ, ὁ α' Ἀρχιεπίσκοπος», ἔτρεχε σὰν τρελλὸς πάνω στὸ γαλλικὸ καράβι, σκορπίζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ θάνατο. Ποτὲ δὲν εἶχε σκοτώσει τόσους ἀνθρώπους ὅσους ἐκείνη τὴν ἡμέρα!

ΠΙΕΡ ΜΟΡΛΑΝ

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Βαλωρὶ βρίσκει τὸ Ζύλ, τοῦ λέει πὼς τὰ ξέρει ὅλα καὶ τὸν καλεῖ σὲ μονομαχία μὲ στρατιωτικὰ περίστροφα. Πράγματι, μονομαχεῖ μαζί του καὶ τὸν τραυματίζει θανάσιμα. Ἡ Φερνάνδη τὸ μαθαίνει καὶ ἀπελπίζεται. Ἀκολουθεῖ μιὰ δραματικὴ σκηνὴ μὲ τὸν πατέρα της, μὲ τὸν ὁποῖο συμφωνοῦν νὰ μὴν ποῦνε τίποτε στὸ Μισέλ γιὰ τοὺς λόγους τῆς μονομαχίας. Ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ὑπόθεσι προκαλεῖ τὰ σχόλια ὅλου τοῦ κόσμου, κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Ὁ Βαλωρὶ λέει στὸν ἀδελφό του ὅτι, μετὰ τὸ Ζύστ, σκοπεύει νὰ χτυπήσῃ καὶ τὸ παιδί του. Τὸν ἐξαναγκάζει δέ, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις του, νὰ τὸν βοηθήσῃ σ' αὐτό. Φτάνει ὕστερα στὸν πύργο καὶ ἡ Φερνάνδη καὶ ζητάει τὸ λόγο ἀπ' τὸν ἄντρα της γιὰ τὸ ἔγκλημα του. Ἐκεῖνος ὅμως ἀπαντάει πὼς εἶχε δικαίωμα νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν τιμή του. Καὶ ἡ Φερνάνδη δὲν τολμάει νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο καὶ νὰ δημιουργήσῃ σκάνδαλο, γιατὶ ξέρει πὼς ὁ Βαλωρὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα της.

10ον Πόσο γερὰ τὴν κρατοῦσε στὰ νύχια του!

Δὲν τῆς εἶχε μιλήσει καθόλου γιὰ τὸ Μπερτί, τὸ ἀγαπημένο της παιδί. Σίγουρα λοιπόν, θὰ ἀγνοοῦσε τὸν ἀκατάλυτο καὶ ἱερὸ αὐτὸ δεσμό, ποὺ τὴν ἔνωνε μὲ τὸ Ζύστ...

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν ἀνακούφισε καὶ τὴν καθησύχασε κάπως:

Ἡ ἰδέα πὼς τῆς ἔμενε τὸ παιδί της καὶ πὼς ἦταν ἐξασφαλισμένο γιὰ τὴν ὥρα ἀπ' τὸ μίσος τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἠρέμησε τὴν καρδιὰ της καὶ σκόρπισε λίγη γαλήνη στὸ βασανισμένο πρόσωπό της.

Πόσο ἀνυπομονοῦσε τώρα νὰ δῇ τὴ Μαντελίν, νὰ τὴν προειδοποιήσῃ γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ μποροῦσε νὰ τοὺς ἀπειλήσῃ ἀργότερα καὶ τοὺς δυό, στὸ ἥσυχο σπιτάκι τοῦ Σενεδιέρ, ποὺ θἄπρεπε ἴσως νὰ τ' ἀφίσουνε πιά...

Μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, βυθισμένη σὲ σκέψεις, κατέβηκε τὴ σκάλα τοῦ πύργου, διέσχισε τὸ πάσκο καὶ προχώρησε μέσ' στὸ δάσος.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν βαρὺς. συννεφιασμένος. Ἡ ἄνοιξι βρισκόταν ἀκόμη στὴν ἀρχή της καὶ φαινόταν σὰν ὑπόλειμμα τοῦ χειμώνα ποὺ εἶχε περάσει...

Ἀπ' τὸ πρωῒ φυσοῦσε βοριᾶς. λυγίζοντας τὶς ψηλὲς κορφὲς τῶν δέντρων.

Ἡ Φερνάνδη πλανήθηκε στὴν τύχη μέσα στὸ δάσος. "Ἕνα μονοπάτι τὴν ἔβγαλε σ' ἕνα ξέφωτο. Κι' ἐκεῖ. εἶδε χάμω αἵματα. ποὺ δὲν τὰ εἶχε ξεπλύνει ἀκόμη τελείως ἡ βροχή! Σημάτιζαν κοκκινωποὺς λεκέδες στὸ ἀμμῶδες ἔδαφος.

Σταμάτησε, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, σὰν τρελλή, κυττάζοντας τὸ ἔρημο ἐκεῖνο μέρος, τὸν δάσι ὅπου εἶνε συναντηθῆ ἄλλοτε τόσες φορὲς μὲ τὸ Ζύστ.

Τ' ἀναγνώριζε ὅλα. τὰ αἰωνόβια δέντρα, τοὺς μυρωδάτους θάμνους! Ὑπῆρξαν τόσες φορὲς οἱ σιωπηλοὶ καὶ διακοιτικοὶ μάρτυρες τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας της. τῆς χαρᾶς της!...

Ξαφνικά, τὴν κυρίεψε ἕνας τρόμος ἀνεξήγητος. Δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ πατήσῃ σ' ἐκεῖνη τὴν ἄμμο. δὲν τολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ στὸ γαλήνιο ἐκεῖνο καταφύγιο. Ἔμενε ἀκίνητη στὴν ἄκρη τοῦ ξέφωτου. ὅπως στὸ κατῶφλι ἑνὸς ναοῦ.

Εἶχε τὸ προαίσθημα ξαφνικὰ πὼς συνέβη ἐκεῖ κάτι φριχτό: πὼς ἔγινε ἐκεῖ ἡ τραγικὴ μονομαχία! Μιὰ φωνὴ μουρμούριζε μέσ' στὴν ψυχή της:

«Ὄχι, δὲ γελιέσαι. Ἐδῶ ἔπεσε ὁ Ζύστ! Αὐτοὶ οἱ κοκκινωποὶ λεκέδες ποὺ βλέπεις εἶναι τὸ αἷμα τοῦ ἀγαπημένου σου!»

Τραβήχτηκε πίσω. τρομαγμένη. Κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά. ζητώντας τὶς πιὸ ἐρημικὲς γωνιὲς τοῦ δάσους, γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸν πόνο της...

—Ζύστ!... Ζύστ!...

Μέσ' στὴ σκιὰ τοῦ δάσους, κάποιος προχωροῦσε ἀργά. Τὸ βρεγμένο ἔδαφος ἔπνιγε τὸν ἦχο τῶν βημάτων του. Ἡ Φερνάνδη δὲν τὸν ἄκουσε ποὺ ἐρχότανε. Δὲν τὸν εἶδε ποὺ τὴν πλησίαζε σιγὰ - σιγά.

Τὸ περπάτημά του ἦταν βαρὺ καὶ κουρασμένο. Φαινότανε τσακισμένος κι' αὐτός, κεραυνοβολημένος ἀπ' τὸν πόνο...

Ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Ζύστ, ὁ γερο - Μουρλὸτ!

Τριγύριζε ἀπ' τὸ πρωῒ στὸ δάσος, ἀκολουθῶντας τὰ ἔρημα μονοπάτια, χωνότανε στὶς λόχμες, σὰν ν' ἀναζητοῦσε κάποιον, σὰν νὰ κυνηγοῦσε μιὰ χαμένη εὐτυχία...

Εἶχε σηκωθῆ ἀπ' τὰ ξημερώματα. Κι' ἀφοῦ ἔμεινε πολλὴν ὥρα σκυμμένος πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι ὅπου ἀργοπέθαινε ὁ γυιός του, τὸ μοναχοπαίδι του, ἔφυγε σὰν τρελλὸς καὶ περιπλανήθηκε στὸ δάσος, ποὺ τοῦξερε τόσο καλὰ καὶ τ' ἀγαποῦσε τόσο...

Μιὰ γυναῖκα ἔτρεξε σὲ λίγο πίσω του, τὸν βρῆκε καὶ τὸν ξαναπῆγε κοντὰ στὸ μαξιλάρι τοῦ ἑτοιμοθάνατου. Ἦταν ἡ Μαριάννα, ἡ μητέρα τοῦ Ζύστ.

—Τί μὲ θέλεις; φώναξε, σχεδὸν ἀπειλητικά, ὁ γέρος στὴν ξετρελλαμένη ἐκείνη μητέρα ποὺ τὸν ἔσφιγγε μέσ' στὰ χέρια της γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

—Θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ ὁ Ζύστ. Αὐτὸς μ' ἔστειλε.

Ὁ μπαρμπα - Μουρλὸτ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ ξαναγύρισε στὸ σπιτάκι. Ἔσκυψε πάλι πάνω ἀπ' τὸ ἀγαπημένο του παιδί. Κι' ὁ Ζύστ τοῦ ψιθύρισε:

—Θἄθελα νὰ ξαναδῶ τὴ Φερνάνδη...; Πήγαινε νὰ μοῦ τὴ φέρῃς, πατέρα!

Ὁ γέρος, ἀμίλητος, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸν πύργο.

Περπάτησε, περπάτησε, δίχως νὰ δίνῃ προσοχὴ στὰ κλωνάρια τῶν δέντρων ποὺ τὸν χτυποῦσαν στὸ πρόσωπο. Ἔτρεξε ὡς τὸν πύργο, ὅπου τὸν δέχθηκε ἡ Λουΐζα καὶ τὸν πληροφόρησε πὼς ἡ κυρία της εἶχε βγῆ περίπατο στὸ δάσος.

Καὶ πραγματικά, ὁ Μουρλὸτ ἔψαξε καὶ τὴ βρῆκε ἐπιτέλους, τὴ Φερνάνδη ποὺ τόσο ἀγαποῦσε ὁ Ζύστ! ..

—Σ' εὐχαριστῶ, Φερνάνδη, γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ μοῦ δίνεις αὐτὴ τὴ στιγμή... τῆς εἶπε ὁ Ζύστ.

Πῆγε τώρα κοντά της, τὴν ἄγγιξε. Μὰ ἐκείνη δὲν γύρισε καθόλου.

Τῆς μίλησε, μὰ δὲ φάνηκε νὰ τὸν ἀκούῃ. Θἄλεγε κανεὶς πὼς τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο σῶμα εἶχε μείνει χωρὶς ψυχή...

Δὲν ἔβλεπε τὸ Μουρλότ, ποὺ τὴν κύτταξε ἄγρια, μὲ θυμὸ καὶ μῖσος μαζί.

— Κυρία Βαλωρί... τῆς εἶπε ὁ γέρος.

Τὸ μισητὸ ἐκεῖνο ὄνομα τὴν ξύπνησε ἐπιτέλους. Τὰ βαρειὰ βλέφαρά της τρεμόπαιξαν. Τὸν κύτταξε μὲ τρόμο...

— Σᾶς ζητοῦσα, κυρία, τῆς εἶχε ἤσυχα ἐκεῖνος.

—'Ο Ζύστ;...

Δὲν μπόρεσε νὰ προφέρη, παρὰ τ' ὄνομα αὐτό. Καὶ τὰ ἄχρωμα χείλη της σφίχτηκαν ἀπότομα.

'Ο γέρος ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο της.

— Θέλετε νὸ μάθετε νέα γιὰ τὸ Ζύστ; τῆς εἶπε. Θὰ θέλετε, βέβαια, νὰ τὸν δῆτε, νὰ παρακολουθήσετε τὸ χαροπάλεμά του... γιατί, ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες, οἱ γιατροὶ ἔχουν χάσει κάθε ἐλπίδα! Φαίνεται πὼς ἔχει χτυπηθῆ ἄσχημα στοὺς πνεύμονες... Τὸν σκότωσε ὁ ἄντρας σας!

»Κι' ἡ αἰτία εἴσαστε σεῖς, κυρία! 'Εσεῖς φταῖτε γιὰ ὅλα! "Αν δὲν βρισκόσαστε στὸ δρόμο του, ὁ γυιός μου θἄταν ἀκόμη γεμάτος ζωὴ καὶ ὑγεία! Θἄχε παντρευτῆ καὶ θὰ μᾶς εἶχε χαρίσει ἐγγονάκια, ποὺ θὰ τρέχανε τώρα μέσ' στὸ δάσος!...

»Μὰ σᾶς γνώρισε, σᾶς ἀγάπησε... καὶ θέλησε τότε νὰ βγῆ ἀπ' τὸν κύκλο του, νὰ γίνη «κύριος»! Αὐτὸ ἔγινε αἰτία τῆς καταστροφῆς του, αὐτὸ προκάλεσε τὴ σημερινὴ ἀπελπισία μας!...

— Μὰ τὸ ξέρετε καλὰ πὼς ὅλο τὸ κακὸ ὀφείλεται σὲ σᾶς, σὲ σᾶς μονάχα! φώναξε ἡ Φερνάνδη, πιάνοντας τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό της χέρια. Δὲ σᾶς μίλησε γιὰ τὸν ἱερὸ δεσμὸ ποὺ μᾶς ἔνωσε γιὰ πάντα!

'Ο γερο - Μουρλὸτ τὴν κύτταξε, σαστισμένος, τρομαγμένος, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ τῆς ζητήσῃ νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὰ τὰ λόγια της...

'Αμίλητοι τώρα κι' οἱ δυό, πῆραν ἕνα μονοπάτι μὲ γέρικες βελανιδιές, ποὺ ἔβγαζε στὸ μικρὸ σπιτάκι.

—"Ερχομαι τώρα ἀπ' τὸν πύργο σας, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Μουρλότ. Εἶχα πάει ἐκεῖ νὰ σᾶς βρῶ. Θέλει νὰ σᾶς δῆ ὁ Ζύστ... σᾶς ἱκετεύει νἀρθῆτε κοντά του...

'Η Φερνάνδη δὲν ἀπάντησε.

Δὲν μποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ τὴ ματιά της ἀπ' τὸ μοναχικὸ σπιτάκι, ποὺ διέκρινε τώρα ἀνάμεσα στὰ δέντρα τοὺς ἄσπρους τοίχους του, τὰ μικρὰ παράθυρά του, τὸν πέτρινο πάγκο ὅπου εἶχε καθήσει ἄλλοτε τόσες φορὲς κοντὰ στὸ Ζύστ.

'Η πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε στὸ κατῶφλι μιὰ γυναῖκα, χλωμή, ἀναστατωμένη.

Προχώρησε λίγο στὸ δρόμο, ζητῶντας νὰ δῆ μακρύτερα, ν' ἀκούσῃ τὰ βήματα τοῦ Μουρλότ, ποὺ περίμενε ἀνυπόμονα τὸ γυρισμό του.

—'Εδῶ εἶμαι, Μαριάννα, ἔρχομαι! τῆς φώναξε ἀπὸ μακρυὰ ὁ γέρος, ταχύνοντας τὸ βῆμα του.

—'Επιτέλους! ψιθύρισε ἡ μητέρα.

Ξαναγύρισε στὸ σπίτι καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Ζύστ.

'Η κάμαρα αὐτὴ εἶχε κι' ὅλας μιὰ ὄψι πένθιμη. Φτερούγιζε ὁ θάνατος ἐκεῖ μέσα!

'Η Φερνάνδη σταμάτησε στὸ κατῶφλι, μὲ καρδιοχτύπι, μὲ τὸ μέτωπό της βρεγμένο ἀπὸ κρύον ἱδρῶτα.

— Μπῆτε μέσα λοιπόν, κυρία, τῆς εἶπε ξερὰ ὁ Μουρλότ. 'Ο Ζύστ θέλει νὰ σᾶς δῆ... Σᾶς περιμένει.

Πέρασε ὕστερα, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του, στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

'Η Φερνάνδη στάθηκε ἀκίνητη κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ ἑτοιμοθάνατου, ποὺ τὴν κύτταζε μὲ μάτια λαιμπερά.

— Ζύστ!... Ζύστ!... τραύλισε.

"Εσκυψε πάνω του κι' ἀκούμπησε στὸ πρόσωπό του τὰ χείλη της ποὺ καίγανε.

—"Ηρθες!... ψιθύρισε ἐκεῖνος, εὐτυχισμένος ποὺ τὴν ἔβλεπε. "Ω, τόξερα ἐγὼ πὼς δὲ θὰ μ' ἄφινες νὰ πεθάνω χωρὶς νὰ σὲ ξαναδῶ! "Ολη τὴν περασμένη νύχτα, δὲν ἔκλεισα μάτι... καὶ μοῦ φάνηκε τόσες φορὲς πὼς ἔβλεπα τὸ πρόσωπό σου, πὼς ἄκουγα τὴ φωνή σου!...

»"Ω, σ' εὐχαριστῶ, Φερνάνδη, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ μοῦ δίνεις αὐτὴ τὴ στιγμή... Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ!...

'Εκεῖνη ἔμενε σκυμμένη πάνω του, μὴ μπορῶντας νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια της ἀπ' τὸ ἄσπρο, σὰν κέρινο πρόσωπό του, ὅπου ὁ θάνατος εἶχε ἀφίσει κι' ὅλας τ' ἀποτυπώματά του...

Τώρα δὲ μιλοῦσε πιὰ ὁ Ζύστ. Κρύος ἱδρώτας μούσκευε τὸ μέτωπό του. Τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει.

— Ζύστ!... Ζύστ!...

Τοῦ κάκου τὸν φώναζε ἡ Φερνάνδη. Δὲν τῆς ἀπαντοῦσε.

— Καὶ τὸ παιδί μας; τοῦ ψιθύρισε, ξετρελλαμένη. 'Ο μικρός μας Μπερτί;... Δὲν τὸν σκέπτεσαι λοιπὸν πιά; Τὸν ἔξεχασες;.. Μίλα μου γι' αὐτόν, σ' ἐξορκίζω!

Τ' ὄνομα ἐκεῖνο ξύπνησε τὴν καοδιὰ τοῦ πατέρα. Τὰ μάτια του ξανάνοιξαν ἐπιτέλους.

—'Ο Μπερτί!... μουρμούρισε. "Οχι, δὲν τὸν ξέχασα... Τί θὰ γίνη, τὸ καϋμένο τὸ παιδί;... Σὲ ἱκετεύω, Φερνάνδη, προστάτεψέ το!...

Προστάθησε ν' ἀναστηκωθῆ, μὰ τὸ κεφάλι του ξανάπεσε βαρειὰ στὸ μαξιλάρι κι' ἕνας ματωμένος ἀφρὸς ἔβαψε τὰ χείλη του.

— Βοήθεια!... "Ενα γιατρό!... φώναξε ἡ Φερνάνδη.

Κι' ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα τῆς κάμαρας, ὅπου περίμεναν ὁ Μουρλὸτ κι' ἡ Μαριάννα.

Μὰ τραβήχτηκε ἀμέσως πίσω, γιὰ ν' ἀφίση τὴ μητέρα νὰ τρέξη πρὸς τὸ παιδί της. Φοβότανε τὸν πόνο της, τὴν παράξενη λάμψη τῶν ματιῶν της... Φοβόταν ἐπίσης τὸ γέρο ἐκεῖνο ποὺ προχωροῦσε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ κρεβάτι ὅπου πέθαινε ὁ γυιός του!

Πλησίασε κι' αὐτὴ τὸ Ζύστ. "Επεσε γονατιστὴ κοντά του, μὲ τὰ χέρια τεντωμένα, καὶ τέντωσε τ' αὐτί της γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ τελευταῖο βογγητά του.

"Υστερα δὲν ἄκουσε πιὰ τίποτε!...

'Η μητέρα στράφηκε τότε σ' αὐτήν, ἔσκυψε, τὴν ἄγγιξε στὸν ὦμο καὶ τῆς εἶπε θλιμένα:

— Πέθανε! Σᾶς περίμενε γιὰ νὰ πεθάνη! Πέθανε... πέθανε! Κι' ἐγώ, ἡ μητέρα του, σᾶς καταριέμαι!

— Λυπηθῆτε με! τραύλισε ἡ Φερνάνδη.

— Ναί, σᾶς καταριέμαι, γιατὶ κλέψατε τὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ μου! 'Απ' τὴν ἡμέρα ποὺ σᾶς ἀγάπησε, ἔπαψε πιὰ νἄναι δικός μας. Τοῦ πήρατε τὴν ψυχή του, τὴν καρδιά του, τὴ ζωή του ὁλόκληρη... κι' ἐμεῖς γίναμε σχεδὸν ξένοι γι' αὐτόν!

»'Απ' τὴν ἡμέρα ποὺ σᾶς εἶδε, τὸ παιδί μας, ποὺ γεννήθηκε στὸ ταπεινὸ αὐτὸ σπιτάκι τοῦ δάσους, φιλοδόξησε ν' ἀνεβῆ ὡς ἐσᾶς, νὰ σᾶς φτάσῃ. 'Αγνοοῦσε τότε τὸ ντροπιασμένο παρελθὸν τοῦ πατέρα σας. Δὲν ἤξερε πὼς ὁ σπουδαῖος αὐτὸς κύριος ἦταν ἕνας κλέφτης ἄλλοτε καὶ τώρα ἕνας τοκογλύφος!

»Μὰ ὁ Μουρλὸτ ἤξερε καλὰ τὸ Μέσμερ, τὸν ἔκρινε μὲ τὴν πραγματική του ἀξία, κι' ἐπαναστατοῦσε στὴ σκέψη πὼς μποροῦσε νὰ παντρευτῆ ὁ γυιός του τὴν κόρη ἑνὸς τέτοιου ἀνθρώπου! 'Η τιμὴ κι' ἡ ἀξιοπρέπειά του νίκησαν μέσα στὴν ψυχή του. Ποδοπάτησε ἀλύπητα τὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ του... καὶ σβύστηκαν ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας σας!

»'Η θέλησι τοῦ πατέρα σᾶς χώρισε ἄλλοτε... Σήμερα σᾶς χωρίζει γιὰ πάντα ὁ θάνατος! Τώρα πιὰ συμπληρώθηκε τὸ ὀλέθριο ἔργο σας! Τελείωσε ἕνα φριχτὸ δράμα, μὲ ἀθῶο καὶ μοναδικὸ θῦμα τὸ Ζύστ!

"Ω γαί, σᾶς καταριέμαι!...

'Η Φερνάνδη ἔσκυψε ἀκόμη πιὰ πολὺ τὸ κεφάλι της κι' ἀνατρίχιασε σύγκορμη, ἐνῶ ἡ Μαριάννα συνέχιζε, ἀμείλικτη:

— Πρὶν φύγετε ὅμως ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, πέστε μου ποῦ βρίσκεται τὸ παιδί, ποῦ θὰ μπορέσω νὰ τὸ πάρω! 'Εδῶ, στὸ φτωχικό μας, ὁ γυιὸς τοῦ Ζύστ θὰ βλέπῃ μόνο καλὰ παραδείγματα. Θὰ τοῦ διδάξουμε ἀπὸ νωρὶς τὴν τιμή, θὰ τὸν δόηγήσουμε στὸν ἴσιο δρόμο!...

»"Αν ἔμενε κι' ὁ Ζύστ μαζί μας, θὰ μάθαινε τὴ δουλειὰ τοῦ πατέρα του καὶ θὰ ζοῦσε εὐτυχισμένα μέσ' στὴ μετριότητά του... Καὶ σήμερα δὲ θὰ κειτότανε σ' αὐτὸ τὸ νεκροκρέβατο, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος! Θὰ ἦταν ζωντανὸς καὶ γερός. Καὶ θἄχε κοντά του μιὰ νέα κοπέλλα τῆς τάξεώς μας, γιὰ νὰ τὸν βοηθάσῃ κι' αὐτὴ μὲ τὴ στοργή της στὴ σκληρὴ βιοπάλη!...

— Λυπηθῆτε με! μουρμούρισε ἡ Φερνάνδη, γονατιστὴ πάντα.

— Θέλω τὸ γυιὸ τοῦ Ζύστ, κυρία, τὸ ἀγοράκι ποὺ λάτρευε ὁ γυιός μου!

— Θὰ τὸν πάρετε... θὰ σᾶς τὸν δώσω!

— Καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναδῆτε ποτέ... ποτέ! πρόσθεσε ἡ Μαριάννα. Θὰ μείνῃ κοντά μας καὶ θὰ τὸν κάνουμε ἕνα ἀληθινὸ Μαρτινό!...

»"Α, δὲ θὰ μᾶς ξεφύγη, αὐτός, γιατὶ θὰ τὸν παρακολουθοῦμε συνεχῶς, σὰν τὴ σκιά μας. Θὰ φεύγη μαζὶ μὲ τὸν παππού του τὰ χαράματα καὶ θὰ ξαναγυρίζη τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀνάβουν τὰ πρῶτα ἀστέρια!

»"Ετσι ἔκανε κι' ὁ Ζύστ, ὅταν ἦταν μικρός... Μὰ ὕστερα ἄλλαξαν ὅλα. 'Ο πατέρας του ἔφευγε τότε μονάχος τὸ πρωῒ καὶ γύριζε τὸ βράδυ κατακουρασμένος, μὲ τὴν ψυχὴ βαρειὰ ἀπ' τὴ θλῖψι!».

Τὰ λόγια αὐτὰ χώνονταν μέσ' στὴν καρδιὰ τῆς Φερνάνδης, σὰν πυρωμένα σίδερα. 'Ο Μουρλότ, ἀκίνητος στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ, ἀμίλητος καὶ σκοτεινός, δὲ μποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ τὴ ματιά του ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ Ζύστ. Τὸ ἄσπρο αὐτὸ πρόσωπο, τὰ κλεισμένα γιὰ πάντα μάτια, τὸ στόμα ποὺ διατηροῦσε ἀκόμη τὴν ἔκφρασι τοῦ πόνου, τὸν τρομάζανε...

Θἄθελε νὰ φύγη, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν τραγικὴ ἐκείνη εἰκόνα... νὰ φύγη στὸ δάσος καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ποτὲ πιά. Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ κάνῃ βήμα. "Εμενε ἀκίνητος, σὰν ἄγαλμα τῆς ἀπελπισίας...

'Η Φερνάνδη σηκώθηκε μὲ κόπο καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφτοῦν οἱ δυὸ γέροι. Μόνο ὕστερα ἀπὸ λίγο πρόσεξαν πὼς δὲν βρισκόταν πιὰ ἐκεῖ.

Τότε ἡ μητέρα φώναξε:

— Ἐπιτέλους μείναμε μόνοι μαζί του! "Ηθελε νὰ μᾶς τὸν ξαναπάρη αὐτὴ ἡ γυναῖκα!...

Κι' ἔπεσε πάνω στὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ γυιοῦ της, βογγώντας.

— Ζύστ!... Ζύστ!...

'Η Φερνάνδη ἄκουσε τὶς ἀπελπισμένες αὐτὲς φωνές της, ἀλλὰ συνέχισε τὸ δρόμο της. δίχως νὰ σταματήσῃ.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ. Τὸ ρολόϊ τῆς μικρῆς ἐκκλησίας τοῦ Κουρντεμὰνς χτύπησε ἕξη.

'Ο ἄνεμος δυνάμωνε ὁλοένα, γέμιζε τὸ δάσος μὲ τὸ μουγκρητό του. "Αρχισαν σὲ λίγο νὰ πέφτουν χοντρὲς σταγόνες βροχῆς. "Υστερα ξέσπασε ἕνας ἀληθινὸς κατακλυσμός.

Μὰ ἡ Φερνάνδη φαινόταν ἀδιάφορη γιὰ ὅλα. "Ετρεχε, ἔτρεχε ἴσια, μπροστά, δίχως νὰ νοιάζεται γιὰ τὰ κλαριὰ ποὺ τὴ χτυποῦσαν στὸ πρόσωπο, γιὰ τὶς πέτρες ποὺ ξέσκιζαν τὰ παπούτσια της.

"Εφτασε στὸν πύργο κατὰ τὶς 7. 'Ανέβηκε ἀμέσως στὴν κάμαρά της καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. 'Η Λουΐζα ἔτρεξε ἀμέσως, ἀνήσυχη.

Βλέποντας τὴν κυρία της μουσκεμένη, μὲ τὸ φόρεμα ξεσκισμένο, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη τὴν ἔκπληξί της.

— Φέρε μου ἕνα ροῦχο νὰ φορέσω καὶ πὲς νὰ ἑτοιμάσουν τ' αὐτοκίνητο, τὴ διέταξε ἡ Φερνάνδη. Θὰ φύγουμε ἀπόψε. Θέλω νάχω γυρίσει στὸ Παρίσι αὔριο τὸ πρωΐ... Ξέρεις ποιὰ ὥρα περνάει τὸ τελευταῖο τραῖνο;

— Στὶς 10, κυρία.

— "Εχουμε λοιπὸν τρεῖς ὧρες στὴ διάθεσί μας. Μᾶς φτάνουνε μὲ τὸ παραπάνω... 'Ετοίμασε τὰ βαλίτσα μου.

— Θὰ φᾶτε στὴν κάμαρά σας, κυρία;...

'Ο κύριος κι' ὁ ἀδελφός του σᾶς περίμεναν ὡς τὶς 6½. Τώρα ἔχουν καθήσει στὸ τραπέζι...

— Μὰ νομίζεις πὼς μπορῶ νὰ φάω;... "Ω, δὲν ξέρεις ἐσὺ τὴ φριχτὴ εἴδησι, δὲν ξέρεις τὸ τραγικὸ θέαμα ποὺ εἶδα!...

»'Ο Ζύστ πέθανε!... Πέθανε ὁ παιδικός μου φίλος! Τὸν ἀγαποῦσες καὶ σύ... μὰ δὲν θὰ τὸν ξαναδῆς πιά! Πέθανε, καταλαβαίνεις;... πέθανε! Τὸ λέω σὲ σένα, Λουΐζα, γιατὶ ξέρω πὼς τὸν ἀγαποῦσες καὶ πὼς θὰ τὸν κλάψῃς μαζί μου!

'Η Λουΐζα δὲν ἀπάντησε. Δυὸ δάκρυα ὅμως κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια της.

"Υστερα εἶπε ἤρεμα:

— Θὰ εἰδοποιήσω τὸ σωφὲρ νὰ ἑτοιμάσῃ τ' αὐτοκίνητο καὶ θὰ σᾶς φέρω ν' ἀλλάξετε, κυρία.

— Ναί, πήγαινε... καὶ ξαναέλα γρήγορα. Προπάντων, φύλαξε στὴν πόστα μου καὶ μὴν ἀφίσῃς νὰ μπῆ ἐδῶ μέσα ὁ Βαλωρί!

Μόλις ὅμως εἶχε προφέρει ἡ νέα γυναῖκα αὐτὲς τὶς λέξεις, ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω ἕνα ἐλαφρό, γνώριμο βῆμα. "Ανοιξε ὕστερα ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Λωράν.

—"Α, ἐσεῖς εἴσαστε; εἶπε ἡ Φερνάνδη, ξαναβρίσκοντας τὴν αὐτοκυριαρχία της. Θἀρχόσαστε, βέβαια, νὰ μάθετε νέα...

—'Ασφαλῶς.

—'Ο λοχαγὸς Μαρτινὺ πέθανε, κύριε! πρόφερε ἡ νέα γυναῖκα μὲ παγωμένο τόνο. Εἴσαστε ἄριστος σκοπευτής... μὰ καὶ δολοφόνος μαζί!

Καί, πρὶν προλάβῃ νὰ τὴν κρατήσῃ ὁ Βαλωρί, πέρασε στὴν τουαλέτα της κι' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα.

'Εκεῖνος δὲν τόλμησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Φερνάνδη κι' ἡ Λουΐζα ἔφυγαν γιὰ τὸ Παρίσι, μὲ τὸ τραῖνο τῶν 10.

ΙΔ'

'Ο τραγικὸς θάνατος τοῦ λοχαγοῦ Μαρτινὺ ἔκανε μεγάλο θόρυβο στοὺς στρατιωτικοὺς κύκλους. 'Ο πρόωρος χαμὸς ἑνὸς τέτοιου λαμπροῦ ἀξιωματικοῦ ἀποτελοῦσε πραγματικὴ ἀπώλεια γιὰ τὸ στρατό.

Διάφορες ὑποθέσεις διατυπώθηκαν γιὰ τὰ αἴτια τῆς τραγικῆς αὐτῆς μονομαχίας. 'Η ἀλήθεια ὅμως δὲν ἔγινε γνωστή.

Οἱ δημοσιογράφοι ρώτησαν τὸ Βαλωρὶ —ποὺ εἶχε ξαναγυρίσει στὸ μέγαρο Μέσμερ—ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ μάθουν τίποτε τὸ συγκεκριμένο.

'Ασχολήθηκε ἐπίσης μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι κι' ἡ Δικαιοσύνη. 'Ο ἀνακριτὴς κάλεσε τὸ Βαλωρὶ καὶ τοῦ ζήτησε πληροφορίες. Οὔτε κι' αὐτὸς ὅμως μπόρεσε ν' ἀνακαλύψη τὸ παραμικρό.

Πάντως, οἱ μάρτυρες δήλωναν κατηγορηματικὰ πὼς ἡ μονομαχία εἶχε γίνει κανονικὰ καὶ μ' ὅλους τοὺς τύπους.

Στὸ τέλος, ἐπενέβη ὁ Μέσμερ καὶ φρόντισε νὰ λήξη πιὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία καὶ νὰ μὴ ξαναγίνη λόγος.

Δυὸ βδομάδες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ζύστ, τὸ δρᾶμα ἐκεῖνο εἶχε σχεδὸν ξεχαστῆ. "Εν ἄλλο—ἀπ' τὰ τόσα ποὺ συμβαίνουν στὸ Παρίσι—ἀπασχόλησε τὴν κοινὴ γνώμη. Καὶ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Ζύστ διατηρήθηκε μονάχα στὴ μνήμη τῶν φίλων τοῦ δυστυχισμένου ἀξιωματικοῦ.

'Ο Βαλωρὶ κι' ἡ Φερνάνδη ἐξακολούθησαν νὰ συχνάζουν στοὺς κοσμικοὺς κύκλους, ὅπως καὶ πρίν. "Οταν γύριζαν ὅμως στὸ σπίτι τους, γίνονταν δυὸ ξένοι.

"Ενα βαθὺ μῖσος τοὺς χώριζε γιὰ πάντα. Τὸ αἷμα τοῦ Ζύστ εἶχε ἀνοίξει μιὰν ἄβυσσο ἀνάμεσά τους.

Κάθε ἄλλος στὴ θέσι τοῦ Βαλωρὶ θἄφευγε, θ' ἄφινε γιὰ πάντα αὐτὸ τὸ σπίτι. Μὰ ἐκεῖνος, δυνατὰ ἐρωτευμένος πάντα, ἔμενε κοντὰ στὴ γυναῖκα αὐτή, ποὺ δὲν σκεπτότανε παρὰ τὴν ἐκδίκησι... 'Η Φερνάνδη ἔπαιζε μὲ τὴν καρδιά του, ὅπως ἡ γάτα μὲ τὸ ποντίκι, πρὶν τὸ πνίξη. Εἶχε σκεφτῆ ἐπανειλημμένως νὰ ζητήσῃ διαζύγιο, ἀλλὰ τὴν ἐμπόδιζε ὁ φόβος πὼς ὁ Λωρὰν ἦταν ἱκανὸς νὰ διαλαλήσῃ τότε τὸ ντροπιασμένο μυστικὸ τοῦ πατέρα της!...

"Εκανε λοιπὸν παραχωρήσεις μπροστὰ στὸν κόσμο. "Εδινε σχεδὸν στὸ Βαλωρὶ τὴν ψευδαίσθησι πὼς κόντευε νὰ τὸν συχωρέσῃ. Μά, μόλις βρισκότανε μόνη μαζί του, στὸ σπίτι τους, τὸν ἀπόφευγε καὶ τοῦκλεινε ἀμείλικτα τὴν πόρτα της.

'Ωστόσο, δὲν ἔζησε τὴν ἐλευθερία της. 'Ο Βαλωρὶ παρακολουθοῦσε κάθε κίνησί της. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ πάνε χωρὶς τὸν ἀστυνόμο Μπερτί.

Στοὺς δυὸ μῆνες ποὺ ἀκολούθησαν μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ζύστ Μαρτινύ, ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της σὰν φυλακισμένο. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ βγῆ ἀπ' τὸ μέγαρο, χωρὶς νὰ τὴν κατασκοπεύσουν, ἄλλοτε ὁ ἴδιος ὁ Λωρὰν κι' ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι τοῦ 'Αρλέφ.

"Εγραψε πολλὲς φορὲς στὴ Μαντελίν, πάντα ὅμως τὰ γράμματά της μείνανε δίχως ἀπάντησι.

Τέλος, τρομαγμένη ἀπ' αὐτὴ τὴ σιωπή, ἀποφάσισε νὰ πάη ὁπωσδήποτε στὸ Σενεδιέρ.

"Ενα πρωΐ, πολὺ νωρίς, πρὶν ἀκόμη σηκωθῆ ὁ Βαλωρί, ντύθηκε βιαστικά, βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι, πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ πῆγε στὸ σταθμὸ τῆς Βαστίλλης. "Εβγαλε εἰσιτήριο κι' ἀνέβηκε στὸ τραῖνο.

"Εφτασε κατὰ τὶς 7 στὸν προορισμό της. Πῆρε μὲ τὰ πόδια τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο ἀπ' τὸ σταθμό.

"Ηταν ἕνα ζεστὸ πρωϊνό. 'Ο ἥλιος ἔλαμπε. Μὰ ἡ Φερνάνδη ἔνοιωθε τὴν ψυχή της κατασκότεινη ἀπ' τὴ θλῖψι.

Σταματοῦσε κάθε τόσο, γύριζε πίσω καὶ κύτταζε γύρω της, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν τὴν παρακολουθοῦσε κανείς.

'Ο δρόμος ἦταν σχεδὸν ἔρημος ἀκόμη, αὐτὴ τὴν ὥρα. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μερικοὺς χωρικούς, ποὺ πήγαιναν στὸ παζάρι.

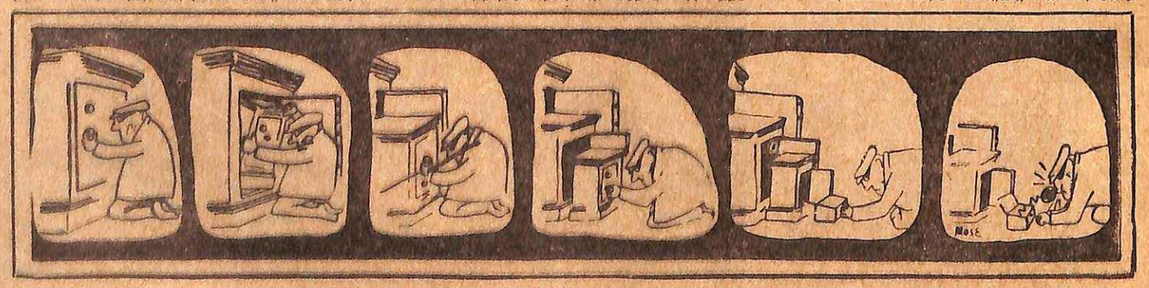
Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Βαλωρὶ δὲν εἶχε ἀντιληφτῆ τὴν ἔξοδό της. Κι' ὁ ἄνθρωπος τοῦ 'Αρλέφ, ξέροντας πὼς δὲν ἔβγαινε ποτὲ τόσο νωρὶς ἡ Φερνάνδη, δὲν εἶχε πάρει ἀκόμη τὴ θέσι του.

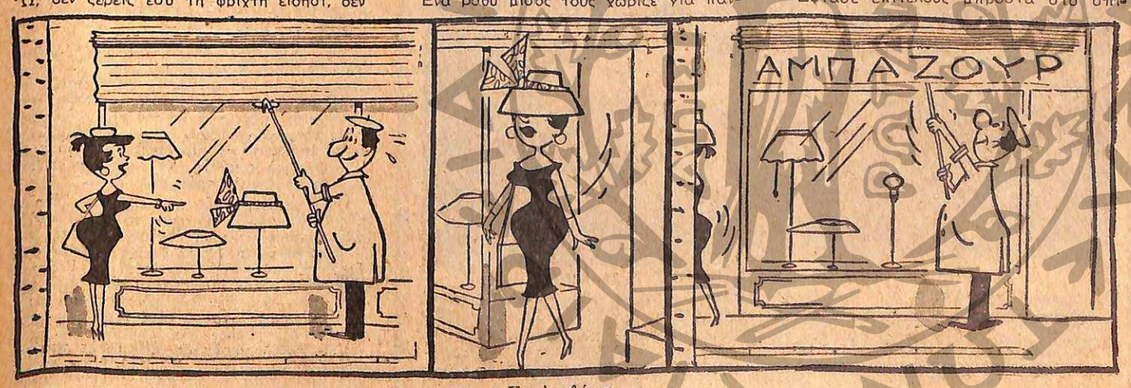
'Η νέα γυναῖκα λαχταροῦσε νὰ σφίξη στὴν ἀγκαλιά της τὸ Μπερτί. Συγχρόνως ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴ σιωπὴ τῆς Μαντελὶν κι' ἡ καρδιά της ντυπούσε μ' ἀγωνία.

Μιὰ ἐξήγησι μονάχα μποροῦσε νὰ δώσῃ: "Ισως ἡ Μαντελὶν ἦταν ἄρρωστη κι' ἀνίκανη νὰ γράψη. "Ισως δὲν εἶχε θελήσει ν' ἀναθέσῃ σὲ κανένα νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ Φερνάνδη γιὰ τὴν ἀρρώστειά της. Θἄχε μάθει, ἀσφαλῶς, τὸ θάνατο τοῦ Ζύστ κι' εἶχε ἀρρωστήσει ἀπ' τὴ λύπη της!

Σ' αὐτὴν τὴν ψυχικὴ κατάστασι βρισκόταν, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνεβαίνῃ τὸ δρόμο τοῦ Σενεδιέρ.

"Εφτασε ἐπιτέλους μπροστὰ στὸ σπι-

τάκι με τὰ τριαντάφυλλα, ὅπου εἶχε ἀφίσει, πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες, τὴ Μαντελὶν καὶ τὸ Μπερτί, ἡσυχους καὶ σχεδὸν εὐτυχισμένους.

Σταμάτησε γιὰ μερικὲς στιγμές, ἀναποφάσιστη καὶ ταραγμένη. Ὕστερα ἔσπρωξε τὴν καγκελλόπορτα, διέσχισε τὸ μικρὸ κῆπο καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Τὴ βρῆκε ἀνοιχτή. Μπῆκε στὸ σπίτι. Δὲν εἶδε κανένα στὸ χώλ, οὔτε καὶ στὴν τραπεζαρία. Ἀπόλυτη σιωπὴ ἁπλωνόταν παντοῦ.

Ἔνοιωσε ἕνα ὀδυνηρὸ σφίξιμο στὴν καρδιά.

— Μαντελίν!... Μπερτί!... φώναξε.

Καμμιὰ ἀπάντησι...

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα τρόμαξε. Ὤρωσε πρὸς τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς Μαντελίν. Τὴ βρῆκε κλειστή, κλειδωμένη.

Μέσα ὅμως ἀπ' τὴν κάμαρα αὐτὴ τῆς ἀπάντησαν τώρα κάτι πνιγμένοι λυγμοί, ποὺ πλησιάζανε ἀργὰ στὴν πόρτα. Τὸ κλειδὶ ἔτριξε στὴν κλειδαριά, ἡ πόρτα ἄνοιξε... καὶ παρουσιάστηκε ἡ Μαντελίν.

Μὰ δὲν ἦταν πιὰ ἡ Μαντελίν, αὐτή! Ἦταν ἡ σκιά της... Τὸ πρόσωπό της, σκαμένο ἀπ' τὸν πόνο, εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ κεριοῦ. Τὰ μάτια της γυάλιζαν ἀπ' τὸ πυρετὸ κι' ἔδιναν μιὰ τραγικὴ ἔκφρασι στὴ φυσιογνωμία της.

— Ὁ Μπερτί;... Ὁ Μπερτί;...

Ἀκίνητη, στὸ μισοσκότεινο δωμάτιο μὲ τὰ κλειστὰ φῶτα παντζούρια, ἡ Φερνάνδη δὲν κατόρθωνε νὰ προφέρη παρὰ τὸ ὄνομα αὐτό:

— Ὁ Μπερτί;... Ὁ Μπερτί;...

Καὶ κύτταζε γύρω της μ' ἀγωνία, ἀναζητῶντας τὸ παιδί της.

— Ἀλλοίμονο!... τραύλισε ἡ Μαντελίν. Δὲν εἶναι πιὰ ἐδῶ ὁ Μπερτί!... Ἕνα πρωΐ, πῆγε νὰ παίξη μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ... καὶ δὲν ξαναγύρισε πιά! Ρώτησα τὰ παιδιά, τοὺς γείτονες... Μὰ κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ μὲ πληροφορήση!

»Ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, τὸν γυρεύω, δίχως νὰ τὸν βρίσκω! Στὸ τέλος, ἀποφάσισα νὰ πεθάνω! Κλείστηκα σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα, καὶ θὰ πέθαινα ἂν δὲν ἐρχόσοστε!

— Μπερτί!... Μπερτί! φώναζε ἡ μητέρα σὰν τρελλή.

— Τὸν φώναζα κι' ἐγώ, ἀμέτρητες φορές, στὸ δάσος, στὰ χωράφια, στὴν ὄχθη τοῦ Μάρνη, Ὧρες ὁλόκληρες, μέρα καὶ νύχτα, ἔμεινα κοντὰ στὸ ποτάμι, νομίζοντας διακῶς πὼς ἄκουγα παιδιάστικα κλάματα μέσ' ἀπ' τὸ νερό... Μὰ τίποτα... τίποτα...

»Ὦ, τί νύχτες πέρασα, στὴ σιωπὴ καὶ στὴν ἐρημιὰ τοῦ δάσους!... ὧρες τραγικές, ποὺ θὰ τὶς θυμᾶμαι πάντα!

»Ἀδύνατον νὰ καταλάβετε πόσο ὑπόφερα, Φερνάνδη! Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν ἡ χαρά μου, τ' ἀγαποῦσα σὰν νᾶταν δικό μου... καὶ ξαφνικὰ μοῦ τ' ἁρπάξανε!

»Ποιός μοῦ τὸκλεψε; Δὲν τὸν ξέρω... Μὰ κάτι μοῦ λέει πὼς εἶναι δουλειὰ τοῦ Βαλωρί.

Ἡ Φερνάνδη εἶχε σωριαστῆ τώρα σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἔκλαιγε μὲ λυγμοὺς ποὺ τὴ συγκλόνιζαν ὁλόκληρη. Βραχνὲς φωνὲς ξέφευγαν ἀπ' τὰ χείλη της.

Τέλος, εἶπε ἀγρια:

— Ναί, ὁ Βαλωρὶ μοῦκλεψε τὸ παιδί μου, γιὰ νὰ συμπληρώση τὴν ἐκδίκησί του! Πληρώνω ἀκριβὰ τὴν περιφρόνησι ποὺ τοῦδειξα!

»Θἄπρεπε νὰ τὸ περιμένω καὶ νὰ πάρω τὰ μέτρα μου! Θἄπρεπε νὰ στείλω τὸ Μπερτὶ κάπου ἀλλοῦ, μακρυά, πολὺ μακρυά... Μὰ ἀγνοοῦσα πὼς ὁ Βαλωρὶ ἤξερε τὸ μυστικό μου... Δὲν μοῦ εἶχε κάνει ποτὲ λόγο γι' αὐτό! Ἔκανε κρυφὰ τὴ δουλειά του. Οἱ ἄνθρωποί του, οἱ ἴδιοι ποὺ ἀνακάλυψαν τὸ σπίτι τοῦ Ζύστ, στὶς Βερσαλλίες, βρήκανε κι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ καταφύγιο κι' ἀπαγάγανε τὸ Μπερτί!

Ἡ Μαντελὶν εἶχε καθήσει στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ της, μὲ τὸ κεφάλι μέσ' στὰ χέρια της, κι' ἔκλαιγε ἀπελπισμένα.

—"Ἂν δὲν ἐρχόμουνα, θὰ πέθαινες! πρόσθεσε ἡ Φερνάνδη. Θὰ μ' ἄφινες μονάχη στὴν ἀγωνία μου... Ἦταν κακὸ αὐτὸ ποὺ ἤθελες νὰ κάνης, Μαντελίν. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀπελπίζεσαι ἔτσι!

»Ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον. Ἂν ζῆ ὁ Μπερτί, θὰ ξαναγυρίση μιὰ μέρα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ναί, θὰ ξαναγυρίση. Ἐχεις λοιπὸν καθῆκον νὰ μείνης ἐδῶ... καὶ νὰ περιμένης!

— Δὲν ἐλπίζω πιὰ... δὲ θὰ ξαναδῶ ποτὲ τὸ Μπερτί!

— Θὰ ξανάρθη, εἶπε σοβαρὰ ἡ Φερνάνδη. Τὸ προαισθάνομαι, θὰ ξανάρθη!

— Θὰ τὸν περιμένω λοιπὸν ἐδῶ...

— Ναί, μεῖνε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Μὰ μὴ μιλήσης σὲ κανένα... προπάντων στὴν ἀστυνομία. "Οχι, δὲν πρέπει ν' ἀνακατευτῆ ἡ ἀστυνομία στὶς ὑποθέσεις μας... Ἀλλοιῶς, θἄμουν χαμένη! Θὰ μιλοῦσε τότε ὁ Βαλωρί, θὰ φανέρωνε τὸ μυστικὸ τῆς κλοπῆς ποὺκανε ἄλλοτε ὁ πατέρας μου... κι' ἐγὼ θὰ πέθαινα ἀπὸ ντροπὴ κι' ἀπελπισία!

—'Ησυχάστε, Φερνάνδη, δὲν πρόκειται ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου. "Αν τυχὸν ἀποφήσουν οἱ γείτονες ποὺ δὲ θὰ βλέπουνε πιὰ τὸ Μπερτί, θὰ τοὺς πῶ πὼς τὸν πῆραν κοντά τους οἱ γονεῖς του. Ἔτσι, δὲ θὰ γίνη περισσότερη κουβέντα γιὰ τὴν ἀπουσία του.

— Μοῦ ὑπόσχεσαι λοιπὸν νὰ ζήσης;

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι...

— Μοῦ τ' ὁρκίζεσαι;

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι...

— Φεύγω λοιπὸν ἥσυχη. Ἀρεβούαρ, Μαντελίν. Θἄρχωμαι συχνὰ νὰ σὲ βλέπω.

Κι' ἡ Φερνάνδη ἔφυγε. Γύρισε μὲ τὸ τραῖνο στὸ Παρίσι καὶ πῆγε ἀμέσως στὸ μέγαρο τοῦ Βουλεβάρτου Μαλέρμπ.

Ὁ Βαλωρὶ περίμενε τὸ γυρισμό της, κρυμμένος πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες τοῦ παραθύρου τῆς κάμαρός του.

Ὅταν τὴν εἶδε νὰ ἔρχεται, δὲν παρουσιάστηκε καθόλου.

Μονάχα στὴν τραπεζαρία βρέθηκαν ἀντιμέτωποι, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Δὲν ἔκανε κανεὶς τους ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν πρωϊνὴ ἔξοδο τῆς Φερνάνδης.

Ἡ νέα γυναῖκα εἶχε ξαναβρῆ τὴν αὐτοκυριαρχία της. Τοῦ κάκου προσπάθησε ὁ Βαλωρὶ νὰ διαβάση στὸ πρόσωπό της τὰ ὀδυνηρὰ συναισθήματά της. Ἡ σοβαρὴ φυσιογνωμία της ἔμεινε ἀπαθής, ἡ ματιά της ἀδιάφορη...

ΓΕ'.

Μερικοὺς μῆνες ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ γεγονότα, μιὰ σκηνὴ ἄλλους εἴδους συνέβαινε στὸ οἰκοτροφεῖο τῶν ἀδελφῶν Ζουλιάν, στὸ Ζουανβίλ.

Οἱ δυστυχισμένες αὐτὲς εἶχαν ἀποτύχει στὴν ἐπιχείρησι ποὺ εἶχαν δημιουργήσει μὲ τὶς μικρὲς οἰκονομίες τους. Τὶς εἶχε καταστρέψει ὁ συναγωνισμὸς τῶν μεγάλων παρθεναγωγείων καὶ τῶν σχολῶν κολογραιῶν.

Οἱ μαθήτριές τους ἀραίωναν ὁλόενα. Τὸ νοῖκι τους ἔμενε ἀπλήρωτο, κι' ὁ σπιτονοικοκύρης τὶς ἀπείλησε μὲ ἔξωσι.

Ἕνας θεῖος τους, ποὺ εἶχε ἔρθει στὸ Παρίσι ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὶς δῆ, τοὺς πρότεινε τότε νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ πουληθῆ σὲ καλὴ τιμὴ ἕνα ἰδιωτικὸ σχολεῖο. Κι' αὐτὲς δέχτηκαν τὴ λογικὴ ἐκείνη πρότασι.

Τοὺς στενοχωροῦσε μονάχα τὸ ζήτημα τῆς Κολινέτ. Τί θἄκαναν τὸ παιδὶ αὐτό, ποὺ κόντευε νὰ γίνη ἑφτὰ χρονῶν;...

Τοῦ κάκου ἡ Ναταλὶ εἶχε γράψει στὴ διεύθυνσι ποὺ τῆς εἶχε ἀφίσει ὁ Βαλωρί. Δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι ἀπ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο—ποὺ δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ πιά, μετὰ τὴν τυχαία συνάντησί τους στὴ στάσι τῶν λεωφορείων τῆς ὁδοῦ Ντρουό.

Ἡ Ἀνζὲλ γκρίνιαζε, δὲν ἤθελε πιὰ νὰ κρατήση τὴν Κολινέτ. Ἡ ἀδελφή της ἔκαμε μιὰ τελευταία προσπάθεια: Πῆγε μόνη της στὴ διεύθυνσι ποὺ εἶχε δώσει ὁ Βαλωρί. Ἐκεῖ ὅμως πείσθηκε ἐπιτέλους πὼς τὴν εἶχε ἐξαπατήσει ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος.

Τότε οἱ δυὸ ἀδελφὲς συμφώνησαν πὼς ἔπρεπε ν' ἀπαλλαγοῦν τὸ γρηγορώτερο ἀπ' τὴν Κολινέτ.

Πρὶν πάρουν ὅμως μιὰ ὁριστικὴ ἀπόφασι, ἀποφάσισαν νὰ ζητήσουν τὴ συμβουλὴ τοῦ θείου τους ἀπ' τὴ Ρουμανία. Τὸν κάλεσαν λοιπὸν νὰ φάη ἕνα βράδυ στὸ Ζουανδίλ.

Ἡ Κολινὲτ πῆρε μέρος στὸ οἰκογενειακὸ ἐκεῖνο δεῖπνο. Ἦταν ἄλλωστε ἡ μοναδικὴ πιὰ οἰκότροφος.

Καθότανε σὲ μιὰ καρέκλα λίγο ψηλή, στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ. Ἦταν χλωμὴ καὶ σκυθρωπὴ κι' ἔτρωγε ἀνόρεχτα.

Ἐδῶ καὶ πολλὲς μέρες, καταλάβαινε καλὰ πὼς προετοιμαζότανε κάτι τὸ σοβαρό, ἀλλ' ἀνεξήγητο γι' αὐτήν... Ἡ δυστυχία ὅμως εἶχε ὡριμάσει πρόωρα τὴν ἀντίληψί της, κι' ἔτσι δὲ δυσκολεύτηκε νὰ μαντέψη πὼς ἐπρόκειτο γι' αὐτὴ τὴν ἴδια... Κατάλαβε ἐπίσης πὼς ἦταν ἕνα ἐμπόδιο γιὰ τὶς δυὸ ἀδελφές, ποὺ γίνονταν ὁλοένα πιὸ στρυφνὲς κι' ἀπότομες μαζί της.

Δὲν τολμοῦσε σχεδὸν νὰ τὶς κυττάξη. Μιὰ σκέψι στριφογύριζε μέσ' στὸ παιδικὸ κεφαλάκι της:

«Τί θὰ γίνω, ποῦ θὰ πάω, ὅταν ἀδειάση αὐτὸ τὸ σπίτι;»

Γιατὶ ἤξερε πὼς θὰ πουλιόνταν σὲ λίγο ὅλα τὰ ἐπιπλα...

Ἀπὸ τότε ποὺ βρισκόταν στὸ Ζουανδίλ, μὲ τὶς δυὸ στρυφνὲς γεροντοκόρες, ἡ μικρούλα δὲ γελοῦσε πιά. Ἔμενε μέρες ὁλόκληρες κλεισμένη στὸν ἑαυτό της, ἀμίλητη. Τὴν ἀπασχολοῦσε νύχτα καὶ μέρα ἡ σκέψι ἂν θὰ ξανάβλεπε ποτὲ τὴ μητέρα της, ἂν θὰ ξαναγύριζε κοντά της.

Καὶ τώρα μιὰ ἐλπίδα βλάστανε στὸ παιδικό της κεφαλάκι. Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της:

«Θὰ μ' ἀφίσουν ἐδῶ ὁλομόναχη. Θὰ μπορέσω τότε νὰ φύγω, νὰ πάω μακρυά, πολὺ μακρυά... καὶ θὰ ξαναβρῶ τὴ μαμά μου!»

Στὴ σκέψι αὐτή, μιὰ λάμψι χαρᾶς φώτισε τὰ μάτια της κι' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο ἄνθισε στὸ στοματάκι της.

Ὁ θεῖος ἀπ' τὴ Ρουμανία, ποὺ ἔτυχε νὰ τὴν κυττάζη ἐκείνη τὴ στιγμή, παρατήρησε κάτι τῆς εἶπε μὲ τόνο λίγο νευριασμένο:

— Τί σκέπτεσαι, μικρή;... Γιατὶ δὲν γελᾶς ποτέ σου, ἐσύ;

Ἡ Κολινὲτ δὲν ἀπάντησε. Οὔτε κι' ἄλλαξε ὕφος.

— Εἶναι κακότροπη, σὰν ἀρκούδα, εἶπε ἡ Ναταλία.

— Καλὰ θὰ κάνετε νὰ τὴν ξεφορτωθῆτε, πρότεινε ὁ θεῖος. Ὦ, δὲ σᾶς λέω νὰ τὴν πετάξετε στὸ δρόμο... ὄχι, καθόλου! Μὰ ὑπάρχει καὶ τὸ ὀρφανοτροφεῖο...

— Τὸ ἔχουμε σκεφθῆ κι' ἐμεῖς, ἀπάντησε ἡ Ἀνζίλ.

«Τὸ ὀρφανοτροφεῖο!» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της ἡ Κολινέτ, μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια ἀπ' τὴν ἔκπληξι.

Δὲν καταλάβαινε τί ἦταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, μὰ τὸ φοβόταν ἀόριστα. Ἕνα ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα τάραζε τὰ χέρια της, τὰ μικρά της χεράκια, ἄσπρα σὰν τὸ κερί.

— Ἄ, δὲν ξέρεις τί εἶναι τὸ ὀρφανοτροφεῖο; τῆς εἶπε ὁ θεῖος, πιὸ μαλακά. Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω λοιπὸν μὲ δυὸ λόγια, γιὰ νὰ μὴ τρομάξης ὅταν βρεθῆς ἐκεῖ. Τόχουνε φτιάξει γιὰ τὰ φτωχὰ κι' ἐγκαταλελειμένα παιδιὰ σὰν ἐσένα, ποὺ δὲν ἔχουνε γονεῖς. Ἐσὺ εἶσαι μονάχη στὸν κόσμο. Κανεὶς δὲ θἀσθῆ ποτὲ νὰ σὲ ζητήση... Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, σ' ἔφερε ἐδῶ ἕνας κύριος, κι' ὕστερα ἔφυγε ἀμέσως. Δίχως κἂν νὰ πληρώση... καὶ δὲν ξαναφάνηκε.

»Οἱ ἀνηψιές μου δὲν μποροῦνε πιὰ νὰ σὲ κρατήσουνε. Ἀποφασίσαμε λοιπὸν νὰ σὲ παραδώσουμε στὸ ὀρφανοτροφεῖο. Θὰ μείνης ἐκεῖ ὡς τὰ 21 χρόνια σου. Θὰ μάθης μιὰ τέχνη καὶ θὰ μπορῆς νὰ κερδίζης μιὰ χαρὰ τὸ ψωμί σου.

Τὰ ὡραῖα ματάκια τῆς Κολινὲτ βουρκώσανε. Ἔπνιξε ἕνα λυγμό. Ὕστερα σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι κι' ἔφυγε.

Ἡ Ναταλία τὴ λυπήθηκε, γιατὶ ἦταν καλὴ κατὰ βάθος, καὶ τῆς φώναξε:

— Ἔλα, δῶ, μικρούλα μου! Δὲ θὰ σὲ στενοχωρήση πιὰ ὁ θεῖος... Βλέπεις, πρέπει νὰ κυττάξουμε πῶς θὰ σὲ τακτοποιήσουμε. Ἐμεῖς θὰ φύγουμε ἀπ' τὸ Ζουανδίλ, καὶ δὲ μπορεῖς βέβαια νὰ μείνης ὁλομόναχη σ' ἕνα τόπο ποὺ δὲν ξέρεις κανένα.

Ἡ Κολινὲτ δὲν ἀπάντησε. Ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της, ἀμίλητη.

— Μᾶς θύμωσε, εἶπε ἡ Ἀνζίλ.

—"Εχει λογικὴ κοριτσιοῦ δεκαπέντε χρόνων, παρατήρησε ἡ Ναταλία. Τὰ καταλαβαίνει ὅλα... Ἄ, ἡ καϋμενούλα!

— Δὲν μπορεῖτε ὡστόσο νὰ τὴν πάρετε μαζί σας στὴ Ρουμανία, εἶπε ὁ θεῖος. Ἐγὼ δὲν συμφωνῶ... Ἄλλωστε, αὐτὴ ἡ μικρὴ εἶναι μιὰ ἄγνωστη γιὰ σᾶς. Δὲν ξέρετε κἂν ἀπὸ ποῦ κρατάει ἡ σκούφια της!

— Τί τὰ θέλετε, θεῖε μου, ἡ σκέψι πὼς θὰ χωριστῶ ἀπ' τὴν Κολινὲτ μοῦ πληγώνει τὴν καρδιά...

Κι' ἡ Ναταλία, ποὺ δὲν ἔκλαιγε συχνά, σκούπισε ἕνα δάκρυ.

Ἡ Ἀνζὲλ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της, κύτταξε τὴν ἀδελφή της μὲ θυμὸ καὶ εἶπε ξερά:

—'Η Ναταλία φταίει γιὰ ὅλα! "Αν εἶχε πάρει πληροφορίες γιὰ τὸ μυστηριῶδη ἐκεῖνο ἄνθρωπο ποὺ μᾶς ἔφερε τὴν Κολινέτ, δὲ θὰ βρισκόμαστε τώρα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο! Τῆς ἄξιζε λοιπὸν ὅ,τι ἔπαθε, καὶ δὲν τὴ λυπᾶμαι καθόλου.

»Ὅσο γιὰ τὴ μικρή... αὔριο κι' ὅλας θὰ φύγη ἀπὸ δῶ. Βαρέθηκα πιὰ ἐγὼ νὰ τἄτζω τὰ ξένα παιδιά!...

Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ θεῖος ἔφυγε. Ὅταν ἔμειναν μόνες, οἱ δυὸ ἀδελφὲς ἀνέβηκαν στὴν κάμαρα τῆς Κολινέτ, γιὰ νὰ δοῦν τί γινότανε.

Ἡ μικρὴ ἀγρυπνοῦσε, μὲ τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο στὸ παράθυρο, καὶ φαινόταν βυθισμένη σὲ σκέψεις.

— Πρέπει νὰ σοῦ κλείσω τὸ παράθυρο γιατὶ θὰ κρυώσης, τῆς εἶπε ἡ Ναταλία. Εἶναι ὥρα ἀλλωστε νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς.

Τὸ κοριτσάκι ὑπάκουσε, ὅπως ἔκανε συνήθως. δίχως νὰ πῆ λέξι. Πλάγιασε στὸ κρεβάτι του.

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς πῆγαν στὶς κάμαρές τους, κι' ὅλο τὸ σπίτι βυθίσθηκε στὴ σιωπή.

Κανεὶς θόρυβος δὲν τραβοῦσε πιὰ τὴν προσοχὴ τῆς μικρούλας, ποὺ ἔμεινε ἄγρυπνη γιὰ πολὺ ἀκόμη. Ὕστερα τὰ μάτια της κλείσανε σιγὰ σιγά... κι' ἤρθε ὁ ὕπνος μὲ τὰ ὄνειρα.

Ὀνειρεύτηκε τὴ μητέρα της, τὸ σπίτι τοῦ Κάπ-ντ' Αἴλ ὅπου τὴν εἶχαν κλείσει, τὴ γαλανὴ θάλασσα μὲ τ' ἀσημένια κυματάκια καὶ τοὺς γλάρους μὲ τ' ἄσπρα τους στῆθια...

Ξαναζήσε στὸν ὕπνο της ὅλη τὴν περσινὴ ζωή. Τὸ ταξεῖδι της στὴ θάλασσα, μὲ τὸ μεγάλο πλοῖο ποὺ ἄφινε πίσω του ἕνα ἀφρισμένο αὐλάκι. Τὸ φτάσιμό της στὴ Μασσαλία, τὴ μεγάλη ἐκείνη πόλι, γεμάτη αὐτοκίνητα καὶ θόρυβο. Τὴ διαδρομὴ μὲ τὸ σιδηρόδρομο ἀπ' τὴ Μασσαλία στὴ Νίκαια, καὶ τέλος τὸ ταξεῖδι της μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ σκονισμένο δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ Κάπ-ντ' Αἴλ, περνώντας δίπλα στὴν ἤσυχη κι' ὡραία θάλασσα...

Ξύπνησε ξαφνικά... καὶ τῆς φάνηκε πὼς ἔνοιωθε ἀκόμη νὰ τὴ σφίγγουνε δυὸ χέρια —τὰ χέρια τῆς μητέρας της, ποὺ τὴν εἶχε τραβήξει μέσ' στὴν ἀγκαλιά της. Τῆς φάνηκε πὼς αἰσθανόταν ἀκόμη τὴ γλύκα τοῦ φιλιοῦ της.

Σηκώθηκε καὶ τὴ φώναξε, σιγανά:

— Μαμᾶ!... μαμᾶ!...

Τὸ μαγικὸ ἐκεῖνο ὄνειρο ἦταν τόσο γεμᾶτο ἀλήθεια, γιὰ τὴν καρδούλα της ποὺ τὴν εἶχαν πληγώσει κι' ὅλας βαρειὰ οἱ πρῶτες πίκρες τῆς ζωῆς, ὥστε τῆς φάνηκε πὼς βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ ἡ μητέρα της... πὼς τὴν περίμενε στὸ δρόμο, ἀνοίγοντάς της τὴν ἀγκαλιά της.

—"Ερχομαι, μαμᾶ, ἔρχομαι! ψιθύρισε, εὐτυχισμένη.

Ντύθηκε βιαστικά. Κατέβηκε σιγὰ-σιγὰ τὴ σκάλα, ἀκολούθησε ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο κι' ἔφτασε στὴν ἐξώπορτα.

Τί καλά! Τὸ κλειδὶ βρισκόταν πάνω στὴν κλειδαριά!

Τὸ γύρισε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Μαμᾶ! ψιθύρισε πάλι.

Περιπλανήθηκε λίγο στὸν κῆπο μὲ τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ γεράνια, φάγνοντας γιὰ τὸ κλειδὶ τῆς καγκελλόπορτας. Μὰ δὲν τὄβρισκε πουθενά.

Ξαφνικὰ θυμήθηκε μὲ τρόμο πὼς συνήθιζε ἡ Ναταλία νὰ τὸ παίρνη κάθε βράδυ στὴν κάμαρά της.

— Μαμᾶ... μαμᾶ... βοήθησέ με! μουρμούρισε κλαίγοντας.

"Εξαφνα, σὰν νᾶχε ἀκούσει ἡ μητέρα της αὐτὴ τὴν ἱκεσία της, ἡ Κολινὲτ θυμήθηκε ὅτι, στὸ βάθος τοῦ κήπου, ὁ μαντρότοιχος εἶχε μισογκρεμιστῆ πρὶν ἀπὸ λίγες βδομάδες. "Ετρεξε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη χαρά, σκαρφάλωσε στὶς πέτρες καὶ βρέθηκε σὲ λίγο ἔξω, ἐλεύθερη...

Ὁλόγυρα ἁπλώνονταν χωράφια σπαρμένα μὲ σιτάρι, ἕτοιμο πιὰ γιὰ θέρισμα... καὶ πιὸ πέρα τὸ ποτάμι κυλοῦσε τὰ νερά του, ἥσυχα καὶ λαμπερὰ σὰν κρύσταλλο.

Τὸ παιδὶ δὲν στάθηκε καθόλου νὰ κυτάξη αὐτὸ τὸ κοιμισμένο τοπίο. Ἡ βαρειὰ σιωπὴ τὸ τρόμαξε. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε σὰν νὰ πήγαινε νὰ σπάση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ρεμπέτικοι Καϋμοί

Τὰ διφορούμενα

Αὐτὰ τὰ διφορούμενα
ἀλλοῦ ἀντε καὶ πέστα,
καὶ στὰ καλὰ καθούμενα
μὴ θέλης καὶ τὰ ρέστα.

★

Μὲ δίχως προηγούμενα
ζητᾶς νὰ μ' ἀπολύσης
κι' αὐτὰ τὰ διφορούμενα
ἀλλοῦ νὰ τὰ πούλησης.

★

"Αν θὲς ἐσύ, τραβιόμαστε'
κι' ἂν δὲ γουστάρης, σπᾶμε.
Μ' ἂς μὴν κοροϊδευόμαστε
καὶ πονοκεφαλᾶμε.

★

Κι' ἂν ἔχης προηγούμενα,
νὰ μοῦ τὰ καθαρίσης,
κι' αὐτὰ τὰ διφορούμενα
στὴ μπάντα νὰ τ' ἀφίσης.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΑΣΕ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΕΝΑΝ ΚΑΡΧΑΡΙΑ 20 ΚΙΛΩΝ

Ἡ κυρία Ντίνα Σαβινέλλι ἀπὸ τὸ Μιλάνο μπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται πὼς εἶναι ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἐπέτυχε νὰ πιάση ἕνα καρχαρία 20 κιλῶν. Ὁ σύζυγος τῆς κυρίας αὐτῆς εἶναι μανιώδης ψαρᾶς καὶ δὲν ἄργησε νὰ μεταδώση τὴ μανία του αὐτὴ στὴ γυναῖκα του ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ τώρα σ' ὅλες του τὶς ἐξόδους. Ὁ κύριος Σαβινέλλι ἐδήλωσε πὼς βρισκόταν κοντά της ὅταν ἔπιασε τὴ θαυμασία αὐτὴ λεία, ἀλλὰ βεβαιώνει πὼς δὲν χρειάστηκε νὰ τῆς δώση οὔτε τὴν παραμικρὴ συμβουλή. Γιὰ τοὺς φίλους τοῦ ψαρέματος, οἱ δυὸ σύζυγοι ἀποκάλυψαν πὼς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ δόλωμα σαρδέλλες.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΚΙ ΤΗΣ... ΤΣΕΠΗΣ

Ἀπὸ τὸ 1950, ὁ περίφημος Γάλλος κατασκευαστὴς αὐτοκινήτων καὶ ἀεροπλάνων Γκαμπριὲλ Βουαζέν, παρουσίασε ἕνα μικρὸ αὐτοκινητάκι, ἕνα «διπλὸ σκοῦτερ», ὅπως τὸ χαρακτήρισε, τὸ ὁποῖο ὅμως πέρασε ἀπαρατήρητο. Τελευταία, μιὰ βιομηχανία τῆς Βαρκελώνης ἄρχισε νὰ κατασκευάζη σὲ μεγάλη κλίμακα τὰ «διπλὰ σκοῦτερ» τοῦ Βουαζὲν ποὺ ἄρεσαν πολὺ στοὺς Ἱσπανοὺς καὶ ἤδη σήμερα 5.500 ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ τροχοφόρα κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους τῆς Ἱσπανίας. Τὸ αὐτοκινητάκι αὐτὸ διαθέτει τρεῖς ταχύτητες, μπορεῖ νὰ μεταφέρη δυὸ ἄτομα μὲ 75 χιλιόμετρα τὴν ὥρα καὶ καταναλίσκει 4.5 λίτρα βενζίνης στὰ 100 χιλιόμετρα.

Ὁ Χάϊμε 'Ασένσιο κι' ἡ "Αννα Μαρτίνεθ.

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ 93 ΧΡΟΝΩΝ ΚΙ' ΕΒΓΑΛΕ ΔΥΟ... ΔΟΝΤΙΑ!

Τὸ συγκινητικὸ εἰδύλλιο δυὸ ὑπέργηρων, ποὺ ὕστερα ἀπὸ ἀναμονὴ 60 χρόνων, πραγματοποίησαν τὸ ἐρωτικό τους ὄνειρο.

Σ' ἕνα ὀρεινὸ καὶ σχεδὸν ὁλότελα ἀπομονωμένο χωριουδάκι τῆς 'Ισπανίας, τὸ Λὸς 'Ορίμπες, παντρεύτηκαν τὴν περασμένη βδομάδα ὁ Χάϊμε 'Ασένσιο κι' ἡ "Αννα Μαρτίνεθ, ποὺ ἀγαπιόντουσαν ἀπὸ ἐδῶ καί... ἑξήντα χρόνια! Ὁ γαμπρὸς εἶναι ἑνενήντα τριῶν χρόνων κι' ἡ νύφη ὀγδόντα δυό.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀπασχόλησε ὅλο τὸν 'Ισπανικὸ τύπο, ὄχι μονάχα γιατὶ ἔχει πίσω του μιὰ συγκινητικὴ προϊστορία, ἀλλὰ καὶ γιατὶ λίγες μέρες μετὰ τὸ γάμο ὁ γαμπρὸς ἔβγαλε δυό... καινούργια δόντια! 'Η νύφη, ἐξ ἄλλου, δήλωσε μὲ καμάρι, πὼς ὁ ἄντρας της νοιώθει τόσο σφίγγος, ὥστε ἕνα βράδυ ποὺ ἄργησε νὰ γυρίση στὸ σπίτι, γιατὶ εἶχε πάει μὲ κάτι φιλενάδες της σὲ μιὰ ἐπίσκεψη, τὴν περίμενε μὲ μιὰ μαγκούρα στὸ χέρι καὶ θέλησε νὰ τὴ δείρη ἀπὸ ζήλεια! Μονάχα δὲ ἡ μεγάλη του ἀγάπη καὶ τὰ δάκρυα τῆς γυναίκας του τὸν ἔκαναν νὰ συγκρατηθῆ τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ νὰ μὴ τῆς τὶς βρέξη.

'Εδῶ κι' ἑξήντα χρόνια, ὁ Χάϊμε κι' ἡ "Αννα, ποὺ ἦταν παράφορα ἐρωτευμένοι, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ παντρευτοῦν. 'Αλλὰ ὁ πατέρας τῆς "Αννας δὲν ἤθελε γιὰ γαμπρό του τὸν Χάϊμε, ποὺ ἦταν φτωχός, καὶ τῆς ἔδωσε διὰ τῆς βίας ἄλλον ἄντρα.

'Εκεῖνος, ὅμως, ἦταν πολὺ κακότροπος χαρακτήρας καὶ σὲ λίγο τὴν παράτησε κι' ἔφυγε στὸ ἱσπανικὸ Μαρόκο, ὅπου χάθηκαν τὰ ἴχνη του. 'Η ἐλπίδα τότε ξανάνθισε στὶς καρδιὲς τῶν δυὸ ἐρωτευμένων. Πῆγαν στὸν παπὰ τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς παντρέψη. Αὐτό, ὅμως, ἦταν ἀδύνατο νὰ γίνη, γιατὶ ἡ "Αννα ἐθεωρεῖτο πάντα παντρεμένη κι' ἐφ' ὅσον δὲν παρουσιαζόταν ὁ ἄντρας της, ὁ γάμος δὲν ἦταν διαλυμένος.

Τότε ὁ Χάϊμε σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ Μαρόκο γιὰ νὰ τὸν βρῆ. 'Εκεί, ὕστερα ἀπὸ ἐρευνες, ποὺ βάσταξαν ἀρκετὰ χρόνια, ἔμαθε τέλος πὼς ὁ ἄντρας τῆς "Αννας εἶχε σκοτωθῆ σὲ μιὰ συμπλοκὴ στὴν πόλι 'Οράνο. Ζήτησε τότε ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῆς πόλεως νὰ τοῦ δώσουν ἕνα χαρτὶ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἀλλὰ μὲ ἀπελπισία του ἄκουσε νὰ τοῦ λένε, πὼς τὸ πτῶμα του εἶχε χαθῆ μετὰ τὴ συμπλοκὴ κι' ὁ θάνατός του, παρ' ὅλο ποὺ οἱ αὐτόπτες μάρτυρες τὸ βεβαίωναν, δὲν εἶχε ἀναγνωριστῆ ἐπίσημα.

Μὲ μαύρη καρδιά, ὁ Χάϊμε γύρισε ἔτσι στὸ Λὸς 'Ορίμπες, βρῆκε τὴν ἀγαπημένη του καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τῆς εἶπε πὼς εἶχε πιὰ χαθῆ κι' ἡ τελευταία ἐλπίδα γιὰ νὰ παντρευτοῦν.

"Ετσι, κύλησαν τὰ χρόνια κι' οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι γέρασαν, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ πραγματοποιήσουν τὸ γλυκὸ ὄνειρο τῆς νεότητός τους.

'Εδῶ καὶ λίγο καιρό, ὁ Χάϊμε 'Ασένσιο, ἔπαθε μιὰ μέρα συμφόρησι καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του, καθὼς πότιζε τὰ λουλούδια του. Μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ συμφόρησι, ἔμεινε σχεδὸν ὁλότελα παράλυτος. Ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ, ποὺ τὸν ἐξέτασε, δήλωσε τότε πὼς δὲν ἀπόμεναν στὸ φτωχὸ γέρο παρὰ μερικὲς βδομάδες ζωῆς ἀκόμα, κι' ἡ "Αννα ἔτρεξε στὸ προσκέφαλό του γιὰ νὰ τοῦ παραστηθῆ στὶς τελευταῖες του μέρες.

'Η γρηοῦλα δὲν ἀπομακρύνθηκε πιὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' ὅλο τὸ Λὸς 'Ορίμπες συγκινήθηκε. "Ενα βράδυ, λοιπόν, ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ κάλεσε στὸ σπίτι του τὸν δήμαρχο, τὸν γιατρὸ καὶ τὸν ἀστυνόμο καὶ τοὺς ἀνακοίνωσε πὼς ἡ ἐκκλησία δὲν εἶχε καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ παντρέψη τὸν Χάϊμε καὶ τὴν "Αννα. Βέβαια, ἀπὸ τὴν ἄποψι τῶν τύπων, ὑπῆρχε τὸ ἐμπόδιο πὼς ὁ θάνατος τοῦ ἄντρα τῆς "Αννας δὲν ἦταν ἐπίσημα πιστοποιημένος, ἀλλὰ τὸ χαρτὶ αὐτὸ ἴσως τώρα νὰ μὴ χρειαζόταν, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια. "Αν ὁ δήμαρχος κι' ὁ ἀστυνόμος, ποὺ ἐκπροσωποῦσαν τὸ κράτος, συμφωνοῦσαν μὲ τὴ γνώμη τοῦ παπᾶ, ὁ γάμος μποροῦσε νὰ γίνη.

Μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἦταν πιὰ πολὺ λίγα τὰ ψωμιὰ καὶ τῶν δυὸ ἐρωτευμένων, ὁ δήμαρχος κι' ὁ ἀστυνόμος βρῆκαν σωστὴ τὴν πρότασι τοῦ παπᾶ καὶ συμφώνησαν πὼς θᾶταν μιὰ ὡραία καὶ συγκινητικὴ ἐπιβράβευσι αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἔρωτα ὁ γάμος τοῦ Χάϊμε καὶ τῆς "Αννας.

"Ετσι, τὴν Κυριακή, ὁ γαμπρὸς μεταφέρθηκε μὲ μιὰ πολυθρόνα στὴν ἐκκλησία καὶ κρατῶντας τὴ νύφη μὲ τὸ μόνο του χέρι ποὺ μποροῦσε κάπως νὰ κινῆ, δέχτηκε μαζί της τὴν εὐλογία τῆς ἐκκλησίας.

Καὶ τότε τὸ θαῦμα ἔγινε. 'Η μεγάλη χαρὰ ἔκανε ἀπρόοπτα καλὰ τὸν ὑπέργηρο Χάϊμε, ἄρχισε νὰ περπατᾶ. Καί, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, τοῦ βγῆκαν καὶ δυὸ δόντια.

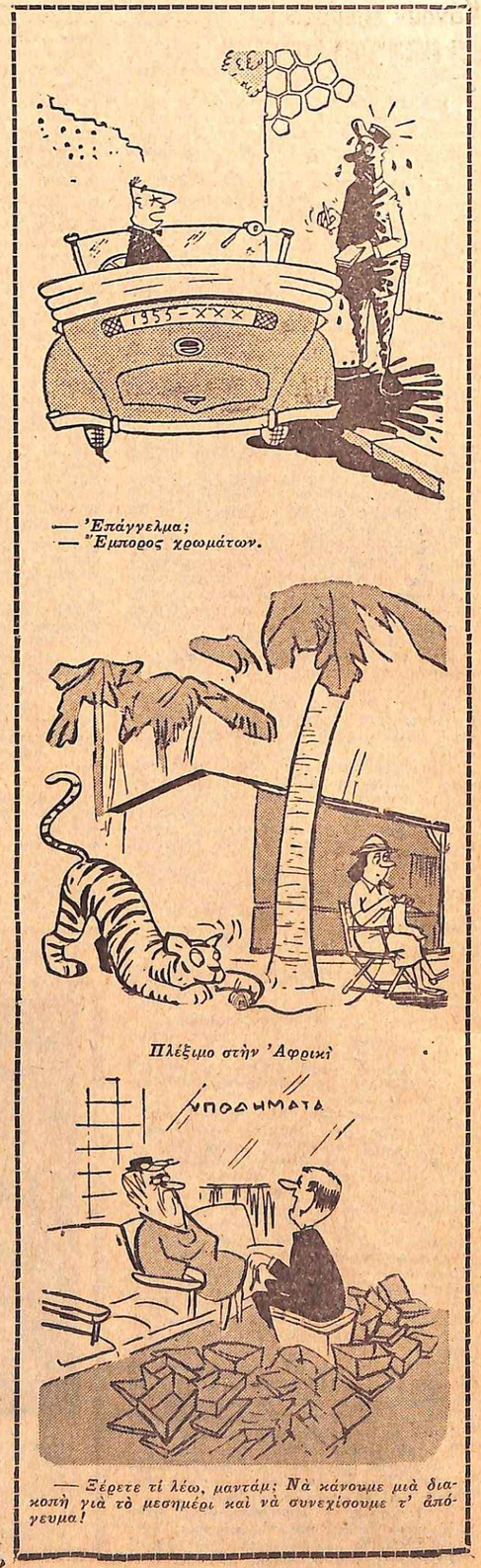
"Ολο τὸ χωριὸ παρήλασε μπροστά του καὶ τὰ εἶδε στὸ ἀνοιχτὸ στόμα του. Κι' ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ γνῶμες διχάστηκαν. Οἱ μὲν ἔλεγαν πὼς πράγματι ἐπρόκειτο γιὰ δυὸ καινούργια δόντια. Οἱ ἄλλοι, ὅμως ὑποστήριζαν πὼς ἦταν δυὸ παλιές... ρίζες ποὺ εἶχαν ξεπροβάλει μέσα ἀπὸ τὰ οὐλα. Τὸ πρόβλημα ἔμεινε ἄλυτο ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ γιατρὸ τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἀφοῦ ἐξέτασε τὸ Χάϊμε, δὲν κατάφερε νὰ βγάλη συμπέρασμα. Κάθησε, λοιπόν, τότε κι' ἔγραψε ἕνα γράμμα στὶς ἐφημερίδες τῆς Μαδρίτης, ἀναφέροντας αὐτὴ τὴν παράξενη περίπτωσι καὶ ζητῶντας νὰ ἔρθουν στὸ Λὸς 'Ορίμπες καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου, γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὸν ξαναγιωμένο γέρο!...

"Ετσι, ἀπὸ τὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων, ποὺ ἔστειλαν ἀμέσως ρεπόρτερ τους στὸ Λὸς 'Ορίμπες, μαθεύτηκε ὅλη αὐτὴ ἡ συγκινητικὴ ἱστορία.

✪✪

'Απαγορεύονται τὰ φιλιὰ

'Η ἀστυνομία τοῦ Μπουένος "Αϋρες ἀναγκάσθηκε ν' ἀπαγορεύση τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια τῶν ἐρωτευμένων ζευγαριῶν στὰ δημόσια πάρκα, τὰ καλοκαῖρι, γιατὶ σκανδαλίζονταν ὅλοι οἱ περαστικοί. Στὸ ἑξῆς, λοιπόν, δὲν θὰ ἐπιτρέπεται παρὰ μόνο «ἕνα σεμνὸ ἀγκάλιασμα ἀπὸ τὴ μέση ἕως ἕνα πεταχτὸ φιλὶ στὸ μάγουλο».

Κάνουν ἐφευρέσεις ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΓΟΥΝ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ!

Πῶς ἐργάζονται τὰ «ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια ἐρευνῶν» στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες

'Υπάρχουν χιλιάδες ἄνθρωποι ποὺ σκέπτονται κάποτε ὅτι, ἂν μποροῦσαν νὰ φτιάξουν ἕνα ὡρισμένο προϊὸν ἢ νὰ κάνουν μιὰ ὡρισμένη ἐφεύρεσι, θὰ κατόρθωναν νὰ κεδίσουν ἀρκετὰ χρήματα. Συνήθως δὲν πρόκειται γιὰ σημαντικὲς ἀνακαλύψεις, ἀλλὰ γιὰ μικροεφευρέσεις, ποὺ εἶναι ὅμως χρήσιμες καὶ ἀποδίδουν χρήματα. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ὡστόσο, ἐνῶ ξέρουν τί θέλουν νὰ φτιάξουν, δὲν ἔχουν τὶς ἀπαραίτητες γνώσεις γιὰ νὰ τὸ πραγματοποιήσουν.

Γι' αὐτούς, λοιπόν, ἡ 'Αμερικὴ εἶναι ὁ ἰδεώδης τόπος. Γιατὶ ἐκεῖ ὑπάρχουν εἰδικὰ γραφεῖα — τὰ «ἐργαστήρια ἰδιωτικῶν ἐρευνῶν» — ποὺ ἀποκλειστικός τους προορισμὸς εἶναι νὰ κάνουν πραγματικότητα τὶς ἰδέες τῶν ἄλλων καὶ νὰ τοὺς προσφέρουν μὲ τὴ βοήθειά τους μία μικρὴ ἢ μεγάλη περιουσία.

Οἱ 'Αμερικανοὶ "Αλεξ Μαρέλια καὶ Πὼλ Νέλσον π. χ. σκέφθηκαν κάποτε νὰ φτιάξουν ἕνα νέο εἶδος περιλαιμίου γιὰ σκύλους.

Τὸ περιλαίμιο αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐμποτισμένο μὲ ἕνα ὑγρό, ποὺ χωρὶς νὰ κάνη κακὸ στὸ ζῶο, νὰ τὸ ἀπαλλάσση ἀπὸ τὰ παράσιτα.

'Η ἰδέα τους ἦταν πρακτικὴ καὶ ἄξιζε λεπτά. 'Αλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο φίλους δὲν εἶχε τὴν ἱκανότητα καὶ τὶς γνώσεις, ποὺ χρειάζονταν γιὰ νὰ τὴ βάλουν σὲ ἐφαρμογή.

'Απευθύνθηκαν, λοιπόν, σὲ ἕνα ἐργαστήριο ἰδιωτικῶν ἐρευνῶν καὶ εἶπαν τί ἀκριβῶς ζητοῦσαν. Οἱ εἰδικοὶ τοῦ ἐργαστηρίου ἔβαλαν κάτω τὶς γνώσεις, τὴν πεῖρα καὶ τὴν ἐπινοητικότητά τους καὶ σὲ λίγες μέρες τοὺς παρουσίασαν ἕτοιμο ὅ,τι ζητοῦσαν: μιὰ ἀλοιφὴ ποὺ ἔκανε τὴ δουλειὰ γιὰ τὴν ὁποία τὴν προώριζαν, μαζὶ μὲ τὴ συνταγὴ γιὰ τὰ ὑλικὰ ποὺ χρειαζόταν ἡ παρασκευή της καὶ τὶς ὁδηγίες γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ περιλαιμίου.

"Υστερα ἀπὸ αὐτό, οἱ δύο φίλοι ἵδρυσαν ἕνα μικρὸ ἐργοστάσιο καὶ κατασκευάζουν τὸ προϊόν τους, ποὺ ἀποδείχτηκε πράγματι πρακτικό. Μέσα στοὺς πρώτους ἕξη μῆνες, πουλήθηκαν 500.000 περιλαίμια μὲ τὴν εἰδικὴ ἀλοιφή. Οἱ Μαρέλια καὶ Νέλσον ἔγιναν πλούσιοι. Καὶ τώρα, πάλι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἐργαστηρίου ἰδιωτικῶν ἐρευνῶν, ἑτοιμάζονται νὰ θέσουν σὲ κυκλοφορία μιὰ νέα ἀλοιφή, ποὺ ἀπαλλάσει καὶ τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὰ παράσιτα.

'Εργαστήρια σὰν κι' αὐτό, ὑπάρχουν σ' ὅλες σχεδὸν τὶς Πολιτεῖες τῆς 'Αμερικῆς καὶ ὁ ἀριθμός τους φθάνει τὶς τρεῖς χιλιάδες. Γιὰ νὰ φέρουν σὲ πέρας τὴν ἀποστολή τους, διαθέτουν εἰδικοὺς πολλῶν κατηγοριῶν. "Ενα τέτοιο ἐργαστήριο, μπορεῖ νὰ διαθέτη χημικούς, μικροβιολόγους, μηχανικούς, γιατροὺς καὶ φυσικούς, οἱ ὁποῖοι συχνὰ συνεργάζονται πάνω στὴν ἴδια ἰδέα.

Τὰ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια ἐρευνῶν δημιουργήθηκαν πρὶν ἀπὸ χρόνια, γιατὶ πολλὲς μικρὲς ἐπιχειρήσεις, ποὺ ἤθελαν νὰ μελετήσουν ἕνα προϊόν, δὲ διέθεταν οὔτε τὸ ἀπαραίτητο εἰδικευμένο προσωπικό, οὔτε τὰ ἐργαστήρια γιὰ νὰ τὸ πετύχουν.

Τὰ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια ἐρευνῶν, λοιπόν, συνεπλήρωσαν αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κενὸν καί, χάρις σ' αὐτά, ἔγιναν ἀρκετὲς χιλιάδες μικροεφευρέσεις καὶ παρήχθησαν προϊόντα, ποὺ ἀλλοιῶς δὲ θὰ εἶχαν δημιουργηθῆ. Καί, σχεδὸν πάντοτε, οἱ ἐφευρέσεις καὶ τὰ εἴδη αὐτὰ ἔδωσαν ἀρκετὰ χρήματα σὲ ἐκείνους ποὺ τὰ σκέφτηκαν.

"Ενας 'Αμερικανὸς πῆγε σὲ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐργαστήρια καὶ ζήτησε νὰ τοῦ ἀνακαλύψουν μιὰ βούρτσα βαψίματος, ποὺ νὰ μὴ χρειάζεται νὰ τὴν βουτᾶ κάθε τόσο στὴ μπογιά. Σὲ λίγες μέρες, εἶχε στὴ διάθεσί του τὸ σχετικὸ δεῖγμα καὶ τὶς λεπτομερεῖς ὁδηγίες γιὰ τὴν κατασκευὴ μιᾶς βούρτσας, ποὺ περιέχει τὴ μπογιὰ μέσα στὸ χερούλι της καὶ ποὺ μὲ τὸ πάτημα μιᾶς σκανδάλης, ἀφίνει νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ἄκρη της κάθε φορὰ μόνον ὅση μπογιὰ εἶναι ἀπαραίτητη.

'Απὸ τὴν ἐκμετάλλευσι τῆς ἰδέας του, ὁ 'Αμερικανὸς αὐτὸς κέρδισε πολλὰ χρήματα καὶ τώρα, ψάχνει γιὰ καινούργια ἰδέα.

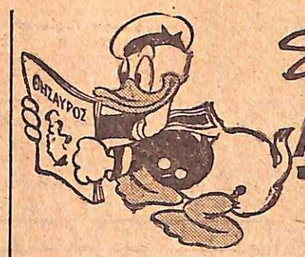
'Ακόμη καὶ μεγάλες ἑταιρεῖες, ἄλλωστε, καταφεύγουν στὰ φῶτα τῶν εἰδικῶν αὐτῶν ἐργαστηρίων. Οἱ κατασκευαστὲς γυαλιῶν γιὰ ἐργάτες βιομηχανίας, ζήτησαν τὰ φῶτα ἑνὸς τέτοιου ἐργαστηρίου, γιατὶ πρόσεξαν, ὅτι τὰ γυαλιὰ ποὺ κατασκεύαζαν, θάμπωναν καὶ γίνονταν οὐσιαστικὰ ἄχρηστα, ὅταν ἐκεῖνος ποὺ τὰ φοροῦσε πήγαινε ἀπὸ ἕνα ζεστὸ σημεῖο τοῦ ἐργοστασίου, σὲ ἕνα ἄλλο, ποὺ ἐπικρατοῦσε ψῦχος.

Οἱ εἰδικοὶ τοῦ ἐργαστηρίου, λοιπόν, βρῆκαν ἕνα ὑγρὸ μὲ τὸ ὁποῖο πλένονται τὰ γυαλιὰ κι' ἔτσι δὲ θαμπώνουν ὁποιαδήποτε διαφορὰ θερμοκρασίας καὶ ἂν σημειωθῆ. 'Ηταν δὲ τόση ἡ ἐπιτυχία, ὥστε τὸ ἴδιο αὐτὸ προϊὸν ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῆται ἀποτελεσματικὰ καὶ γιὰ τὰ τζάμια τῶν αὐτοκινήτων.

Τὰ ἐργαστήρια αὐτά, δὲν ἐκμεταλλεύονται τὶς ἐφευρέσεις ποὺ κάνουν. ἀλλὰ ἀφίνουν αὐτὴ τὴ δουλειὰ σὲ ἐκείνους ποὺ συνέλαβαν τὴν ἰδέα. 'Η ἀμοιβή τους εἶναι ἕνα ποσὸν ποὺ πληρώνει ὁ κάθε πελάτης, ἀνάλογα μὲ ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶ: ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σχετικὰ μικρὸ ποσὸν τῶν 200 δολλαρίων καὶ φθάνει ὡς τὶς 5.000 δολλάρια.

'Απὸ τὶς πιὸ πρωτότυπες ἐφευρέσεις, ποὺ πραγματοποιήθηκαν χάρις στὰ ἐργαστήρια ἰδιωτικῶν ἐρευνῶν, εἶναι μία συσκευὴ ποὺ μετρᾶ τὴ δύναμι τῶν ἀρωμάτων καὶ μιὰ ἄλλη, ποὺ μετρᾶ τὴν ἀντοχὴ χαρτιοῦ διαφόρων ποιοτήτων. "Αλλες συσκευές, ἐπίσης, ποὺ βρῆκαν πρακτικὴ χρῆσι, βοηθοῦν νὰ διαπιστώση κανεὶς πόσο θὰ ἀνθέξη στὴ χρῆσι μιὰ σκούπα ἢ ἕνα ζευγάρι παπούτσια...

ΣΟΜΠΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ τύπου THOR (καναδική) ἄοσμη, καινουργής, μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων, πωλεῖται εἰς τιμὴν εὐκαιρίας δρχ. 3.500. Θερμαντικὴ δύναμις 9.000 θερμίδων, διὰ χῶρον 200 – 250 κυβικῶν. Πληροφορίαι: Τηλέφ. 36-781. (Γραφεῖον 16).

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ὁ «τουρίστ»

Ὁ Μικὲς 'Αλαμπουρνιὰς ἦταν ἕνας «ἐξύπνος ἄνθρωπος», ἕνας «ἀριστοκράτης τῆς μαγκιάς» καὶ ὅπως ἔλεγε μόνος του «ἐργοδότης τῆς πιάτσας». Γιατὶ προσελάμβανε ἄλλους ἐμάγκες», λαϊκοὺς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔδινε «δουλειά». Μὴ νομίζετε πὼς ἔκανε τίποτε ὑποπτο, τίποτε ποὺ νὰ «ὑπέπιπτε» σὲ κεῖνα τὰ περιδόητα καὶ «ἄπιαστα» ἄρθρα 22 καὶ 24 τοῦ παλαιοῦ ποινικοῦ νόμου: 'Απάτη, πλαστογραφία, ὑπεξαίρεσις καὶ τὰ τοιαῦτα. «Πᾶν ἄλλο» ὅπως ἐτόνιζε συνεχῶς ὁ Μικές. "Ηταν πρότυπο «ἐντίμου βιοπαλαιστοῦ» καὶ «χρηστοῦ πολίτου», νομιστῆς, πειθαρχικὸς καὶ τυπικότατος στὶς συναλλαγές του. 'Αλλὰ τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν «ἐξύπνος».

'Η δουλειά του ἦταν «νὰ τελειώνη δουλειές». Τίμιες καὶ νόμιμες. "Ηθελες π..χ. μιὰ ἄδεια εἰσαγωγῆς προϊόντων ὁπουδήποτε... ἐπιτρέπονταν ἡ εἰσαγωγή. 'Αλλὰ δὲν τὄξερες γιατὶ πρὸ ἐτῶν ἀπηγορεύετο κι' ἐσὺ ἤσουνα ἐπαρχιώτης. Σὲ ψώνιζε γιὰ «κορίδο» ὁ Μικὲς καὶ σοῦπαιρνε δέκα «κομμάτια» καὶ στὴν «κανόνιζε» τὴ «δουλειά». "Ηθελες μιὰ ἄδεια γιὰ λέσχη στὴν ἐπαρχία. Ὁ Μικὲς σοῦ ἵδρυε «μουσικοφιλολογικὸ σύλλογο ὁ 'Απόλλων» καὶ σοῦ ἔβγαζε ἄδεια «ἐντευκτηρίου» μὲ κοὺκ-κὰν καὶ μὲ πόκα! "Αλλες λίρες.

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἐπάγγελμα. Δὲν εἶχε ὅμως σταθερὰ κέρδη καὶ ὁ Μικές, τετραπέρατος καὶ πεπειραμένος σαλτοδόρος τῆς ζωῆς, βρισκόταν πολλὲς φορὲς σὲ δραματικὰ «μπατιρλίκια».

Ξαφνικὰ ὅμως, φόρεσ' ἕνα μαῦρο πανὶ στὸ μανίκι καὶ μιὰ γραβάτα πένθιμη κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη στοὺς γνωστοὺς ἕνα γράμμα ποὺ εἶχε συντάξει ὁ ἴδιος καὶ τὸ εἶχε δώσει σ' ἕνα φίλο του νὰ τοῦ τὸ ταχυδρομήση ἀπὸ τὴ Νέα 'Υόρκη. Τὸ γράμμα ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«'Αξιότιμε κ. Μίχ. 'Αλαμπουρνιά, μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸν θάνατο τοῦ διακεκριμένου ὁμογενοῦς καὶ προσφιλοῦς σου θείου 'Αναγόρα Π. 'Αλαμπουρνιά, ἰδιοκτήτου τῶν μεγάλων «ρέστωρανν» «'Αλπουρν» ἐν Σικάγω καὶ Νέα Υόρκη. Τυγχάνων διηγόρας τοῦ ἀειμνήστου θείου σας καὶ ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης του, συμφώνως μὲ τὴν ὁποίαν εἶσθε ὁ γενικὸς αὐτοῦ κληρονόμος, παρακαλῶ ὅπως ἐλθετε ἐνταῦθα διὰ τὴν ἐπὶ τόπου διακασίαν. Δεχθῆτε παρακαλῶ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου. Μετὰ πάσης τιμῆς Στέφαν Ντέϊς, δικηγόρος».

Τὸ «παραμύθι» ἔπιασε ἀμέσως! Ὁ Μικὲς φόραγε «φέσια» στὴν ἀράδα!

Εἶχε κάτι γνωστοὺς ἐμπόρους στὸ Ναύπλιο καὶ πῆγε νὰ «ἐπιχείρηση»: «Πέθαν' ὁ θεῖος, νὰ τὸ γράμμα, φεύγω κι' ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ πεντακόσια δολλάρια. Θὰ στὰ στείλω ἀμέσως κι' ὅ,τι θέλεις στὴ διάθεσί σου». Μισοὶ λέγανε «ὄχι», μισοὶ «ναί». Δηλαδὴ ἄλλοι ὁλόκληρο «ναί» κι' ἄλλοι μισὸ ἢ τὸ ἐν τρίτον. Δίνανε τρακόσια ἢ διακόσια δολλάρια. Πάντως μάζευε ὁ Μικές. Δὲν εἶχε ἐξαντλήσει ἀκόμα τὸν κατάλογο τῶν γνωστῶν κι' ἔμενε στὸ τουριστικὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ναυπλίου μὲ ὕφος, κοστούμια, οὐίσκι καὶ τσιγάρα ἀμερικάνικα. Αὐτὸ τὸ «'Αλμπουρν», τὸ ἐξαμερικανισμένο «'Αλαμπουρνιὰς» ποὺ εἶχε ἐφεύρει ὁ ἀπόκτος θεῖος του—«Θεὸς σχωρέσ' τον» — τοῦ ἄρεσε πολύ! Καὶ δὲν ἄντεχε στὸν πειρασμὸ νὰ λέη στοὺς ὑποπλήθους τοῦ ξενοδοχείου γιὰ τὸ «'Αλμπουρν»! Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ καθόταν καὶ ρέμπαζε τὸ γαλάζιο ὑγρὸ κρύσταλλο ποὺ ἀπλωνόταν μπροστὰ στὴν τραπεζαρία μὲ τὸ Μποὺρτζι στὴ μέση, σὰν ψεύτικο πέτρινο κάσμημα, μπῆκε ἀξαφνα ἕνα ζευγάρι ξένων. Αὐτὸς ἕνας ψηλός, ἀσήμαντος, μὲ τσιμπούκι καὶ κωμικὸ καπέλλο «τζόκεϋ», Αὐτὴ σωσίας τῆς Σοφίας Λόρεν ἀλλὰ στὸ καλύτερο! Κάτι μαλλιὰ σὰ νάχες λυώσει χρυσάφι καὶ τάχες φτιάξει καὶ κάτι μάτια μπλέ, βαθειά, γεμάτα θερμὴ γαλήνη, κάτι σὰν ἐρωτικὴ θαλπωρή. Τρελλάθηκε ὁ Μικές!

Ζήτησε πληροφορίες. Αὐτὸς ἦταν ὁ Τζὼν Στήβενσον, ζωγράφος καὶ συγγραφεὺς κι' αὐτὴ γυναίκα του. Τὴν ἔλεγαν "Εθελυν κι' ἔχυνε στὸ μπάνιο της μισὸ μπουκάλι ἄρωμα τὴν ἡμέρα. "Αλλη πληροφορία δὲν εἶχε νὰ δώση τὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ Μικὲς ὁρκίστηκε νὰ τὴν κατακτήση. "Ηξερε ἀσκετὰ τὴ γλώσσα καὶ βάσει «προδιαγεγραμμένου σχεδίου» πλησίασε φυσικά, τὸ σύζυγο! 'Αμέσως. Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας. Ὁ μίστερ Τζών, ἀφοῦ πῖαινε δυὸ «ντρίγκς» ποὺ προσέφερε ὁ Μικές, ἐξεδήλωσε τὸ θαυμασμό του γιὰ τὴν 'Επίδαυρο καὶ τὴν ἐπιθυμία του νὰ πάη στὰς «Μαϊκηνάς», ἀπὰς Μυκήνας δηλαδή. Ρώτησε ἂν εἶναι μακρυά.

— Βεβαίως, εἶπε ὁ Μικές. 'Αλλὰ θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγώ.

— Θέγκ γιού βέρυ μάτς!

— Μπά! Πλής! Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε τώρα; Μεταξύ μας; Θὰ κουραστῆτε μόνο λίγο.

— Δὲν πειράζει. Πῶς μπορῶ νὰ πάω;

— Πότε θέλετε;

— Λοιπόν, δὲν ξέρεις πόσο εὐχαριστήθηκε ἡ γυναῖκα μου μὲ τὴν ἐπίσκεψί σου!

— Τοῦ φωρᾶ.
— Αὔριο; Σύμφωνοι. Νὰ μὴ τὸ πῆτε πουθενά.
— Γιατί;
— Θὰ σᾶς φορτώσουν ξεναγοὺς καὶ δδηγοὺς καὶ θὰ σᾶς πάρουν πολλὰ χρήματα.
— Γιές! Θὲνκ γιού!
— Πλήρ. Θὰ κλείσετε μιὰ θέσι αὔριο στὸ λεωφορεῖο γιὰ τὰς 'Αθήνας.
— 'Αθήνας;
— Γιές. Καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ πάρετε τὸ λεωφορεῖο νὰ πᾶτε Κόρινθος.
— Κόρινθος;
— Γιές. Καὶ ἀπὸ κεῖ, εἶναι κοντά. Ταξί, γιὰ νὰ πᾶτε στὰς Μαϊκήνας.
— Θένκ γιού βέρυ μάτς.
— Πλήρ. Μόνος σας θὰ πᾶτε, φυσικά.
— Μόνος; Οὐάϊ;
— Εἶν' ἐπικίνδυνο νὰ πάρετε τὴν κυρία.
— "Ουου!
— Γιές! Πολὺ ἐπικίνδυνο. Περνᾶτε ἀπὸ μιὰ ζούγκλα!
— "Ουου!
— Γιές! Κι' ὕστερα ὑπάρχουν πολλοὶ κακοποιοί. Γκάνγκστερς!
— Γκάνγκστερς;
— Γιές. 'Αλλὰ μὴ φοβᾶστε. "Αν δὲν ἔχετε λεπτὰ ἢ κοσμήματα, δὲ σᾶς κάνουν τίποτα. "Αν ὅμως ἔχετε μαζὶ μιὰ ὄμορφη κυρία, τὴν κρατοῦν καὶ ζητοῦν «λύτρα».
— Δὲ θὰ ἐπήγαινα, ἀλλὰ θέλω νὰ γράψω.
— Νὰ πᾶτε! Μόνος εἶσαστε ἀσφαλής!
— Γιές! "Ετσι θὰ κάνω...

Τὸ βράδυ φάγανε κι' οἱ τρεῖς, παρέα. Ἄφογη συμπεριφορὰ ὁ Μικές. Εἶχανε συνεννοηθῆ νὰ τὸ κρύψη ὁ Τζὼν κι' ἀπ' τὴ γυναίκα του καὶ νὰ πῆ πὼς θὰ πάη στὴν ἀρχαία Κόρινθο, ἀλλὰ ὁ δρόμος ἔχει ὅλο ἀναρριχήσεις σὲ βουνὰ καὶ δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀνέβη ἐκεῖνη. "Ετσι ἔγινε. Τὸ πρωῒ ὁ Τζὼν ἀνεχώρησε... δι' 'Αθήνας κι' ἔμεινε ὁ Μικὲς μὲ τὴν "Εβελυν. Τὴν ἀνέβασε στὸ Παλαμῆδι—μεγάλη εὐκαιρία γιὰ νὰ κρατᾶς ἀπὸ τὸ μπράτσο ὡφιχτὰ μιὰ γυναίκα τρεῖς ὧρες... νὰ μὴν πέσῃ — καὶ στὸ τέλος τῆς εἶπε... τὴν ἐμπνευσί του:

— Κάνουμε στὸ μίστερ Τζών, μιὰ σορπράϊζ; Νὰ πᾶμε καὶ μεῖς στὴν ἀρχαία Κόρινθο. Δὲν ἔχει καὶ τίποτε σπουδαῖο ὁ δρόμος. Ὑπερβολικὰ τοῦ τὰ παραστήσανε.

— "Ουου, γιές! φώναξε καὶ χτύπησε τὰ χέρια της ἐνθουσιασμένη ἐκείνη.

Καὶ πῆγαν. Ὁ δρόμος γυαλί. Ἄσφαλτος, ὡς τὸ περίπτερο τοῦ Τουρισμοῦ, σχεδόν. Κάτσανε, φάγανε, ἤπιανε καμμιὰ... εἰκοσαριὰ οὐΐσκυ — χγερὸ ποτῆρι» ἡ "Εβελυν κι' ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ὁ Μικὲς — καὶ τὸ «φλέρτ» προχωροῦσε θαυμάσια, φυσιολογικὰς ἐξελισσόμενο σὲ κάπως τολμηροὺς θαυμασμούς. Τῆς πρότεινε νὰ πάνε ἀπάνω «ν' ἀναπαυθοῦν». Σὲ χωριστὰ δωμάτια, φυσικά. "Οταν θαρχόταν ὁ Τζὼν θὰ τοὺς εἰδοποιοῦσαν. Κρυφὰ βεβαίως, γιὰ νά... τοῦ κάνουνε τὴν ἔκπληξι. Δὲν ἔδειξε καὶ πολλοὺς δισταγμοὺς ἡ "Εβελυν. 'Αλλὰ ὅταν ξύπνησε ἀπ' τὸ μεθυσμένο ὕπνο του, — εὐτυχὴς γιατὶ εἶχε κατορθώσει ν' ἀποσπάσῃ ἕνα φιλὶ καὶ μιὰ ὑπόσχεσι — τὸν πληροφόρησαν πὼς ἡ κυρία εἶχε φύγει μὲ τὸ αὐτοκίνητο». Τοῦ φάνηκε περίεργο. Σηκώθηκε καὶ δοκίμασε αὐτὸς πολὺ δυσάρεστη ἔκπληξι. "Ελειπε ἡ τσάντα του μὲ ὅλα τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχε μαζέψει! "Εστείλε κι' ἔφεραν αὐτοκίνητο κι' ἔτρεξε σὸ Ναύπλιο. Ἡ "Εβελυν εἶχε στὸ δωμάτιό της μόνον ἕνα σαπούνι! Τὸ βαλιτζάκι της τὸ εἶχε πάρει μαζί. Καὶ ὁ λογαριασμὸς ἁπλήρωτος! Φώναξαν τὴν ἀστυνομία. Ζήτησαν πληροφορίες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα. Δὲν τοὺς ξέρανε, οὔτε εἶχαν μείνει αὐτὲς τὶς μέρες πουθενά, οὔτε ζευγάρι Στήβενσον ἢ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τους εἶχε φτάσει ἀπ' ἐξώ!

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ Μικὲς πῆρε τηλεφώνημα ἀπὸ τὴν 'Αθήνα:

— Ὁ κ. 'Αλαμπουρνιὰς; Μὴν ψάχνης! Δὲν εἶμαστε 'Αμερικάνοι οὔτ' 'Εγγλέζοι! Ρωμηοὶ εἴμαστε! Καὶ δὲν πρόκειται νὰ μᾶς βροῦνε ποτέ! Τώρα θὰ ἐφαρμόσουμε ἄλλο «κόλπο». 'Εσὺ «ἔπεσες» μόνος σου πολὺ πρὶν ἀπ' ὅ,τι νομίζαμε κι' ἤσουνα καὶ γερὰ ματωμένος. Πῆγες νὰ μὲ στεῖλης στὶς Μυκήνες μέσω 'Αθηνῶν καὶ Κορίνθου καὶ νὰ ἐκθέσῃς στοὺς ξένους τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα, ἔ; Δὲ ντρέπεσαι! Καλὰ νὰ πάθῃς! Κορίδο!

Καὶ κλείσανε!

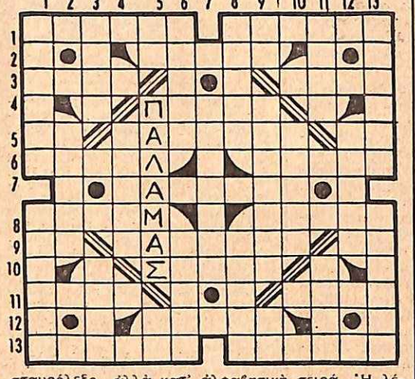
Ὁ Μικὲς δυηγεῖται αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἀλλὰ λέει ὅτι συνέβη σὲ «κάποιο γνωστό του».

ΕΨΙΛΟΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

"Ανω — κάτω σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ σᾶς δώσουμε τὶς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων ποὺ θὰ τὸ συμπληρώσουν, σᾶς δίνομε τὶς ἴδιες τὶς λέξεις, ὄχι ὅμως μὲ τὴ σειρὰ ἐμφανίσεώς τους μέσα στὸ

σταυρόλεξο, ἀλλὰ κατ' ἀλφαβητικὴ σειρά. Ἡ λέξις «ΠΑΛΑΜΑΣ», ποὺ τοποθετήσαμε ἤδη, θὰ σᾶς βοηθήσῃ σημαντικὰ στὴν τοποθέτησι καὶ τῶν ὑπολοίπων:

★

ΑΙ — ΑΙΝΙΑΝ — ΑΝΝΑΣ — ΑΡΩΓΟΣ — ΑΧ.

★

ΒΥΑΣ.

★

ΓΑ — ΓΟΗΣ.

★

ΚΑΛΑΜΟΣ — ΚΑΝΤΑΡ — ΚΗΤΣ — ΚΟΝΤΑ — ΚΟΣΜΟΣ.

★

ΛΑ — ΛΑΪΟΣ — ΛΙΣΤΑ.

★

ΜΟΥΡ — ΜΩΡΙΣ.

★

ΝΑΔΙΡ — ΝΕΣΤΟΣ — ΝΟ — ΝΟΑΪΓ — ΝΟΥΣ — ΝΩΡΙΣ.

★

ΟΝ — ΟΡ.

★

ΠΑΝΑΜΑΣ — ΠΑΠΑΣ.

★

ΡΑ — ΡΕΒΑΛ.

★

ΣΑΚΑΛ — ΣΑΛΑΜΙΣ — ΣΑΜΨΩΝ — ΣΑΣΩΝ — ΣΙΝΙΚΟΝ — ΣΙΧΕΜ — ΣΟΥΜΑΝ — ΣΟΥΤ — ΣΩΣΙΑΣ — ΣΩΣΟΣ.

★

ΧΑΛΑΣΙΣ — ΧΑΣΕΚ — ΧΕΛΙ — ΧΕΝΝΑ — ΧΕΟΨ.

Δ.

Παροιμία — γρῖφος

"Οπως σᾶς εἴπαμε καὶ σὲ προηγούμενο τεῦχος μας, ὁ γρῖφος αὐτὸς εἶναι ἰνδικῆς προελεύσεως. Σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὸ ἀρχικὸ γράμμα τῆς κάθε λέξεως ποὺ ἀποτελεῖ τὴ ζητούμενη γνωστὴ παροιμία. Ὁ ἀριθμὸς μέσα σὲ παρένθεσι ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν ὑπολοίπων γραμμάτων. Δίπλα, τέλος, καθορίζομε ἂν ἡ λέξις αὐτὴ εἶναι οὐσιαστικό, ἐπίρρημα, ἐπίθετο κλπ. (Π. χ. Σ... (5) : Οὐσιαστικὸ = Σκύλος).

Κ.... (5) : Ἐπίρρημα.
Π.... (4) : Ἀριθμός.
Κ.... (2) : Σύνδεσμος.
Σ.... (2) : Πρόθεσις - ἄρθρο.
Χ.... (3) : Οὐσιαστικό.
Π.... (3) : Πρόθεσις.
Δ.... (3) : Ἀριθμός.
Κ.... (2) : Σύνδεσμος.
Κ.... (7) : Ρῆμα.

Μικρὰ προβλήματα

1) "Ενας ἔμπορος ἀγόρασε ἕνα ἐμπόρευμα πρὸς 300 δραχμὲς τὴν ὀκᾶ. Πουλῶντας τὸ ἥμισυ τοῦ ἐμπορεύματος αὐτοῦ, κέρδισε 25 %. Τὸ ἕνα τρίτο τῆς συνολικῆς ποσότητος τὸ ἔδωσε σὲ κάποιο φίλο του, περιοριζόντας τὰ κέρδη του μόνο σὲ 20 %. Τέλος τὸ ὑπόλοιπο τὸ διέθεσε μ' ἕνα κέρδος 22 %. Δεδομένου, ὅτι, ἐν συνόλῳ, κέρδισε 1.644 δραχμές, μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσες ὀκᾶδες ἐμπορεύματος ἀγόρασε καὶ πούλησε;

2) Ἀπὸ ἕνα σωρὸ καρυδιῶν, παίρνει κάποιος τὴν πρώτη μέρα τὸ 1)8, τὴ δεύτερη μέρα παίρνει τὸ 1)5 τοῦ ὑπολοίπου καὶ τὴν τρίτη μέρα τὰ 28 καρύδια ποὺ μένουν. Πόσα ἦσαν ἐν ὅλῳ τὰ καρύδια τοῦ σωροῦ;

★

3) Σὲ μιὰ αὐλὴ ὑπάρχουν δυὸ εἰδῶν κατοικίδια: κόττες καὶ κουνέλια. Μετρῶντας τα μιὰ μέρα ὁ ἰδιοκτήτης τους, βρίσκει πὼς τὰ ζῶα του αὐτὰ ἔχουν ἐν συνόλῳ 68 κεφάλια καὶ 170 πόδια. Θὰ μπορούσατε μὲ λίγη σκέψι νὰ βρῆτε πόσες κόττες καὶ πόσα κουνέλια ὑπάρχουν στὴν αὐλὴ αὐτοῦ τοῦ κυρίου;

★

4) Νὰ βρεθοῦν δυὸ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων τὸ σύνολο εἶναι ἴσο μὲ τὸ πενταπλάσιο τῆς διαφορᾶς τους καὶ τῶν ὁποίων τὸ γινόμενο εἶναι ἴσο μὲ τὸ δωδεκαπλάσιο τῆς διαφορᾶς τους.

Οἱ μουσικοὶ καὶ τὰ ἔργα τους

Καθένας ἀπὸ τοὺς κάτωθι διασήμους μουσουργούς, συνέθεσε μιὰ ἀπὸ τὶς ὅπερες τῆς δευτέρας στήλης, ὄχι ὅμως αὐτὴ ποὺ βρίσκεται στὴν ἴδια σειρὰ μὲ τὸ ὄνομά του. Μπορεῖτε νὰ ἀποδώσετε στὸν κάθε διάσημο συνθέτη τὸ ἔργο ποὺ τοῦ ἀνήκει;

1) Βάγκνερ: «Φιντέλιο».
2) Ροσσίνι: «Τὸ κορίτσι τοῦ συντάγματος».
3) Βέρντι: «Θαῖς».
4) Μασσενέ: «Ἰζαμπώ».
5) Ντονιζέττι: «Μινιόν».
6) Μότσαρτ: «Λόενγκριν».
7) Μπετόβεν: «Ὄμπερον».
8) Μασκάνι: «Λουΐζα Μίλλερ».
9) Βέμπερ: «Ὀθέλλος».
10) Τομά: «Δὸν Ζουάν».

Σωστὸ — Λάθος

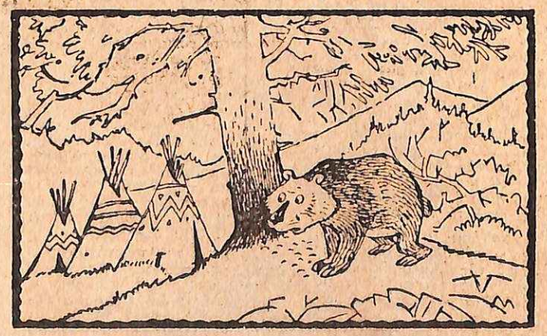
Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, διαγράφετε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει:

1) Ὁ Ριχάρδος Βάγκνερ ἦταν τῆς ἰδίας ἡλικίας μὲ τὸν Γκαιτε καὶ φίλος του: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
2) Ὑπάρχουν αἰλουροειδῆ σ' ὅλες τὶς ἠπείρους τοῦ πλανήτου μας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
3) Τὸ πρῶτο εὐρωπαϊκὸ φιλολογικὸ περιοδικὸ κυκλοφόρησε στὴν Ἰταλία: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
4) Ἡ πρώτη ὅπερα ἀμερικανικῆς προελεύσεως ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της τὸν περασμένο αἰῶνα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
5) Οἱ Ἀθησσυνοὶ ἀνήκουν στὴ μαύρη φυλή: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
6) Τὸ «Τσάρλεστον» ἦταν νέγρικος χορός: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
7) Ὁ Ταγχόϋζερ, ὁ ἥρως τοῦ περιφήμου μελοδράματος τοῦ Βάγκνερ, ὑπῆρξε στὴν πραγματικότητα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
8) Οἱ κονσέρβες κρέατος ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
9) Τὸ συνολικὸ μῆκος τῶν δρόμων τῆς Εὐρώπης εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ συνολικὸ μῆκος τῶν δρόμων τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
10) Ρέμπραντ εἶναι τὸ ὄνομα καὶ ὄχι τὸ ἐπώνυμο τοῦ μεγάλου Ὁλλανδοῦ ζωγράφου: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Στοιχειόγριφος

Ἔρπετὸ σιχαμερό,
ὄχι ὅμως τρομερὸ
κι' ἂν τοῦ κόψῃς τὸ... ξερό,
ἀεράκι δροσερό.

Μαγικὴ εἰκόν

Ἡ ἀρκούδα αὐτὴ πλησιάζει ἀνύποπτη τὴν κατασκήνωσι τῶν ἐρυθροδέρμων, χωρὶς νὰ προσέξη πὼς πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία της καί, κρυμμένοι, παρακολουθοῦν κάθε της κίνησι. Θὰ μπορούσατε, μέσα σ' ἕνα λεπτό, νὰ ἀνακαλύψετε πέντε ἀπὸ τοὺς κρυμμένους ἐρυθροδέρμους;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 98

Τὸ παιδιὸ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ ντέτεκτιβ Πέτερ Ρούφ σταύρωσε τὰ χέρια του πάνω στὸ τραπέζι καὶ περίμενε.

—Εἶμαι ἡ κυρία Μαίρη Μπράουν, ἄρχισε ἡ ἐπισκέπτρια.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔκαμε μιὰ ἐλαφρὴ κλίσι μὲ τὸ κεφάλι του. Αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτα.

—'Αδελφὴ τοῦ Μπράϊαν Σόστερστ, πρόσθεσε ἡ συνομιλήτριά του. Δὲ διαβάσατε σήμερα στὶς ἐφημερίδες;...

Ὁ Πέτερ Ρούφ ἔκαμε καὶ δεύτερη κλίσι μὲ τὸ κεφάλι του.

—Ὁ ἀδελφός σας δὲν ἀρνήθηκε ὅτι σκότωσε τὸν Τζαίημς "Αμποτ, εἶπε.

—'Αλλ' οὔτε τὸ ἐπιβεβαίωσε, παρατήρησε ἡ κυρία Μπράουν.

—Ἐχνάτε τὴν κατάθεσι τοῦ Τζὼν Ντόρν, τοῦ πόλισμαν; εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Τζέην Σόου, ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ κι' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κρατοῦσε ἕνα περίστροφο στὸ χέρι του πετάχτηκε ἔξω. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Μπράϊαν Σόστερστ, ὁ ἀδελφός σας. Ὁ πόλισμαν τοῦ πῆρε τὸ περίστροφο, χωρὶς αὐτὸς νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀντισταθῆ κι' ἀνέβηκαν μαζὶ στὸ σπίτι. Μέσα στὸ σαλόνι τῆς μὶς Σόου βρίσκοταν τὸ πτῶμα τοῦ Τζαίημς "Αμποτ... Ἡ σφαῖρα ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸ περίστροφο τοῦ ἀδελφοῦ σας τὸν εἶχε χτυπήσει στὸ μέτωπο, ἀνάμεσα στὰ μάτια... Ὅσο γιὰ τὴ Τζέην Σόου, ἦταν πεσμένη ἀνάσκελα στὸ πάτωμα κι' εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις της...

—Συνῆλθε, ὅμως, σὲ λίγο καὶ εἶπε ὅτι δὲν ἤξερε ποιὸς εἶχε σκοτώσει τὸν Τζαίημς "Αμποτ, περατήρησε καὶ πάλι ἡ κυρία Μπράουν.

—Ὅλα αὐτὰ δείχνουν ὅτι ἐκεῖνος ποὺ σκότωσε τὸν Τζαίημς "Αμποτ εἶναι ὁ ἀδελφός σας, συμπέρανε ὁ ντέτεκτιβ. "Αν θέλετε, νὰ ἐρευνήσωμε γιὰ νὰ βροῦμε ὡρισμένα ἐλαφρυντικά, εἶμαι στὴ διάθεσί σας...

Ἡ κυρία Μπράουν σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

—"Αν ὁ ἀδελφός μου σκότωσε τὸν Τζαίημς "Αμποτ, γιὰ ποιὸ λόγο θὰ βγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Τζέην Σόου κρατώντας τὸ ὅπλο τοῦ ἐγκλήματος στὸ χέρι; εἶπε ἔπειτα.

—Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι ὁ ἀδελφός σας θέλησε ἀπὸ ἱπποτισμὸ νὰ καλύψῃ τὸ ἔγκλημα κάποιου ἄλλου; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ.

—Δὲν ξέρω...

—Τῆς Τζέην Σόου;

—Πιθανόν.

—Μισεῖτε τὴν Τζέην Σόου, ἐπειδὴ τύλιξε στὰ δίχτυα της τὸν ἀδελφό σας;

—Δὲν ἔχω λόγο οὔτε νὰ τὴν μισῶ, οὔτε νὰ τὴν συμπαθῶ, ἀπάντησε μὲ ἀξιοπρέπεια ἡ κυρία Μπράουν Νομίζω ὅτι τὴν περιφρονῶ, ὅπως κι' ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ χρησιμοποιοῦν τὴν ὁμορφιά τους γιὰ νὰ ξεμυαλίζουν τοὺς ἄντρες καὶ νὰ τοὺς ἀδειάζουν τὸ πορτοφόλι...

—Ὑποπτεύεστε ὅτι ὁ ἀδελφός σας εἶχε κάμει μεγάλες χρηματικὲς θυσίες γιὰ τὴν Τζέην Σόου;

—Δὲν τὸ ξέρω. "Ακουσα, ὅμως, ὅτι ἡ Τζέην Σόου, τὸ «ἀστρο τοῦ Μπροντγουαίη», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν, ἔχει ὀδηγήσει πολλοὺς ἄντρες στὴ χρεωκοπία.

—Δὲ βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο ἡ Τζέην Σόου θὰ σκότωνε τὸν Τζαίημς "Αμποτ, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Οἱ συνάδελφοί της στὸ θέατρο βεβαιώνουν πὼς δὲν ἦταν φίλος της. Τὴν περνοῦσε τριάντα ὁλόκληρα χρόνια καὶ τῆς φερνόταν σὰν πατέρας. Χτὲς τὸ βράδυ, ὁ Μπράϊαν Σόστερστ ἦταν ἀπασχολημένος σὲ μιὰ συνεδρίασι τοῦ συμβουλίου τῆς ἑταιρίας, ποὺ διευθύνει καὶ δὲν πήγε στὸ θέατρο γιὰ νὰ παρῃ τὴν Τζέην, ὅπως ἔκανε πάντα. Ἡ Τζέην, μετὰ τὴν παράστασι, ἔφαγε μαζὶ μὲ τὸν Τζαίημς "Αμποτ στὸ «Μάϊλαν». Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ "Αμποτ τὴν συνώδευσε στὸ σπίτι της... Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἔφτασε ὁ Μπράϊαν Σόστερστ... κι' ἐπακολούθησε τὸ δρᾶμα. Αὐτὰ γράφουν οἱ ἐφημερίδες. Βλέπετε σ' αὐτὴ τὴν ἀφήγησι κάτι ποὺ νὰ μὴ βρίσκεται στὴ θέσι του;

—"Οχι, ὡμολόγησε ἡ κυρία Μπράουν. 'Αλλ' ἂν ὁ Τζαίημς "Αμποτ δὲν ἦταν φίλος τῆς Τζέην Σόου, γιατί τότε ὁ ἀδελφός μου θὰ τὸν σκότωνε, κύριε Ρούφ;

—Ἔχετε χαρίσματα ντέτεκτιβ, κυρία Μπράουν, εἶπε ὁ Πέτερ Ροὺφ χωρὶς ἴχνος εἰρωνείας. 'Αλλ' ἂν ὁ ἀδελφός σας δὲν εἶχε λόγους νὰ σκοτώσῃ τὸν Τζαίημς "Αμποτ, οὔτε κι' ἡ Τζέην Σόου εἶχε λόγους νὰ φυτέψῃ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ τῆς φερνόταν σὰν πατέρας.

—"Αν, ὅμως, προϋπῆρξε κάτι μεταξὺ τους...

—Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐξήγησι, ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. 'Αφῆστε με νὰ μελετήσω αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, κυρία Μπράουν. Οἱ παρατηρήσεις σας μ' ἔκαμαν νὰ τὴ βλέπω λιγώτερο ἁπλὴ ἀπὸ ὅ,τι τὴν εἶχα φανταστῆ στὴν ἀρχή...

Μετὰ τὴν ἀναχώρησί της, ὁ Πέτερ Ροὺφ πῆγε στὸ θέατρο «Στάρ» ὅπου ἐργαζόταν ἡ Τζέην Σόου γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ τῆς διάσημης ἠθοποιοῦ. Κατόπιν πῆγε νὰ ἐπισκεφτῆ τὴν ἴδια.

—Ἡ οἰκογένεια τοῦ Μπράϊαν Σόστερστ μοῦ ἀνέθεσε νὰ τὸν βοηθήσω γιὰ νὰ ξελασπώσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ἱστορία, τῆς εἶπε.

—Θὰ ἤμουν πρόθυμη νὰ πάρω τὴ θέσι τοῦ Μπράϊαν, ἀπάντησε ἡ Τζέην. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ εἶχα ἀγαπήσει στὴ ζωή μου. "Αν θέλετε νὰ βοηθήσετε τὸν Μπράϊαν, πρέπει νὰ μοῦ βρῆτε μιὰ δικαιολογία ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ μποροῦν νὰ τὴν πιστέψουν... Καταλαβαίνετε ὅτι, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν Τζαίημς "Αμποτ, πρέπει νὰ εἶχε κάποιο λόγο...

—Πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα; τὴ ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ.

— Γυρίσαμε μὲ τὸν Τζαίημς "Αμποτ στὸ σπίτι μου κατὰ τὶς δωδεκάμισι. Μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ μοῦ κρατοῦσε συντροφιὰ ὥσπου νἀρχόταν ὁ Μπράϊαν. Πέρασα πρώτη μέσα κι' ἄναψα τὸ φῶς τοῦ χώλ. "Επειτα, ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ παραμέρισα γιὰ ν' ἀφήσω τὸν Τζαίημς νὰ περάσῃ. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε δύο ἢ τρία βήματα, ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμός. Τὸν εἶδα νὰ κλονίζεται κι' ἔπεσα κοντά του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη λιποθύμησα... "Οταν συνῆλθα, εἶδα μπροστά μου τὸν Μπράϊαν μαζὶ μὲ ἕναν πόλισμαν. Ὁ Μπράϊαν κρατοῦσε ἕνα περίστροφο στὸ χέρι.

— Πιστεύετε ὅτι ὁ Μπράϊαν εἶχε ἔρθει ἀπὸ πρωτύτερα στὸ σπίτι κι' ὅτι μόλις σᾶς εἶδε νὰ γυρίζετε μαζὶ μὲ τὸν "Αμποτ...

— 'Αδύνατον! τὸν διέκοψε ἡ Τζέην. Ὁ Μπράϊαν τὸ ἤξερε ὅτι θὰ ἤμουν μὲ τὸν "Αμποτ... Κι' ἔπειτα, ὁ Μπράϊαν δὲ μποροῦσε νὰ μπῆ στὸ διαμέρισμά μου... Δὲν εἶχε κλειδί...

— Προσέξετέ με, μὶς Σόου εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Ὑπῆρχε κανένας ἄλλος ποὺ εἶχε τὸ κλειδὶ τοῦ διαμερίσματός σας; Μήπως ...στὸ παρελθόν... εἴχατε δώσει τὸ κλειδὶ σὲ κάποιον, ποὺ δὲ σᾶς τὸ ξαναγύρισε μετὰ τὴν διακοπὴ τῶν σχέσεών σας;

Ἡ ἠθοποιὸς σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Νομίζω ὅτι εἶχα δώσει ἄλλοτε ἕνα κλειδὶ στὸν Οὐΐλλιαμ Κάμπυ, ἀπάντησε. Δὲ θυμᾶμαι νὰ μοῦ τὸ ξαναγύρισε...

— Πάει πολὺ καιρὸς ποὺ πάψατε νὰ ἔχετε σχέσεις μαζί του;

— 'Από τὴν ἐποχὴ ποὺ συνδέθηκα μὲ τὸν Μπράϊαν.

— Μιὰ τελευταία ἐρώτησι, μὶς Σόου... Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὠδηγήσατε τὸν Οὐΐλλιαμ Κάμπυ στὴ χρεωκοπία;

— Τὰ ποσὰ ποὺ ὁ Κάμπυ ἐβύθεψε γιὰ μένα ἦταν ἀσήμαντα, ἀπάντησε ἡ Τζέην. "Αν, ὅμως, παραμέλησε τὶς ἐπιχειρήσεις του, γιὰ νὰ βρίσκεται ὅλες τὶς ὧρες κοντά μου, αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ μὴν μ' ἐνδιαφέρῃ.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ Πέτερ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ Κάμπυ.

— "Ενας ἄντρας, τοῦ εἶπε, ἀφοῦ τοῦ ἔκαμε γνωστὴ τὴν ἰδιότητά του, ὅταν παύῃ νὰ ἔχῃ σχέσεις μὲ μιὰ γυναῖκα, πρέπει νὰ τὶς ἐπιστρέφῃ ἀμέσως τὰ κλειδιὰ τοῦ σπιτιοῦ της. "Εσεῖς κρατήσατε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς εἶχε δώσει ἡ Τζέην Σόου. Κι' αὐτὸ τὸ κλειδὶ σᾶς παρακίνησε νὰ κάμετε ἕνα ἀνόητο ἔγκλημα. Λογαριάζατε, βέβαια, νὰ σκοτώσετε τὸν Μπράϊαν Σόστερστ, ἀλλ' ἀντὶ γι' αὐτὸν σκοτώσατε ἕνα ἄθῶο...

— Τί ἀνοησίες εἶναι αὐτὲς ποὺ μοῦ λέτε; φώναξε ὁ Κάμπυ. Τὸν "Αμποτ τὸν σκότωσε ὁ Μπράϊαν... Κι' ὅσο γιὰ τὸ κλειδί...

— Μιὰ στιγμή, τὸν διέκοψε ὁ ντέτεκτιβ. Ἡ ἀστυνομία ἄφησε ἐλεύθερο τὸν Μπράϊαν, γιατὶ ἀποδείχτηκε πὼς δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ δολοφόνος.

— Τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο! εἶπε ὁ Κάμπυ ποὺ ἔχασε ἀμέσως τὸ χρῶμα του.

— 'Ομολογεῖτε λοιπόν; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ.

Ὁ Οὐΐλλιαμ Κάμπυ κατέδασε τὸ κεφάλι.

— "Ημουν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Τζέην μοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, εἶπε. Κι' εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν σκοτώσω, ὅπως καὶ τὸ Σόστερστ... Τὸ φῶς μέσα στὸ σαλόνι ἦταν σβυστὸ κι' ἔτσι δὲν εἶδα

"Εκαμε νὰ πάρῃ τὸ περίστροφό του, μὰ ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ καὶ μπῆκαν δυὸ ἀστυνομικοί...

τὸν ἄνθρωπο ποὺ μπῆκε... 'Αλλ' ἡ λάμψι ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ ὅπλου μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω τὸ λάθος μου... Πέταξα τότε τὸ περίστροφο κι' ἔτρεξα νὰ φύγω... Εἴπατε ὅτι ἡ Τζέην μὲ εἶδε;

— "Οχι, ἀπάντησε μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ὁ ντέτεκτιβ. Οὔτε ἡ Τζέην σᾶς εἶδε οὔτε ἡ ἀστυνομία ἄφησε ἀκόμη ἐλεύθερο τὸν Μπράϊαν. 'Αλλ' ἀφοῦ ὡμολογήσατε, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασία...

— Μὲ παρασύρατε, λοιπόν, σὲ παγίδα; εἶπε ὁ Κάμπυ. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς! Δὲν θὰ βγῆτε ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα!

Τράβηξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του κι' ἔκαμε νὰ πάρῃ τὸ περίστροφό του. 'Αλλά, προτοῦ ἀποτελειώσῃ τὴν κίνησί του, ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ καὶ δυὸ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ γραφεῖο.

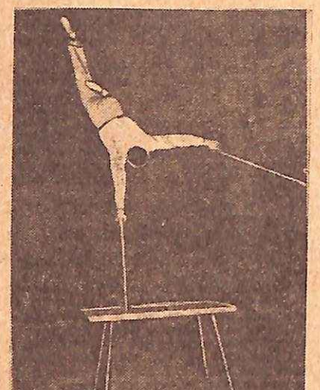
— "Οπως βλέπετε, δὲν εἶχα ἐρθει μόνος! εἶπε γελώντας ὁ ντέτεκτιβ.

★

Οἱ ἐφημερίδες τῆς ἄλλης ἡμέρας μιλοῦσαν ἐγκωμιαστικὰ γιὰ τὴν ἱπποτικὴ στάσι τοῦ Μπράϊαν. "Οταν, πηγαίνοντας στὸ σπίτι τῆς φίλης του, λίγη ὥρα μετὰ τὸ ἔγκλημα, εἶδε τὸν 'Αμποτ νεκρὸ καὶ τὴ Τζέην λιποθυμη, δὲν σκέφτηκε παρὰ πὼς νὰ τὴν σώσῃ, νομίζοντας πὼς αὐτὴ τὸν εἶχε σκοτώσει. Πῆρε τότε τὸ περίστροφο, πατσμόνεψε ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ὅταν εἶδε ἕναν πόλισμαν νὰ περνάῃ ἀπὸ τὸ δρόμο, ἔτρεξε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι...

ΣΑΞ ΡΑΙΜΕΡ

67

Ο Μακκάτζι σὲ μιὰ θεαματικὴ ἐπίδειξή του.

Ὁ ἄνθρωπος ΜΕ ΤΟ «ΧΡΥΣΟ ΜΠΡΑΤΣΟ»

Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία τοῦ Ἰταλοῦ ἀκροβάτη Κορράντο Μακκάτζι

«Ὅλη μου ἡ ζωή, οἱ φιλοδοξίες καὶ τὰ ὀνειρά μου στηρίζονταν σ' αὐτὸ τὸ μπράτσο. Τώρα, ποὺ τὸ σπασα καὶ τόχω στὸ γύψο, ὅλα πιὰ ἐσβυσαν γιὰ μένα. Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζομαι. Ἄμα βγῶ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, θὰ δοκιμάσω πάλι».

Ὁ Κορράντο Μακκάτζι, ὁ πιὸ δημοφιλὴς ἀκροβάτης τῆς Ἰταλίας, ποὺ τώρα βρίσκεται σὲ μιὰ κλινικὴ τῆς Ρώμης, εἶχε μεγάλο δίκηο προφέροντας αὐτὰ τὰ λόγια μπροστὰ στοὺς δημοσιογράφους. Ὁ «ἄνθρωπος μὲ τὸ χρυσὸ μπράτσο» ἢ ὁ «ἄγγελος μὲ τὰ δεκανίκια», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν οἱ θαυμαστές του, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν γιατρῶν πρέπει ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα νὰ ἀναζητήση ἄλλη δουλειά. Δὲ θὰ μπορῇ στὸ ἑξῆς νὰ κάνη τὸν ἀκροβάτη.

Ἡ ἱστορία τοῦ Μακκάτζι, ποὺ μέχρι ἐδῶ, καὶ λίγες μέρες ἦταν γνωστὸς σ' ὅλη τὴν Ἰταλία ὡς ὁ ἀκροβάτης μὲ τὸ παράλυτο πόδι, εἶναι πολὺ συγκινητική.

Εἶχε γεννηθῆ ἐδῶ κι' εἰκοσιεννιὰ χρόνια στὴν Ἀλεξάνδρεια ἀπὸ ἕνα ζευγάρι καλλιτεχνῶν τοῦ τσίρκου, σὲ ἡλικία τριῶν ἐτῶν καὶ ἔπαθε πολιομυελίτιδα. Ἀπὸ τότε, τὸ ἕνα του πόδι ἔμεινε ὁλότελα παράλυτο.

Ἴσως, ἂν ὁ Μακκάτζι εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ ἄλλους γονεῖς, σὲ διαφορετικὸ περιβάλλον, τὸ ἀτύχημά του αὐτὸ νὰ μὴ τοῦ εἶχε κοστίσει τόσο πολύ. Ἀλλὰ τὸ νὰ βλέπη τοὺς γονεῖς του νὰ «πετοῦν» κάθε βράδυ κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τοῦ τσίρκου, τὸ νὰ βλέπη τ' ἀδέλφια του, τὰ ξαδέλφια του, τοὺς θείους του νὰ κάνουν τόσο θαυμαστὲς κινήσεις πάνω στὰ μονόζυγα, ἦταν γι' αὐτὸν ἕνα ἀδιάκοπο ψυχικὸ μαρτύριο.

Ὥστου, τέλος, πῆρε μιὰ μέρα τὴ μεγάλη ἀπόφαση. Ὡρκίστηκε νὰ γίνη κι' αὐτὸς ἀκροβάτης χρησιμοποιῶντας μονάχα τὰ χέρια του.

Φυσικά, ἔπρεπε ν' ἀκολουθήση ἕνα δρόμο ἀρκετὰ διαφορετικὸ ἀπ' τὸ συνηθισμένο.

Ἔτσι, ὁ Μακκάτζι περιωρίστηκε νὰ γυμνάση τὰ χέρια του καὶ τὸν κορμό του. Δοκίμασε, ξαναδοκίμασε, ἔπεσε πολλὲς φορὲς καὶ μάλιστα μιὰ μέρα τραυματίστηκε κάπως ἄσχημα. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀπελπίστηκε. Ἡ ἐπιμονή του ἦταν ἀκατανίκητη. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ ἑφτὰ χρόνων ἀδιάκοπες, καθημερινὲς προπονήσεις, κατώρθωσε νὰ πετυχαίνη στὴν ἐντέλεια μιὰ σειρὰ ἀπὸ δύσκολα νούμερα, ποὺ σὲ ὅλα τους χρησιμοποιοῦσε μονάχα τὰ δυὸ χέρια του καὶ βρισκόταν μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

Ἡ ὥρα τῆς ἐμφανίσεώς του εἶχε φτάσει.

«Ἔτρεμα—διηγεῖται ὁ Μακκάτζι — ὅταν παρουσιάστηκα μπροστὰ στὸ κοινό. Ἔφτασα στὴ μέση τῆς πλατείας μὲ τὰ δεκανίκια. Μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ χειροκροτήματα, ποὺ ὅμως ἀντὶ νὰ μοῦ δώσουν θάρρος, μ' ἔκαναν νὰ νοιώσω κάτι σὰν ταπείνωσι. Μιὰ φωνὴ μοῦ ἔλεγε μέσα μου, πὼς τὰ χειροκροτήματα ἐκεῖνα τάχε προκαλέσει ὁ οἶκτος. Ὡστόσο, σφίγγοντας τὴν καρδιά μου, ἄρχισα τὶς ἐπιδείξεις μου καὶ στὸ τέλος ὑποκλίθηκα πάλι μπροστὰ στὸ πλῆθος. Τότε μονάχα κατάλαβα πὼς τὰ καινούργια χειροκροτήματα δὲν τάχε προκαλέσει ἡ συμπόνια, ἀλλὰ ὁ θαυμασμός».

Λίγα χρόνια ἀργότερα, ὁ Κορράντο Μακκάτζι ἦταν πιὰ ἕνας «φτασμένος». Τ' ὄνομά του εἶχε γίνει παντοῦ γνωστὸ κι' οἱ καταπληκτικές του ἐπιδείξεις ἀποτελοῦσαν πάντα τὸ κυριώτερο μέρος τοῦ προγράμματος σ' ὅλα τὰ τσίρκα ποὺ δούλευε.

Τὸ κοινό, σὲ κάθε τόπο ὅπου ἐμφανιζόταν ὁ Μακκάτζι, ἔμενε καταγοητευμένο μαζί του. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἀκροβάτης, μὲ τὸ συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ τὸ πλατὺ στῆθος, ποὺ ἔμπαινε κάθε φορὰ στὴν πίστα ἀκουμπῶντας στὰ δεκανίκια, μεταμορφωνόταν λίγες στιγμὲς κατόπιν σὲ ἕνα αἰθέριο ποίημα κινήσεων.

Ἡ σταδιοδρομία του τὸν εἶχε δοξάσει καὶ τοῦ εἶχε ἐξασφαλίσει μιὰ μικρὴ περιουσία. Κι' ἡ εὐτυχία του εἶχε συμπληρωθῆ μ' ἕνα πετυχημένο γάμο.

Ὡστόσο, τὸν περίμενε στὸ τέλος μιὰ δεύτερη σκληρὴ δοκιμασία. Ἡ τύχη, ποὺ τὴν εἶχε κατανικήσει χάρι στὴ θέλησί του, θέλησε νὰ τὸν χτυπήση γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ μάλιστα τώρα πιὸ ἀνελέητα.

Μιὰ μέρα, ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες, τοῦ συνέβηκε ἕνα μικροατύχημα, ποὺ ὅμως μισὴ ὥρα ἀργότερα ἀποδείχτηκε μοιραῖο. Ἐνῶ ἔμπαινε στὴν πίστα τοῦ τσίρκου «Ὀρσί», ποὺ ἔδινε τὶς παραστάσεις του στὴ Ρώμη, καὶ προχωροῦσε ὅπως πάντα στηριζόμενος στὰ δεκανίκια του, τὰ γερά του πόδι στραβοπάτησε κι' ὁ Μακκάτζι σωριάστηκε γάμου.

Ἀπὸ ἔνστικτο, θέλησε νὰ προφυλάξη τὸ κεφάλι του μὲ τὸ δεξί του χέρι. Κι' ἔτσι τὸ μπράτσο του ἔσπασε.

Τώρα ὁ Κορράντο Μακκάτζι βρίσκεται σὲ μιὰ κλινικὴ τῆς Ἰταλικῆς πρωτεύουσας. Τοῦ ἔκαναν ἤδη μιὰ λεπτὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι καὶ τοῦ βάλανε ὕστερα τὸ σπασμένο χέρι στὸ γύψο.

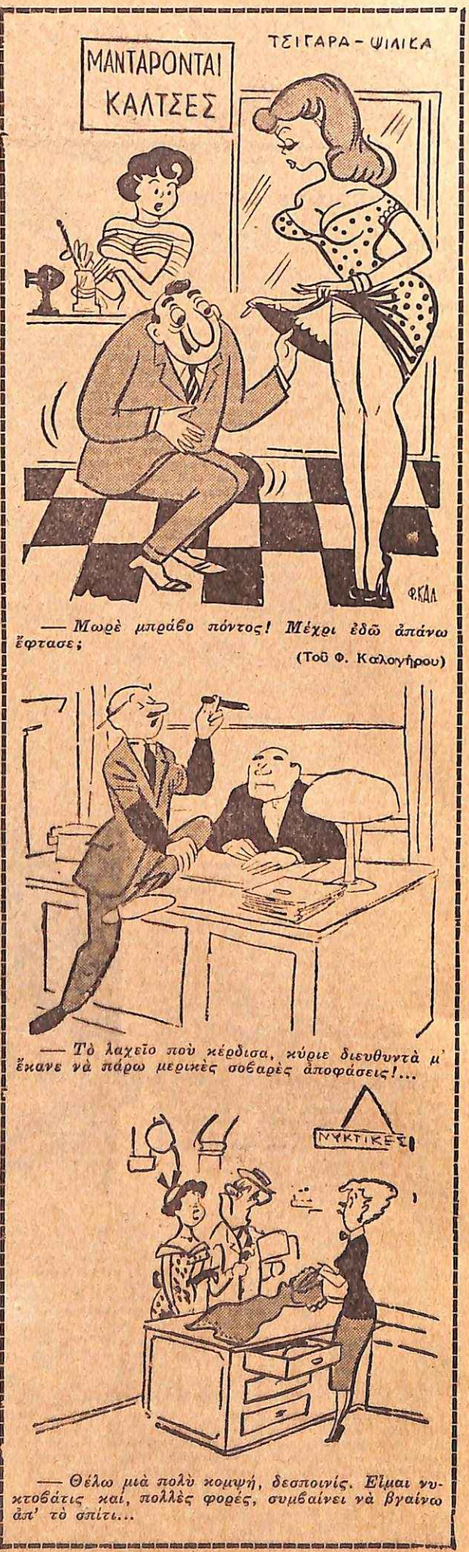
Οἱ γιατροὶ δὲν τοῦ ἔκρυψαν τὴ σοβαρότητα τοῦ ἀτυχήματός του. Ἴσια - ἴσια τοῦ δήλωσαν πὼς ἀπὸ δῶ καὶ πέρα δὲν θὰ μπορῇ νὰ κάνη τὸν ἀκροβάτη. Θὰ πάψη πιὰ νάναι ὁ «ἄνθρωπος μὲ τὸ χρυσὸ μπράτσο». Ἐκεῖνος, ἀκούοντάς τους, δὲν ἔκλαψε. Ρώτησε μονάχα:

— Πόσες μέρες θὰ μείνω μὲ τὸ χέρι κρεμασμένο στὸ στῆθος;

— Περίπου ἑξῆντα, τοῦ ἀποκρίθηκαν.

—Ἐ, λοιπόν, εἴπε τότε ἤσυχα ὁ Μακκάτζι, σὲ λίγους μῆνες, θὰ δοῦμε ἂν ἔχετε δίκηο ἐσεῖς ἢ ἐγώ...

Καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ οἱ γιατροὶ εἶχαν πῆ πὼς ὁ Κορράντο Μακκάτζι δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ κάνη τὸν ἀκροβάτη: Τότε, ποὺ εἶχε ἀχρηστέψει τὸ πόδι του ἡ πολιομυελίτις. Αὐτός, ὡστόσο, τοὺς ἔβγαλε ψεύτες. Θὰ τοὺς βγάλη ψεύτες καὶ γιὰ δεύτερη φορά; Ὅσοι τὸν ξέρουν καλά, πιστεύουν πὼς θὰ τὸ κατορθώση. Ὁ Κορράντο Μακκάτζι ἔγινε μεγάλος ἀκροβάτης, γιατὶ εἶχε μιὰ σιδερένια θέλησι. Καὶ τὸ δεύτερο ἀτύχημα ποὺ τὸν βρῆκε, δὲν τοῦ τὴν ἔσπασε.

— Μωρὲ μπράβο πόντος! Μέχρι ἐδῶ ἀπάνω ἔφτασε;

(Τοῦ Φ. Καλογήρου)

— Τὸ λαχεῖο ποὺ κέρδισα, κύριε διευθυντὰ μ' ἔκανε νὰ πάρω μερικὲς σοβαρὲς ἀποφάσεις!...

— Θέλω μιὰ πολὺ κομψή, δεσποινίς. Εἶμαι νυκτοβάτις καί, πολλὲς φορές, συμβαίνει νὰ βγαίνω ἀπ' τὸ σπίτι...

Τὸ διαζύγιο

Ἡ Ἄτυχη παντρεμένη, μὲ κάνει ν' ἀπορῶ, πῶς ὑπάρχουν ἀκόμη γυναῖκες, ποὺ παίρνουν τὸ ζήτημα τοῦ γάμου, τόσο ἐπιπόλαια.

Στὴν ἄτυχη παντρεμένη εἶχα ξαναδώσει, καὶ ἄλλοτε, τὶς συμβουλές μου κι' ἔμεινε, τότε εὐχαριστημένη. Σήμερα, ὅμως, μοῦ γράφει πώς, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, θέλει νὰ πάρη διαζύγιο! Ὁ ἄντρας της ὡστόσο τὴν ἀγαπᾶ καὶ δὲ θέλει νὰ τῆς τὸ δώση. Ἐκείνη, ὅμως, ἐπιμένει, γιατὶ νομίζει πώς, ἂν πάρη κάποιον ἄλλο μὲ περισσότερα χρήματα, θὰ περνάη καλλίτερα. Ἂς μάθη,λοιπόν, πώς δὲν εἶναι τὰ χρήματα, ποὺ φέρνουν τὴν εὐτυχία. Ἀφοῦ ὁ ἄντρας της τὴν ἀγαπᾶ καὶ ἐργάζεται σκληρὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιῆ κάθε της ἐπιθυμία, ἂς μοῦ ἐπιτρέψη νὰ τῆς πῶ ὅτι εἶναι ἀχάριστη καὶ ἐπιπόλαιη. Πρέπει νὰ ἐκτιμήση τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴν προσπάθεια τοῦ συζύγου της. Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπήση, μόνο καὶ μόνο, γιατὶ αὐτὸς δὲ συλλογίζεται καὶ δὲ φροντίζει παρὰ μόνον γι' αὐτήν. Κάθε ἄλλο πείραμα, εἶμαι βεβαία, μὲ τὶς ἰδέες ποὺ ἔχει, πῶς θ' ἀποτύχη.

Χ. Μαρμαρίδην: Παρέδωσα τὸ γράμμα σας στὸν ειδικὸ ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας συντάκτην. Θὰ δημοσιευθοῦν οἱ ἀγγελίες σας.

Ἐρωτευμένο μὲ τὴν ἀγιότητα: Μὲ τὸ χωρισμὸ αὐτὸ σβύνει κάθε ἰδέα μελλοντικῆς ἑπαφῆς μεταξύ σας. Δὲν καταλαβαίνω ὅμως, πῶς ἀφήσατε νὰ περάση τόσος καιρός, χωρὶς νὰ τῆς ἐκφράσετε τὰ αἰσθήματά σας, γιὰ νὰ καταλάβετε ποιὰ εἶναι καὶ τὰ δικά της. Ὅταν ἀγαπᾶ κανείς, βρίσκει εὐκαιρίες. Ἀλλά, εἶσθε καὶ πολὺ νέος. Ποῦ βασιστήκατε; Θὰ μπορούσατε νὰ φτιάσετε οἰκογένεια καὶ νὰ κάνετε μιὰ σύζυγο εὐτυχισμένη; Ἀμφιβάλλω. Γι' αὐτὸ σφίξετε τὴν καρδιά σας, ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ τὴν ξαναδῆτε καὶ ὁ καιρὸς θὰ γιατρέψη τὸν πόνο σας.

Κρίνον: Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἡλικία τῶν 22 ἐτῶν εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη γιὰ γάμο.

Στὴν ἡλικία αὐτὴ μιὰ κοπέλλα ἔχει γνωρίσει ἤδη τοὺς νεανικούς ἐνθουσιασμούς, τὶς μικρὲς παιδικὲς ἐπιπολαιότητες, ξέρει νὰ ξεχωρίζη τὸν ἀγνὸ ἄντρα ἀπὸ τὸν ἄλλο ποὺ κοροϊδεύει. Ξέρει ἐπίσης ποιὸ εἶναι τὸ συμφέρον της γιὰ μιὰ μελλοντικὴ ἀποκατάστασι καὶ ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ θέσι της ἀπέναντι τῆς κοινωνίας.

Ἐσεῖς, ποὺ ἔχετε ἀποκτήσει πιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν πεῖρα, δὲν πρέπει νὰ διστάζετε σ' αὐτὸ ποὺ σᾶς προτείνουν οἱ γονεῖς σας.

Ὁ ἄλλος, ἐκτὸς ποὺ ἦταν μιὰ περαστικὴ γνωριμία, ἦταν ταυτοχρόνως καὶ ὁ ἄνρωπος ποὺ δὲν ὑποσχέθηκε ποτὲ τὸ γάμο.

Περιφρονῆστε τον λοιπόν, αὐτὸν καὶ συμμορφωθῆτε μὲ τὴ γνώμη τῶν γονέων σας.

Ραγισμένη καρδιά: Ἐκεῖνο ποὺ μὲ συγκινεῖ πολὺ στὸ γράμμα σας, εἶναι ὁ διαχωρισμὸς καὶ ἡ ἐπίγνωσι τοῦ καθήκοντος.

Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο: ἡ τιμιότης, ἡ λεπτότης στὰ αἰσθήματα.

Ἡ περίπτωσί σας δὲν εἶναι μοναδική. Πολλὰ σχετικὰ παραδείγματα ὑπάρχουν. Σ' αὐτὰ ὅμως νίκησε ἡ ἀγάπη. Εἶχαν γερὸ χαρακτῆρα, περιφρόνησαν τὰ ἐμπόδια, βάδισαν μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὰ μάτια γυρισμένα πρὸς τὴν ἀγαπημένη τους. Κι' ἔζησαν, εὐτυχισμένα, τὴν οἰκογενειακή τους ζωή.

Ἂν ὁ χαρακτήρας σας εἶναι ἰσχυρὸς καὶ διαφύγετε σὰν καλὸς καπετάνιος τοὺς ὑφάλους, θὰ εὐτυχήσετε κι' ἐσεῖς. Ἂν ὅμως βλέπετε ὅτι δὲ θὰ τὰ καταφέρετε, τότε προτιμώτερο θὰ εἶναι ν' ἀπομακρυνθῆτε, γιατὶ θὰ δυστυχήσετε, τόσο ἐσεῖς, ὅσον κι' ἐκείνη!

Ἀπορῶ καὶ βασανίζομαι Μ.Ρ.Φ.Μ. 101: Δὲν εἶναι οὔτε πρωτότυπη οὔτε νέα ἡ περίπτωσί σας καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ξαφνιάζεστε. Λέτε πὼς δὲν πιστεύετε στὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα. Αὐτὰ εἶναι ζητήματα ἰδιοσυγκρασίας. Ὑπάρχουν κοπέλλες, ποὺ δὲν εἶχαν δημιουργήσει ποτέ τους σχέσεις μὲ νέους κι' ὅταν ἔτυχε νὰ συστηθοῦν καὶ νὰ συναναστραφοῦν ἀργότερα ἕνα νέο, νόμισαν ὅτι σ' αὐτὸν βρῆκαν τὸ ἰνδαλμά τους. Δὲ θέλω νὰ σᾶς ἀπογοητεύσω, ἀλλ' ἂν τὴν ἀγαπᾶτε κι' ἐσεῖς, πραγματικά, τότε νάρθῆτε σ' ἐπαφὴ μὲ τ' ἀδέλφια της. Ἂν, ὅμως, ἔχετε ἀμφιβολίες γιὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ συνάμα οἰκογενειακὲς δυσκολίες, τότε σᾶς συμβουλεύω νὰ διακόψετε, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρὸς καὶ πρὶν σχηματίση τὴν ἐντύπωσι ὅτι δίχως ἐσᾶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήση. Τότε. θὰ τὴν κάνετε πολὺ δυστυχισμένη.

Ἄτυχη στὴν πρώτη καὶ μοναδικὴ ἀγάπη: Σεῖς ἀνήκετε σὲ μιὰ ἀνώτερη τάξι ἀπὸ ἀπόψεως μορφώσεως κι' ἐπομένως δὲ σᾶς ταιριάζει αὐτὸ τὸ ὕφος. Θὰ πῆτε: «Μήπως δὲν ἔχω κι' ἐγὼ καρδιά; Ἡ μήπως δὲν πονῶ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι;» Ναί, ἔχετε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήσετε, ἀλλὰ κάποιον ἄλλο. Ὄχι αὐτόν! Ὁ ἄνδρας ποὺ ταπεινώνει μιὰ γυναίκα σὲ τέτοιο βαθμό, δὲν εἶναι ἄξιος τῆς ἀγάπης της. Προσέξετε, εἶσθε μιὰ μορφωμένη κοπέλλα. Μὴν παρασύρεσθε, λοιπόν, ἀπὸ τὸν πρῶτο τυχοδιώκτη, ὁ ὁποῖος ὅταν βρῆκε τὸ συμφέρον του στὴν ἄλλη, σκέφτηκε νὰ σᾶς ταπεινώση τόσο πολύ. Ἐλπίζω νὰ μὲ καταλάβατε, καὶ νὰ συνέλθετε, κρατῶντας τὸ μέτωπο ψηλά. Εἶσθε ὁμορφη, νέα, καὶ τὸ μέλλον σας δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ μείνη δεσμευμένο μὲ τὸ τυχαῖο πέρασμα ἑνὸς νέου ποὺ δὲ σᾶς ἀξίζει.

Φωφὼ — Χαρὰ ΚΛΚΣ: Τὸ γράμμα σας μοῦ ἐξηγεῖ πολὺ καλὰ ὅτι ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ νύφη στὸ σπίτι, καὶ ἐσεῖς ἀπὸ μιὰ γυναίκα.

Μὲ ἄλλα λόγια δὲν τὴν ἀγαπᾶτε αὐτὴ τὴν κοπέλλα, ἡ ὁποία εἶναι ἐξ ἄλλου πάρα πολὺ μικρὴ γιὰ σᾶς. Νὰ πάρετε, λοιπόν, πρῶτα τὸ ἀπολυτήριό σας μὲ τὸ καλό, νὰ πᾶτε στὸ σπίτι σας καὶ ἐπειδὴ δώσατε κάποιο λόγο, ἐπισκεφτῆτε τοὺς γονεῖς της. Ἂν αὐτοὶ ἄλλαξαν ἰδέα, ἀσφαλῶς δὲ θὰ σᾶς τὴ δώσουν καὶ πότε φροντίσετε γιὰ καμμιὰ ἄλλη, ἀφοῦ τόσο πολὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ νύφη οἱ γονεῖς σας!

Ἀνήσυχη καρδιά: Βλέπω πὼς ἄλλος ἦταν ὁ σκοπός σας, ὅταν ἤρθατε στὴν Ἀθήνα μιὰ φτωχὴ κοπέλλα ποὺ ἤρθε νὰ ἐργαστῆ καὶ νὰ βοηθήση τὴν οἰκογένειά της). Τώρα ἀκολουθήσατε τὸ δρόμο τῆς ἀπωλείας, χωρὶς νὰ στηρίξετε πουθενά. Κάνατε πηδήματα, ποὺ θ' ἀποροῦσε ὁ καθένας, πὼς ἐσεῖς μιὰ ἀπειρη καὶ φτωχὴ κοπέλλα τὰ καταφέρατε. Καὶ τώρα μὲ ρωτᾶτε ἂν πρέπη νὰ δεχτῆτε τὶς προτάσεις τοῦ παντρεμένου, ὁ ὁποῖος πρὸς χάριν σας θυσιάζει τὴ γυναίκα του καὶ καταστρέφει τὸ σπίτι του. Εἶναι σωστὰ πράγματα αὐτά, γιὰ μιὰ κοπέλλα φτωχή, ὀρφανή, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴ ζήση ἡ μητέρα της κι' ἤρθε στὴν Ἀθήνα νὰ προκόψη; Τί προκοπὴ θὰ δῆτε ἐπειτα ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ χαράξατε; Σκεφτῆτε, ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς ὁδηγεῖ στὴν τελικὴ καταστροφή!

Νεράϊδα τῆς ἀνοίξεως: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ εἶμαι ἱκανοποιημένη ποὺ οἱ συμβουλές μου βρῆκαν ἀπήχησι στὴν Ψυχή σας. Χαίρομαι καὶ γιὰ τὸ γράμμα ποὺ λάβατε, μὲ τὸ ὁποῖο ξεδιαλύθηκαν ὅλες οἱ ἀμφιβολίες σας. Προσέξετε ὅμως πολύ, γιατὶ πρόκειται γιὰ τὸ μέλλον σας! Ἂν αὐτὰ ποὺ σᾶς γράφει ἐκεῖνος εἶναι πραγματικὰ κι' ἔρθη στὴν προθεσμία ποὺ σᾶς ἔδωσε, σκεφθῆτε ὅτι πρέπει νὰ σᾶς βρῆ φρόνιμη. Δηλαδή, πρέπει νὰ ἔχετε διακόψει ὅλες τὶς ἄλλες σχέσεις. Προτιμώτερο νὰ κλεισθῆτε σπίτι σας, ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, γιὰ νὰ μὴ βρῆ τίποτα τὸ ἐνοχοποιητικό, ὅταν γυρίση.

Χαμένα ὀνειρα: Κάθε κορίτσι κάνει ὀνειρα καὶ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον του. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως δὲν πραγματοποιοῦνται οὔτε σὲ μιὰ μέρα, οὔτε σ' ἕνα χρόνο. Τελειώσατε τὸ γυμνάσιο, γυρίσατε στὸ σπίτι σας στὸ χωριό, Κι' ἐπειδὴ εἶσθε δύσκολη στὴν ἐκλογή δὲν δίνετε πίστι στοὺς νεαρούς. Σύμφωνοι. Εἶσθε λογική, φρόνιμη κι' ἐπομένως θὰ κυττάξετε ποιὸ εἶναι τὸ συμφέρον σας καὶ ποιὸς προσεγγίζει τὸν ἰδανικὸ ἄντρα ποὺ σχημάτισε ἡ φαντασία σας. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ εἶσθε ἀπαιτητική, γιατὶ τὸ τέλειο δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῆ ποτέ. Ἀλλ' οὔτε, ἐπειδὴ δὲν τὸ βρήκατε, νὰ σκέπτεστε τὴν αὐτοκτονία! Καταλαβαίνετε, ὅτι τώρα μόλις μπαίνετε στὴ ζωή. Προσπαθῆστε λοιπόν, νὰ ἡρεμήσετε καὶ νὰ μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι θάρθῆ ἡ στιγμή, ποὺ θὰ γελᾶτε γιὰ τὴν σημερινή σας ἀπελπισία. Τὸ δεύτερο γράμμα σας, μὲ τὴν παράκλησι τῶν φιλενάδων σας, τὸ παρέδωσα στὸν συντάκτη τῆς ἀλληλογραφίας.

Μικρὴ ὀρφανή: Θὰ φροντίσω ὅσο μπορῶ γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ μοῦ γράφετε. Εἶναι πολὺ δύσκολο, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω.

Ἀλάντα — Ν.Χ.: Εἶσθε ἀκόμα πολὺ νέα καὶ δὲ μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτα, δίχως τὴ γνώμη τῶν γονέων σας. Δὲν ἔχετε ἀκόμη τὴν ἀπαιτούμενη πεῖρα γιὰ νὰ διακρίνετε τὸ συμφέρον σας. Ἤδη, πήγατε τὴν πρώτη φορὰ νὰ ἐκθέσετε τὴν ἀξιοπρέπειά σας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ σπιτιοῦ σας, μ' ἕνα νέο, ὁ ὁποῖος πιθανὸν νὰ σᾶς ἀγαποῦσε καὶ νὰ σᾶς ἤθελε γιὰ γυναῖκα του. Ἀλλὰ δὲν ἐνέργησε σὰν τίμιος ἄνθρωπος, παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἡλικία του, κατὰ δέκα ἔτη μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δική σας, τοῦ ἐπέβαλλε νὰ σᾶς φερθῆ μὲ στοργή, μὲ προσοχὴ καὶ νὰ σεβαστῆ τοὺς γονεῖς σας. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἐξαγριωθοῦν οἱ γονεῖς σας. Σᾶς φέρθηκαν ἄσχημα, γιατὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲ συλλογίστηκαν παρὰ μόνο τὴν τιμωρία γιὰ νὰ σᾶς συγκρατήσουν καὶ νὰ σᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς ἐξέθετε. Τώρα, παρουσιάζεται μιὰ εὐκαιρία. Ἐκεῖνοι τὴν ἔχουν λογαριάσει καλά. Βλέπουν ὅτι ἡ κόρη τους θὰ περάση μιὰ ἄνετη ζωή. Κι' ἐσεῖς μέσα στὴν ἄνεσι, θὰ βρῆτε τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία σας. Εἶσθε μικρὴ καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ παιδικὰ παραστρατήματα θὰ τὰ ξεχάσετε μὲ τὸν καιρὸ καὶ θ' ἀγαπήσετε τὸν σύζυγό σας, ποὺ θὰ προσπαθῆ μὲ κάθε τρόπο νὰ σᾶς εὐχαριστήση. Μὴ στενοχωρῆτε πιὸ πολὺ τοὺς γονεῖς σας. Δεχθῆτε αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβουλεύουν.

Σοφία Λῶρεν: Σᾶς ἀπαντῶ «γρήγορα, πρὶν προχωρήση πιὸ πολὺ ὁ ἔρως στὴν καρδιά σας», ὅπως μοῦ γράφετε, παρ' ὅλο ποὺ ξέρω ὅτι, ἂν παρουσιαστῆ κι' ἄλλος νὰ σᾶς πῆ δύο τρυφερά, κολακευτικὰ λόγια, θὰ δώσετε καὶ σ' αὐτὸν ραντεβοῦ, ὅπως στὸν πρῶτο καὶ στὸ δεύτερο. Κάνατε κακὴ ἀρχή. Πηγαίνετε μὲ τὸν πρῶτο ἀπὸ οἶκτο, ὅπως κατάντησαν τὰ πράγματα καὶ μὲ τὸ δεύτερο ἀπὸ ἀντίδρασι. Σᾶς σύμβουλεύω νὰ διακόψετε τὶς σχέσεις σας καὶ μὲ τοὺς δύο. Κι' ἐπειδή, ὅπως καταλάβατε, ἡ μητέρα σας ἐνδιαφέρεται τόσο πολὺ κι' ἐσεῖς πάλι ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ κάποια προστασία, σᾶς συμβουλεύω νὰ γίνετε περισσότερο φίλη μὲ τὴ μητέρα σας, καὶ νὰ τῆς ἐξομολογηθῆτε σὰν καλὸ κορίτσι τοὺς ψυχικούς σας δισταγμούς. Νὰ εἶσθε βεβαία ὅτι θὰ σᾶς βοηθήση καὶ θὰ σᾶς προστατεύση.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΣΥΖΥΓΟΙ ΚΑΙ ΣΥΜΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Τὸ ὄνειρο τῆς Ὄντρεϋ Χέπμπορν ἦταν νὰ ὑποδυθῆ τὴν Ἰνατάσσα στὸ ἔργο «Πόλεμος καὶ εἰρήνη», καὶ τὸ ὄνειρο τοῦ Μὲλ Φέρρερ, νὰ παίξη μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του σ' ἕνα μεγάλο φίλμ. Ὁ σκηνοθέτης Κίνγκ Βίντορ ἔδωσε καὶ στοὺς δυὸ καλλιτέχνες τὴν εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσουν τὰ ὀνειρά τους αὐτά. Τὸ φίλμ «Πόλεμος καὶ εἰρήνη» εἶναι μιὰ ταινία ποὺ ἀσφαλῶς θ' ἀποτελέση σταθμὸ στὴν ἱστορία τοῦ κινηματογράφου. Στὸ ἔργο αὐτὸ ποὺ διαρκεῖ 4 περίπου ὧρες, πρωταγωνιστοῦν ἐπίσης ὁ Χένρυ Φόντα ὡς Πέτρος, ὁ Βιττόριο Γκάσμαν ὡς Ἀνατόλ, ἡ Ἀννίτα Ἔκμπεργκ ὡς Ἑλένη, ὁ Ὄσκαρ Χομόλκα ὡς Κουτούζωφ, ὁ Τζὼν Μίλλς ὡς Πλάτων, ὁ Χέρμπερτ Λόμ ὡς Ναπολέων, ἡ Μίλλυ Βιτάλε ὡς Λίζα, ἡ Ἄννα-Μαρία Φερέρο ὡς Μαρία καὶ ἡ Μαὶη Μπρίττ ὡς Σόνια.

Τὸ κέντρον τῶν ἐμπορικῶν σας συμφερόντων . . .

Ἔκθεσις Λειψίας

Τὸ ραντεβοῦ τῶν ἐμπόρων ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου. Τὸ "RINGMESSEHAUS„ εἶναι πάντοτε ἓν ἑλκυστικὸν μέγαρον, λόγῳ τῶν πολλῶν νεωτερισμῶν εἰς τὸν τομέα τῆς ὑφαντουργικῆς καὶ τῶν ἐπεξηργασμένων γουναρικῶν.

Σημειώσατε παρακαλοῦμεν τὴν Ἀνοιξιάτικην Ἔκθεσιν Λειψίας ἀπὸ τῆς προσεχοῦς 3.3. μέχρι τῆς 14.3. 1957 εἰς τὸ μέγαρόν μας τοῦ "RINGMESSEHAUS„ (ὑφαντουργικὰ καὶ ἐπεξηργασμένα γουναρικά).

Διὰ δελτία εἰσόδου καὶ ἀδείας ταξειδίου, ἀποταθῆτε παρακαλοῦμεν εἰς τὸ Γραφεῖον Κόσμος, Κανάρη 9α, Ἀθῆναι, Τηλ. 610-344.

Deutscher Innen- und Aussenhandel TEXTIL

Berlin W 8 — Telegrammadresse: Diatex

ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Μπάμπον Χρ.: Οὐδεμία ἄλλη σχετικὴ μὲ τὴν ἐν λόγω μέθοδο ὑπάρχει πληροφορία, πλὴν ἐκείνων ποὺ διαβάσατε. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μέθοδος βρίσκεται ἀκόμη στὸ στάδιο τῶν πειραμάτων, πρέπει νὰ κάμετε λίγη ὑπομονή, μέχρις ὅτου γίνη πραγματικότης, ὁπότε καὶ θὰ γνωστοποιηθῆ ἐπισήμως.

Τυραννισμένον: Ἐπαναλαμβάνω τὶς ὑποδείξεις μου: 12 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorme τῶν 25 μλγρ. 2 τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Τὰ καταπότια ἀπὸ τὸ ἴδιο μὲ τὶς ἐνέσεις φάρμακο, θὰ τὰ παίρνετε πρωΐ - μεσημέρι - βράδυ, ἀνὰ ἕνα πρὸ τοῦ φαγητοῦ ὑπογλωσσίως. Παραλείπονται αὐτὲς οἱ ὑποδείξεις, διότι ἀναγράφονται στὴν ἐσώκλειστο ὁδηγία τοῦ φαρμάκου. Ἡ ἀνωτέρω θεραπεία δὲν ἀντενδείκνυται στὴν ἀναφερομένη πάθησί σας. Ἐκείνο ποὺ ἀντενδείκνυται εἶναι ἡ κατάχρησις.

Ἀλεξάνδρα, Ἐπαρχία: Γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ἀνεπαρκείας, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, ἀσφαλῶς ἔχετε ἀνάγκη μακρᾶς καὶ ἐπιμελημένης ὁρμονοθεραπείας, τὴ δόσι τῆς ὁποίας θὰ καθορίση ὁ εἰδικὸς γυναικολόγος γιατρός, στὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πᾶτε, διότι πρέπει νὰ σᾶς παρακολουθῆ. Σᾶς συνιστῶ νὰ μὴν παραμελῆτε τὴν κατάστασί σας, γιατὶ ἀργότερα θὰ βρεθῆτε στὴν ἀνάγκη νὰ ὑποβληθῆτε σὲ μακροχρόνιο θεραπεία.

Κ. Π., Λουτράκι: Ἐλήφθη καὶ ἡ δευτέρα ἐπιστολή σας. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γιὰ μὲν τὴν πρώτη περίπτωσι, ποὺ μοῦ περιγράφετε, εἶναι μιὰ χρονία κατάστασι, ἡ ὁποία, ἐνῶ δὲν εἶναι ἐπικίνδυνη, ἐν τούτοις εἶναι βασανιστική. Νοσηλεύεται συμπτωματικὰ ἀπὸ τὸ γιατρό, ποὺ σᾶς παρακαλουθεῖ. Φαρμακευτικῶς δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτα, διότι ὑπάρχει πληθώρα σχετικῶν φαρμάκων, τὸ Sival, τὸ Bronchoton κλπ. Τὸ δεύτερο εἶναι ἐπίσης χρόνιον νόσημα, τὸ ὁποῖον ἀνθίσταται ἐπίμονα στὰ διάφορα σχήματα τῆς θεραπείας. Τὰ φάρμακα καθὼς καὶ ἡ διαιτητικὴ ἀγωγή, ποὺ σᾶς ἔχουν συστήσει εἶναι τὰ ἐνδεδειγμένα.

Δυστυχισμένο ἀγρότη: Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς συστήσω φάρμακα, ἐφόσον βεβαίως θὰ ἐπρόκειτο περὶ νοσήματος, ἀλλὰ στὴν προκειμένη περίπτωσι δὲν πρόκειται περὶ παθήσεως, ἀλλὰ περὶ διαστροφῆς, τὴν ὁποίαν μπορεῖτε νὰ διορθώσετε.

Μελαχρινὴ νέα: Ὅσον ἀφορᾶ τὰ δόντια τῆς μικρῆς σας, δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχοῦν, διότι θὰ ἀντικατασταθοῦν στὴν ὥρα τους. Γιὰ τὸ δεύτερο ὅμως περιστατικό, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, μοῦ κάνει κατάπληξι πῶς, ἀφοῦ τὸ φαινόμενο χρονολογεῖται ἀπὸ καιρό, δὲ φροντίσατε νὰ τὸ δῆ κάποιος γιατρός, ἀλλὰ ζητᾶτε μὲ ἐπιστολή διάγνωσι καὶ θεραπεία μιᾶς παθήσεως παιδικῆς, τῆς ὁποίας ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ προηγηθῆ ἐξέτασι, γιὰ νὰ ἐπακολουθήση θεραπευτικὴ ἀγωγή.

Ἐπαρχιώτην Α. Φ. Σ., Β. Ἑλλάδα: Δὲ μοῦ ἀναφέρετε στὴν ἐπιστολή σας ἂν πήγατε ποτὲ σὲ γιατρὸ καὶ τί σᾶς εἶπε. Σύμφωνα μὲ αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε, ἔχω νὰ σᾶς συστήσω τὰ ἀκόλουθα: Ἐφαρμόζοντας τὴν κατωτέρω φαρμακευτικὴ ἀγωγή, θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς βελτίωσι. Θὰ ἤθελα δὲ νὰ μοῦ γράφατε τὸ ἀποτέλεσμα ἐν καιρῷ. Θὰ κάνετε 10 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 μλγρ., δύο τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπτὰ 15 ἡμέρες θὰ παίρνετε 3 καταπότια τοῦ ἰδίου φαρμάκου τὴν ἡμέρα. Μετὰ διμήνους διακοπὲς θὰ ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ σειρά.

Ἀνάργυρον 1002: Ὅπως καὶ σεῖς πολὺ ὀρθὰ ὁμολογεῖτε, ἡ γενομένη μακροχρόνιος κατάχρησις, συνετέλεσε τὰ μέγιστα στὴν σημερινὴ χαλάρωσι, ἡ ὁποία βεβαίως δὲν συμβαδίζει μὲ τὴν ἡλικία σας. Τώρα μὲ τὴν κατωτέρω θεραπεία θὰ βελτιωθῆτε, ἀλλὰ δὲ θὰ ἐπανέλθετε στὴν πρώτη σας κατάστασι. Θὰ κάνετε 10 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 μλγρ. 2 τὴν ἑβδομάδα, ἐν συνεχείᾳ ἐπτὰ 10 μέρες τρία κομπριμὲ ἡμερησίως τοῦ ἰδίου φαρμάκου. Μετὰ δίμηνο διακοπὴ τὰ αὐτά.

Γ. Μ., πονεμένον: Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κατὰ πολὺ θὰ ἦταν ὠφελιμώτερο ἂν σᾶς ἐξήταζε ἕνας γιατρός. Ἐπειδὴ ὅμως, ὅπως μοῦ λέτε, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον στὸ μέρος ποὺ βρίσκεστε, θὰ σᾶς συστήσω τὴν κάτωθι φαρμακευτικὴ ἀγωγὴ στηριζομένη βεβαίως στὰ ὅσα σεῖς μοῦ ἀναφέρετε: Ἀνὰ δίμηνο καὶ μέχρις ἱκανοποιητικοῦ ἀποτελέσματος θὰ κάνετε 12 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 μλγρ. δύο τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε ἐπτὰ 15 ἡμέρες πρωΐ - μεσημέρι - βράδυ ἀπὸ ἕνα χαπάκι τοῦ ἰδίου φαρμάκου μὲ τὶς ἐνέσεις.

Ἔμπορον Ε. Μ.: Ἀπὸ τὰ βιβλία ψυχιατρικῆς καὶ νευρολογίας, ποὺ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς συστήσω, δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ καθένας νὰ διαγνώση τὴν πάθησί του, καὶ ἀκόμα περισσότερο νὰ τὴ νοσηλεύση. Ἑπομένως ἀντὶ νὰ κάθεστε καὶ νὰ ἀσχολῆστε μὲ βιβλία, ποὺ δὲν ἔχετε τὴν δυνατότητα, νὰ τὰ καταλάβετε κάν, θὰ κάνετε καλύτερα ἂν πηγαίνατε σ' ἕναν νευρολόγο νὰ σᾶς ἐξετάση, προτοῦ ἐπιδιώξη ἡ παρούσα κατάστασί σας.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ἄννετα Μ.: Γράφω μὲ μιὰ ὠθήκη, γιατὶ ὅταν ἡ σάλπιγξ εἶναι φραγμένη, ἡ ὠοθήκη ἀχρηστεύεται ἀπὸ ἀπόψεως γονιμοποιήσεως. Ἡ ἀνωμαλία τῆς περιόδου στὴν περίπτωσί σας πιθανὸν νὰ ὀφείλεται καὶ σὲ ἀρχομένην κλιμακτηριακὴ κατάστασι. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ καθημερινῶς μιὰ ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Procyclo, ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου. Ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μηνός, ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps E - Vita. Γιὰ τὴ λῆψι τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος, εἶναι πολὺ κατάλληλο τὸ κοινὸ θερμόμετρο. Γιὰ τὴν θεραπεία τῶν δυσόσμων ὑγρῶν καὶ τῆς φαγούρας, μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, θὰ τοποθετῆτε κάθε βράδυ βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ κολπικὰ ὑπόθετα ἀπὸ τὸ φάρμακο Mycostatin Tabl. Vaginales καὶ ἀμέσως κατόπιν θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin. Πρωΐ καὶ βράδυ, πρὸ τῆς τοποθετήσεως τῶν κολπικῶν ὑποθέτων, θὰ κάνετε κολπικὴ καθαριότητα μ' ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό, ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ξενητειά, Bracknell - Berks: Θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὴν περίπτωσί σας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφετε καὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἴχαμε ἀπασχοληθῆ στὸ παρελθόν, κατὰ τὰ ἄλλα εἶστε ἀπολύτως φυσιολογικὴ γυναῖκα. Ἔχετε ὑπ' ὄψι ὅτι ἡ διαμόρφωσι τῶν ἐξωτερικῶν γνωρισμάτων, δὲν εἶναι... τυποποιημένη σὲ κάθε γυναῖκα. Ἑπομένως δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολῆ αὐτὸ τὸ ζήτημα στὸ μέλλον.

Μιὰ παραπονεμένη, Ἐνταῦθα: Δὲν πρέπει νὰ παραπονῆστε. Στὴ νεαρά σας ἡλικία ὅλα διορθώνονται. Ἡ ἀτελὴς ἀνάπτυξι τῶν ὀργάνων καὶ γενικὰ τοῦ σώματος ὀφείλεται στὴν πρωτοπαθῆ ἀνεπάρκεια ὡρῶν καὶ ὀργάνων ἔσω ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε τέσσερις ἡμέρες ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Hogival τῶν 5 μλγρ. Ὀχτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαφείας θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Lutorm τῶν 10 μλγρ. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε ἀνὰ δυὸ χάπια πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ, —ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα— ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Β. Β., Σαλαμίνα: Προέρχεται ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονίλια τοῦ κόλπου. Λόγω τῆς εἰδικῆς καταστάσεώς σας ἡ ἐνδοκολπικὴ θεραπεία, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἀπαραίτητος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοστῆ παρὰ μόνον ὑπὸ εἰδικοῦ γυναικολόγου. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Mycostatin Tabl. τῶν 500.000 Δ. Μ. Τοπικῶς θὰ κάνετε πρωΐ καὶ βράδυ ἐξωτερικὴν καθαριότητα μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ μέσα σὲ 200 δράμια ζεστὸ νερό, ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerade Solution. Ἀκολούθως θὰ ἐπαλείφετε μὲ τὴν Pommade Mycostatin. Ἡ θεραπεία θὰ γίνεται ἐπὶ δέκα ἡμέρες πρὸ καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, θὰ ἐπαναληφθῆ δὲ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Τερέζα 19 ἐτῶν, Ἐνταῦθα: Τὰ συμπτώματά σας ὀφείλονται σὲ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ δυσμηνόρροια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς περιόδου καὶ κάθε ἡμέρα μιά, τρεῖς ἐνέσεις ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Avacan. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ἁγ. Μιχ., Παγκράτι: Τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἦσαν πιὸ ἱκανοποιητικὰ ἂν εἴχατε συνεχίσει τὴ θεραπεία. Ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς θεραπείας θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal καὶ ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις ἀπὸ τὸ φάρμακο Mycostatin Tabl. Vaginales καὶ ἀμέσως κατόπιν θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin. Πρωΐ καὶ βράδυ, πρὸ τῆς τοποθετήσεως τῶν κολπικῶν ὑποθέτων, θὰ κάνετε κολπικὴ καθαριότητα μ' ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό, ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ξενητειά, Bracknell - Berks: Θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὴν περίπτωσί σας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφετε καὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἴχαμε ἀπασχοληθῆ στὸ παρελθόν, κατὰ τὰ ἄλλα εἶστε ἀπολύτως φυσιολογικὴ γυναῖκα. Ἔχετε ὑπ' ὄψι ὅτι ἡ διαμόρφωσι τῶν ἐξωτερικῶν γνωρισμάτων, δὲν εἶναι... τυποποιημένη σὲ κάθε γυναῖκα. Ἑπομένως δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολῆ αὐτὸ τὸ ζήτημα στὸ μέλλον.

Μιὰ παραπονεμένη, Ἐνταῦθα: Δὲν πρέπει νὰ παραπονῆστε. Στὴ νεαρά σας ἡλικία ὅλα διορθώνονται. Ἡ ἀτελὴς ἀνάπτυξι τῶν ὀργάνων καὶ γενικὰ τοῦ σώματος ὀφείλεται στὴν πρωτοπαθῆ ἀνεπάρκεια ὡρῶν καὶ ὀργάνων ἔσω ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε τέσσερις ἡμέρες ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Hogival τῶν 5 μλγρ. Ὀχτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαφείας θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Lutorm τῶν 10 μλγρ. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε ἀνὰ δυὸ χάπια πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ, —ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα— ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Β. Β., Σαλαμίνα: Προέρχεται ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονίλια τοῦ κόλπου. Λόγω τῆς εἰδικῆς καταστάσεώς σας ἡ ἐνδοκολπικὴ θεραπεία, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἀπαραίτητος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοστῆ παρὰ μόνον ὑπὸ εἰδικοῦ γυναικολόγου. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Mycostatin Tabl. τῶν 500.000 Δ. Μ. Τοπικῶς θὰ κάνετε πρωΐ καὶ βράδυ ἐξωτερικὴν καθαριότητα μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ μέσα σὲ 200 δράμια ζεστὸ νερό, ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerade Solution. Ἀκολούθως θὰ ἐπαλείφετε μὲ τὴν Pommade Mycostatin. Ἡ θεραπεία θὰ γίνεται ἐπὶ δέκα ἡμέρες πρὸ καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, θὰ ἐπαναληφθῆ δὲ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Τερέζα 19 ἐτῶν, Ἐνταῦθα: Τὰ συμπτώματά σας ὀφείλονται σὲ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ δυσμηνόρροια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς περιόδου καὶ κάθε ἡμέρα μιά, τρεῖς ἐνέσεις ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Avacan. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ἁγ. Μιχ., Παγκράτι: Τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἦσαν πιὸ ἱκανοποιητικὰ ἂν εἴχατε συνεχίσει τὴ θεραπεία. Ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς θεραπείας θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal καὶ ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estroprol. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Δυστυχισμένη ὑπαρξι (1) Α. Β.Φ., Ἐνταῦθα: Τὰ τοπικὰ ἐνοχλήματα προέρχονται ἀπὸ τὴν παλαιὰ σαλπιγγίτιδα καὶ μητρίτιδα, χειροτερεύουν δὲ μὲ τὴ χρονία δυσκοιλιότητα. Τὰ ἄλλα ἐνοχλήματα, τὰ γενικὰ καὶ ἡ ἐλάττωσι τῆς περιόδου ὀφείλονται σὲ ἀρχομένην ἐμμηνόπαυσι. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, πρωΐ καὶ μεσημέρι ἀπὸ ἕνα δισκίον ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Fenpcycline τοῦ 1 μλγρ., καὶ τρία δισκία τὴν ἡμέρα Tabl. E - Vit. Fort. Ἐπίσης κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ κάνετε ἕνα κουτὶ ἐνέσεις καὶ καθημερινὰς μιὰ ἀπὸ τὸ φάρμακον Amp. Oleobinthine. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Γ. Γ. Λ., Ψυχικά: Αὐτὸ πρέπει νὰ διαπιστωθῆ μὲ ἰατρικὴ ἐξέτασι.

Δυστυχισμένη ὀρφανή, Πειραιώτισσα: Ὅλα τὰ δυσάρεστα ἐνοχλήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ περιγράφετε ὡς καὶ ἡ ἀπουσία τῆς περιόδου, ὀφείλονται σὲ ἀρχόμενη ἐποχὴ ἐμμηνοπαύσεως. Ἀλλὰστε καὶ ἡ ἐξέτασι τῆς καρδιᾶς καὶ τὸ ἠλεκτροκαρδιογράφημα ὑπῆρξαν φυσιολογικά. Ἐὰν μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ἐχετε τακτοποιηθῆ, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην, ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estroprol. Μετὰ τὴν περίοδο θὰ παίρνετε τρία δισκία —ἀνὰ ἕνα πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ μετὰ τὸ φαγητὸ— ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Fénocycline τοῦ 1 μλγρ. No 1 fl. Ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps. E - Vita. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἐντόνων νευροφυτικῶν διαταραχῶν, θὰ παίρνετε δυὸ ὡς τρία δισκία ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Sedamyl. Ἡ θεραπεία διὰ τῶν δισκίων, ἐκτὸς τῶν ἐνέσεων, τὶς ὁποῖες δὲν θὰ ἐπαναλάβετε, θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ἐλβίρα 3: Στὸ ἐρώτημά σας ἀπάντησα. Τὰ ἄλλα εἶναι ἀποτέλεσμα τοπικοῦ ἐρεθισμοῦ. Προσέξατε στὸ μέλλον.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ . ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Α. Κ., Βελγικὸ - Κογκό: Τὰ πράγματα εἶναι περισσότερον σοβαρά, ἀπὸ ὅτι φαίνονται καὶ τὰ νομίζετε σεῖς. Ὑπάρχουν ἄβθονες ψευδαισθήσεις καὶ παραισθήσεις ὀπτικὲς καὶ τοῦ κοινοῦ αἰσθήματος. Πρέπει ὁπωσδήποτε ἡ σύζυγός σας νὰ εἰσαχθῆ σὲ ψυχιατρικὴ κλινικὴ καὶ νὰ ὑποβληθῆ σὲ θεραπεία ἰνσουλίνης. Μέχρις ὅτου νὰ γίνη αὐτό, μπορεῖτε νὰ ἐπαναλάβετε τὴ θεραπεία, ποὺ σᾶς συνέστησα καὶ ἄλλοτε.

Β. Σ., Σελιανίτικα: Κάθε βράδυ θὰ γίνεται ἐνδομυϊκῶς μιὰ ἔνεσι Largactil de 5 c.c. No 30. Αὐτὸ δὲν εἶναι ὑπνοθεραπεία. Ἡ ὑπνοθεραπεία γίνεται μόνον σὲ κλινικὴ καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ συνεχῆ παρακολούθησι νευρολόγου. Ἑπομένως ἡ ἀπάντησι σὲ ὅλα τὰ ἄλλα ἐρωτήματά σας εἶναι ἐντελῶς περιττή. Ἐνοχλήματα καὶ παρενέργειες μιὰ ἔνεσι κάθε βράδυ δὲν προκειται νὰ ἐχῆ.

Τριπολιτσιώτην Γ. Γ.: Οἱ φοβίες, ὁ τρόμος τῶν χειρῶν, ὁ πονοκέφαλος, κλπ., εἶναι συμπτώματα, ποὺ παρουσιάζονται κάθε φορά, ποὺ μπαίνει σὲ λειτουργία ὁ μηχανισμὸς τοῦ συμπλέγματος κατωτερότητος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρρώστεια σας καὶ πρὸς αὐτὴν πρέπει νὰ στρέψετε τὴν προσοχή σας. Ἔχετε ἀνάγκη ψυχαναλύσεως. Νὰ δοκιμάσετε Tab. Miltown 400 μλγρ. fl. No 2 ἀπὸ τρία ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητό.

S.O.S., Seaman: Μιὰ ἐπαφὴ μὲ τὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας εἶναι προτιμωτέρα, γιατὶ θὰ μορφώση γνώμη ἐπὶ τῆς ὅλης ψυχικῆς καταστάσεώς σας. Ἡ μόνωσις καὶ ἀποφυγὴ τῶν συναναστρόφων, δὲν εἶναι ἁπλὸ σύμπτωμα κυρίως γιὰ τὴν ἡλικίαν σας. Ἐφόσον δὲν μπορεῖτε νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ ψυχίατρο, νὰ κάμετε Amp. Largactil 5 c.c. No 20, ἀπὸ μιὰ κάθε βράδυ ἐνδομυϊκῶς. Ἔτσι θὰ ὑποχωρήση τὸ ἄγχος καὶ ἡ ἀγωνία.

Κάτια Μ., Ἐνταῦθα: Πρόκειται γιὰ γεροντικὴ ἄνοια. Ὅπως γερνοῦν ὅλα τὰ ὀργανα,, ἔτσι καὶ ὁ ἐγκέφαλος. Ἡ ἀμνησία τῶν προσφάτων γεγονότων, ὁ ἀνητισμὸς ὡς πρὸς τὴν λῆψιν τροφῆς, οἱ ἰδιοτροπίες, κλπ, εἶναι τὰ συμπτώματα τῆς ἀρρώστειας. Βελτίωσις δὲν πρόκειται νὰ ἐπέλθη. Ἐφόσον ὑπάρχουν φαινόμενα διεγέρσεως, νὰ δοθοῦν κατευναστικά. Μεσημέρι καὶ βράδυ λίγες μονάδες ἰνσουλίνης θὰ φέρουν ὄρεξι καὶ θὰ βελτιώθη ἀπὸ ἀπόψεως βάρους.

Γ. Κ. Γ., Φάρον: Ὑπάρχει ἀρκετὴ εὐαισθησία στὰ νεῦρα τῆς κόρης σας. Ὁ τρόπος ζωῆς, ἡ ἐργασία, ἀπογοητεύσεις σοβαρὸ συναισθηματικὸν τομέα καὶ τὸ σοβαρὸ τελευταῖο ἐπεισόδιο, κούρασαν τὰ νεῦρα καὶ ὑπερέβησαν τὸ ὅριο ἀντοχῆς των. Τὰ συμπτώματα εἶναι ὁ ὀρωσπημένος τρόπος ἀντιδράσεως. Ἀλλαγή, στὴ ζωή της καὶ στὴ συμπεριφορὰ ὅλων σας ἀπέναντί της εἶναι ἀναγκαία. Νὰ πάρη Tab. Miltown 400 μλγρ. fl. No 2, ἀπὸ τρία ἡμερησίως. Στὴν περίπτωσι, ποὺ συνεχίζονται τὰ φαινόμενα, τότε πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆτε ψυχίατρον.

Λάκη Μ. Φ.: Ἡ διαστροφὴ παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴν ὅλη διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρος σας καὶ στὴν ἐμφάνισι ὅλης τῆς σειρᾶς τῶν νευροψυχικῶν ἐνοχλημάτων, ὁσάκις παραμένει ἀνεκνοποίητος. Ὅτι ὅλα ὀφείλονται σὲ ψυχικοὺς λόγους εἶναι ἐκτὸς ἀμφιβολίας. Ἡ περίπτωσί σας εἶναι ἀπὸ τὶς πλέον δύσκολες. Δὲ γίνεται τίποτε μόνο διὰ τῆς ἀλληλογραφίας. Νὰ ἐπισκεφτῆτε τὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας καὶ ν' ἀκολουθήσετε πιστὰ τὶς ὁδηγίες του.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ "ARIETTE„
Ριζικὴ ἀποτρίχωσις - πίλιγκ - θεραπεία ρυτίδων, παχυσαρκίας, ἀκμῆς κ.λ.π. ὑπὸ τῆς ΓΑΛΛΙΔΟΣ Αἰσθητικοῦ κ. ΑΡΙΕΤ.
ΟΔΟΣ ΦΕΙΔΙΟΥ 2 - Ἀθῆναι - Τηλέφ. 28-325

Ὁ ἰατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ πέτρα στὸ πηγάδι

Μόλις ζώνανε τὸ Ναστραδίν οἱ μεγάλες φτώχειες κι' οἱ ἀναδουλειές, ἔπεφτε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ πιοτὸ καὶ στὸ ραχάτι χωρὶς νὰ δίνῃ γρόσι γιὰ τίποτα.

— Δὲ βαριέσαι, ὁ Ἀλλάχ εἶναι μεγάλος! ἔλεγε σ' ὅσους προσπαθοῦσαν νὰ τὸν φέρουν στὸν ἴσιο δρόμο.

Κι' ἡ καϋμένη ἡ Φατμὲ ἦταν ἀπαρηγόρητη γιὰ τὴν κατάντια τοῦ ἄντρα της.

— Χαράμισα τὰ νειάτα μου μαζί σου κι' ἐσὺ οὔτε γοιάζεσαι καθόλου, ποὺ μαραζώνω μέρα τὴ μέρα ἐξ αἰτίας σου!... ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στὸ Χότζα, πότε μὲ δάκρυα καὶ πότε μὲ φωνές.

Μὰ ὁ Ναστραδὶν μὲ τίποτα δὲ χαλοῦσε τὴ ζαχαρένια του. Ξυπνοῦσε τὸ μεσημέρι, λιαζότανε ὡς τὸ βράδυ στὸ χαγιάτι καὶ μόλις σουρούπωνε, τρύπωνε στὸ καπηλειὸ ὡς τὰ μεσάνυχτα.

Κι' ὅταν ἡ Φατμὲ τὸν ζόριζε, ὁ Χότζας δὲν ἀργοῦσε νὰ τῆς πῇ:

— Πᾶμε τὴ γκρίνια σου, μπρὲ γυναίκα!... Βαρέθηκα πιά!... Ἔτσι μ' ἔκανε ὁ Προφήτης, ρέμπελο καὶ μπεκρῆ.

Κι' ἔφευγε πάλι γιὰ τὸ καπηλειό.

Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς γιὰ τὸ Ναστραδὶν καὶ τὴ Φατμέ. Πότε μὲ γκρίνιες καὶ φωνὲς καὶ πότε μὲ δάκρυα καὶ παρακάλια. Μὰ ὁ Χότζας τὸ βιολί του!

Ὥσπου, ἡ Φατμὲ δὲν ἄνθεξε πιὸ πολὺ κι' ἄρχισε νὰ λέῃ τὰ παράπονά της καὶ πιὸ ἔξω: Στὴ βρύση κι' ὅπου βρισκότανε ἔτρεχε ἡ γλῶσσα της σὰν ροδάνι γιὰ τὰ καμώματα τοῦ ἄντρα της.

— Πέσα χαλάσε ὁ Ναστραδὶν καὶ πῆρε καὶ μένα στὸ λαιμό του!... Ἔλεγε. Ξενυχτάει κάθε βράδυ κι' ἔρχεται στὸ σπίτι στουπὶ στὸ μεθύσι...

Στὴν ἀρχὴ ὁ κόσμος δὲν τὴν πίστευε γιατὶ τὴν ἤξερε γιὰ γκρινιάρα καὶ παράξενη, μὰ σιγὰ - σιγὰ ὅλοι ἄρχισαν νὰ βρίσκουν πὼς ἔχει δίκηο.

— Τί τραβάει ἡ καψερὴ μὲ τὸν ἀκαμάτη ποὺ πῆρε γιὰ ἄντρα!... ἔλεγαν μὲ συμπάθεια τώρα οἱ χωριανοί.

Κι' ὅταν πάλι ἐλέπαν τὸ Ναστραδίν, τοῦ κρατοῦσαν μοῦτρα δυὸ ὀργυιές. Ἔτσι οὔτε στὸ καπηλειὸ πιὰ ἔνοιωθε καλὰ ὁ Χότζας.

— Ἄμαν, Προφήτη μου, καὶ πῶς θὰ γλυτώσω τώρα ἀπ' τὴν κατσφρόνια τοῦ χωριοῦ!... μονολογοῦσε στενοχωρημένος.

Ὥσπου ἕνα βράδυ, καθὼς γυρνοῦσε στὸ κονάκι του, βρῆκε τὴν πόρτα ἀμπαρωμένη ἀπὸ τὴ Φατμέ.

«Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα νὰ μάθῃ ὁ κόσμος πὼς γυρνάω ἀργὰ μεθυσμένος καὶ δὲ μοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα ἡ γυναῖκα μου!» σκέφτηκε ὁ Ναστραδίν.

Κι' ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τὴ Φατμὲ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

Μὰ τοῦ κάκου! Ἐκείνη ὅσο κι' ἂν χτυποῦσε τὴν πόρτα κι' ὅσο κι' ἂν παρακαλοῦσε ὁ Ναστραδίν, δὲν ἔβγαζε τσιμουδιὰ ἀπὸ τὸ στόμα της.

Στὴν ἀπελπισία του τότε ὁ Χότζας σοφίστηκε ἕνα τέχνασμα.

— Ἂν δὲ μοῦ ἀνοίξῃς, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ στὴ γυναῖκα του, θὰ πέσω στὸ πηγάδι νὰ πνιγῶ!

Κι' ἀμέσως πῆρε μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ τὴν ἔριξε στὸ πηγάδι. Ἡ Φατμὲ ὅμως ποὺ ἄκουσε τὸ θόρυβο, μετάνοιωσε γιὰ τὸ πεῖσμα της, καὶ βγῆκε τρομαγμένη ἔξω γιὰ νὰ δῇ μήπως ἔπαθε τίποτα ὁ ἄντρας της.

Ὁ Ναστραδίν, ποὺ ἦταν κρυμμένος ἐκεῖ κοντά, βρῆκε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ πρυπώσῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ διπλομανταλώσῃ αὐτὸς τώρα τὴν πόρτα!...

Κι' ἀμέσως πῆρε μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ τὴν ἔριξε στὸ πηγάδι. Ἡ Φατμὲ ὅμως ποὺ ἄκουσε τὸ θόρυβο, μετάνοιωσε γιὰ τὸ πεῖσμα της, καὶ βγῆκε τρομαγμένη ἔξω γιὰ νὰ δῇ μήπως ἔπαθε τίποτα ὁ ἄντρας της.

Ὁ Ναστραδίν, ποὺ ἦταν κρυμμένος ἐκεῖ κοντά, βρῆκε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ πρυπώσῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ διπλομανταλώσῃ αὐτὸς τώρα τὴν πόρτα!...

Κι' ἀμέσως σὰν νὰ μὴν τοῦφτανε αὐτό, βγῆκε ἀμέσως στὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μ' ὅλη τὴ δύναμί του γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ἡ γειτονιά:

— Ἐλᾶτε, χωριανοί, νὰ δῆτε ποιὸς εἶναι ὁ ξενύχτης! Ἐγὼ ἢ ἡ γυναῖκα μου, ποὺ γυρνάει τέτοια ὥρα στὸ κονάκι της καὶ μὲ παρακαλάει νὰ τῆς ἀνοίξω, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πέσῃ στὸ πηγάδι νὰ πνιγῇ ἀπ' τὴ ντροπή της.

Σὲ λίγο ὅλοι οἱ γειτόνοι βγῆκαν ἀπ' τὰ σπίτια τους κι' εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους πὼς ἄδικα κατηγοροῦσαν τὸ Ναστραδίν, ἀφοῦ αὐτὸς ἦταν μέσα στὸ σπίτι του, ἐνῶ ἡ Φατμέ, ἡ ὑποκρίτρια, βρισκότανε ἀπ' ἔξω, καὶ μάλιστα περασμένα μεσάνυχτα!...

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Κουζοὺμ ζωὴ ἱστὲ μυστήριο πιράμμα ἔνεται. Νὰ σὲ πῶ τὴν ἀλήθεια, καμμία φορά, μεάλο μελανκολία πιασμένο μὲ κανει, χίτς ὄρεξις ντὲν ἔχω, οὔτε ἔλια ἐκάνω, οὔτε ἀστεῖα φελιὰν φιστίκ, ὅλα ἄνοστα μὲ φαίνονται...

— Καραμπέτ, μὲ λένε, τι ἔχεις;

— Τίποτα, λέω.

— Πῶς τίποτα; Ἀφοῦ τὰ κατέβασες τὰ μοῦτρα!...

— Γιαβρούμ, λέω, τὰ κατέβασα, ἄμμμα γιὰ νὰ σὲ πῶ τὴν ἀλήθεια, ντὲν ἠξέρω γιατί τὰ κατέβασα.

Τότε, ἄμα κανένας ἀχμάκης ἔνεται, μὲ λέει:

— Μωρέ, κάτι ἔχεις ἐσύ! Γιατί εἶσαι νευριασμένος;

Τότε, λοιπόν, χίτς νευριασμένος ντὲν εἶμαι, ἄμα νεύβιρα μεάλα πιασμένα μὲ κάνουνε:

— Βάϊ κιοπόγλου κιοπέκ, λέω, ἐγὼ χίτς νευριασμένος ντὲν εἶμαι ἄμμμα ἐσὺ μὲ νευριάζεις, μπέ! Ἐσόγλου ἐσέκ!

Τὸ λοιπόν, ἔτσι νεύβιρα μὲ πιάνουνε, καὶ καένα ἄντιρωπο ντὲν ἠθέλω νὰ μιλάω. Γιατί, μπέ; Χίτς, μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω, ντὲν ἠξέρω.

Τὸ λοιπόν, νὰ μὴ πολυλοοῦμε, ἱπροχτὲς στὸ μααζὶ καθισμένος ἤμουνα καὶ μέσα τὸ ἰψυχή μου μεάλο μελανκολία ἤτανε.

Συρτάρι μου τιραβηγμένο ἐκάνω, χίτς λεφτὰ ντὲν ἤτανε. Τσέπες μου σκαλισμένες ἐκάνω, ἄδειες ἤτανε. Ἀπὸ ἐδῶ χρέη εἶχα, ἀπὸ ἐκεῖ γραμμάτια-μαμάτια φελιὰν φιστίκ, ὅλα ἱπληρωμένα ἔπρεπε νὰ ἔνωνται καὶ χίτς παρὰ πουθενὰ ντὲν ἤτανε.

— Ἄϊντε, Καραμπέτ, λέω, μπαντιριλίκια ἔχεις, ἄμα ντὲν πειράζει. Ἐσένα μελανκολία σου ντὲν εἶναι ἀπὸ τὰ λεφτά. Ἐσὺ στὰ λεφτὰ χίτς μπὶρ παρὰ ντὲν ἐδίνεις!

Τὸ λοιπόν, φαίνεται πιράμματα ἔτσι ἤτανε. Γιατὶ μέσα στὸ μααζὶ ξαφνικὰ ἱμπῆκε ἕνα ὡραῖο ὑναίκα:

— Καλημέρα σας, κ. Καραμπέτ, μὲ λέει, τί κάνετε, καλά:

Ἴστὲ μὲ ἐμένα ἕνα μυστήριο πιράμμα ἔνεται. Ἄμα ὑναῖκα ἰδλέπω, μελανκολία μου περασμένο ἔνεται, μάτια μου, αὐτιά μου, ὅλα ἐλᾶνε. Καιρντιά μου πὰτ κιοὺτ ἔκάνει.

— Καλημέρα σας, μαντάμ, λέω. Τί ἐπιθυμεῖτε;

Τὸ ὑναῖκα πολὺ ναζιάρα ἤτανε, φωνή της τιραγουδιστὸ ἤτανε, μάτια της μαύβιρα, μαλλιά της κατσαρά, σκοῦρο χρῶμα εἶχανε καὶ χείλια της βάϊ, κατακόκκινα ἤτανε!

— Κύριε Καραμπέτ, μὲ λέει, ἤθελα... νὰ μοῦ δώσετε ἕνα χαρτὶ καὶ φάκελλο.

— Κουζούμ, λέω, ἕνα μόνο νὰ σὲ δίνω; Ὅλο τὸ μααζί μου δικός σου νὰ ἔνεται.

Τὸ ὑναῖκα κυτταγμένο μέσα στὰ μάτια μὲ ἐκάνει:

— Γιατί, κ. Καραμπέτ:

— Γιατί, κουζούμ, τῶρα τὸ ἰψυχή μου μαῦβιρο ἤτανε καὶ μόλις ἐσὺ μέσα ἱμπῆκες, ὅλα ἀλλαγμένα ἔϊναν. Κουζούμ, νὰ σὲ πῶ τὴν ἀλήθεια, τῶρα ποὺ σὲ ἐβλέπω, ἔτσι μέσα στὸ ἰψυχή μου νομίζω χελιδόνια μελιδόνια ἤλθανε τὸ ἄνοιξι μὲ φέρανε καὶ πολλὰ τιραγούδια λένε, ἰστέ!

Τότε τὸ ὑναῖκα ἐλάει.

— Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ, μὲ λέει, ὥστε εἶστε καὶ ποιητής, κ. Καραμπέτ! Τί ὡραῖα λόγια ξέρετε καὶ λέτε στὶς γυναῖκες.

— Κουζούμ, λέω, καὶ ἄλλα πολλὰ ἠξέρω ἐγώ, ἄμα ἕνα φιλάκι μὲ δίνεις, ἰψυχή μου νὰ ἱπαίρνης, χίτς, μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω, ντὲν θὰ μιλήσω.

Αὐτὰ εἶπα, τὸ ὑναῖκα ἐλοῦσε καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἰσκύβω, φιλάκι νὰ τῆς ἐδίνω. Ἄμα τί ἦταν ἐκεῖνο, μπέ! Ἀμέσως ὀμπρελλάκι της σηκωμένο ἐκάνει, καὶ μοῦ δίνει μία:

— Νά, παληάνθρωπε! μὲ λέει. Ἀναιδέστατε...

Καὶ ἀμέσως ἀπ' τὸ μααζί μου δρόμο ἱπαίονει. Βάϊ, βάϊ, τί μυστήριο πιράμμα τὸ ζωή μας ἔνεται. Ἀμέσως πάλι μελανκολία πιασμένο μὲ ἔκανε!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ θάρρος

Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! Ἀκόμα δὲν γνωριστήκαμε, ἀκόμα δὲν πέρασε οὔτε μισὴ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μᾶς ἐσύστησαν καί, βεβαίως, δὲν θυμᾶμαι τ' ὄνομά σου κι' ἀρχίσαμε κιόλας τὸν ἐνικό.

— Λοιπόν, κύριε Πελοπίδα, ἂν θὲς νὰ ξέρῃς...

Γιὰ βάστα, γιὰ βάστα, σὲ παρακαλῶ. Ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ ὁ ἀπταιστος ἑνικός; Πόθεν ἔλαβες τὸ θάρρος; Ἐνῶ ἐξακολουθῶ νὰ σοῦ ἀπευθύνωμαι σὲ τυπικώτατο καὶ ψυχρότατο πληθυντικό, ἀκριβῶς γιὰ νὰ τηρήσω τὴν ἀπόστασι ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ μας καὶ νὰ ὑπογραμμίσω τὴν τυπικότητα τῶν μεταξύ μας σχέσεων, αἱ ὁποῖαι, ἄλλως τε, δὲν πρόκειται νὰ ἔχουν συνέχειαν. Καὶ τοῦ λόγου σου, κατ' εὐθεῖαν στὸν ἑνικό! Λὲς καὶ ἀπευθύνεσαι σὲ κανέναν μακαντάση παληόφιλό σου, μὲ τὸν ὁποῖον παίζεις πρέφα ἢ συναγελάζεσαι στοὺς καφενέδες. Ἀπὸ ποῦ κι ὡς ποῦ, κύριε· Πόθεν ἐλάβατε τὸ δικαίωμα; Σᾶς ἀπηυθύνθην ἐγὼ στὸν ἑνικό; Ὄχι! Τότε πῶς μοῦ ἀπευθύνεσθε σεῖς;

Τί εἴπατε; Μὲ ὅλο τὸ θάρρος; Ποῖον θάρρος, βρέ; Ποιὸς σοῦ τὸ ἔδωσε; Καὶ ἂν δὲν σοῦ τὸ ἔδωσε κανείς, πόθεν τὸ ἀντλήσες; Ἀπὸ τὸ μπακάλη; Καὶ τί εἶδους κοινωνικὴ ἀγωγὴ σοῦ ἔχουν δώσει οἱ γονεῖς σου; Ἐδῶ σοῦ συνιστοῦν ἕναν κύριο, χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσουν, μάλιστα, ἂν εἶχε αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία. Ἀλλά, τέλος πάντων, ἔτσι τάφερε ἡ περίστασι καὶ ἡ κατάρα. Καὶ σύ, ἀντὶ νὰ κρατήσῃς μιὰ στάσι στοιχειώδους καλῆς συμπεριφορᾶς ἀπέναντί του καὶ νὰ φερθῇς σὰν ἄνθρωπος, ὅπως φέρονται ὅλοι σ' αὐτὰς τὰς περιπτώσεις, τραβᾶς γραμμὴ στὸν ἑνικό — μὲ ὅλο τὸ θάρρος, λέει. Καὶ δὲν λὲς μὲ ὅλο τὸ θράσος. Διότι περὶ θράσους καὶ ἀναιδείας καὶ γαϊδουριᾶς πρόκειται. Λίγο ἀκόμα, δηλαδή, καὶ ἂν δὲν σὲ ἀνακαλοῦσα στὴν τάξι, ἤσουν ἕτοιμος νὰ φτάσῃς καὶ μέχρι χτυπήματος στὴν πλάτη!

Καὶ δὲν βλέπεις, βρέ, τοὺς ἄλλους δύο κυρίους, οἱ ὁποῖοι καὶ διέπραξαν τὸ λάθος νὰ μὰς συστήσουν; Μὲ τὸν κύριο Νικολάκη καὶ τὸν κύριο Ἀλέξανδρο, γνωρίζομαι ἀπὸ μακροτάτων ἐτῶν. Καὶ ὅμως, μεταξύ μας, μιλᾶμε στὸν πληθυντικό, γιατὶ σεβόμεθα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Κι' ἐσὺ κατ' εὐθεῖαν στὸν ἑνικό, μὲ τὸ ἐπποές!

Τί εἶπες: Εἶσαι ἀπὸ χαρακτῆρος ἐγκάρδιος ἄνθρωπος καὶ ἄμα συμπαθήσῃς ἕναν ἄνθρωπο, παραβαίνεις τοὺς τύπους: Τὸν κακό σου τὸν καιρό, λοιπόν. Πρῶτον δὲν εἶσαι ἀπὸ χαρακτῆρος ἐγκάρδιος ἄνθρωπος. Εἶσαι ἀπὸ χαρακτῆρος γάϊδαρος. Καί, δεύτερον, ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα μὲ συμπάθησες; Καὶ μὲ ρώτησες ἐὰν ἐπιθυμῶ τὴ συμπάθειά σου; Κύττα τον! Γελάει σὰν ἠλίθιος! Μήπως νομίζεις, βρέ, ὅτι ἀστειεύομαι ἢ ὅτι χαριτολογῶ; Σὲ πληροφορῶ, ὅτι δὲν συνηθίζω ν' ἀστειεύωμαι καὶ μάλιστα μὲ ἀναιδῆ ὑποκείμενα. Ἔστω πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσίν σου καὶ κανόνισε τὴ θέσι σου.

Πῶς; Γιατὶ ἐγὼ σοῦ μιλάω στὸν ἑνικό; Γιατὶ δὲν ὑπάρχει κατώτερος τρόπος νὰ σοῦ μιλήσω καὶ διότι στὰ γαϊδούρια ἔτσι ἀπευθύνονται. Συμμορφώσου, λοιπόν, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃς τίποτα κακὰ ξεμπερδεύατα μαζί μου, τρόφιμε τοῦ παχνιοῦ.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Μπορεῖ νὰ κάνῃ λάθος μονον 3΄΄ σ' ἕναν αἰώνα!...

Τὸ μέτρο ποὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ νὰ μετρήσωμε τὸ χρόνο εἶναι ἡ περιστροφικὴ κίνησι τῆς Γῆς. Ἀλλ' ἡ κίνησι αὐτὴ παρουσιάζει μερικὲς ἀνωμαλίες καὶ γι' αὐτὸ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ διορθώνωμε τὴν ὥρα, μὲ συμπληρωματικὲς παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὴ θέσι διαφόρων ἄστρων πάνω στὸν οὐρανό. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ δὲν εἶναι σταθερὴ κι' ἔτσι, προσπαθῶντας νὰ διορθώσωμε τὸ ἕνα λάθος, πέφτομε σὲ ἄλλο. Οἱ παλίρροιες, ἐξ ἄλλου, ἐπιβραδύνουν τὴν περιστροφικὴ κίνησι τῆς Γῆς καὶ κάνουν ἔτσι τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας μεγαλύτερη.

Ὅλα αὐτὰ μᾶς δείχνουν ὅτι τὸ μέτρο ποὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὴ μέτρησι τοῦ χρόνου δὲν εἶναι σταθερό. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ ἐπιστήμονες σκέφτηκαν ν' ἀναζητήσουν ἕνα ἄλλο μέτρο κι' ἔτσι κατέληξαν στὴν κατασκευὴ ἑνὸς ἀτομικοῦ ρολογιοῦ, ποὺ χρησιμοποιεῖ ὡρισμένες ἰδιότητες τῆς ὕλης. Αὐτὲς οἱ ἰδιότητες εἶναι ἀναλλοίωτες καὶ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὶς ἐξωτερικὲς συνθῆκες.

Τὸ ἀτομιχρόνιον, ὅπως ἀπεκλήθη τὸ αὐτόματο ρολόϊ, λειτουργεῖ μὲ πιεσοηλεκτρικὸ χαλαζία, ποὺ οἱ κραδασμοί του ἐλέγχονται καὶ διορθώνονται ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς δονήσεις τῶν ἀτομικῶν πυρήνων.

Σύμφωνα μὲ τὴν καθιερωμένη σχηματικὴ παράδοσι, τὸ ἄτομον εἶναι ἕνα εἶδος ἡλιακοῦ συστήματος, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕναν πυρῆνα (ἥλιο), γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιστρέφονται τὰ ἠλεκτρόνια (πλανῆτες). Ὁ πυρήνας συμπεριφέρεται, λοιπόν, ὅπως ἕνας μαγνήτης. Τὸ ἠλεκτρόνιο ποὺ περιστρέφεται γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ μαγνήτη μποροῦμε νὰ τὸ παρομοιάσωμε μὲ μιὰ σπεῖρα ἀπὸ τὴν ὁποία περνάει ἕνα μικρὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ἡ τροχιὰ ποὺ διαγράφει τὸ ἠλεκτρόνιο προσδιορίζεται ἀπὸ τὸν πυρήνα - μαγνήτη. Ἂν, λοιπόν, γιὰ ὁποιονδήποτε λόγο, τὸ ἐπίπεδο αὐτῆς τῆς τροχιᾶς διαταραχτῇ, ὁ πυρήνας θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸ ξαναφέρῃ στὴν κανονική του θέσι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ πάνω στὴν ὁποία στηρίζεται

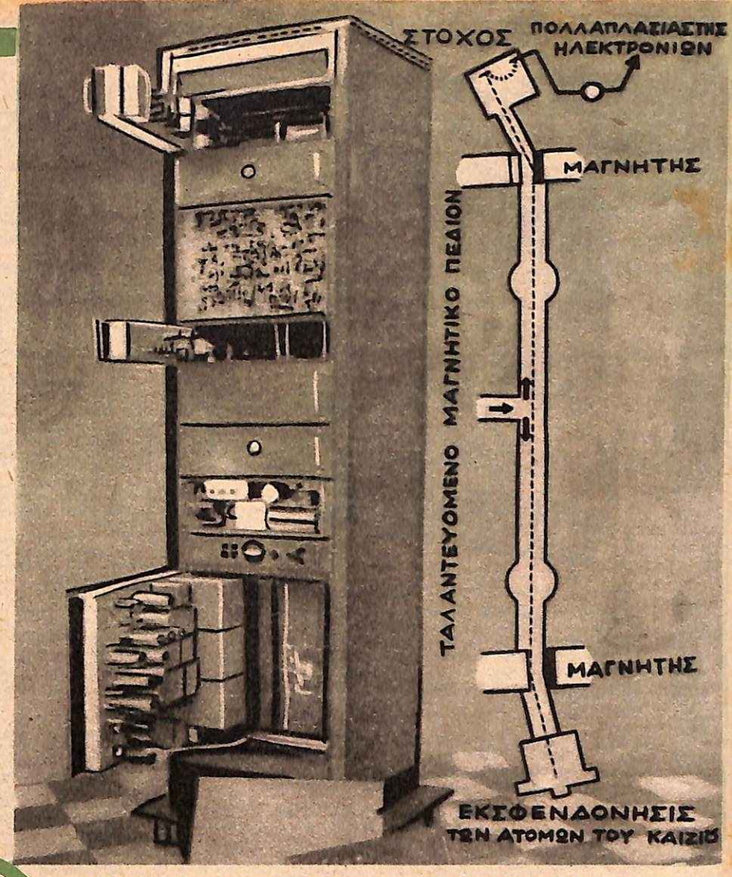
ΤΟ ΑΤΟΜΙΚΟ ΡΟΛΟΪ

τὸ ἀτομικὸ ρολόϊ.

Ἡ «καρδιὰ» αὐτοῦ τοῦ ρολογιοῦ εἶναι ἕνας μικρὸς σωλῆνας ἀπὸ χαλαζία, κενὸς ἀπὸ ἀέρα. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σωλῆνα ἐκσφενδονίζονται ἄτομα καισίου, ποὺ εἶναι ἕνα μέταλλο τῆς οἰκογενείας τοῦ καλίου. Ἡ ἐκσφενδόνισι γίνεται ἀφοῦ προηγουμένως θερμανθῇ μιὰ ποσότης καισίου. Ἡ θερμοκρασία κανονίζεται μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε τὰ ἄτομα τοῦ καισίου νὰ ἐκσφενδονισθοῦν μὲ ταχύτητα ποὺ προσεγγίζει ἐκείνην τοῦ ἤχου. Μεταξὺ τῶν ἐκσφενδονιζομένων ἀτόμων, ἄλλα βρίσκονται σὲ κατάστασι δονήσεως καὶ ἄλλα παραμένουν ἀδρανῆ.

Ὑποβάλλοντας αὐτὰ τὰ ἄτομα στὴν ἐπίδρασι ἑνὸς μαγνητικοῦ πεδίου, ποὺ δημιουργεῖται μὲ τὴν ἄσκησι ὡρισμένης πιέσεως πάνω στὸ τοιχώματα τοῦ χαλαζίου, χωρίζομε ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν διεγερθῇ ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὰ ἀδρανῆ. Αὐτὰ τὰ ἀδρανῆ ἄτομα ἐκσφενδονίζονται κατόπιν μέσα σὲ δεύτερο μαγνητικὸ πεδίο ποὺ ταλαντεύεται σύμφωνα μὲ ὡρισμένη συχνότητα. Ἡ ταλάντευσι αὐτὴ μεταδίδεται καὶ στὰ ἄτομα τοῦ καισίου. Ὅταν ὁ συγχρονισμὸς μεταξὺ τῶν δύο ταλαντεύσεων — ἐκείνης τοῦ μαγνητικοῦ πεδίου καὶ τῶν ἀτόμων τοῦ καισίου — εἶναι ἀπόλυτος, τὸ ἄτομα αὐτὰ παρεκκλίνουν καὶ πηγαίνουν νὰ πλήξουν ἕνα στόχο. Ἂν δὲν ὑπάρχῃ συγχρονισμός, ἐπεμβαίνει ἀμέσως ἕνας αὐτόματος μηχανισμός, ποὺ ἐπιφέρει τὴν ἀναγκαία διόρθωσι.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἐπιτυγχάνεται μιὰ ἀκρίβεια, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μᾶς δώσουν οἱ παρατηρήσεις μας σχετικὰ μὲ τὴν περιστροφικὴ κίνησι τῆς Γῆς καὶ τὴ θέσι τῶν ἄστρων. Πραγματικά, τὸ μεγαλύτερο λάθος ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ ἀτομικὸ ρολόϊ εἶναι μόλις τρία δευτερόλεπτα σ' ἕνα αἰώνα.

Τὸ ἀτομικὸ ρολόϊ εἶναι μιὰ ἁπλούστατη συσκευή, ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἰδιαίτερη παρακολούθησι, κουρδίσματα κτλ. Γιὰ τὴ μέτρησι τοῦ χρόνου χρησιμοποιοῦνται ὡρισμένες ἰδιότητες τῆς ὕλης, ποὺ εἶναι πάντοτε ἀναλλοίωτες καὶ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὶς ἐξωτερικὲς συνθῆκες.

Τὴν πρώτη ἰδέα γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀτομικοῦ ρολογιοῦ εἶχε ὁ καθηγητὴς Ραμπὶ (ποὺ ἔχει τιμηθῇ μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ τῆς Φυσικῆς).

Τὴν ἰδέα αὐτὴ ἐπεξεργάστηκε καὶ συμπλήρωσε ἀργότερα ὁ καθηγητὴς Ζαχαρίας, ποὺ ἀφιέρωσε δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια συνεχῶν προσπαθειῶν γιὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ.

Σύμφωνα μὲ τὶς ὑπάρχουσες πληροφορίες καὶ οἱ Ρῶσοι ἐπίσης κατώρθωσαν νὰ κατασκευάσουν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἕνα ἀτομικὸ ρολόϊ, ποὺ βασίζεται πάνω στὶς ἴδιες ἀρχὲς ποὺ περιγράψαμε πιὸ πάνω καὶ λειτουργεῖ μὲ ἀνάλογο τρόπο.

Ἔτσι, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ πλανήτη μας θὰ μποροῦμε νὰ λέμε ὅτι ἔχομε ἀκριβῆ ὥρα. Ὁ νέος αὐτὸς τρόπος μετρήσεως τοῦ χρόνου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρακτικὴ σκοπιμότητά του, θὰ ὑποβοηθήσῃ ἐπίσης σὲ μεγιστο βαθμὸ τὶς ἐπιστημονικὲς ἔρευνες, γιατὶ θὰ ἐπιτρέψῃ, προκειμένου ἰδίως γιὰ τὴ μελέτη τῶν ἀτομικῶν φαινομένων, ἀκριβέστερους προσδιορισμούς, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ πραγματοποιηθοῦν μὲ τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιούνταν ὡς σήμερα.

Λάλησε ὁ πετεινός!

Ὑπάρχει στὸν Καναδὰ μιὰ παληὰ πρόληψι ποὺ λέει, ὅτι, ἂν ἕνας κόκκορας βρεθῇ πάνω ἀπ' τὸ πτῶμα ἑνὸς πνιγμένου, βυθισμένο στὸ νερό, θὰ μαντέψῃ τὴν παρουσία του καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ κράξῃ.

Τελευταίως λοιπόν, ἀφοῦ ἀστυνομικοὶ καὶ πυροσβέστες δὲν κατώρθωναν νὰ βροῦν τὸ σῶμα κάποιου Τσαρλ Ντόχερτυ, ποὺ εἶχε πνιγῇ στὸν ποταμὸ Σκοῦγκογκ, σκέφθηκαν ἐπιτέλους νὰ δοκιμάσουν αὐτὴ τὴ μέθοδο, δίχως ὡστόσο νὰχουν μεγάλες ἐλπίδες ἐπιτυχίας.

Πράγματι, ἔβαλαν ἕνα πετεινὸ πάνω σὲ μιὰ βάρκα, ποὺ ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται στὸ ποτάμι. Ξαφνικά, τὸ πουλὶ λάλησε μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Ψάξανε τότε τὸ βυθὸ τοῦ ποταμοῦ, στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, καὶ βρῆκαν πράγματι τὸ πτῶμα τοῦ πνιγμένου!

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραούλ με τη βοήθεια τοῦ Φρανσουά βρῆκε μιὰ δουλειὰ στὸ σφαγεῖο: Μάζευε τὶς γλῶσσες τῶν ζώων σ' ἕνα κουβᾶ καὶ τὶς πήγαινε στὸ ψυγεῖο. Τὸ βράδυ, ὁ μικρὸς μετανάστης εἶδε κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο δυὸ ἐργάτες καὶ τὸ Ζὸ καὶ τὸ Λὸ νὰ μεταφέρουν ἕναν ἄνθρωπο δεμένο χειροπόδαρα. 'Αλλὰ τί θὰ τὸν ἔκαναν ἄραγε;

21ον Δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθη ὁ Ραούλ. Γιατὶ σὲ λίγο ἄκουσε τὸ Ζὸ νὰ ρωτᾶ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐργάτες:

— Εἶσαι βέβαιος πὼς δουλεύουν ἀκόμα στὸ σφαγεῖο;

— Νά, γιὰ δές, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, δείχνοντάς του τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ πιὸ κοντινοῦ κτιρίου.

— Καὶ νομίζεις, ὅτι δὲν θὰ καταλάβουν τίποτα, ἂν ἀκουμπήσουμε τὸ σῶμα αὐτὸ στὴ θέση ἑνὸς γουρουνιοῦ;

— Μὰ ἀφοῦ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι θὰ τὴν κάνουμε αὐτὴ τὴ δουλειά; εἶπε ὁ ἐργάτης, γελῶντας.

— Τότε πρέπει νὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα, τώρα μάλιστα ποὺ πήραμε καὶ τὰ χρήματά του, πρόσθεσε ὁ Ζό, ἀποτεινόμενος στὸ Λό.

Ἔπειτα, ξαναεῖπε:

— Ἐμπρός, λοιπόν!... Καὶ προσέξτε ν' ἀνακατέψετε καλὰ τὰ κόκκαλά του γιὰ νὰ μὴ τὰ γνωρίσουν...

— Μὴ σὲ νοιάζη, ἀπάντησε ὁ ἐργάτης. Θὰ πᾶμε στὴ μηχανή, ποὺ θὰ τὸν κάνη κομμάτια...

Ὁ Ραοὺλ ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ ὅσα εἶχε ἀκούσει. Κι' εἶδε τοὺς κακοῦργους αὐτοὺς νὰ μπαίνουν ἀπὸ μικρὴ πόρτα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ σφαγεῖο. "Ηξερε τώρα καλά, ὅτι ὁ Ζὸ κι' ὁ Λὸ εἶχαν λιθοβολήσει ἕναν ἄνθρωπο καί, γιὰ νὰ μὴ φανερωθῆ τὸ ἔγκλημά τους, τὸν πήγαιναν στὸ σφαγεῖο, γιὰ νὰ τὸν κομματιάσουν σὰν γουρούνι...

Σκέφτηκε τότε πῶς θὰ μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπο αὐτό. Καὶ γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ κακό, ἔτρεξε στὴ μικρὴ πόρτα, ἀπ' ὅπου εἶχαν μπῆ οἱ κακοῦργοι. Εἶδε μέσα στὴν αἴθουσα καμμιὰ δεκαριὰ ἐργάτες νὰ δουλεύουν νυχτέρι, σκορπισμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, Γι' αὐτό, οἱ ἄλλοι εἶχαν διαλέξει τὴν ὥρα ἐκείνη. Καθὼς θὰ ἦταν οἱ λίγοι ἐργάτες ἀπασχολημένοι στὴ δουλειά τους, ἐκεῖνοι θὰ εἶχαν ὅλον τὸν καιρὸ ν' ἀποτελειώσουν τὸ θῦμα τους.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμη. "Αν τὸν ἔπαιρναν εἴδησι, κινδύνευε νὰ πέσῃ στὰ χέρια τους κι' αὐτός. Ξαφνικὰ ὅμως συλλογίστηκε:

«Θὰ τρέξω στὴν πόρτα τῆς ἐξόδου».

Μὰ δὲν πρόφτασε...

Οἱ κακοῦργοι, μὲ μεγάλη ταχύτητα, εἶχαν κιόλας ξαπλώσει τὸ σῶμα τοῦ αἰχμαλώτου τους σ' ἕνα βαγονάκι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμεύουν γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν ζώων. Τὸ βαγονάκι κύλησε πάνω στὶς γραμμὲς του καὶ στάθηκε στὸ μέρος ποὺ σφάζονταν τὰ βώδια. Ὁ σφαγέας ἦταν ἕτοιμος. "Υψωνει τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ βυθίζει, δίχως νὰ ξέρῃ τίποτα, στὸ λαιμὸ τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου. Ἡ συγκίνησις κι' ὁ τρόμος, καρφώνουν τὸν Ραοὺλ στὴ θέσι του καὶ δὲν τολμάει νὰ κάνη τίποτα.

Εἶναι ἀργὰ καὶ τὸ κακὸ ἔγινε. Δὲν εἶναι ὅμως ἀργά, γιὰ νὰ τιμωρηθοῦν κι' οἱ κακοῦργοι.

Ξαφνικὰ ὁ Ραοὺλ εἶχε μιὰν ἔμπνευσι.

Λίγο πιὸ πέρα εἶχε δῆ ἕνα μηχάνημα, ποὺ μ' αὐτὸ εἰδοποιοῦνταν οἱ πυροσβέστες.

Τρέχει λοιπόν, σπάζει τὸ τζάμι μὲ τὴ γροθιά του κι' ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ:

— Φωτιά! Φωτιά!..

Ὁ Ραοὺλ περιμένει τώρα μὲ ἀγωνία.

Δὲν περνοῦν λίγα λεπτὰ κι' ἀκούγεται ξαφνικὰ ὁ θόρυβος ἑνὸς αὐτοκινήτου, ἐνῶ συγχρόνως ἕνα κουδοῦνι χτυπάει δαιμονισμένα. Ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ εἶχε ἀκουστῆ κι' οἱ πυροσβέστες τοῦ ἐργοστασίου, μὲ τοὺς μπαλντάδες στὰ χέρια, μπαίνουν στὸ σφαγεῖο.

Ὁ Ραοὺλ τρέχει χωρὶς φόβο πιὰ κοντά τους:

— Ποῦ εἶναι, μικρέ, ἡ φωτιά; τὸν ρωτοῦν.

Ὁ Ραοὺλ τοὺς δείχνει τότε τὸν Ζὸ καὶ τὸν Λό, ποὺ μόλις βλέπουν τοὺς πυροσβέστες, σπεύδουν νὰ ἐξαφανιστοῦν.

Μὰ ὁ μικρὸς ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ μὲ ὅλη του τὴ δύναμι:

— Πιάστε τους! Πιάστε τους! Σκότωσαν ἕναν ἄνθρωπο καὶ τὸν κομμάτιασαν ἐδῶ στὸ σφαγεῖο, σὰν βώδι! Πιάστε τους!...

Οἱ πυροσβέστες, ποὺ δὲν ἤξεραν ἂν ἦταν ἀλήθινὰ ὅσα τοὺς ἔλεγε ὁ μικρός, βλέποντας τοὺς δυὸ ἐκείνους νὰ θέλουν νὰ φύγουν, ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τοὺς κυνηγήσουν.

Στὸ μεταξύ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν πυροσβεστῶν, ποὺ εἶχε μείνει στὸ αὐτοκίνητο, ἄρχισε νὰ ρωτάῃ τὸν Ραούλ. Κι' ὁ μικρὸς τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα εἶχε δῆ καὶ εἶχε ἀκούσει.

Σὲ λίγο οἱ πυροσβέστες γύρισαν κρατῶντας γερὰ τὸν Ζὸ καὶ τὸν Λό, ποὺ ἦταν σαστισμένοι καὶ κατάχλωμοι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκαν στὴν αἴθουσα τοῦ ἐργοστασίου καὶ πέντε-ἕξη ἀρχιεργάτες, ποὺ τοὺς εἶχε ξυπνήσει τὸ μηχάνημα, ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Ραούλ.

Οἱ δυὸ κακοῦργοι, μόλις ἀντίκρυσαν ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς τὸν Ραούλ, ἔγιναν θηρία. Κι' ὁ Ζὸ γυρίζοντας στὸν Λὸ εἶπε γαλλικά:

— Αὐτὸ τὸ καταραμένο παιδὶ μᾶς πρόδωσε!...

Ὁ διευθυντὴς ὅμως τοὺς ἔκοψε τὴ συζήτησι, καὶ τοὺς ρώτησε αὐστηρά:

— Τί κάνατε στὸ ἐργοστάσιο αὐτὴ τὴν ὥρα;

'Εκεῖνοι δὲν ἤξεραν τί ν' ἀπαντήσουν. Μόλις καὶ μετὰ βίας ψιθύρισαν ὅτι εἶχαν πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ δοῦν κάποιους φίλους τους.

— Καὶ ποιοί εἶναι αὐτοὶ οἱ φίλοι; ἐπέμενε ὁ διευθυντής.

— Ὁ Πιέτρο Σανσὲζ κι' ὁ Τζούλιο Μορένο.

— Νὰ μοῦ τοὺς φέρουν ἐδῶ!...

Στὸ μεταξύ, οἱ ἀρχιεργάτες σκορπίστηκαν στὰ διάφορα τμήματα τοῦ ἐργοστασίου ψάχνοντας στὰ δοχεῖα μὲ τὰ κόκκαλα καὶ τὰ κέρατα.

Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς γύρισαν, φέρνοντας ὁ ἕνας ἕνα κόκκαλο στρογγυλό, πλατὺ κι' ὁ ἄλλος δυὸ σκέλη γυμνὰ ἀπὸ σάρκες. Τὰ ἀκούμπησαν πάνω σ' ἕνα τραπέζι, γιὰ νὰ τὰ ἐξετάσῃ καλύτερα ὁ διευθυντής, ἐνῶ σιγὰ-σιγὰ διάφοροι ἐργάτες μαζεύονταν γύρω του γιὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

Ὁ Ραούλ, ποὺ ὁ διευθυντὴς εἶχε πάρει κοντά του, μπόρεσε παρὰ τὴν ἡλικία του, νὰ καταλάβῃ ὅτι τὰ κόκκαλα ἐκεῖνα ἦταν ἀνθρωπινά.

Τῆς ἴδιας γνώμης ἦταν κι' ὁ διευθυντής, ποὺ γύρισε πάλι στὸ Ζὸ καὶ στὸ Λὸ καὶ τοὺς ρώτησε πιὸ αὐστηρά:

— Ἡ παρουσία σας στὸ ἐργοστάσιο αὐτὴ τὴν ὥρα, ὁ 'ρόπος ποὺ θέλατε νὰ ξεφύγετε καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ποὺ εἶδε καὶ ἄκουσε ὅτι σκοτώσατε ἕναν ἄνθρωπο, μὲ ὑποχρεώνουν νὰ σᾶς παραδώσω στὴν ἀστυνομία.

Κι' εὐθὺς εἶπε στοὺς ἀρχιεργάτες:

— Νὰ ἔρθουν ἀμέσα οἱ χωροφύλακες ποὺ περιμένουν ἀπ' ἔξω καὶ νὰ συλλάβουν αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ βάλετε ἔπειτα τὰ κόκκαλα αὐτὰ σὲ μέρος ἀσφαλὲς γιατὶ θὰ χρησιμέψουν γιὰ πειστήρια...

Ὁ Ζὸ κι' ὁ Λὸ ὡδηγήθηκαν ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες στὴν ἀστυνομία. Φεύγοντας, ἔρριξαν ἕνα βλέμμα μίσους στὸν Ραούλ, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τρομάξῃ.

— Ἀφίνετε, κυρία Λένα, τὸν κ. Ζαχαρία νἀρθῆ νὰ παίξουμε;

Ὁ διευθυντὴς ὅμως, γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, ποὺ εἶπε μὲ γλυκὸ τρόπο:

— Ἔκανες πολὺ καλά, παιδί μου, νὰ μαρτυρήσῃς τοὺς δυὸ αὐτοὺς κακοῦργους. Μὴ φοβᾶσαι γιατὶ τώρα θὰ τιμωρηθοῦν ὅπως τοὺς ἀξίζει καὶ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ σοῦ κάνουν κακό. Κρῖμα ποὺ δὲν εἰδοποίησες λίγη ὥρα πρίν, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἐκεῖνος ὁ δυστυχισμένος.

— "Αχ! ἀπάντησε ὁ Ραοὺλ δακρύζοντας, ἂν μποροῦσα!... "Εκαμαν ὅμως τόσο γρήγορα... Δὲν πρόφτασα!...

Ἡ ὥρα πιὰ εἶχε περάσει. "Ηταν ἑσπερινὰ ματα, ὅταν ὁ διευθυντὴς ἔφυγε. Στὸ μεταξὺ εἶχαν συλληφτῆ κι' οἱ δυὸ συνέχοχοι ἐργάτες, ὁ Σανσὲζ κι' ὁ Μορένο.

Ὁ Ραούλ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ὁλονύχτια ταλαιπωρία ἦταν πιὰ ἐλεύθερος. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ καυδοῦνι τοῦ ἐργοστασίου καλοῦσε τοὺς ἐργάτες γιὰ τὴν πρωϊνὴ τους δουλειά. Κι' ὅλοι πλησίαζαν τὸ μικρὸ καὶ τοῦ ζητοῦσαν λεπτομέρειες γιὰ τὸ ἔγκλημα.

"Οταν ἔφτασε κι' ὁ Φρανσουά, ὁ Ραοὺλ δὲν κρατήθηκε. "Ετρεξε κοντά του φωνάζοντας:

— Θέλω νὰ φύγω!... Δὲν θέλω πιὰ νὰ μείνω ἐδῶ!... Μοῦ κάνει κακὸ νὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ, ὅπου εἶδα ἀπόψε νὰ κομματιάζουν ἕναν ἄνθρωπο! Δὲν μπορῶ!

— Πολὺ καλὰ τοῦ ἀπάντησε ὁ Φρανσουά. Πήγαινε κι' ἴσως βρῆς στὴν πόλι καμμιὰ καλλίτερη δουλειά. 'Αλλὰ ἂν δὲν βρῆς, νὰ ξέρῃς ὅτι ὁ μπάρμπα-Φρανσουὰ θὰ σοῦ ἔχῃ πάντα ἕνα μπιφτέκι γιὰ νὰ φᾶς...

Ὁ Ραοὺλ εὐχαρίστησε τὸν καλὸ ἐκεῖνον ἄνθρωπο. Κι' ἀφοῦ ἤπιε ἕνα ροῦμι, ποὺ τοῦ πρόσφερε ὁ φίλος του, γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὶς τόσες συγκινήσεις, ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ.

Μόλις βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ σφαγεῖο, τοῦ φάνηκε ὅτι ἀνάπνεε καλλίτερα.

'Αλλὰ ποῦ θὰ πήγαινε τώρα; Τί θὰ ἔκανε; Μιὰ ἐλπίδα εἶχε: Νὰ ξανάβρῃ τὴν Μὶς Μπρίτζ. Θὰ τῆς ἔλεγε τὸ κακούργημα τῶν φίλων της καὶ θὰ τῆς ζητοῦσε τὶς συμβουλές της καὶ τὴν προστασία της. "Αν ἡ Μὶς Μπρίτζ δὲν ἦταν κλέφτρα, ὁ Ραούλ, θὰ ξαναπήγαινε κοντά της. Θὰ θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο νὰ εἶναι κοντὰ στὴν καλή, τὴ δυνατὴ καὶ ὡραία 'Αμερικανίδα!

Δωρεὰ στὸ Γαλλικὸ νοσοκομεῖο

Ὁ Ραοὺλ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στοὺς δρόμους τοῦ Μπουένος-"Αϋρες. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ἀρχίσῃ πάλι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐφημεριδοπώλη, ποὺ τοῦ φαινόταν πολὺ καλύτερο, παρὰ νὰ ζῇ στὴν κόλασι τοῦ σφαγείου.

"Αρχισε, λοιπόν, ν' ἀναζητῆ στὰ καφενεῖα καὶ στὰ κέντρα τὸ Βελάσκεθ. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, βρέθηκε στὸ Παζέο ντὲ Τζούλιο, στὸν ἴδιο περίπατο, ποὺ εἶχε γνωρίσει ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, ποὺ πάτησε τὸ πόδι του στὴν 'Αργεντινή.

Καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε ἐκεῖ, ἦταν μιὰ μεγάλη ἐπιγραφὴ μὲ χρυσᾶ γράμματα πάνω σ' ἕνα ἄσπρο τοῖχο, ποὺ ἔλεγε: «Πλάζα 'Οτέλ».

Βρισκόταν στὸ πίσω μέρος τοῦ μεγάλου ἐκείνου ξενοδοχείου, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ θυμηθῆ ἀμέσως τὴ Μὶς Μπρίτζ.

"Αν ἡ πρώην κυρία του ἦταν τώρα στὸ Μπουένος-"Αϋρες!... "Οταν τὸν ἀποχαιρέτησε, τοῦ εἶχε πῆ νὰ πάῃ νὰ τὴ βρῆ στὸ «Πλάζα 'Οτέλ», ἀφοῦ πρῶτα ἐξαργύρωνε τὸ λαχεῖο του. 'Αλλὰ θὰ εἶχε γυρίσει, ἄρα γε ἀπὸ τὸ ταξίδι, ποὺ θὰ ἔκανε πρῶτα στὴν Καρολίνα;

Μὰ κι' ἂν βρισκόταν ἐκεῖ, ποιὰ ὑποδοχὴ θὰ τοῦ ἔκανε τώρα ποὺ γύριζε φτωχός;

Ἐπιθυμοῦσε ὅμως πάρα πολὺ νὰ τὴν συναντήσῃ καὶ νὰ κουβεντιάσῃ μαζί της.

Στὴν πόρτα τοῦ «Πλάζα 'Οτέλ» στεκόταν ἕνας ψηλὸς θυρωρός, γεμᾶτος χρυσᾶ γαλόνια. Ὁ Ραοὺλ τὸν ρώτησε δειλά, ἂν ἦταν ἐπάνω ἡ Μὶς Μπρίτζ.

— Καὶ τί τὴ θέλεις ἐσὺ τὴν Μίς; τὸν ρώτησε ἀπότομα ἐκεῖνος.

— Νὰ τῆς μιλήσω, ἀπάντησε ὁ Ραοὺλ. Μὲ περιμένει!

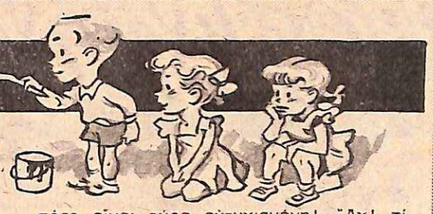
Ὁ μικρὸς φοβόταν μήπως ὁ θυρωρὸς τοῦ πῆ, ὅτι «ἡ Μὶς Μπρίτζ δὲν εἶναι τώρα ἐδῶ». Ἐκεῖνος ὅμως, δίνοντάς του ἕνα χαρτί, τοῦ εἶπε νὰ γράψῃ τὸ ὄνομά του. "Οταν ὁ Ραοὺλ τὸ ἔγραψε, εἶπε ἐπιταχτικὰ στὸ θυρωρό:

— Πήγαινέ το ἀμέσως στὴ Μὶς Μπρίτζ!...

Τὸ ὄφος αὐτὸ ἔκανε θαύματα. Γιατί, σὲ λίγο, ἕνας ὑπηρέτης ἦρθε καὶ εἰδοποίησε τὸν Ραοὺλ μὲ εὐγενικὸ τρόπο, ὅτι ἡ κυρία τὸν περίμενε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ ὑπερήφανη Μυρτὼ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνα κοριτσάκι ποὺ τὄλεγαν Μυρτώ.

Ἡ Μυρτὼ ἦταν ὁμορφη, ἔξυπνη καὶ πονόψυχη. Εἶχε ὅμως τὸ χειρότερο ἐλάττωμα: ἦταν περήφανη!

Στὸ σχολεῖο, στὰ παιγνίδια, στὸν περίπατο ἤθελε νάναι πάντα πρώτη. Καὶ δὲν ἔφτανε μόνο αὐτό, ἀλλ' ἔπαιρνε καὶ ὕφος μεγάλης κυρίας.

Ὁ κηδεμόνας της, ἀπασχολημένος μὲ τὶς δουλειές του, τὴν ἄφηνε ἐλεύθερη στὸ ἀρχοντικό του. Ἡ Μυρτώ, λοιπόν, φερνόταν στοὺς ὑπηρέτες αὐταρχικά. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως τοῦ χωριοῦ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὶς γενναιοδωρίες της, εἶχαν συνηθίσει νὰ τὴ θεωροῦν σπουδαία. Κι' ἡ ἴδια ἄρχισε ἔτσι νὰ νομίζῃ ὅτι ἦταν μιὰ μικρὴ θεά! "Ολοι τὴν ἐφώναζαν «Μεγαλειοτάτη»! Καὶ τῆς ἄρεσε τόσο, ποὺ καμάρωνε καὶ τὸ πῆρε ἀπάνω της.

Οἱ φίλοι τοῦ κηδεμόνα της, ποὺ προθέλπανε ὅτι τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ θὰ τὴν ἔκανε μιὰ μέρα δυστυχισμένη, ἔλεγαν:

— Ποιὸς θὰ δώσῃ στὴ Μυρτὼ ἕνα μάθημα, γιὰ νὰ τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειά της;

Μιὰ μέρα ἡ Μυρτὼ φόρεσε τὸ καλό της φόρεμα, τὰ ὁμορφα παπούτσια της καὶ πῆρονταν ἕνα καλαθάκι, βγῆκε περίπατο. Στάθηκε ὅμως σὲ μιὰ γωνιὰ πολλὴ ὥρα, γιὰ νὰ θαυμάσουν οἱ διαβάτες τὸ φόρεμα της. Μὰ γιὰ τὴν τύχη, δὲ φάνηκε κανείς. Μονάχα ἕνα κοπάδι ἀρνιὰ πέρασε, ποὺ τὴ γέμισε σκόνη...

Σὲ λίγο, στὸ λειβάδι, εἶδε μιὰ μικρούλα, ὡς δέκα χρόνων, ἀδύνατη καὶ κακοντυμένη. Κρατοῦσε ἕνα μπουκέτο κυκλάμινα. Εἶχε σκύψει κι' ἔκοβε κι' ὅλλα. Τὴν ἀκολουθοῦσε μιὰ κατσίκα ἀδύνατη σὰν τὴ κυρά της, φαίνεται πὼς τὸ ζῶο πεινοῦσε, γιατὶ μυρίζοντας ἔτρεξε στὸ καλαθάκι ποὺ εἶχε ἀφήσει κάτω ἡ Μυρτὼ καὶ καθὼς τὸ κουτούλησε, τὸ ἀναποδογύρισε. Σκορπίστηκαν τότε στὰ χώματα, φραντζόλακια, ζαμπόν, αὐγά, γλυκά...

— "Ακουσε νὰ σοῦ πῶ! φώνεξε ἡ Μυρτὼ στὴ μικρὴ φτωχούλα. Τὸ ξέρεις πὼς μπορῶ νὰ βάλω τοὺς ὑπηρέτες μου νὰ σὲ φυλακίσουν στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ μάθῃς νὰ προσέχῃς τὸ ζῶο σου;

Ἡ μικρὴ ἔτρεξε φοβισμένη κοντά της, μάζεψε ἕνα-ἕνα τὰ φαγητὰ καὶ δειλὰ εἶπε στὴ θυμωμένη Μυρτώ:

— Τώρα μπορεῖτε νὰ τὰ φᾶτε...

— Γιὰ ποιὰ μὲ πέρασες; τῆς ἀποκρίθηκε μὲ περιφρόνησι ἐκείνη. Κύτταξε τὰ βρώμικα χέρια σου. Νομίζεις πὼς θὰ βάλω ἐγὼ στὸ στόμα μου ὅ,τι ἄγγιξες μ' αὐτά;

— Τὰ χέρια μου δὲν εἶναι βρώμικα, τῆς εἶπε ἡ φτωχούλα, γιατὶ τὰ ἔπλυνα λίγο πρὶν στὴν πηγή. Εἶναι μαῦρα ἀπ' τὸν ἥλιο, γιατὶ γυρίζω ὅλη τὴν ἡμέρα, βόσκοντας τὴν κατσίκα μου.

— Λίγο μὲ μέλλει! Πάρτα τώρα αὐτὰ καὶ δόστα στὴν κατσίκα σου ἢ νὰ τὰ φᾶς ἐσύ! τῆς εἶπε ἡ Μυρτώ.

Ἡ φτωχούλα ἔσκυψε, μάζεψε τὰ πράγματα καὶ εἶπε φεύγοντας:

— Εὐχαριστῶ, καλὴ μου δεσποινίς. Τὰ ἀδελφάκια μου εἶναι νηστικά... Θὰ εὐχαριστηθοῦν μ' αὐτά, ποὺ ἐσεῖς περιφρονήσατε. "Αν σᾶς ἀρέσουν μάλιστα τὰ κυκλάμινα, σᾶς τὰ χαρίζω εὐχαρίστως.

— "Εχω τόσα λουλούδια στὸ περιβόλι μου, ἀπάντησε ἡ Μυρτὼ περήφανα, ὅσα δὲ μπορεῖς νὰ μαζέψῃς ἐσὺ ὅλο τὸ χειμῶνα! Δέκομαι ὅμως τὸ μπουκέτο σου. Μά, νά, πάρε γιὰ τὸν κόπο ποὺ τὰ μάζεψες!

Καὶ τῆς πέταξε ἕνα νόμισμα, σὰν νὰ φοβόταν ν' ἀγγίξῃ τὰ χέρια της.

Ἡ φτωχούλα δὲν κατάλαβε τὴν περιφρόνησι καὶ τράβηξε τὸ δρόμο της.

Ἡ Μυρτὼ κάθισε τότε σὲ μιὰ πέτρα.

"Ηταν ἀποφασισμένη νὰ γυρίσῃ στὸ ἀρχοντικό της. Τὸ κεφάλι της ὅμως βάρυνε ξαφνικά, τὸ φουστάνι της πῆρε ἄλλο χρῶμα, τὰ παπούτσια της μεγάλωσαν τόσο ποὺ θὰ κωροῦσαν κι' ἄλλα δυὸ πόδια. Τὸ φόρεμά της σερνόταν σὰν νἄκε οὐρά. Καὶ τὰ κοράλλια ποὺ φοροῦσε ἔπεσαν κατὰ γῆς.

— Μπᾶ! Τί ἔπεσθα σήμερα; ἀπόρησε. "Αν ἤμουν στὸν καιρὸ ποὺ ὑπῆρχαν μάγισσες, θἄλεγα πὼς θέλουν νὰ παίξουν μαζί μου!

Σέρνοντας τὰ πόδια της ἔφτασε στὸ ἀρχοντικό της. Μὰ κανεὶς ἐκεῖ δὲν τὴν πρόσεξε, κανεὶς δὲν τῆς ἀποκρίνόταν. "Ακουγε μόνο τὰ γέλια καὶ τὰ χάχανα τῶν ὑπηρετῶν, σὰν νὰ μὴ καταλάβαιναν πὼς ἡ «Μεγαλειότης» ἦταν ἐκεῖ κοντά.

Πῆγε ν' ἀνεβῇ τὴ σκάλα, μὰ δὲ μποροῦσε! "Ολα γύρω της εἶχαν ἀλλάξει. Τὴ γάτα τὴν ἔβλεπε σὰν τίγρη!

"Επιασε τότε τὴ Μυρτὼ ἕνας μεγάλος φόβος κι' ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Θεέ μου! βοήθησέ με! "Αχ, ποιὸς θἄρθῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ;

Ξαφνικά, εἶδε τὴ φτωχούλα, ποὺ λίγο πρὶν τὴν εἶχε περιφρονήσει. Μὰ τὴν ἔβλεπε θεώρητη. Μὲ μεγάλο κεφάλι, καὶ χέρια τόσο μακρυά, ποὺ ἁπλώνονταν σὰν νἄθελαν νὰ τὴν πιάσουν ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Θεέ μου! λυπήσου με! ξαναφώναξε ἡ Μυρτώ. Θὰ μὲ λυώσῃ κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα της πόδια!

Τί ἔγινε, λοιπόν, ἡ ὑπερηφάνεια τῆς «Μεγαλειοτάτης»; Καταλάβαινε τὸν ἑαυτό της τόσο ἀδύνατο καὶ τσπεινὸ μπρὸς στὴ φτωχούλα! Μὲ καρδιὰ ποὺ ἔτρεμε καὶ τὸ κεφάλι κάτω, ἡ Μυρτὼ περίμενε.

Ξαφνικὰ ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τῆς λέῃ:

— Μετανοιώνεις, Μεγαλειοτάτη, γιὰ τὴν ὑπερηφάνειά σου καὶ τὸν κακό σου τρόπο; Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ κόψῃς αὐτὸ τὸ κακὸ σου ἐλάττωμα! Θ' ἀλλάξῃς ἢ ὄχι;

— Ναί, σᾶς δίνω τὸ λόγο μου! εἶπε ἡ Μυρτώ.

Ἡ προθυμία, ποὺ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, τὴν ἔκαναν νὰ συνέρθῃ. Τὸ ὄνειρο διαλύθηκε ἀμέσως καὶ ὅλα τὰ πράγματα πῆραν πάλι τὴν πρώτη τους ὄψι. 'Εκεῖ βρισκόταν κι' ἡ φτωχούλα. Εἶχε ἔρθει νὰ τῆς δώσῃ πίσω τὸ νόμισμα. "Ηταν πολλὰ τὰ χρήματα γι' αὐτήν, ἀφοῦ θυθήκε μήπως ἡ Μυρτὼ εἶχε κάνει λάθος.

— Κράτησέ το, τῆς εἶπε ἡ ἀρχοντοπούλα. Νά, πάρε κι' αὐτὸ κι' αὐτό!...

Καὶ τῆς γέμισε τὴν ποδιά της χρυσὰ νομίσματα.

— Δὲν ξέρεις, μικρούλα μου, τῆς εἶπε, πόσο εἶμαι τώρα εὐτυχισμένη! "Αχ! τί ἄσχημο ὄνειρο ποὺ εἶδα.

Κι' ἀναστενάζοντας ρώτησε:

— Πῶς σὲ λένε;

— 'Αγγελική! ἀποκρίθηκε ἡ φτωχούλα.

— Θάρχεσαι κάθε μέρα στὸ σπίτι μας! Θὰ φέρνῃς καὶ τὴν κατσίκα σου νὰ βόσκῃ στὸ λειβάδι μας. Θὰ χαρίσω μάλλινα φορέματα σὲ σένα καὶ στ' ἀδελφάκια σου. Στὸν βρέχει νἄρχεσαι ἐδῶ καὶ νὰ ζητᾶς τὴ Μεγαλειοτάτη. "Α, ὄχι! ἡ Μεγαλειοτάτη πέθανε!

Ἡ φτωχούλα ὡστόσο δὲν καταλάβαινε τὰ παράξενα λόγια τῆς ἀρχοντοπούλας.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα, τῆς εἶπε. Σήμερα θὰ μάθῃς μόνο ὅτι μὲ λένε Μυρτώ.

Ἔτσι ἡ ὑπερήφανη ἀρχοντοπούλα ἔγινε καλόκαρδη καὶ καταδεχτική. Καὶ κανένας πιὰ δὲ σκέφτηκε νὰ τὴν φωνάξῃ «Μεγαλειοτάτη».

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ κάμπια

Πῆρε ἡ κάμπια τὸ στρατὶ
λαχανίδα πετυχαίνει
καὶ, περίχαρη, συρτή,
στὴν κορφὴ της ἀνεβαίνει...

★

«Καὶ φαγάκι καὶ φωλιά!
Τί χαρά μου ποὺ σὲ βρῆκα!
Θὲ νὰ ζῶ μὲ τεμπελιὰ
καὶ θὰ βόσκω μέσ' στὴ γλύκα!»

★

Μὰ κεῖ ποὺ ἁπλώσε ἡ φτωχή,
τσιλιθρα τὴν ἁρπάζει
φτερουγάει στὴν ἐξοχὴ
στὰ παιδιὰ της τὴ μοιράζει!

Γ. ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τὸ αὐτοκινητάκι

Ὁ Πετράκης εἶναι ξετρελλαμένος μὲ τὸ αὐτοκινητάκι του, δῶρο τοῦ νονοῦ του. Παίζει, λοιπόν, διαρκῶς μ' αὐτό, κι' ἔχει φορτώσει στὸν κόκκορα ὅλα τὰ μαθήματά του.

Ξαφνικά, ὅμως, μιὰ μέρα, ὁ Πετράκης κλειδώνει στὴν ἀποθήκη τὸ αὐτοκίνητο καὶ στενοχωρημένος, κάθεται καὶ παίζει μὲ τὰ περσινά του παιγνίδια.

— Μὰ γιατί, παιδί μου, ἔκλεισες μέσα τὸ αὐτοκινητάκι σου; τὸν ρωτᾶ παραξενεμένος ὁ πατέρας του.

— Γιὰ νὰ διαβάσω, μπαμπᾶ...λέει τραυλίζοντας ὁ Λάκης.

— Μπράβο, παιδί μου... τοῦ λέει πάλι ὁ πατέρας του. "Αν τὸ ἔκανες γι' αὐτὸ τὸ λόγο, εἶσαι ἀξιέπαινος... Μὰ ἐγὼ σὲ βλέπω νὰ παίζῃς μὲ τὰ περσινά σου παιγνίδια.

Ὁ Λάκης τότε, ἕτοιμος νὰ κλάψῃ, ἀπαντάει:

— Ψέμματα εἶναι πὼς κλείδωσα τὸ αὐτοκινητάκι γιὰ νὰ διαβάσω...

— Τότε γιατί τὸ ἔκανες;

Κι' ὁ Λάκης, μὲ λυγμούς:

— Γιατὶ διάβασα πὼς ὑπάρχει μεγάλη ἔλλειψι... βενζίνης καὶ προκειμένου νὰ κλείσῃς μέσα τὸ δικό σου, μπαμπά, σκέφθηκα νὰ στοιχίσῃ τὸ δικό μου!...

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Στὸ τραπέζι ἔχουν προσκαλέσει καὶ τὸ νονὸ τοῦ Πάγκου. Ὁ Πάγκος ἀπὸ τὴ χαρά του κάνει ἕνα σωρὸ

Η μόδα της γυναίκας

ΟΙ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

ΟΣΟ προχωροῦμε στὸ χειμῶνα, τόσο συνεχίζονται οἱ ἐμπνεύσεις τῆς μόδας γιὰ τὶς βραδυνὲς ἐμφανίσεις. Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, τὸ κοντὸ βραδυνὸ φόρεμα ἐπιβάλλεται ὅλο καὶ πιὸ πολύ. Καὶ τοῦτο ἐνάντια στὴ φυσικὴ προτίμησι τῆς γυναίκας γιὰ τὴ μακριὰ τουαλέττα, ποὺ τὴ θεωρεῖ πιὸ γυναικεία.

Βέβαια, βλέπομε κάποτε καὶ μακρειὲς φοῦστες, ἀλλὰ μόνο στὴ γραμμὴ φουρώ, τελείως εὐθύγραμμη, ἀπὸ σατὲν ἢ βελοῦδο.

Ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τὴν κοντὴ βραδυνὴ τουαλέττα: Παρουσιάζει μεγάλο φάρδος καὶ στολίζεται μὲ πολλὰ ντραπαρίσματα στὸ κορσὰζ ἢ μὲ κεντήματα, πούλιες καὶ πετράδια, ποὺ λάμπουν μέσα στὶς φωτόλουστες αἴθουσες.

Οἱ τουαλέττες αὐτὲς ἔχουν πάντα γιὰ συμπλήρωμα βραδυνὰ ἐπανωφόρια ἢ κάπες ἀπὸ μπροκάρ, ἢ βελοῦδο ἢ σατέν, πού, ὅταν τὰ μέσα τὸ ἐπιτρέπουν, φοβράρονται καὶ μὲ γούνα.

Τὰ φουρώ, ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, μ' ὅλη τὴν εὐθυγραμμία τους, δὲν εἶναι τόσο ἐφαρμοστὰ στὸ σῶμα. Πολὺ συχνά, στολίζονται μὲ ποινὸ ἐλεύθερα, ποὺ ἀνεμίζουν στὸ περπάτημα, μὲ ντραπαρίσματα καὶ φαρδειὲς ζῶνες, ποὺ σχηματίζουν κορσελέ.

Φοριοῦνται ἰδιαιτέρως σὲ συγκεντρώσεις μὴ χορευτικὲς ἢ σὲ γεύματα.

Πάντως, γιὰ τὸ βραδυνὸ φόρεμα, ὁ κάθε ρυθμιστὴς τῆς μόδας, προτείνει τὴν ἀτομική του ἰδιοτροπία.

Ὁ περίφημος Κριστιὰν Ντιὸρ ἔχει εἰδικότητα στὰ φουρώ, ποὺ φτάνουν ὡς τὸν ἀστράγαλο καὶ χρησιμοποιεῖ φωτεινὰ χρώματα ὅπως τὸ πράσινο ἐμεραλντ, τὸ μπλὲ ζαντάρμ, τὸ κόκκινο τῆς φωτιᾶς.

Ὁ τόσο γνωστὸς στὶς Ἀθηναῖες Ζὰν Ντεσέ, φημίζεται γιὰ τὶς τουαλέττες του, ποὺ μοιάζουν μὲ ὁλάνοικτα λουλούδια. Αὐτὸ τὸ πετυχαίνει μὲ τὶς φοῦστες του, ποὺ σχηματίζουν ἁλλεπάλληλα πέταλα ἀπὸ τοῦλι ἢ μουσλίνα.

Ἄλλος Παρισινὸς οἶκος, ὁ Καρβέν, μένει πιστὸς στὸ κοντὸ βραδυνὸ φόρεμα, καὶ στὴν «ἐβαζὲ» κλὸς γραμμή, ποὺ κρατιέται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ σώματος, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ φουσκωτοῦ μισοφορίου. Ὁ ταφτὰς παίζει ἐδῶ τὸ σπουδαιότερο ρόλο. Τὰ ντεκολτὲ στὶς τουαλέττες του, εἶναι πολὺ μεγάλα, πότε μὲ μπρετέλλες, πότε χωρίς.

Ὁ οἶκος Μάγκυ Ρούφ λανσάρει κι' αὐτὸς κοντὰ βραδυνὰ μὲ συμπληρώματα ἀπὸ ἐπανωφόρια ἢ κάπες. Τὰ χρώματά του εἶναι ἁπαλά, μὲ ξεκίνημα τὸ χρυσαφὶ καὶ κατάληξι τὸ μενεξεδί.

Ἡ Νίνα Ρίτσι, θιασῶτις κι' αὐτὴ τῆς κοντῆς βραδυνῆς τουαλέττας, χρησιμοποιεῖ πολὺ τὴ δαντέλλα καὶ πολὺ φάρδος ἰδίως ριγμένο πίσω. Τὰ ἐπανωφόρια της ἀκολουθοῦν τὴν ἴδια γραμμή.

Ὡς γνωστόν, οἱ περισσότεροι ραπτικοὶ οἶκοι τοῦ Παρισιοῦ, ἔχουν ὁ κοβέντας καὶ τὰ δικά του ἀρώματα καὶ τῆς Νίνας Ρίτσι, καθὼς καὶ τοῦ οἴκου Λανβέν, ἔχουν κατακτήσει τὶς Παριζιάνες.

Ὁ οἶκος Ζὰκ Χάϊμ παρουσιάζει φουρὼ ἀπὸ δαντέλλα, ποὺ θυμίζουν τὶς μόδες τοῦ 1912 καὶ φτάνουν ὡς τὸν ἀστράγαλο.

Στὸν οἶκο Πιὲρ Μπαλμαὶν ἡ ὑπενθύμισις αὐτῆς τῆς παληᾶς ἐποχῆς, εἶναι ἀκόμη πιὸ καταφανής. Οἱ τουαλέττες του ἀκολουθοῦν τὶς γραμμὲς τοῦ σώματος καὶ ντραπάρονται γύρω στοὺς γοφούς. Φοριοῦνται μὲ φαρδειὲς ἐσάρπες, ποὺ τυλίγουν τοὺς ὤμους καὶ ἀφίνουν τὶς δυὸ ἄκρες νὰ κρέμωνται μπροστὰ ὡς κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐσάρπες, εἶναι ἀπὸ ἐλσφρειὰ γούνα ἢ ἀπὸ λαμὲ ἢ σατέν.

Ὁ οἶκος Ζὰκ Γκρὴφ ξαναφέρνει στὸ προσκήνιο τὶς μόδες τοῦ 1925 καὶ παρουσιάζει τὶς ρὸμπ-σεμίζ, ποὺ εἶναι εὐθύγραμμες, χωρὶς διόλου νὰ τονίζουν τὴ μέση, ἐνῶ ὁπισθοδρομεῖ 25 ἀκόμη χρόνια καὶ, φθάνοντας στὸ 1900, παρουσιάζει τουαλέττες γεμάτες ρωμαντισμὸ μὲ μαύρη δαντέλλα, ποὺ ἔχουν γιὰ φόντο χρωματιστὸ σατὲν σὲ μπλὲ φωτεινό, σὲ κίτρινο, σὲ κόκκινο.

Καθὼς βλέπετε, οἱ ἐμπνεύσεις τῶν Παρισινῶν ραπτῶν, εἶναι πολλὲς καὶ μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν ὅλα τὰ γοῦστα.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Τὸ βελοῦδο κρατεῖ τὰ σκῆπτρα ἐφέτος καὶ τὸ βλέπουμε σὲ διάφορες ἐκδηλώσεις. Ἄλλοτε αὐτὸ μόνο του νὰ ἀποτελῆ κομψότατες βραδυνὲς τσουαλέττες ἢ καὶ ἀπογευματινὲς καὶ ἄλλοτε νὰ παίζη μόνον διακοσμητικὸ ρόλο, ἰδίως σὲ ἀπογευματινὲς τουαλέττες, στὶς ὁποῖες δίνει μιὰ ἰδιαίτερη χάρι.

Χρησιμοποιῶντας τὸ βελοῦδο, μπορεῖτε μὲ χίλιους-δυὸ τρόπους νὰ γαρνίρετε τὸ ἀπογευματινό σας φόρεμα, εἴτε εἶναι ἀπὸ λαινάζ, εἴτε ἀπὸ μεταξωτό. Λ. χ. σὲ μιὰ τουαλεττίτσα ἀπὸ λαινάζ, σὲ κούπ πρενσές, μὲ τὸ ἐφαρμοστὸ κορσὰζ καὶ τὴν ἐβαζὲ φούστα καὶ μὲ διάμεση τὴν τονισμένη μέση, ποὺ τὴ σχηματίζουν τὰ φύλλα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ὅλο φόρεμα. Ἕνα κατεβαστὸ γιακαδάκι ἀπὸ βελοῦδο, μ' ἕνα ἐπίσης βελούδινο φιογκάκι, δίνει τὴν ἰδιαίτερη χάρι του στὸ κορσάζ. Τὸ ἴδιο βελοῦδο γαρνίρει καὶ τὰ ρεβὲρ τῶν μανικιῶν. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ βάλετε καὶ μιὰ φαρδειὰ βελουδένια φάσα ὁλοτρίγυρα στὴ φούστα, στὰ μισὰ τοῦ μάκρους της καὶ ἡ φάσα αὐτὴ θὰ καταλήγη σὲ φιογκάκι ἀκριβῶς σὲ εὐθεῖα γραμμὴ κάτω ἀπὸ τὸ φιογκάκι τοῦ λαιμοῦ.

Ἡ τουαλεττίτσα κουμπώνει μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ τελειώνουν στὸ φιογκάκι τῆς φάσας.

Σ' ἕνα ἄλλο ἀπογευματινὸ φόρεμα, τὸ γαρνίρισμα μὲ βελοῦδο παίρνει μιὰ ἄλλη μορφή. ποὺ δίνει στὴν τουαλέττα μιὰ πιὸ ἀμπιγιὲ ἐμφάνισι. Ἕνας στρογγυλὸς νωμίτης στὸ κορσάζ, μὲ τὸ λαιμὸ κάπως ἀνεβαστὸ καὶ μὲ δυὸ κουμπιὰ ποὺ κλείνουν τὸ ἄνοιγμά του, περιβάλλεται ὁλοτρίγυρα μὲ μιὰ στρογγυλὴ βελούδινη φάσα, ποὺ σκεπάζει ἀκόμη καὶ τὸ ξεκίνημα τοῦ ὤμου. Τόσο τὰ μανίκια, ὅσο καὶ τὸ κορσάζ, κάτω ἀπὸ τὴ βελούδινη φάσα, σχηματίζουν ἐλαφρὲς σουρίτσες καὶ τὰ μὲν μανίκια καταλήγουν σὲ μάκρος τρουὰ κὰρ μὲ βελούδινα ρεβέρ. ἐνῶ τὸ κορσὰζ εἶναι ἐλαφρῶς σουρωτὸ γύρω ἀπὸ τὴ μέση, ὅπως σουρωτὴ εἶναι καὶ ἡ σχετικῶς «ἐβαζὲ» φούστα. Στὴ μέση μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος, συμπληρώνεται μὲ μιὰ ὄμορφη ἀγκράφα.

Τὸ ἴδιο αὐτὸ σκέρτσο, τῆς βελούδινης δηλαδὴ φάσας, μποροῦμε νὰ τὸ ἐφαρμόσωμε σὲ τετράγωνο σχῆμα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἐπίσης χαριτωμένο.

Σὲ μιὰ ἄλλη ἀπογευματινὴ τουαλεττίτσα, τὸ βελοῦδο προσφέρει τὴ χάρι του, σχηματίζοντας πάνω ἀπὸ τὴ σουρωτὴ φούστα ἕνα εἶδος φαρδειᾶς κορσελὲ ζώνης ψηλότερης μπροστὰ παρὰ πίσω. Λίγο βελοῦδο γαρνίρει ἐπίσης τὸ λαιμὸ μ' ἕνα ὄρθιο γιακαδάκι καὶ τὸ τέλος τῶν μανικιῶν.

Σ' ἕνα ἄλλο φόρεμα μὲ τὸ σκέρτσο ἑνὸς μεγάλου τετράγωνου γιακᾶ, ποὺ σκεπάζει ἀκόμη καὶ τοὺς ὤμους, τὸ βελοῦδο προσφέρει τὴ χάρι του μὲ μιὰ φάσα ποὺ περιβάλλει τὸ γιακᾶ καὶ καταλήγει σὲ φιόγκο μπροστὰ στὴ μύτη τοῦ ἀνοίγματος.

Σᾶς δώσαμε ἀρκετὲς ἰδέες γιὰ νὰ ἐφαρμόσετε τὴ μόδα τοῦ βελοῦδου, γαρνίροντας τὰ φορέματά σας, καὶ τὰ φιγουρίνια μας θὰ σᾶς δώσουν καὶ ἄλλες.

ΤΑ ΣΚΕΡΤΣΑ ΣΤΙΣ ΠΤΙΤ-ΡΟΜΠ

Ἂν τὸ βελοῦδο εἶναι τὸ πιὸ κολακευτικὸ γαρνίρισμα γιὰ τὶς τουαλέττες σας, γιὰ τὰ ἁπλᾶ φορεματάκια τὸ λόγο ἔχουν τὰ κουμπιά. Δὲν τὰ χρησιμοποιοῦμε μόνον γιὰ κούμπωμα, ἀλλὰ καὶ γιὰ στόλισμα. Σὲ μιὰ ἴσια σειρά, σὲ δυὸ σειρὲς λοξές, σὲ τελείωμα μιᾶς πάτ. στὸ ρεβὲρ μιᾶς τσέπης, τὰ βλέπομε παντοῦ. Ἰδίως στὸν τύπο σεμιζιέ, ποὺ τόσο εὐνοεῖ φέτος ἡ μόδα, βλέπομε τὰ κουμπιὰ νὰ εἶναι ἀναπόσπαστα ἀπὸ τὸ σύνολον τῆς τουαλεττίτσας.

Εἴτε ἂν πρόκειται γιὰ πτὶτ-ρὸμπ ἀπὸ μονόχρωμο ὕφασμα, ἢ καὶ ἀπὸ τουΐντ, εἴτε ἂν πρόκειται γιὰ πτὶ-καρρὼ ἢ σκωτσέζικο, τὸ κουμπὶ δίνει στὸ φόρεμα τὴν τελευταία πινελιά.

Σὲ μιὰ εὐθύγραμμη τουαλεττίτσα σεμιζιὲ λ. χ., βλέπομε μιὰ σειρὰ κουμπιά. ποὺ γαρνίρουν τὸ κλείσιμο τοῦ κορσὰζ καὶ μέρος τῆς φούστας λίγα ἑκατοστόμετρα κάτω ἀπὸ τὴ μέση, ποὺ ὑπογραμμίζεται μὲ μιὰ δερμάτινη ζώνη. Στολίζουν ἐπίσης κουμπιὰ τὶς κάθετες κοφτὲς τσέπες ποὺ μπαίνουν στὸ κορσὰζ καὶ στὴ φούστα.

Σὲ μιὰ ἄλλη πτὶτ-ρὸμπ ἀπὸ ὕφασμα πτὶ-καρρώ, βλέπομε τὸ μπροστινὸ σταυρωτὸ κούμπωμα νὰ γαρνίρεται μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιά. Τὰ δυὸ ζεύγη γαρνίρουν τὸ κορσὰζ καὶ τὰ ἄλλα δυὸ τὴ φούστα, ποὺ σχηματίζει μπροστὰ μιὰ φαρδειὰ κουφωτὴ πιέτα.

Σὲ ἄλλο φόρεμα, τὸ εὐθύγραμμο κούμπωμα χρησιμοποιεῖ τὰ κουμπιὰ ὄχι μόνον στὸ κορσάζ, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλο τὸ μῆκος τῆς φούστας, σχεδὸν ὡς τὰ μισά της.

Σὲ ἄλλη τουαλεττίτσα, ποὺ ἔχει πιὸ ἀμπιγιὲ «κούπ», τὰ κουμπιὰ συγκρατοῦν μιὰ κάθετη πάτ στὴ μέση τοῦ κορσάζ. Δεξιὰ κι ἀριστερά, ἀπὸ τὴν πάτ, συγκεντρώνονται οἱ σοῦρες τοῦ ὑφάσματος, σχηματίζοντας ἕνα ἐλαφρὸ ντραπάρισμα, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται καὶ στὴ φούστα, στὴ γραμμὴ τῶν γοφῶν.

ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ταγιὲρ καὶ μπλοῦζες εἶναι ἀχώριστοι σύντροφοι καί, καθὼς ἐμφανίζονται συνήθως μαζί, πρέπει καὶ νὰ ἑνορμονίζωνται.

Ποτὲ δὲ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ τέλειο ἕνα ταγιέρ. Ἂν δὲ συνοδεύεται μὲ μιὰ ὄμορφη καὶ κομψὴ μπλούζα. Ἤ, γιὰ νὰ εἴμαστε πιὸ ἀκριβολόγοι, ἕνα ταγιὲρ δὲν ἀρκεῖται σὲ μιὰ μπλούζα, ἀλλὰ ἔχει τοὐλάχιστο τρεῖς γιὰ νὰ φορῆ ἀπὸ μιὰ σὲ κάθε περίστασι.

Μ' ἕνα μαῦρο ταγιὲρ λ. χ., ἂν θέλωμε νὰ ἔχωμε μιὰ κάπως πιὸ ἀμπιγιὲ ἐμφάνισι. θὰ διαλέξωμε μιὰ μπλούζα σὲ ζωηρὸ χρῶμα κι' ἕνα σχέδιο φαντεζί, δηλαδὴ μὲ ἀνοικτὸ λαιμὸ στρογγυλὸ ἢ τετράγωνο καὶ μὲ μανίκια ζαπονὲ κοντὰ ἢ τρουὰ κάρ.

Θὰ ἔχωμε ὅμως καὶ μιὰ μπλούζα σὲ στὺλ σεμιζιέ, ὥστε τὸ ἴδιο τὸ ταγιὲρ μας νὰ ἔχη διάφορες ἐμφανίσεις.

Τὸ μεγάλο ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, μιὰ ντεκοὺπ ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι κοντοῦ μπολερὸ καὶ κοντὰ μανίκια, δίνουν ἀμέσως στὴ μπλούζα μιὰ λουσάτη ἐμφάνισι, ποὺ κάνει πιὸ ἀμπιγιὲ τὸ μαῦρο σας ταγιέρ.

Καὶ μὲ τὸ σπορτὶφ ταγιὲρ σας, ποὺ εἶναι καμωμένο ἀπὸ ἕνα ἀνοικτόχρωμο τουΐντ κι' ἔχει σταυρωτὴ ζακέττα μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιά. μπορεῖτε νὰ ἔχετε διαφόρων εἰδῶν μπλούζες, ποὺ ἡ κάθε μιὰ τοῦ δίνει κάποιον ἄλλον ἀέρα.

Ἡ μιὰ μπλούζα μπορεῖ νὰ ἔχη μακρυὰ μανίκια ἐφαρμοστὰ ἢ ζαπονέ, μία ντεκοὺπ μπροστὰ σὲ εἶδος πλαστρόν, γιακᾶ ὄρθιο κλειστὸ καὶ νὰ φορίεται κάτω ἀπὸ τὴ φούστα μὲ ζώνη.

Μιὰ ἄλλη μπλούζα θὰ μοιάζη μάλλον μὲ καζάκα μεσάτη καὶ θἄχη κατεβαστὸ γιακᾶ, μανίκια τρουὰ κὰρ καὶ θὰ φορίεται ἔξω ἀπὸ τὴ φούστα.

Καὶ μιὰ τρίτη μπλούζα θὰ εἶναι σὲ στὺλ φανταιζί σεμιζιέ, μὲ μιὰ φάσα στὴ θέσι τοῦ γιακᾶ, ποὺ περιβάλλει τὸ λαιμὸ καὶ καταλήγει σ' ἕνα εἶδος ἐσάρπας.

Ὅλες αὐτὲς οἱ μπλοῦζες ποὺ φοριοῦνται μὲ τὸ σπορτὶφ ταγιέρ, ἔχουν χρώματα ζωηρὰ σὲ πιὸ σκούρα ἀπόχρωσι ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ ταγιέρ.

Μὴ ξεχνᾶτε καὶ τὴ μόδα τῶν συνδυασμῶν. Γάντια καὶ καπέλλο πρέπει νἄχουν τὸ ἴδιο χρῶμα καὶ νὰ ταιριάζουν μὲ τὸ χρῶμα τῆς μπλούζας.

Μὴ διστάζετε ἀκόμη καὶ μὲ τὸ μαῦρο ταγιὲρ σας νὰ φορέσετε κόκκινη μπλούζα, κόκκινο καπέλλο, κόκκινα γάντια.

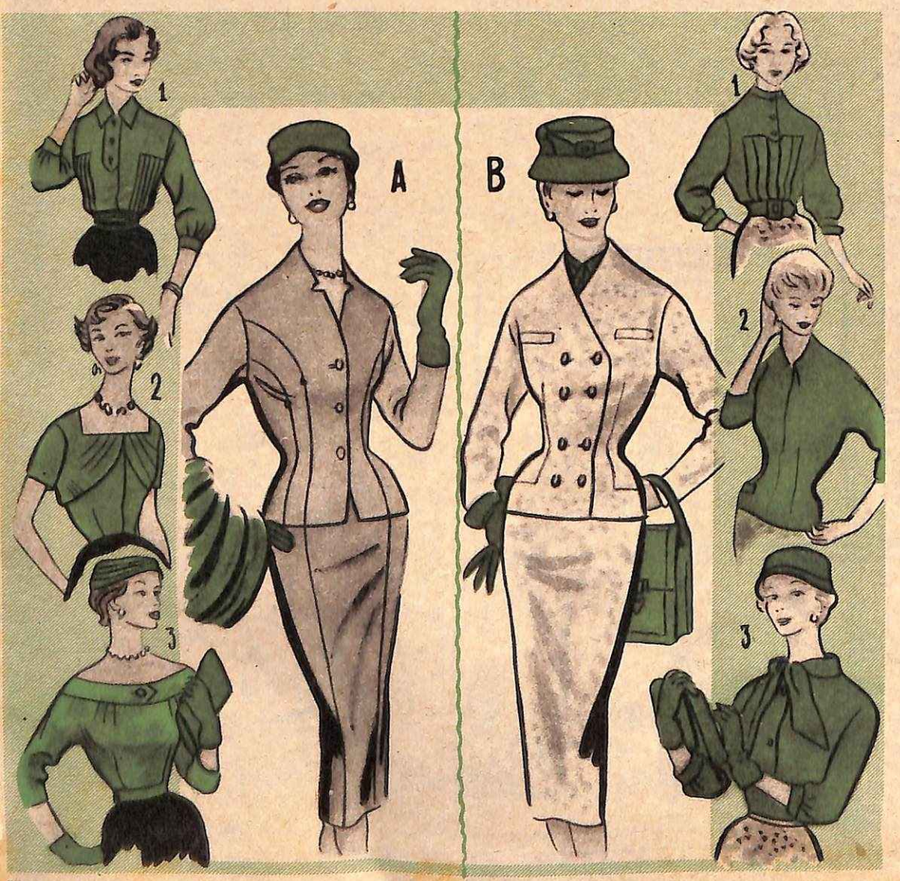
Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Πάει πιὰ ὁ καιρὸς ποὺ κλείναμε μέσα τὰ παιδάκια σὲ κάθε βαρυχειμωνιὰ μὲ τὸ φόβο τοῦ κρυολογήματος.

Σήμερα τὰ μικρὰ μαθαίνουν σχεδὸν ἀπὸ τὴν κούνια τους ν' ἀντιμετωπίζουν ὅλες τὶς καιρικὲς συνθῆκες καὶ νὰ ζοῦν σκληραγωγημένα.

Γιὰ νὰ εἶναι ὅμως ἐξασφαλισμένα ἀπὸ τὸ κρύο, πρέπει νὰ εἶναι ζεστὰ ντυμένα καὶ αὐτὸ κυρίως ἐπιδιώκει ἡ μόδα. Μ' ἄλλα λόγια, προσαρμόζει τὸ ἀνάλογο ντύσιμο, ποὺ ταιριάζει στὸν τρόπο τῆς ζωῆς τῶν σημερινῶν παιδιῶν.

Πρίν, λοιπόν, ἀποφασίσετε νὰ στείλετε τὸ παιδάκι σας νὰ παίξη μὲ τὰ χώματα ἢ μὲ τὴ μπάλλα του στὸ ὕπαιθρο, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ

Α.— Μὲ αὐτὸ τὸ μαῦρο ταγιὲρ μπορεῖτε νὰ φορῆτε μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς μπλοῦζες: 1) Εἶναι σὲ στὺλ σεμιζιὲ μὲ ἕνα ἀμπιεσμὰν ποὺ συγκρατεῖ τὶς πλαϊνὲς σουρίτσες. 2) Εἶναι ἀπὸ σατὲν καὶ ἔχει μιὰ ὄμορφη ντεκοὺπ μὲ ντραπάρισμα. 3) Ἀπὸ μεταξωτὸ φασονὲ μὲ μακρουλὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ ποὺ τὸ συγκρατεῖ μιὰ φάσα. Β.— Ταγιὲρ σπορτὶφ ἀπὸ τουΐντ μὲ σταυρωτὴ ζακέττα. Φοριέται μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς μπλοῦζες. 1) Ἀπὸ φανελλίτσα μὲ μιὰ ντεκοὺπ μπροστά. 2) Ἀπὸ τζέρσεϋ μὲ μανίκια ραγκλὰν καὶ κατεβαστὸ γιακαδάκι. 3) Ἀπὸ βελοῦδο κοτλὲ μὲ ὄρθιο γιακαδάκι καὶ γραβάτα.

1) Φορεματάκι ἀπογευματινὸ ἀπὸ τουΐντ ποὺ γαρνίρεται μὲ δερμάτινα κουμπιά. 2) Ἀπὸ λαινὰζ καρρεδᾶτο μὲ ἕνα φαρδὺ πανὼ μπροστὰ γαρνιρισμένο μὲ κουμπιά. 3) Φορεματάκι ἀπὸ φανέλλα ἢ τζέρσεϋ ποὺ ἀτολίζετε κατὰ τὰ δύο τρίτα μὲ κουμπιά. 4) Φόρεμα ἀμπιγιὲ ἀπὸ μαῦρο κρεπντὲ-λαίν. Τρία κουμπιὰ ὑπογραμμίζουν τὸ ντραπάρισμα τοῦ κορσάζ.

κρύο, φροντίστε τὸ ντύσιμό του. Πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογο μὲ τὴν περίστασι, δηλαδὴ ὄχι μόνο ὅσο ζεστὸ πρέπει, ἀλλὰ καὶ κομψό.

Τὸ καλύτερο κοστουμάκι γιὰ τὰ μεγάλα κρύα, εἶναι ἡ φόρμα ἢ κομπιναιζόν, ὅπως τὴ λέμε, γιὰ τὰ παιδιά. Εἶναι δηλαδὴ μακρὺ παντελόνι καὶ μποῦστος, ἑνωμένα μὲ κούμπωμα μπροστὰ ἀπὸ πάνω ὡς τὸν καβάλλο. Τὰ μανικάκια γίνονται ραγκλὰν ἢ ἐφαρμοστά. Ἡ κομπιναιζὸν μπορεῖ καὶ νὰ σχηματίζῃ σὰν μπερτούλα στὸν μποῦστο μὲ κατάληξι κροσάκια καὶ ἐπὶ πλέον ἔχει μιὰ κουκούλα ἐφαρμοστὴ στὸ μποῦστο καὶ μὲ τέτοιο τρόπο τοποθετημένη, ὥστε νὰ πέφτῃ στὴν πλάτη, ὅταν δὲν χρειάζεται.

Ἄλλο σχέδιο φόρμας ἢ κομπιναιζόν, εἶναι ὁ συνδυασμὸς παντελόνι καὶ γιλεκάκι καὶ κάτω ἀπὸ τὸ γιλέκο φοριέται ἕνα ζεστὸ πουλοβεράκι μὲ σηκωτὸ γιακᾶ.

Τὰ σκουφάκια ποικίλλουν πολύ: Εἶναι ἀεροπορικὰ κασκέτα, ποὺ κουμπώνουν κάτω ἀπὸ τὸ πηγούνι, ἄλλα ποὺ σκεπάζουν ὅλο τὸ κεφάλι πίσω κι' ἔχουν ἕνα σηκωτὸ γείσο μπροστά. κωνοειδεῖς σκούφιες ποὺ θυμίζουν τὸν Κοντορεβιθούλη τοῦ παραμυθιοῦ κ. ἄ. Μὴ διστάζετε νὰ διαλέγετε τὰ πιὸ ζωηρὰ χρώματα, γιατὶ αὐτὰ ταιριάζουν στὰ παιδάκια, ἰδίως ὅταν βρίσκωνται στὸ ὕπαιθρο.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Γι' αὐτὰ ἡ μόδα ὁρίζει μιὰ περισσότερο κλασσικὴ φόρμα καὶ στὰ χρώματα καὶ στὴν κούπ.

Τὴν βλέπομε στὶς διάφορες ἀποχρώσεις τοῦ καφὲ καὶ τοῦ γκρί, ὅπως καὶ τοῦ βαθύχρωμου πράσινου.

Εἶναι κλειστὴ ὡς τὸ λαιμὸ καὶ στολίζεται μὲ ἕνα κατεβαστὸ γιακαδάκι καὶ τσέπες στὸ στῆθος ἑκατέρωθεν τοῦ κουμπώματος.

Ἄλλες φόρμες ἔχουν παντελόνια γυριστὰ κάτω καὶ ὁ μποῦστος σχηματίζει ζακεττούλα σταυρωτὴ μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

Τὰ παπουτσάκια εἶναι ἀδιάβροχα καὶ φτάνουν ὡς τὸν ἀστράγαλο καὶ πότε κλείνουν μέσα τὶς ἄκρες τοῦ παντελονιοῦ, πότε τὸ ἴδιο τὸ παντελόνι ἔχει γκέττες, ποὺ σκεπάζουν τὰ παπουτσάκια κατὰ τὸ ἥμισυ.

Δὲ θὰ ξεχάσετε, βέβαια, καὶ τὰ μάλλινα πλεκτὰ γαντάκια. Γιὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδάκια μ' ἕνα μόνο δάκτυλο, ἀλλὰ γιὰ τὰ μεγαλύτερα μὲ ὅλα τὰ δάκτυλα.

ΟΙ ΝΤΕΚΟΥΠ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ

Οἱ ντεκοὺπ παίζουν τὸν κυριώτερο ρόλο στὰ παιδικὰ ἐπανωφοράκια.

Πότε σχηματίζουν ἀμπιεσμὰν στοὺς ὤμους, πότε αὐτὸ τὸ ἀμπιεσμὰν συνεχίζεται καὶ ὡς κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη, σχηματίζοντας ἕνα εἶδος κοὺπ ραγκλάν, μὲ τὸ μανίκι τοποθετημένο πολὺ χαμηλὰ στοὺς ὤμους.

Σὲ ἄλλα σχέδια, τὸ ἀμπιεσμὰν ἔνει ἕνα στρογγυλὸ σχῆμα ἢ καὶ τετράγωνο καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ ἀρχίζει τὸ σταυρωτὸ κούμπωμα, πίσω. Ἔτσι τὸ ἐπανωφοράκι ἀποκτᾶ τὴν ἐβάζε γραμμή, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας.

Τὸ συνηθισμένο κλείσιμο τοῦ λαιμοῦ στὰ παιδικὰ ἐπανωφοράκια εἶναι ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ μ' ἕνα μικρὸ κατεβαστὸ γιακαγιακᾶ, μὲ τὸ τέλος τοῦ λαιμοῦ ἐλαφρὰ ἀνεβαστὸ πρὸς τὸ λαιμὸ βῶς κάτω ἀπὸ τὸ λαιμό.

Τὰ μανίκια καταλήγουν τὶς περισσότερες φορὲς σ' ἕνα γυριστὸ ρεβέρ, ποὺ κι' αὐτὸ γαρνίρεται μ' ἕνα κουμπί.

Οἱ τσέπες γιὰ τὰ ἐπανωφοράκια τῶν πολὺ μικρῶν παιδιῶν ἀποκλείονται γιὰ νὰ μὴ βαραίνουν τὸ σύνολον. Ἀλλά, γιὰ μεγαλύτερα κοριτσάκια, οἱ τσέπες θεωροῦνται σὰν τὸ πιὸ πρακτικὸ καὶ ὡραῖο στόλισμα.

Τὶς βλέπομε μᾶλλον ἐξωτερικές, σὲ κανονικὸ μέγεθος, ἄλλοτε τετράγωνες καὶ ἄλλοτε κωνικές. Δὲν ἀποκλείονται ὅμως καὶ οἱ κοφτὲς σὲ κάθετη ἢ διαγώνια κατεύθυνσι.

Τὸ βελοῦδο, σὰν γαρνιτούρα. παίζει, κι' αὐτὸ τὸ ρόλο του στὰ παιδικὰ ἐπανωφοράκια. Γαρνίρει τὸ γιακαδάκι, τὰ ρεβὲρ τῶν μανικιῶν καὶ πολλὲς φορὲς τὸ ἐπάνω γυριστὸ μέρος τῆς τσέπης ἢ τὴν πάτ, ποὺ στολίζει τὴν κοφτὴ τσέπη.

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας τὸ φοδράρισμα τῶν ἐπανωφοριῶν μὲ μονόχρωμο ἢ σκωτσέζικο λαινάζ. Δηλαδή, ἂν τὸ ἐπανωφοράκι εἶναι μονόχρωμο, ἡ φόδρα εἶναι σκωτσέζικη καὶ τὸ ἀντίθετο. Τὸ ἴδιο ὕφασμα χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τὸ γαρνίρισμα τοῦ γιακᾶ καὶ τῶν ρεβὲρ τῶν μανικιῶν.

Ἂς μὴ παραλείψωμε ἐπίσης νὰ τονίσωμε τὴ συνέχισι τῆς μεγάλης μόδας τοῦ σκωτσέζικου καὶ γιὰ ὁλόκληρα ἐπανωφόρια κοριτσίστικα καὶ ἀγορίστικα. Χρησιμοποιοῦμε γι' αὐτὰ κάθε εἶδος σκωτσέζικου καὶ δὲ διστάζομε νὰ τὰ γαρνίρωμε μὲ βελοῦδο.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΑΓΕΡΑΚΙΑ

Μόλις ἡ κοπελλίτσα πατήσῃ τὰ ἑπτά της χρόνια, μπορεῖ νὰ πλουτίσῃ τὴν γκαρνταρόμπα της καὶ μ' ἕνα-δυὸ ταγιεράκια, ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἡ μαμά της.

Τὰ παιδικὰ ταγιεράκια ἔχουν βέβαια τὸν εἰδικό τους χαρακτῆρα, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τῆς μικρούλας. Ἡ ζακέττα ἀκολουθεῖ τὴ γραμμὴ τῆς βέστας, δηλαδὴ εἶναι εὐθύγραμμη καὶ ριχτή, εἴτε εἶναι σταυρωτὴ μὲ δύο σειρὲς κουμπιά, εἴτε ἔχει μιὰ σειρὰ κουμπιά. Τὸ τελεύωμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι μὲ τὸ κλασσικὸ γιακαδάκι καὶ τὰ ρεβέρ, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ ἔχῃ διόλου γιακὰ καὶ νὰ στολίζεται μόνο μὲ τὸ γιακαδάκι τῆς μπλούζας, ποὺ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς ζακέττας.

Σὲ κάτι τέτοιες ζακεττοῦλες σχηματίζεται μιὰ ντεκοὺπ ἑκατέρωθεν τοῦ κουμπώματος, ποὺ καταλήγει σὲ κοφτὲς ὁριζόντιες τσέπες μὲ καπάκια.

Ἄλλες πάλι ζακέττες ἔχουν ἐξωτερικὲς τσέπες δυὸ χαμηλὰ καὶ μιὰ ψηλὰ στὸ ἀριστερὸ πλάϊ.

Γιὰ τὰ παιδικὰ ταγιὲρ χρησιμοποιοῦμε μονόχρωμα καὶ φανταζὶ λαινάζ, πολλὰ καντριγιέ, σκωτσέζικα καὶ ἀκόμη καὶ ριγέ.

Οἱ φουστίτσες τῶν παιδικῶν ταγιὲρ γίνονται πλισσεδωτὲς μὲ κάθε εἶδος πιέτες: κουφωτές, πλαγιαστές, λεπτὲς τῆς μηχανῆς κι' ἀκόμη καὶ μὲ ἐλεύθερες πιέτες, πιασμένες ὡς τὴ μέση καὶ ἀτσάκιστες πρὸς τὰ κάτω.

Καὶ στὰ παιδικὰ ταγιέρ, ὅπως καὶ στὰ ἐπανωφοράκια. βλέπομε συχνὰ τὸ βελοῦδο ν' ἀποτελῇ τὸ στόλισμα τῶν γιακάδων καὶ τῶν μανικιῶν.

Δὲν ἀποκλείεται τὸ ταγιεράκι τῆς μικρούλας νὰ ἔχῃ καὶ τὸ ὁμοιόμορφο ἐπανωφοράκι του κι' ἔτσι ἡ κοπελλίτσα νὰ ἔχῃ κι' αὐτὴ τὸ σύνολο, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας.

ΦΟΥΣΤΙΤΣΕΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ἡ μόδα τῆς φούστας καὶ τῆς μπλούζας, ἐπεκτείνεται καὶ στὰ παιδάκια, μὲ συμπλήρωμα τὶς τιράντες. ὅταν εἶναι μικρὰ καὶ χωρὶς αὐτές, ὅταν εἶναι μεγαλύτερα.

1) Φορεματάκι ἀπὸ τουίντ γιὰ τὸ σχολεῖο. 2) Σκωτσέζικο φορεματάκι μὲ μεγάλο στρογγυλὸ κολλαριστὸ γιακά. 3) Χαριτωμένο σύνολο μπλὲ καὶ ἄσπρο. 4) Φορεματάκι ἀπὸ ριγὲ φανέλλα μὲ διάφορες τοποθετήσεις τῶν ραβδώσεων. 5) Κι' ἄλλο ἕνα φορεματάκι ἀπὸ τουίντ μὲ στρογγυλὸ κολλαριστὸ γιακά

1) Βέστα σὲ κοὺπ κιμονὸ μὲ ἀμπιεσμὰν ποὺ ἀπὸ τοὺς ὤμους φτάνει ὡς κάτω. 2) Κοστουμάκι δίχρωμο γι' ἀγοράκι. 3) Πολτουδάκι μὲ τετράγωνο ἀμπιεσμὲν σταυρωτό. 4) Ριχτὸ παλτουδάκι γιὰ κοπελλίτσα ποὺ κουμπώνει μ' ἕνα μοναδικὸ κουμπί. 5) Φορεματάκι ἀπὸ μπλὲ φανέλλα μὲ γιακὰ καὶ πουανιὲ ἀπὸ ἄσπρο πικέ. 6) Φορεματάκι γαρνιρισμένο μὲ πασμαντερί. 7) Κλασσικὸ παλτουδάκι ἀπὸ καρρελάτο ὑφασμα γι' ἀγοράκι.

Ἀντίθετα πρὸς τὶς πλισσεδωτὲς φουστίτσες, ποὺ θέλουν τὰ ταγιέρ, ἐδῶ βλέπομε νὰ ἐπικρατῇ ἡ κοὺπ κλός, ποὺ σχηματίζει μάλιστα πολλὰ γκονταί, γιατὶ συνήθως κόβεται ἀν φόρμ.

Οἱ φουστίτσες αὐτὲς γίνονται καὶ ἀπὸ μονόχρωμα ὑφάσματα. ἀλλὰ ἰδιαιτέρως γίνονται ἀπὸ σκωτσέζικα ἢ καντριγιὲ ἢ ντιαγκονάλ.

Κοντὰ στὶς κλὸς φουστίτσες βλέπομε πολλὲς σουρωτές, ποὺ ἐφαρμόζουν συχνὰ τὰ ριγωτὰ ἴδιως ὑφάσματα μὲ τὶς ραβδώσεις τοποθετημένες ὁριζόντια. Ἄλλοτε πάλι, ὅταν πρόκειται γιὰ ὕφασμα μονόχρωμο, ἕνα σειρητάκι πολύχρωμο ἔρχεται νὰ γαρνίρῃ τὴ φουστίτσα ὁλοτρίγυρα μὲ δυό, τρεῖς ἢ καὶ τέσσερες σειρές, λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸν ποδόγυρο τοποθετημένες.

Οἱ χαριτωμένες αὐτὲς φουστίτσες συνδυάζονται μὲ λογιῶν-λογιῶν μπλουζίτσες, εἴτε ἀπὸ λεπτὰ μάλλινα βουαλὰζ μονόχρωμα, ριγωτὰ ἢ καντριγιέ. εἴτε ἀπὸ μεταξωτὰ σταμπάτα μὲ σχεδιάκια παιδιάστικα: ζωάκια, παιχνιδάκια, ποδήλατα, μπάλλες. Χρησιμοποιοῦμε δὲ ἐπίσης τὰ ζέρσεϋ σὲ ζωηρὰ χρώματα.

Φυσικά, σουέτερ καὶ πουλοβεράκια ἔρχονται κι' αὐτὰ νὰ ἀποτελέσουν χαριτωμένα σύνολα μὲ τὶς παιδικὲς φουστίτσες. ἐνῶ συχνὰ μιὰ οἰκτὴ βέστα, τελείως ἐβαζὲ πρὸς τὰ κάτω, ἀποτελεῖ ἕνα τελικὸ συμπλήρωμα τῆς ὅλης ἐμφανίσεως τῆς μικρούλας.

Ἂς προσθέσωμε μιὰ ἀκόμη λεπτομέρεια σχετικὴ μὲ τὶς παιδικὲς μπλουζίτσες:

Συχνά, μὲ μιὰ φανταιζὶ χρωματιστὴ φουστίτσα, ἡ μπλουζίτσα ἀπὸ λευκὸ μάλλινο βουαλάζ, γαρνίρεται στὸ λαιμὸ καὶ στὰ πουανιὲ τῶν μανικιῶν μὲ τὸ ὕφασμα τῆς φούστας καὶ τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο ἀποτελοῦν ἔτσι ἕνα πιὸ σφιχτοδεμένο σύνολο.

ΤΑ ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Ἂς ρίξωμε μιὰ ματιὰ καὶ στὸ ντύσιμο ποὺ συμβουλεύει ἡ μόδα γιὰ τ' ἀγοράκια μας. Πρέπει νὰ εἶναι κι' αὐτὰ κομψὰ ντυμένα καὶ ἀντάξια νὰ συνοδεύουν τὶς ἀδελφοῦλες τους.

Τὰ ἐπανωφοράκια τους εἶναι τὰ πιὸ πολλὰ μὲ ὑφάσματα καντριγιὲ ἢ σκωτσέζικα. δὲν ἀποκλείονται ὅμως καὶ τὰ μονόχρωμα μπλὲ μαρέν, γκρί, ταμπά.

Ἡ κοὺπ στ' ἀγορίστικα ἐπανωφοράκια εἶναι συνήθως κλασσική, δηλαδὴ ριχτή, εὐθύγραμμη, μὲ γιακαδάκι καὶ ρεβὲρ ὡς καὶ κοφτὲς διαγώνιες τσέπες. Πότε ἔχουν κούμπωμα σταυρωτὸ μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιά, πότε εἶναι ἴσια κι' ἔχουν κούμπωμα κρυφό.

Εἶναι ὅμως πολὺ τῆς μόδας καὶ τὰ ἐπανωφοράκια ποὺ κλείνουν ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ συμπληρώνονται μὲ στρογγυλὸ κατεβαστὸ γιακαδάκι, καθὼς ἐπίσης καὶ ἐξωτερικὲς τσέπες ἢ κοφτές, ποὺ γαρνίρονται μὲ καπάκια.

Ἔπειτα ἔχομε τὰ κοστουμάκια ἀπὸ φανέλλα, σὲ δυὸ διαφορετικοὺς τόνους τοῦ ἰδίου χρώματος. Τὸ παντελονάκι πιὸ σκοῦρο, τὸ σακκάκι πιὸ ἀνοικτό. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ σακκάκι τελειώνει χωρὶς γιακᾶ κι' ἔχει μόνο ἕνα τελείωμα μὲ ἕνα ρέλιασμα στὸ βαθύτερο χρῶμα τῆς φανέλλας τοῦ παντελονιοῦ. Αὐτὸ τὸ ρέλιασμα προχωρεῖ ὡς τὸ τέλος τοῦ ἀνοίγματος. Τρεῖς τσεπούλες ἐξωτερικὲς στολίζουν τὴ βέστα. δυὸ χαμηλὰ καὶ μιὰ ψηλά.

ΚΑΠΕΣ — ΒΕΣΤΕΣ

Νὰ δυὸ ἀκόμη εἴδη ἐπανωφοριῶν γιὰ ἀγόρια καὶ κοπελλίτσες:

Τὸ πρῶτο ἐμφανίζεται σὰν αὐτοτελὲς ἔνδυμα, ἀλλὰ τὸ βλέπομε καὶ σὰν ἐξάρτημα ἐπανωφοριοῦ, ὁπόταν παίρνει τὴν ὀνομασία μπέρτας.

Ἡ μόδα τῶν ἐπανωφοριῶν μὲ μπέρτες εἶναι πολὺ παληά, ἀλλὰ ξαναήλθε στὴν ἡμερησία διάταξι, γιατὶ εἶναι πολὺ πρακτική. Ἰδίως ὅπως ἐμφανίζεται ἐφέτος. Δὲν εἶναι κολλημένη στὸ ἐπανωφοράκι, ἀλλὰ προσθετή, γιὰ νὰ μπαινοβγαίνῃ ἀναλόγως τοῦ καιροῦ. Τὸ μῆκος αὐτῆς τῆς μπέρτας εἶναι κοντό, γιατὶ ὁ προορισμός της εἶναι νὰ προφυλάσσῃ τὴν πλάτη. Καθὼς κουμπώνει ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ τὸ ἐπανωφόρι καὶ μάλιστα τελειώνει μὲ γυριστὸ βελούδινο γιακαδάκι, ἡ μπερτούλα ξεκινάει κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ γιακὰ καὶ φθάνει ὡς ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες.

Οἱ αὐτοτελεῖς κάπες εἶναι μακρειές. σχεδὸν σκεπάζουν τὸ φορεματάκι καὶ εἶναι πρακτικώτατες, ἰδίως γιὰ τὸ σχολεῖο. Τὰ χέρια προφυλάσσονται καλὰ κάτω ἀπ' αὐτὲς καὶ προφυλάσσεται ἀκόμη καὶ ἡ σάκκα. Οἱ κάπες γίνονται κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ σκωτσέζικα ὑφάσματα, ἀλλὰ μποροῦν νὰ γίνουν καὶ ἀπὸ ἀδιάβροχο, καὶ τότε ἐκτελοῦν διπλὸ προορισμό: Προστατεύουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴ βροχή.

Μεσικὲς κάπες φοδράρονται μὲ ζωηρὰ χρώματα ἢ, ὅταν εἶναι ἀδιάβροχες, φοδράρονται μὲ σκωτσέζικο λαινάζ.

Τὸ καλύτερο σχῆμα εἶναι τὸ κλὸς μὲ δυὸ κάθετα ἀνοίγματα στὰ πλάγια. γιὰ νὰ περνοῦν τὰ χέρια, χωρὶς νὰ ξεκουμπώνῃ ἡ κάπα.

Οἱ βέστες εἶναι γιὰ τὶς λιγώτερο κρύες ἡμέρες καὶ μοιάζουν μὲ ριχτὰ ἐπανωφοράκια προυχὰ κάϊ. Εἶναι καμωμένες ἀπὸ μονόχρωμα λαινάζ χονδρὰ ἢ καὶ σκωτσέζικα.

Τέλος, γιὰ συμπλήρωμα τοῦ ντυσίματος, ἔχομε τὰ μάλλινα γαντάκια ποὺ συνδυάζονται σὲ χρῶμα μὲ τὸ καπελλάκι ποὺ εἶναι μπερέ, κλοσάκι ἢ σὲ σχῆμα λού-ντε-μέρ.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ἐσθήρ, Ἀλεξάνδρεια: Αὐτὰ ἀφαιροῦνται μὲ ἠλεκτρισμὸ καὶ δὲν ἀφήνουν κανένα σημάδι. Ἕνα μικρὸ στὴν ἀρχή, ποὺ σιγὰ σιγὰ φθύνει ἐντελῶς.

Μ. Τ. Ν. Ἰσταμπούλ: Δὲν ἔγραψα ποτὲ γιὰ τέτοιο θαυματουργὸ ὑγρό. Δὲν ὑπάρχει τέτοιο φάρμακο.

Λεοντόκαρδη, Πειραιά: Δὲν φέρνει κανένα ἀποτέλεσμα στὰ πετσάκια.

Τρελλοκόριτσο: Ρωτῆστε τὸν γιατρό σας.

Ἀναγνώστριες, Κομοτινή: Δὲν ἀνέφερα ποτὲ στὶς σελίδες μου βαφὲς μὲ βιταμίνες.

Δ-Μή, Θεσσαλονίκη: Μιὰ μπλούζα ἀμπιγιὲ καὶ μιὰ μαύρη φούστα θὰ εἶναι ὅ,τι χρειάζεται.

Λιλή Ν. Δελ.: Δὲν ἀμφισβητῶ τὰ προσόντα σας, ἀλλὰ ἡ φοίτησι σὲ δραματικὴ σχολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Ἀγριολούλουδο, Αἴγιον: Λίγη γλυκερίνη καὶ ὅμοια ποσότης βρασμένου νεροῦ. Καλὸ ἀνακάτεμα.

Μαρίαν Λαμπρ., Ἐνταῦθα: Ὑπάρχουν εἰδικὲς ζιλὲτ μὲ τὶς ὁποῖες ἀφαιροῦνται τὰ σκληρὰ τῶν ποδιῶν. Ζητῆστε τις στὰ φαρμακεῖα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ γυναίκα μὲ τὸ μαῦρο γιλέκο

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ Κάζον - Σάν, ἡ νεαρὴ καμαριέρα τοῦ τεϊοποτείου Μαζάκι, ἄρχισε νὰ ξυπνάη τοὺς πελάτες ποὺ κοιμόνταν ἀκόμη. Ἡ ὥρα ἦταν 3 τ' ἀπόγεμα, κι' ἔπρεπε ν' ἀδειάσουν τὰ δωμάτια γιὰ τοὺς καινούργιους θαμῶνες ποὺ θἄρχονταν τὸ βράδυ.

Σ' ἕνα δωμάτιο ὅμως, ὅσο κι' ἂν χτύπησε, δὲν πῆρε ἀπάντησι. Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα κι' εἶδε ἕναν ἄντρα ξαπλωμένο στὸ κρεβάτι, ἀκίνητο. Πῆγε κοντά, τὸν σκούντησε... καὶ κατάλαβε μὲ φρίκη πὼς ἦταν πεθαμένος! Μιὰ μεταξωτὴ σάρπα τοῦσφιγγε τὰ λαιμό...

Ἡ καμαριέρα, κατατρομαγμένη, ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήση τὸ διευθυντή.

—Ἡ γυναίκα ποὺ ἦταν μαζὶ μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ἔφυγε σήμερο τὸ πρωΐ, τοῦ εἶπε. Μοῦ σύστησε νὰ τὸν ξυπνήσω στὶς 3 τ' ἀπόγεμα...

—Πρέπει νὰ τηλεφωνήσουμε στὴν ἀστυνομία! ψιθύρισε ὁ διευθυντής. Τί σκάνδαλο γιὰ τὸ τεϊποτεῖο μου!...

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Τόκιο ἀναστατώθηκε. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συνέβαινε ἕνα τέτοιο γεγονὸς στὴν Ἰαπωνία: νὰ παρουσιάζεται μιὰ γυναίκα ὡς δολοφόνος!

Ἀνέλαβαν τὴν ὑπόθεσι οἱ ντέτεκτιβ Φεράντα καὶ Ὀβάντα καὶ ἄρχισαν ἀμέσως τὶς ἔρευνες.

Τὸ τεϊοποτεῖο Μαζάκι ἦταν συγχρόνως καὶ ξενοδοχεῖο — ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ καὶ μικρὰ ἐκεῖνα ξενοδοχεῖα τοῦ Τόκιο, ὅπου βρίσκουνε πρόχειρο ἄσυλο οἱ ἐρωτευμένοι.

Οἱ δυὸ ντέτεκτιβ μάθανε ἀπ' τὸ διευθυντὴ ὅτι τὸ θῦμα εἶχε περάσει κι' ἄλλοτε τὴ νύχτα του ἐκεῖ, πάντα μαζὶ μὲ μιὰ νέα κι' ὄμορφη γυναίκα.

Στὸ δωμάτιο δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ ἀκαταστασία. Τὸ μόνο ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς ἀστυνομικοὺς ἦταν ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ: ἤρεμη καὶ χαμογελαστή, σὰν νἄβλεπε ἕνα ὡραῖο ὄνειρο!

— Σίγουρα, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι, ὅταν τὸν στραγγαλίζανε! εἶπε ὁ Φεράντα.

Ἀνασήκωσε ὕστερα τὸ μεταξωτὸ σεντόνι, γιὰ νὰ ἐξετάση τὸ πτῶμα. Κι' εἶδαν τότε κάτι ποὺ τοὺς ἔκανε ν' ἀνατριχιάσουνε. Ὁ νεκρὸς ἦταν μισόγυμνος. Πάνω στὸ δεξιὸ μηρό του εἶχε χαραγμένο μὲ μυτερὸ μαχαῖρι διάφορα ἰδεογράμματα. Τὰ ἴδια ἦταν γραμμένα μὲ αἷμα στὸ ἄσπρο σεντόνι, δίπλα του!

Ὁ ἰατροδικαστὴς γνωμάτευσε σὲ λίγο πὼς τὰ σημάδια ἐκεῖνα εἶχαν γίνει μετὰ τὸ θάνατό του. Σχημάτιζαν δὲ μιὰ φράσι ποὺ ἔλεγε: «Ἡ Σάντα κι' ὁ Κίτσι μαζὶ γιὰ πάντα».

— Μήπως πρόκειται γιὰ ἐρωτικὴ αὐτοκτονία; ἀπόρησε ὁ ἰατροδικαστής. Σάντα θὰ εἶναι σίγουρα τ' ὄνομα τῆς γυναίκας ποὺ ἦταν μαζί του...

—Ἡ γνώμη μου εἶναι, εἶπε ὁ Ὀβάντα, πὼς δολοφόνησε τὸν Κίτσι κάποιος ἀντίζηλός του κι' ὕστερα ἐξαφανίστηκε μαζὶ μὲ τὴ Σάντα.

Μὰ ὁ Φεράντα δὲν τὸ παραδεχότανε. Ἀνέκρινε τὴν καμαριέρα καὶ βεβαιώθηκε πὼς δὲν εἶχε μπῆ ἄλλος ἄντρας στὸ δωμάτιο.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ περιγράψης τὴ γυναῖκα; τὴ ρώτησε.

—Ἦταν πάρα πολὺ ὄμορφη. Καὶ φαινόταν ξέγνοιαστη. Καινεῖς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῆ πὼς εἶχε στὸ μυαλό της νὰ κάνη ἕνα τέτοιο ἔγκλημα.

— Πῶς ἦταν ντυμένη;

— Φοροῦσε ἕνα χειμωνιάτικο κιμονό, μαῦρο μὲ ἄσπρα χρυσάνθεμα, ποὺ μὲ παραξένεψε, γιατὶ ἔχομε μπῆ πιὰ στὴν ἄνοιξι... Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἦταν γεμᾶτες ἀπὸ λεπτομερεῖς περιγραφὲς τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ ἀστυνομία εἶχε στείλει παντοῦ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μυστηριώδους Σάντα, σ' ὅλους τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς καὶ τὰ λιμάνια. Ὡστόσο, ὁ Φεράντα κι' ὁ Ὀβάντα βρῖσκονταν σ' ἀμηχανία, ὅταν ξαφνικὰ ὁ πρῶτος εἶχε μιὰ ἔμπνευσι.

— Πιστεύω, εἶπε στὸ σύντροφό του, πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα θἄσπευσε νὰ πουλήση τὸ κιμονό της, μόλις διάβασε τὶς περιγραφὲς στὶς ἐφημερίδες. Καλὰ θὰ κάναμε νὰ ρίχναμε μιὰ ματιὰ στὶς ἀναφορὲς ποὺ μᾶς φέρνουν κάθε μέρα οἱ παλαιοπῶλες γιὰ τὰ μεταχειρισμένα ροῦχα ποὺ πουλᾶνε κι' ἀγοράζουν.

—Ἔξοχη Ἰδέα! φώναξε ὁ Ὀξάντα.

Πήγανε ἀμέσως στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια κι' ἐξέτασαν αὐτὲς τὶς ἀναφορές.

— Νὰ κάτι ἐνδιαφέρον! φώναξε ξαφνικὰ ὁ Ὀβάντα. Ἕνας παλαιοπῶλης τοῦ Κάντα ἀναφέρει πὼς ἀντάλλαξε ἕνα χειμωνιάτικο κιμονὸ μ' ἕνα ἀνοιξιάτικο.

— Πᾶμε ἀμέσως νὰ τὸν ἰδοῦμε! εἶπε ὁ Φεράντα ὅλος χαρά.

Τὸ Κάντα εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς φτωχογειτονιὲς τοῦ Τόκιο. Ὁ παλαιοπῶλης τρόμαξε, μόλις ἔμαθε ποιοὶ ἦσαν οἱ ἐπισκέπτες του. Οἱ ντέτεκτιβ τὸν ρώτησαν γιὰ τὸ κιμονό.

— Ναί, εἶναι μαῦρο, μὲ ἄσπρα χρυσάνθεμα, τοὺς εἶπε. Μοῦ τόφερε μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα, χτὲς τὸ πρωΐ, καὶ μοῦ ζήτησε νὰ τῆς τ' ἀλλάξω μ' ἕνα ἀνοιξιάτικο... Τὴ λένε Ὀζάκα καὶ κάθεται στὴ Σινεγκάβα... Ὁρίστε κι' ἡ ἀπόδειξι παραλαβῆς.

Ὁ Φεράντα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἀπόδειξι ποὺ τοῦδωσε ὁ παλαιοπῶλης.

— Αὐτὴ εἶναι! φώναξε χαρούμενος. Ἀναγνωρίζω τὸ ἀδέξιο γράψιμό της. Εἶναι ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ βρήκαμε πάνω στὸ μεταξωτὸ σεντόνι τοῦ θύματος!...

Δίχως νὰ χάσουν καιρό, οἱ δυὸ ντέτεκτιβ πῆγαν στὴ Σινεγκάβα. Ἐκεῖ βρῆκαν τὴν Ὀζάκα σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο.

Ἦταν πολὺ ὄμορφη. Ὅταν εἶδε τοὺς ἀστυνομικούς, κατάλαβε ἀμέσως τί τὴ θέλανε καὶ χαμογέλασε μὲ πικρία.

— Εἶμαι πρόθυμη νὰ σᾶς τὰ ὁμολογήσω ὅλα, τοὺς εἶπε.

»Δὲν μὲ λένε Ὀζάκα, ἀλλὰ Σάντα. Εἶμαι μιὰ γκέϊσα κι' ἐργάζομαι στὰ νυχτερινὰ κέντρα τοῦ Τόκιο ὡς χορεύτρια.

»Ἐγὼ ἔπνιξα τὸν Κίτσι μὲ τὴ μεταξωτὴ σάρπα, ἀφοῦ πρῶτα τοὔδωσα νὰ πιῆ κρυφὰ ἕνα ναρκωτικό, ποὺ τόχα ρίξει μέσ' τὸ κρασί του, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρη.

»Ὕστερα, ἀφοῦ ἔγραψα ἐκείνη τὴ φράσι στὸ πόδι του καὶ στὸ σεντόνι, θέλησα ν' αὐτοκτονήσω. Μὰ δὲ βρῆκα τὸ θάρρος...

»Εἴχαμε γνωριστῆ μὲ τὸν Κίτσι σ' ἕνα κέντρο καὶ μᾶς ἕνωνε ἕνας τρελλὸς ἔρωτας. Μὰ αὐτὸς ἦταν παντρεμένος... καὶ δὲν ἤθελε νὰ χωρίση ἀπ' τὴ γυναῖκα του. Γι' αὐτὸ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν σκοτώσω κι' ἔπειτα ν' αὐτοκτονήσω... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ ἐγκλήματός μου!

Ὕστερα ἡ Σάντα πρόσθεσε:

—Ὅσο γιὰ τὸ χειμωνιάτικο κιμονό μου, τ' ἄλλαξα χτὲς τὸ πρωΐ μ' ἕνα ἀνοιξιάτικο, γιὰ νὰ παρακολουθήσω τὴν κηδεία τοῦ ἀγαπημένου μου Κίτσι μὲ καινούργιο φόρεμα...

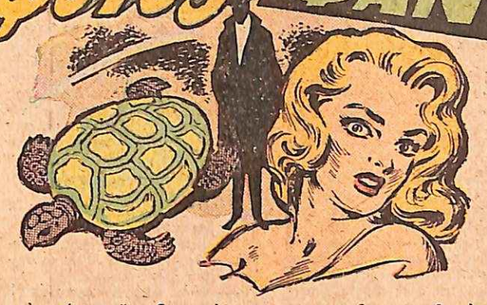
ΛΙΝΚΟΛΝ ΧΑΛ

— Εἶμαι πρόθυμη νὰ σᾶς τὰ ὁμολογήσω ὅλα, τοὺς εἶπε.

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

Ὁ δολοφόνος-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Φελὶξ προσπαθεῖ νὰ πείση τὴ Λορέλι νὰ μὴν ἐπιχειρήση νὰ φύγη, ὅπως σκοπεύει, γιατὶ θὰ τὴ βρῆ ὁ Ἀλσκόνι καὶ θὰ τὴ σκοτώση, γιὰ τιμωρία τῆς λιποταξίας της. Ἐκείνη ποσοπειεῖται πὼς πεῖθεται. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ντὸν παρακολουθοῦν τὸ νέγρο Κάρλος κι' ἐξακριβώνουν ὅτι μένει σὲ μιὰ μεγάλη ἐξοχικὴ βίλλα, μὲ τεράστιο πάρκο. Ὁ Ντὸν κι' ὁ Χάρρυ πηγαίνουν ἐκεῖ τὴ νύχτα, γιὰ μιὰ ἐξερεύνησι. Ὁ πρῶτος πηδάει μέσα στὸ πάρκο, ποὺ τὸ φυλάνε φρουροὶ μὲ ἄγρια λυκόσκυλα. Ἕνα κουδοῦνι κινδύνου προδίδει τὴν παρουσία του. Τὸν κυνηγᾶνε οἱ φρουροὶ κι' ὁ νέγρος, τὸν πιάνουν καὶ τὸν φυλακίζουνε στὰ μυστηριώδη ὑπόγεια τῆς βίλλας, ἀλυσοδεμένο. Ὁ Σιμόνε Ἀλσκόνι, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, ζητάει νὰ τὸν δῆ. Τὸν δέχεται φιλοφρονητικὰ στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ συνιστᾶ νὰ μὴν ἐπιχειρήση νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ, γιατὶ οἱ ἄνθρωποί του παρακολουθοῦν ἀθέατοι κάθε του κίνησι.

6ον

Τὰ χλωμά του δάχτυλα χάϊδεψαν τὸ κεφάλι τοῦ γάτου.

— Πιῆτε τὸν καφέ σας, πρόσθεσε, καπνίστε ἕνα τσιγάρο... σᾶς παρακαλῶ ὅμως, μὴν κάνετε καουτσιμάρες.

Ὁ Ντὸν ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴν ταπετσαρία ποὺ σκέπαζε τὸν τοῖχο, ἀντίκρυ του. Ὕστερα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Ἐσεῖς σκαρώσατε τὴ δολοφονία τοῦ Γκουΐντο Φερέντσι; ρώτησε ἤσυχα.

Ὁ Ἀλσκόνι χαμογέλασε.

—Ἂς ποῦμε πὼς ἔβαλα τὸ δαχτυλάκι μου, ἀπάντησε. Ἔχω τοὺς ἀνθρώπους μου, στὴν ὀργάνωσί μου, ποὺ φροντίζουν γιὰ τὶς λεπτομέρειες... Μὰ ἴσως θἄπρεπε νὰ σᾶς συστηθῶ. Λέγομαι Σιμόνε Ἀλσκόνι. Εἶμαι ὁ τελευταῖος ἀρσενικὸς γόνος τῆς οἰκογενείας Βάγκα. Νομίζω πὼς ἔχετε μελετήσει ἀρκετὰ καλὰ τὴν ἱστορία της.

— Τὴ μελετάει ἐπίσης κι' ἡ ἀστυνομία, ἀπάντησε ὁ Ντόν.

Ὁ Ἀλσκόνι σιγορέλασε.

— Λυπᾶμαι γιὰ λογαριασμό της, εἶπε, γιατὶ χρειάστηκε τόσον καιρὸ ὥσπου νὰ κάνη αὐτὴ τὴ συσχέτισι. Σίγουρα, θὰ τὴ βοηθήσατε καὶ σεῖς...

»Σημειῶστε ὅτι ἐγὼ δὲν ἔκρυψα ποτὲ τὴ συγγένειά μου μὲ τὴν οἰκογένεια Βάγκα... Ὁ πύργος αὐτὸς ἔχει χτιστῆ στὴν ἴδια τοποθεσία τοῦ ἀρχαίου σπιτιοῦ τῶν προγόνων μου. Ἡ μητέρα μου ἦταν ἡ τελευταία γυναῖκα τῆς οἰκογενείας.

»Μὰ ἡ ἀνακάλυψί σας δὲν παρουσιάζει κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς, οὔτε γιὰ τὴν ἀστυνομία, κύριε Μίκλεμ. Δὲν ὑπάρχει κανένα στοιχεῖο ποὺ νὰ μ' ἀνακατεύη μὲ τὴν ὀργάνωσι ποὺ δημιούργησα. Ἐξ ἄλλου, εἶν' ἀδύνατο νὰ διαπιστωθῆ ἀπὸ ποῦ προῆλθαν τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦδωσε ὡς τώρα ἡ ὀργάνωσι.

»Οἱ ἄνθρωποι ποὺ χρησιμοποιῶ, δὲ μὲ ξέρουνε προσωπικά, ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς ποὺ μπορῶ νὰ τοὺς ἐξαφανίσω καὶ νὰ τοὺς ξαναπαρουσιάσω ὅταν θέλω. Ἀκόμα κι' ἂν ὁμολογοῦσα πὼς εἶμαι ἡ Χελώνα, δὲ θὰ ὑπῆρχαν στοιχεῖα ἀρκετὰ γιὰ νὰ πείσουν ἕνα δικαστήριο.

— Οἱ περισσότεροι δολοφόνοι πιστεύουνε πραγματικὰ πὼς μποροῦν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴν ἀστυνομία, πρόφερε ὁ Ντόν. Ὑπάρχει ὅμως πάντα τὸ ἀπρόβλεπτο, ἡ γκάφα ἢ ἡ προδοσία... Γελιόσαστε, ἂν νομίζετε, πὼς θὰ μπορέσετε νὰ ξεφύγετε ἔτσι γιὰ πολύ!

Ὁ Ἀλσκόνι γέλασε. Φαινόταν πὼς διασκέδαζε ἀληθινά.

— Σήμερα τὸ πρωΐ, εἶπε, διαπίστωσα μ' ἕνα ἐνδιαφέροντα τρόπο μέχρι ποιοῦ σημείου μπορῶ νὰ βασίζωμαι στὴν ἀτιμωρησία μου. Περίμενα ἀνυπόμονα αὐτὴ τὴ δοκιμασία, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Βλέπετε, ὅσο δὲν εἶχα ἐξελέγξει στὴν πρᾶξι τὶ ἀξίζανε τὰ μέτρα ἀσφαλείας μου, μούμενε πάντα κάποια ἀμφιβολία.

»Σήμερα τὸ πρωΐ λοιπόν, ἤρθαν ἐδῶ καὶ σᾶς ζήτησαν ἐφτὰ ἀστυνομικοί. Πρέπει νὰ σᾶς κολακεύη τὸ ὅτι ἤρθε ἀεροπορικῶς ἀπ' τὴ Ρώμη ὁ Ρόσσι, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ἕνας ἄνθρωπος μ' ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι, γιὰ νὰ διευθύνη ὁ ἴδιος τὴν ἔρευνα. Βρῆκε ὡστόσο ἰσχυρὴ ἀντίδρασι ἐκ μέρους τῶν τοπικῶν ἀρχῶν... Εἶμαι, βλέπετε, σπουδαία προσωπικότης ἐδῶ στὴ Σιέννα. Τόσο οἱ ἀρχὲς ὅσο κι' ἡ ἐκκλησία μὲ θεωροῦν ἐνεργέτη καὶ στυλοβάτη τῆς κοινωνίας.

»Ὅταν λοιπὸν παρουσιάστηκε ὁ Ρόσσι στὴν τοπικὴ ἀστυνομία, ἐφωδιασμένος μ' ἕνα ἔνταλμα ἐρεύνης, φρίξανε ὅλοι! Ἦταν κάτι ἀπίστευτο, ἐξωφρενικό: Ἕνας Ἄγγλος, ἕνας ἁπλὸς σωφέρ, εἶχε καταγγείλει ἕνα ἀπ' τοὺς πιὸ διακεκριμένους καὶ πλούσιους πολίτες τῆς Σιέννας πὼς εἶχε αἰχμαλωτίσει τὸν ἀφεντικό του! Ποιὸς μποροῦσε νὰ δώση σημασία στὰ λόγια του;...

»Ὡστόσο, ὁ Ρόσσι εἶναι ἄνθρωπος ποὺ δὲ χάνει εὔκολα τὸ θάρρος του. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια προσπαθεῖ νὰ καταστρέψη τὴν ὀργάνωσί μου. Δὲν ἔδωσε λοιπὸν καμμιὰ σημασία στὶς ἀντιρρήσεις τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, κι' ἦρθε ἐδῶ ὁ ἴδιος, μαζὶ μὲ τρεῖς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν εἶχαν συνοδέψει ἀπ' τὴ Ρώμη κι' ἄλλους τρεῖς ἀπ' τὴ Σιέννα.

»Φυσικά, τὸν διευκόλυνα ὅσο μποροῦσα γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν ἤσαστε κρυμμένος ἐδῶ.

Ὁ Ἀλσκόνι ἔχωσε τὰ δάχτυλά του στὸ τρίχωμα τῆς γάτος, ποὺ ἄνοιξε τεμπέλικα τὰ μάτια της, τὸν κύτταξε καὶ τεντώθηκε βγάζοντας καὶ μαζεύοντας τὰ νύχια της. Ὕστερα συνέχισε:

—Ἔχω ξοδέψει πολλὰ λεφτά, κύριε Μίκλεμ, γιὰ τὶς ὑπόγειες ἐγκαταστάσεις μου ποὺ προορίζονται γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ θέλω νὰ κρατήσω κρυμμένα. Ἡ εἴσοδός τους εἶναι τόσο ἐπιδέξια καμουφλαρισμένη, ὥστε δὲ μπόρεσε νὰ τὴν ἀνακαλύψη ἡ ἀστυνομία.

»Ἡ θέσι μου ἦταν ἐξ ἄλλου πλεονεκτική. Γιὰ ποιὸ λόγο θὰ μὲ θεωροῦσαν ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ἐξαφάνισι ἑνὸς Ἀμερικανοῦ ποὺ εἶχε εἰσχωρήσει στὸ πάρκο μου σὰν κοινὸς κακοποιός;... Τὸ κτῆμα μου ἔχει ἑκατοντάδων ἑκταρίων. Διατύπωσα λοιπὸν τὴν ὑπόθεσι πὼς ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε πάθει ἴσως κάποιο δυστύχημα καὶ βρισκότανε κρυμμένος σὲ κάποια γωνιὰ τοῦ πάρκου. Ὁ ἀστυνομικοὶ ψάξανε παντοῦ, μὰ δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά.

»Ἔχασα τότε τὴν ὑπομονή μου. Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχα δείξει κατανόησι. Εἶχα κάνει ὅ,τι μποροῦσα. Εἶχα ἐπιτρέψει νὰ ψάξουν ὁλόκληρο τὸ σπίτι μου. Εἶχα ἀπαντήσει στὶς ἐρωτήσεις τους. Μὰ ἀρχίζα πιὰ νὰ δυσανασχετῶ...

»Ποιὸς ἦταν στὸ κάτω-κάτω ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ κατηγορούσε; Κανεὶς τρελλὸς ἴσως; Ἡ φαρσέρ;... Ἦταν βέβαιη ἡ ἀστυνομία πὼς εἶχε ἐξαφανιστῆ ὁ Ἀμερικανός; Καὶ τί σήμαινε ἐκεῖνο τὸ παραμύθι γιὰ τὴ Χελώνα, ποὺ ἰσχυρίζονταν πὼς εἶμ' ἐγώ; Σὲ ποιὸ στοιχεῖο μποροῦσε νὰ βασίση μιὰ τέτοια ὑποψία ἡ ἀστυνομία;...

»Γιὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, θύμωσα, ξέσπασα... Καὶ μαντεύετε, βέβαια, τὸ ἀποτέλεσμα: Ὁ Ρόσσι μοῦ ζήτησε συγγνώμη στὸ τέλος κι' ἔφυγε!

Ὁ Ἀλσκόνι ἔσκασε στὰ γέλια καὶ πρόσθεσε:

—Ἂν ξέρατε πόσο διασκέδασα! Πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, γιατὶ τὸ χρωστάω σὲ σᾶς.

Ὁ Ντὸν ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ κρύψη τὴν ἀπογοήτευσί του.

— Τὸ πιστεύω πὼς ἦταν διασκεδαστικὸ γιὰ σας, εἶπε. Ἐγὼ ὅμως τί γίνομαι; Ὁμολογῶ πὼς δὲ μ' ἐνθουσιάζει καθόλου ἡ πιθανότης νὰ περάσω ἐδῶ τὴν ὑπόλοιπη ζωή μου.

— Μὰ εἴσαστε ἐλεύθερος νὰ φύγετε ὅταν θελήσετε, ὑπὸ δυὸ ὅρους: Ὁ πρῶτος εἶναι ὅτι θὰ μοῦ δώσετε τὸ λόγο σας πὼς θὰ πάψετε νὰ μ' ἐνοχλῆτε καὶ πὼς δὲ θὰ ἐπαναλάβετε σὲ κανένα ὅσα σᾶς εἶπα. Εἴσαστε τζέντλεμαν, καὶ θὰ βασιστῶ στὸ λόγο σας.

»Ὁ δεύτερος ὅρος εἶναι νὰ γεληρώσετε τὰ λύτρα σας. Εἴσαστε πλούσιος, καὶ θεωρῶ δί-

Μικρὲς ἱστορίες

Ἐπιτυχία μὲ ἐπιφύλαξι...

Ὁ κόντε Σκάγιας ἔχει ἕνα τρομερὸ πάθος ἀπὸ μικρὸ παιδί: τὸ κυνήγι! Μὰ τὰ χρόνια ἔχουν περάσει πιὰ καὶ γιὰ κακή του τύχη στὸ πάθος του προσετέθη καὶ τὸ μεγάλο ἐλάττωμα τῆς μυωπίας. Ἔτσι τὰ φέρνει βόλτα δύσκολα τώρα κι' ὅλο γκάφες παθαίνει ὅταν πηγαίνη γιὰ τὸ ἀγαπημένο του σπόρ.

Μὰ τίποτα δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ προσκαλῆ κάθε τόσο τοὺς φίλους στὸ ἀρχοντικό του γιὰ νὰ βγοῦνε μαζὶ κυνήγι.

— Σήμερα, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς προσκαλέσω στὸ κυνήγι τοῦ ἐλαφιοῦ, λέει στοὺς φίλους του.

Καὶ λάμπει ἀπὸ χαρά.

Μὰ οἱ ὑπηρέτες ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὴ γνώμη καὶ τρέμουν μήπως ὁ κύριος κόμης ξανακάνη πάλι καμμιὰ μεγάλη ζημιά...

Πάντως τὸ κυνήγι γίνεται καὶ ὡς ἐκ θαύματος ὁ κόντε Σκάγιας εἶναι πολὺ ἱκανοποιημένος, ὅταν ἐπιστρέφη στὸ ἀρχοντικό του.

Τὸν πλησιάζει τότε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος του καὶ τὸν ρωτάει μὲ συγκρατημένη χαρά:

— Ὁ κύριος κόμης πῆγε φαίνεται πολὺ καλὰ σήμερα;

Ἐκεῖνος σκύβει καὶ ρωτᾶ ἐμπιστευτικὰ τὸν ἀρχιθαλαμηπόλο:

— Δὲν μοῦ λές, γύρισαν ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι μου;

— Μάλιστα, κύριε κόμη, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος.

Κι' ὁ κόντε Σκάγιας μὲ ἀνεπιφύλακτο καμάρι, ξεφωνίζει:

— Ἔ, τότε, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, τὸ χτύπησα τὸ... ἐλάφι!

καιο νὰ μ' ἀποζημιώσετε γιὰ τοὺς μπελάδες ποὺ μοῦ προξενήσατε. Πιστεύω πὼς μποροῦμε νὰ συμφωνήσουμε στὶς 500 χιλιάδες δολλάρια. Μοῦ χρειάζονται δολλάρια, αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲ θὰ σᾶς εἶναι δύσκολο, ἀσφαλῶς, νὰ μεταφέρετε τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ τράπεζά σας στὴν Ἰταλική.

— Κι' ἂν ἀρνηθῶ νὰ πληρώσω; ρώτησε ὁ Ντόν, χωρὶς νὰ χάση καθόλου τὴν ἠρεμία του.

—Ἀγαπητέ μου, κύριε Μίκλεμ, μοῦ τῶπαν κι' ἄλλοι, αὐτό... Σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲ θὰ δυσκολευτῶ καθόλου νὰ σᾶς πείσω πὼς πρέπει νὰ πληρώσετε. Μὴ φανταστῆτε πὼς θὰ σᾶς ὑποβάλω σ' ἕνα ὁποιοδήποτε βασανιστήριο. Δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτουμένη ὑπομονὴ γιὰ νὰ καταφύγω σ' αὐτὴ τὴ μέθοδο.

»Δὲ χρειάζονται ὅμως ἀπαραιτήτως τὰ βασανιστήρια, γιὰ νὰ ὑποχρεώσῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο νὰ κάνῃ αὐτὸ ποὺ θέλει. Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι τρόποι, πιὸ λεπτοί... Γνωρίσατε τὸ δόκτορα Ἔνγκλεμαν, ἂν δὲ κάνω λάθος;

— Ναί, τὸν γνώρισα, ἀπάντησε ὁ Ντόν.

—Ἔχει εἰδικευθῆ στὸν ἀνθρώπινο ἐγκέφαλο. Δυστυχὼς γι' αὐτὸν ὅμως, ὁ ἐνθουσιασμός του κι' ὁ ζῆλος του τὸν σπρώξανε νὰ ἐπιχειρήσῃ μερικὰ παράτολμα πειράματα. Κι' ἔτσι τὸν καταζητεῖ τώρα ἡ ἀστυνομία, μὲ τὴν κατηγορία τῆς δολοφονίας. Εἶναι τυχερὸς ποὺ βρίσκεται ὑπὸ τὴν προστασία μου. Ἐγὼ χρηματοδοτῶ τὰ πειράματά του κι' αὐτὸς σ' ἀντάλλαγμα μοῦ προσφέρει διάφορες ἐξυπηρετήσεις.

»Γιὰ τὴν ὥρα, προσπαθεῖ μὲ τὶς ἔρευνές του νὰ ἐπαληθεύσῃ τὴ θεωρία ὅτι ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου θὰ μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ μὲ μιὰ σειρὰ πολυπλόκων ἐγχειρήσεων στὸ νευρικὸ σύστημα. Ἂν π.χ. ἕνα ἄτομο ἔχει περιορισμένη ἀντίληψη, θάναι δυνατὸν νὰ γίνῃ φαινόμενο ἐξυπνάδας μὲ μιὰ κατάλληλη μεταφύτευσι νεύρων.

»Ὡς τώρα, ὁ δάκτωρ Ἔνγκλεμαν βρίσκεται στὸ θεωρητικὸ στάδιο. Χρειάζεται ἀνθρώπους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, γιὰ τὰ πειράματά του. Τοῦ παραδίδω λοιπὸν ὅσους μοῦ ἀντιστέκονται.. Ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, κάποιος πεισματάρης ἀρνήθηκε νὰ πληρώσῃ τὰ λύτρα του... Θἄθελα νὰ τὸν βλέπατε τώρα! Πρέπει νὰ ζητήσω ἀπ' τὸν Ἔνγκλεμαν νὰ σᾶς τὸν δείξῃ.

»Ἡ τολμηρὴ ἐγχείρησι ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ γιατρός, ἀπέτυχε τελείως. Ὡστόσο τ' ἀποτελέσματά της εἶναι ἐνδιαφέροντα: Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχασε τὴ χρῆσι καὶ τῶν δυὸ χεριῶν του, δυσκολεύεται πολὺ γιὰ νὰ ἐκφραστῇ κι' ἡ μνήμη του φαίνεται πολὺ θολή... Μὲ λίγα λόγια, εἶναι ἕνα πλάσμα ἀξιοθρήνητο, μολονότι χρησιμεύει ἀκόμη κάπως στὸ δόκτορα Ἔνγκλεμαν γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὰ πειράματά του.

»Ὅπως βλέπετε, κύριε Μίκλεμ, μπορεῖ νάναι ὀλέθριο γιὰ σᾶς, ἂν μοῦ ἀντιστεθῆτε. Ὁ δόκτωρ Ἔνγκλεμαν ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ δοκιμάσῃ ἂν θὰ μπορέσῃ νὰ ξανανειώσῃ ἕνα γερασμένο ὀπτικὸ νεῦρο. Ἂν ἀρνηθῆτε νὰ πληρώσετε τὰ λύτρα τας, θὰ τὸν ἀφήσω νὰ δοκιμάσῃ πάνω σας τὶς θεωρίες του.

»Ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω ἀκόμη ὅτι, καίτοι εἶναι λαμπρὸς ἐπιστήμων, ἀναγκάζεται νὰ μεθύσῃ πρὶν ἀρχίσῃ μιὰ ἐγχείρησι. Φοβᾶμαι δὲ πὼς πίνει περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει, κι' ἔτσι τὸ χέρι του χάνει τὴ σταθερότητά του. Σ' αὐτὸ ὀφείλονται ἴσως οἱ πολυάριθμες ἀποτυχίες του... Εἶναι πιθανόν, ἂν περάσετε ἀπ' τὸ χειρουργικὸ τραπέζι του, νὰ μείνετε τυφλὸς ἢ παράλυτος.

'Ο Ντὸν κύτταξε τὸ παχουλὸ καὶ χαμογελαστὸ πρόσωπο τοῦ συνομιλητῆ του. Ἔνοιωθε πὼς τὸν ἔσπρωχνε κάτι νὰ χυμήξῃ καὶ ν' ἁρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸν Ἀλσκόνι...

—Ἔχετε σήμερα τὴν ὑπεροχή, τοῦ εἶπε. Μὰ δὲ θὰ συμβαίνῃ πάντα αὐτό... Εἴσαστε ἕνα τέρας, Ἀλσκόνι! Ἂν μοῦ δοθῇ μιὰ μέρα εὐκαιρία, θὰ σᾶς σκοτώσω ἀδίστακτα... Θυμηθῆτε καλὰ τὰ λόγια μου αὐτά. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς προειδοποιήσω ἄλλη φορά.

'Ο Ἀλσκόνι γέλασε πνιχτά.

— Μ' ἔχουν φοβερίσει τόσοι ἄνθρωποι πὼς θὰ μὲ σκοτώσουνε, ὥστε δὲ μοῦ κάνει πιὰ καμμιὰ ἐντύπωσι, ἀπάντησε.

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι ποὺ βρισκότανε πάνω στὸ γραφεῖο του, δίπλα του. Κι' ἀμέσως μπῆκε ὁ Κάρλος.

— Σᾶς δίνω μιᾶς ὥρας προθεσμία γιὰ ν' ἀποφασίσετε, πρόσθεσε. Ἂν δεχτῆτε νὰ πληρώσετε, θὰ γράψετε ἕνα γράμμα στὴν τράπεζά σας στὴ Νέα Ὑόρκη, δίνοντάς της ἐντολὴ νὰ στείλῃ τὰ χρήματα στὴν τραπεζά σας στὴ Ρώμη. Ὅταν φτάσουν τὰ λεφτά, θὰ μοῦ ὑπογράψετε ἕνα τσὲκ γιὰ τὸ ποσὸν ποὺ συμφωνήσαμε, καθὼς καὶ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ θὰ ἐξουσιοδοτῇ τὸν κομιστὴ νὰ ἐξαργυρώσῃ τὸ τσέκ. Μόλις πάρω στὰ χέρια μου τὰ χρήματα, θὰ σᾶς ἀφήσω ἀμέσως ἐλεύθερο.

— Πῶς μπορῶ νᾶμαι βέβαιος γι' αὐτό; παρατήρησε ὁ Ντόν.

—Ἔχετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου. Μήπως ἐγὼ δὲν εἶμαι ἑτοιμος νὰ δεχτῶ τὸ δικό σας λόγο πὼς δὲ θὰ φανερώσετε τίποτε ἀπ' ὅ,τι συνέβη μεταξύ μας; Πρέπει νὰ δεχτῆτε καὶ σεῖς τὸ δικό μου.

Ἔκαμε ἕνα νόημα στὸν Κάρλος.

—Ὁδήγησε τὸν κ. Μίκλεμ στὸ δωμάτιό του, πρόσθεσε.

'Ο νέγρος προχώρησε, χαμογελώντας, μὲ τὰ δυὸ λυκόσκυλα ἀπὸ πίσω του.

—Ἔλα, πᾶμε, πατριώτη! εἶπε στὸ Ντόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἦταν 1 περασμένη, ὅταν ὁ Φελὶξ ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς Λορέλι καὶ μπῆκε στὸ μικρὸ ἐκεῖνο δωμάτιο μὲ τὴ μπλὲ καὶ γκρίζα ταπετσαρία.

Ἂν δὲν ἦταν ἡ ἔλλειψι παραθύρων κι' ὁ τεχνητὸς φωτισμός, τίποτα δὲ θὰ πρόδινε πὼς ἡ κάμαρα ἐκείνη βρισκότανε δέκα μέτρα κάτω ἀπ' τὴ γῆ...

Ἡ Λορέλι εἶχε κοιμηθῆ ὡς ἀργά. Τώρα καθότανε μπροστὰ στὴν τουαλέτα της καὶ βούρτσιζε τὰ μαλλιά της. Φοροῦσε ἕνα πράσινο μεταξωτὸ πεινουάρ καὶ πουπουλένια πασουμάκια στὰ ὡραῖα μικρὰ της πόδια.

Στράφηκε ἀπότομα,ἀκούγοντας νὰ μπαίνῃ ὁ Φελίξ.

— Τί ἔγινε; τὸν ρώτησε μὲ φανερὴ ἀνησυχία.

Ἐκεῖνος τράβηξε κοντά του μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε καβαλλικευτά, ἀκουμπώντας τὰ χέρια του στὴ ράχη.

— Πολλὰ πράγματα, ἀπάντησε. 'Ο Ἀμερικανὸς ποὺ πιάσαμε, εἶναι ὁ Ντὸν Μίκλεμ. "Αν δὲν ἔχῃς ἀκούσει ποτὲ νὰ μιλᾶνε γι' αὐτόν, σὲ πληροφορῶ πὼς ἔχει περιουσία 2 ἑκατομμύρια λίρες! 'Ο γέρος εἶναι ἐνθουσιασμένος ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια μας, καὶ λογαριάζει νὰ τοῦ πάρῃ μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια.

Ἡ Λορέλι ἄφησε τὴ βούρτσα πάνω στὴν τουαλέτα.

—Ἀφοῦ ἔχει τόσα λεφτά, γιατί νὰ μὴν πληρώσῃ περισσότερα; ἀπόρησε.

— Μὰ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχή. Δὲ μποροῦμε νὰ τοῦ πάρουμε πιὸ πολλὰ μεμιᾶς, γιατὶ θὰ βροῦμε συναλλαγματικὲς δυσκολίες.. 'Ο Μίκλεμ φαντάζεται πὼς θὰ τὸν ἀφήσουμε ἐλεύθερο, ὅταν πληρώσῃ. Μά, στὴν πραγματικότητα, δὲν πρόκειται νὰ βγῇ ἀπὸ δῶ, πρὶν δώσῃ ὅλη του τὴν περιουσία. Καὶ τότε ἀκόμα, δὲν πρόκειται νὰ βγῇ ζωντανός, ἀλλὰ μακαρίτης!

Ἡ Λορέλι ἔκαμε μιὰ γκριμάτσα. Σηκώθηκε καὶ πλησίασε στὴ γτουλάπα. "Εβγαλε τὸ πεινουὰρ της καὶ πῆρε ἀπ' τὴ γτουλάπα ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμα. Ἐνῶ τὸ φοροῦσε, ὁ Φελὶξ θαύμαζε τὸ λεπτὸ κορμί της μὲ τὶς θαυμάσιες ἀναλογίες του.

—'Ο Μίκλεμ δὲν ὑποψιάζεται τίποτε; ρώτησε ἡ Λορέλι, στρώνοντας μὲ τὶς παλάμες τὸ φόρεμα πάνω στοὺς γοφούς της.

— Ξαναγύρισε στὴν τουαλέτα, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι γεμάτο μὲ ψεύτικα μπιζού καὶ διάλεξε ἕνα κολλιὲ ἀπὸ κόκκινες καὶ μαῦρες πέρλες.

— Δὲν ἔχει ἰδέα! ἀπάντησε ὁ Φελίξ. Βλέποντάς τον κανείς, θὰ τὸν περνοῦσε γιὰ «σκληρὸ» ἄντρα. Κι' ὅμως τὸν τρομοκράτησε, φαίνεται, ὁ γέρος... Κάνει τώρα ὅ,τι τοῦ λέμε, χωρὶς ἀντίρρησι. Ἔγραψε ἕνα γράμμα στὴν τράπεζά του, στὴ Νέα Ὑόρκη, δίνοντάς της ἐντολὴ νὰ ἐμβάσῃ χρήματα σὲ μιὰ τράπεζα τῆς Ρώμης.

»'Ο γέρος νόμιζε πὼς θὰ μᾶς ἔφερνε δυσκολίες, Μὰ αὐτὸς εἶναι ἥρεμος σὰν ἀρνάκι!.. Τώρα θ' ἀναλάβῃς ἐσὺ νὰ δώσῃς τὸ γράμμα στὴ γραμματέα του, γιὰ νὰ τὸ πάῃ μονάχη της στὴ Νέα Ὑόρκη.

— Γιατί πρέπει νὰ τῆς τὸ δώσω ἐγώ; διαμαρτυρήθηκε ἡ Λορέλι.

— Μὰ εἶναι μιὰ δουλειὰ εὐκολώτατη καὶ ἀκίνδυνη!

— Γιατί δὲν τὴν ἀναλαμβάνεις ἐσύ, ἢ ὁ Γουίλλυ, ἢ ὁ Κάρλος; ἐπέμεινε ἡ Λορέλι, δυναμώνοντας τὴ φωνή της.

— Μὴ ρωτᾶς ἐμένα, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Φελίξ. "Ετσι τὰ κανόνισε ὁ γέρος.

— Δὲν ξέρω γιατί νὰ πέφτουνε σὲ μένα πάντα οἱ πιὸ ἀνάποδες δουλειές...

— Δὲ βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο εἶν' ἀνάποδη, αὐτή.

— Κι' ἂν μὲ παραδώσουνε στὴν ἀστυνομία;... Ξεχνᾶς τί ἔπαθα στὸ Λονδίνο; Λίγο ἔλειψε νὰ μὲ πιάσουνε.

—"Αλλο εἶναι τώρα! εἶπε ὁ Φελὶξ μ' ἀνυπομονησία. Δὲ θὰ βρίσκεται ἐκεῖ ἡ ἀστυνομία, καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ Μίκλεμ δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ, ὅσο θὰ τὸν κρατᾶμε στὰ χέρια μας.

— Δὲ θέλω, Φελίξ, ν' ἀνακατευτῶ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

—Ἄκουσε, Λορέλι, πρόφερε ὁ Φελίξ. "Ισως δὲν τὸ ξέρεις... ἀλλὰ τὴν ἔγειες ἄσχημα! Δὲν εἶναι καθόλου κατάλληλη ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ κάνῃς τὴ δύσκολη! Σοῦ τὸ λέω γιὰ τὸ καλό σου... Πρέπει νάχῃς πάει σὲ μιὰ ὥρα αὐτὸ τὸ γράμμα στὴ βίλλα Τριόνι Εἶναι διαταγὴ τοῦ γέρου.

Ἡ Λορέλι εἶχε χλωμιάσει.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε. Γιατί τὴν ἔχω ἀσχημα;

—'Ο Ἀλσκόνι δὲ σοῦ ἔχει πιὰ τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη, ὅπως ἄλλοτε. Λέει πὼς τὰ χάνεις καὶ σασπίζεις στὶς δύσκολες στιγμές... Ἐγὼ τὸν βεβαίωσα πὼς θὰ πάνε ὅλα καλὰ κι' ἐγγυήθηκα γιὰ σένα. Δὲν πείστηκε ὅμως... Τώρα σὲ στέλνει νὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὰ νεῦρα σου.

'Η νέα γυναῖκα κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ.

— Δὲν εἶναι ὡστόσο τίποτα σπουδαῖο! συνέχισε μαλακὰ ὁ Φελίξ. Ἀρκεῖ μόνο νὰ συνέλθῃς, νὰ ξανασβρῇς τὴν ψυχραιμία σου... Μὴν ξεχνᾶς πὼς ὁ Ἀλσκόνι περιμένει τὸ ἀποτέλεσμα, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ γιὰ τὴν τύχη σου. Καταλαβαίνεις!.

'Η Λορέλι σώπαινε.

— Πάρε τὸ γράμμα, πρόσθεσε ὁ Φελίξ, βγάζοντας ἀπ' τὸ πορτοφόλι του ἕνα φάκελλο κι' ἀφίνοντάς τον πάνω στὴν τουαλέτα. Ξέρεις ποῦ βρίσκεται ἡ βίλλα Τριόνι;

— Ναί... μουρμούρισε ἡ Λορέλι.

—"Οταν φτάσῃς ἐκεῖ, ζήτησε νὰ δῇς τὴ Μάριαν Ρίγκμπυ. Πές της πὼς ὁ Μίκλεμ εἶναι καλὰ στὴν ὑγεία του καὶ πὼς δὲ βρίσκεται πιὰ στὴ Σιέννα.. Πρέπει νὰ πάρῃ τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ νὰ παραδώσῃ αὐτὸ τὸ γράμμα στὴν τράπεζα τοῦ Μίκλεμ. "Αν τὴ ρωτήσουν ἐκεῖ γιατί χρειάζεται ὁ Μίκλεμ ἕνα τόσο μεγάλο ποσόν, θ' ἀπαντήσῃ πὼς θέλει νὰ χτίσῃ μιὰ βίλλα στὴν Ἰταλία.

»Ἐξήγησέ της πὼς, ἂν φανερώσῃ τίποτα στὴν ἀστυνομία, θὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα ὁ Μίκλεμ. Κατάλαβες;

— Ναί.

—Ὡραῖα. Φρόντισε νὰ βρίσκεσαι ἐκεῖ στὶς 2½. Πάρε τὴ «Σιτροέν».

'Ο Φελὶξ ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ πρόσθεσε:

— Τώρα ποὺ ταχτοποιήσαμε αὐτὸ τὸ ζήτημα, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι ἄλλο. Δὲ μοῦ διηγήθηκες ποτὲ τί ἔγινε μὲ τὸν Κράντορ. Τί εἶδους ἄνθρωπος εἶναι;

'Η Λορέλι τὸν κύτταξε μὲ ἔκπληξι.

— 'Ο Κράντορ; Δὲ μ' ἄρεσε καθόλου. Εἶναι ἕνας φιλόδοξος τύπος, ὅλο πονηριά, ἄγριος, ἀμείλικτος...

—'Ο Ἀλσκόνι μοῦ ἀνάθεσε νὰ τοῦ τηλεφωνήσω, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ πληροφορίες γιὰ τὸ Μίκλεμ. Περίμενα πὼς θὰ μοῦ ζητοῦσε μιὰ προθεσμία γιὰ νὰ τὶς συγκεντρώσῃ. Μὰ αὐτὸς μοῦ τὶς ἔδωσε ἀμέσως, σὰν νὰ τὶς διάβαζε μέσα ἀπὸ ἕνα φάκελλο!

»Ἤξερε κάτι τι ποὺ ἀφοροῦσε τὸ Μίκλεμ: πόσα λεφτὰ ἔχει, ποιὰ εἶναι ἡ τράπεζά του, γιὰ ποιὰ ποσὰ εἶναι ἀσφαλισμένος... ὅλα τελοσπάντων! Μοῦ εἶπε δὲ πὼς ἦταν σὲ θέσι νὰ μοῦ δώσῃ τὰ ἴδια στοιχεῖα γιὰ ὅλους τοὺς πλούσιους τοῦ Λονδίνου, ποὺ ἔχουν ἐτήσιο εἰσόδημα πάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες λίρες.

»'Ομολογῶ πὼς δὲν τὸν πίστευα τόσο ἱκανό!

— Τί θὲς νὰ πῆς; ρώτησε ἡ Λορέλι μὲ ἄχρωμη φωνή.

—'Ο Ἀλσκόνι τὸν βρίσκει «ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα». Δὲν ἀποκλείεται νὰ μᾶς τὸν κουβαλήσῃ ἐδῶ καὶ νὰ τὸν βάλῃ στὴ θέσι μου! Τοῦ ἀρέσουνε κάτι τέτοια: νὰ δημιουργῇ ἀνταγωνισμοὺς καὶ ἀντιζηλίες, γιὰ νὰ βγαίνῃ ὠφελημένος ἀπ' αὐτές.

»Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ κάνῃς κομμιὰ γκάφα στὸ ἑξῆς! 'Ο Ἀλσκόνι δὲ βλέπει μὲ καλὸ μάτι τὸ «δεσμό» μας, ὅπως τὸν λέει. Βρίσκει πὼς μὲ κάνει πολὺ μαλθακό..

— Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ! φώναξε ἡ Λορέλι σφίγγοντας τὶς γροθιές της. Σὲ ἱκετεύω, Φελίξ, ἄκουσέ με! "Αν δὲ μᾶς τσακώσῃ ἡ ἀστυνομία, θὰ μᾶς ξεκάνῃ ὁ Ἀλσκόνι...

— Θὰ τὸ βουλώσῃς, ἢ ὄχι; ξέσπασε ὁ Φελίξ. Σὲ προειδοποιῶ πώς, ἂν δοκιμάσουμε νὰ ξεγελάσουμε τὸν Ἀλσκόνι, θάναι σὰν νὰ ὑπογράφουμε τὴ θανατικὴ καταδίκη μας. Βάλε το καλὰ στὸ μυαλό σου!

—"Εχεις τὴ γνώμη λοιπὸν πὼς εἶναι προτιμώτερο νὰ περιμένω νὰ μᾶς ξεγελάσῃ ὁ Ἀλσκόνι; ἐπέμεινε ἡ Λορέλι μὲ διαπεραστικὴ φωνή. Πῶς θὰ σοῦ φανῇ, ἂν σ' ἀντικαταστήσῃ ὁ Κράντορ;

—"Αν ἔρθῃ ἐδῶ ὁ Κράντορ, θὰ κανονίσω ἐγὼ τὸ λογαριασμό του, πρὶν προλάβῃ νὰ πλησιάσῃ τὸν Ἀλσκόνι! πρόφερε ὁ Φελὶξ μὲ μανία.

—Ἐκτὸς ἂν ὁ Ἀλσκόνι ἔχῃ κανονίσει ἤδη τότε τὸ δικό σου λογαριασμό!

'Ο Φελὶξ σηκώθηκε καὶ πέταξε μακρυὰ τὴν καρέκλα μὲ μιὰ κλωτσιά. Πλησίασε τὴ Λορέλι, τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ σηκωθῇ.

— Ποτὲ ὡς τώρα δὲ σοῦ φέρθηκα ἄσχημα, μούγκρισε. Μὰ θὰ γίνω κακός, ἂν μ' ἐξαναγκάσῃς. Καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ πιστέψῃς πώς, ὅταν γίνω ἐγὼ κακὸς μὲ μιὰ γυναῖκα, τὸ πληρώνει πολὺ ἄσχημα!

Τὴν τράνταξε βάνουσα καὶ συνέχισε:

— Δὲ μποροῦμε νὰ διαλέξουμε, οὔτε σὺ οὔτ' ἐγώ. Εἴμαστε μπλεγμένοι πιὰ μὲ τὸν Ἀλσκόνι... "Αν πάω νὰ τοῦ πῶ πὼς ἔχασες τὸ ἠθικό σου καὶ πὼς σκοπεύεις νὰ τὸν παρατήσῃς, ξέρεις τί θὰ σοῦ κάνῃ; Θὰ σὲ παραδώσῃ στὸν Ἔνγκλεμαν!

»Τοῦ εἶπα πὼς ἐγγυῶμαι γιὰ σένα. Μὴ φαντάζεσαι ὅμως πὼς θὰ ἐξακολουθήσω νὰ προστατεύω, ἂν κάνῃς βλακεῖες. Δὲν ἐννοῶ ἐγὼ νὰ ἐκτεθῶ καὶ νὰ κινδυνέψω γιὰ κανένα!

'Η Λορέλι σφίχτηκε ξαφνικὰ πάνω του.

—"Εχεις δίκηο, Φελίξ, τοῦ εἶπε. Μὲ συγχωρῇς! Εἶμαι ἐκνευρισμένη... μὰ θὰ μοῦ περάσῃ.

— Τὸ εὔχομαι, γιὰ τὸ καλό σου! "Ακουσε τώρα: Δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτα. Φροντίζω ἐγὼ γιὰ σένα. Φτάνει μόνο νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ λέω. Κατάλαβες;

Κούνησε τὸ κεφάλι της καταφατικά, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ. Ἐκεῖνος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του.

— Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ τώρα τὸ ἀφεντικό, εἶπε. Λοιπόν, θ' ἀναλάβῃς νὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Λορέλι.

— Εὐτυχῶς ποὺ λογικεύτηκες! Νὰ βρίσκεσαι ἐκεῖ στὶς 2½.

"Οταν ἔφυγε ὁ Φελίξ, ἡ Λορέλι πλησίασε σιγὰ-σιγὰ στὴν τουαλέτα της καὶ κάθησε. Ἡ χλωμάδα της τὴς ἔκανε ἐντύπωσι, ὅταν κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη. Πῆρε ἕνα κουτὶ ροὺζ καὶ ζωήρεψε λίγο τὸ χρῶμα της. Ὕστερα ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

"Ενοιωθε τὸν ἑαυτό της πιασμένο στὴν παγίδα... Δὲ θὰ δεχότανε ποτὲ νὰ δουλέψῃ μὲ τὸν Ἀλσκόνι, ἂν ἤξερε ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς θὰ μπλεκότανε σ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς δολοφονίες. Μὰ πῶς νὰ τὸ φανταστῇ ποτέ;

"Οταν γνώρισε τὸν Ἀλσκόνι, πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια, αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀποτυχημένος βιολιστής, μέλος τῆς ὀρχήστρας κάποιου καφενείου τῆς Ρώμης. Ἐκείνη ἦταν χορεύτρια, στὸ ἴδιο κέντρο. "Οπως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι, τὸν θεωροῦσε τότε σὰν ἕνα ἀνισόρροπο ἐκκεντρικὸ τύπο, ποὺ δὲν ἄξιζε νὰ τὸν πάρῃ κανεὶς στὰ σοβαρά.

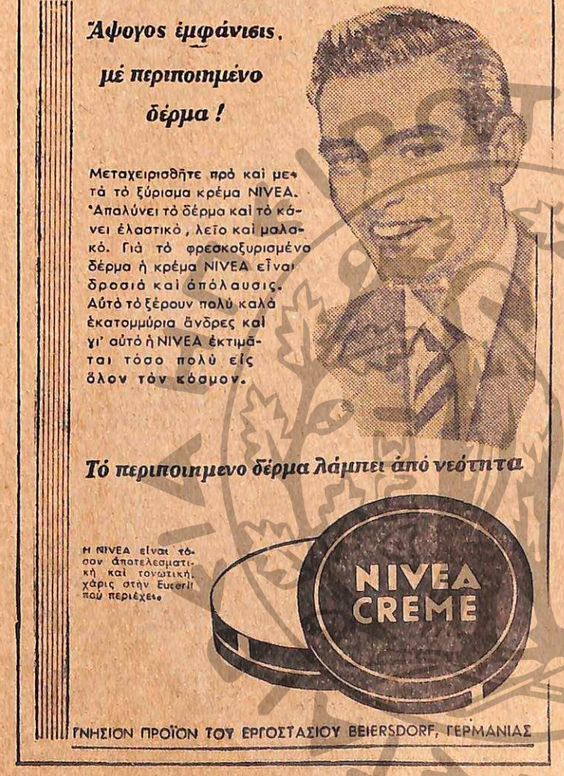
'Ο Ἀλσκόνι καυχιόταν ὅλη τὴν ὥρα γιὰ τοὺς προγόνους του, τοὺς ἄρχοντες τῆς Σιέννας, καὶ πρόσθετε μὲ μυστηριώδες ὕφος πὼς δὲ θ' ἐργοῦσε νὰ ξαναδημιουργήσῃ τὴ δόξα καὶ τὴν τερπνότια περιουσία τῆς οἰκογενείας τῶν Βάγκα. "Οταν δὲν ἔπαιζε βιολὶ στὴν ὀρχήστρα, γύριζε ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, ἀναζητῶντας ἕνα «θῦμα» διατεθειμένο ν' ἀκούσῃ τὴ μονότονη ἱστορία του: πὼς οἱ Βάγκα εἶχαν ἐξοριστῆ ἀπὸ τὴ Σιέννα καὶ πὼς εἶχαν ὁρκιστῆ νὰ ξαναγυρίσουνε μιὰ μέρα στὴν πατρίδα τους, πλούσιοι καὶ δυνατοί.

"Υστερα, ἕνα βράδυ, πῆρε κατὰ μέρος τὴ Λορέλι καὶ τῆς ἔκανε μιὰ πρότασι: νὰ συνεταιριστῇ μαζὶ μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὸ Τζόννυ Λάσσιτερ, ἕνα νέο Ἀμερικανὸ ποὺ δούλευε «λαντζέρης» στὸ καφενεῖο. Μποροῦσαν νὰ σκαρώνουν οἱ τρεῖς τους ἐκβιασμοὺς καὶ νὰ βγάζουν ἕνα σωρὸ λεφτά. Εἶχε κάμει ἤδη λόγο στὸ Τζόννυ, ποὺ ἦταν σύμφωνος, ἂν δεχόταν κι' ἡ Λορέλι.

'Ο Ἀλσκόνι ἤξερε διάφορους πλουσίους, κατάλληλους γιὰ τὰ σχέδιά του. Θὰ τοὺς συνιστοῦσε τὴ Λορέλι. Ἡ δική της δουλειὰ θάτανε νὰ τοὺς μεθύσῃ μὲ τὰ κάλλη της... 'Ο Τζόννυ θὰ ἐπενέβαινε τότε, στὴν κρίσιμη στιγμή, παριστάνοντας τὸν «ἀποτυχημένο σύζυγο», καὶ τὰ κορόϊδα θὰ πλήρωναν γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ σκάνδαλο.

Ἡ Λορέλι εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Εἶχε βαρεθῆ πιὰ νὰ κάνῃ τὴ χορεύτρια καὶ νάναι διαρκῶς σχεδὸν ἀπέναντι. Συζήτησε λοιπὸν τὸ σχέδιο μὲ τὸ Τζόννυ, κι' ἀφοῦ δίστασε λί-

ΟΙ ΔΥΟ ΤΥΧΕΡΟΙ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΤΗΣ Α.Ε. ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ

Τὰ χρηματικὰ δῶρα τῶν διαγωνισμῶν, ποὺ προεκήρυξε τὸν μῆνα Δεκέμβριον ἡ Α. Ε. ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ, περιῆλθαν εἰς τοὺς κάτωθι:

1) Διαγωνισμὸς Τύπου: ΠΟΛΥΞΕΝΗ ΚΑΚΟΥΛΙΔΟΥ, κάτοικος Καλαμαριᾶς Θεσσαλονίκης, ὁδὸς Ἀργυροπούλεως 69, ἐκέρδισε τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 10.000, ὡς ὑποδείξασα τὸν ἀριθμὸν 19732, ποὺ προσήγγισε περισσότερον εἰς τὸν πρῶτον λαχνὸν τοῦ Λαχείου Συντακτῶν.

2) Διαγωνισμὸς Ραδιοφώνου: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΕΡΠΕΤΖΗΣ, κάτοικος ἐπίσης Θεσσαλονίκης, ὁδὸς Ναυαρίνου 31, ἐκέρδισε τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 12.000, ὡς εὐνοηθεὶς κατὰ τὴν κλήρωσιν τῶν φακέλλων.

ΝΥΜΦΙΚΑ
ΕΠΙ ΕΝΟΙΚΙΩ
ΟΙΚΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
"BEAUTE"
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 8 ΠΑΤΡΟΟΥ 6
ΤΗΛ. 29.647 ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIA P„

Τὰ καλλυντικὰ «LYDIA P» εἶναι προϊόντα μακρᾶς ἐρεύνης καὶ ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, παρασκευασμένα μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης. Ἐβδοκιμάσθηκαν καὶ συνιστῶνται ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους δερματολόγους. Δοκιμάσατε 'Οδηγίαι ὑπάρχουν ἐντός.

Γάλα καθαρισμοῦ εἰς τρεις πυκνότητας No 1, διὰ ξηρόν, No 2 διὰ κανονικόν, No 3 διὰ λιπαρὸν δέρμα. Κρέμα δι ταμίνης Α. Διὰ κανονικὸν ἢ στεγνὸν καὶ ἀφυδατωμένον δέρμα. Κρέμα λεκιθίνης προλαμβάνει τὰς ρυτίδας. Τονωτικὴ λοσιὸν Τονώνει τὸ χαλαρὸν δέρμα. Στυπτικὴ λοσιὸν. Σφίγγει καὶ ἀπολυμαίνει τοὺς πόρους. Κρέμα χεριῶν. Σᾶς προφυλάττει ἀπὸ σκάσιμο, πρήξιμο, καὶ χιονίστρες. Κρέμα ἡλίου. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεῖα Τηλ 612—450.

Ζητῆστε: Τὸ μοναδικὸ κατὰ τῆς παχυσαρκίας ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΙΓΑΝΙΟΥ Stephen's

MENTIOYM
Δάφνη

Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278.

ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ ΩΡΟΣΚΟΠΙΑ ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Μὲ τὴν ἡμερομηνία τῆς γεννήσεώς σας

Μπορεῖτε νὰ σας ποῦμε, δι' ἐπιστολῆς μας ἢ προσωπικῶς, τὸ ὡροσκόπιόν σας, τὴν τύχην σας, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπιστημονικῆς Ἀστρολογίας, τῇ συνδρομῇ καὶ τοῦ Μέντιουμ. Ὁ πλανήτης ποὺ κυριαρχεῖ τὴν στιγμὴ ποὺ γεννήμεθα, κατευθύνει καὶ χαράσσει τὰ πεπρωμένα μας. Ἀπαντῶμεν μὲ λεπτομερείας γιὰ ζητήματα τῆς ζωῆς σας, ἀκόμη καὶ πιθανὴν ἐκβασιν ὑποθέσεώς σας. Ἀποταθῆτε 7—1 καὶ 4—7: κ. ΤΗΛΕΜΑΧΟΝ Σ. ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΝ — ΜΕΝΤΙΟΥΜ. Β. Κων/νου 4, Δημ. Θέατρον ΠΕΙΡΑΙΑ. Τηλ. 41-588.

γο, δέχτηκε ἐπιτέλους νὰ κάνῃ μιὰ δοκιμή...

"Ὑστερα ἀπὸ δεκαέξη μῆνες, εἶχαν μαζέψει οἱ τρεῖς τους ἕνα ποσὸ ἀξιόλογο. Ὁ 'Αλσκόνι εἶχε ἀπαιτήσει νὰ πάρῃ τὰ δυὸ τρίτα ἀπ' τὰ κέρδη, μὲ τὸ δικαιολογητικὸ ὅτι τὸ σχέδιο κι' οἱ πληροφορίες ἦταν δικά του. Ἡ Λορέλι κι' ὁ Τζόννυ εἶχαν μοιραστῆ τὰ ὑπόλοιπα.

Μὰ ὁ Τζόννυ δὲν ἄργησε νὰ βρῇ ἀνεπαρκὲς τὸ μερίδιό του. Γιατί ν' ἀφήσουν τὰ δυὸ τρίτα στὸν 'Αλσκόνι — εἶπε στὴ Λορέλι — ἐφόσον ἔκαναν αὐτοὶ ὅλη τὴ δουλειὰ κι' ἀντιμετώπιζαν ὅλους τοὺς κινδύνους τῆς;

Γιατί νὰ μὴν ἀφήσουνε τὸν 'Αλσκόνι καὶ νὰ συνεχίσουνε μόνοι τους τὴν «ἐπιχείρησι»; Ἡ Λορέλι ἄρχιζε νὰ ὑποπτεύεται πὼς ὁ 'Αλσκόνι ἦταν τρελλός, κι' ἐπικίνδυνος μάλιστα. Εἶχε ἀρνηθῇ λοιπόν. Κι' ἐνῶ ὁ Τζόννυ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴ βολιδοσκοπῇ, ἐξαφανίστηκε ξαφνικά. Σὲ μερικὲς μέρες, ἡ ἀστυνομία ψάρεψε τὸ πτῶμα του στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

"Οταν τόμαθε, ὁ 'Αλσκόνι ἀνασήκωσε ἁπλῶς τοὺς ὤμους του. Καὶ εἶπε χαμογελῶντας πὼς ὁ μακαρίτης θἄχε δημιουργήσει κάποιον ἐχθρό. «Ἦταν ἀπρόσεκτος καὶ ἠλίθιος — πρόσθεσε — τὰ ἤθελε καὶ τἄπαθε».

Ζήτησε ὕστερα ἀπ' τὴ Λορέλι νὰ βρῇ ἕνα καινούργιο συνεργάτη, θετικώτερο καὶ ἀσφαλέστερι ἀπ' τὸν Τζόννυ. Ἐκείνη ἀνακάλυψε τότε τὸ Φελίξ καὶ τὸν παρουσίασε στὸν 'Αλσκόνι, ποὺ ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπ' τὸ παρελθόν του.

Δὲν ὑποπτευόταν ἀκόμα ἡ Λορέλι ὅτι τὸ «κόλπο» ποὺ ἐφορμόζανε τόσον καιρὸ δὲν ἀρκοῦσε πιὰ στὸν 'Αλσκόνι. Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχε βάλει κατὰ μέρος ἀπ' τὰ κέρδη τῆς δουλειᾶς του... κι' ἀπ' τὸ μερίδιό του ἀπ' τοὺς ἐκβιασμούς, ἦταν ἕτοιμος νὰ ὀργανώσῃ ἐκβιασμοὺς σὲ μεγάλη κλίμακα, μὲ ἀπειλὴ θανάτου.

Τὸ σύστημα «Πλήρωσε ἢ σὲ σκοτώνω» ἦταν βέβαιος πὼς θ' ἀπέδιδε γρήγορα μεγάλα ποσά. Ἔκαμε λοιπὸν τὸ Φελὶξ δεξιὸ του χέρι κι' ἐξασφάλισε στὴ Λορέλι τὴ συμμετοχή της στὰ κέρδη αὐτῆς τῆς «κομπίνας».

Ἐκείνη εὐχαριστιόταν νὰ δουλεύῃ μαζὶ μὲ τὸ Φελίξ. Κέρδιζαν πολὺ περισσότερα παρὰ μὲ τὴ μέθοδο τῆς ἀπειλῆς τοῦ σκανδάλου.

Τὰ δώδεκα πρῶτα θύματά τους πλήρωσαν χωρὶς νὰ δυστροπήσουν καθόλου. Μὰ ὁ 'Αλσκόνι ἔγινε ἀκόμα πιὸ ἀπαιτητικός. Κι' ἔτσι τὰ ἑπόμενα θύματά τους ἀρνήθηκαν νὰ πληρώσουν.

Ἡ πρώτη δολοφονία ποὺ κάνανε, ἦταν ἕνα χτύπημα γιὰ τὴ Λορέλι. Μὰ εἶχε πιὰ συνηθίσει στὴν πολὺ εὔκολη ζωὴ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀφήσῃ. Ἐξ ἄλλου εἶχε ἐρωτευτῆ τὸ Φελίξ.

"Οσο περνοῦσαν οἱ μῆνες καὶ πολλαπλασιάζονταν οἱ δολοφονίες, ἐνῶ ἡ ἀστυνομία φαινόταν ἀνίκανη νὰ συλλάβῃ τὸν 'Αλσκόνι, οἱ δισταγμοὶ τῆς Λορέλι ἐξαφανίζονταν. Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της πὼς αὐτὴ δὲν εἶχε σκοτώσει κανένα. Γιατί λοιπὸν ν' ἀνησυχῇ;

"Ὑστερα ὅμως ὁ θάνατος τῆς Τζίνας τὴν εἶχε ἀναστατώσει. Κι' ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Μίκλεμ, τὴν εἶχε παρακολουθήσει ὡς τὴ Σιέννα, εἶχε πανικοβληθῆ. Σκεπτόταν τώρα πὼς ἦταν τρέλλα της ν' ἀνακατευτῇ στὶς δολοφονίες τοῦ Φερέντσι καὶ τῆς Τζίνας. "Επρεπε νὰ ἐξαφανιστῇ, πρὶν ἐπέμβῃ ἡ ἀστυνομία. Ἀφοῦ ὁ Φελὶξ ἦταν τρελλὸς κι' ἤθελε νὰ μείνῃ, θἄφευγε μονάχη της, δίχως αὐτόν.

Ἐνῶ καθότανε τώρα μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς τουαλέτας της, μιὰ λύσι πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' ὸ μυαλό της: Γιὰ νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις της μὲ τὴν ὀργάνωσι, τῆς χρειαζόνταν ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸν καὶ μιὰ ἀσφαλισμένη κρυψώνα. Ὁ Μίκλεμ λοιπὸν εἶχε λεφτά. Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ κλείσῃ μιὰ συμφωνία μαζί του..

"Εμεινε πολλὴ ὥρα καθισμένη στὴν ἴδια θέσι καὶ σκεπτική. "Υστερα σηκώθηκε καὶ πῆγε ὣς τὴ ντουλάπα. Ξεκρέμασε ἕνα ἐλαφρὸ μπεζ μαντὸ καὶ τὸ φόρεσε γρήγορα, καθὼς κι' ἕνα μαῦρο καπελλάκι.

Ξαναγύρισε ἔπειτα στὴν τουαλέτα, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι καὶ πῆρε ἀπὸ κεῖ μέσα ἕνα πιστόλι τῶν 25. Τὄκρυψε στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ της. Βγῆκε ὕστερα ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ ἀπομακρύνθηκε βιαστικά.

*

Ἐνῶ ἡ Μάριαν πλήρωνε τὸ ταξὶ ποὺ τὴν εἶχε φέρει ἀπ' τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, βγῆκε στὴ βεράντα ὁ Χάρρυ καὶ κατέβηκε τρέχοντας τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα, γιὰ νὰ πάρῃ τὴ μικρὴ βαλίτσα της.

— Προσπαθήσαμε νὰ ἐπικοινωνήσουμε μαζί σας, μὶς Ρίγκμπυ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώσαμε, τῆς εἶπε. Τηλεφωνήσαμε σ' ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Φλωρεντίας...

Ἡ Μάριαν κάρφωσε πάνω του μιὰ ματιὰ διαπεραστική. Βλέποντάς τον ταραγμένο καὶ χλωμό, ἔνοιωσε μιὰ ἀνησυχία νὰ τῆς δαγκάνῃ τὴν καρδιά.

— Συνέβη τίποτε, Χάρρυ; ρώτησε.

Ὁ Τσέρρυ βγῆκε κι' αὐτὸς στὴ βεράντα. Τὸ τόσο ἤρεμο συνήθως πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας καὶ θλίψεως.

— Δὲν ἔχομε εἰδήσεις ἀπ' τὸν κ. Μίκλεμ, ἐξήγησε ὁ Χάρρυ στὴ Μάριαν.

Μπῆκαν κι' οἱ τρεῖς στὸ σαλόνι, κι' ἡ Μάριαν ρώτησε, προσπαθῶντας νὰ φανῇ ἤρεμη:

—'Απὸ πότε;

— Θέλετε νὰ πάρετε ἕνα καφέ, μίς; πρότεινε ὁ Τσέρρυ, ἀπὸ συνήθεια.

Μὰ ἡ Μάριαν δὲν τὸν ἄκουσε. Κύτταζε τὸ Χάρρυ.

—'Απὸ χτὲς τὸ βράδυ, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καὶ διηγήθηκε στὴ Μάριαν πὼς ὁ Τσέρρυ κι' αὐτὸς εἶχαν παρακολουθήσει τὸν Κάρλος καὶ τὸν εἶχαν χάσει, ὅταν πῆρε τ' αὐτοκίνητό του.

—'Ο δρόμος ἦταν ἴσιος, καὶ βλέπαμε καλὰ τὰ φῶτα του. Μᾶς φάνηκε πὼς ἄφηνε τὴν ἀσφαλτο κι' ἔμπαινε σ' ἕνα μικρότερο δρόμο, ποὺ ἔβγαζε σὲ κάποιο σπίτι.

»Διηγήθηκα λοιπὸν στὸν κ. Μίκλεμ ὅ,τι εἴχαμε δῆ, καὶ ξεκινήσαμε μαζὶ γιὰ μιὰ ἀναγνώρισι. Βρήκαμε πραγματικὰ ἕνα δρόμο, στὸ μέρος ποὺ εἶχε στρίψει ὁ νέγρος. Τὸν ἀκολουθήσαμε καὶ φτάσαμε σ' ἕνα μεγάλο σπίτι, τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα τοῖχο πανύψηλο.

»Ξέρετε τὸν κ. Μίκλεμ... Θέλησε νὰ δῇ τὸ σπίτι ἀπὸ πιὸ κοντά. Μπῆκε λοιπὸν στὸ πάρκο, ἀφίνοντάς με σκοφαλωμένο πάνω στὸν τοῖχο. Περίμενα ὡς μισὴ ὥρα ἐκεῖ. "Υστερα ἄκουσα γαυγίσματα σκυλιῶν. Σκέφτηκα πὼς θὰ γύριζε ὁ κ. Μίκλεμ... Εἶδα φῶτα μέσα στὸ πάρκο καὶ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς θἄκανα καλύτερα νὰ πάω νὰ δῶ τί γινότανε. Λίγο ἐλειψε ὅμως νὰ μὲ κομματιάσῃ ἕνας σκύλος! "Ετρεξα τότε νὰ πάρω τ' αὐτοκίνητο, ξαναγύρισα ἐδῶ καὶ ξύπνησα τὸν Τσέρρυ.

»'Αποφασίσαμε νὰ περιμένουμε, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θὰ γύριζε ὁ κ. Μίκλεμ. Σὲ δυὸ ὧρες, σκέφτηκα πὼς θἄταν καλλίτερο νὰ πάμε νὰ ζητήσουμε βοήθεια.

— Εἴσαστε βέβαιος πὼς πιάσανε τὸν κ. Μίκλεμ; ρώτησε ἡ Μάριαν

—"Οπως σᾶς εἶπα, κάντεψε νὰ μὲ ξεσκίσῃ ἕνα λυκόσκυλο. 'Υπῆρχαν δὲ κι' ἄλλα τρία μέσα στὸ πάρκο! Δὲν πιστεύω νὰ μπόρεσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ... "Αλλωστε, ἂν γλύτωνε, θὰ γύριζε ἐδῶ.

Ἡ Μάριαν κούνησε τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ δείξῃ πὼς συμφωνοῦσε.

— Τί κάνατε ὕστερα; ρώτησε.

—"Αφισα ἐδῶ τὸν Τσέρρυ, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ γύριζε στὸ μεταξὺ ὁ κ. Μίκλεμ, καὶ πῆγα στὴν ἀστυνομία... Βρῆκα ἐκεῖ ἕνα βλάκα, ἕναν ἀνίκανο, ποὺ δὲν ἤξερε λέξι ἀγγλική. Στάθηκε ἀδύνατο νὰ συνεννοηθῶ μαζί του... Λίγο ἔλειψε μάλιστα νὰ μὲ κλείσῃ στὸ κρατητήριο!

»Ξαναγύρισα τότε στὴ βίλλα καὶ πῆρα στὸ τηλέφωνο τὸν ἀστυνόμο Ντίκς, στὸ Λονδῖνο. Μόλις τοῦ ἐξήγησα τί συνέβαινε, ἀνέλαβε ὁ ἴδιος τὴν ὑπόθεσι. Ἐπικοινώνησε μὲ τὸ συνάδελφό του, στὴ Ρώμη, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ὑπόθεσι τῆς Χελώνας. Κι' αὐτὸς ἔφτασε ἐδῶ μὲ τ' ἀεροπλάνο.

»'Ο Τσέρρυ κι' ἐγὼ ξαναπήγαμε τότε στὴν ἀστυνομία καὶ τοῦ διηγηθήκαμε ὅλη τὴν ἱστορία. "Οταν τοῦ περιέγραψα τὸ νέγρο καὶ τὸ σπίτι, οἱ ντόπιοι ἀστυνομικοὶ γουρλώσανε τὰ μάτια τους... Εἶπανε πὼς ὁ νέγρος ἦταν γνωστότατος στὴν πόλι καὶ τελείως ἀκίνδυνος. Φαίνεται πὼς εἶναι ὁ καμαριέρης τοῦ ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ, ἑνὸς κάποιου Σιμόνε 'Αλσκόνι, ποὺ εἶναι πλούσιος καὶ καθὼς πρέπει κύριος. Οἱ ντόπιοι ἀστυνομικοὶ θεώρησαν γελοῖο νὰ τὸν ὑποπτευτῇ κανείς.

»'Ωστόσο ὁ Ρόσσι μ' ἔβαλε νὰ τοῦ διηγηθῶ ὅλη τὴν ἱστορίο, μὲ κάθε λεπτομέρεια. Φαινότανε δύσπιστος. Κι' ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς, ὅταν ἐβλεπε κανεὶς τὰ πράγματα ἀπὸ κοντά, δυσκολευότανε νὰ τὰ πιστέψῃ... Δὲ μποροῦσα ν' ἀποδείξω πὼς ὁ νέγρος εἶχε μιὰ ὁποιαδήποτε σχέσι μὲ τὴ συμμορία τῆς Χελώνας.

»Διηγήθηκα τὴ συνάντησι τοῦ κ. Μίκλεμ μὲ τὴ Λορέλι. Μά, φυσικά, μοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀποδείξω πὼς εἶχε σχέσι αὐτὴ μὲ τὸ νέγρο. Κι' ἐξ ἄλλου, δὲν τὴν εἴχαμε δῆ κοντὰ στὴ βίλλα...

»Τὸ μόνο στὸ ὁποῖο ἐπέμεναν ὡς τὸ τέλος, ἦταν πὼς ὁ κ. Μίκλεμ εἶχε μπῆ στὸ πάρκο κι' εἶχε ἐξαφανιστῆ ἐκεῖ μέσα. Ὁ Ρόσσι παρατήρησε ὅτι ὁ κ. Μίκλεμ δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ μπῆ στὸ ξένο κτῆμα κι' ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν καταγγείλῃ ὁ 'Αλσκόνι γιὰ παραβίασι τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀσύλου. Πρόσθεσε ὅτι δὲν εἴχαμε καμμιὰ ἀπόδειξι τῆς παρουσίας του στὸ σπίτι. 'Ωστόσο, πῆγε ἐκεῖ ὁ ἴδιος, γιὰ μια ἔρευνα.

»Δὲ μᾶς ἐπέτρεψε νὰ τὸν συνοδέψουμε, ὁ Τσέρρυ κι' ἐγώ. Τὸν περιμέναμε στὴν ἀστυνομία. "Οταν ξαναγύρισε, μᾶς εἶπε πὼς εἶχαν ψάξει ὁλόκληρο τὸ σπίτι καὶ πὼς ὁ κ. Μίκλεμ δὲ βρισκόταν ἐκεῖ. Εἶχε μόλιστα τὸ θράσος νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ὁ κ. Μίκλεμ εἶχε πάθει ἴσως μιὰ κρίσι ἀμνησίας καὶ περιπλανιότανε στὴν ἐξοχή. Γύρισε ὕστερα στὴ Ρώμη, ἀφοῦ ἀνέθεσε στὴν τοπικὴ ἀστυνομία νὰ ψάξῃ γιὰ νὰ τὸν βρῇ. Μὰ αὐτὴ δὲ φάνηκε νὰ ἐνδιαφέρεται καθόλου.

»Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βρίσκονται τώρα τὰ πράγματα.

—"Αν αἰχμαλωτίσανε πραγματικὰ τὸ Ντόν, εἶχαν τὸν καιρὸ νὰ τὸν μεταφέρουνε κάπου ἀλλοῦ; ρώτησε ἡ Μάριαν.

— Ναί. Μὰ δὲν πιστεύω νὰ τὸ κάνανε. "Εχω τὴ γνώμη πὼς βρίσκεται πάντα στὴ βίλλα! δήλωσε ὁ Χάρρυ.

— Μὰ ἀφοῦ ἔψαξε ἡ ἀστυνομία...

—"Αν τὸ βλέπατε, αὐτὸ τὸ σπίτι, θὰ συμφωνούσατε καὶ σεῖς μαζί μου! Εἶμαι βέβαιος πὼς ἔχει ὑπόγειους διαδρόμους, καταπακτὲς καὶ μυστικὰ δωμάτια. Σίγουρα, ἐκεῖ κρατάνε φυλακισμένο τὸν κ. Μίκλεμ.

Ἡ Μάριαν κύτταξε τὸν Τσέρρυ.

— Ἐσεῖς, ποιὰ γνώμη ἔχετε; τὸν ρώτησε.

— Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ... Μὰ δὲ μοῦ φαίνεται πολὺ πιθανὸ νὰ τὸν κρατήσανε μέσα στὸ σπίτι αὐτό...

— Τὸ λὲς γιατὶ δὲν τὸ εἶδες καὶ σύ! τόνισε ὁ Χάρρυ. Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ τὸν ξαναβροῦμε. Καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ κάπου τὶς ἔρευνες.

— Σύμφωνοι, εἶπε ἡ Μάριαν. Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε;

— Δὲ μποροῦμε ν' ἀναλάβουμε μονάχοι μας μιὰ τέτοια δουλειά, μὶς. Χρειαζόμαστε ἐνισχύσεις. Κι' ἀφοῦ δὲν τὶς ἔχομε ἀπ' τὴν ἀστυνομία, πρέπει νὰ τὶς βροῦμε κάπου ἀλλοῦ.

»"Ας εἰδοποιήσουμε τὸ Γκιουζέπε. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς χρειάζεται. Δὲν ἔχομε παρὰ νὰ τοῦ ζητήσωμε νὰ συγκεντρώσῃ μερικοὺς συντρόφους του, γονδολιέρηδες σὰν κι' αὐτόν, καὶ ναρθῇ ἐδῶ μαζί τους. Θὰ μπορέσουμε τότε νὰ κάνουμε ὅλοι ἕνα αἰφνιδιασμὸ στὸ σπίτι τοῦ 'Αλσκόνι. Κι' ἂν εἶν' ἐκεῖ ἀκόμα ὁ κ. Μίκλεμ, θὰ τὸν βροῦμε.

— Μὰ δὲν εἴσαστε βέβαιος, Χάρρυ, πὼς εἶν' ἐκεῖ. Καὶ δὲ μπορεῖτε, βέβαια, νὰ μπαίνετε ἔτσι, στὴν τύχη, στὰ ξένα σπίτια! Κινδυνεύετε νὰ σᾶς πιάσῃ ἡ ἀστυνομία καὶ νὰ σᾶς κλείσῃ στὴ φυλακή, πρᾶγμα ποὺ δὲν πρόκειται νὰ ἐξυπηρετήσῃ καθόλου τὸν κ. Μίκλεμ.

»"Εχω τὴ γνώμη πὼς δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ καταλληλότερος δρόμος... 'Η Χελώνα ἔχει εἰδικευθῇ στοὺς ἐκβιασμούς. Θὰ ἐπωφεληθῇ ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ ν' ἀποσπάσῃ λεφτὰ ἀπ' τὸ Ντόν. Εἶναι πολὺ πιθανὸν πὼς δὲ θ' ἀργήσουμε νὰ λάβουμε ἕνα γράμμα του ποὺ θὰ μᾶς ζητᾶ λύτρα.

»Πιστεύω ὅμως πὼς δὲν πρέπει νὰ τὸ περιμένουμε νὰ φτάσῃ, γιὰ νὰ δράσουμε. Εἶμαι σύμφωνη πὼς θὰ μᾶς χρειαστοῦν ἐνισχύσεις. Θὰ δῶ ἂν μπορέσω νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὸ Γκιουζέπε. "Ισως νὰ βρίσκεται στὸ «παλάτσο».

—"Οπως νομίζετε, συμφώνησε κι' ὁ Χάρρυ. Δὲν τὸ χωνεύω, νὰ μένω ἔτσι ἄπρακτος. Εἶμαι βέβαιος πὼς, ἂν εἴχαμε μαζί μας λίγους συνοδέλφους τοῦ Γκιουζέπε, θὰ μπορούσαμε νὰ μποῦμε στὸ σπίτι αὐτὸ καὶ νὰ βροῦμε τὸν κ. Μίκλεμ.

— Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ κάνουμε, θἄναι νὰ εἰδοποιήσουμε τὸ Γκιουζέπε, εἶπε ἡ Μάριον.

Πῆγε στὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε τὸ «παλάτσο» τοῦ Ντὸν στὴ Βενετία.

'Ο Γκιουζέπε Σπινέλο ἦταν ὁ γονδολιέρης τοῦ Ντόν. "Οταν ἔλειπε ὁ ἀφεντικός του, φρόντιζε αὐτὸς γιὰ τὸ μικρὸ «παλάτσο» ποὺ εἶχε ὁ Ντὸν πάνω στὸ Μεγάλο Κανάλι.

'Η Μάριαν εἶχε τὴν τύχη νὰ τὸν βρῇ ἐκεῖ. Τοῦ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια ὅ,τι εἶχε συμβῇ.

—'Ο Χάρρυ θέλει ναρθῆτε ἐδῶ, πρόσθεσε. "Αν μπορῆτε νὰ φέρετε μαζὶ καὶ μερικοὺς φίλους σας, τόσο τὸ καλλίτερο...

— Θἔρθω ἀμέσως, μὲ τὴν παρέα μου, ὑποσχέθηκε ὁ Γκιουζέπε. Μὴν ἀνησυχῆτε, θὰ ξεναβροῦμε τὸν κύριο! Τὸ βραδυ θἄμαστε ἐκεῖ.

—"Ερχεται, ἀνάγγειλε ἡ Μάριαν κλείνοντας τὸ τηλέφωνο. Καὶ τώρα, Χάρρυ, θἄθελα πολὺ νὰ δῶ κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ σπίτι. Πᾶμε μὲ τ' αὐτοκίνητο νὰ κάνουμε μιὰ ἐξερεύνησι! Πρέπει νὰ ξέρουμε τὰ κατατόπια, πρὶν φτάσῃ ὁ Γκιουζέπε...

Σταμάτησε ἀπότομα, γιατὶ ὁ Χάρρυ εἶχε πιὰ σηκωθῇ ὄρθιος. Βλέποντάς τον νὰχῃ τὰ μάτια του καρφωμένα στὴν πόρτα, πίσω της, στράφηκε κι' αὐτή.

'Η Λορέλι στέκοταν στὸ κατώφλι, κρατώντας στὸ χέρι τὸ πιστόλι της.

*

'Ο ἀπογευματινὸς ἥλιος ἔριχνε τὶς ἀχτίδες του στὸν κῆπο τῆς βίλλας Τριόνι. 'Ο Γουίλλι καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ ἀπ' ὅπου ἔβλεπε καλὰ τὴ βίλλα. 'Ακουμποῦσε τὴν πλάτη του σ' ἕνα δέντρο καὶ πασχίζε νὰ μὴν ἀποκοιμηθῇ.

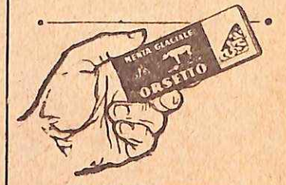
Εἶχε δῆ νάοχεται ἡ Μάριαν. Κι' ἤξερε πὼς, σὲ μιὰ ὥρα, θἄφτανε στὴ βίλλα ἡ Λορέλι, γιὰ νὰ μεταβιβάσῃ στὴ Μάριαν τὶς πρῶτες ὁδηγίες γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν λύτρων τοῦ Μίκλεμ.

«Σὲ στέλνουμε ἐκεῖ γιὰ νὰ προστατέψῃς τὴ Λορέλι — τοῦ εἶχε πῆ ὁ Φελίξ. Μὴν παρουσιαστῆς καθόλου, ἀλλὰ νάσαι ἕτοιμος νὰ μπῆς καὶ σὺ στὸ χορὸ ἂν θελήσουν νὰ κάνουνε τοὺ ἔξυπνους... Μεταχειρίσου

Η ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ
Η ΛΕΥΚΟΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ
Τό ΣΕΡΦ σάς δίδει μαί τά ΔΥΟ!
X-SUR 59-2334

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ
«ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ ΧΩΡΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ»
Γιὰ τοὺς νέους ποὺ σκέπτονται.
Γιὰ κείνους π' ἀγάπησαν καὶ πόνεσαν,
Γιὰ κείνους π' ἀφιερώθηκαν στὴ μουσική.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
Κεντρικὴ πώλησις:
Σταδίου 49β
Τηλ. 25 - 816

ΟΡΣΕΤΤΟ
120 χιονάτα ἰταλικὰ κουφετάκια λεπτῆς γεύσεως καὶ ἀρώματος. Περίπτερα, φαρμακεῖα, ζαχαροπλαστεῖα, καταστήματα τροφίμων. Δρχ. 3.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Mε KASTRIOTIS
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ Τηλ. 612-010

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
"Επιπλα σκυριανά - βυζαντινά : σκυριανὰ χώλ, 8 τεμάχ. δραχμ. 1.950, βυζαντινὰ σαλόνια, 8 τεμάχ., δραχ. 2.450 καὶ 2.875, βυζαντινὲς τραπεζαρίες, 10 τεμάχ., δραχ. 7.800, βυζαντινὲς ἐπιπλώσεις γραφείων, 6 τεμ., δραχ. 6.475. Κολοκυνθοῦς 4 καὶ γωνία Ἁγησιλάου. Κατερχόμενοι ἐξ Ὁμονοίας τὴν ὁδὸν Πειραιῶς τράμ 4, εἰς τὴν 2αν στάσιν, παρὰ τὸ Βρεφοκομεῖον. Τηλ. 54-737. ΑΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗ Σ. ἡ Στεφανόπουλος.

Τὸ μοντέρνο σας καπελλάκι
ἀναδεικνυει περίφημα τὸ πρόσωπό σας.
• Τὸ ἴδιο κάνει γιὰ τὸ πρόσωπό σας καὶ ἡ Λανολίνη Μελπάν. Ὅταν περιποιῆθητε τὸ δέρμα σας μὲ Λανολίνη Μελπάν, τὸ πρόσωπό σας ἀποκτᾶ μία νέα ἐλκυστικὴ φωτογένεια. Ἡ Λανολίνη Μελπὰν εὐθέπστε θὰ σᾶς ἀπογοητεύσῃ.
• Μὲ τὸ extrait purifié à la lanoline, ποὺ περιέχει, διατηρεῖ στὸ πρόσωπό σας τὴν λάμψη τῆς νεότητος καὶ τὸ δέρμα σας μένει πάντα ἁπαλὸ - τρυφερὸ - βελοῦδινο.
"ΜΕΛΠΑΝ„
Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

τὸ πιστόλι σου, ἂν χρειαστῆ».

"Εβγαλε ἕνα βρώμικο μαντῆλι καὶ σκούπισε τὸ ἱδρωμένο πρόσωπό του. Τί δὲ θἄδινε γιὰ νὰ μποροῦσε νὰ κλείση τὰ μάτια του καὶ νὰ πάρη ἕναν ὕπνο! Μὰ ἤξερε πὼς αὐτὸ ἦταν ἐπικίνδυνο...

"Ερριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του. 'Η Λορέλι θἄφτανε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

"Εβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι τῶν 38 κι' ἐξέλεγξε τὸ γεμιστῆρα. Τὸ ζύγισε μέσ' στὴ χοῦφτα του, κυττάζοντας συγχρόνως πρὸς τὴ βίλλα. Θἄθελε πολὺ νὰ μποροῦσε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ μέσα, προφυλαγμένος ἀπ' τὶς φλογερὲς ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου...

Τοῦ φαινόταν πὼς εἶχε περάσει ὅλη του τὴ ζωὴ ἐπιθυμῶντας κάτι τι. Γὰ δυὸ κυριώτερα πάθη του ἦσαν οἱ γυναῖκες καὶ τὰ μεγάλα αὐτοκίνητα.

Μὰ οἱ γυναῖκες τὸν ἀπόφευγαν, γιὰ τὸ σημαδεμένο πρόσωπό του καὶ τὸ κακοφτιαγμένο κορμί του. Καὶ δὲ θὰ κατάφερνε ποτὲ νὰ κερδίση τόσα λεφτά, ὥστε ν' ἀγοράση τ' αὐτοκίνητο ποὺ ὀνειρευότανε.

Εἶχε ξεκινήσει στὴ ζωὴ ἀπὸ 14 χρονῶν, σὰν ὑπηρετάκος κάποιου μικροῦ ξενοδοχείου τῆς Γένοβας. Οἱ ἀδέξιες προσπάθειές του νὰ βγάλη λεφτὰ κλέβοντας τοὺς πελάτες τοῦ ξενοδοχείου, τὸν στείλανε στὴ φυλακή.

Ἀπὸ τότε, πέρασε τὰ περισσότερα χρόνια του, μέχρι τὰ 40, μπαινοβγαίνοντας στὴ φυλακή. Μονάχα ὅταν τὸν πήρε στὴν ὀργάνωσί του ὁ 'Αλσκόνι, πάψανε πιὰ οἱ καταδίκες του.

Ὡστόσο, ὅσο καλὰ κι' ἂν πληρωνότανε τώρα, δὲ μποροῦσε πάντως ν' ἀποκτήση τ' αὐτοκίνητο τῶν ὀνείρων του, κι' οἱ γυναῖκες ἐξακολουθούσανε νὰ τὸν κρατᾶνε σ' ἀπόστασι.

Ὀνειρευότανε νὰ βγάλη πιὸ πολλὰ λεφτά. "Οσο ἄσχημος κι' ἂν εἶναι ἕνας ἄντρας — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του — μπορεῖ πάντα ν' ἀρέση στὶς γυναῖκες, ἂν ἔχη λεφτά. Καὶ τὸν ἔτρωγε ἡ ἐπιθυμία νὰ βγάλη πολλά, πάρα πολλά...

Ἀκόμα πιὸ πολὺ ὅμως τὸν φλόγιζε ὁ πόθος γιὰ τὴ Λορέλι! Τὸν εἶχε μαγέψει αὐτὴ ἡ γυναῖκα... "Ηξερε πὼς ἦταν φιλενάδα τοῦ Φελίξ. Καὶ δὲν ἀγνοοῦσε πὼς θἄταν ἡ καταστροφή του, ἂν ὁ Φελὶξ μάθαινε τὶς κρυφές του σκέψεις...

"Ηξερε ἐπίσης πὼς ἡ Λορέλι δὲ θὰ καταδεχόταν οὔτε νὰ τὸν κυττάξη. 'Η ἀσχήμια του κι' ἡ φτώχεια του ἀποτελοῦσαν ἐμπόδια ἀκόμα μεγαλείτερα ἀπ' τὶς γροθιὲς τοῦ Φελίξ...

"Ως τώρα, εἶχε συγκρατηθῆ, μὰ δὲν εἶχε ἐγκαταλείψει ποτὲ τελείως τὶς χίμαιρές του. Ὀνειρευότανε τὴ Λορέλι καὶ ἔλπιζε νὰ τὴν ἀποκτήση κάποτε. Δίχως αὐτὰ τὰ ὄνειρα καὶ τὶς ἐλπίδες του, δὲ θ' ἄξιζε πιὰ νὰ ζῆ...

Σαράντα ὁλόκληρα χρόνια τρεφότανε μὲ αὐταπάτες. 'Αργὰ ἢ γρήγορα — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του — θὰ πραγματοποιοῦσε τὰ ὄνειρά του...

Σκεπτόταν καὶ τώρα τὴ Λορέλι, ὅταν σήκωσε τὰ μάτια του κάποια στιγμὴ καὶ τὴν εἶδε. 'Η νέα γυναῖκα προχωροῦσε πρὸς τὴ βίλλα, ἀνοίγοντας δρόμο ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ στοὺς θάμνους.

'Ο Φελὶξ τοῦ εἶχε συστήσει νὰ μὴν παρουσιαστῆ. "Επεσε λοιπὸν χάμω μπρούμυτα, μέσα στὰ ψηλὰ χόρτα, συγκρατῶντας ἀκόμα καὶ τὴν ἀνάσα του.

'Η Λορέλι πέρασε μόλις δέκα μέτρα μακρυά του. 'Ανασήκωσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ τὴν κυττάξη, καὶ θαύμασε τὸν τρόπο ποὺ γλυστροῦσε ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ τὰ χαμόκλαδα, γρήγορα κι' ἀθόρυβα.

Σηκώθηκε ὕστερα καὶ τὴν παρακολούθησε μὲ προφύλαξι. Τὴν εἶδε νὰ διασχίζη τρέχοντας τὸν ἀνοιχτὸ χῶρο ποὺ χώριζε τὴ βίλλα ἀπ' τὸν κῆπο, ν' ἀνεβαίνη τὴ σκάλα τῆς βεράντας καὶ νὰ σταματάη μπροστὰ στὴν πόρτα.

"Εξακολούθησε νὰ τὴν κατασκοπεύη, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Τὴν εἶδε νὰ γυρίζη τὸ πόμολο τῆς πόρτας, ν' ἀνοίγη καὶ νὰ μπαίνη.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ,ἡ Λορέλι στράφηκε καὶ κύτταξε πίσω της. Μὰ ὁ Γουΐλλι, ποὺ ἦταν μαθημένος σ' αὐτά, τὸ εἶχε προβλέψει κι' εἶχε κρυφτῆ ἐντελῶς πίσω ἀπ' τὸ δέντρο.

"Οταν τόλμησε νὰ ξαναρρίξη μιὰ ματιά, ἡ νέα γυναῖκα εἶχε χαθῆ.

Κρατῶντας τὸ ὅπλο του στὸ χέρι, προχώρησε πρὸς τὴ βίλλα, ἀνέβηκε τρέχοντας τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα καὶ πλησίασε στὴν εἴσοδο.

'Η Λορέλι τὴν εἶχε ἀφήσει μισανοιχτή. 'Ο Γουΐλλυ κόλλησε στὸν τοῖχο, κοντὰ στὴν πόρτα, κι' ἀφουγκράστηκε. 'Η Μάριαν ἔλεγε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη:

— Πρέπει νὰ ξέρουμε τὰ κατατόπια, πρὶν φτάση ὁ Γκιουζέπε...

"Υστερα ἀκούστηκε ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τῆς Λορέλι:

— Μὴν κουνηθῆ κανένας!

'Ο Γουΐλλυ κούνησε τὸ κεφάλι του ἐπιδοκιμαστικά. Τὴ φανταζότανε, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, μὲ τὰ μάτια της νὰ πετᾶνε σπίθες. "Ηταν εὔκολος ὁ ρόλος της. "Ηξερε νὰ τὰ βγάλη πέρα. Δὲ θὰ χρειαζότανε τὴ βοηθειά του...

'Ο ἐπιτακτικὸς τόνος τῆς Λορέλι κάρφωσε στὴ θέσι του τὸ Χάρρυ. Κύτταξε τὸ χλωμὸ κι' ἀμείλικτο πρόσωπό της, τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε, ὕστερα πάλι τὸ πρόσωπό της... κι' ἔκρινε στὸ τέλος πὼς βρισκόταν πολὺ μακρυά της.

— Καθῆστε! διάταξε ἡ Λορέλι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Τὰ ὡραιότερα μοντέρνα ὑφάσματα γιὰ βραδυνὰ φορέματα παρελήφθησαν εἰς τὰ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

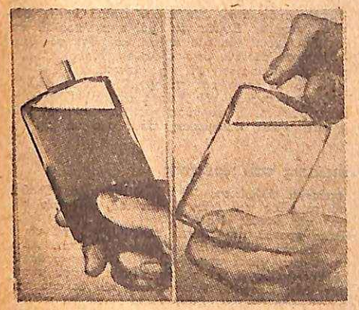
γκρέκα

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

Ἐπιστημονικὰ «θαύματα» γιὰ φιλικὲς συγκεντρώσεις

Ἡ βυσινάδα ἀσπρίζει

Παρουσιάζετε στοὺς φίλους σας ἕνα βουλωμένο μπουκαλάκι μὲ βυσινάδα. Τὴν διατάζετε ὕστερα νὰ μεταβληθῆ

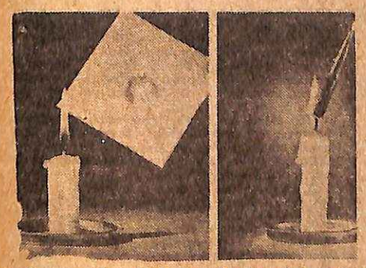
σὲ σκέτο καθαρὸ νερό. Κι' αὐτὴ ὑπακούει στὴ διαταγή σας, ἀμέσως μόλις κουνήσετε λίγο τὸ μπουκάλι. Τὸ «θαῦμα» ἐξηγεῖται μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: 'Η δῆθεν βυσινάδα (μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ τὴν πιῆτε!) εἶναι νερὸ χρωματισμένο μ' ἐλάχιστο βάμμα ἰωδίου. Στὸ κάτω μέρος τοῦ φελλοῦ τῆς μποτίλιας ἔχετε κολλήσει μὲ λίγη κόλλα μερικοὺς κρυστάλλους «ὑποσουλφίτ» (ποὺ θὰ τοὺς βρῆτε στὰ φαρμακεῖα ἢ στὰ καταστήματα φωτογραφικῶν εἰδῶν). Μὲ τὸ κούνημα τῆς μποτίλιας, διαλύεται ἡ οὐσία αὐτὴ στὸ νερό, ἐξουδετερώνει τὸ ἰώδιο καὶ ἀποχρωματίζει τὸ ὑγρό.

✪

'Η φλόγα ποὺ εἶναι κρύα

Θἄχετε ἴσως τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ φλόγα ἑνὸς κεριοῦ εἶναι θερμότερη στὸ κέντρο της. Μπορεῖτε ὅμως νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ τὸ ἀντίθετο, μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Βάζετε γρήγορα ἕνα χαρτὶ μέσα στὴ φλόγα καὶ τὸ κρατᾶτε ὁριζόντιο, περίπου μισὸ πόντο πάνω ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ φυτιλιοῦ. Τὸ βγάζετε δὲ ἀμέσως μόλις ἀρχίση νὰ καψαλίζεται. Θὰ δῆτε τότε πὼς ἔχει σχηματιστῆ πάνω του ἕνας σκοῦρος κύκλος,ἄσπρος στὸ κέντρο του. Αὐτὸ δείχνει πὼς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς φλόγας εἶναι σχετικὰ ψυχρὸ καὶ δὲν ἔκαψε καθόλου τὸ χαρτί.

Στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς φλόγας, ἡ ὑγρὴ παραφίνη, ποὺ ἀνεβαίνει ἀπ' τὸ φυτίλι, μεταβάλλεται σὲ διάφορα καύσιμα ἀέρια. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν ὕπαρξι αὐτῶν τῶν ἀερίων, κρατᾶτε στὸ

κέντρο τῆς φλόγας, λοξά, τὸ φαρδὺ στόμιο ἑνὸς σταγονόμετρου. Τὰ ἀέρια βγαίνουν τότε ἀπ' τὴ μύτη τοῦ σταγονόμετρου ὅπου μπορεῖτε νὰ τοὺς βάλετε φωτιά.

✪

Μαγικὲς μεταμορφώσεις

Δίχως νὰ εἴσαστε μάγος, μπορεῖτε νὰ ρίξετε ἀπὸ μιὰ καράφα νερὸ μέσα σὲ τρία ποτήρια καὶ νὰ τὸ κάμετε νὰ γίνη κόκκινο στὸ πρῶτο ποτῆρι, ἄσπρο σὰν γάλα στὸ δεύτερο καὶ μπλὲ στὸ τρίτο!

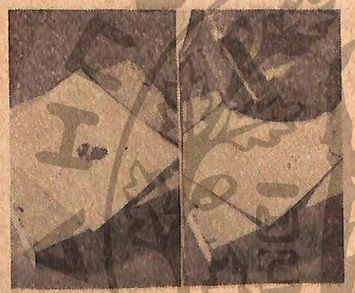
Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἑτοιμάζετε τέσσερα μπουκαλάκια μὲ σταγονόμετρο καὶ τὰ ἀριθμεῖτε ἀπὸ 1 ἕως 4. Στὸ 1, βάζετε 7 γραμμάρια θειοκυανικὸν κάλιον. Στὸ 2, ἄλλη τόση ποσότητα νιτρικὸ ἄργυρο. Στὸ 3, ἄλλο τόσο σιδηροκυανιοῦχον κάλιον. Στὸ 4, ἄλλο τόσο χλωριοῦχο σίδηρο. (Θὰ βρῆτε τὶς οὐσίες αὐτὲς στὰ καταστήματα χημικῶν προϊόντων. Προσοχὴ γιατὶ εἶναι δηλητηριώδεις, ὁ δὲ νιτρικὸς ἄργυρος εἶναι καὶ καυστικός). 'Απογεμίζετε κάθε μπουκαλάκι μὲ νερὸ καὶ τὸ κουνᾶτε γιὰ νὰ διαλυθῆ ἡ χημικὴ οὐσία.

Πρὶν ἀρχίσετε τὴν ἐπίδειξί σας, βάζετε τρία ποτήρια στὴ σειρὰ καὶ στάζετε κρυφὰ στὸ πρῶτο 7 σταγόνες ἀπὸ τὴ διάλυσι 1, στὸ δεύτερο 7 σταγόνες ἀπὸ τὴ διάλυσι 2 καὶ στὸ τρίτο 2 σταγόνες ἀπὸ τὴ διάλυσι 3. Τέλος, ρίχνετε σὲ μιὰ καράφα 3 ποτήρια νερὸ καὶ προσθέτετε 30 σταγόνες ἀπὸ τὴ διάλυσι 4. "Αν τώρα χύσετε νερὸ ἀπὸ τὴν καράφα στὰ τρία ποτήρια στὴ σειρά, θὰ τὸ δοῦν ὅλοι νὰ μεταβάλλεται σὲ «κόκκινο κρασὶ» στὸ πρῶτο, σὲ «γάλα» στὸ δεύτερο καὶ σὲ «μπλὲ μελάνι» στὸ τρίτο.

✪

Τί ἔγινε τὸ χρῶμα;

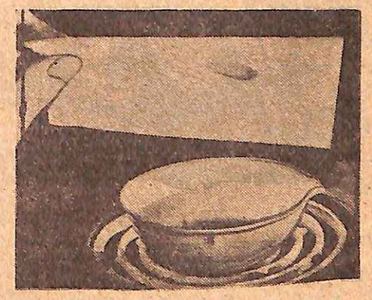
Θὰ ξέρετε, βέβαια, πὼς ὁ θειϊκὸς χαλκός, ἡ κοινὴ γαλαζόπετρα, ἀποτε-

λεῖται ἀπὸ ὡραίους καὶ μεγάλους κρυστάλλους. "Αν ὅμως τοὺς κοπανίσουμε, γίνονται μιὰ ἄσπρη σκόνη! Τί ἔγινε, λοιπόν, τὸ χρῶμα τῆς οὐσίας αὐτῆς· Χάθηκε μὲ τὸ κοπάνισμα; Κάθε ἄλλο! 'Εξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη μέσα στὴ σκόνη, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δοῦμε, γιατὶ τὸ φῶς διασκορπίζεται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις ἀπὸ τοὺς λεπτοὺς κόκκους τῆς σκόνης. "Αν ὅμως ὑγράνουμε τὴ σκόνη μὲ λίγο νερό, ξαναβρίσκει ἐν μέρει τὸ χρῶμα της, γιατὶ λιγοστεύει κάπως ὁ διασκορπισμὸς τοῦ φωτός.

Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα

Μπορεῖτε νὰ μεταβληθῆτε σέ... ντέτεκτιβ καὶ νὰ κάμετε ὁρατὰ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ποὺ ἔχουν μείνει

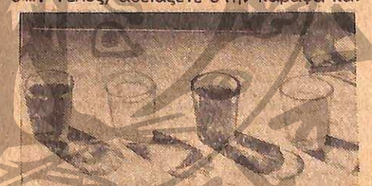

πάνω σ' ἕνα χαρτί. 'Ο τρόπος εἶναι ἁπλός: Βάζετε 10—12 σταγόνες βάμμα ἰωδίου μέσα σ' ἕνα μικρὸ δοχεῖο, ὄχι μετάλλινο, καὶ τοποθετεῖτε τὸ δοχεῖο αὐτὸ πάνω σ' ἕνα ἠλεκτρικὸ καμινέτο ὄχι πολὺ δυνατό. "Οταν βράση τὸ ἰώδιο, κρατᾶτε στοὺς ἀτμούς του τὸ χαρτὶ μὲ τὸ ἀποτύπωμα, σὲ ὕψος μερικῶν πόντων πάνω ἀπ' τὸ δοχεῖο. Τὸ ἀποτύπωμα θὰ χρωματιστῆ ἔτσι σκοῦρο καφετί.

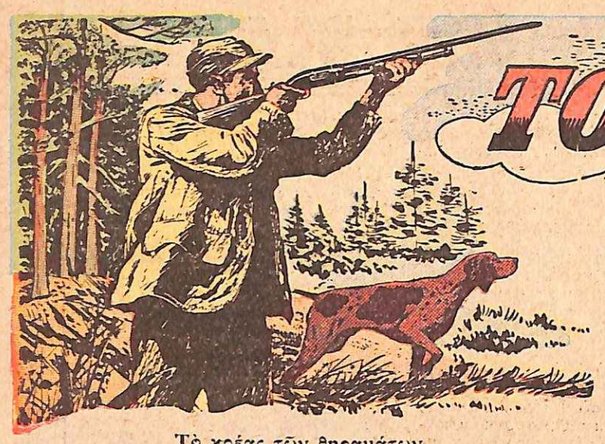
✪

Τὸ νερὸ γίνεται κρασὶ

Οἱ «θαυματοποιοὶ» χρησιμοποιοῦν πολὺ στὰ κόλπα τους τὶς χημικὲς μεταβολὲς χρωματισμοῦ. Καὶ σεῖς, λοιπόν, μπορεῖτε νὰ μεταβάλετε τὸ «κρασὶ» σὲ «νερό», ἢ καὶ ἀντιθέτως. 'Αγοράζετε ἀπὸ ἕνα φαρμακεῖο 1 γραμμάρια «φαινολφθαλεΐνης». Τὰ διαλύετε σὲ 50 γραμμάρια λευκὸ οἰνόπνευμα καὶ προσθέτετε ἄλλο τόσο νερό. Ἐξ ἄλλου, σὲ μιὰ σκούρα κανάτα βάζετε 100 δράμια νερὸ καὶ τοῦ προσθέτετε 3 σταγόνες ἀμμωνία. Τοποθετεῖτε στὴ σειρὰ τέσσερα ποτήρια. Στὸ πρῶτο καὶ στὸ τρίτο ἔχετε στάξει 10 σταγόνες διαλυσι φαινολφθαλεΐνης καὶ στὸ τέταρτο 15 σταγόνες ξυδί. Φυσικά, ἔχετε κάμει αὐτὲς τὶς προετοιμασίες κρυφά, ἀπὸ πρίν. Χύνετε τώρα νερὸ ἀπ' τὴν κανάτα στὰ ποτήρια. Στὸ πρῶτο θὰ γίνη κόκκινο «κρασί», στὸ δεύτερο θὰ μείνη νερό, στὸ τρίτο θὰ γίνη «κρασὶ» καὶ στὸ τέταρτο θὰ μείνη νερό. Προσποιεῖσθε τὸν ἔκπληκτο καὶ ξαναδειάζετε μέσα στὴν καράφα τὰ τρία πρῶτα ποτήρια. "Υστερα τὰ ξαναγεμίζετε ἀπ' τὴν καράφα. Τώρα περιέχουν καὶ τὰ τρία «κρασί». Τέλος, ἀδειάζετε στὴν καράφα καὶ

τὰ τέσσερα ποτήρια καὶ τὰ ξαναγεμίζετε πάλι ἀπ' αὐτήν. Τώρα θὰ περιέχουν ὅλα νερὸ καθαρό!

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Τὸ κρέας τῶν θηραμάτων

Τὸ κρέας τῶν κυνηγετικῶν ζώων καὶ πουλιῶν (θηραμάτων) διαφέρει ἀπ' τὸ κρέας τῶν οἰκοσίτων ζώων καὶ πουλερικῶν, ποὺ θὰ τὰ ἀναφέρωμε ὡς «φάγια». Διαφέρει σὲ ἐμφάνιση, σὲ τρυφερότητα καὶ στὸ πάχος. Τὸ χρῶμα τῶν κυνηγιῶν εἶναι βαθύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν σφαγίων. Εἶναι ὁλιγώτερο ἀπὸ αὐτὰ τρυφερὸ καὶ ὁλιγώτερο παχύ, ἔχει δέ, γενικῶς καὶ μιὰ ἰδιαίτερη ὀσμή, ἀρκετὰ χαρακτηριστική.

Ἡ ὀσμὴ τῶν κυνηγιῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς, τὸ πουλιοῦ καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς διαίτης του. Τὸ εἶδος τῆς τροφῆς, τὸ μέρος καὶ γενικὰ οἱ κλιματολογικὲς συνθῆκες τῆς διαβιώσεώς των κυνηγετικῶν ζώων καὶ πουλιῶν ἐπιδροῦν ἀρκετὰ στὴ γεῦση καὶ στὴν τρυφερότητα τοῦ κρέατος των. Τὰ διάφορα φρούτα, τ' ἀρωματικὰ φυτὰ κ.τ.τ. δίνουν στὸ κρέας τῶν κυνηγιῶν γεῦση καὶ μυρουδιὰ εὐχάριστες.

Τὰ πουλιὰ τοῦ βάλτου π.χ. φαλαρίδες, ἀγριόπαπιες κλπ. ποὺ μένουν στὶς βαλτώδεις λίμνες ἢ σὲ λίμνες ὅπου βγαίνουν κάκοσμα ἀέρια ἔχουν κρέας ἄνοστο ποὺ μυρίζει ἄσχημα. Ἀπεναντίας τὸ κρέας τῶν ἴδιων αὐτῶν πουλιῶν, ὅταν συχνάζουν σὲ καθαρὲς λίμνες ὅπου τρέφονται μὲ καθαρὴ τροφή, εἶναι νόστιμο καὶ δὲν ἔχει ἄσχημη μυρουδιά.

Ὁμοίως τὸ κρέας τῶν ζώων ποὺ ζοῦν σὲ ψηλὰ βουνὰ ἢ σὲ πεδιάδες ξηρές, εἶναι γευστικώτερο καὶ μαλακώτερο ἀπ' τὸ κρέας ὁμοίων ζώων ποὺ ζοῦν σὲ χαμηλὰ καὶ βαλτώδη μέρη.

Τὸ κρέας τῶν κυνηγιῶν πρέπει νὰ τὸ τρῶνε μόνοι γεροὶ ἄνθρωποι. Ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ στομάχι τους, ἀπὸ δυσπεψία, ἀπὸ ρευματισμοὺς καὶ ἀρθρῖτιδα πρέπει νὰ τὸ ἀποφεύγουν. Ὁ λόγος εἶναι ὁ ἑξῆς: Γιὰ νὰ μαγειρευτῆ καλὰ τὸ κρέας τῶν περισσοτέρων θηραμάτων πρέπει προηγουμένως νὰ «σιτέψη». Ἀλλὰ τὸ σιτεμένο κρέας γίνεται αἰτία νὰ μαζευτῆ πολὺ οὐρικὸ ὀξὺ σὲ ὅλο τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου. Συνέπεια αὐτοῦ εἶναι πόνοι δυνατοὶ στὶς ἀρθρώσεις καὶ παραμορφώσεις τῶν ἄκρων. Ἐπίσης προκαλοῦνται καὶ δερματικὰ ἐξανθήματα, καθὼς καὶ νεφρικὲς ἐνοχλήσεις.

Τὸ κρέας τῶν κυνηγιῶν εἶναι γενικῶς πιὸ εὔγευστο ἀπ' τὸ κρέας τῶν σφαγίων, γιατὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ φονεύονται τὰ θηράματα δὲ χύνεται τὸ αἷμα τους, πρᾶγμα ποὺ ἐπιδρᾶ στὴ γεῦση τοῦ κρέατος. Ἔχει, ἐξ ἄλλου διαπιστωθῆ ὅτι τὸ κρέας ζώου ποὺ σκοτώθηκε κατόπιν πολυώρου καταδιώξεως εἶναι πιὸ εὔγευστο καὶ πιὸ νόστιμο ἀπ' τὸ κρέας ζώου ποὺ σκοτώθηκε ἐπὶ τόπου χωρὶς νὰ προηγηθῆ καταδίωξή του.

Τὸ κρέας τῶν ζώων

Τὰ κυνηγετικὰ ζῶα τοῦ τόπου μας τῶν ὁποίων τρώγεται τὸ κρέας εἶναι ἐλάχιστα. Εἶναι: ὁ λαγός, τὸ ἐλάφι, τὸ ζαρκάδι, τὸ ἀγριοκάτσικο καὶ τὸ ἀγριογούρουνο.

Τὸ κρέας τοῦ λαγοῦ, ὅταν αὐτὸς εἶναι νεαρός, εἶναι μαλακό, νόστιμο καὶ ἔχει καὶ εὐχάριστη μυρουδιά. Ἀντίθετα τὸ κρέας γέριου λαγοῦ εἶναι σκληρὸ καὶ πρέπει νὰ σιτέψη καλὰ προτοῦ μαγειρευτῆ, ἔχει δὲ καὶ βαρειὰ μυρουδιά.

Τὸ καλύτερο κρέας εἶναι τοῦ λαγοῦ τῶν βουνῶν. Τὸ κρέας τοῦ λαγοῦ ποὺ ζῆ σὲ χαμηλὰ ἢ ὑγρὰ μέρη εἶναι πολὺ κακῆς ποιότητος. Ὁ λαγὸς ποὺ ζῆ στ' ἀμπέλια ἔχει ἐπίσης καλὸ κρέας. Τὸ κρέας τοῦ ἐλαφιοῦ, ζαρκαδιοῦ καὶ ἀγριοκάτσικου εἶναι γενικὰ καλῆς ποιότητος, ὅταν τὰ ζῶα εἶναι νεαρὰ καὶ δὲ σκοτωθοῦν σὲ ἐποχὴ ὀργασμοῦ τους.

Τὰ γέρικα ζῶα ἔχουν ἄνοστο κρέας καὶ πρέπει νὰ σιτέψη καλὰ γιὰ νὰ μπορέση κανεὶς νὰ τὸ φάη.

Τὸ κρέας τοῦ ἀγριοχοίρου ἔχει μικρὴ ποσότητα λίπους. Κατὰ τὰ ἄλλα συμβαίνει μὲ αὐτὸ ὅ,τι καὶ μὲ τὸ κρέας τῶν προηγουμένων ζώων ποὺ ἀναφέραμε.

Τὸ κρέας τῶν πουλιῶν

Τὸ κρέας τῶν κυνηγετικῶν (ἀγρίων) πουλιῶν εἶναι πιὸ θρεπτικὸ ἀπ' τὸ κρέας τῶν οἰκιακῶν πουλιῶν. Τὸ χρῶμα του εἶναι σκοῦρο, ἐνῶ τῶν οἰκιακῶν εἶναι ἄσπρο.

Τὸ κρέας τῶν σαρκοφάγων πουλιῶν κεφαλᾶδων κλπ. εἶναι κατὰ γενικὸ κανόνα λιγώτερο γευστικὸ καὶ τρυφερὸ ἀπ' τὸ κρέας τῶν φυτοφάγων πουλιῶν.

Ἡ ποιότης, γενικῶς, τοῦ κρέατος τῶν διαφόρων ἀγρίων πουλιῶν ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸν τρόπο τῆς διαίτης των καθὼς κι' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ φονευθοῦν.

Γιὰ μερικά, κατάλληλη ἐποχὴ εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ βρίσκουν ἄφθονη τροφή ἢ βρίσκουν τροφὴ ποὺ δίνει στὸ κρέας τους μιὰ ἰδιαίτερη μυρουδιὰ καὶ γεῦση. Αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὶς τσίχλες τῶν ὁποίων τὸ κρέας εἶναι ἰδιαιτέρως νόστιμο καὶ μυρίζει καὶ ὡραῖα τὸν Ἰανουάριο καὶ Φεβρουάριο γιατὶ στοὺς μῆνες αὐτοὺς τρῶνε καρποὺς σχοίνου καὶ μυρτιάς. Τὸ τρυγόνι, τὸ ὀρτύκι, ὁ ἀμπελουργὸς κλπ. δὲν ἔχουν ὡραῖο κρέας οὔτε εἶναι καὶ νόστιμα, ἂν δὲν εἶναι παχειά. Συμβαίνει, μάλιστα, πουλιὰ ποὺ στὸ τόπο μας θεωροῦνται ὅτι δὲν ἔχουν νόστιμο κρέας καὶ ὅτι τὸ κρέας τους εἶναι κατωτέρας ποιότητος, ὅταν περνοῦν ἀπὸ ἄλλους τόπους κι' εἶναι παχειά, νὰ εἶναι περιζήτητα, ὅπως συμβαίνει μὲ τὴν καλημάνα.

Τὸ πουλὶ αὐτὸ ὅταν περνᾶη ἀπὸ τὸ τόπο μας τὸ χειμῶνα εἶναι ἄδυνατο καὶ τὸ κρέας του ἄνοστο. Ἐνῶ ὅταν περνάη τὸν Μάρτη ἀπ' τὴ Γαλλία εἶναι παχὺ καὶ τὸ κρέας του νοστιμώτατο. Εἶναι τόσο νόστιμο ὥστε οἱ Γάλλοι λένε ὅτι ὅποιος δὲν ἔχει φάει κρέας καλημάνας, εἶναι σὰν νὰ μὴν ἔχη φάει ποτὲ του κρέας.

Ἀλλοιώσεις τοῦ κρέατος

Τὸ κρέας τῶν κυνηγιῶν, παθαίνει ἀλλοίωσι. Ἡ ἀλλοίωσι εἶναι βραδεῖα ἢ ταχεῖα. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ζώου ἢ πουλιοῦ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ καὶ τὶς συνθῆκες κάτω ἀπ' τὶς ὁποῖες ἐφονεύθη.

Ἔχει ἐπικρατήσει ἡ συνήθεια προτοῦ μαγειρευτῆ ἕνα κυνήγι, νὰ τὸ ἀφήνουν νὰ σιτέψη. Τὸ ἀφήνουν δηλαδή, νὰ ἀρχίση ν' ἀποσυντίθεται. Αὐτό, ὅμως, εἶναι πολὺ βλαβερὸ στὴν ὑγεία, γιατὶ προκαλεῖ δηλητηριάσεις, ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ καθοριστῆ ἐπακριβῶς ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον μπορεῖ νὰ μείνη ἀμαγείρευτο τὸ κρέας ἑνὸς κυνηγίου ἐπειτα ἀπὸ τὸν θάνατό του. Ἂν μείνη περισσότερο χρόνο ἀπὸ ὅσο πρέπει, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πάθη ἡ ὑγεία ἐκείνου ποὺ θὰ τὸ φάη. Ἡ μπεκάτσα π. χ. κατὰ τὸν χειμῶνα (Δεκέμβριο ὡς Μάρτη) μπορεῖ νὰ παραμείνη 3 καὶ 4 ἡμέρες γιὰ νὰ σιτέψη ἢ καὶ περισσότερες ἀκόμη. Ἐνῶ ἂν σκοτωθῆ τὸν Ὀκτώβρη καὶ Νοέμβρη, ἀποσυντίθεται στὶς 24 ὥρες.

Ἡ σίτεψι τοῦ κρέατος τῶν πουλιῶν χωρὶς κινδύνους δηλητηριάσεως γίνεται ἀσφαλῶς στὰ ἠλεκτρικὰ ψυγεῖα.

Τὴν ἀλλοίωσι τοῦ κρέατος τῶν κυνηγιῶν προκαλοῦν καὶ ἄλλες αἰτίες: Ἡ ἔλλειψι τοῦ ἀέρος, τὸ στιβαγμά τους σὲ κλουβιὰ ἢ σὲ κιβώτια, ἡ μεγάλη θερμοκρασία, ἡ παραμονὴ τῶν σπλάγχνων μέσα στὸ σῶμα πολὺ καιρὸ ἐπειτα ἀπὸ τὸ σκότωμα, τὸ συχνὸ πιάσιμο μὲ τὰ χέρια, καθὼς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν τραυμάτων ποὺ ἔχει τὸ σῶμα τοῦ θηράματος.

Ἡ ἔναρξι τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ κρέατος φονευθέντος θηράματος παρουσιάζεται κατ' ἀρχὴν ἐπάνω στὰ τραύματα καὶ γύρω τους. Ἔπειτα παρουσιάζεται στοὺς κοιλιακοὺς μῦς, οἱ ὁποῖοι πατίρνουν ἕνα σταχτὶ χρῶμα στὴν ἀρχὴ ποὺ γίνεται διαδοχικὸς πράσινο, μπλὲ καὶ στὸ τέλος μαῦρο.

Κομμιὰ φορὰ τὸ κρέας τοῦ φονευθέντος θηράματος ἀναδίδει τὴ μυρουδιὰ τῶν σύρων, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὸ σπάσιμο τῆς κύστεως ἀπὸ τὸ βλῆμα. Ἡ μυρουδιὰ φεύγει ἂν πλυθῆ τὸ κρέας καλὰ μὲ ξύδι. Φεύγει ἐπίσης καὶ μὲ τὸ ψῆσιμο.

Τὰ θηράματα, ζῶα καὶ πουλιά, γενικῶς ὅταν εἶναι φρέσκα παρουσιάζουν μάτια γυαλιστερὰ καὶ μεγάλα, ἐνῶ ὅταν εἶναι δυὸ ἢ τριῶν ἡμερῶν τὰ μάτια τους εἶναι θολά, σκοτεινά, σβυσμένα καὶ χωμένα μέσα στὶς κόγχες.

Οἱ τρίχες καὶ τὰ φτερὰ τῶν θηραμάτων ποὺ δὲν εἶναι φρέσκα ἀποσπῶνται εὔκολα, τὸ δέρμα τους εἶναι μαλακὸ καὶ θαμπό, ἡ κοιλιά τους φαίνεται σὰν νὰ κολυμπάη. Ἐρόσιον προχωρεῖ ἡ ἀποσύνθεσι τὸ θήραμα ἀναδίδει τὴ μυρουδιὰ τοῦ σάπιου, ὁπότε πλέον εἶναι ἀκατάλληλο νὰ τὸ φάη κανείς καὶ ἐπιβλαβὲς στὴν ὑγεία.

Τὸ κρέας τῶν κυνηγιῶν δὲν εἶναι κατάλληλη τροφὴ γιὰ τὰ παιδιά, τὰ βλάπτει.

Ἡ τεχνητὴ ἀλλοίωσι τοῦ κρέατος, τὸ σίτεμά του, ὅπως ἀλλοιῶς λέγεται, ἐπιδιάλλεται στὶς περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες τὸ κρέας τοῦ θηράματος εἶναι σκληρό.

Ἡ συντήρησις τοῦ κρέατος

Ἡ ἀποσύνθεσι τοῦ κρέατος τῶν φονευμένων θηραμάτων προχωρεῖ βραδύτερα ἢ ταχύτερα ἀναλόγως τοῦ εἴδους τοῦ θηράματος καὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους κατὰ τὴν ὁποία σκοτώθηκε. Ἡ ἀποσύνθεσι προχωρεῖ ταχύτατα τὸ καλοκαίρι. Πρώτη φροντίδα τοῦ κυνηγοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀφαίρεσι τῆς γούσας ἀπὸ τὸ σκοτωμένο τρυγόνι καὶ ἡ ἀφαίρεσι τῶν ἐντέρων ἀπὸ τὸ λαγὸ καὶ τὴν πέρδικα μὲ ἀνοιγμα τῆς κοιλιᾶς. Συνηθίζουν πολλοὶ κυνηγοὶ νὰ βγάζουν ἀπ' τὴν πέρδικα τὸ ἔντερο μ' ἕνα ξυλαράκι ποὺ τὸ εἰσάγουν μέσα ἀπ' τὴς ἐκ τῶν ὀπίσθεν. Δὲν βγαίνει ὅμως ὁλόκληρο τὸ ἔντερο, ἀλλὰ μένει τμῆμα του ποὺ εἶναι ἀρκετὸ νὰ προκαλέση καὶ νὰ μεταδώση τὴν ἔναρξι τῆς ἀποσυνθέσεως, σὲ ὅλο τὸ σῶμα.

Ἀφοῦ ἀπαλλάξουμε τὸ σῶμα τοῦ θηράματος ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα ποὺ προκαλοῦν τὴν ἀποσύνθεσι του τὸ πασπαλίζουμε μὲ τὸ ἑξῆς παρασκεύασμα: μαγειρικὸν ἅλας (ἀλάτι ψιλὸ καὶ καθαρὸ) 30 γραμμάρια, βόρακ 30 γραμμάρια, νιτρικὸν κάλιον 35 γραμ. καὶ σαλικιλικὸν ὀξύ, 6 γραμμάρια.

Τὰ ὑλικὰ αὐτὰ κονιοποιοῦνται τὸ καθένα χωριστὰ καὶ κατόπιν ἀναμιγνύονται καλά. Ἂν, καθὼς τὰ ἀναμίξαμε παρουσιαστῆ ὑγρασία, τὰ ἀφίνουμε στὸν ἥλιο γιὰ νὰ θρανθοῦν κι' ἔπειτα τὰ κονιοποιοῦμε πάλι.

Τὸ παρασκεύασμα αὐτὸ φυλάσσεται γιὰ πολὺ καιρὸ μέσα σὲ κλειστὸ δοχεῖο χωρὶς νὰ πάθη ἀλλοίωσι.

Ὅταν πρόκειται νὰ μαγειρευτῆ τὸ θήραμα, ἀφαιροῦμε τὸ παρασκεύασμα μὲ πλύσιμο μὲ νερό, ἀφοῦ βγάλουμε προηγουμένως τὸ δέρμα, ἂν πρόκειται γιὰ ζῶο, ἢ ἀφοῦ μαδήσωμε τὸ πουλί.

ΩΡΙΩΝ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄγρια κυνηγετικὰ πουλιὰ καὶ ζῶα.

Ὁ κεφαλᾶς, ποὺ τὸ κρέας του εἶναι λιγώτερο γευστικὸ καὶ τρυφερὸ ἀπὸ τὸ κρέας τῶν φυτοφάγων πουλιῶν.

7 ΜΙΚΡΕΣ ΗΡΩΪΔΕΣ Τῆς Ἑλβετίας

Ἐραβεύθηκαν ἀπὸ τὸ Ἵδρυμα Κάρνεγκι γιὰ τὴν αὐτοθυσία τους

Τὸ Ἵδρυμα Κάρνεγκι, ποὺ δημιουργήθηκε τὸ 1908 ἀπὸ τὸν Ἰρλανδοαμερικανὸ βαθύπλουτο καὶ φιλάνθρωπο Ἄντριου Κάρνεγκι, γιὰ τὴν ἐνίσχυσι καὶ τὴ βράβευσι τῶν ἐκδηλώσεων ἀλτρουϊσμοῦ, ἀπένειμε τελευταῖα τιμητικὰ διπλώματα σὲ ἑφτὰ μικρὲς Ἑλβετίδες, ποὺ δὲ διστάσανε νὰ ριψοκινδυνεύσουν οἱ ἴδιες γιὰ νὰ σώσουν μιὰ ἀνθρώπινη ζωή.

Οἱ πράξεις τους, ποὺ κρίθηκαν ἄξιες γιὰ τὸ δημόσιο αὐτὸ ἔπαινο, δείχνουν, ὅπως θὰ δοῦμε, πῶς ἡ αὐτοθυσία, ἡ ἀφοβία καὶ ὁ αὐθόρμητος ἀλτρουϊσμὸς δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῶν μεγάλων.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ ἑφτὰ κορίτσια, τὸ ἀξιολογώτερο, χωρὶς ἀμφιβολία, κατόρθωμα, πραγματοποίησε ἡ Ρίτα Σμίντεχ, ποὺ εἶναι, ἄλλωστε, καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες — 15 χρόνων.

Γυρίζοντας, ἕνα ἀπόγεμα, στὸ χωριό της, τὸ Μπίζισταλ, ἡ Ρίτα Σμίντιχ, ἄκουσε μιὰ ἀδύνατη παιδικὴ φωνή, ποὺ καλοῦσε σὲ βοήθεια. Μὲ τρόμο, διαπίστωσε πὼς ἡ φωνὴ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δημόσιου δρόμου, ὅπου ἀνοιγόταν ἕνα βάραθρο βάθους παραπάνω ἀπὸ πενήντα μέτρων.

Ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἀντίκρυσε ἕνα ἀγοράκι, τὸν Φράντς Ράϊχλιν, 8 χρόνων, ποὺ εἶχε γλυστρήσει στὸ γκρεμὸ καὶ κρατιόταν ἀπελπισμένα ἀπὸ τὰ κλαριὰ ἑνὸς μικροῦ ἐλάτου, φυτρωμένου στὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου. Φανερὸ ἦταν πὼς δὲ θ' ἀργοῦσαν εἴτε τὰ κλαριὰ τοῦ ἐλάτου νὰ σπάσουν, εἴτε τὰ χέρια τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ νὰ παραλύσουν.

Χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἡ Ρίτα Σμίντιχ, ξάπλωσε μπρούμυτα στὴν ἄκρη τοῦ βράμου, ἅπλωσε καὶ τὰ δυό της χέρια τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ καὶ ἄρχισε σιγὰ-σιγά, καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπες δυνάμεις, νὰ τὸ τραβάη πρὸς τὰ πάνω. Γιὰ μιὰ στιγμή, φοβήθηκε πὼς τὸ βάρος τοῦ παιδιοῦ θὰ παρέσυρε καὶ τὴν ἴδια στὴν ἄβυσσο. Ἀλλά, μὲ μιὰ ὕστατη προσπάθεια, κατάφερε νὰ τὸ ἀνεβάση ὡς ἀπάνω καὶ νὰ τὸ ἀκουμπήση στὸ στέρεο ἔδαφος!

Ἀπὸ βέβαιο θάνατο, ἔσωσαν ἐπίσης δυὸ παιδιὰ ἡ Τερέζα Χέντιγκερ καὶ ἡ Σάρα Βέρνλι, 13 χρόνων, φίλες καὶ συμμαθήτριες.

Κολυμποῦσαν στὴ λίμνη Χαλβίλλερ, ὅταν εἶδαν δυὸ ἀγοράκια, ἡλικίας τριῶν ὡς τεσσάρων ἐτῶν, νὰ κυνηγιοῦνται στὴν ὄχθη καὶ νὰ πέφτουν, σὲ μιὰ στιγμή, στὸ νερό, μπροστὰ στὰ ἔντρομα μάτια τοῦ πατέρα τους, ποὺ ψάρευε λίγο μακρύτερα.

Μὲ λίγες γουργὲς ἁπλωτές, ἡ Τερέζα καὶ ἡ Σάρα πλησίασαν στὴν ὄχθη, ἁρπαξαν ἡ μιὰ τὸ ἕνα παιδί, ἡ ἄλλη τὸ ἄλλο, καὶ τὰ ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ — κατατρομαγμένα, βέβαια, καὶ... συναχωμένα ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ καὶ ἀκούσια ἐπαφή τους μὲ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, ἀλλὰ σῶα!

Λιγώτερο τυχερὴ στὴν προσπάθειά της, στάθηκε ἡ μικρούλα Μαριάννα Χόφμαν, 10 ἐτῶν, ὅταν, τὸν περασμένο Ἰούλιο, εἶδε ἕνα παιδικὸ κεφαλάκι νὰ ἐξέχη ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ Ἔμμε. Ἡ Μαριάννα, ποὺ ἤξερε καλὸ κολύμπι, ἔπεσε μὲ τὰ ροῦχα της στὸ ποτάμι καὶ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ βγάλη στὴν ὄχθη τὸ μικρὸ Φράντσλι. Δυστυχῶς, ὅμως, εἶχε φτάσει πολὺ ἀργά, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τοῦ σώση τὴ ζωή. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῆς Μαριάννας καὶ τὴν τεχνητὴ ἀναπνοή, ποὺ τοῦ ἔκανε γιὰ νὰ τὸ συνεφέρη, τὸ παιδὶ ξεψύχησε σὲ λίγο στὰ χέρια της!

Ὡστόσο, τὸ δραματικὸ αὐτὸ τέλος, δὲ μείωνε καθόλου τὴν ἀξία τοῦ ἡρωϊσμοῦ της καὶ τὸ Ἵδρυμα Κάρνεγκι ἀποφάσισε νὰ τὴ συμπεριλάβη στὰ κορίτσια ποὺ βράβευσε.

Ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς προηγούμενες εἶναι ἡ περίπτωσι τῆς Ἔρνα Ράϊστ, 13 ἐτῶν, ποὺ ἔσωσε κάποιον... παρὰ τὴ θέλησί του!

Καθὼς κολυμποῦσε στὸν ποταμὸ Ρόϋς, ἡ Ἔρνα εἶδε ἕναν ψηλὸ καὶ γεροδεμένον ἄντρα, ποὺ, πηδῶντας ἀπὸ ἕνα ψηλὸ βράχο, ἔπεσε μὲ τὰ ροῦχα του στὸ ποτάμι. Φυσικά, δὲν τῆς γεννήθηκε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ ἄγνωστος δὲν εἶχε πέσει ντυμένος στὸ νερὸ γιὰ νά... δροσιστῆ, ἀλλὰ γιὰ νὰ αὐτοκτονήση! Αὐτό, ὅμως, δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ κάνη ἐκεῖνο ποὺ θεώρησε γιὰ χρέος της. Τραβῶντας τον ἀπὸ τὰ πόδια, ἔφερε τὸν ὑποψήφιο αὐτόχειρα στὴν ὄχθη.

«Ἀλλὰ ἐκεῖνος — δήλωσε κατόπιν ἡ Ἔρνα Ράϊστ — οὔτε ἄνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νά με εὐχαριστήση. Φαντάζομαι πὼς ἡ θὰ δυσαρεστήθηκε ποὺ τὸν ἐμπόδισα νὰ κάνη αὐτὸ ποὺ ἤθελε, ἢ θὰ ντράπηκε ποὺ τὸν ἔσωσε ἕνα κορίτσι!».

Ἀξιοθαύμαστος ἦταν ὁ ἄθλος τῆς πέμπτης ἀπὸ τὶς μικρὲς ἡρωΐδες ποὺ βραβεύτηκαν ἀπὸ τὸ Ἵδρυμα Κάρνεγκι, τῆς Λίλλυ Μπρέτσερ, ἡλικίας 10 ἐτῶν, ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἐς-Νέφτενμπαχ, τῆς γερμανόφωνης Ἑλβετίας.

Στὶς 17 τοῦ περασμένου Αὐγούστου, ἡ Λίλλυ Μπρέτσερ πῆδησε, χωρὶς κὰν νὰ ξέρη κολύμπι, στὸ σημεῖο ποὺ ἕνας ὁρμητικὸς χείμαρρος, φουσκωμένος ἀπὸ τὶς βροχές, σχημάτιζε ἕναν μικρὸ καταρράκτη, γιὰ νὰ σώση ἕνα ἀγοράκι 6 χρονῶν, ποὺ πάλευε μὲ τὸ θάνατο.

Ἡ ἡρωϊκὴ της προσπάθεια εἶχε, εὐτυχῶς, αἰσιο ἀποτέλεσμα. Τὸ παιδὶ εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του, ὅταν ἡ Λίλλυ, μὲ χίλια βάσανα καὶ κινδυνεύοντας νὰ πνιγῆ καὶ ἡ ἴδια, μπόρεσε νὰ τὸ βγάλη ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ συνέλθη ἀφοῦ τοῦ παρασχέθηκαν οἱ πρῶτες βοήθειες.

Μιὰ ἄλλη ἀπὸ τὶς ἑφτὰ γενναῖες μικρὲς Ἑλβετίδες, ἡ Σύλβια Ρούτς, ἔσωσε ἀπὸ πνιγμὸ τὸν ἴδιο τὸν πατέρα της, ἕνα γέρο ψαρᾶ, ποὺ ψάρευε στὸ μικρὸ ποταμὸ Ἄαχ.

Ἡ πιὸ μικρὴ ἀπὸ τὶς ἑφτὰ βραβευμένες ἡρωΐδες, ἡ Γκιζέλα Στοῦκι — ἑφτὰ μόλις χρόνων! — ἦταν κι' ἡ μόνη ποὺ πλήρωσε μ' ἕνα σοβαρὸ ἀτύχημα τὴν αὐτοθυσία ποὺ ἔδειξε.

Χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ἡ Γκιζέλα εἶχε ὁρμήσει γιὰ νὰ σώση ἕνα παιδάκι, ποὺ, παίζοντας στὸ δρόμο, εἶχε πηδήσει ἀνάμεσα σ' ἕνα τρακτὲρ καὶ στὸ ρυμουλκούμενό του. Κατάφερε, τὴν τελευταία στιγμή, νὰ τὸ γλυτώση ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ τὸ λυώσουν οἱ ρόδες, ἀλλὰ ἡ ἴδια πληγώθηκε σοβαρὰ στὸ πόδι καὶ χρειάστηκε νὰ τὴν μεταφέρουν στὰ χέρια.

Στὴ σημερινὴ ἐγωϊστικὴ ἐποχή, οἱ πράξεις αὐτὲς εἶναι ἱκανὲς ἀσφαλῶς νὰ μᾶς ξαναδώσουν κάποιαν ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος...

Ἡ Σύλβια Ρούτς, ποὺ ἔσωσε ἀπὸ πνιγμὸ τὸν πατέρα της.

1) Ἡ μικρούλα Γκιζέλα Στοῦκι, ποὺ πλήρωσε μ' ἕνα σοβαρὸ ἀτύχημα τὴν αὐτοθυσία της, ἐνῶ κρατάει τὸ δίπλωμα ποὺ τῆς ἔδωσε τὸ Ἵδρυμα Κάρνεγκι. 2) Ἡ Ἔρνα Ράϊστ, ποὺ ἔσωσε ἕναν ὑποψήφιο αὐτόχειρα καὶ δὲν ἄκουσε οὔτε ἕνα «εὐχαριστῶ»! 3) Ἡ Μαριάννε Χόφμαν, ποὺ τράβηξε ἕνα ἀγοράκι ἔξω ἀπὸ τὸ ποτάμι, ἀλλ' αὐτὸ ξεψύχησε στὰ χέρια της.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Μιχαλάκης Ἀνδρέου (17 χρόνων), Σουλίου 5, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Χρῆστος Ξ. Χριστούλου (18 χρόνων), Γιαμαλούσα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο. "Οσες τοῦ γράψουν παρακαλοῦνται νὰ ἐσωκλείσουν στὸ πρῶτο γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Χαράλαμπος Σ. Ἰακωβίδης καὶ ὁ Σ. Λοϊζίδης, Πολυκαποτσικαι Α, Νο 6, Βαρώσια, Κύπρος ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τελειοφοίτους ἢ ἀποφοίτους σχολῶν Μέσης Παιδείας, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὸν Πειραιά, τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὴν Καβάλα.

Ὁ Παναγιώτης Ἀντωνίου, Cῃο 'Οθωμανικὴ Τράπεζα, Κυρήνεια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Κυκλάμινο» τοῦ τεύχους 943.

Τρεῖς φίλοι, οἱ Τηλέμαχος Κωνσταντίνου, Θαλῆς Πετρίδης, Νῖκος Πιερίδης (ὅλοι 19 χρόνων) ὁδὸς Ἀνθεμίου Νο 13, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, 15—19 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική, γαλλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Λάκης Νικολάου, Κουτεμένος Κυρήνεια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθητὰς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἀνδρέας Ξάνθου, Ἅγιος Ἐπίκτητος, Κυρήνεια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὸν «Ξανθὸ πειρασμὸ» ἀπὸ τὴ Λάρισα τοῦ τεύχους 943, μὲ σκοπὸ τὴ μεταναστευσι.

Ὁ Χρῆστος Κασουλίδης (20 χρόνων), Εὐριπίδου 10, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Ὁ Λάκης Βιολέτης, Διγενῆ Ἀκρίτα 21, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Ζητῶ μιὰ ἀγάπη ποὺ νὰ μὲ νοιάσῃ».

Ὁ Κυριάκος Σεργίου (18 χρόνων), Οὐγου Φωσκόλου 14, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, 15—18 χρόνων.

Ὁ Γεώργιος Σταυρινός, Λεονίτου Α' 8, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Προτιμᾶ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ὁλλανδία καὶ τὴν Ἰταλία.

Ὁ Παναγιώτης Νικολάου (19 χρόνων), Λήβρας 77, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτο. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Θάνος Κωνσταντίνου, (17 χρόνων), μαθητής, 8 Κλέμενς, Ἅγιος Δημήτιος, Λευκωσία, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Εὐαγόρας Γεωργίου, Οἰβίποδος 20, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Ζητῶ μιὰ ἀγάπη ποὺ νὰ μὲ νοιάσῃ» τοῦ τεύχους 943.

Ὁ Ἀνδρέας Ἐλπιδώρου (16 χρόνων) μαθητής, Ἀθανασίου Διάκου 19, Λεμεσός, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, 15—18 χρόνων.

Ὁ Ἄδωνις Χαραλάμπους, Ἀργάκι Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νίκη Π.» καὶ μὲ τὶς τρεῖς φίλες, «Ὀλυμπία», «Καραγκούνα» καὶ «Θεσσαλικὸ καμπο», τὴν ἀγγελία τῶν ὁποίων δημοσιεύσαμε στὸ 942 τεύχος μας.

Ὁ Κίκης Σοφοκλέους, (17 χρόνων) Γαλιλαίου 3, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθήτριες 15—17 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά.

Ὁ Α. Ἀβράμης, Λιπέρτη 48, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Ζητῶ μιὰ ἀγάπη ποὺ νὰ μὲ νοιώσῃ», τοῦ τεύχους 943.

Ὁ Ἀνδρέας Χικμέτ, (17 χρόνων), Σάλωνος, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ καρτ - ποστάλ.

Ὁ Ἄντρος Ἡλιάδης, (18 χρόνων), Καλλέγιον Λευκωσίας, Κορατ 4, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Μιχαλάκης Τακούστης (18 χρόνων), μαθητὴς Ἀγωτέρας Σχολῆς Λευκονοίκου, Λευκόνοικον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Σταμάτης, Δημόσια "Εργα, Ταχ. Κιβ. 427, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες κάτω τῶν 20 χρόνων καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Κλείτος Γεωργίου (18 χρόνων), Ποτάμι, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλοι, οἱ Κυριάκος Ποντίκης, Πολύδιος Γιάλλουρος καὶ Ἀνδρέας Δημητριάδης (κι' οἱ τρεῖς 17 χρόνων), μαθηταί, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Οἰκονομίδης (22 χρόνων), Μαραθόβουνος, Ἀμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο κάτω τῶν 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Παναγιώτης Παπαδόπουλος (19 χρόνων), Μ. Ἀλεξάνδρου 54—56, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἐπανησιώτισσα» τοῦ τεύχους 944.

Ὁ Μιχαλάκης Γεωργίου (18 χρόνων), Ἀγίου Ἀνδρέου 351, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 16—19 χρόνων καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς Μόνικα (24 χρόνων) καὶ Λίνα Δημητρίου (19), Λύτρας 4, συνοικία Κωνσταντία, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους σοβαροὺς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσους γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Φωτούλα Πέτρου (18 χρόνων), Γιαλοῦσα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κυρίως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ καρτ - ποστάλ. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο τους γράμμα.

Ἡ Μαρούλα Μελῆ (17 χρόνων), Γυμνάσιο Γιαλούσας, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τῆς ἴδιας ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὴ δημιουργία φιλικοῦ δεσμοῦ. Οἱ δυὸ φίλες, τὸ «Πληγωμένο χελιδόνι» καὶ «Ρόδο τῆς Ἀφροδίτης» (κι' οἱ δυὸ 20 χρόνων), θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. "Οσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους διὰ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Γεωργία Ζαχαροπούλου, Σοφοκλέους 3, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ 28—40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Νίτσα Κωστοπούλου (35 χρόνων), Παστέρ, 17, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ σοβαροὺς ὁμογενεῖς 40—50 χρόνων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ἡ Ἔφη Κοντολέων (17 χρόνων), Πετμεζᾶ 17, Πάτραι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ ἕναν Ἕλληνα Ἀμερικὴ ἢ τὴν Αὐστραλία, πάνω - κάτω τῶν ἰδίων χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. "Οποιος γράψῃ, νὰ στείλῃ καὶ μιὰ φωτογραφία του.

Ἡ Ἄννη Δημοπούλου, Ραστὰν 39, Κυπριάδου, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένους νέους τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Ἀγγελικὴ Ζαβεάκου (25 χρόνων), Ἀσκληπιοῦ, Τέρμα Ἁγίας Σοφίας, Πειραιεύς, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Μιρέλλα Λώμη (18 χρόνων), Φιλορέτου 36, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 22—28 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ «Ἀπόκληρη τῆς τύχης Γ.» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ πλούσιες οἰκογένειες τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ βγῇ ἀπὸ μιὰ ζωὴ ποὺ εἶναι γι' αὐτὴ σωστὴ κόλασις. Δυὸ φίλες, ἀπὸ ἕνα νησὶ τῶν Βορ. Σποράδων, 18 καὶ 23 χρόνων, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ τὴν βοηθήσουν οἰκονομικῶς.

Τὸ «Ἀνήσυχο πνεῦμα» (18 χρόνων), τελειόφοιτος γυμνασίου, ζητεῖ ἀλληλογραφία στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα μὲ Ἀμερικανίδες καὶ Ἀμερικανοὺς ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ μεταναστεύσῃ στὸν Νέο Κόσμο γιὰ ἀνώτερες σπουδές. "Οσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀνωτέρω ἀναγνώστριές μας δὲ δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες αὐτὲς τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἡ κυρία - Ἀθηνᾶ Κομνούτσου (27 χρόνων), Γέφυρα, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ποὺ νὰ ἔχουν πονέσει στὴ ζωή, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Μάριος Μελᾶς, Τερψιθέα, Γλυφάδα, Ἀθῆναι, Ἑλλάς. ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—24 χρόνων. Δυὸ φίλοι, ὁ Ἀθανάσιος Μιχαλόπουλος καὶ ὁ Χρῆστος Θεοχάρης, Παππαδᾶ 70, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Βασίλειος Γρηγοράς (24 χρόνων), Ἀποστόλου Παύλου 103, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία, ἡλικίας 19—22 χρόνων.

Ὁ Διονύσιος Περιαιτίδης, Σπιθμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κύπρο, τὴν Αὐστραλία, τὴ Βραζιλία καὶ τὴν Ἀμερική, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀντώνιος Μουτσόπουλος (25 χρόνων), Δοϊράνης 33, Κυψέλη, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 17—23 χρόνων.

Ὁ Πέτρος Χαλθέος (27 χρόνων), Ἀγ. Κων)τίνου 215, Ἡλιούπολις, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νέα τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡλικίας κάτω τῶν 30 χρόνων. Ὁ Συμεὼν Ἡλιάδης, Δεμίρ Ἰσάρ 44, Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νέα τῆς Μυτιλήνης Ε.Τ.».

Ὁ Γεώργιος Νικολαΐδης, ἔμπορος, Ἀμερικῆς 31, Ρόδος, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Δημήτριος Καβαδίας, Poste Restante, Κηφισιά, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Φεγγαρόχαρη νεράϊδα».

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἀπόστολος Σταθάκης καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας Ἀτσίδακας, Ἀσωπός, Λακωνία, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ φίλες «Ἔλσα» καὶ «Ἑλλὴ» ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχουν ὁ Εὐστάθιος Κρεστανίτης, Βύρωνος 21, Πύργος Ἡλείας, ὁ Ἐμμανουὴλ Δεδούσης, Ἀγίων Σαράντα 17, Μοσχάτο, Ἀθῆναι, καὶ ὁ Νικόλαος Πούλος, Κυριάκιον, Λειβαδιά, Βοιωτία.

Ὁ Εὐστάθιος Μοναστηριάκος, φοιτητής, Μιχαὴλ Πικρού 17, Λόφος Ἀξ)κῶν, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—21 χρόνων. Ὁ Εὐθύμιος Λαμπρόπουλος καὶ ὁ Παναγιώτης Δραγώνας, Παῦλο, Λειβαδιά, Ἀττική, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ εὐκατάστατες Ἑλληνοαμερικανίδες, ἡλικίας 20—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. "Οσες τοῦ γράψουν, παρακαλοῦνται νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα, μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Θάνος Ἀστέρος, Προξένων 7, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—18 χρόνων.

Ὁ Γ. Μαστρογιαννάκης, Ἱπποτῶν Ε.Ε.Σ., Ρόδος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν κυρία «Ἀγγελικὴ Χ.». Ὁ Ἡλίας Ζαχαράκης (20 χρόνων), Φωτογραφεῖον Ἀδ)φοὶ Νάκου, Ἄρτα, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχουν ὁ Ἀπόστολος Πανῆς (21) καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας Ποιτσιβέλης (33), Ζαχαροπλαστεῖον Μ. Μαργαρίτη, Ἄρτα, Ἑλλάς.

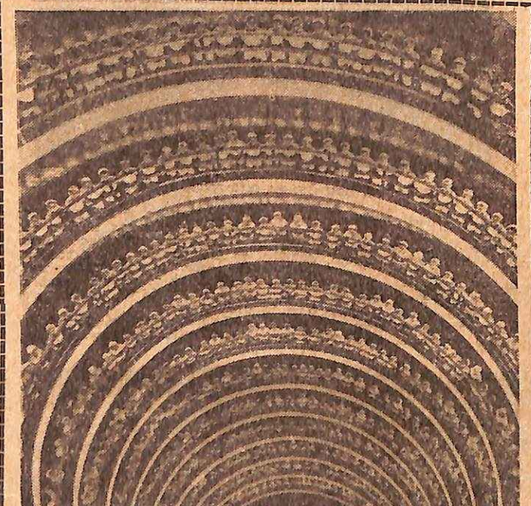
Ὁ Νῖκος Μισσέρος, Ναυπλίου 33, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Γεώργιος Γιολδάσης, ὁ Δημήτριος Σουλιώτης καὶ ὁ Κων)τῖνος Ζαπαντιώτης, Κλεισούρας 18, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—25 χρόνων. Ὁ Κωνστ. Τζουρᾶς (30 χρόνων), Σίφνου 27Α, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ντίνος Λιακούτσης (20 χρόνων), Ἀποστόλη 19, Πειραιεύς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Φεγγαρόχαρη νεράϊδα». Ὁ Βασίλειος Κεφαλᾶς, Ποτεΐδαιας 43, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Χρῆστος Φιλάρετος (22 χρόνων), Ἡρακλέους 14, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων. Δυὸ φίλοι, ὁ Ντίνος Εὐθυμίου (26 χρόνων), καὶ ὁ Πάνος Ρίζος (25), Κεντρικῆς 41, Βέρροια, Ἑλλάς, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Vassilios Yannopoulos (27 χρόνων), ἔμπορος, ἐγκατεστημένος ἀπὸ 8ετίας στὴ Βενεζουέλα, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μελαχροινὲς ἢ ξανθὲς Ἑλληνοπούλες 17—20 χρόνων ὕψους 1,60—1,70 τελειόφοιτες γυμνασίου. Ὁ φίλος του Ruben Ramijo (28 χρόνων) καταγόμενος ἀπὸ τὴν Βενεζουέλα, ἔμπορος κι' αὐτός, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνοπούλες 18—22 χρόνων, ἀρκετὰ μορφωμένες καὶ ὕψους 1,60—1,65. Καὶ οἱ δυὸ παρακαλοῦν ἄσες θὰ τοὺς γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία, δεδομένου ὅτι ἀποβλέπουν στὸ γάμο. Ἡ διεύθυνσι καὶ τῶν δύο εἶναι: Frente Plaza Bolivar, Valle de la Pa Pascua, Es Guarico, Venezuela.

Ὁ Stamatis Drossos (17 χρόνων), Poste Restante, Guiza, Dokki, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος 15—17 χρόνων,

ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΒΑΒΕΛ ΣΤΟ ΤΟΥΡΙΝΟ

"Αν στὸν παλαιὸ πύργο τῆς Βαβέλ, μιλοῦσαν πολλὲς γλῶσσες, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν, στὸν σύγχρονο αὐτὸ πύργο μὲ τὰ 15 πατώματα, ἀκούστηκε τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων μιὰ θαυμαστὴ χορωδία χιλίων παιδιῶν, ποὺ τραγουδοῦσαν χριστουγεννιάτικα τραγούδια σὲ μιὰ μοναδικὴ καὶ θαυμαστὴ ἀπόδοσι. Τὸ μέγαρο αὐτὸ βρίσκεται στὸ Τουρίνο, ἀγάπη στὴ βιομηχανία αὐτοκινήτων «Φίατ» καὶ προορίζεται γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἐργατῶν τῆς μεγάλης Ἰταλικῆς ἐπιχειρήσεως. Ἡ κυκλικὴ σκάλα τοῦ μεγάρου, παρ' ὅλον ὅτι δὲν κατασκευάστηκε γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, εἶχε μιὰ θαυμασία ἠχητικὴ καὶ ὅσοι ἄκουσαν τὴ χορωδία, ἐβεβαίωσαν πὼς ἦταν κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ ποὺ θὰ τοὺς μείνῃ ἀξέχαστο. Ἡ «Φίατ» δείχνει μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν ὑπαλλήλων της. Φροντίζει γιὰ τὴ μόρφωσί τους καὶ τὴν ψυχαγωγία τους, κάθε καλοκαίρι δὲ τὰ στέλνει μὲ ἐξοδά της νὰ παραθερίσουν στὴ Ριβιέρα καὶ στὶς Ἄλπεις.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
"BEAUTE"
ΑΙΟΛΟΥ 53. ΤΗΛ. 29.647
Συμβουλαί δι' ἀλληλογραφίας
ΔΩΡΕΑΝ

"Οσο κι' ἂν εἶσαι νέα κι' ὡμορφη ἂν τὸ δέρμα σας στεγνώσῃ... τότε θὰ γεράσῃ... καὶ θὰ φαίνεσαι καὶ σεῖς γερασμένη. "Αν τὸ δέρμα σας δὲν τρέφεται κανονικὰ στεγνώνει καὶ ἀρχίζουν νὰ σχηματίζωνται μικρὲς ρυτίδες. Γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὸ δέρμα σας ὅλη του τὴ φρεσκάδα καὶ τὴ ζωηρότητα πρέπει νὰ τοῦ δώσετε τὰ συστατικὰ ποὺ τοῦ λείπουν. Τίποτε δὲν εἶναι πιὸ ἀποτελεσματικὸ ἀπὸ τὴν Κρέμα Τοκαλὸν Ρόζ, τροφὴ γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Εἶναι ἡ μόνη Κρέμα ποὺ περιέχει BIOCEL, τὴν πολύτιμη αὐτὴ οὐσία ποὺ τρέφει καὶ ζωογονεῖ τὸ δέρμα καὶ τὸ ἐμποδίζει νὰ μαραθῇ. Χάρις στὸ BIOCEL, τὸ δέρμα σας θὰ διατηρήσῃ ἢ θὰ ξαναβρῇ ὅλη του τὴ δροσιά. "Ολα τὰ μικροελαττώματα ἐξαφανίζονται. Ἡ ἐπιδερμίδα σας γίνεται, ὡς διὰ μαγείας, δροσερὴ καὶ βελουδένια. Οἱ ἄνδρες σᾶς θαυμάζουν καὶ ἡ γυναῖκες σᾶς... ζηλεύουν.

MENTIOYM
Ἑλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέχεται 9—1 π. μ. καὶ 5—7 μ. μ. ὁδὸς Μετσόβου 19 (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810—975.

μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

'Ο Jim Plevritis (28 χρόνων), 252 Smith Street, Perth Amboy, N.J. U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ δεσποινίδες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Panayiotis Niagos, 2 Lake Avenue, Gringila, Port Kebla, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νίτσα Κ.» (τεῦχος 924).

'Ο Constantinos Papadatos καὶ ὁ Makis Constantopoulos, Via G. Carducci No 5, Valdagno, Vicenza, Italia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ παρακαλοῦν ὅποια τοὺς γράψη, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

'Ο Menelaos I. Papachristoforou (20 χρόνων), 3 East Terrace, Vicarage Rd. Aston Birmingham 6, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 15—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

'Ο Theo Golfinopoulos, 10 Octavia Str., St. Kilda, Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ καὶ τὴ Νέα Ζηλανδία.

'Ο Vakis Agapiou, 43 Fitzoy Street, London W. 1, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία.

'Ο Y. Angelides, chez A. A. Elbaff, P.O. Box 141, Maiduguri, Nigeria, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ εὐγενικὴ καὶ ὡραία 'Ελληνοπούλα ἀπὸ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κόσμου, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη εἰλικρινοῦς φιλίας.

'Ο Constantinos Kalfopoulos, Otel Devran, Ankara, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ 'Ελληνοπούλα.

'Ο Nestor Kommatas, E.W. 5, Maitland, S. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ 'Ελληνίδα κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὸ πρῶτο γράμμα νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ἀπὸ μιὰ φωτογραφία.

'Ο Paul Ef Zacharias, B. P. 82, Kindu P.E. Congo Belge, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς δεσποινίδες «Ρένα» καὶ «Χριστίνα» τοῦ τεύχους 930.

'Ο James Bassett, P.R.N. 10481, 10177 — 104 Str. Edmonton Alta, Canada, (22 χρόνων), καὶ ὁ George Varins (23 χρόνων), P.R.N. 11048, 10177 — 104 Str. Edmonton, Alta, Canada, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς 'Ελληνίδες καὶ τὶς παρακαλοῦν νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο τους γράμμα.

'Ο Aristidis Landgos καὶ ὁ Stilianos Aglanoglou (22 χρόνων καὶ οἱ δυό) E.W.S. Dept. Modbury, S. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Kyriakos Toutountzidis (28 χρόνων) 3520 St. Dominique Str. Montreal, Canada, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες καλῶν οἰκογενειῶν, τελειόφοιτες γυμνασίου, τοὐλάχιστον, καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη ἢ τὴ Βέρροια, κάτω τῶν 28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο τους γράμμα.

'Ο Démètre Pandidis, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νέα τῆς Μυτιλήνης Ε. Τ.». 'Ο André Christoulakis μὲ τὴν «Ἄννυ Μ. Δ.». 'Η διεύθυνσις καὶ τῶν δύο εἶναι: Cantine M. Desmet Odiel No 2, Rue St. Engenie, Tamines «P», Namur, Belgique.

Δυὸ φίλοι, ὁ Takis Stamnas καὶ ὁ Bill Kazoullis, 22 Mélford St. Petrie Terrace, Brisbane, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, 18—21 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς γνωριμίας ποὺ πιθανὸν νὰ ἔχη εὐχάριστο τέλος. Ὅσες γράψουν, παρακαλοῦνται νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Christos Markidoulos, B. P. 984, Stanleyville, Congo Belge, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνοπούλες, ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο τους γράμμα.

'Ο Nick Mitsos, 34—29, 58th Street, Woodside 77, N.Y. U. S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

'Ο Evangelos Andrew (16 χρόνων), 74 Eleanor road, London E. 8, καὶ ὁ Vanis Vangou (17) 184 Bartholomeou Building. Seward Street, London E.C. 1, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Ο George Virgil, C)o North Construction, 10177, 104 Str., Site 4, Edmonton, Alta, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «'Ανθισμένη ζαγίσα».

Τέσσερις φίλοι, ὁ Evangelos Evangelidis, ὁ Takis Sakelis, ὁ George Papaioannou, καὶ ὁ Constantinos Kanellopoulos, Cantine Houssu, 67 Rue de la Portiation, Haine — St — Paul, Belgique, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς 'Ελλάδος ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν ἀπαραιτήτως μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Mimis Alexiou, P. K. 404, Galata, Istanbul, Turkiye, ἀπόφοιτος ὡδείου, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ κυρία ἢ δεσποινίδα ὡς 35 χρόνων, μὲ σχετικὴ μόρφωση, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν 'Αμερική, τὸν Καναδὰ ἢ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Takis Dimakis (21 χρόνων), καὶ ὁ George Kapaklis (25), Ocean Salt Price, S. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς 'Ελλάδος 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Θὰ ἀπαντήσουν σὲ ὅσες ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία στὸ γράμμα τους.

'Ο Gus Poulos, 1442, 5th Ave. Oakland 6, Calif. U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «'Ισαβέλλα Κ.», «Μαριάννα Τ.» καὶ «Φιφὴ Τ.».

'Ο Cris Giannoulis, 215 Aberkrombie St., Redfern, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ 'Ελληνίδα 19—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. 'Η ἐνδιαφερομένη νὰ τοῦ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

'Ο Démètre Pandidis (25 χρόνων), ὁ Jean Tonikidis (27), καὶ ὁ André Christoulakis (20), Rue St. Eugenie No 2, Tamines, Namur, Belgique, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς 'Ελληνίδες καὶ τὶς παρακαλοῦν νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο τους γράμμα.

'Ο Panayiotis Konstantinopoulos, 'Αθηναῖος, 23 χρόνων, ὕψους 1.75, τεχνίτης καὶ μὲ προσόντα τελείου συζύγου, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ 'Ελληνίδα μὲ καλοὺς τρόπους, κατὰ προτίμησιν ξανθιά, 18—22 χρόνων, ποὺ νὰ ξέρη ἀγγλικά, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. 'Η διεύθυνσίς του εἶναι: 28 Ballantine St. West Tubarton, S. Australia.

Τρεῖς φίλοι, καλῶς ἐγκατεστημένοι στὸ Βέλγιον, ὁ Dimitrios Kaloyiannis (24 χρόνων), ὁ Jean Kaloyiannis (24) καὶ ὁ Alexandre Lagos (26) Rue Emile Vandervelde 138, Clain, Liege, Belgique, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

'Ο Jim Papas, 54 Bambridge St., Chester-Hill, Sydney, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ 'Ελληνίδα 20—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅποια θὰ τοῦ γράψη, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

'Ο Georges Marakis (26 χρόνων) καὶ ὁ Georges Papanicolaou (25) Kavdien Ovdeinburelen Eisdeu, Limburg, Belgique, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες.

'Ο Jean Peonidis, Highways Dept, Napacoorte, S. Australia. (22 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν Κύπρο 17—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὰ γράμματα ποὺ θὰ σταλοῦν νὰ συνοδεύωνται καὶ ἀπὸ μιὰ φωτογραφία τῆς ἐπιστολογράφου.

'Ο φοιτητὴς Athanassios Papadimos, Wien 8, Zeltgasse 2) 4)7, Osterreich, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους τῆς 'Ελλάδος καὶ Ἰδιαιτέρως μὲ τὴν «Αὔρα τοῦ Παγασητικοῦ».

'Ο John Panoussakis καὶ ὁ Tonis Matamis (22 χρόνων καὶ οἱ δυό), Ocean Salt Price S. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Paris Kladakis (26 χρόνων) 13, Rue Adriatique, Ibrahimieh, Ramleh, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 18—24 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

'Ο Gerassimos Andreatos, 44 Crown St. Wollongong, N. S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς 'Ελλάδος, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Εἶναι οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος καὶ ἐγκατεστημένος στὴν Αὐστραλία ἀπὸ 4ετίας.

'Ο P. Palis, B.P. 1062, Stanleyville, Congo Belge, ἐγκατεστημένος ἐκεῖ ἀπὸ χρόνια, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες, τὶς ὁποῖες παρακαλεῖ νὰ τοῦ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο John Dafnis, Railway Hostel room 84, St. Leonards, Sydney, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ Ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχουν ὁ Prodromos Karayiannis καὶ ὁ Leonidas Kozonis, Apper Barrinjaek, Via Vas, Sydney, N.S.W., Australia.

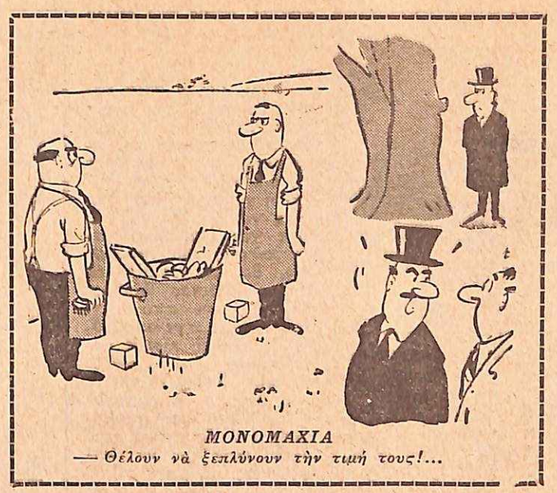
'Ο Constantinos Thomopoulos, 178 Kembla Str. Wollongong, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες 17—22 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀποφοίτους τοῦ γυμνασίου, ἠθικὲς καὶ καλοῦ χαρακτῆρος, ποὺ νὰ γνωρίζουν καλὰ τὴν ἀγγλική, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ θὰ σταλῆ, νὰ περιέχη ὑποχρεωτικὰ μιὰ φωτογραφία.

'Ο James Stoumpos (26 χρόνων), E.T.S. Leigh Creek, P.O.S. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες 20—25 χρόνων, ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ μεταναστεύσουν, νὰ παντρευτοῦν καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν Αὐστραλία.

'Ο Phrhatin Mayrhon (ψευδώνυμο), 13 Smith St. Thebarton, Adelaide, S. Australia, ὡραῖος, 28 χρόνων, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ κοπέλλες 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Προτιμᾶ τὶς ἀπόφοιτες γυμνασίου καὶ παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο τους γράμμα.

Διατηρήστε τὴν ὀμορφιὰ τῆς ΜΕ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephens

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

— Θέλουν νὰ ξεπλύνουν τὴν τιμή τους!...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

'Ο ἐπιλοχίας Αἰμίλιος Ἀλεξανδράκης καὶ ὁ ὑπαξ)κὸς Πάρις Παπανικολάου, ΚΕΝ Κορίνθου, 2ος Λόχος, ΣΤΓ 909, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. 'Ο δεύτερος προτιμᾶ μὲ νέες τῶν 'Ιωαννίνων. 'Ο Ἀποστολος Καραστέργιος καὶ ὁ 'Ιωάννης Παπακωνσταντίνου, 46ον Κ.Ε., ΒΣΤ 904, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

'Ο Σπυρίδων Κουντουριώτης καὶ ὁ Βασίλειος Κωνσταντάρας, 325 Σ.Ε., ΣΤΓ 916, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν μὲ νησιωτοπούλες. 'Ο Στυλιανὸς Βρυσάκης, 506 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 912Α, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 16—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ δὲ ἐκείνες ποὺ θὰ τοῦ γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους. 'Ο 'Ιωάννης Γιούλης καὶ ὁ Χρήστος Τριανταφύλλου, Λ.Σ.ΙΚΣΕ, ΣΤΓ 908, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Ο Θεοχάρης Ἀλβανός, 2050 Ε.Α., ΣΤΓ 909, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴ νέα ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ροσαύνα Πενταστέα». Μὲ τὸ «Γκρίζο φθινόπωρο», θέλει ν' ἀλληλογραφήση ὁ βίοπος Ἀπόστολος Γαλανός, τοῦ ὁποίου ἡ διεύθυνσις εἶναι: Β.Π. «Λέων», ΣΤΓ 902, ΓΕΝ. 'Ο Βασίλειος Καρέλης καὶ ὁ 'Ιωάννης Λάππας, 105 ΕΣΕ, Δ.Π., VIII Μεραρχία ΣΤΓ 918, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ποὺ ἀγαποῦν τὰ σπόρ καὶ τὴ μουσική.

'Ο Ἀθανάσιος Φιγκιώρης καὶ οἱ λοχίαι Σωτήριος Τομαρᾶς καὶ Θεόδ. Χριστοφορίδης, 515 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 914, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου. 'Ο 'Ιωάννης Κατσαουνίδης καὶ ὁ 'Ελευθέριος Ροδίτης, 399 ΣΚΑ, 2α 'Ιλη, ΣΤΓ 913Γ, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλην τὴν 'Ελλάδα. Οἱ ὑπαξ)κοὶ Ἅγις Γεωργούλιας, Παναγιώτης Ψαρρογιαννάκης καὶ Μάρκος Ἀγγελόπουλος, 392 Σ.Α., 1η 'Ιλη, ΣΤΓ 913Γ, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνες καὶ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

'Ο ὑπαξ)κὸς Κων. Τσολιὸς καὶ ὁ Νικόλαος Νασιώκας, 161 ΜΜΠ, ΒΣΤ 901, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες τῆς 'Αμερικῆς, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Οἱ ὑπαξ)κοὶ Τάκης Μαυρίκης, Ἄδωνις Μιχαηλίδης, Πέτρος Ραπτόπουλος καὶ Στέλιος Ἀβραμίδης, 4ος Λόχος, ΚΕΝ Καλαμῶν, ΣΤΓ 909Δ, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ. Οἱ τρεῖς φίλοι, Θεοφάνης Νικολαρέας, Χρῆστος Κακαβάκης καὶ Ἀναστάσιος Παπαναστασίου, 527 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 913Α, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν 'Ελλάδα.

'Ο Ἄκης Ντουβαλέτης, 327 Σ.Ε., Κλιμάκιον Μηχανικοῦ, ΣΤΓ 912, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. 'Ο Χάρης Καράπαπας, 605 Τ.Π., ΛΒΟ, ΣΤΓ 920Γ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Πονεμένη μαθητρούλα». 'Ο Κώνστ. Καραγιάννης, 628 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 918, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνίτα». 'Ο λοχίας Νικόλαος Παπούλιας, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς «Θεατρίκη», «Ἐντελβάϊς» καὶ «Μαϊρίλυν». 'Η διεύθυνσίς του εἶναι: ΚΕΕΜ)ΠΕ., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 909Α. 'Ο Ἐμμανουὴλ Σκούφος, 508 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 912Γ, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς 'Αμερικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας. 'Ο Νότης Ποιμενίδης, 327 Σ.Ε., Κλιμάκιον Μηχανικοῦ, ΣΤΓ 912, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλην τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. 'Ο Χρῆστος Κονίδης, ὁ Κυριάκος Μίστος Κωνίδης, ὁ Κυριάκος Μίστος καὶ ὁ Κων)τίνος Καβάτσικος, 2061 Ε.Α., ΣΤΓ 927, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες κοπέλλες. 'Ο Μάκης Χάζος, ὁ Γεώργιος Βλαχόπουλος καὶ ὁ Κων)τίνος Λούλος, 210 Τ.Υ., ΣΤΓ 916, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξη φιλίας καὶ ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

'Ο λοχίας Γεώργιος Μιχελάκης, 702 Τ. Μηχ)κοῦ, 1ος Λόχος, ΣΤΓ 912, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. 'Ο Σταμάτιος Ἄνθης, 512 Τ.Π., ΛΒΟ, ΣΤΓ 914, Grèce, ὁ Ζώης Μαντζούφας καὶ ὁ Δημήτριος Μαντοράκης, ΚΕΒΟΠ, Λόχος Δ)σεως, ΒΣΤ 902, Grèce, ὁ Τάκης Σακελλαρίδης καὶ ὁ Στάθης Ἀδαμόπουλος (22 χρόνων καὶ οἱ δυό), Ε.Σ.Ε., 392 Σ.Α., ΣΤΓ 913Γ, Grèce, ὁ λοχίας Κωνστ. Γρεβελῆς, ὁ Χρῆστος Βασιλείου, ὁ Μιχαὴλ Μαστρογιώργης, ὁ Λάμπρος Κούκος καὶ ὁ Βασίλειος Μουσαμᾶς, 567 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 916Γ, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ ὑπαξ)κοί, Μάκης Διαλυνᾶς καὶ Τώνης Δαβάκης, ΚΕΝ Κορίνθου, 4ος Λόχος, ΣΤΓ 909, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. 'Ο ἐπιλοχίας Κωνστ. Ζῶτος Ι.Δ.)ΣΕΟΤ, ΒΣΤ 902, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ. Οἱ ὑπαξ)κοὶ Σωκράτης Μαρούδας καὶ Παναγιώτης Ζαχαριάδης, ὁ Τάκης Οἰκονόμου καὶ ὁ Χρῆστος Βάλσαμος, 512 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 914, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Αἰγύπτου.

'Ο ὑπαξιωματικὸς Ἰωάννης Μπουρδάκος, ΚΕΝ Κορίνθου, 9ος Λόχος, ΣΤΓ 909, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ νέα ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νέα Δ.» Μὲ τὴν «Πονεμένη μαθητρούλα», ζητοῦν ἀλληλογραφία, ὁ Γεώργιος Γεωνούλης, ὁ Πολυχρόνης Λεμπερόπουλος καὶ ὁ Διονύσιος Σκλαβουνάκης. 'Η διεύθυνσις καὶ τῶν τριῶν εἶναι: Δ. Π., XV Μεραρχία, ΣΤΓ 917. Μὲ τὴ «Νίκη Π.», τῆς ὁποίας τὴν ἀγγελία δημοσιεύσαμε στὸ 933 τεῦχος μας, ζητεῖ ἀλληλογραφία ὁ Γεώργιος Βελεργιωτάκης, Κ.Ε. Ν.Τ., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 928.

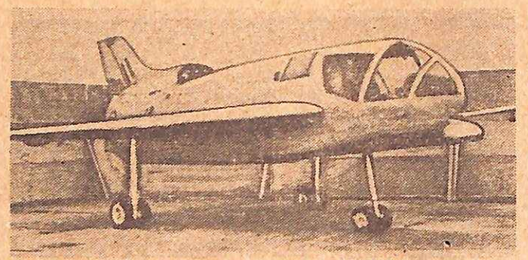
'Ο Στέφανος Σδιντζηλαΐος καὶ ὁ Δημήτριος Μαρκουλάτος, 327 Σ.Ε., ΣΤΓ 912, Grèce, ὁ 'Ηρακλῆς Γεωργιάδης, Λ. Σ.)VI Μεραρχίας, ΣΤΓ 920, Grèce, ὁ Λάκης Γκολφίδης, 101 Ε. Σ.Ε., Δ.Π., II Μεραρχία, ΣΤΓ 912Α, Grèce, ὁ Χαράλαμπος Κουρκουνάκης, ΚΕΒΟΠ, 7ος Λόχος, ΒΣΤ 902, Grèce, καὶ οἱ δύο φίλοι, Γεώργιος Γρυμπίλης καὶ Χρῆστος Συμεωνίδης, Στρατηγεῖον VI Μεραρχίας, ΣΤΓ 920, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. 'Ο Κωνστ. Κατσούλης, 628 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 918, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

'Ο ὑπαξ)κὸς Θεμιστοκλῆς Τάτσης, ΚΕΝ Κορίνθου, Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 909, Grèce, ὁ ἐπιλοχίας Γεώργιος Μαρτίνος, ΚΕΝ Κορίνθου, ΣΤΓ 909, Grèce, οἱ ὑπαξ)κοὶ Λάκης Θεοχαρίδης, Θεόφιλος Ἀγγελάκης, Χαράλαμπος Ἀναστασίου καὶ Πέτρος Γκατζιανίδης, ΚΕΝ Κορίνθου, Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 909, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Φώτιος Κουμίδης, Δ.Π.Ι.Σ. Στρατοῦ, ΒΣΤ 903, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Ο Βασίλειος Καραμπέκος (19 χρόνων), ΚΕΝ. Κορίνθου, 1ος Λόχος, ΣΤΓ 909, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Τὸ αὐτὸ ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Γεώργιος Μπαρακαρίδης, τοῦ ὁποίου ἡ διεύθυνσις εἶναι: 519 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, ΣΤΓ 914Γ. 'Ο λοχίας Σπυρίδων Καρτσομιχελάκης, 505 Τ.Π., ΣΤΓ 912Β, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους 24—30 χρόνων καὶ κατὰ προτίμησι μὲ δημοδιδασκάλους ἀπὸ τὴν 'Αφρικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610.

Μιὰ ἀπὸ τὶς λιγοστὲς φωτογραφίες τοῦ «Σ.Κ.1», ποὺ πάρθηκαν στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μπέλφαστ.

Τὸ «ἱπτάμενο κρεββάτι»

Ἕνα ἀεροπλάνο, ποὺ προσγειώνεται κι' ἀπογειώνεται καθέτως

Ἕνα μεγάλο ὄνειρο τῶν ἀεροναυπηγῶν, ποὺ ὡς τώρα ἔμενε ἀπραγματοποίητο, γιατὶ σκόνταφτε σ' ἕνα σωρὸ τεχνικὲς δυσκολίες, πραγματοποιήθηκε ξαφνικὰ στὶς ἀρχὲς τοῦ καινούργιου χρόνου. Πρόκειται γιὰ τὸ «ἱπτάμενο κρεβάτι», ὅπως εἶχαν προκαταβολικὰ ὀνομάσει οἱ τεχνικοὶ τὸ ἀεριωθούμενο, ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀπογειώνεται καὶ νὰ προσγειώνεται καθέτως.

Τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ ἀεροσκάφος σχεδιάστηκε, κατασκευάστηκε κι' ἔκανε μόλις πρὶν ἀπὸ δέκα μέρες τὴν πρώτη του δοκιμαστικὴ πτῆσι, στὴν Ἀγγλία. Τὸ «ἱπτάμενο κρεβάτι», ἀπογειώνεται μέσα σὲ λίγες στιγμὲς χωρὶς ν' ἀλλάξη τὴν ὁριζόντια γραμμὴ τοῦ σκάφους του, σταματᾶ γιὰ λίγο πάνω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο, κι' ὕστερα συνεχίζει τὴν πτῆσι του στὴν κατεύθυνσι ποὺ θέλει.

Τὸ πρῶτο αὐτὸ μοντέλο, «ἱπτάμενου κρεβατιοῦ» ποὺ τοῦ δόθηκε ἡ συνθηματικὴ ὀνομασία «Σ.Κ.1», ἀποτελεῖ, σύμφωνα μὲ τοὺς εἰδικούς, τὸ πιὸ σπουδαῖο βῆμα στὶς προόδους τῆς σύγχρονης ἀεροναυπηγικῆς, ὕστερα ἀπὸ τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀεριωθουμένου.

«Σ. Κ. 1» σημαίνει «Στράντζ Κοντράπσιον ὑπ' ἀριθμὸν 1» δηλαδὴ «παράξενος συνδυασμός». Σχεδιάστηκε καὶ φτιάχτηκε στὰ ὀνομαστὰ ἐργοστάσια «Σόρτς» καὶ τοὺς κινητῆρες του τοὺς κατασκεύασαν τὰ ἐργοστάσια τῆς ἑταιρείας «Ρόλς Ρόϋς».

Ἡ ἐξωτερική του ἐμφάνισι δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι πρόκειται ἁπλῶς γιὰ ἕνα ἀεροσκάφος μὲ μοντέρνα γραμμή. Καθὼς τὸ βλέπει κανεὶς σ' ἕνα ἀεροδρόμιο, νομίζει πὼς εἶναι ἕνα ὁποιοδήποτε ἀεριωθούμενο.

Ὡστόσο, τὸ βάφτισμα τοῦ ἀέρος τὸ ἔλαβε τὸ «Σ.Κ.1» ἀφοῦ προηγουμένως πάρθηκαν ἐξαιρετικὰ μέτρα ἀσφαλείας. Ὅλη ἐκείνη τὴ μέρα, ἡ περίμετρος τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Μπέλφαστ, ὅπου ἔγινε ἡ δοκιμαστικὴ πτῆσι, φυλαγόταν ἀπὸ ἀστυνομικὲς περιπόλους καὶ τὸ «Σ.Κ.1» μεταφέρθηκε στὴν πίστα κρυμμένο μέσα στὰ τοιχώματα ἑνὸς μεγάλου καμιονιοῦ. Στὸ ἀεροδρόμιο, τὸ περίμεναν καμμιὰ δωδεκαριὰ εἰδικοὶ καὶ παρευρίσκονταν μονάχα δυὸ τρεῖς φωτορεπόρτερ, ποὺ τράβηξαν ἐλάχιστα στιγμιότυπα.

Ἀπ' ὅ,τι ἔγινε γνωστὸ ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, τὸ «Σ.Κ.1» εἶναι ἐφοδιασμένο μὲ πέντε μοτὲρ - ἀντιδραστῆρες «Ρόλς Ρόϋς», γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἀνακοινώθηκε τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συνθηματική τους ὀνομασία: P. B. 108. Οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κινητῆρες εἶναι τοποθετημένοι σὲ ὁριζόντια γραμμὴ καὶ στὰ συνηθισμένα σημεῖα κάθε ἀεριωθουμένου. Οἱ ὑπόλοιποι, ποὺ χρησιμεύουν γιὰ τὴν κάθετην ἀνύψωσι τοῦ σκάφους ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἔχουν τὰ στόμιά τους πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ κυριώτερο πρόβλημα, ποὺ ἔλυσαν οἱ κατασκευαστὲς τοῦ «Σ.Κ.1», εἶναι τὸ ἑξῆς: ὁ τρόπος ποὺ θ' ἀντιμετώπιζαν τὴν κρίσιμη στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία τὸ σκάφος, ἐχοντας ὑψωθῆ κατακόρυφα, δὲν χάνει τὴν ἰσορροπία του, ξεκινώντας γιὰ τὴν καθαυτὸ πτῆσι του. Τὴ στιγμὴ αὐτή, τελειώνει ἡ κάθετη ὕψωσι κι' ὥσπου τὸ σκάφος νὰ ξεκινήση ὁριζόντια κινδυνεύει νὰ ἀνατραπῆ. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι, λοιπόν, αὐτῆς τῆς κρίσιμης στιγμῆς, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴ βγάλη πέρα μαζί της ὁ πιλότος, οἱ Ἄγγλοι τεχνικοὶ ἐπινόησαν ἕνα ἠλεκτρομαγνητικὸ κι' ὑδραυλικὸ σύστημα ἰσορροπίας, χάρις στὸ ὁποῖο ἐξασφαλίζεται αὐτόματα ἡ σταθερότης τοῦ σκάφους.

Εἶναι εὔκολο στὸν καθένα νὰ καταλάβη, τί μεγάλο προτέρημα παρουσιάζει ἕνα τέτοιο ἀεριωθούμενο καὶ τί εὐκολίες κι' οἰκονομίες συνεπάγεται ἡ χρησιμοποίησί του. Εἴτε γιὰ βομβαρδιστικά, εἴτε γιὰ ἐπιβατικὰ ἀεριωθούμενα θὰ πρόκειται, δὲ θὰ χρειάζωνται πιὰ χιλιόμετρα διαδρομῆς γιὰ τὴν ἀπογείωσι καὶ τὴν προσγείωσι, οὔτε ἀπέραντες πίστες ἀεροδρομίων. Καὶ τὸ σπουδαιότερο ἴσως, οἱ μεγάλοι κίνδυνοι στὴν προσγείωσι ἀπὸ κακὴ ὁρατότητα καὶ δυσμενεῖς καιρικὲς συνθῆκες, θὰ λείψουν ὡς διὰ μαγείας!

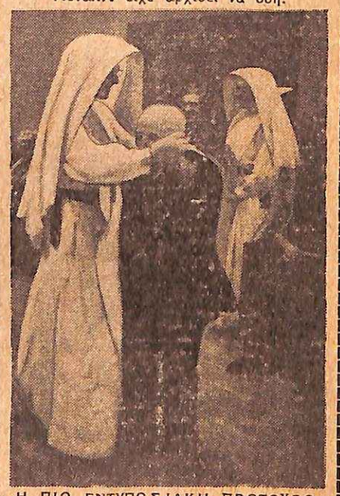
Στὴν πολεμικὴ ἀεροπορία, οἱ Ἄγγλοι χρειάζονται τέτοια ἀεροπλάνα περισσότερο ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς. Ἡ ἄμυνα, στὴ Μεγάλη Βρεταννία, ἀπαιτεῖ μεγαλύτερη ταχύτητα ἀπογειώσεων, ἰδίως γιὰ τὰ καταδιωκτικά. Ὅσο γιὰ τὴν πολιτικὴ ἀεροπορία, ὅμως, εἶναι πιθανώτερο ὅτι ἡ Ἀμερικὴ θὰναι ἡ πρώτη χώρα ποὺ θὰ ἐγκαινιάση ἐπιβατικὰ ἀεροπλάνα μὲ κατακόρυφη ἀπογείωσι καὶ προσγείωσι.

Στὴν ἐτήσια συγκέντρωσι τοῦ ἀμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου ἀεροναυτικῆς, ποὺ ἔγινε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ Νέα Ὑόρκη, ἐπιδείχτηκε ἡ μακέττα ἑνὸς τέτοιου ἐπιβατικοῦ ἀεροπλάνου, ποὺ ἀνήκει στὸν τύπο ΔΚ.4 κι' εἶναι ἱκανὸ νὰ μεταφέρη σαράντα ὡς πενῆντα ἄτομα. Τὸ ἀεροπλάνο αὐτό, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τῶν Ἄγγλων τεχνικῶν, θὰ μπῆ πιθανώτατα στὶς ἀμερικανικὲς ὑπηρεσίες πρὶν τελειώση τὸ 1957. Ὑπολογίζεται πὼς θὰ μπορῆ νὰ πετᾶ χωρὶς διακοπὴ 1300 μίλια καὶ μὲ μέση ταχύτητα 300 μιλίων τὴν ὥρα.

Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν εἰδικῶν, τὰ ἀεριωθούμενα, ποὺ θὰ μποροῦν νὰ ἀπογειώνωνται καθέτα, θἄχουν πολὺ μικρὰ φτερά, κι' αὐτὸ γιὰ δυὸ κυρίους λόγους: πρῶτα γιατὶ τὰ φτερὰ εἶναι ἄχρηστα, ὅταν δὲ χρειάζωνται μεγάλες πίστες γιὰ τὴν ἀπογείωσι καὶ τὴν προσγείωσι. Κι' ὕστερα, γιατὶ τὰ ἀεριωθούμενα αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶναι ἀνάγκη νἄχουν ὅσο παίρνει λιγώτερο συνολικὸ βάρος καὶ τὸ κολόβωμα τῶν φτερῶν τους θὰ ἐξυπηρετήση ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἀνάγκη.

ΑΠΑΓΩΓΗ "Η ΡΕΚΛΑΜΑ;
Ἡ ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ Μαρὶ Μακντόναλντ ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν ἐξαφανίστηκε ἕνα βράδυ ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ ξαναβρέθηκε ὕστερα ἀπὸ 24 ὧρες μὲ τὶς πυτζάμες της σ' ἕνα ἐρημικὸ ἐξοχικὸ δρόμο. Στὴν ἀστυνομία ἡ σταρ δήλωσε ὅτι τὴν ἀπήγαγαν δυὸ ἄγνωστοί της νέοι οἱ ὁποῖοι τὴν κακοποίησαν, τῆς ἔπρασαν δυὸ δόντια καὶ τελικὰ τὴν ἐγκατέλειψαν ἀναίσθητη στὸν ἔρημο ἐκεῖνο δρόμο. Πολλοὶ πιστεύουν ὅμως πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ ἕνα ἔντεχνο διαφημιστικὸ κόλπο, γιατὶ τελευταῖο τὸ ἄκουσε τῆς Μακντόναλντ εἶχε ἀρχίσει νὰ δύη.

Η ΠΙΟ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
Ἀπ' ὅλες τὶς πρωτοχρονιάτικες φωτογραφίες ποὺ δημοσίευσε ὁ παγκόσμιος τύπος, αὐτὴ ἐκρίθη ἡ πιὸ χαρακτηριστική. Στὸ γηροκομεῖο «Μαίρη Μάννινγκ» τοῦ Σικάγου, τὸ βράδυ τῆς Πρωτοχρονιᾶς τρόφιμοι καὶ καλόγριες εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴ μεγάλη αἴθουσα καὶ περίμεναν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τὴν ἀναγγελία τῆς εἰσόδου στὸ νέο χρόνο. Ὁ γηραιότερος τῶν τροφίμων σηκώθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ πλησιάζοντας τὴν ἡνωμένη τῆς ζήτησε νὰ χορέψουν μαζί. Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀρνήθηκε κι' ἔτσι πάρθηκε ἡ πιὸ ἐντυπωσιακὴ πρωτοχρονιάτικη φωτογραφία τοῦ 1957

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΣΤΕΦΑΝΙ στὴ Θάλασσα

Πυκνὰ σύννεφα ἔκρυβαν τὸ γεμᾶτο φεγγάρι, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγη γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ αὐτά, γιὰ νὰ μᾶς κυττάξη καὶ νὰ μᾶς φέρη νοσταλγίες, ὄνειρα καὶ σχέδια εὐχάριστα γιὰ τὸ ταξίδι ἀναψυχῆς, ποὺ κάναμε ἀπὸ τὴν Πάτρα στὴν Κέρκυρα.

Ἦταν μεσάνυχτα! Ἀκουμπισμένη στὴν κουπαστή, ἔβλεπα τὸ μαῦρο νερό, ποὺ ἄφριζε στὸ πέρασμα τοῦ βαποριοῦ, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσα ἕνα λυγμό. Γύρισα κι' εἶδα ἕνα γεροντάκι, ποὺ κάτι κρατοῦσε στὰ χέρια του καὶ τόρριξε στὴ θάλασσα. Ἔπειτα, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ κρατηθῆ στὰ πόδια του, τρίκλισε καὶ κύλησε χάμω.

Ἔτρεξα, ἀνασήκωσα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἔπλωσα σὲ μιὰ σαίζλόγκ. Τὸ κλάμα του ὅμως δὲν σταμάτησε καὶ κάθησα πλάϊ του σὲ μιὰ ἄλλη πολυθρόνα γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσω. Σκούπισε τὰ μάτια του, μ' εὐχαρίστησε κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λέη:

— Μὲ εἴδατε; Δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ δῆ κανείς! Δὲ θὰ τὸ πῆτε σὲ κανένα!... Εἶναι τὸ μυστικό μου... Ἔρριξα ἕνα στεφάνι μὲ λουλούδια στὴ θάλασσα... Ναί, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο μέρος, ποὺ περνοῦμε σκότωσα τὴ γυναίκα μου! Δὲν τὸ ἤθελα, μὰ τὴ σκότωσα...

»Ἔτσι, κάθε χρόνο, ἀπὸ τότε, παίρνω τὸ βαπόρι καὶ κάνω αὐτὸ τὸ προσκύνημα, ρίχνοντας, τὰ μεσάνυχτα, ἕνα μικρὸ στεφάνι ἀπὸ λουλούδια γιὰ τὴ μνήμη της...

Σώπασε μιὰ στιγμή, ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του κι' ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾶ πιὸ σιγά.

— Ἦταν ὄμορφη, πάρα πολὺ ὄμορφη, ἡ γυναῖκα μου, μὰ δεκαπέντε χρόνια μικρότερη ἀπὸ μένα. Ὅλος ὁ κόσμος τὴν κύτταζε μὲ θαυμασμὸ κι' ἐγὼ ζήλευα... Τὴν ἀγαποῦσα, ὅμως, τὴ λάτρευα κι' ἔκανα κάθε της ἐπιθυμία. Ὑπόφερα πολὺ ὅταν ἔβλεπα νὰ τὴν ἀγκαλιάζουν στοὺς χορούς, ὅπου πήγαινανε. Δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ τὴν ὑποψιάζωμαι... Μά, τί τὰ θέτε; Ἀπὸ τὸ μυαλό μου περνοῦσανε διάφορες ἰδέες. Κι' ἄρχισα νὰ πιστεύω πὼς δὲ μποροῦσε νὰ μ' ἀγαπᾶ, ἀφοῦ ἤμουνα δεκαπέντε χρόνια πιὸ μεγάλος ἀπὸ ἐκείνην.

»Ἐπιθυμία της ἦταν νὰ δῆ τὴν Κέρκυρα. Φύγαμε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἤρθαμε στὴν Πάτρα μὲ τὸ τραῖνο, μείναμε δυὸ μέρες κι' ἀπὸ ἐκεῖ πήραμε ἕνα βαπόρι γιὰ τὴν Κέρκυρα. Ἦταν ἕνα τουριστικὸ ἰταλικό, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ὑπερωκεάνειο. Μετὰ τὸ δεῖπνο, στὸ μεγάλο σαλόνι, ἄρχισε ὁ χορός. Ἔπαιζε μιὰ ὄμορφη ὀρχήστρα ἀπὸ γυναῖκες. Πόση χαρὰ ἔνοιωσε ἡ γυναῖκα μου, ὅταν ἔμαθε πὼς θὰ διασκεδάζαμε! Φόρεσε μιὰ ἔξωμη τουαλέττα. Καμάρωνα κι' ἐγὼ ποὺ τὴν κρατοῦσα ἀπὸ τὸ μπράτσο. Τὸ μυαλό μου, ὅμως, συγνέφιασε ξαφνικά, ὅταν εἶδα πὼς ὅλων τὰ βλέμματα ἦταν καρφωμένα πάνω της. Δὲ προφτάσαμε νὰ καθήσωμε σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ ἄρχισαν νὰ τὴ ζητοῦν γιὰ χορό.

»Α! Πόσο πόνεσα ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν εἶδα τὸν ὑποπλοίαρχο νὰ τῆς μιλᾶη μὲ περιπάθεια, ἐνῶ χόρευαν, κι' ἐκείνη νὰ τὸν κυττάζη στὰ μάτια καὶ νὰ τοῦ χαμογελᾶ!... Ἐνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ ματώνη κι' ἔφυγα ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα σατανικὸ σχέδιο, πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου καὶ τὸ πραγματοποίησα, χωρὶς νὰ συλλογιστῶ τὶς συνέπειες. Μὲ εἶχε τυφλώσει ἡ ζήλεια! Ἔτρεξα στὴν καμπίνα μου; ἔντυσα τρία τέσσερα μαξιλάρια μ ἕνα κοστούμι μου, τόρριξα στὴ θάλασσα καὶ ἔβαλα τὶς φωνές: «Ἄνθρωπος στὴ θάλασσα!... Εἶδα τὸν Μαυρογέρακα νὰ πέφτη στὴ θάλασσα!».

»Ὅσοι βρισκόντουσαν κοντά μου, εἶπαν ἀμέσως κι' αὐτοὶ ὅτι κάποιος Μαυρογέρακας ἔπεσε στὴ θάλασσα. Ὁ χορὸς σταμάτησε κι' ὅλοι ἔτρεξαν νὰ δοῦν τὸ Μαυρογέρακα, ποὺ πνιγόταν... Ἐγὼ κρύφτηκα πίσω ἀπὸ μιὰ κουλούρα ἀπὸ σκοινιὰ καὶ παρακολουθοῦσα. Τὸ βαπόρι σταμάτησε καὶ κατέβασαν μιὰ βάρκα.

»Πέρασε πολλὴ ὥρα! Εἶχα κλείσει τὰ μάτια καὶ συλλογιζόμουν: Τί θὰ κάνη ἡ γυναῖκα μου; Ἀσφαλῶς, θὰ χαρῆ, ποὺ μὲ ξεφορτώθηκε!

»Σὲ λίγο, ἄκουσα φωνές! Εἶχαν κατεβάσει τὴ σκάλα κι' εἶδα ν' ἀνεβαίνη ἕνας ὑπαξιωματικὸς τοῦ βαποριοῦ, μ' ἕνα ἄψυχο κορμὶ στὰ χέρια του. Πλησίασα νὰ δῶ. Ἦταν δυνατὸν νὰ φέρνουν μὲ τόση ἐπισημότητα τὸ παραγεμισμένο ἀπὸ τὰ μαξιλάρια κοστούμι μου;

»Ἀλλοίμονο! Ἡ ἀλήθεια ἦταν πολὺ πιὸ τραγική. Ἡ γυναῖκα μου μ' ἀγαποῦσε τόσο πολύ, πού, ὅταν ἄκουσε τ' ὄνομά μου, δὲν κρατήθηκε οὔτε στιγμὴ κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ μὲ σώση! Ἤξερε κολύμπι καὶ βασίστηκε στὶς δυνάμεις της. Μὰ ἡ θάλασσα ἦταν ταραγμένη καὶ δὲν ἄνθεξε. Φαίνεται, μάλιστα, πὼς τὴν ὥρα ποὺ πνιγόταν, εἶχε ἀρπαχτῆ ἀπὸ τὸ παραγεμισμένο κοστούμι μου, γιατί, μέσα στὸ κλειστὸ δεξὶ χέρι της, βρήκαν ἕνα ξυλωμένο κουμπὶ ἀπὸ τὸ σακκάκι μου...

»Ἔτσι ἔχασα τὴ γυναῖκα μου, ποὺ θυσιάστηκε γιὰ μένα!

★

Σήκωσα τὸ Μαυρογέρακα καὶ τὸν βοήθησα νὰ πάη στὴν καμπίνα του. Ἔπειτα πῆγα κι' ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ. Μὰ ὅλη τὴ νύχτα συλλογιζόμουν τὸ μεγάλο δράμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ πρωῒ εἴχαμε φτάσει στὴν Κέρκυρα. Σκέφτηκα τὸ γέρο κι' ἔτρεξα νὰ τὸν βοηθήσω ν' ἀποβιβαστῆ. Εἶδα τὴν καμπίνα ἀνοιχτὴ καὶ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία νὰ βγαίνη κρατώντας μιὰ βαλίτσα.

— Μὲ συγχωρῆτε, εἶπα, ἤρθα νὰ δῶ τὸν κ. Μαυρογέρακα...

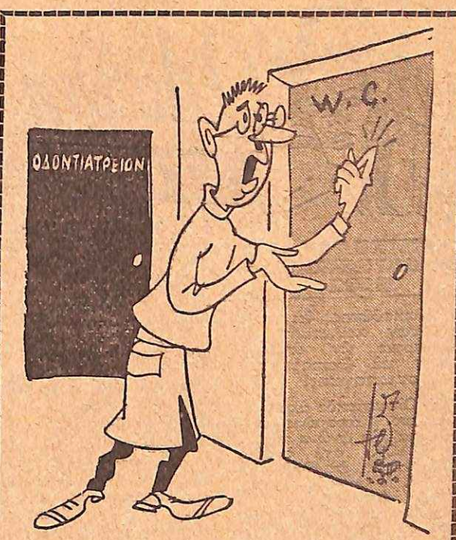
Ἐκείνη ἀκούμπησε τὴ βαλίτσα, μ' ἐκύτταξε καὶ ἀναστέναξε:

— Καταλαβαίνω, μιθύρισε... Θὰ σᾶς διηγήθηκε ἐκείνη τὴν παράξενη ἱστορία... Ἡ διαφορὰ ὅμως εἶναι, ὅτι ἐγὼ δὲν πνίγηκα... Ὅταν συνῆλθα, ὡστόσο, ὁ ἄντρας μου εἶχε τρελλαθῆ!... Ἔτσι δὲν μὲ ἀναγνώρισε, κι ἀπὸ τότε αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται κάθε φορὰ ποὺ ταξιδεύομε μὲ βαπόρι...

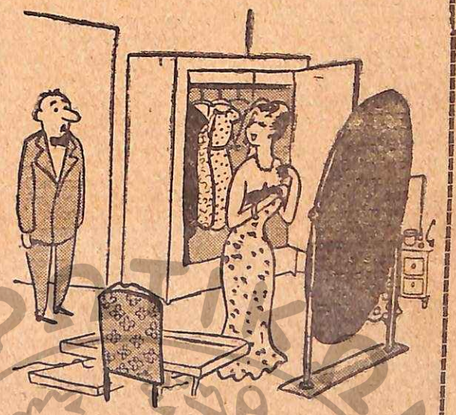
— Ἐσεῖς, λοιπόν, εἴσαστε ἡ κ. Μαυρογέρακα;

— Ναί, εἶναι γυναῖκα του ἀπὸ ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια... Τώρα τελευταῖα ὅμως, οἱ κρίσεις του εἶναι πιὸ συχνὲς καὶ γι' αὐτὸ τὸν φέρνω στὴν Κέρκυρα. Ἔχω μερικοὺς συγγενεῖς ἐδῶ καὶ θέλω νὰ βρίσκωμαι κοντά του... Πρέπει νὰ τὸν παρακολουθῶ κι ἐγὼ στὸ φρενοκομεῖο...

ΜΙΡΑΝΤΑ

— Τί ἔγινε; Βρήκατε τὴν...κορώνα, ποὺ κατάπιατε;...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Καὶ τώρα ποὺ μοῦ πῆρες αὐτὸ τὸ ὡραῖο φόρεμα, Γιάννη, πρέπει νὰ διοργανώσουμε ἕνα πάρτυ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸ δείξω!

— Ἐμπρός!...

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ — ΠΑΟΚ

Οἱ Μακεδόνες θὰ ἐπετύγχαναν καλύτερο ἀποτέλεσμα ἂν ἀγωνίζονταν μὲ διαφορετικὴ στρατηγική!

Ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀκμαῖος, μαχητικός, ἀποτελεσματικὸς κατὰ τὸν ἀγῶνα του μὲ τὸν ΠΑΟΚ, στὸ στάδιο Καραϊσκάκη, ἐπεβλήθη μὲ 4 — 0. Νίκη καθαρή, ἐπιβλητική, θριαμβευτική. Οἱ πρωταθληταὶ τοῦ Πειραιῶς, παρὰ τὴν ἠλεκτρισμένη ἀτμοσφαῖρα καὶ τὴν ἐνεργητικὴ δυναμικὴ ἀντίστασι τῶν Θεσσαλονικέων, κράτησαν τὴν ψυχραιμία τους καὶ ἔπαιξαν τὸ παιγνίδι τους. Ὁ δυναμισμὸς ἀμφοτέρων τῶν ὁμάδων κυριάρχησε στὸ γήπεδο. Ἑπόμενο ἦταν, λοιπόν, ν' ἀπουσιάσῃ τὸ τεχνικὸ παίξιμο. Ἡ σκληρότης μάλιστα μερικῶν παικτῶν, μπορεῖ νὰ χαρακτρισθῇ ὑπερβολικὴ καὶ ἀνώφελη. Οἱ Θεσσαλονικεῖς πρόταξαν στὴν Ὀλυμπιακὴ ὁμαδικὴ ἀνωτερότητα τὸ ψυχικό τους σφρίγος. Δὲν ἦταν ὅμως αὐτὸ ἀρκετὸ ν' ἀναχαιτίσῃ τοὺς νικητὰς στὴν ἐπιδίωξι τῶν σκοπῶν τους. Οἱ Πειραιεῖς συνήρπασαν μὲ τὶς προσπάθειές τους καὶ συνεκίνησαν μὲ τὰ καταρθώματά τους (τέρματα). Ἀλλὰ καὶ ὁ ΠΑΟΚ, παρὰ τὴν καταθλιπτικὴ ψυχολογικὴ πίεσι ποὺ ἐξήσκησαν τὰ ἀλλεπάλληλα ὀλυμπιακὰ τέρματα, ἀγωνίστηκε παλληκαρίσια καὶ σκληρὰ γιὰ ν' ἀποτρέψῃ τὴν ἥττα. Δὲν τὸ κατόρθωσε μὲ τὰ ὅπλα ποὺ χρησιμοποίησε.

★

Ὁ Μουστακλῆς μὲ κεφαλιά, ὕστερα ἀπὸ ἀριστοτεχνικὸ κόρνερ τοῦ Δαρίδα, ἄνοιξε τὸ ὀλυμπιακὸ σκὸρ στὸ 3'. Ὁ Πολυχρονίου δευτέρωσε μὲ μιὰ βολίδα στὸ 6' ἀπὸ πάσα τοῦ Ἰωάννου καὶ ὑπερφαλάγγισι δεξιότεχνη τοῦ Τσιντογλου καὶ τοῦ Κεμανίδη καὶ διεμβόλισι τοῦ Βελλιάδη, ποὺ βγῆκε γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ ὀπτικὸ πεδίο. Στὸ 55' ὁ Κοτρίδης τρυπώνει μὲ καρφωτὴ κεφαλιά, ὕστερα ἀπὸ συνδυασμένη ἐπίθεσι Μπέμπη — Ἰωάννου — Πολυχρονίου. Ὁ Ὑφαντὴς ἐπισφραγίζει τὴ νίκη μὲ τέταρτο τέρμα στὰ 65'. ἀφοῦ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἐπετέθη συνδυασμένα μὲ τοὺς Μπέμπη, Δαρίδα, Ὑφαντή. Τὸ σοὺτ ἦταν δύσκολο καὶ δυνατό. Ὁ Βελλιάδης ξεπετάχθηκε σὰν αἴλουρος γιὰ ν' ἀποκρούσῃ ἀλλὰ δὲν τὰ κατώρθωσε.

★

Ὁ Ὀλυμπιακὸς νίκησε μὲ σκὸρ χαρακτηριστικὸ καὶ ἐξαίρετο χάρις στὴν ἐπιθετικὴ γραμμή του. Οἱ συνδυασμοί του, ἡ συνοχή του, τὰ πρακτικὸ παιγνίδι του ἔκαναν ἐντύπωσι καὶ χειροκροτήθηκαν ζωηρά. Ὁ Πολυχρονίου ἐπὶ κεφαλῆς δέσπαζε τὸ ἀμυντικὸ περιχαρακωμένο στρατόπεδο τοῦ ΠΑΟΚ καὶ ἄνοιγε τὴ δίοδο πρὸς τὴν ἐπιτυχία. Ὁ Ὑφαντὴς προσπάθησε νὰ παίξῃ τὸν ἡγετικὸ ρόλο ποὺ ἁρμόζει στὸ σέντερφορ καὶ ἂν δὲ διακρίθηκε ὡς ἡγετικὴ μορφὴ πάντως ἐνθουσίασε μὲ τὸ πραγματικὰ ἀριστουργηματικὸ τέταρτο τέρμα ποὺ πέτυχε στὴ μονομαχία του μὲ τὸν τερματοφύλακα τοῦ ΠΑΟΚ. Ὁ Ἰωάννου τεχνίτης πάντα ἀπαράμιλλος ἀλλὰ διστακτικὸς θὰ ἦταν ἀποτελεσματικώτερος ἐὰν στὸ ρυθμό του ἦταν ταχύτερος γιὰ νὰ συμβαδίζῃ μὲ τὴν ὁρμὴ τῶν νεωτέρων συγκυνηγῶν του.

Ὁ Σούλης, ὁ ἀγέρωχος σέντερμπακ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, ἦταν ὁ ἄριστος τοῦ ἀγῶνος. Ἡ ψυχραιμία του, ἡ στωϊκότης στὶς σκληρὲς ἐφορμήσεις τῶν κυνηγῶν τοῦ ΠΑΟΚ, ἡ εὐστοχία στὶς ἀναγαιτίσεις καὶ ἐπεμβάσεις του καὶ πρὸ παντὸς τὰ τεχνικώτατα «ντεγκαζμὰν» ἔδωσαν τὸν τόνο στὴν ὁλυμπιακὴ ὑπεροχή.

Ἀπ' τοὺς ὀπισθοφύλακες ὁ Ξανθόπουλος σταθερώτερος, ὁ Ρωσίδης ἀναπληρωτὴς τῶν σφαλμάτων του μὲ τὴν ταχύτητά του, ὁ Θεοδωρίδης ψύχραιμος καὶ ἀνενόχλητος, ἐξ αἰτίας τῆς μικρῆς πιέσεως τῶν Θεσσαλονικέων κυνηγῶν.

Ἀπ' τὰ χὰφ ὁ Κοτρίδης καλύτερος ἀπ' τὸν Μπέμπη. Ὁ πρῶτος ἀμυντικο-επιθετικὰ ἐργάστηκε ἀποτελεσματικὰ μὲ δραστηριότητα καὶ συνοχὴ στὸ παίξιμό του. Ὁ δεύτερος, ἀδρανὴς στὸ ἔργο του καὶ ἀδιάφορος στὰ παιγνίδι του. Δὲν ἦταν ὁ «μπουλαντέρ», ὁ «ὀλράουντερ». Κρίμα!

★

Ὁ ΠΑΟΚ κατῆλθε στὸ γήπεδο μὲ λανθασμένο σχέδια στρατηγικῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. Ὁ παράγων «σκληρότης» προωθήθηκε ὡς στρατηγικὴ βάσις τῆς μακεδονικῆς τακτικῆς. Ἐὰν ἀντὶ τῆς σκληρότητος προωθεῖτο στὸ προσκήνιο ὁ δυναμισμός, ἕνας δυναμισμὸς συντηρητικὸς καὶ ψύχραιμος, ἀσφαλῶς τὸ ἀποτέλεσμα δὲν θὰ ἦτο 4—0. Τουλάχιστον, θὰ ἦταν πραγματικὰ ἀντιπροσωπευτικὸ τῶν δυνατοτήτων τῶν δύο ὁμάδων. Ὁ ΠΑΟΚ ἦταν ἄξιος καλυτέρας τύχης. Κυριαρχοῦσε περισσότερες φορὲς στὸ κέντρο τοῦ γηπέδου, ἀλλ' ἦταν μειωμένος σὲ ὁρμὴ καὶ εὐελιξία καὶ συνδυαστικότητα καὶ ἀποτελεσματικότητα στὴ μεγάλη περιοχὴ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ.

Ἀπ' τὴν ἐπιθετικὴ πεντάδα διεκρίθη μόνον ὁ Χαβανίδης καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν οἱ Λέανδρος καὶ Χαλκιάς. Οἱ Κουϊρακίδης καὶ Γιεντζῆς ἐμειονέκτησαν καὶ ὑστέρησαν ἀπὸ ἄλλες προηγούμενες ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις τους.

Ἀπ' τὴν ἀμυντικὴ γραμμὴ ὁ Βελλιάδης εἶχε πολὺ ἄσχημες στιγμὲς καὶ ἐξαιρετικὰ μεγάλο χρόνο ἀντιδράσεως. Κεμανίδης, Πετρίδης, Τσιντογλου, Καλογιάννης δὲν στάθηκαν στὸ δύσκολο ἔργο του ὅπως ἔπρεπε.

Μονάχα ὁ Χασιώτης κατώρθωσε ν' ἀνακόψῃ τὶς ἐφορμήσεις τοῦ Ὑφαντὴ ἀρκετὲς φορές.

Ὁ διαιτητὴς κ. Διαμαντόπουλος ἔπεσε θῦμα τοῦ ἠπίου χαρακτῆρος του καὶ τῆς μεγάλης εὐγενείας του. Χρειάζεται καμμιὰ φορὰ καὶ ἡ αὐστηρότης, ἀγαπητὲ φίλε κ. Διαμαντόπουλε, γιὰ νὰ συγκρατηθῇ ἡ ἀχαλίνωτος ὁρμὴ τῶν σκληροτραχήλων. Καλὴ εἶναι καὶ ἡ μετριοπάθεια καὶ ἡ συμβιβαστικότης ὄχι ὅμως σὲ ἀγῶνα ὅπως τοῦ Ὀλυμπιακοῦ μὲ τὸν ΠΑΟΚ, ποὺ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἠλέκτρισε τὴν ἀτμοσφαῖρα μὲ τὶς δυναμικὲς μονομαχίες του.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Ὑφαντὴς σημειώνει π' ἕνα δύσκολο καὶ δυνατὸ σοὺτ τὸ τέταρτο γκὸλ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ κοντὰ τοῦ ΠΑΟΚ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ἄνω — κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΝΤΑΡ — ΑΡΩΣ. 2) ΧΕΝΝΑ. 3) ΣΟΥΤ — ΚΗΤΣ. 4) ΠΑΠΑΣ. 5) ΟΝ — ΧΑΛΑΣΙΣ — ΛΑ. 6) ΣΑΚΑΛ — ΙΩ ΡΙΣ. 7) ΣΑΛΑΜΙΣ. 8) ΣΙΧΕΜ — ΚΟΝ ΤΑ. 9) ΟΡ — ΚΑΛΑΜΟΣ — ΑΙ. 10) ΣΑ ΣΩΝ. 11) ΜΟΥΡ — ΧΕΛΙ. 12) ΝΟΑ Ι Γ. 13) ΝΕΣΤΟΣ — ΣΑΜΨΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΟΣΜΟΣ — ΣΟΥΜΑΝ. 2) ΝΑ ΔΙΡ. 3) ΝΟΥΣ — ΒΥΑΣ. 4) ΧΑΣΕΚ. 5) ΑΧ — ΠΑΛΑΜΑΣ — ΝΟ. 6) ΡΕΒΑΛ —ΛΑ Ι ΟΣ. 7) ΠΑΝΑΜΑΣ. 8) ΑΝΝΑΣ — ΩΡΙΣ. 9) ΡΑ — ΣΙΛΙΚΟΝ — ΓΑ. 10) ΣΩΣΟΣ. 11) ΓΟΗΣ — ΧΕΟΨ. 12) ΛΙΣΤΑ. 13) ΣΩΣΙΑΣ — ΑΙΝΙΑΝ.

Παρεμίλε — γρίφος

«Κάλλιο πέντε καὶ στὸ χέρι παρὰ δέκα καὶ καρτέρει».

Μικρὰ προβλήματα

1) 24 ὀκάδες (Πούλησε τὰ 3)6 μὲ 25%, τὰ 2)6 μὲ 20% καὶ τὸ 1)6 μὲ 22% κέρδος).

Δηλαδή:

$$300 \times \left(\frac{25}{200} + \frac{20}{300} + \frac{22}{600}\right) = 1644$$

$$41.100\ X = 986400,\ X = 24$$

2) $40\ (X - \left(\frac{X}{8} + \frac{7X}{40}\right) = 28)$

3) 17 κουνέλια καὶ 51 κότες (4Χ+2 (68—Χ)=170) τὸ Χ ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν κουνελιῶν.

4) 6 καὶ 4.

Οἱ μουσικοὶ καὶ τὰ ἔργα τους

1) Λόενγκριν. 2) Ὀθέλλος. 3) Λουΐζα Μύλλερ. 4) Θαΐς. 5) Τὸ κορίτσι τοῦ συντάγματος. 6) Δὸν Ζουάν. 7) Φιντέλιο. 8) Ἰζαμπώ. 9) Ὄμπερον. 10) Μινιόν.

Σωστὸ — Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (ἔζησε ἕναν αἰῶνα ἀργότερα). 2) ΛΑΘΟΣ (Στὴν Αὐστραλία δὲν ὑπάρχουν). 3) ΛΑΘΟΣ (Στὴ Γαλλία τὸ 1665. Ὁ τίτλος του ἦταν «Ἐφημερὶς τῶν Ἐπιστημόνων»). 4) ΣΩΣΤΟ (Το 1845, ἡ «Ἐλεονώρα» τοῦ Χέρυρ Φράϋ). 5) ΛΑΘΟΣ (Στὴ λεσκή). 6) ΣΩΣΤΟ. 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΛΑΘΟΣ (Τὸ 1870). 9) ΛΑΘΟΣ (Στὶς Ἡν. Πολιτεῖες ὑπάρχουν δρόμοι 4.800.000 χιλιομέτρων, ἐνῶ στὴν Εὐρώπη μόνο 3.162.000 χιλιομέτρων). 10) ΣΩΣΤΟ (Τὸ ἐπώνυμό του εἶναι Χάρμεισ βὰν Ρύν).

Στοιχειόγριφος

ΣΑΥΡΑ — ΑΥΡΑ.

Μαγικὴ εἰκὼν

Μὲ βάσι τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τῆς εἰκόνας, βλ διακρίνετε: 1) ἕναν ἐρυθρόδερμο πάνω ἀπὸ τὴν πλάτη τῆς ἀρκούδας καὶ κάτω ἀπὸ τὸ πρῶτο κλαδί. 2) ἕναν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς ἀρκούδας. Μὲ βάσι τὴ δεξιὰ πλευρὰ θὰ βρῆτε 3 καὶ 4) δύο ἐρυθροδέρμους πρόσωπο μὲ πρόσωπο κάτω ἀπὸ τὴν οὐρὰ τῆς ἀρκούδας καὶ 5) ἕνα πέμπτο ἐρυθρόδερμο στὸ μέσον τῆς ἄνω πλευρᾶς.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 625 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΒΕΡΘΕΡΟΣ — ΓΕΡΜΑΝΟΣ. 2) ΑΡΑΙ — ΑΜΑ — ΨΟΡΩ. 3) ΡΠ — ΣΙΜΑ — ΑΚΤΗ — ΑΜ. 4) ΣΩΑ — ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ — ΕΝΑ. 5) ΣΤΑ — ΕΑΝ. 6) ΒΑΓΑ — ΦΑΛΑΙΝΑ — ΚΑΛΩ. 7) ΥΙΟΙ — ΓΟΗΣ. 8) ΑΣ — ΜΕΓΑΛΟΝ — ΜΗ. 9) ΠΑΙΖΩ — ΩΡΙΩΝ. 10) ΠΩ — ΣΤΕΙΡΟΣ —ΑΙ. 11) ΟΣΟΙ — ΤΑΩΣ. 12) ΚΑΡΤ — ΣΠΑΤΑΛΗ — ΤΩΡΑ. 13) ΓΑΡ — ΤΑΜ. 14) ΩΜΗ — ΕΟΡΤΑΣΙΜΑ — ΑΝΝ. 15) ΙΩ — ΣΑΛΑ — ΣΑΝΑ — ΕΙ. 16) ΟΡΟΙ — ΠΑΝ — ΝΕΟΝ. 17) ΣΑΤΑΝΙΚΑ — ΑΘΗΝΑΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΒΑΡΣΟΒΙΑ — ΠΑΚΤΩΛΟΣ. 2) ΕΡΙΩ — ΣΠΩ — ΜΩΡΑ. 3) ΡΑ — ΑΣΤΥ — ΟΡΓΗ — ΟΤ. 4) ΘΙΣ — ΤΑΙΡΙΑΣΤΑ — ΣΙΑ. 5) ΙΣΑ — ΡΕΑ. 6) ΡΩΜΗ — ΦΙΜΩΣΙΣ — ΟΛΟΙ. 7) ΑΜΜΑ — ΠΑΡΑ. 8) ΣΑ — ΛΑΓΝΕΙΑ — ΠΑ. 9) ΜΟΙΡΑ — ΤΙΑΡΑ. 10) ΓΑ — ΙΜΥΡΙΑ — ΝΑ. 11) ΑΣΑΝ — ΛΑΪΣ. 12) ΡΑΚΙ — ΑΓΝΩΣΤΗ — ΜΑΧΗ. 13) ΤΣΕ — ΤΑΝ. 14) ΑΦΗ — ΑΚΗΛΙΔΩΤΑ — ΑΝΑ. 15) ΝΟ — ΕΝΑΣ — ΣΩΜΑ — ΕΝ. 16) ΟΡΑΝ — ΜΝΑ — ΝΕΟΙ. 17) ΣΩΜΑΤΩΔΗ — ΙΩΑΝΝΙΝΑ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΓΚΛΗΡΒΑΝ

Παράξενο διήγημα

Εἶχε τελειώσει πιὰ τὸ μεγάλο γεῦμα ποὺ πρόσφερε κάθε χρόνο ὁ δούκας Μούραιη Μὰκ Μόραν στοὺς γείτονές του πυργοδεσπότες. Ἡ μεγάλη σάλα τοῦ παληοῦ πύργου τοῦ Γκλήρβαν εἶχε ἀδειάσει. Πρώτη εἶχε φύγει ἡ ὁμορφη δούκισσα, κι' ὕστερα οἱ καλεσμένοι, ἕνας - ἕνας, εἶχαν ἀνεβῇ στὶς κάμαρές τους.

Μόνο ὁ σοφὸς Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Ντοὺμπλενς κι' ὁ σὲρ Γκρέγκορ ντ' Ἄμσεϋ, ἕνας Σκωτσέζος εὐπατρίδης, εἶχαν περάσει στὸ ἀδειανὸ καπνιστήριο. Κάθησαν σὲ δυὸ πολυθρόνες, μπροστὰ στὸ πελώριο τζάκι, δίπλα στὸ ὁποῖο ξεστραίνονταν δυὸ ὡραῖα καὶ μεγάλα σκυλιά.

Ὁ ντ' Ἄμσεϋ ἄναψε ἕνα πούρο κι' εἶπε στὸν καθηγητή:

— Τώρα ποὺ εἴμαστε μόνοι, μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω... Μὲ ρωτήσατε προηγουμένως γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς οἰκογενείας Μὰκ Μόραν.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ καθηγητής. "Ἂν εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ ἔμαθα, παρουσιάζει τεράστιο ἐπιστημονικὸ ἐνδιαφέρον!

—Ἀπὸ αἰῶνες τώρα, κάθε ἑκατὸ χρόνια, γεννιέται ἕνα τέρας στὸν πύργο τοῦ Γκλήρβαν. Εἶναι πάντα ὁ πρωτότοκος γυιὸς τῶν Μὰκ Μόραν. Ὅσο κι' ἂν προσπάθησε αὐτὴ ἡ οἰκογένεια ν' ἀνακατέψῃ τὸ αἷμα της, μὲ διάφορες ἐπιγαμίες, δὲν μπόρεσε νὰ λυτρωθῇ ἀπ' τὴν κατάρα ποὺ τὴ βαραίνει!

—"Οπως μοῦ εἶπαν, παρατήρησε ὁ καθηγητής, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια συμπληρώθηκε πάλι ἡ μοιραία ἑκατονταετία.

—Ἀκριβῶς. Τὸ τέρας γεννήθηκε καὶ ζῆ ἐδῶ, στὸν πύργο. Μοιάζει σὰν γορίλλας.

— Μπορεῖ νὰ τὸ δῇ κανείς;

—Ἀδύνατον. Τὸ ἐπιβλέπουνε δυὸ φύλακες, νύχτα καὶ μέρα. Δὲν μιλάει καθόλου, κι' ὅπως ὅλα τὰ προηγούμενα ἔχει τὴ μανία νὰ στραγγαλίζῃ τοὺς ἄγνωστους ἀνθρώπους... "Ολοι ἐδῶ στὸν πύργο ἀρνοῦνται νὰ ὁμολογήσουν τὴν ὕπαρξί του. Λένε πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα θρύλο. Μὰ ἐγὼ ἔμαθα τὴν ἀλήθεια ἀπὸ ἕνα ὑπηρέτη ποὺ ἀπολύθηκε...

Ὁ ντ' Ἄμσεϋ σώπασε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

—"Οταν ἀποκοιμηθοῦν οἱ φύλακες, τὸ τέρας τοὺς ξεφεύγει κάποτε καὶ τριγυρίζει στὸν πύργο. Γι' αὐτὸ ὁ δούκας συνιστᾶ μὲ διάφορες προφάσεις στοὺς φιλοξενουμένους του νὰ κλειδώνουνε καλὰ τὴν πόρτα τους.

— Πῶς θάθελα νὰ τὸ δῶ, αὐτὸ τὸ τέρας! φιθύρισε ὁ καθηγητής. "Αν ὑπάρχη πραγματικά, θ' ἀποτελῇ μιὰ περίπτωσι μοναδική...

Σώπασαν κι' οἱ δυὸ, κυττάζοντας τὴ φωτιὰ στὸ τζάκι. Ὁ δυνατὸς ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε ἔξω, ἔκανε νὰ τρίζουνε τὰ τζάμια...

Ξαφνικά, οἱ σκύλοι βρέθηκαν ὄρθιοι, μὲ τὰ τρίχωμα ἀνασηκωμένο καὶ μὲ τεντωμένο τὸ μουσοῦδι... Κάποιος πλησίαζε, περπατῶντας ἀθόρυβα κι' ἀργὰ στὸ διάδρομο. Ἀκουγόταν ἡ δυνατὴ ἀνάσα του.

Μιὰ παράξενη σιλουέτα φάνηκε ἀπ' ἔξω στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας: "Ενα πλάσμα μισόγυμνο, πανύψηλο, ποὺ προχωροῦσε ταλαντεύοντας τὸ κορμί του! "Ηταν σκεπασμένο ὁλόκληρο ἀπὸ μακρειὲς τρίχες, σὰν ἀγρίμι. Τὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο!

Τὰ κόκκινα καὶ χοντρὰ χείλη του ἔκαναν μιὰ φριχτὴ γκριμάτσα. Τὰ μικρά, λαμπερά του μάτια, χωμένα βαθειὰ στὶς κόγχες, κύτταζαν χωρὶς νὰ βλέπουν... Εἶχε σταθῇ ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, τρέμοντας, λαχανιασμένα, σὰν νάχε ἐξαντληθῇ ἀπὸ μιὰ μακρυνὴ διαδρομή...

Οἱ δυὸ ἄντρες εἶχαν μείνει ἀκίνητοι. Ξαφνικά, ὁ σὲρ Γκέγκορ ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ τὴν κλείσῃ. Μὰ δὲν πρόλαβε. "Οταν τὸ τέρας τὸν εἶδε νὰ κουνιέται, ἔπεσε πάνω στὴν πόρτα, τὴν ἔσπρωξε μὲ μανία καὶ τὴν ξανάνοιξε.

"Υστερα ἅρπαξε μὲ τόνα χέρι τὸ σὲρ Γκρέγκορ ἀπ' τὸ λαιμό, χώνοντας τὰ δάχτυλά του στὶς σάρκες του. Συγχρόνως, μὲ τ' ἄλλο χέρι του ἔστριβε τὸ μπράτσο τοῦ γιατροῦ, ποὺ εἶχε τρέξει γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ σώσῃ τὸ φίλο του.

Ἡ χαρὰ ποὺ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του νικητή, τόκανε νὰ μπήξῃ ἕνα οὐρλιασμα, ποὺ ἀντήχησε ἀπαίσια στοὺς ἔρημους διαδρόμους τοῦ πύργου.

Τὰ δυὸ σκυλιά, τρομαγμένα, εἶχαν τραβηχτῇ πίσω ὅσο περισσότερο μποροῦσαν, τόσο, ποὺ πατοῦσανε σχεδὸν στὴν καφτὴ στάχτη τοῦ τζακιοῦ. Ἀρχισαν νὰ γαυγίζουνε δυνατά.

Τὸ τέρας ἀνασκίρτησε ἀπότομα, σὰν νὰ ὑποφέρανε τὸ τεντωμένα νεῦρα του ἀπ' αὐτὸ τὸ γαύγισμα. Παράτησε ὕστερα τὰ θύματα του κι' ἐράτησε ὕστερα στὰ σκυλιά, γιὰ νὰ σταματήσῃ τὰ γαυγίσματα ποὺ μεγαλώνανε τὴν κτηνώδη μανία του.

Κυλίστηκε χάμω, ἀγκαλιασμένο μὲ τὰ ζῶα, ἐνῶ ὁ σὲρ Γκρέγκορ κι' ὁ Ντοὺμπλενς συνέρχονταν καὶ σηκώνονταν ὄρθιοι.

Τὰ σκυλιὰ χάνανε τὰ δόντια τους στὸ κορμί του. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶχε στὸ κορμί του. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶχε στὸ κορμί του. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶχε στὸ κορμί του, μαστωμένο...

Στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμὴ, παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι ἡ δούκισσα.

Ὁ σὲρ Γκρέγκορ κι' ὁ καθηγητὴς κύτταξαν σαστισμένοι αὐτὴν καὶ τὸ κύτταξαν σαστισμένοι αὐτὴν καὶ τὸ κύτταξαν σαστισμένοι αὐτὴν καὶ τὸ παιδί. Τὸ τέρας, τὴ μητέρα

— Παρ' τὸ πόδι σου ἀπ' τὴν πλάστιγγα, Ζαχαρία!...

— Μὴν κάνης ἔτσι, Βασίλη... Εἶναι ἄδεια κουτιὰ ποὺ μοῦ ἔδωσε μιὰ φίλη μου!

— Ἀπὸ τὸ ἴδιο πῆρε προχτὲς ὁ σύζυγός σας. Σᾶς τελείωσε κιόλας;

Χωρὶς λόγια

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ